

ဆိုဗ္ဗဝိဓာနနိကျမ်း

(ဗဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ)

ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင် ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်-တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမ နှင့်
မိသားစုတို့ အမြဲပင်ကန်တော့လျက် ရှိပါသော
ကျေးဇူးရှင်-မူလ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဗရားကြီး

ကျေးဇူးရင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဗရားကြီး၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ကျေးဇူးရင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဗရားကြီးသည်၊ သိရိပုဝရာဒိတျာ လောကဏိပတိ ဝိဇယမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ-မည်သော ရွှေဘိုမင်း နန်းစံခိုက် ၁၂၀၀-ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃-ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရွှေဘိုမြို့ အဝင်အပါ စမ္မန်းရွာ၌ အဘ-ဥျးမို့၊ အမိ-မယ်မိတို့မှ ဘွားမြင်တော်မူ၍ သိရိသုဓမ္မတိလောကပု ဝရမဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ-ပုဂံမင်းနန်းစံခိုက် ၁၂၀၈-ခုနှစ်တွင် စမ္မန်းရွာ ဣန္ဒသာရ အရှင်မြတ်ထံ ကျောင်းအပ်မင်္ဂလာ ပြုခံတော်မူသည်။

၁၂၁၂-ခုနှစ်တွင် ပဗ္ဗဇ္ဇသဘင် ရှင်ပြုမင်္ဂလာ ယင်တော်မူသည်။ သိရိပုဝရ ဝိဇယာနန္ဒ ယသ ပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ-မည်တော်မူသော မင်းတုံးမင်း လက်ထက် ၁၂၁၄-ခုနှစ်တွင် ရွှေကျင်ဆရာတော် ဗရားကြီး၏ထံသို့ ရောက်တော် မူသည်။

၁၂၁၉-ခုနှစ်တွင် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ သရိုင်းရွာ မဟာသိမ်၌ ရွှေကျင် ဆရာတော်ဗရားကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဖြစ်တော်မူသည်။ ပထမဝါရှိမူကား တောရ ရွှေကျင်ဆရာတော်ဗရားထံ၊ ဒုတိယ-ဆီသည့်ရွာ သက်ပန်းဆရာတော်ထံ၊ တတိယ-မန္တလေးမြို့ မဟာဓမ္မိကာရာမ ရွှေကျင်တိုက်မ ဥပဇ္ဈာယ်-ရွှေကျင်ဆရာတော် ဗရားကြီးထံ၊ စတုတ္ထ-မြို့ပြင်ကြီး ဆရာတော်ထံ၊ ပဉ္စမ-အင်းဝမြို့ ဥျးမဇ္ဈထံ၊ ဆဋ္ဌ- မန္တလေးမြို့ အရှေ့ပြင် မင်းတဲဆရာတော်ထံတွင် သီတင်းသုံးနေ့ထော်မူသည်။

သတ္တမဝါကစ၍ ဒွါဒသမ ၁၂-ဝါရသည်တိုင်အောင် မန္တလေးမြို့ ရွှေကျင် တိုက်မ ဥပဇ္ဈာယ်အရှင် ရွှေကျင်ဆရာတော်ဗရားကြီးအပါးတော်၌ အမြဲနေတော် မူသည်။ ၁၂၃၂-ခုနှစ်တွင် ခမည်းတော်ကွယ်လွန်သည်။ မယ်ဟော်ကား ၁၂၀၃-ခု နှစ်က ကွယ်လွန်လေသည်။

၁၂၃၂-ခုနှစ်၊ ရွှေကျင်ဆရာတော်ဗရားကြီးထံတော်မှ ခွါ၍ ရေလင်မော်- ငါးဘုတ်ချောင်းနှစ်ရွာကြား သစ္စာရဗရားအနီး ဒေါင်းလည်ချောင်းတော၌ ဖောရ သမဝါ၊ ကျောက်မြောင်းမြို့ ရွှေတိုက်တောရ၌ စုဒ္ဓသမဝါကပ်နေထိုင်တော်မူသည်။

(ဆ)

အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၂၃၃-ခု၊ တပေါင်းလ မြို့တော်ရွှေ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကို အလှူတော်ခံ၍
၁၉-ဝါပတ်လုံး ၎င်းမှာချည်း သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ၁၂၃၅-ခုနှစ်တွင်
မင်းတုံးဗရင်ဆက်ကပ်သော ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိဒ္ဓဇ မဟာဓမ္မ ရာဇဂုရု-ဟူသော ပထမ
တံဆိပ်ကို ခံတော်မူသည်။

၁၂၄၀-ပြည့် မင်းတုံးဗရင် နတ်ရွာစံ၍ ၁၂၂၀-ပြည့်ဘွား သိရိပ္ပဝရာဒိတျ
လောကာဓိပတိ ပဏ္ဍိတ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇာ-မည်တော်မူသော သားတော်
သီဘောမင်း ၁၂၄၃-ခုနှစ်၊ ရာဇာဘိသိက်ခံတော်မူ၍ ၎င်းနှစ်ပင် ရွှေကျင်
ဆရာတော်နှင့် တောင်တော်ဆရာတော်ကို သာသနာပိုင်ခန့်အပ်တော်မူသောအခါ၊
မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်ဗရားကြီးသည် ပန်းတလဲမြို့-မိတ္ထိလာမြို့-ပင်းမြို့-
နတ်မောက်မြို့- ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့များသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ သာသနာ
ပြုတော်မူသည်။

၁၂၄၆-ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၄-ရက်နေ့တွင် ဤအရှင်မြတ်အား
ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိဒ္ဓဇ ဝါပတ် သိရိပ္ပဝရာ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရု-ဟူသော ဒုတိယ
တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတော်မူသည်။ ၁၂၅၃-ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၄-ရက်
နေ့တွင် နှစ်သိန်းနှစ်သောင်းကျော် ကျကျနံသော အရှေ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ အလယ်
ကျောင်းတော်ကြီးကို မီးသိပ်လောင်လေသည်။ ၁၂၆၂-ခုနှစ်၊ အရှေ့တိုက်ကို
မဟာသီမိသမုတ်တော်မူသည်။

၁၂၅၅-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆုတ် ၇-ရက်နေ့တွင် ရွှေကျင်ဆရာတော်ဗရားကြီး
ကွယ်လွန်တော်မူ၍ ၁၂၅၆-ခု၊ တပို့တွဲလ သာမုကိဋ္ဌနဗျာပနသဘင် ယင်တော်
မူကြပြီးလျှင် ဤအရှင်ကို ၁၂၅၆-ခု၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၄-ရက်နေ့ ဗန်ကျီဓမ္မာရုံ
ဆရာတော် ဥဒ္ဓါရသ အပူပျံကျနံသော သံဃာတော်တို့က ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
တင်ပြောက်ကြသည်။

၁၂၃၆-ခုနှစ်၊ ယောပင်းအုတ်ကျောင်း။

၁၂၅၀-ခု၊ ကဆုန်လ ကျိုက်လတ်မြို့၊ ပုဗ္ဗာရုံတိုက်နှင့်၊ ၎င်းမြို့ ပစ္စိမာရုံတိုက်ကို
အလှူခံတော်မူသည်။

၁၂၆၂-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလ ဥက္ကန်ဝိနည်းပြန်ပွဲအပြီး ရန်ကုန်မြို့ ကျိုက်ကစံ
တိုက်ကို အလှူခံတော်မူ၍၊ ၁၂၆၃-ခုနှစ် ဝါကပ်တော်မူလျက်၊ သိမ်ချောင်း၊
မင်္ဂလာရာမတိုက်ကို အလှူခံပြီး၊ ၁၂၆၄-ခု၊ ဝါဆိုင်လဆန်း ၄-ရက် ကျိုက်ကစံမှ
ပြန်၍ အရှေ့မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမတိုက်မှာ ပဉ္စစက္ကဝါသမ ဝါကပ်ဆိုတော်မူသည်။

၁၂၆၅-ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၁-ရက်နေ့ မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်ကို အလှူခံတော်မူသည်။ ၎င်းနှစ် ပြာသိုလ စစ်တကောင်း ပန်းဝါကဆက်၍ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ခေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်။

၁၂၆၅-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့၊ စံကင်းဓမ္မာရုံကျောင်း။

၁၂၆၇-ခု၊ ၎င်းမြို့ မင်္ဂလာမုန့်ကျောင်း၊ ပုသိမ်မြို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်။

၁၂၇၆-ခုနှစ်၊ မေမြို့ ဇီဝဗုဒ္ဓါရုံ သက်တော်ရှည်ကျောင်း။

၁၂၇၇-ခုနှစ်၊ ဝါးခယ်မမြို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကို အလှူခံတော်မူသည်။

၁၂၇၃-ခုနှစ်ကစ၍ မော်လမြိုင်မြို့ သေဌေး ဥးသာညှင်း၏ နိဗ္ဗာန်ဝတ်အလှူကို ခံတော်မူသည်။

၁၂၇၆-ခုနှစ်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှင် ဂျော့ဗရင် အမိန့်ဖြင့် ဣန္ဒိယ ဗရင်ခံချုပ် ဆက်ကပ်သော အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ တတိယတံဆိပ်ကို ခံတော်မူသည်။

၁၂၇၈-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၈-ရက်နေ့နံနက် ၇-နာရီနှင့် ၁၀-မိနစ်အချိန် အခါတွင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ရွှေဘုံသမိုက် ရေဝိုင်းတိုက်၌ နှစ်ခြိုက်ချစ်ယှဉ် ဗုဒ္ဓဥဒါန်း ယာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းစက်တော်မူပြီးလျှင် ကြည်လင်သောရူပကာယတော်ဖြင့် တပည့်သံဃာ ၃ ဒကာ-ဒကာမတို့အား ထပ်ပွားတူမျှ ပမာပြုလျက် ဓမ္မသံဝေဂ ပေးတော်မူလေသတည်း။

(၈)

ကျေးဇူးရင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဗရားကြီး

ရေးသားတော်မူအပ်ပြီးသော

ကျမ်းမည်များ

၁။ ပရမတ္ထသရူပဘေဒနီကျမ်း။	၂၅။ ပရိဝါသဝိနိစ္ဆယကျမ်း။
၂။ ဓာတုတ္ထသင်္ဂြိုဟ်ပါဌ်-နိဿယကျမ်း။	၂၆။ ဓမ္မပ္ပတိသန္ဓေဘရမထာကျမ်း။
၃။ နေတ္တိဟာရတ္ထဒီပနီကျမ်း။	၂၇။ လင်္ကာဒီပသန္ဓေသကထာ။
၄။ ကစ္စာယနသံဝဏ္ဏနာဆက္ကကျမ်း။	၂၈။ ဝဇီရာရာမိကဗညာ
ဗျာကရဏကျမ်း။
၅။ မဓုသာရတ္ထသတ်ပုံသစ်ကျမ်း။	၂၉။ လယ်တီပညာဗျာကရဏကျမ်း။
၆။ ဝိသုဒ္ဓါရုံသုတ်နက်ကျမ်း။	၃၀။ ဥဒကုက္ကေပ-သတ္တဗန္ဓရ
သီမာဝိနိစ္ဆယ။
၇။ ဆိဒ္ဓပိဓာနနီကျမ်း။	၃၁။ အပ္ပုနကထိနတ္ထာရာဒိ ဝိနိစ္ဆယ။
၈။ ဝိသုဒ္ဓါရုံနာမ်-အဘျောက်ဂိုဏ်း။	၃၂။ ဓုတင်္ဂဝိနိစ္ဆယကျမ်း။
၉။ ဝိနယကောသလ္လကျမ်း။	၃၃။ ကုဋ္ဌဝိနိစ္ဆယ
၁၀။ ဉာဏောဒယစာစပ်ကျမ်း။	၃၄။ ပစ္စိမဝဿုပဂမံနဝိနိစ္ဆယ။
၁၁။ ဥဇမဂ္ဂဒေသနာကျမ်း။	၃၅။ ဝိဗန္ဓသန္ဓကဝိနိစ္ဆယ။
၁၂။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂဒီပနီကျမ်း။	၃၆။ အရညလက္ခဏဝိနိစ္ဆယ။
၁၃။ ဘေဒစိန္တဂဗျူဟ်ကျမ်း။	၃၇။ သမ္မုတိကုဋ္ဌဝိနိစ္ဆယ။
၁၄။ သံဝါသဒီပနီကျမ်း။	၃၈။ သုဒိန္န-ဒုဒိန္နဒီပနီကျမ်း။
၁၅။ မုစ္စနင်္ဂကြေးမုံကျမ်း။	၃၉။ သီမာသမ္ဘေဒဝိနိစ္ဆယ။
၁၆။ နိက္ခမ္ပုရယျာဇနဒီပနီကျမ်း။	၄၀။ မတသန္ဓကဝိနိစ္ဆယ။
၁၇။ ဆန္ဒေသမဉ္ဇရီပါဌ်-နိဿယကျမ်း။	၄၁။ ပတ္တတ္ထဝိကဝိနိစ္ဆယ။
၁၈။ အနာဂတဝင်ကျမ်း။	၄၂။ ဝိဿာသဂ္ဂါဟဝိနိစ္ဆယ။
၁၉။ ဂိဟိစာရိတ္တကျမ်း။	၄၃။ အဒိန္နဒီပနီကျမ်း။
၂၀။ ငင်္ဂါဏမာဘိကာ သြဝါဒ
ကထာကျမ်း။	၄၄။ သုရာမေရယပါနဝိနိစ္ဆယ။
၂၁။ ရောင်ခြည်တော်ဘွင့်ဗရားရှိခိုး။	၄၅။ မိစ္ဆာဇီဝဝိနိစ္ဆယ။
၂၂။ ကမ္မဝိဘင်္ဂဒေသနာ။	၄၆။ ဒုရေဒါနဝိနိစ္ဆယ။
၂၃။ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဥပဒေကျမ်း။	၄၇။ မတသရိရဗျာသနဝိနိစ္ဆယ။
၂၄။ ရွှေကျင်ဝံသာနုရက္ခကျမ်း။	

၄၈။ ဥဒိဿမံသာဒိဝိနိစ္ဆယ။	၅၉။ ဗုဒ္ဓါနံသဘိဘာဝနာကျမ်း။
၄၉။ သီမာသမ္မဟနာဒိ
ကမ္မဝါစာဝိနိစ္ဆယပါဠိ-နိဿယ။	၆၀။ သမဇ္ဇဒေါသာဒိဝိပနိကျမ်း။
၅၀။ ထေရပရမ္ပရာပါဠိ-အနက်။	၆၁။ ဒုတ္တိံသမဟာပုရိသဒိပနိကျမ်း။
၅၁။ အဓိမာသဝိနိစ္ဆယပါဠိ-အနက်။	၆၂။ သီမာဝိနိစ္ဆယကျမ်း။
၅၂။ ဓမ္မောပဒေသရတ္တိပါဠိ-အနက်။	၆၃။ ရဟန်းခံကမ္မဝါနိဿယသစ်ကျမ်း။
၅၃။ တိက္ခတ္တိဗြဟ္မယာစနကထာ
ပါဠိ-အနက်။	၆၄။ ကထိန်အမေးအဖြေ။
၅၄။ သံဃိကဒါန-ပါသာဏာဒိနိမိတ္တ
ဝိနိစ္ဆယပါဠိ-အနက်။	၆၅။ ရွှေကျင်ဂဏသြဝါဒကထာ။
၅၅။ နိဗ္ဗုမ္မလပါဠိ-အနက်။	၆၆။ ဓာတုကထာဝိဇ္ဇာချိုး။
၅၆။ ပစ္စဝေက္ခဏာပါဠိ-အနက်။	၆၇။ ဓာတုကထာအိမ်မြှောင်ကဗျာ။
၅၇။ ပုညာနုဗလပုဒါနစာတမ်း။	၆၈။ ယမိုက်ကဗျာ။
၅၈။ မစ္ဆကဏ္ဍကပ္ပဟာနစာတမ်း။	၆၉။ ဝိဟာရာနုမောဒနုဓမ္မကထာ။
	၇၀။ ရတနတ္ထယပဏာမပတ္တနာ။
	၇၁။ ကာမာဒိနုဓမ္မကထာ။
	၇၂။ သံယောဇနပုဟာနုဓမ္မကထာ။

(၉)

ဤ ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်းကြီးကို စစ်မဖြစ်မှီ ၂-ကြိမ် စစ်ပြီးခေတ် ၁၃ ၂၃-ခုနှစ်တွင် တကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရာ ပရိယတ်မင်သုတို့ လေ့လာကြည့်ရှု လက်သုံးတခုပြုခဲ့ကြသဖြင့် ဝယ်ယူကြည့်ရှု ပူဇော်ကြသူ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ ပြည်သား ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်တို့အား ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါကြောင်း။

အထူးအားဖြင့် ကျွန်တော်များ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်ပိဋကပုံနှိပ်တိုက် တိုက်ပိုင်ရှင်နှင့် မိသားစုတို့က မူလဆရာတော်ဗရားကြီးနှင့်တကွ ယခုလက်ရှိ မန္တလေးမြို့ မဟာ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ် ဆရာတော်ဗရားနှင့် တပည့်သံဃာ အရှင်သူမြတ် အပေါင်းတို့၏ ကျေးဇူးတော်ဂုဏ်ကို အာရုံမလပ် အထပ်ထပ်တင်ရှိနေပါသဖြင့် ပြည်မြို့-နဝင်းရပ်- ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဗာရာဏသီကျောင်းတိုက်- ဗာရာဏသီဆရာတော် ချီးမြှင့်မစတော်မူသော မူလဆရာတော်ဗရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိကို အများပုဂ္ဂိုလ်များ ကြည့်ညှိနိုင်စေရန် ဤစတုတ္ထအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းတွင် ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ်၍ တိုင်းပြည်သို့ တင်ဆက်လိုက် ပါကြောင်း။

ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်း

မာတိကာ

စာမျက်နှာ	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
	နိဒါန်း ၈၂
	ပထမတွဲ မာတိကာ	
၁	အဘိယာစကဂန္ဓာရမ္မအခန်း ၁
၂	ဆိဒ္ဓပိဓာနနိအမည်၏ဝိဂ္ဂိုဟ်၊ ဆိဒ္ဓခြောက်ပါး သာဓကဝတ္ထု၊ ဝစနတ္ထတို့ကို ပြသောအခန်း ၄
၃	ဝဋ္ဋနိဿိတ ကုသိုလ်ငွေရသော ဝဋ္ဋသမ္ပတ္တိဒေါသ အခန်း ၈
၄	မိစ္ဆာပတိပဒါ သမ္မာပတိပဒါအခန်း ၁၃
၅	ဈေးဝယ်သူလူမှိုက်အလား၊ ဆုတောင်းမှားတတ်သည့်အခန်း.... ၁၅
၆	ဝိဝဋ္ဋနိဿိတကုသိုလ်အကြား၌ ပြုမိသော ဝဋ္ဋနိဿိတ ကုသိုလ်ကား များများကြီး အပြစ်မရှိဟု-ဇောတိကဝတ္ထု၊ သင်္ခပါလ နဂါးမင်းဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပြသောအခန်း ၁၈
၇	ကိလေသအပြစ်ကို ပြသော ဓမ္မဇောတိ ၂၄
၈	ဝိနည်းမိရ် တေဒဂ်ရ ဥပါလိမထေရ်ဝတ္ထု ၃၂
၉	ပေါဒ္ဓိရိယရှာစား သောဏစစ်သူကြီးဝတ္ထု ၅၀
၁၀	ပညာတေဒဂ်ရ လက်ယာရံ ခေမာမိဗရားဝတ္ထု ၅၂
၁၁	နဋ္ဌမာလိကထေရီမဝတ္ထု ၅၉
၁၂	ကေပိဏ္ဍပါတဒါယိကာဘိက္ခုနီမဝတ္ထု ၆၀
၁၃	ကဋ္ဌတ္တုဘိက္ခုဒါယိကာဘိက္ခုနီမဝတ္ထု ၆၁
၁၄	ပဉ္စဒီပိကာဘိက္ခုနီမဝတ္ထု ၆၂
၁၅	ချိုးရေလူဒါန်းသော ဘိက္ခုနီမဝတ္ထု ၆၄
၁၆	ကေပေါသထဘိက္ခုနီမဝတ္ထု ၆၅
၁၇	မိထွေးတော်ဂေါတမိ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခန်း ၆၆

(ခ)

မာတိကာ

စာစဉ်	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
၁၈	နိဗ္ဗာန်၏သဉ္စပါဒိသေသ၊ အနုပါဒိသေသနှစ်ပါးအပြားကို ပြရာအခန်း ၈၆
၁၉	သုညက၊ အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာန်သုံးပါးအခန်း ၉၁
၂၀	ကိစ္စကြီးလေးပါးဖြင့် နိဗ္ဗာန်၏ ပရမတ္ထအဖြစ်ကိုရှာသော အခန်း ၉၃
၂၁	နိဗ္ဗာန်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားရန် သုခရှိသည်ကိုထင်ရှားအောင် သန္တိသုခ၊ ဝေဒယိတသုခနှစ်ပါးခွဲ၍ပြသောအခန်း ၉၉
၂၂	ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူပြီးနောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်အခါ ခံစားစံစားပုံအခန်း ၁၀၅

ဒုတိယတွဲ မာတိကာ

၂၃	အာလသျှအပေါက်ကို မဆိုပိတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ဒေဝါသကို သရဘင်္ဂဇာတ်နိပါတ်၊ ဝုဗ္ဗပဗ္ဗဇိတဝတ္ထု၊ ယက်သေတို့ဖြင့် ပြသောအခန်း ၁၁၁
၂၄	၎င်းအာလသျှဆိဒ္ဓကို မဖာထေးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ကိုပင်ပြသော ကုဋုမ္ဘိကတိဿဝတ္ထုနှင့် ဝရုဏကဋ္ဌဇာတ်....	၁၁၈
၂၅	ထိုအာလသျှဆိဒ္ဓကို ဖာထေး၍ အကျိုးရသည်ကိုပြသော အမ္မဇာတ်စသည် ၁၁၉
၂၆	ပမာဒဆိဒ္ဓကို မပိတ်ဆိုခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ဒေဝါသကို ပြသော ယက်ကန်းသည်ကန်းမလင် ရှင်လူထွက်ဝတ္ထု၊ ကံခဋ္ဌမက္ကဋ္ဌရဟန်းလူထွက်ဝတ္ထု ၁၂၁
၂၇	၎င်းပမာဒ ဆိဒ္ဓအပြစ်များလှ၍ ပိတ်ဆိုရမည်ဟုပြသော သုတ္တနိပါတ်၊ ဓမ္မပဒ ၁၂၄
၂၈	၎င်းပမာဒကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ဒေဝါသ၊ အပ္ပမာဒကြောင့် ရသောအကျိုးတို့ကို ဘော်ပြသော စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်ဝတ္ထု....	၁၂၅

စာစဉ်	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
၂၉	အနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကို ပိတ်ဆို့ဖာထေးရန်၊ သုတ္တနိပါတ်လာ ဥဋ္ဌာန ဆုတ်ပါဌ်အနက် ၁၃၄
၃၀	၎င်းအနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်ကို ပြသော လာဠုဒါယီဝတ္ထု၊ ပဓာနိကတိဿဝတ္ထု ၁၃၆
၃၁	၎င်းအပြစ်ဒေဝါသကိုပြသော မဟာဓနသဋ္ဌေးသားဝတ္ထု ၁၃၉
၃၂	၎င်းအနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကို ပိတ်ဆို့ခြင်းအကျိုးကိုပြသော ကုမ္ဘသောသကဝတ္ထု ၁၄၁
၃၃	၎င်းကိုပြသော ဓနသေဋ္ဌိသမီး၏ သား၊ စူဠပန်မထေရ်၏ဝတ္ထု	၁၄၄
၃၄	အသံယမ အပေါက်ကို မပိတ်ဆို့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ကိုပြသော စုန္ဒသုကရိကဝတ္ထု ၁၄၈
၃၅	၎င်းအပြစ်ဒေဝါသကိုပြသော ဂေါသာတကဝတ္ထု ၁၄၉
၃၆	၎င်းအပြစ်ဒေဝါသကိုပြသော မဏိကာရ ကုလူပကတိဿ ထေရ်ဝတ္ထု ၁၅၀
၃၇	ပုထုဇဉ်၏အပြစ်၊ အာနန္ဒရိယကံ၌ ပါဌ်ပျက်ပြင်ဆင်ပုံ ၁၅၁
၃၈	နေ့ကိုသတ်၍ ညဉ့်ကိုရှောင်ကြဉ်သော မိဂလုဒ္ဓကဝတ္ထု ၁၅၄
၃၉	သဏဝါသီ မထေရ်ဟူသော ဒုဋ္ဌကုမာရ ရာဇပုတ္တပေတဝတ္ထု	၁၅၅
၄၀	ယစ်မှူးသူ၏ ပုဆိုးကို ခိုးယူမိသော ခလ္လာတိယ ပေတိဝတ္ထု ၁၅၈
၄၁	အပ္ပသက္ကာရမည်သော နတ္ထိကဝါဒီလိစ္ဆဝီ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမင်းဝတ္ထု	၁၆၁
၄၂	နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအရာ၌ အယူမှားတတ်သည်ကိုပြသော အခန်း....	၁၆၄
၄၃	မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နန္ဒိကပေတဝတ္ထု ၁၇၂
၄၄	ရဟန်းကောင်းတို့ကို ဆဲရေးသော ဂူထခါဒကပေတဝတ္ထု၊ ဂူထခါဒိကပေတိဝတ္ထု ၁၈၀
၄၅	ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်ခြင်း သံယမကင်းသည်ကိုပြသော လိတ္တဇာတ် ၁၈၂
၄၆	အသံယမအပြစ်၊ သံယမအကျိုးကိုပြသော အမ္မပေတဝတ္ထု ၁၈၅
၄၇	ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အပ်ချည်လှူရသော သုတ္တပေတဝတ္ထု ၁၈၇
၄၈	ဈေးသည်မ လေးယောက်တို့၏ ဘောဂသံဟာရပေတဝတ္ထု ၁၈၈

(ဆ)

မာတိကာ

စာစဉ်	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
၄၉	ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကြောင့် လောဟကုမ္ဘိန္ဒကျပုသော သေဋ္ဌိပုတ္တပေတဝတ္ထု ၁၉၀
၅၀	သာလိတ္တက အတတ်ကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရသော သဋ္ဌိကုဋပေတဝတ္ထု ၁၉၁
၅၁	ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေးသော ရဟန်း၏သူကရမုခပေတဝတ္ထု ၁၉၄
၅၂	ကုန်းတိုက်၍ ကျောင်းကိုလုယူသော ပုတိမုခပေတဝတ္ထု ၁၉၅
၅၃	တိရောကုဋပေတဝတ္ထု ၁၉၅

တတိယတွဲ မာတိကာ

၅၄	ကိုယ်ပန်ချ၍ လှည့်စားသောမကောင်းမှုကြောင့် ညဉ့်နံနက် သားငါးယောက်ပွေးစွား၍ စားရသော ပဉ္စပုတ္တ ခါဒိက ပေတဝတ္ထု	၂၀၁
၅၅	ယိုအဟူ သား ဂု-ပေတဝတ်ပွေး စွား၍စားရသောပြိတ္တာမဝတ္ထု	၂၀၄
၅၆	သံဝိစွတေပု၏ အပည့်ပု ဖုတ်ယိုသော သာမဏေရည်းစား လောက်အလောက် နှစ်ယောက် နှစ်သား၊ ပယသက္ခပလောင်း ပြိတ္တာများနှင့်ပွေ၍ စံဝေဂဖြစ်သော နာဂပေတဝတ္ထု	၂၀၅
၅၇	အကုံရပင်း အလှူကြီးပေးပုံအခြင်းအရာ၊ တာဝတိံသာသို့ ရောက်သည့်အခါ၊ ဣန္ဒက နတ်သားအောက် တန်းခိုး နည်းသည်ကိုပြသော အကုံရပေတဝတ္ထု	၂၀၇
၅၈	မိဘ သားချွေးမ၊ လေးဥားသားတို့၏ တုသပေတဝတ္ထု	၂၂၆
၅၉	အလှူကြီးကို ကဲ့ရဲ့ပြီးနောက် အမိကောင်းကြောင့် တောင်းပန်လှူဒါန်း၍ ခမ်းနားကြီးကျယ်သောစည်းစိမ်ကို မရသည့်ယောက်ျား၏ ကုမာရပေတဝတ္ထု	၂၂၈
၆၀	ဥပုသ်တညဉ့်စောင့်၍ ဝေမာနိက ပြိတ္တာဖြစ်သော ကုဋ ဝိနိစ္ဆယက ပေတဝတ္ထု	၂၃၁
၆၁	အဇာတသတ်မင်း ဝေပုံရသော ဓာတ်တော် တစ်ပိဿာကို ဂု-နှစ်-ဂု-လံ-ဂု-ရက်ကြာအောင် ပင့်ဆောင် ပူဇော်သည်ကို ကဲ့ရဲ့သော ဓာတုဝိဝဏ္ဏပေတဝတ္ထု	၂၃၂

စာနံ	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
၆၂	ပျင်းရိခြင်း၏အပြစ်၊ သာသနာ့ကွယ်ကြောင်း—၁၅-ပါး	... ၂၃၆
၆၃	အပေါက်နှခြောက်ပါးတို့ကို ပိတ်ဆို့ရန်- ၁၈-ပါးသော တရားကောင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်	... ၂၃၇
၆၄	ကာမာဝစရဖြစ်သော အပ္ပမာဒတရားသည်၊ မဟဂ္ဂုတ် လောကုတ္တရာတရားတို့ထက်ပင် ကြီးမြတ်ကြောင်း	... ၂၄၇
၆၅	လူမိုက်၊ လူလိမ္မာတို့၏ လက္ခဏာကိုပြသောအခန်း	... ၂၄၉
၆၆	အချီးနိဒါန်းနှင့်တကွ အရိယပရိယေသနသုတ်ပါဠိအနက်	... ၂၅၀
၆၇	အနရိယပရိယေသနာကို စွန့်ခွါ၍၊ အရိယပရိယေသနာ ပွားသစ် ဗျာဓိဖြစ်၍ တရားမဟောနေရာ၊ ဗြဟ္မာတောင်း ပန်၍ တရားဟောမည် ဗာရာဏသီသို့ကြွရာ၊ လမ်းတွင် တွေ့ရသော ဥပကတက္ကတန်းလူထွက်၏ တောထွက်ခန်း	... ၂၅၄
၆၈	တောထွက်တော် မှုသည်မှစ၍ မာရ်နတ်မင်း စစ်သည်ကို အောင်မြင်၍ ဗျာဓိဖြစ်ကာ၊ သတ္တ သတ္တာဟ အစဉ် စတုတ္ထ ပဉ္စမ သတ္တာဟတွင် ရောင်ရှင်တော်ပုံကြွ အဋ္ဌမသတ္တာဟမှ ထ၍ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နေရာ မိဂဒါဝုန်တိုင်အောင်အခန်း	... ၂၆၁
၆၉	ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့၏ အဋ္ဌပုတ္တိကို အရင်းမှစ၍ ရဟန္တာဖြစ်သည် တိုင်အောင် ပြဆိုသောအခန်း	... ၂၆၆
၇၀	ပစ္စဝေက္ခဏာ မဆင်ခြင်ပဲ သုံးဆောင်ခြင်း၏အပြစ်ဒေါသ ကိုပြဆိုသော ပါသရာသိသုတ်ပါဠိအနက်	... ၂၆၉
၇၁	လေးဆဲ့လေးပုဒ်တို့ကို အကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့် မြှောက် ပွား၍ နှစ်ရာနှစ်ဆယ်သော သလ္လေခ တရားတို့ကို အချီး နိဒါန်းနှင့်တကွပြသော သလ္လေခသုတ်ပါဠိအနက်	... ၂၇၄
၇၂	မိကျောင်းဂါထာ၊ ဒေဂါထာ၊ ဒေလင်္ကာတို့ဖြင့် အပေါက် ဖာထေးရာသောအခန်း	... ၂၈၇

(စ)

မာတိကာ

စာစဉ်

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာနံပါတ်

စတုတ္ထတွဲမာတိကာ

၇၃	သံဝေဂဖြစ်ပွားရန် တရားဥယျောဇဉ်ပါဌ်အနက်အဓိပ္ပာယ် ၂၉၃
၇၄	အကုသလကမ္မပထဝိနိစ္ဆယ ၂၉၉
၇၅	သုစရိတပုညကြိယာဝိနိစ္ဆယ ၃၀၃
၇၆	စိတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိသုံးပါး ပွားများနည်း ၃၀၅
၇၇	သမ္ပဿန၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာန် နှစ်ပါးကိုပွား၍ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာန် ဒဿနဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံ ၃၀၉
၇၈	ဝိပဿနာ ဉာန်ကိုပွားဖြင့် ပတိပဒါ ဉာန်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ ပွားပုံ- ၃၁၁
၇၉	ဉာန်ဒဿနဝိသုဒ္ဓိပွားပုံ၊ ၎င်း၏အကျိုး ၃၁၃
၈၀	ဗုဒ္ဓါဋ္ဌဿတိကို ပမာနပြု၍ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သုံးပါး ဖြစ်ပုံ ၃၁၆
၈၁	ဗုဒ္ဓါနု မတိကိုပွားဆိုက် ဖုယိုက်သော ဝန္တာဝါးပါးတို့ကို လက္ခဏ ရသ ပဗ္ဗုပဋ္ဌာန် ပဒဋ္ဌာန် တင်ပိုင်းခြား၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပုံ ၃၂၀
၈၂	ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံ ၃၂၆
၈၃	မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာန်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိပွားပုံ ၃၂၈
၈၄	နောက်ဉာန် ကိုးပါးတို့ပွား၍ ဉာန်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိသို့တက်ပုံ၊ ကြွင်းကမ္မဋ္ဌာန်းများကိုလည်း နည်းတူပွားပုံ ၃၃၁
၈၅	ရဟန်းပစ္စည်းများ၍ ပျက်ပြားသည်ကိုပြုသော သံသရက္ခိတ ပဟိတဗ္ဗကဝတ္ထု ၃၃၇
၈၆	လူပစ္စည်းများ၍ ပျက်စီးသည်ကိုပြုသော အပုတ္တက သဠေး၊ သဠေးကုတော် သစ္စံကိရဇာတ် ၃၄၅
၈၇	ဥစ္စာကြောင့် မာနကြီးသည်ကိုပြုသော နန္ဒဇာတ်၊ ယက် ကန်းသည်မ၊ ဝိဒေဟပုတ်သင်ဝတ္ထု ၃၄၇
၈၈	ပစ္စည်းဥစ္စာပေါသော်လည်း ယောနိသောမနသိကာရရှိက ကျေးဇူးများကြောင်း ၃၄၉

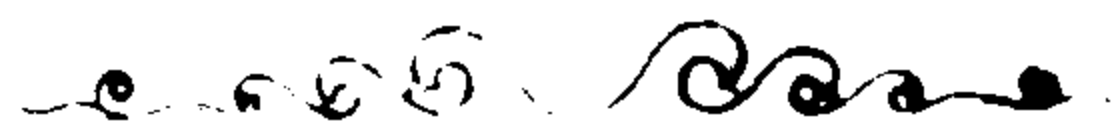
စာစဉ်	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
၈၉	ကိုယ်မှာပြည့်စုံလာသော ဂုဏ်သိရ်သည်။ မာန်ရှိန်ကို အားပေးတတ်သည်ဖြစ်၍ မာန်မတက်ရန် တရားစု— ရဟကဇာတ်ဝတ္ထု	... ၃၅၀
၉၀	ရဟကဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂရှုရန် ကောင်းသော အချက်လေးခုတိုင်၊ ဣဿာမစ္ဆေရကိုပယ်ရန် လောသကတိဿဝတ္ထု၊ လာဠုဒါယီဝတ္ထု စသည်	... ၃၅၄
၉၁	ရဟကဇာတ်ဝတ္ထုလာ ဆရာကတော်ကဲ့သို့၊ ပါပမိတ္တမဖြစ်ရအောင် ပြသော ကောကလုဒ္ဒက သာလိယဇာတ်၊ တစသာရဇာတ်ဝတ္ထု စသည်	... ၃၆၉
၉၂	ရဟက ပုဏ္ဏားမိုက်ချက်ကို နှိုင်းစက်၍ပြသော ရောဟိဏီ၊ မကသ၊ ဝေဠုကဇာတ်ဝတ္ထုများ	... ၃၇၄
၉၃	ရဟကပုဏ္ဏားကဲ့သို့ ရန်ငြိုး အားမကြီးစေရအောင် ရန်ငြိုးဖျောက်နည်း အထွေထွေ	... ၃၇၆
၉၄	ဂုဏ်ထူးကိုရသော်လည်း အမြှောက်မကြိုက်ရာ၊ ကိုယ်ပမာဏကိုသိ၍ ကိုယ်နှင့်တန်ရုံသာ အမှုဆောင်ရာသည်ကိုပြသော လာဠုဒါယီဝတ္ထု၊ တဏှုလနာလိဇာတ်များ	... ၃၈၀
၉၅	အလိုကြီး၍ အမြှောက်ကြိုက်တတ်က ပျက်စီးတတ်လှ၍ အမြှောက်မကြိုက်ရာ၊ ကိုယ်ပမာဏကို သိဘို့ရာ မာန်လွတ်တရားစု—	... ၃၈၃
၉၆	မဖြစ်ပဲ ဖြစ်ယောင်ကား ဝါကြား၍ အရှက်ကွဲသော ဘိမ္မသေနဇာတ်	... ၃၈၈
၉၇	ဝိမုတ္တိရသ ကျမ်းဆရာ၏ ကျေးဇူးစကားများ	... ၃၉၃
၉၈	ဝိမုတ္တိရသကျမ်း စကားဆို သီးရင့် အနေမြင့်ခြင်းကြောင့် မှားယွင်းချွတ်ချော်ချက်များ၊ ဝိမုတ္တိရသကျမ်း၌ သံသရာမှ ထွက်လမ်းကိုမပြည့်စုံသောကျမ်းကိုးနှင့် အဆိုမှား၍၊ ကျမ်းပြည့်စုံအောင် ထုတ်ဘော်လမ်းပြသော ပါဠိတော်ပါဠိ အနက် အဆုံးအဖြတ်	... ၄၀၂

(ဇ)

မာတိကာ

စာစဉ်	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာနံပါတ်
၉၉	သဗ္ဗညုဗရားစကားတော်ကို တက္ကတုန်းများ စကားထဲသို့ ကဲ့ပြားအောင် မပြုအပ်ကြောင်းကို ပြသော အရိယဝံသ သုတ်ပါဠိအနက် ၄၁၂
၁၀၀	ရဟန်းတော်များဂုဏ်ကိုပြသော သက္ကနမဿနသုတ်ပါဠိအနက်	၄၁၅
	နိဂုံး ၄၂၀

ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်း မာတိကာပြီး၏။

၁၂၆၆-ခုနှစ်၊ ပထမနှိပ်ခြင်း အုပ်ရေး-၁၀၀၀၀,

၁၂၉၀-ပြည့်နှစ်၊ ဒုတိယနှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေး- ၁၀၀၀,

၁၃၂၃-ခုနှစ်၊ တတိယနှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေး- ၇၇၀,

၁၃၂၈-ခုနှစ်၊ စတုတ္ထနှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေး- ၁၀၀၀,

နိဒါန်း

တိလောကဂ္ဂ-ဘက်မရသည့် သကျမာရဇိန် သာကိန်ဓိပတိ တုမရှိသည့် မုနိထွတ်ထွတ် ထား သဗ္ဗညုရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ သုံးပါးသောသာသနာကို နှစ်ပါးသောနဂ္ဂဟတို့ဖြင့် ငြီးမြောက်ကာမှီခို၍ကြည်ညိုတော်မူခဲ့သော ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်္ဂ ဘာရှင်မင်းတုန်း မင်းတရားကြီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော—ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိဇေ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု-ဟူသော ပထမတံဆိပ်တော်၊ ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိဇေ ဓိပတိ သိရိပဝရ မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိရာဇဂုရု-ဟူသော သားတော်သီဘောမင်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော ဒုတိယတံဆိပ်တော်၊ အင်္ဂလန်ပြည်ကြီးရှင် ဂျော့ဗရင်မင်းမြတ် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသည့် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ-ဟူသော တတိယတံဆိပ်တော်၊ ဤသို့တံဆိပ်သုံးတန်ကို ခံယူရရှိတော်မူသော ရွှေကျင်နိကာယ ဓမ္မသေနာပတိ—မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်ဗုဒ္ဓကြီးသည်၊ ရောက်လာခဲ့အောင်း တပည့်ရဟန်း အပေါင်းတို့ကို နေ့ညမလပ် ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်ကို ချပို့သင်ကြားတော်မူရုံမျှမက အားလပ်သည့်အချိန်များ၌ သာသနာတော်၏အကျိုး၊ စာသင်သားတို့၏ အကျိုး မြှောက်ိုး ရည်သန်သော အားဖြင့်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံကစည်းသုတ်နက်၊ ဓာတုတ္ထသင်္ဂဟ၊ ပရမတ္ထသရူပဘေဒနီ စသောကျမ်းဂန်များကိုလည်း ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ရေးသားတော်မူခဲ့သော ကျမ်းများအနက် “ဆိဒ္ဓပိဓာနနီ” မည်သော ကျမ်းကြီးကိုကား၊ ကျောက်လတ်မြို့ ပုဗ္ဗာရုံရွှေကျင်တိုက်သရာတော် ဥျားကောဏ္ဍည၏ လျှောက်ထား အစွဲအောင်းပန်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ရေးသားတော် မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိဒ္ဓပိဓာနနီ

ဆိဒ္ဓပိဓာနနီ—ဟူရာ၌၊ ဆိဒ္ဓပုဒ်၊ ပိဓာနပုဒ်ဟု နှစ်ပုဒ်ခွဲခြားပြီးလျှင်၊ ဆိဒ္ဓသဒ္ဓါ သည် ရန္တတုဝိဝရံ ဆိဒ္ဓံ၊ ကုဟရံ သုသိရံ ဟု ဝိ-ဟုပြုဆိုသော အဘိဓာန်ကျမ်းအရ ပုံထိုသော အရာဝတ္ထုတို့ ထွက်ကျသိမ်းရာ အပေါက်ဟူသောအနက်ကို မှုချဟောပေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား-ဆလောကသို့ ဆိဒ္ဓါနိ၊ ယတ္ထ ဝိတ္ထံ နတိဋ္ဌတိ-ဟုသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင် ဖြေဆိုဟောကြားတော်မူအပ်သော အာလသျှ-ပမာဒ-အနုဋ္ဌာန-အင်္ဂါယမ-နိဒ္ဓါ-တနီဟူသော အကုသိုလ် တရားတို့ကိုလည်း၊ ထိုဆိဒ္ဓနီ ဂလားကူသော ကြောင့်၊ သဒ္ဓိသုပစာအားဖြင့် ဆိဒ္ဓ-ဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုအပ်ပါသည်။

ပိဓာန-ဟူသည်မှာလည်း၊ ပိဓာနံ တွ ပဓာရဏံ-ဟူရကား၊ အပိတ်အဖုံး-ဟူသော အနက်ကိုရပါသည်။ ဤကြောင့် ကုသိုလ်တရားတို့ ယိုစီးထွက်ကျရာ အာလသျှ ပမာဒစသော အကုသိုလ်တရားတည်းဟူသော အပေါက်များကို ပိတ်ဆို့ ဖုံးဖိဖာထေး

ခြင်း ပိတ်ဆို့ဖုံးဖိ ဖာထေးရန်ကို ညွှန်ကြား ရေးသားတော်မူရင်း ဖြစ်ပါသောကြောင့်၊ ဤကျမ်းကြီး၏အမည်မှာ ဆိဒ္ဓပိဓာန-ဆိဒ္ဓပိဓာနနိ ဟု-ခေါ်ဝေါ်သပုတ်ခြင်းဖြစ်ပါပေသတည်း။

ထိုကျမ်းကြီး၌ ဂန္ဓနိဿိတ-ဝိဂန္ဓနိဿိတ ကုသိုလ်၏ အကျိုးအပြစ်စသည်များကို သက်ဆိုင်ရာတို့၌ ဝတ္ထုသက်သေ သာဓကများနှင့် ရေးထားခြင်းဖြင့်၊ ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်များ အမြဲလက်စွဲပြုလုပ်ထားသင့်ခြင်း၊ အကုသလကမ္မပထဝိနိစ္ဆယ- သုစရိတပုညကြိယာဝိနိစ္ဆယ- စသောအားဖြင့် ခက်ခဲသောနေရာများ၌၊ အဆုံးအဖြတ်နှင့် တကွ ရေးသားထားခြင်းမှာလည်း၊ ဝိနိစ္ဆယညူ လုပ်လိုသူ ဂဝေသီပုဂ္ဂိုလ်များအဘို့ တကယ်တန်း အရေးပါအရာရောက်ရုံမျှမက သမ္မသန-ဥဒယဗ္ဗယနှစ်ပါးပွားသဖြင့် မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာနဒဿန ဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံ၊ ဝိပဿနာကိုးပါးဖြင့် ပတိပဒါဉာနဒဿန ဝိသုဒ္ဓိပွားပုံ စသည်များကို တခမ်းတနား ရေးသားထားသဖြင့်လည်း၊ ဝိပဿနာယောဂီတောမိပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတို့ လိုလားနှစ်သက် လေ့ကျက်နည်းယူစရာ ကောင်းလှသော ကျမ်းကြီးတကျမ်းဖြစ်ပါပေသည်။

စာအတ္ထအကြိမ်ပုံနှိပ်ရခြင်း

ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်းကြီးကို ကျွန်တော်များပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်ပိဋကတ်ပုံနှိပ်ကိုက်တွင် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၆-ခုနှစ်၌ ပထမအကြိမ်အုပ်ရေ ၁၀၀၀၀။ ၁၂၉၀-ပြည့်နှစ်၌ အုပ်ရေ ၁၀၀၀။ ပုံနှိပ်ခဲ့ရပြီး နှစ်ပေါင်း ၃၀-အတွင်း စာအုပ်ပျာ ပျောက်ကွယ်မတတ်ရှိစဉ်၊ ဗဟိယကပ္ပာစစ်ကြီးအတွင်း ကျွန်တော်များစာဖေ၍ သို့လှောင်ထားသော ဝိပဿနာပျား ဤကျမ်းစာအပါအဝင် ရန်သူများ၏ဖျက်ဆီးခြင်းကိုခံလိုက်ရပြန်ပါကော့သည်။

စစ်ပြီးခေတ်တွင် ဤကျမ်းကြီးမှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်နေရာ၊ စာကောင်း ပေကောင်းဖြစ်သော ၎င်းကျမ်းကြီးသည် ပျောက်ကွယ်ရန်မသင့် တည်ရှိနေမှသာလျှင် သင့်တော်ပေမည်ဟု နှလုံးသွင်း အာရုံပြုနေစဉ်၊ ပြည်မြို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံ ရွှေကျင်တိုက် ဗာရာဏသီဆရာတော်ဗရားသည်၊ ပြည်မြို့မှ တောင်ငူမြို့သို့ စာပြန်ပုံနှိပ်စွန့် ကြွလာတော်မူရာ ရန်ကုန်မြို့ ရွှေဟင်္သာတောရ ရွှေကျင်တိုက်သစ်၌ ခေတ္တ အပန်းဖြေသိတင်းသုံးနေစဉ်၊ ဥားတင်စိုးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဆရာတော်ဗရားကြီး၏ အဘိုးတန်မြင့်မြတ်လှသော ဆိဒ္ဓပိဓာနနိ ကျမ်းစာမှာ ရှာဖွေလို ပင်မရတော့ပါ။ တွင်ကျယ်မှုကို ပဓာနပဏား ၎င်းကျမ်းကြီးထွက်ပေါ် ရေးကိုရွှေရူပိုး ဝ.တိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ရန် ကိုက်တွန်းအပ်နှံပေးသည်အပြင်၊ ဆရာတော်၏ လိုပိုသည်ကို ထပ်မံပြင်ဆင်ချက်နှင့် တကွ ကျမ်းစာအုပ်ကို ပေးတော်မူခဲ့ပေသည်။

ရှေးနှင့် နောက် ထူးခြားချက်

ထိုသို့ ရိုက်နှိပ်ရာ၌—ရှေးရိုက်နှိပ်ခဲ့ပြီးသော အကြိမ်များနှင့် မတူစွာ၊

၁။ ဂါထာနှင့် စုစုပေါင်းများကို ခွဲခြား၍ ထားခြင်း။

၂။ ဂါထာများကို ဂါထာစည်းများအတိုင်း နှစ်ပါဒလျှင် တကြောင်း ကျစီထား၍ စီစဉ်လိုက်ခြင်း။

၃။ ရှည်လျား၍ စာမျက်နှာ ပြည့်ကြပ်နေသော စာသားများကိုလည်း၊ ဖြတ်သင့်သောနေရာတွင် ဖြတ်၍ သပ်ယပ်စွာ ပြုလုပ်ထားခြင်း။

၎င်းပြင် ဘုရားဟူသော အရေးအသားကို စတုတ္ထကွရာ-၁၊ အစား တတိယကွရာ ၁၊ နှင့် ဗရား ဟူ၍၎င်း၊ သင်္ကန်းကို ပထမကွရာ ၈၊ အစား စတုတ္ထကွရာ ၁၊ နှင့် သင်္ကန်းဟူ၍၎င်း၊ ဂေါတမကို တတိယကွရာ-၉၊ အစား ပထမကွရာ ၈၊ နှင့် ဂေါတမ ဟူ၍၎င်း၊ ဉာဏ်ကို-ညွှန်ဟူ၍၎င်း၊ စရိုက်ကို စရိတ် ဟူသော ပုဒ်ရင်းကို ဖော်၍ စရိတ်ဟု ရေးသားခြင်း စသော အက္ခရာရေးထုံး သတ်ပုံသတ်ညွှန်းမှမကျန် ပြည်မြို့ ဗာရာဏသီဆရာတော်၏ ဖြည့်စွက်မှုအပြင် အကြံပေးတော်မူသော မူအတိုင်း၊ ဆုတ် ဆိုင်းမရှိ ပုဒ်တိုင်းထိ၍ ရှင်းလင်း ပြတ်သားခြင်း ရှိလေအောင် သတ်ဆောင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်မှ ပါဠိဆရာကြီး ဥပဇာတ်-မောင်နှင့် ဦးဘကျော်-ဦးမြင့်စေ အမှုရှိသော စာပြင်ဆရာအဖွဲ့မှ ကြီးကြပ်လျက် ရိုက်နှိပ် အပ်ပါကြောင်း။

ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်ဆန္ဒ

ဆရာတော်ဗရားကြီးမှာ နှောင်းခေတ် စာပေလောကအတွက် ကျမ်းကြီး ကျမ်းငယ် အများအပြားပင် အမြုတေ အမွေအနှစ်အဖြစ် ချန်ထားတော်မူခဲ့သည်။

သာသနာတော်ကို ခြီးမြှောက်လိုကြသော သရဏဂုဏ် ကိုယ်လုံးထုံကြသည့်ပြင် အိုမင်းရင့်ရော်လေလေ တင့်တယ်လေလေဖြစ်သော ပဉ္စသိဥပုသ် အဆင်းတန်းဆာ နှင့် မယိုမယွင်း ပြည့်စုံ၍ သာသနာသုံးရပ်တွင် အမွန်မူလဖြစ်သော ပရိယတ် သာသနာကို ပရိယတ်ဝန်ဆောင် သာသနာ့ပဋိညာဉ်ခံ ရဟန်းတော်တို့နှင့် တွဲဘက်၍ ရှည်မြင့်စွာသောကာလက ခြီးမြှောက် ပြုစုခဲ့ကြသဖြင့် ဥပါသကာဂုဏ်အင် စုံလင် ပြည့်ကြယ်လှပေစော ရန်ကုန်မြို့- ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည့် ကျေးဇူးရှင် မွေးသဘင်-မွေးသမိခင် ဥပဇာတ်-ဒေါ်မမ (ကွယ်လွန် ကြသူ) တို့အား ရည်စူးလှောက် သားများဖြစ်ကြသော ဥပဇာတ်-ဦးမြင့် ဥပဇာတ်-ဦးကျော်

သာသနာရေးစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝထားရှိ၍ မှန်မြတ်လှသော ဆရာတော်ဗုဒ္ဓ
ကြီး၏ လက်ရာများ မပပျောက်စေခြင်းငှါ ကြီးစားလျက် ထုတ်ဝေနိုင်ပါရန်
မြော်လင့် ရည်စူးထားလျက် ရှိပါကြောင်း။

ယခုချိန်ခါတွင် ကျမ်းစာကြီးများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ရင်လေးလှသော ခေတ်
ကြီးပင်တည်း။

အကြောင်းမူကားကျမ်းစာများ ပုံနှိပ်ရန် စက္ကူကောင်းများသည် ရှားပါးလှ
ပါ၏။ ရှိပြန်ပါလည်း ယခင်ကထက် ဈေးနှုန်းအဆမတန် မြင့်လွန်းလျက်ရှိပေသည်။
မည်မျှပင် ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်သော်လည်း ကျမ်းစာ ထွက်ပေါ်လာရေးကို ဆန္ဒ
ပြင်းပြ၍သာ ထုတ်ဝေကြောင်း၊ ပုံနှိပ်ပြီးပြန်ကလည်း စီးပွားရေးဘက် ဥးလှည့်
ပြန်လျှင် တွင်ကျယ်မှုကို လုံးဝမမြင် ဖြစ်ရတော့၏။

ဤကဲ့သို့ အကြပ်အတည်းနှင့်တွေ့လင့်ကစား တိုက်ပိုင်ရှင် ဥးတင်စိုးနှင့် ဥးအေး
တို့မှာ ကျေးဇူးရှင် မူလဆရာတော်ဗုဒ္ဓကြီးအား အကြိမ်ကြိမ် ဥးညွတ်ကာ မမေ့
အပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို သာဝမည်သတိရလျက်၊ မန္တလေးမြို့ မဟာဝံသုဒ္ဓါရုံ
တိုက်သစ်ဆရာတော်ဗုဒ္ဓများနှင့် ဂဏဝါစကအဖွဲ့ကြီး၏တိုက်တွန်းချက်ဆန္ဒပြည့်ဝ
စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြည့်စွမ်းလိုသည်ကတော့၊ ငွေဘိုးဘွား ဘမိများလက်ရာလက်ငုပ်
များကို ပတ်မီကော လိုသည်က တကြောင်းကြောင့်၊ အမြတ် အစွန်း ကိုလည်း
ချဉ်ခြင်းမတပ်၊ ဤကျမ်းကြီးကို အထူးလိုလားအပ်သော ရဟန်းရှင်လူသူမြတ်များ
တို့၏ ပါရမီကို ဖြည့်စွမ်းလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ၁၃၂၈-ခု၊ စတုတ္ထအကြိမ် ပုံနှိပ်လုပ်
ဆောင်ပေးတော့သတည်း။

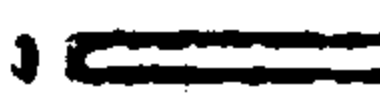
အဘိယာဓကပုဂ္ဂိုလ်၏ လျှောက်တောင်းပန်ချက်

(၁) ဇယတွာယံ။ ။ သာသနာပအခါ၌ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အာဇာ ငင်ငင် လိုချင် တောင့်တ၍ ရသေ့ ပရိဗိုဇ် စသော သူတို့ အထိုက်အလျောက် ကျင့်ဆောင်တည်ကြသော ဝဋ္ဋနိဿိတဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တို့သည်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ထိုက်တန်လျောက်ပတ် မြင့်မြတ်သော ပါရမီကုသိုလ်မြောက်ကြောင်း၊ မမြောက်ကြောင်းပါဗရား။

(၂) သာသနာတော်တွင်း ဖြစ်လျှင်းမှုလည်း၊ အသိညာန်ကင်းလျက်၊ ဖိုလ်မဂ်နိဗ္ဗာန်ကို၊ တရံတဆစ်မျှ မနှစ်သက် မလိုချင်ပဲလျက်၊ နှုတ်မြွက် တောင်းဆိုသော်လည်း၊ လူနတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုသာ လိုချင်မက်မော၍ ပြုကြသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တို့သည်၊ ထိုထိုဘဝ၌၊ အထုံရ၍၊ သံသရာစက်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကောင်းမှုမျိုးစေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ မဖြစ်ကြောင်းပါဗရား။

(၃) သံသရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကို မည်သို့ပြုရမည်၊ ရှေးသူဟောင်းတို့ မည်သို့ပြုဘူးကြောင်း၊ “သိဝံ ပတ္ထေထ ဘိက္ခဝေ၊” ဒေသနာတော်နှင့် လျော်ညီပျက်၊ အဆက်ဆက် နောက်သားတို့ မှတ်သားဘို့ရာ၊ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ၊ သာဓကများနှင့်တကွ၊ အဖြေရေးသား၍ သနားကယ်မတော်မူပါနှင့်အကြောင်းကို လျှောက်ထားပါသည် ဆရာသခင် ကျေးဇူးတော်ရှင်ဗရား။

ဂေ ၁၀-၃၂၆၀-ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ၊ ကျိုက်လတ်မြို့၊ ပုဗ္ဗာရုံရွှေကျင်တိုက်ဆရာတော် ဥူးကောဏ္ဍညလျှောက်ချက်။

ဆိဒ္ဓပိဓေ နိဒ္ဒိကျမ်း

ပထမတွဲ

နမော အစ္ဆိဒ္ဓဿ ဝဇီရသင်္ဘာတသမသရီရဿ။

၁-အဘိယာဓက ဂန္ဓာရမ္ဘအခန်း

ဝန္တိတွာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ဓိတိမန္တမဆိဒ္ဓကံ။

ယာစိတော ကောဏ္ဍညေနစ၊ ကဿံ ဆိဒ္ဓပိဓေနနိံ။

(ပထမ မကာရ၊ တတိယ တကာရ ဝိပုလာပထျာဝတ္တဂါထာ)

အဟံ၊ ဝိသုဒ္ဓါစာရဒ္ဓဇမိပတိ ပဝရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု ငါသည်။ ဓိတိမန္တံ၊ လာဘာ၊ လာဘာ၊ စသည်တသွန်၊ လောကဓမ်ကြောင့်၊ ဘောက်ပြန် လောက်လက် မရှိ၊ ငြိမ်သက်ထည်ကြည်ခြင်း သမာဓိရှိတော်မူတသော။ အဆိဒ္ဓကံ၊ ဝဇီရစိန်ခဲကဲ့ သို့၊ မပေါက်မကွဲနိုင်ပဲ၊ တခဲနက်သော ရူပကာယ-နာမကာယ ရှိတော်မူထသော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ဂေယျငါးဖြာ၊ လေးသစ္စာကို၊ ဆရာမကူ၊ သယမ္ဘူဖြင့်၊ လွယ်ကူ မှန်ကန်၊ ဘောက်ပြန်မရှိ၊ သိတော်မူပြီးသော မြတ်စွာဗုဒ္ဓကို။ ဝန္တိတွာ၊ ဘယ၊ လာ ဘာ၊ ကုလကင်းစင်၊ ကြည်လင်လှစွာ၊ သဒ္ဓါညွတ်နူး၊ ရှိခိုးဥူး၍။ ကောဏ္ဍညေန၊ မြို့ရွာသီးသီး၊ တိုင်းကြီးပြည်သား၊ များပြားစုံညီ၊ ကုမ္မဏိတို့၊ ကုန်သွယ် ဘာဝ၊ ရောင်းဝယ်ကြသဖြင့်၊ ဓနမယုတ်၊ ဘဏ္ဍာထုပ်ကို၊ ဖြေဖြုတ်ချရာ၊ ဟံသာဝတီ၊ စံဌာနီဟု၊ ဂုဏ်ဆီလျှံမို့၊ ရန်ကုန်မြို့သို့၊ ခုန်ပို့သွင်းအပ်၊ မြို့ကျိုက်လတ်တွင်၊ တိုက်မြတ် ခိုလှုံ၊ ပုဗ္ဗာရုံဆရာ ဥူးကောဏ္ဍညနှင့်တကွ၊ ဝိဝဇ္ဇကုသိုလ်၊ ပြုလိုစွာ၊ မှတ်ချင်ရှာ သော သပြေဆိပ်ရွာ ဒါယကာတစုသည်၎င်း။ စ၊ သည်မှတခန်း၊ ရဟန်းဖြစ်စ၊ ငယ်နှင့် ကပင်၊ ပို့ချသွန်သင်၊ ကျေးဇူးရှင်အစစ်၊ ဆရာရင်းဖြစ်ပေသော၊ မြစ်ခြေ ကမ်း ပေါင်၊ ပုခွန်ချောင်ရုပ်သီး၊ ပျော်စံမှီးသည့်၊ ဆရာကြီးဥူးမုံသည်၎င်း။ ယာစိတော၊ ချိုပြောသာယာ၊ မရှောင်သာအောင်၊ ခါခါဘန်ရေ၊ ရိုသေပျပ်ဝပ်၊ တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ တောင်းပန်အပ်သော။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဆိဒ္ဓပိဓေနနိံ၊ ဆင်းရဲ လွန်စွာ၊ သံသရာနှောင်အိမ်၊ ပူရိန်လှောင်ပြင်း၊ သုံးဝင်္ဂတိုင်းမှ၊ လွတ်ကင်းဘို့ရာ၊

နိဗ္ဗာန်သို့၊ လျင်စွာရောက်ကြောင်း၊ တရားကောင်း နှစ်ဆို့၊ ပါရမီ ကုသိုလ်မျိုး၊
 အဘိုးထိုက်တန်၊ အထည်မှန်ကို၊ ယူရန်မရ၊ ဘိုးလျော ကျအောင်၊ ကွဲခြဲ ဖြုန်းတီး၊
 ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော၊ ပေါက်ပြတ်ကဲ့အက်၊ ပတ်စက် ပတ်သေးတို့ကို၊ ဖာထေး
 ပိတ်ဆို့တတ်၊ ပိတ်ဆို့ရာ၊ ပိတ်ဆို့ကြောင်းဖြစ်၍ ဆိဒ္ဓပိဓာနနိမည်သော ကျမ်းကို။
 ကဿ-ကရိဿာမိ၊ ရေးသားပြုပြင်၊ စီရင်ပိမ့်သတည်း။

၂-ဆိဒ္ဓပိဓာနအမည်၏ ဝိဂြိုဟ်၊ ဆိဒ္ဓခြောက်ပါး
 သာဓကဝတ္ထု ဝစနတ္ထတို့ကိုပြခန်း

ဤဂန္ဓာရမ္မတွင်ပါသော ဆိဒ္ဓပိဓာနနိဟူရာ၌၊ ဆိဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ။ဆိဒ္ဓေါ၊ စ၊ ရန္တ
 ကရဏေ။ ။ဟူသော ဓာတုတ္ထသင်္ဂဟပါဌ်နှင့် အညီ၊ ဆိဒ္ဓေတိ ရန္တံ ကရေတိ
 အတ္တနော နိဿယံ ဝတ္ထု ဆိဒ္ဓတီတိ ဆိဒ္ဓံ၊ ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြု၍။—

ဆိဒ္ဓံ၊ ဆိဂ္ဂလံ၊ ဝိဝရံ၊ ကုဟရံ၊ သုသိရံ၊ သုသိ။
 သောဗ္ဗံ၊ နိဗျထနံ၊ ဘေဒေါ၊ ရန္တံ၊ ရေကံ၊ ဝပါ၊ ဗိလံ။
 ဒေါသောစ၊ ဒုသနံ၊ ပဉ္စ၊ ဒသိမေ ဆိဒ္ဓဝါစကာ။

ဟူသော မာဂဓ၊ သက္ကတအာရိယာန် ကျမ်းတို့၌ လာကုန်သော၊ အပေါက်ဟော
 ပရိယာယ်ဝေဝုဗ်၊ တသုဇါးပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟောအပ်သော အဝက်ပုဆိုး၊ အိုးခွက်
 တောင်းပလုံး စသည်တို့ကို၊ အသုံး ပကျ၊ အဘိုးမထိုက်တန်၊ ယူရန် မရအောင်
 ဖျက်ဆီးတတ်သော၊ ရတနာရွှေငွေ၊ ဆန်ငရေစပါး၊ ဆီပျားထောပတ် စသော ဥစ္စာ
 တို့ကို ယိုစေတတ်သော အပေါက်အပြတ်၊ အကဲ့အအက်၊ အနာအဆာကို ဆိဒ္ဓဟူ၍
 မုချယူအပ်၏။ ထိုဆိဒ္ဓနှင့် အလားတူသောကြောင့်၊ သဒိသုပစာအားဖြင့်၊ စည်းစိမ်
 ဥစ္စာ၊ လပ်သပ်ပကာ၊ ဂျမ်းသံစီးပွား၊ သူတော်တရားတို့ကို ယိုချဖျက်ဆီး တတ်
 ကုန်သော၊ အာလသျှ ပမာဒ-စသော အကုသိုလ်တရားတို့ကိုလည်း ဆိဒ္ဓဟူ၍ ဆိုအပ်
 ကုန်၏။ 'သို့သည့် ကျမ်းဂန်သက်သေကား၊ ဗရားမြတ်စွာသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန်၊
 လောဝန်ရွှေကျောင်း၌၊ ကိန်းအောင်းမွေလျော်၊ စံနေတော်မူစဉ်အခါ၊ နတ်သား
 တဦးလာ၍။—

ကိံဇီရတိ ကိံနဇီရတိ၊ ကိံသု ဥပ္ပထေတိ ဂုစ္စတိ။
 ကိံသု ဓမ္မာနံ ပရိဗန္ဓော၊ ကိံသု ရတ္တိ ဒိဝက္ခယော။
 ကိံမလံ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ ကိံသိနာနမနောဒကံ။
 ကတိ လောကသ္မိံ ဆိဒ္ဓါနိ၊ ယတ္ထ ဝိတ္တံ နတိဋ္ဌတိ။
 ဘဝန္တံ ပုဋ္ဌာမာဂဗ္ဗာ၊ ကထံ ဇ္ဇာနေမု တံ မယံ။ ။ဟူ၍လျှောက်၏။

ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်နေရိန်၊ ထိန်ထိန် ထွန်းပတော်မူပေသော မြတ်စွာဗုဒ္ဓား။
 လောကသ္မိံ၊ လူ့ရွာသုံးရပ်၊ လောကဓာတ်၌။ ကိံ၊ အဘယ်တရားသည်။ ဇီရတိ၊
 ဆွေးမြည့်အိုမင်း၊ ယိုယွင်းပျက်စီး တတ်ပါသနည်း။ ကိံ၊ အဘယ် တရားသည်။
 နဇီရတိ၊ မဆွေးမြည့် မအိုမင်း၊ မယိုယွင်း ပျက်စီး တတ်ပါသနည်း။ ကိံသု၊
 အဘယ်တရားကို။ ဥပ္ပထေတိ၊ လမ်းမှား၊ လမ်းကောက်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်ပါသ
 နည်း။ ဓမ္မာနံ၊ သူတော် တရားတို့၏။ ပရိဗန္ဓော၊ ဖွဲ့ချည်တားမြစ်၊ ပံတ်ရစ်ငြိတယ်၊
 အန္တရာယ်ဘေးရန်သည်။ ကိံသု၊ အဘယ်တရားပါနည်း။ ရတ္တိဒိဝက္ခယော၊ ည၌
 နေ့ကို ကုန်စေတတ်သော တရားသည်။ ကိံသု၊ အဘယ် တရားပါနည်း။ ဗြဟ္မစရိ
 ယဿ၊ သာသနာတော်တည်းဟူသော မြတ်သောအကျင့်၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေး
 သည်။ ကိံ၊ အဘယ်တရားပါနည်း။ ဒာနောဒကံ၊ ရေစင်စစ်မဟုတ်သော။ သိနာနံ၊
 ကိလေသာဆိုး၊ အညစ်မျိုးကို၊ ချိုးသုံးရန်ရေစင်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်တရားပါနည်း။

ဘန္တေ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓား။ ယတ္ထဆိဒ္ဓေသု၊ အကြင်အပေါက်တို့၌။ ဝိတ္တံ၊ စည်းစိမ်
 ဥစ္စာ၊ လုပ်သပ်ပကာ၊ ချမ်းသာစီးဝါး၊ သူတော် တရားသည်။ နဟိဋ္ဌတိ၊ မတည်
 မတက်၊ ပျောက်ပျက်ယိုကျ၏။ လောကသ္မိံ၊ လူ့ရွာသုံးရပ်၊ လောကဓာတ်၌။
 တဒ္ဓါနိဆိဒ္ဓါနိ၊ ထိုယိုကျရာ ဖြစ်ပျက်သော အပေါက်တို့သည်။ ဂတိံ၊ အဘယ်မျှ
 လောက် ရှိပါကုန်သနည်း။ ဘာသိ၊ နှစ်ပင်ဗုဒ္ဓားကို။ ဝုတ္တု၊ မေးလျှောက်ခြင်းငှါ။
 အာဂမ္မာ၊ ထံတော်မှောက်သို့ လာရောက်ပါကုန်၏။ ဘံ၊ ထိုကဲ့-မအိုတရား၊ လမ်းမှား
 ရှုပ်ရှက်၊ နေ့ရက်၊ နှစ်စေ၊ မည်းညစ်ပေနှင့်၊ ချိုးရေ-အပေါက်၊ မေးလျှောက်ခဲ့
 သမျှတရား၊ ပေါင်းရှစ်ပါးကို။ မလံ၊ အကျန်ပုံတို့သည်။ ကထံ၊ အဘယ်သို့လျှင်။
 ဇာနေမု၊ သိရပ၊ ကုန်အံ့နည်းဗုဒ္ဓား။ ။ (ဤကား ကွဲ)

ရှုပ်ဇီရတိ မစ္စာနံ၊ နာမဂေ ဟိန္တံ နဇီရတိ။
 ရာဂေါ ဥပ္ပထေတိ ဝုစ္စတိ၊ ဝေဒော ဘာ ဓမ္မာနံ ပရိဗန္ဓော။
 ဝယော ရတ္တိဒိဝက္ခယော၊ ဗြဟ္မစရိယဿ။
 တောယံ သဇ္ဇတေ ဘာ၊ ဘာသိ၊ ဗြဟ္မစရိယဉ္စ၊
 တံ သိနာနံ မနောဒကံ။

ဆ လောကသ္မိံ ဆိဒ္ဓါနိ၊ ယတ္ထ ဝိတ္တံ နဟိဋ္ဌတိ။
 အာလသျှဉ္စ ပမာဒေါစ၊ အနုဋ္ဌာနံ အသံယမေ။ . .
 နိဒ္ဓါ တန္တိတိ တေ ဆိဒ္ဓေ၊ သဗ္ဗသော နံ ဝိဝဇ္ဇယေ။
 (မြတ်စွာဗုဒ္ဓားအဖြေ၊ ဒေဝတာသံယုတ်ပါဠိတော်)

ဒေဝတေ၊ သိလို့ရေးနှင့်၊ မေးလျှောက်လာသော ဒါယကာနတ်သား။ လောက
 သ္မိံ၊ လူ့ရွာသုံးရပ်၊ လောကဓာတ်၌။ မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ရှုပ်၊ ရှုပ်ကောယ

လျှင် ပဓာနရှိသော ခန္ဓာငါးပါးသည်။ ဇီရတိ၊ နွေးမြည့်အိုမင်း၊ ယိုယွင်းပျက်စီး
 တတ်၏။ 'နာမဂေါတ္တံ၊ အမည်အနွယ်သည်။ နဇီရတိ၊ မဆွေးမြည့်မအိုမင်း၊ မယိုယွင်း
 မပျက်စီးနိုင်။ ရာဂေါ၊ အဝတ်အထည်ကို၊ ဆိုးရည်တပဲ၊ အရံထဲ၌၊ တပ်စွဲတတ်
 သောရာဂကို။ ဥပ္ပထေတိ၊ လမ်းမှား လမ်းကောက် ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။
 လောဘော၊ မျောက်နှုစေးပုံ၊ ငါးကာမုန်ကို၊ ရစ်ရုံငြိကပ်၊ လိုချင်တတ်သောလောဘ
 သည်။ ဓမ္မာနံ၊ သီလ၊ သမာဓိ အစရှိကုန်သော သူတော် တရားတို့၏။ ပရိဗန္ဓော၊
 ဖွဲ့ချည်တားမြစ်၊ ပတ်ရစ်ငြိတယ်၊ အန္တရာယ်ဘေးရန်မည်၏။ ဝယော၊ ပထမ စသော
 မန္တဒသက စသောအရွယ်သည်။ ရတ္တိဒိဝက္ခယော၊ ညဉ့်နေ့ကို ကုန်စေတတ်သော
 တရားမည်၏။

ဣတ္ထိ၊ ကာမဂုဏ်ငါး၊ လက်သည်းအားဖြင့်၊ ခပ်စားတတ်သူ၊ ကျားနှင့်တူသော
 မိန်းမသည်။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ သာသနာဟူသော မြတ်သောအကျင့်၏။ မလံ၊ အညစ်
 အကြေးမည်၏။ ဣတ္ထိ၊ ဤမိန်းမအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌။ အယံပဇာ၊ ရူပရာဂ
 စသည်ပြင်းစွာ၊ အားကြီးရှာသော၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ သဗ္ဗတေ၊ မျောက်
 နှဲစေးမှာ၊ မျောက်ပမာသို့၊ တွယ်ဘာငြိရှက်၊ မ၍၊ ရက်ရှိနေ၏။ တပေါစ၊ ဓုတင်စသော
 ခြိုးခြံသော အကျင့်သည်၎င်း။ ဗြဟ္မစရိယဉ္စ၊ ငါးပါးသီလစသော မြတ်သောအကျင့်
 သည်၎င်း။ တံ၊ တိုသီလခုတင်၊ သန့်စင်သောအကျင့်သည်။ အနောဒကံ၊ ရေစင်စစ်
 မဟုတ်သော။ သိနာနံ၊ ကိလေသာသိုး၊ အညစ်မျိုးကို၊ ချိုးသုံးရန် ရေစင်မည်၏။

ဒေဝတေ၊ သိလိုရေးနှင့် မေးလျှောက်သော ဒါယကာ နတ်သား။ ယတ္ထ
 သိဗ္ဗေသု၊ အကျင့်အပေါက်တို့၌။ ဝိတ္တံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ လပ်သပ်ပကာ၊ ချမ်းသာ
 စီးပွား၊ သူတော် တရားသည်။ နတိဋ္ဌတိ၊ မတည်မတက်၊ ပျောက်ပျက် ယိုကျ၏။
 လောကသ္မိံ၊ လူ့ရွာ၌။ တာနိဆိဒ္ဓါနိ၊ ထိုယိုကျရာ ဖြစ်ကုန်သော အပေါက်တို့
 သည်။ အ၊ ခြောက်ပါးတို့တည်း။ အာလသျှဉ္စ၊ ထိုင်မိထိုင်ရာ၊ နေရာပူလျက်၊ ဆိပ်
 ထွက်သော်လည်း၊ သက်သက် နကိုရင်း၊ ထကြွခြင်းမရှိ၊ ပျင်းရိခြင်း၎င်း။ ပမာ
 ဒေါစ၊ ကိလေသာပွား၊ အိပ်ခြင်းများ၍၊ တရားမရှိ၊ သတိလွတ်ကင်း၊ မေ့လျော့
 ခြင်း၎င်း။ အနုဋ္ဌာနံ၊ တစုံတခု ပြုရန်ကိစ္စ၊ ရှိပြန်ကလည်း၊ ထကြွလုံ့လမရှိခြင်း၎င်း။
 အသံယမော၊ ဝစီကာယ၊ မဆုံးမပုံ၊ သီလသိတင်း၊ ကမ်းစည်းမျဉ်းကို၊ ဆန်ငြင်း
 နင်းကျော့၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်၊ မတည်ကြည် မစောင့်စည်းခြင်း၎င်း။ နိဒ္ဓါ၊
 သွားရာရပ်ရာ၊ ထိုင်နေရာ၌ပင်၊ မျက်လွှာကျမှန်း၊ တဖိန်းဖိန်း ငိုက်မျည်း အိပ်ချင်
 ခြင်း၎င်း။ တန္နိ၊ “အတိသိဘံ အတိဉ္စာ၊ အတိသာယမိဒံ အဟု၊ ဣတိ ပိဿဋ္ဌ-ကမ္မန္တေ၊
 အတ္တာ အစေန္တိ မာဏဝေ”။ ဟူသော ချမ်းပူမိုးချုပ်ခြင်းစသော အကြောင်း
 ကြောင့်၊ စိတ်ကောင်းမောင်၊ ဆန့်ငင်လိမ်ဘွန့်၊ တလွန့်လွန့်နေခြင်း၎င်း။ ဣတိဣမာ
 နိ၊ ဤခြောက်ပါးတို့တည်း။ တေသိဒ္ဓေ-တာနိဆိဒ္ဓါနိ၊ ထိုခြောက်ပါး ကုန်သော

အပေါက်တို့ကို။ သဗ္ဗသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်လည်ဗွေချက်၊ ယိုထွက်ရန်အပေါက် အနာမထင်
စေရာ၊ ခပ်သိမ်းသောအံခြင်းအရာဖြင့်။ ဝိဝဇ္ဇယေ၊ ပိတ်ဆို့ဖါးထား၊ ဝေးဝေးကြီး
ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။ ။ (ဤကားအနက်)

အာလသျန္တိ အာလသိယံ၊ ယေန ဌိတဉ္ဇာနေ ဌိတောဝ နိသိန္နဋ္ဌာနေ
နိသိန္နောဝ ဟောတိ၊ ဘေလေပိ ဥတ္တရန္တေမိတိ နကရောတိ။ ပမာဒေဂါတိ
နိဒ္ဒါယဝါ ကိလေသဝသေနဝါ ပမာဒေဂါ။ အနုဋ္ဌာနန္တိ ကမ္မသမယေ ကမ္မ
ကရဏဝီရိယာဘာဝေဂါ။ တန္တိတိ အဘိစ္ဆာတာဒိဝသေန အာဂန္တုကာလ
သိယံ။ နန္တိ နိပါတမတ္တံ။ ။ (သံယုတ်အဋ္ဌကထာ)

လသော ဘူဒိ ပိဟာယံ ဣ၊ သိပ္ပယောဂမ္ပိ ဘူဝန။ သိလေသဒိတ္တိကိဋ္ဌာသု၊ ဥဟာ
သေဝိ ဝိလာသနေ။ ။ ဟူသော ဓာတုတ္ထသင်္ဂဟဂါထာနှင့်အညီ။ ။ “နလသတိ
နပိ ဟာယတိ ဥဿာဟာဖလန္တိ အလသော။”

ဥဿာဟာဖလံ၊ ဝီရိယအကျိုးကို။ နလသတိ နပိဟာယတိ၊ မချစ်ခင်မစုံမက်၊ မနှစ်
သက်တတ်။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အလသော၊ အလသမည်၏။ (လူပျင်းရ၏)။
တဿဘာဝေဂါ အာလသျံ။ တဿ၊ ထိုလူပျင်း၏။ ဘာဝေဂါ၊ ဖြစ်ကြောင်းတည်း။
အာလသျံ၊ လူပျင်း၏ ဖြစ်ကြောင်း။ (ပျင်းရိ ငြီးတောက်၊ ဝမ်းမမြောက်နိုင်၊
ဆုတ်တိုင်ထိုင်းပျစ်ခြင်း၊ နကိုယ်ပျင်း ထိနမိဒ္ဓရ၏။)

မဒေဂါဗျုမ္မာဒေ ဘူဂဗ္ဗ၊ ဒေနေျ ဗုတိတ္တိယံ မဒိ။
သုတိမောဒ မဒဂတိ၊ ဗုဋ္ဌသောပုနတိတ္တိသု။

ဟူသော ဓာတုတ္ထသင်္ဂဟပါဌ်နှင့်အညီ။ ။ “ပမဇ္ဇနံ ပမာဒေဂါ”။ ။ ပမဇ္ဇနံ၊
အိပ်ငိုက်တွေဝေ၊ ကိလေသာအစွမ်းဖြင့်၊ ပြုသင့်သည်ကို မပြုမိ၊ မပြုသင့်သည်ကို ပြုမိ
သတိလွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်း။ ပမာဒေဂါ၊ မေ့လျော့ခြင်း။ (အကုသိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်၊
ရ၏)။ ။ ဌာ ဘူဒိဂတိနိဝဘျံ။ ။ ၎င်းနှင့်အညီ။ ။ “ဥဋ္ဌိယတေ ဥဉ္ဇာနံ၊ နဥဋ္ဌာနံ
အနုဋ္ဌာနံ”။ ။ ဥဋ္ဌိယတေ၊ ထကြွလုံ့လပြုခြင်း။ ဥဉ္ဇာနံ၊ ထကြွလုံ့လပြုခြင်း။ ဥဋ္ဌာနံ၊
ထကြွလုံ့လပြုခြင်းသည်။ န၊ မဟုတ်။ အနုဋ္ဌာနံ၊ ထကြွလုံ့လပြုခြင်းမဟုတ်။ ။
ဥ ရှေးရှိသော ဌာဓာတ်။ န၊ ၎င်းကရိယ အနုသဒ္ဓါ ဝိရုဒ္ဓတ္တဖြစ်၍ အမှုပြုလုပ်သည့်
အခါ အားထုတ်လုံ့လ (ဥဿာဟာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ထိနမိဒ္ဓရ၏)။ ။ သမုဝီရတိယံ
အာတု၊ ဒီသိဘာဝေနိနိစ္ဆယ။ ဝတေသု ဥတုဝါယာမေ၊ သံတု ဣန္ဒြိယနိဂ္ဂဟေ။ ။
ဟူသော ဓာတုတ္ထသင်္ဂဟပါဌ်နှင့်အညီ။ ။ “သံယမနံ သံယမော။ နသံယမော အသံ
ယမော”။ ။ သံယမနံ၊ စောင့်စည်းချုပ်တည်းခြင်း။ သံယမော၊ စောင့်စည်းချုပ်
တည်းခြင်း။ သံယမော၊ စောင့်စည်းချုပ်တည်းခြင်းသည်။ န၊ မဟုတ်။ အသံယမော၊
စောင့်စည်း ချုပ်တည်းခြင်းမဟုတ်။ ။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ မျက်စိ၊ စသည်ကို မနှိပ်ကွပ်

မဆုံးမပဲ၊ သီလကိုလွန်ကျူးခြင်း (အကုသိုလ်စိတ္တပြု၍ရ၏)။ ။ဒါဒါနသောဓန သုဒ္ဓါ၊ နေဒ ရက္ခာ ပလာယနေ။ ဥပတာပေစ အာပုဗ္ဗော၊ အာဒါနေ နိတု သောပုနေ။ ။ဟူသော၎င်းပါဠိနှင့်အညီ။ ။“နိဒ္ဓါယနံ သောပုနံ နိဒ္ဓါ”။ ။ နိဒ္ဓါယနံ သောပုနံ၊ အိပ်ကြူးခြင်း။ နိဒ္ဓါ၊ အိပ်ကြူးခြင်း။ အိပ်ကြူးတော့ဝေခြင်း (ထိန မိဒ္ဓမောဟရ၏)။ ။တဒိ စေတာ လာဂျ မောဟ နာဒရ ဟိ သနေ။ ။ဟူသော ၎င်းပါဠိနှင့်အညီ။ ။“တန္ဒုနံ တန္ဒိ။ ။တန္ဒုနံ၊ ပျင်းရိခြင်း။ တန္ဒိ၊ ပျင်းရိခြင်း။ ။ အလွန် နေခြင်း၊ အလွန် ပူလောင်ခြင်း စသည် တို့ကြောင့် ဖြစ်သော (အာဂန္တုက အပျင်းဟု ဆိုအပ်သော ထိနမိဒ္ဓရ၏။)

ဤသို့လျှင် ခြောက်ပါးသော အပေါက်တို့ကို ဟောတတ်ကုန်သော အာလသျှ ပမာဒ-စသောခြောက်ပုဒ်တို့ကို ဝိဂ္ဂိုဟ်ဝစနတ်ပြုလုပ်၍ အပေါက်ခြောက်ပါးသရုပ် အရကို သိအပ်မှတ်အပ်၏။

ထိုအပေါက် ခြောက်ပါးတို့ကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆို့ ဖါထေးကြသဖြင့်၊ ဝိဝဇ္ဇ နိဿိတ ပါရမီကုသိုလ်တို့ မယိုမကျပဲ၊ တလုံး တခဲတည်း စုဝေးလျက်၊ မပျောက် မပျက် ပြည့်စုံအောင်တည်၍ ပါရမီကုသိုလ် သဋ္ဌေး ဖြစ်ကြလျက်၊ ငြိမ်းရေးလှသော နိဗ္ဗာနသုခ၊ အဘယချမ်းသာသို့ ရောက်နိုင်ကြရန်၊ ရည်သန် တောင့်တ၍ ပြုစီရင် အပ်ရကား၊ ဤကျမ်းသည်၊ ထိုအပေါက်တို့ကိုဖါထေးရာ၊ ဖါထေးကြောင်း၊ ဖါထေး တတ်သောကြောင့် (ဆိဒ္ဓပိဓာနနိ) အပေါက်ဖါကျမ်းလည်းမည်သင့်၏။ ဝဋ်သံသရာ တည်းဟူသော ထောင်အကျဉ်းမှ ကင်းလွတ်မြောက်ရာ၊ ဝိဝဇ္ဇမည်သော နိဗ္ဗာန်ကို ၎င်း၊ ထိုထောင်ကို ဘွင့်လှစ်ရန် ဝိဝဇ္ဇနိဿိတကုသိုလ်ပါရမီကို၎င်း ပြသောကြောင့်၊ (ဝိဝဇ္ဇဒီပနီ) ထောင်ဘွင့်ကျမ်းလည်း မည်သင့်၏ဟူ၍ မှတ်လေကုန်။

၃-ဝဇ္ဇနိဿိတကုသိုလ်ကြောင့်ရသော ဝဇ္ဇသမ္ပတ္တိဒေါသအခန်း

သာသနာတောင်းဖြစ်စေ၊ သာသနာပဖြစ်စေ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ၊ ဒုက္ခဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ အစ ရှိသော၊ အနုပူကမ်း၊ ဘေးဘျမ်းအန္တရာယ်၊ ကြောက်ဘွယ်သရဲ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့နှင့် ယောပြုမ်းဖောဒ လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၌ အပြစ်ကိုမမြင်၊ မြမြ ထက်သော သူင်တုန်းသွား၌ လူးထားသောပျားရည်စက်ကို လျက်မှားသော ယောက်ျားမိုက် အသွင်၊ ထိုကဲ့သို့သော လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကိုသာ ခင်မင်စုံမက် နှစ်သက် တောင့်တ၍ ဝဇ္ဇနိဿိတဖြစ်သော ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ကိုပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ ပဋိပက္ခ ဖြစ်သော ဗလဝ အကုသိုလ်ကံ မနှောက်ရှက်ပဲ၊ အကျိုးပေးကွက် အခွင့်သာသည့်အခါ၊ မိမိလိုရာဘုံရပ်၌ တောင့်တအပ်သော လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်း

ဆိုခဲ့ပြီးသော ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ စသော အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝတို့နှင့်
ယောဗြမ်းသောကြောင့်၊ လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟု ခေါ်ဝေါ်
သမုတ်ကြသော ဘဝပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ အသက် ရှည်ကြာသည်ဖြစ်စေ၊ အသက်
တိုလျှင်၊ နည်းငယ်လှသည်ဖြစ်စေ၊ ဘဝဟူက စက်ဆုပ်ရွံရှာ၊ ထို့ဘွယ်ရာသာဖြစ်၏။
အသက်ရှည်ကြာစွာနေ၍ သေသော အလောင်းကောင်၊ အသက်တိုတိုနေ၍ သေရ
သော အလောင်းကောင်၊ အပုပ်နှစ်ခုကို ပုံစုပူးယှဉ်၍ကြည့်။ စည်းစိမ် ကြီးမား၊
စံစား၍သေသော သဠေး သူကြွယ် အလောင်းကောင်၊ ဝတ်စားနှမ်းမဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊
ကြီးမားလှသော ဒွန်းစဏ္ဍား၊ ပန်းမိုက်သွန်၊ ကျွန်သေ အလောင်းကောင်၊ အပုပ်
နှစ်ခုကို ပုံစုပူးယှဉ်၍။ အာဏာစူးရှ၊ အစိုးရလေသော ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ စကြာ
မန္တတ်၊ မင်းမြတ်ရှင်ဘုရင်သေ အလောင်းကောင်၊ ဘယ်နှေးဟကောင်မျှ အစိုးမရ
ရှာလေသော ကျွန်သေ အလောင်းကောင်၊ အပုပ်နှစ်ခုကို ပုံစုပူးယှဉ်၍ ဆင်ခြင်။
အဆင်းလှပ၊ ရှုမဝသော၊ အဂ္ဂဒေဝီ၊ မဟေသိမိဗရာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ သဠေး
သမီး၊ သူကြွယ် သမီးသေ အလောင်းကောင်၊ အဆင်း ဆိုးရွား၊ အသား မဲတူ၊
ကျောက်ပေါက်မာ ထူလှသော အနွကျွန်မ၊ သပေါက်မသေ အလောင်းကောင်၊
အပုပ်နှစ်ခုကို ပုံစုပူးယှဉ် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်စဉ်းစား။ သင်းထို့နှစ်ဦးသားဝယ်၊ အဘယ်
သူသည် သာ၍ ချမ်းသာသနည်း၊ အဘယ်သူ သာ၍ ကောင်းမြတ်သနည်း၊ အသက်
ဝိညာဉ်ရှည်စဉ်က၊ ခံစားခဲ့ကြပေသော ဆင်းရဲ ချမ်းသာကြောင့်၊ ယခုအခါ ဘယ်လို
များ ထူးခြားကွဲပြားကြသနည်းဟု ဝေး။ ထိုပုံစု ပူးယှဉ်၍ထားသော သူကောင်ပုပ်
များက၊ စကားပြတ်ဟ၊ ပြောဆို တတ်ကြ ပါမူကား၊ ဤသို့ မပြောဆိုလေ့များ၏။
အမောင်တို့ အမိတို့ - သင်တို့မျက်မှင်ကို၊ ဘာပြု မေးချင် ကြတော့သလဲ။ သူ့ဒုက္ခ
ဟူသမျှ အလုံးစုံ၊ အကုန်မကြွင်း၊ စင်စာလင်းလှ၊ ပျက်စဲကွယ်ပျောက်၊ ဘာပျှအဘိုး
မထိုက်သော အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ ကြက်ကောင်၊ ဝက်ကောင်များသေလျှင်ပင်၊
ကြက်သခင်၊ ဝက်သခင် အိမ်ရှင်တို့က တကျပတ်ပြား၊ အစိတ် နှစ်ဆယ်၊ အလွယ်
တကူ၊ ငွေပေးဝယ်ယူသောကြောင့်၊ ပြက်သားဘိုး၊ ဝက်သားဘိုး ရသူရပါ သေး၏။
ကျွန်ုပ်တို့ကိုကား၊ ဝယ်ယူလိမ့်မရှိ။ အဖျင်းဆုံး အယုတ်ဆုံး၊ ငွေအစိတ်သုံးဆယ်၊
အိမ်ရှင်တို့က အကုန်အကျမခံလျှင်၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပြီ။ ရာထူး
ပျက်စိမ်း၊ စည်းစိမ် ကြီးမားလေလေ၊ ငွေစ ပြုန်းလေလေ၊ သို့ကလောက်သာ ထူးပြား
ကြချေထော့သည်။ ကြက်သေ ဝက်သေ လောက်မျှ အဘိုးမထိုက်၊ လူမလိုချင်၊
ပျက်ပြင်သင်းချိုင်း၊ မြေလုပ်တိုင်း၌၊ ပစ်လိုက်တိုင်းသာ နေရချေတော့မည်။ ဤကဲ့သို့
ဖြစ်ရသည်မှာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သာ မဟုတ်။ အမောင်တို့ အမိတို့လည်း၊ ဤနည်း ဤလမ်း
ဤစခန်းသို့ သက်တမ်းမရွေး၊ နေ့ရက်စေ့က၊ ရောက်ကြရမည် အမှန်ပင်ဖြစ်ချေ
သည်။ ဘဝအပြန်ပြန်၊ ဤကဲ့သို့သော ဆင်းရဲဘေးရန်နှင့် မတွေ့ မကြုံရအောင်၊
ရာထူးဌာနန္တရစည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ်အရောင်အဆင်းတို့၌၊ မာန်ရစ် မေ့လျော့ခြင်း မရှိ

စေရ။ ဘဝအဆုံးကမ်း၊ နိဗ္ဗာန်နန်းသို့၊ ဖြောင့်တန်းစွာ ရောက်ထည့် ရှုအောင်၊
ဝိဝဋ်ပု နိဿိတကုသိုလ် ပါရမီ ပညတ္တိကို၊ နေ့ညမယုတ်၊ ကြီးစား၍ သားထုတ်
ပြည့်ကျင့်ဆည်းပူးကြပါကုန်လော့ဟူ၍ ပြောဆိုလေရာ၏။ ထို့ကြောင့်-

စောဒိတာ ဒေဝဒုတေဟိ၊ ယေ ပမဇ္ဇန္တိ မာဏဝါ။
တေ ဒိဿရတ္တံ သောစန္တိ၊ ဟိနကာယုပဂါ နရာ။ ။ဟူ၍ ဒေဝ
ဒုတသုတ်၌ ဟောတော်မူအပ်၏။

ဒေဝဒုတေဟိ၊ သဒ္ဓါ၊ သုနာ၊ သုသေ၊ သုငယ်၊ အကျဉ်းသား ဟူသော သေမင်း
တမန်ငါးပါးတို့သည်။ ဝါ၊ နတ်၏တမန် ငါးပါးတို့သည်။ စောဒိတာ၊ ပြောဆို
ပြည့်နိုး၊ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်အပ်ပါကုန်သည်ဖြစ်လျက်။ မာဏဝါ၊ ရစ်မှူးထောင်
လွှား၊ မော်ကြွားသော မာနရှိကုန်သော။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပမဇ္ဇန္တိ၊
မေ့လျော့ဖျင်းသွပ်၊ တရားလွတ်ကွေ့ နေမိလေကုန်၏။ တေနရာ၊ ထိုသူတို့သည်။
ဟိနကာယုပဂါ၊ ယုတ်ညံ့ဖျင်းသောင်း၊ သတ္တဝါ အပေါင်းသို့၊ ခိုအောင်း ကပ်
နေ့က်ရကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒိဿရတ္တံ၊ လေးမြင့်ရှည်ကြာ၊ သံသရာ အခွန် ကာလပတ်
တိုင်း။ သောစန္တိ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရကုန်၏။ ။(အံ့)

ပမာ သို့သော်၊ ဤလောက၌ မစင်ဟူက၊ ခွေးမစင်၊ ဝက်မစင်ဖြစ်စေ၊ ဒွန်းစက္ကား၊
ပန်းခွံ၊ ဝှက်၊ ကျွန်းမ၏ မစင်ဖြစ်စေ။ ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏား၊ သဠေး သူကြွယ်၊ ကုန်သယ်
ဆင်းရဲသား မစင်ဖြစ်စေ။ မင်းညီ၊ မင်းသား၊ မင်းမိဖုရား မစင်ဖြစ်စေ။ များသည်
ဖြစ်စေ၊ နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာ၊ ထို့ဘွယ်ရာသာ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ထို့အပြင်
အာဂုတ္တိ၊ အစစပင်၊ ဘယ်ဟာတခုမျှ အကောင်းကောင်း မဟုတ်၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာ
ကိုဘွယ်ရာသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်-

သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ အပ္ပမတ္တကံပိ မုတ္တံ။ ဒေဝဒေဝာ ဟောတိ၊
ဝေမေဝ ခေါ အဟံ ဘိက္ခဝေ အပ္ပမတ္တကံပိ ဘဝံ နဝဏ္ဏေမိ ဝေသော
အစ္စရာသင်္ဘာတမတ္တံပိ။ ။ဟု အဂ္ဂိတ္တိရ်၌ ဟောတော်မူ၏။
ထိုအတူ၊ ကျင်ငယ်တံထွေး ပြည်သွေးနှင့်တူသည်၏ အပြင်ဆိုသည်။-

သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ အပ္ပမတ္တကံပိ မုတ္တံ။ အပ္ပမတ္တကံပိ ဒေဝဒေဝာ
အပ္ပမတ္တကောပိ ပုဗ္ဗော၊ အပ္ပမတ္တကံပိ ဝောဟိတံ ဒုဂ္ဂန္တံ ဝေပိ၊ ဝေမေ -
ခေါ အဟံ ဘိက္ခဝေ အပ္ပမတ္တကံပိ ဘဝံ နဝဏ္ဏေမိ ဝေသော သာ အစ္စရာ
သင်္ဘာတမတ္တံပိ ဟောတော်မူ၏။

ထိုအတိုင်း၊ ရဟန်းတို့ အပ္ပမတ္တကောပိ၊ အနည်းငယ်မျှ သေသာလည်း ဖြစ်သော။
အာဂုတ္တိ၊ မစင်ကျင်ကြီးသည်။ ဒုဂ္ဂန္တံ၊ မကောင်းသော အနိမ့်သော ဝေဟိတံ

သယုထာပိ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝခေါ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အပ္ပမတ္တကံပိ၊ နည်းငယ်၊
 တိုလျှ၊ မကြာလှသည် သော်လည်း ဖြစ်သော။ အန္တမသော၊ ယုတ်စွာ ပိုင်းခြား၊
 အောက်ထစ်အားဖြင့်။ အစ္စရာသသံဘတမတ္တံပိ၊ လက်ဖျစ်တတီး ကာလ၊ တခဏမျှ
 သော်လည်း ဖြစ်သော။ ဘဝံ၊ ဘဝ၌ ဖြစ်ရခြင်းကို။ အဟံ၊ ငါ့ဗုဒ္ဓသည်။ နဝဏ္ဏေမိ၊
 ခြီးမင်းတော်မူ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အပ္ပမတ္တကံပိ၊ အနည်းငယ်မျှသော်လည်းဖြစ်သော။ မတ္တံ၊
 ကျင်ငယ်သည်။ ဝေဠော၊ တံတွေးသည်။ ပုဗ္ဗော၊ ပြည်သည်။ လောဟိတံ၊ သွေး
 သည်။ ဒုဂ္ဂန္တံ၊ မကောင်းသော အနံ့ရှိသည်။ ဟောတိ သေယုထာပိ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။
 ဝေမေဝခေါ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အပ္ပမတ္တကံပိ၊ နည်းငယ်တိုလျှ၊ မကြာလှသည်
 သော်လည်းဖြစ်သော။ အန္တမသော၊ ယုတ်စွာပိုင်းခြား၊ အောက်ထစ် အားဖြင့်။
 အစ္စရာသသံဘတမတ္တံပိ၊ လက်ဖျစ်တတက်ကာလ၊ တခဏမျှသော်လည်းဖြစ်သော။
 ဘဝံ၊ ဘဝ၌ဖြစ်ရခြင်းကို။ အဟံ၊ ငါ့ဗုဒ္ဓသည်။ နဝဏ္ဏေမိ၊ ခြီးမင်းတော်မူ။
 (အနက်)

ထိုမစင် ကျင်ငယ် တံတွေး၊ ပြည်သွေးသဖွယ် စက်သပ် ဘယ်သော ဘဝတို့တွင်၊
 ကာမဂုဏ်၌ရအပ်သော ဘဝခန္ဓာသည်၊ ပြိုတိုင်းမှ ထွက်လာကြသော သူတို့၏ ကျ၍
 သေဘို့ရာ ကူးကားအပ်သော၊ ငတ်ပြက်ပူပြင်းလှသော မီးကျိုးတွင်း၊ စူးရှ၍ သေဘို့
 ရာ စိုက်သားအပ်သော သျှားနှစ် ဟံကျင်တို့နှင့်တူ၏။ ရူပဘုံ၌ရအပ်သော ဘပခန္ဓာ
 သည်၊ မထက်လွန်း ပျော့လွန်းသော မီးကျိုးတွင်း၊ သံတံကျင်တို့နှင့်တူ၏။ အရူပဘုံ၌
 ရအပ်သော ဘဝခန္ဓာသည်၊ အချိန်အပျောက်ပျင်းသော မီးကျိုးတွင်း၊ ဝင်းဝင်းတောက်ပ
 သော ရွှေတံကျင်တို့နှင့်တူ၏ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ မိန့်ဆို၏။ ထိုတွင်၊ တိက္ခမဗ္ဗ၊ မုဒု၊ မီးကျိုး
 ကွင်း သုံးခုသို့ သက်ဆင်းသောသူ၊ သျှားနှစ်ဟံကျင်၊ သံတံကျင်၊ ရွှေတံကျင်
 သုံးချောင်းအချွန်ဝသို့ ခုန်ချသော သူတို့သည်၊ သေရခြင်း ဆင်းရဲသို့ ရောက်ကြရ
 သကဲ့သို့ဖြစ်ပေသည်။ ဘဝသုံးပါးကို ရကုန်သောသတ္တဝါတို့လည်း၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊
 ဗျာဓိ၊ ပရား စသော ဘေးဒုက္ခနှင့် ဇော့ကြုံကြရသည်ချည်းသာ။ သစ္စာလေးတန်၊
 ပုဗ္ဗန္တ၊ အပရန္တ၊ ပုဗ္ဗန္ဓာရန္တ၊ ဣဒ္ဓပုစ္ဆယဘာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နဓမ္မ၊ ဤရှစ်ဌာနတို့ကို မသိ
 ပြင်ဟောင်း ဖုံးလွှမ်းကွယ်ကာတတ်သော အဝိဇ္ဇာတိမ်ညှလှလှမ်း၍၊ ပညာမျက်စိ
 ကန်းသော ပုဏ္ဏန် အနုပာလသည်၊ ဝဋ္ဋဒုက္ခ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဝဋ္ဋနိဿိတ
 ကာမရူပကုသိုလ်ဟူသော ပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အကုသိုလ်ဟူသော အပုညာဘိသင်္ခါရ၊
 အရူပ ကုသိုလ်ဟူသော အာနေဉ္ဇာဘိသင်္ခါရတို့ကိုပြုမိ၍၊ မချိပုဆာ၊ လွန်စွာဘေး
 ဒုက္ခနှင့် ဇော့ကြုံရလေသည်။ ထိုတွင်၊ ပုညာဘိသင်္ခါရသည်၊ နှစ်သမီးကို ရလိမ့်မည်
 ထင်စွဲ၍ ချောက်ထဲသို့ ခုန်ချခြင်း၊ မစင်ပြော့ကို ကိုင်ဆော့ ကစားခြင်းတို့နှင့်တူ၏။
 အပုညာဘိသင်္ခါရသည်၊ ဆီမီးလျှံသို့ ပိုးပရံဝင်ခြင်း၊ အဆိပ်ကို စားခြင်းတို့နှင့်တူ၏။
 အာနေဉ္ဇာဘိ သင်္ခါရသည်၊ ပျားရည် လူးထားသော သန်လျက်သွားကို လျက်ခြင်း၊

မြေဘုတ် ဘီလူးတို့၏နေရာ၊ ကျတ်မြို့ လမ်းသို့ လိုက်သွားမိခြင်းတို့နှင့် တူ၏ ဟု
ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ အကျယ်ဆိုသည်ကို၊ မှတ်လွယ်သာအောင် သင်္ဂဟဂါထာဖွဲ့ကုံးလျက်၊-

ဒုက္ခာဒိဿ အညာနေန၊ အာရဘေ ဒုက္ခဟေတဝေါ။

နိရောဓာဒိ-အညာနေန၊ ယညာမရ-တပါဒိကေ။

မရပ္ပပါတံ ဒီပစ္စိံ၊ မခုလိတ္တဿ လေဟနံ။

ဂူထကိဋ္ဌံ ဝိသံ ခါဒံ၊ ပိသာစ နဂရံ ယသာ။

ဗာလော ကရောတိ သင်္ခါရေ၊ တိဝိဓေ ဒုက္ခဟေတဝေါ။-

ဟု ပရမတ္ထသရူပဘေဒနိကျမ်း၌ဆို၏။

ဒုက္ခာဒိဿ၊ ဒုက္ခသမုဒယ နှစ်ပါးတို့၌။ အညာနေန၊ မသိက္ခယံကာ၊ ဖုံးလွှမ်း
သော အပိဇ္ဇာကြောင့်။ ဒုက္ခဟေတဝေါ၊ ဒုက္ခ၏အကြောင်းဇနကာ၊ သင်္ခါရသုံးပါး
တို့ကို။ အာရဘေ၊ အာရဘာဘိ၊ အားထုတ်၏။ နိရောဓာဒိ အညာနေန၊ နိရောဓ၊ မဂ္ဂ
နှစ်ပါးတို့ကို မသိခြင်းကြောင့်။ ယညာမရ တပါဒိကေ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း၊
လမ်းကောင်းဟုမှတ်၊ များစွာသတ်၍၊ ယဇ်နတ်ပူဇော်ခြင်း၊ မဒသရန် အကျိုးငှါ၊
ခဲယဉ်းစွာကျင့်ခြင်း။ ဝေါ၊ မသေဘတ်သည့် နတ်ဖြစ်ရအောင်ကြံ၍ ခြိုးမြဲစွာ ကျင့်
ခြင်း စသည်တို့ကို။ အာရဘေ၊ အားထုတ်၏။

မရပ္ပပါတံ၊ နတ်သမီးကိုသိုချင်၍ ချောက်ကမ်းပါးသို့ ခုန်ချခြင်းကို။ ဒီပစ္စိံ၊
ဆီမီးလျှံသို့၊ ပိုးပရံဝင်ခြင်းကို။ မခုလိတ္တဿ လေဟနံ၊ ပျားရည်လူးယား၊ သန်လျက်
သွားကို၊ လျင်လျှားစုံမက်၊ လျှာဖြင့်လျက်ခြင်းကို။ အာရဘေယထာ၊ အားထုတ်
သကဲ့သို့၎င်း။ ဂူထကိဋ္ဌံ၊ သူငယ်ညာန်မော့၊ မစင်ပြေ့ကို၊ ကိုင်ဆော့ကစားခြင်းကို။
ဝိသံခါဒံ၊ စိတ်ပျက်ငြင်ငြို၊ သေချင်လို၍၊ အဆိပ်ကိုစားခြင်းကို။ ပိသာစနဂရံ၊ မျက်စိ
လှည့်ရှုပ်၊ ဘန်ဆင်းလုပ်သည့်၊ မြေဘုတ် ကျတ်မြို့လမ်းသို့ လိုက်သွားခြင်းကို။ အာရ
ဘေယထာ၊ အားထုတ်သကဲ့သို့၎င်း။ ဗာလော၊ မလိမ္မာသည်း၊ မိုက်မည်းပျင်းတန်၊
ပုထုဇန်သည်။ ဒုက္ခဟေတဝေါ၊ ဒုက္ခ၏အကြောင်းဖြစ်ကုန်သော။ တိဝိဓေ၊ သုံးပါး
အပြားရှိကုန်သော၊ သင်္ခါရေ၊ ပုညာ ပုညာ နေဇ္ဇာဘိ သင်္ခါရတို့ကို။ ကရောတိ၊
ပြုကျင့်အားထုတ်၏။ (အနက်)

၄-မိစ္ဆာပတိပဒါ သမ္မာပတိပဒါအခန်း

ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဇာတိ၊ဇရာ၊ ဗျာဒိ၊မရဏ၊ စသည် အနုပုကမ်း၊ ဘေးဘျမ်၊
ဒုက္ခနှင့် ဇောရှက်ရစ်ရုံ၊ မစင်ပုံ မီးကျိုးတွင်းအလား၊ မြားငြောင့် တံကျင်သဖွယ်၊
စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ် ကြောက်မက်ဘွယ်သော ဘုံဘဝကို ရခြင်းအကြောင်း၊ အပိဇ္ဇာ
ဥျားခေါင်းရှိသော ဝဏ္ဏိဿိတ ပုညာဘိသင်္ခါရ အစရှိသော တရားသည်၊ ခြင်္သေ့

သစ်ကျားသားရဲ မြေဘုတ်ပေါသော တောနှင့်တူသော ဘဝသုံးပါးသို့ သွားသော
လမ်းမှားလမ်းလွဲဖြစ်၍ မိစ္ဆာပတိပဒါမည်ကြောင်းကို ကတမာစ ဘိက္ခဝေ မိစ္ဆာ
ပတိပဒါ၊ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ စသည်ဖြင့် သံယုတ်ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူ၏။

ယံဟိကိဉ္စိ ဘဝတ္တယ သင်္ခါတံ ဝဋ္ဋံ ပတ္တေတွာ ပဝတ္တိတံ အန္တမသော
ပဉ္စာဘိညာ အဋ္ဌဝါပန သမာပတ္တိယော၊ သဗ္ဗတံ ဝဋ္ဋပက္ခိယံ ဝဋ္ဋသိသန္တိ ဝဋ္ဋ
သိသတ္တာ မိစ္ဆာပတိပဒါဝ ဟောတိ။ (၎င်းမိစ္ဆာပတိပဒါသုတ်အဋ္ဌကထာ)
“ဝဋ္ဋသိသတ္တာတိ ဝဋ္ဋပက္ခိယာနံ ဥတ္တမဂ်ဘာဝတော။” (၎င်းဋီကာ)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကတမာစ၊ အဘယ်အကျင့်သည်လျှင်။ မိစ္ဆာပတိပဒါ၊
မှားသောအကျင့်မည်သနည်း။ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ၊ မောဟ ဖုံးလွှမ်း၊ ပညာ ကန်း၍၊
အမှန်းမသိလေခြင်းကြောင့်။ သင်္ခါရာ၊ ပြုလိုရာပြုမိ၊ ပါရမီမျိုးစေ့အဖြစ်သို့ မဆိုက်
မထိသော ဝဋ္ဋနိသိတကုသိုလ် အကုသိုလ်သင်္ခါရတို့တည်း။

ဟိသဗ္ဗံ၊ ထိုစကားမှန်၏။ ဘဝတ္တယသင်္ခါတံ၊ ဘဝသုံးပါးဟုဆိုအပ်သော။ ဝဋ္ဋံ၊
တောဘူမိ၊ ဝဋ္ဋပက္ခိယံ။ ပတ္တေတွာ၊ လိုချင်တောင်းတမျှ။ ပဝတ္တိတံ၊ ဖြစ်စေအပ်သော။
အန္တမသော၊ မြတ်တတ်လွန်ဖိုး၊ အထက်ဘိုး အပိုင်းအခြားအဘို့အားဖြင့်။ ပဉ္စာဘိ
ညာ၊ ကုသိုလ်အဘိညာပါးပါးတို့သည်လည်းလည်းဖြစ်သော။ အဋ္ဌဝါပနသမာပတ္တိ
ယော၊ သမာပတ်ရှုပ်ပါးတို့သည်လည်းဖြစ်သော။ ယံကိဉ္စိ၊ အကြံအမှတ်မရှိ တစုံ
တခုသော ကံသည်။ အတ္ထိ၊ ပျို၏။ ဟိသဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံးစုံသော ကံသည်။ ဝဋ္ဋပက္ခိယံ၊
ဝဋ္ဋ၏အပင်းအသင်း ဝဋ္ဋအင်းရပ်ကံသားတည်း။ ဝဋ္ဋသိသံ၊ ဝဋ္ဋအင်းရဲ၏အကြောင်း၊
ဥးခေါင်းနှင့်အလားတူ၏။ ဣတိတသ္မာ ဝဋ္ဋသိသတ္တာ၊ ယိုဝဋ္ဋ၏အကြောင်း၊ ဝဋ္ဋ
ဥးခေါင်းဖြစ်သောကြောင့်။ မိစ္ဆာပတိပဒါဝ၊ လမ်းမှားသော အကျင့်ချည်းသာ
လျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဝဋ္ဋသိသတ္တာတိ၊ ဟူသည်ကား။ ဝဋ္ဋပက္ခိယာနံ၊ ဝဋ္ဋပက်သားတို့၏။ ဥတ္တမဂ်
ဘာဝတော၊ ဥးခေါင်းသဖွယ်ဖြစ်သောကြောင့်။ ။ (ဤကားအနက်)

ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြင်ဒေါသ အာဒိနဝတို့၏တည်ရာ၊ ကာမ ရူပ အရူပ
တည်းဟူသော ဘုံသုံးပါးကို၊ ရာဇဝတ်ကောင် ထောင်သား၊ အကျဉ်းသမားတို့၏၊
ကြီးမားစွာလှ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံနေရာ၊ ထိတ်ထောင် နှောင်အိမ်ကိုကဲ့သို့၊ ရှုဆင်ခြင်
၍၊ ဘုံသုံးပါး၌၊ တပတ်လျှားလျှား၊ မျှောပါး ကျင်လည်ကြသော မှိုမိနှင့်တကွ၊
သုံးဘုံသားတို့ကို၊ အလှည့်ကျ အလှည့်ကျထုတ်၍ အရိုက်အနှက် အပုတ်အခတ်
အသတ်ခံရပြီး ခံရဆဲခံရလတ္တံ့ သော၊ ရာဇဝတ်ကောင်ထောင်သား အကျဉ်းသမား
တို့ကိုကဲ့သို့ထင်၍၊ ဘုံသုံးပါးတည်းဟူသော နှောင်အိမ်တုင်းမှ လွတ်ကင်း ထွက်
မြောက်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ချင်သော နိဿရဏဇ္ဈာသယ၊ ကောင်းမြတ်သော အလို

ဆန္ဒဖြင့် ပြုအပ်သော ဝိဝဇ္ဇာနိဿိတ ကုသိုလ်ကံဟူသမျှ သည်ကား၊ တဒင်္ဂ၊ ဝိက္ခမ္ဘနံ သမုစ္ဆေဒပဟာနံတို့ဖြင့်၊ အဝိဇ္ဇာဟူသော ဝဋ်မြစ်ကို သတ်ညစ်တွန်းလှန် ပယ်ဖြတ်၍၊ ဘေးကင်းရာ နိဗ္ဗာန်အရပ်သို့၊ သွားသောလမ်းကောင်း လမ်းမှန်ဖြစ်၍ သမ္မာပတိ ပဒါမည်၏။

ကတမာစ ဘိက္ခဝေ သမ္မာပတိပဒါ၊ အဝိဇ္ဇာယတေဝ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော။ ။စသည် (သံယုတ်ပါဠိတော်)

ယံပနကိဉ္စိ ဝိဝဇ္ဇာ နိဗ္ဗာနံ ပတ္တေတွာ ပဝတ္တိတံ အန္တမသော ဥလုဂ်ယာဂု ဒါနံပိ ပဏ္ဏမုဋ္ဌိဒါနမတ္တံပိ၊ သဗ္ဗတံ ဝိဝဇ္ဇာနိဿိတံ ဝိဝဇ္ဇာပက္ခိကန္တိ ဝိဝဇ္ဇာပက္ခိ ကတ္တာ သမ္မာပတိပဒါဝ ဟောတိ။ ။(၎င်းအဋ္ဌကထာ၊ သမ္မာ ပတိပဒါ သုတ်အဘွင်)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကတမာစ၊ အဘယ်သည်လျှင်။ သမ္မာပတိပဒါ၊ ကောင်းသော အကျင့်မည်သနည်း။ အဝိဇ္ဇာယတေဝ - အဝိဇ္ဇာယတုဇေ၊ မမြင်နိုင်စွမ်း၊ ပညာကန်းအောင်၊ ဖုံးလွှမ်းကွယ်ကာတတ်သော အဝိဇ္ဇာပေဟာ၏သာလျှင်။ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ၊ အကြွင်းမချန်၊ လေးမာ်ညန့်ဖြင့်၊ တွန်းလှန်ပယ်သိမ်း၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ သင်္ခါရနိရောဓော၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းတည်း။

စိဝဇ္ဇာ၊ ဝဋ်ကင်းရာဖြစ်သော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပတ္တေတွာ၊ တောင်တစ်ရံ။ ပဝတ္တိတံ၊ ဖြစ်စေအပ်သော။ အန္တမသော၊ ယုတ်ညံ့ဖျင်းသုဉ်း၊ အောက်ဆုံးအပိုင်းအခြား၊ အဘို့အားဖြင့်။ ဥလုဂ်ယာဂုဒါနံပိ၊ တမုတ်မပို၊ တဟင်းချိုမျှသော၊ ယာဂုအလှူသည်မူလည်းဖြစ်သော။ ပဏ္ဏမုဋ္ဌိဒါနမတ္တံပိ၊ ဟင်းရွက်တဆုပ် အလှူမျှသည်မူလည်းဖြစ်သော။ ယံပနကိဉ္စိ၊ အကြင်အမှတ်မရှိ တစုံတခုသောကံသည်ကား။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံသဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံးစုံသော ကံသည်။ ဝိဝဇ္ဇာနိဿိတံ၊ ဝဋ်ကင်းရာမှန် နိဗ္ဗာန်ကိုမှီ၏။ ဝိဝဇ္ဇာပက္ခိကံ၊ နိဗ္ဗာန်အဘို့ဖြစ်၏။ ဣတိတသ္မာ ဝိဝဇ္ဇာပက္ခိကတ္တာ၊ ထိုသို့နိဗ္ဗာန်အဘို့ ဖြစ်သောကြောင့်။ သမ္မာပတိပဒါဝေ၊ လမ်းမှန် လမ်းကောင်း၊ မတိမ်းစောင်းသော အကျင့်ကောင်းချည်းသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။(အနွက်)

၅-ဈေးဝယ်ယူလူမိုက်အလား ဆုတောင်းမှားတတ်သည့်အခန်း

ဤလောကဈေး၌၊ တန်ဘိုးများစွာပေး၍ ဝယ်ယူမှု၊ အထည်ကောင်း အလိပ်ကောင်း အသုံးအဆောင်ကောင်းကို ရနိုင်သည်။ အဘိုးနည်းပါးပါက မရနိုင်။ သာသနာတော်၌ကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်၊ ကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော အဘိုးနည်းပါးသည် ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်သောအကျိုးကို ရကြောင်းကို၊-

အာယု အရောဂိတာ ဝဏ္ဏံ၊ သဂ္ဂံ ဥစ္စ ကုလီနတာ။
အသင်္ခတဉ္စ အမတံ၊ အတ္ထိ သဗ္ဗာယဏ ဇိနေ။

အပေ့န ဗဟုကေနာပိ၊ ကမ္မမူလေန လဗ္ဘတိ။
သဒ္ဓါမူလေန ကိဏိတွာ၊ သ-ဓနာ ဟောထ ဘိက္ခဝေါ။—

ဟု ဟောတော်မူသည်။

အာယု၊ အသက်ရှည်ခြင်း၎င်း။ အရောဂိတာ၊ အနာကင်းခြင်း၎င်း။ ဝဏ္ဏံ၊ အဆင်း
လှခြင်း၎င်း။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်တက်ရခြင်း၎င်း။ ဥစ္စကုလီနတာ၊ အမျိုးမြတ်သော
အဖြစ်၎င်း။ အသင်္ခတံ၊ အပိဇ္ဇာစသော ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ပစ္စည်း၊ ဟိတ်ခြောက်ပါး
စသော ပဋ္ဌာန်းပစ္စည်းတို့သည် မပြုမပြင် မစီရင်အပ်သော။ အမတဉ္စ၊ သေခြင်း
ကင်းသော နိဗ္ဗာန်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ဤအလုံးစုံသည်။ ဇိနေ၊ ငါဗရားသည်၊ တည်ထား
ကျင်းပ အပ်သော။ သဗ္ဗာ ပဏော၊ ကြွင်းမဲ့ ဥဿုံ၊ ကုန်မျိုး စုံသည်။ သာသနာ
ဈေးရုံတော်ကြီး၌။ အတ္ထိ၊ ရှိသည်ချည်းတည်း။

အပေ့နာပိ၊ အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော။ ဗဟုကေနာပိ၊ များစွာလည်း ဖြစ်
သော။ ကမ္မမူလေန၊ ကုသိုလ်ကံ ပါရမီတည်း ဟူသော အဘိုးပေးသဖြင့်။ လဗ္ဘတိ၊
ရအပ်၏။ ဘိက္ခဝေါ၊ ရဟန်းတို့။ သဒ္ဓါမူလေန၊ သဒ္ဓါတရား အရင်းခံရှိသော။ ကမ္မ
မူလေန၊ ကုသိုလ်ကံ ပါရမီအဘိုးဖြင့်။ ကိဏိတွာ၊ ဝယ်ယူကြကုန်၍။ သ-ဓနာ၊ ဟရား
ဥစ္စာ၊ ရတနာပေါများကုန်သော တရား သဗ္ဗေကြီးတို့သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကြ
ကုန်လော့။ ။(အနက်)

အဘိုးပေး၍ ဝယ်ပါသော်လည်း၊ ကုန်၏လက္ခဏာအကဲကို သိတတ်ပါမှ၊ အဘိုး
တန် အထည်မှန်ကိုရ၍၊ ကြာရှည်သုံးဆောင်ရသည်။ ကုန်ကဲကိုမသိတတ်က၊ တိုက်
ဆွေးကို အထည်ကောင်းဟု မှတ်ထင် ဝယ်ယူမိ၍၊ တပွဲဝင်လျှင်ပင် စုတ်ပြတ်၍ ကုန်
သကဲ့သို့၎င်း၊ သူ့ရှည်ပွတ်ကို လျှစ်စင်ဟု မှတ်ထင် ဝယ်ယူမိ၍၊ တပွဲဆင်လျှင်ပင် ကြေး
ညှိတင်သကဲ့သို့၎င်း၊ ထနောင်းစေး၊ ထမင်းကျောက်တို့ကို ကျောက်ကောင်း ပတ္တ
မြားနီဟု မှတ်ထင် ဝယ်ယူ၍၊ ပက်လက်လန် ရှုံးသော ကျောက်ကုန်သည် လူမိုက်ကဲ့သို့
၎င်း၊ ကခဏမျှ သုံးဆောင်၍၊ လက်စသတ်လျှင် အကျိုးကုန်ဆုံး၍ ယူကျုံးမရဖြစ်
တတ်လှသောကြောင့်၊ ရွှေရှည်ပွတ်၊ တိုက်ဆွေး၊ ထနောင်းစေး၊ ထမင်းကျောက်တို့
နှင့် အလားတူသော လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာတွင် ဆုတောင်း မမှားစေပဲ၊
သိပ္ပံဝါသာ မည်သော ကောလိယ မင်းသမီးသည်၊ သီဝလိမထေရ် ကိုယ်ဝန်ကို
ခန့်ခွဲ၍ ခနစ်လလွယ်၍၊ နောက်ခနစ်ရက်တွင်၊ သူငယ်ကန်လန်တင်၍၊ မတုံးမြှင်
နိုင်၊ မူးမိုင်တွေဝေ၊ ဂဗ္ဘမဇ္ဇဒုက္ခကြီးနှင့် တွေ့လေ၍၊ သေလုပ်ပါးနီး၊ ဆင်းရဲကြီး
တွေ့သည့်အခါ—

“သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ ငြာ သောဘဂဝါ၊ ယော ဝေရူပဿ ဒုက္ခဿ ပဟာ နာယ ဓမ္မံ ဒေသေတိ။ သုပ္ပတိပန္နော ဝတ သောဘဂဝတော သာဝက သံဃော၊ ယော ဝေရူပဿ ဒုက္ခဿ အတိက္ကမာယ ပတိပန္နော။ သုသုခံ ဝတ တံနိဗ္ဗာနံ၊ ယတ္ထ ဝေရူပံ ဒုက္ခံ န သံဝိဇ္ဇတိ။”

ယောဘဂဝါ၊ အကြင်မြတ်စွာဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓသည်။ ဝေရူပဿ၊ ဤကဲ့သို့သော သဘော ရှိသော။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲကို။ ပဟာနာယ၊ ပယ်ခြင်းငှါ။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဒေသေတိ၊ ဟောတော်မူ၏။ သောဘဂဝါ၊ ထိုမြတ်စွာ ဗုဒ္ဓသည်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါဝတ၊ ဧည့် ယျခံတငါး၊ ခပ်သိမ်းအားကို၊ ကြွင်းထားမရှိ၊ သိတော်မူသော ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓပေ တည်း။ ဘဂဝတော၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၏။ ယောသာဝကသံဃော၊ အကြင်တပည့် သား သင်္ခါတော်သည်။ ဝေရူပဿ၊ ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲကို။ အတိက္ကမာယ၊ လွန်မြောက်ခြင်းငှါ။ ပတိပန္နော၊ ကျင့်တော်မူ၏။ ဘဂဝတော၊ မြတ် စွာဗုဒ္ဓ၏။ သောသာဝကသံဃော၊ ထိုတပည့်သား သင်္ခါတော်သည်။ သုပ္ပတိ ပန္နောဝတ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွတကား။ ယတ္ထ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်၌။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ နသံဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ တံနိဗ္ဗာနံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန် သည်။ သုသုခံဝတ၊ အလွန်ချမ်းသာပေစွတကား။

ဟူ၍-ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကို အာရုံပြုလျက်၊ ဆင်းရဲသက်သာ၍ ချမ်းသာရသည် ဟု၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ လာသည့်အတိုင်း၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည်ကို မဆိုထားဘိ၊ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု၍ အောက်မေ့မိလျှင်ပင်၊ ဆင်းရဲကင်းဝေး၊ ချမ်းသာကိုပေးတတ် သော၊ နှေးပေ ငိုင်းကင်းကုန်၊ ဇာတိမြင်သော၊ ရွှေဘုံအောင်ခြာ၊ နိဗ္ဗုတသို့၊ လျှင် စွာရောက်ရလိုသောဟု၊ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလျက်၊ ကောင်းမှုကို အားထုတ်ပါမူ၊ နိဗ္ဗာန်အဆုံးသို့ ကျအောင် အကျိုးပေးကြောင်း၊ ပတ္တနာ ဆုတောင်းလွဲကာ ဝဋ် ဆင်းရဲတွင်သာ လက်စသတ်၍၊ နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ မကပ်မရောက်နိုင်ကြောင်းကို-

“အပ္ပမတ္တကံပိဟိ ပဏ္ဍမုဋ္ဌိဒါနကုသလံဝါ ဟောတု၊ မဟန္တံ ဝေလာမ ဒါနာဒိကုသလံ ဝါ၊ သစေ ဝဋ်သမ္ပတ္တိံ ပတ္တေတွာ ဝဋ်နိဗ္ဗိတံဝေသန မိစ္ဆာ ပဋ္ဌပိတံ ဟောတိ ဝဋ်မေဝ အာဟရိတံ သက္ကောတိ၊ နောဝိဝဋ်။ ဣဒံမေဒါနံ အာသဝက္ခယာ ဝဟံ ဟောတုတိ ဝေပန ဝိဝဋ် ပတ္တေန္တေန ဝိဝဋ်ဝေသန သမ္မာ ပဋ္ဌပိတံ အရဟတ္တံပိ ပစ္စေကဗောဓိညာနံပိ သဗ္ဗညုတညာနံပိ ဒါတု သက္ကောတိယေဝ။ အရဟတ္တံ အပ္ပတွာ ပရိယောသာနံ နဂစ္ဆတိ။” ဟု- သံယုတ်အဋ္ဌကထာမိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကားမှန်၏။ အပ္ပမတ္တကံပိ၊ အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော။ ပဏ္ဍ မုဋ္ဌိဒါနကုသလံဝါ၊ ဟင်းရွက်တဆုပ်မျှ လှူရသော ကုသိုလ်သည် မူလည်း။ ဟောတု၊

ဖြစ်စေ။ မဟန္တံ၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနား၊ များပြားစွာသော။ ဝေလာမဒါနံဒိ ကုသလံ
 ဝါ၊ အလောင်းတော် ဝေလာမပုဏ္ဏားအလားတူ အလှအစိုသော ကုသိုလ်သည်
 မူလည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ ဝဇ္ဇသမ္ဘတ္တိံ၊ တေဘူမိဝဋ်ဘွင်း၌၊ လူမင်း၊ နတ်မင်းတို့၏
 စည်းစိမ်ကို။ ပထေဘူဘာ၊ တောင့်တ၍။ ဝဇ္ဇနိဿိတဝသေန၊ ဝဋ်ဒုက္ခကို မှီသည်၏
 အစွမ်းဖြင့်။ မိစ္ဆာ၊ မှားယွင်းချွတ်ချော်။ ပဋ္ဌပိတံ၊ ဖြစ်စေအပ်သည်။ သစေဟောဘိ၊
 အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ ဝဇ္ဇမေဝ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲသို့သာလျှင်။ အာဟာဒိတုံ၊ ဆောင်ခြင်းငှါ။
 သက္ကောဘိ၊ စွမ်းနိုင်၏။ ဝိဝဇ္ဇံ၊ ဝဋ်ကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့။ အာဟာဒိတုံ၊ ရောက်အောင်
 ဆောင်ပို့ခြင်းငှါ။ နောသက္ကောဘိ၊ မစွမ်းနိုင်။ မေ ငါ၏။ ဣဒံဒါနံ၊ ဤအလှူဒါန
 ပုညစေတနာသည်။ အာသဝက္ခယာဝဟံ၊ ကာမာသဝ၊ စသည်လေးတန်၊ ကုန်ရာ
 မှန်သော၊ နိဗ္ဗာန်ရပ်ခွင်၊ ပို့ဆောင်ကပ်တင်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။
 ဣတိဒေဝံပန၊ ဤကား။ ဝိဝဇ္ဇံ၊ ဝဋ်ကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို။ ပဒက္ခန္ဓေန၊ တောင့်တလျက်။
 ဝိဝဇ္ဇဝသေန၊ ဝဋ်ကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကို၊ ရည်သန်သို့ချင်သဖြင့်။ သမ္ဘာ၊ ကောင်းစွာ။
 ပဋ္ဌပိတံ၊ ဖြစ်စေအပ်သော ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်။ အရဟတ္တဗ္ဗိ၊ ပကတိသာဝက၊
 မဟာသာဝက၊ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာအဖြစ်ကို၎င်း။ ပစ္စေကဗောဓိညာနံပိ၊ ပစ္စေက
 ဗောဓိညာန်ကို၎င်း။ သဗ္ဗညုတ ညာနံပိ၊ သဗ္ဗညုတ ညာန်ကို၎င်း။ ဒါတုံ၊ ပေးခြင်းငှါ။
 သက္ကောတိယေဝ၊ စွမ်းနိုင်တော့သည်သာလျှင်တည်း။ အရဟတ္တံ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့။
 အပ္ပက္ခာ၊ မရောက်စေမူ၍။ ပရိယောသာနံ၊ ဘာစက်ချကတ်၊ လမ်းခွပ်လပ်ဘွင်၊
 စသတ်ကုန်ခန်း၊ အကျိုး၏ အဆုံးကမ်းသို့။ နဂစ္ဆတိ၊ မရောက်။ (အနက်)

“အပ္ပက္ခာတိ အန္တောဂတဟေတု သေနိဒ္ဓေသော။ အပ္ပါပေတွာတိ
 အတ္ထော။” (သံယုတ်ဋီကာ)

အပ္ပက္ခာတိ သေသော နိဒ္ဓေသော၊ အပ္ပက္ခာဟူသော ဤအတွင်သည်။ အန္တော
 ဂတဟေတု၊ ကာရိတ်ပစ္စည်းဒုက္ခင်းဝင်သောအတွင်တည်း။ အပ္ပါပေတွာ၊ မရောက်
 စေမူ၍။ ဣတိအယံ၊ ဤသည်ကား။ အတ္ထော၊ အနက်တည်း။

၆-ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ ကုသိုလ်အကြား၌ ပြုမိသော ဝဇ္ဇနိဿိတကုသိုလ်ကား
 များပြားကြီးအပြစ်မရှိဟု၊ ဇောတိကဝတ္ထု၊ သင်္ခပါလ
 နဂါးမင်း ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ပြသောအခန်း

ဝိဝဇ္ဇနိဿိတကုသိုလ် ပါရမီ အရင်းခံရှိမှုကား၊ အကြားအကြား၌၊ စေတိတ်အား
 လျော်စွာ၊ လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကို တောင့်တ၍၊ ဝဇ္ဇနိဿိတကုသိုလ်ကို ပြုမိ
 ၍၊ အလိုရှိအပ်သော လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုပင် ရသော်လည်း၊ ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ
 ကုသိုလ်ပါရမီ၊ နှိုးဆော်လာ၍၊ ထိုချမ်းသာ၌ တွယ်တာကပ်ငြိခြင်းမရှိပဲ၊ ပယ်စွန့်

ပယ်ခွါလျက်၊ သံသရာဝဋ်၊ ဘယျာဓိ၊ လွတ်အောင် ထွက်မြောက်နိုင်လေတော့သည်သာ။ ဇောတိကသဋ္ဌေးသည်၊ ရှေးအခါ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ကြံရည်လှူရသော ကောင်းမှုကြောင့်၊ ဝိပဿီဗရားရှင်လက်ထက် အပရာဇိတမည်သော သူကြွယ်ဖြစ်၍၊ အစ်ကိုကြီး မဟာသေနမည်သော ရဟန္တာမထေရ် ဆုံးမစောင့်မူသည့်အတိုင်း၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဗရား၏ ဂန္ဓကုဋိတိုက်ကို ဆောက်လုပ် တင်လှူပြီး၍၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိယော၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယော အများလှူတို့လာ၍၊ ဗရားတရားတော်ကို နာဖေခြင်းငှါ၊ ဂန္ဓကုဋိပရိဝုဏ်အတိုင်း၊ ပုဆစ်ထူးနှစ်လောက်အောင်၊ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်၊ မူးစေ၊ မတ်စေ၊ ရှေ့စေ့စေ့တို့ကို ကြဲဖြန့်ထား၍၊ ဗရားအရောင်တော်နှင့် ပတ္တမြားအရောင် နှစ်ပါးဟပ်၍၊ ပရိသတ်အများ သဒ္ဓါတိုးပွားစေခြင်းငှါ၊ သခွါးငပြုတ်သီးခန့်မျှ ပမာဏရှိသော ပတ္တမြားတုံးကြီးကို မြတ်စွာဗရားအနီး၌ထားရာ၊ ပရိဝုဏ်၌ ကြဲထားသော ပိုက်ဆံဒင်္ဂါးများကို မယူမူ၍၊ မြတ်စွာဗရားအနီး၌ ထားသော ပတ္တမြားတုံးကို တရားနာသည် အဟန်နှင့် ဝင်၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပုဏ္ဏားတယောက် ခိုးယူသွားသည်ကို ကျောင်းတကာ သူကြွယ်မြင်သည်နှင့်၊ စိတ်မကြည်လင်ဖြစ်သည်ကို မြတ်စွာဗရား မြင်တော်မူရကား၊ သူကြွယ်-သင့်ဥစ္စာကို သူတကာ မယူနိုင်အောင် မပြုခဲ့ဘိဟု၊ နည်းပေးတော်မူသည်နှင့်၊ နောင် ဤကုသိုလ်အကျိုးပေး၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရသည့်အခါ၊ ငါမပေးပဲ မြတ်ဆာ ချည်တမျှင်မျှ သူတပါးတို့ မယူနိုင်စေသတည်းဟု၊ မရွေးရဘက်တဲ၍၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ စည်းစိမ်ကို ဆုပန်တောင့်တဲ၍ ပြီးနောက်၊ ငါတို့ ဂေါတမဗရား ပွင့်တော်မူသောအခါသို့ ရောက်လတ်သော်၊ ဖလ်တံတိုင်း ခုနှစ်တပ်ကာသော ဖလ်မြေအပြင်၌၊ ရတနာ နှစ်တပ်ဖြင့် ပြီးသော ဘုန်းနန်း ပြာသာဒ် ပေါက်၍ မြောက်ကျွန်းသူ သဋ္ဌေးကတော်နှင့် မွေ့လျော်စံစား၊ ဥပုသ်စောင့် ကျောင်းတော်သို့ သွားစဉ်အခါ၊ အဇာတသတ်မင်း စစ်သည်ပိုလ်ထုနှင့် လုယက်မည် အိမ်ကို ဝန်းဝိုင်း၊ ဖလ်တံတိုင်း၌ ထင်သော မိမိတပ်သားများအရိပ်ကိုမြင်၊ ဇောတိကအိမ်က တပ်နှင့်ထွက်၍ ခုခံသည် ထင်၍ ပြန်လည်ပြီးသော်၊ ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဇောတိကနှင့် တွေ့ရာတွင် အကြောင်းမျိုးစုံကို သိရ၍ အရှင်မင်းဗရား- ကျွန်ုပ် ဥစ္စာကို အကျွန်ုပ် မပေးက မြတ်ဆာ ချည်တမျှင်မျှ သူတပါးမယူနိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်လက်တွင် ဆင်ဝတ်သော ဤမြလက်စွပ်နှစ်ဆယ်တို့ကို အရှင်ဗရား အလိုရှိလျှင် အကျွန်ုပ် မပေးပဲ ချွတ်ယူနိုင်လျှင် ယူစမ်းပါတော့ဟု ဇောတိကသဋ္ဌေးဆိုရာ၊ ထိုင်၍ခုန်လျှင် တဆဲရှစ်တောင်၊ ထ၍ ခုန်လျှင် အတောင်ရှစ်ဆယ်ခုန်နိုင်သော အားခွန်ဗလနှင့်ပြည့်စုံသော အဇာတသတ်မင်းသည် လက်စွပ်တို့ကိုလိုချင်၍ ခဘောင်းခနားကျိုက်လျက် ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျအောင့် အားထုတ်ချွတ်ယူပါသော်လည်းမရ၊ အရှင်မင်းဗရား လိုချင်လှလျှင် ပုဆိုးဖြန့်၍ခံပါဆို၍ အသာလက်ကိုမှောက်၍ အောက်သို့စိုက်လိုက်လျှင်ပင် အလိုလို ကျတ်၍ ကျသိည်ကို မင်းအား ပေးအပ်ပြီး၍ တပ်မက်သော လောဘကြောင့် ဟိင်္ဂရာတ္တပ္ပကင်း အဇာတသတ်မင်းပြုပုံ အလုံးစုံကိုမြင်ရသဖြင့် သံဝေဂဖြစ်ရကား။

ဇောတိကသဋ္ဌေးသည် အိမ်သို့ မပြန်မူ၍ မုတ်ဆိတ်ဟံကိုပယ်ချ၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၍ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းကို ဓမ္မဒဏ္ဍကထာ၌ မိန့်မှာ တော်မူလေသည်။

ငါတို့ ဗုဒ္ဓအလောင်းတော်ပင် ရံခါရံခါ ဝဋ္ဋနိဿိတကောင်းမှုကို ပြုမိသော အရာရှိသေး၏။ မြတ်စွာဗုဒ္ဓသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇောတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းဓမ္မလျှော် စံတော်မူစဉ်အခါ ဥပုသ်စောင့်သုံးသော သီတင်းသည် တို့ကို ရှင်လန်းစေ၍ ရှေးပညာရှိတို့သည် ကြီးကျယ်စွာသော နဂါးမင်း စည်းစိမ် ကို စွန့်၍ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးဘူးကြောင်း ထုံးဟောင်းကို ထုတ်ဆောင်တော် မူ၏။ ရှေးအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓမင်းသည် သားတော် ဒုယျောဓန မင်းသား ကို တက္ကသိုလ်ပြည်က ပညာသင်၍ အပြန်တွင် ထီးနန်းကိုလွှဲအပ်၍ ဥယျာဉ်တွင် ရေသုရဟန်းပြု၍ နေရာ၊ တနေ့သုံးခါ သားတော်လာ၍ ခစား၊ လပ်သပ္ပကာပေါ များ၊ တရားအားထုတ်ခွင့်မရ၍ တိတ်တဆိတ် သွက်ခွဲ၍ မဟိံ သကတိုင်း သင်္ခပါလ ရေဒိုင်မှ စီးထွက်သော ကဏ္ဍဝေဏ္ဍာမြစ်တွေ့ စန္ဒကတောင်ကိုမီ၍ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသစ်မီး၌ ကသိုဏ်းစီးဖြန်း ဈာန်ရာ၊ သင်္ခပါလနဂါးမင်း များစွာသော အခြေအရံနှင့် ကဏ္ဍဝေဏ္ဍာ မြစ်မှထွက်၍ မပြတ်ဆည်းကပ်တရားနာ၊ သားတော် မဂဓမင်းလည်း သတင်းနာ၍ များစွာသော အပြုအရံနှင့် လာ၊ ထိုမင်းကိုမြင်၍ နဂါး မင်းစည်းစိမ်ကိုပြု၍ ထိုချင်ဟောင့်ဟ၊ အဘထံမှ ပြန်သွား၊ များစွာသော ဝဋ္ဋ နိဿိတ ဒါနသီလ ဥပေါသထ ကဗ္ဗတို့ကို ပြု၍၊ အာယု အဆုံးသို့ ကျသောအခါ၊ တလုံးယွင်းလျှောက်နိုးကော ဟူလောက်ရှိသော သင်္ခပါလ နဂါးမင်း ဖြစ်လေ၏။

သော ဟဿ သမ္ပတ္တိံ နိဿာယ နာဂဘဝနေ လောဘံ ကတော ကတိ ပါဟံ ဝသိတွာ ပီတုဘိက္ခာဟာရံ နိဗ္ဗန္တံ ဒါပေတွာ အတ္တနော နဂရမေဝ ဂန္ဓာ စတုသု ဒွါရေတု ဒါနသလာယော ကာရေတွာ သကလ ဇမ္ဗူဒီပံ သံဝေါဘေန္တော ဒါနံ ဒတွာ သီလံ ရက္ခိတွာ ဥပေါသထကမ္မံ ကတွာ နာဂဘဝနံ ပဇတ္တတွာ အာယုဟပရိယောသာနေ နာဂဘဝနေ နိဗ္ဗတ္တိတွာ သင်္ခပါလနာဂရာဇာ အဟောသိ။ ။ (စတ္တာလိသ နိပါတ်၊ သင်္ခပါလ ဇာတ် အဋ္ဌကထာ)

သော၊ ထိုမဂဓမင်းသည်။ တဿ၊ ထိုသင်္ခပါလနဂါးမင်း၏။ သမ္ပတ္တိံ၊ စည်းစိမ် ကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ နာဂဘဝနေ၊ နဂါးပြည်၌။ လောဘံ၊ တပ်မက်ခြင်းကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ကတိပါဟံ၊ ရက်အနည်းငယ်မျှ။ ဝသိတွာ၊ အဘရသေ့ထံနေ၍။ ပီတု၊ အဘ ရသေ့၏။ ဘိက္ခာဟာရံ၊ ဆွမ်းအာဟာရကို။ နိဗ္ဗန္တံ၊ မပြတ်အောင်။ ဒါပေတွာ၊ လှူရစ် စေ၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ နဂရမေဝ၊ မြို့သို့သာလျှင်။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ စတုသုဒွါရေတု၊ မြို့တံခါးလေးပေါက်တို့၌။ ဒါနသလာယော၊ အလှူတင်းကုပ်တို့ကို။ ကာရေတွာ၊

ပြုစေ၍။ သကလဗေဗ္ဗဒိပံ၊ ဗေဗ္ဗဒိပါကျွန်းအလုံးကို။ သံခေါဘေန္တော၊ တုန်လှုပ်
ချောက်ချား စေလျက်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒတုာ၊ ပေးလှူ၍။ သီလံ၊ သီလကို။ ရက္ခိတုာ၊
စောင့်၍။ ဥပေါသထကမ္ပံ၊ ဥပုသ်ကံကို။ ကတုာ၊ ပြု၍။ နာဂဘဝနံ၊ နဂါးပြည်ကို။
ပထေတုာ၊ ဘောင်တ၍။ အာယုဟ ပရိယောသာနေ၊ အသစ် နေရက် အဆုံး၌။
နာဂဘဝနေ၊ နဂါးပြည်၌။ နိဗ္ဗတိတုာ၊ ဖြစ်၍။ သင်္ခပါလနာဂရာဇာ၊ သင်္ခပါလ
နဂါးမင်းသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လေပြီ။ (အနက်)

ကာလကြာသော်၊ ထိုစည်းစိမ်ဖြင့် နှလုံးမသာရာ၍၊ လူ့ဘဝကို ပြန်ရခြင်းငှါ
ထိုအခါကစ၍ နဂါးပြည်၌ ဥပုသ်စောင့်သုံးပါသော်လည်း၊ သီလပျက် များလှ၍
နဂါးပြည်မှ ထွက်ခွာခဲ့၍ ကဏ္ဍဝေဏ္ဍာမြစ်နား လမ်းကြီး၊ လမ်းငယ် အကြား၌
တောင်ပိုကို ရစ်ပတ်လျက် ဥပုသ် ဆောက်တည်၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်နေ
လေ၏။

စမ္မမံသာဒီဟိ အတ္တိကာ စမ္မမံသာဒီနိ ဟရန္တုတိ အတ္တာနံ ဒါနမုခေ
ဝိဿဇ္ဇေတုာ ဝမ္ပိကမတ္တကေ နိပ္ပန္နော သမဏဓမ္မံ ကရောန္တော စာဘုဒ္ဒသေ
ပန္နရသေ ဝသိတုာ ပါဠိပဒေ နာဂဘဝနံ ဂစ္ဆတိ။ (၎င်းဇာတ်အဋ္ဌကထာ)

စမ္မ မံသာဒီဟိ၊ အရေး အသား စသည်တို့ဖြင့်။ အတ္တိကာ၊ အလိုရှိသော သူတို့
သည်။ စမ္မမံသာဒီနိ၊ အရေးအသား စသည်တို့ကို။ ဟရန္တု၊ ဆောင်ယူပစေကုန်။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ ဒါနမုခေ၊ အလှူဝ၌။ ဝိဿဇ္ဇေတုာ၊ စွန့်ပစ်၍။
ဝမ္ပိကမတ္တကေ၊ တောင်ပိုထိပ်၌။ နိပ္ပန္နော၊ အိပ်လျက်။ သမဏဓမ္မံ၊ ရဟန်းတရားကို။
ကရောန္တော၊ ပွားများပြုလုပ်လျက်။ စာဘုဒ္ဒသေ၊ တဆွဲလေးရက် မြောက်သော
နေ့၌။ ပန္နရသေ၊ တဆွဲငါးရက်မြောက်သောနေ့၌။ ဝသိတုာ၊ သုံးနေ၍။ ပါဠိပဒေ၊
အထွက်တရက်နေ့၌။ နာဂဘဝနံ၊ နဂါးပြည်သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ပြန်သွား၏။ (အနက်)

တံနေသ၌ ပစ္စန္ဒရွာသား မှဆိုးသား တကျိပ်ခြောက်ယောက်တို့ တောလည်ကြ
ရာ၊ ဖွတ်ငယ်ကိုမျှမရ ပြန်လာကြ၍၊ လမ်းနားမှာ နဂါးမင်းကို တွေ့ကြုံ သတ်၍
စားရအောင် ရှစ်ဦးနှင့် တံကျင်ဖြင့် ဘောက်၍၊ အောက်သို့ တွဲလျား ကျသော
ဥျားခေါင်းကို နှာခေါင်း၌ ဘောက်၍၊ ထမ်းပိုးမှာချည်တယ်၊ ထမ်းဆောင်ယူသွား၊
ခရီးအကြား၌ ဝိဒေဟတိုင်း မိမိလာမြို့သား၊ အဋ္ဌာရ သူကြွယ် ညည်း ငါးရာနှင့်
သွားရာ တွေ့၍၊ မှဆိုးသားတို့အား တိုက်နှား တဆွဲ ခြောက်ကောင်၊ ရှေ့ပိုက်ဆန်
တလက်ဆုံး အဝတ်အရုံ၊ မယားများကို အဝတ် တန်းဆာများကို ပေး၍ ရွေးလွှတ်
စေ၏။ နဂါးမင်းလည်း နဂါးပြည်သို့ ပြန်သွား၊ များမကြာအခြံအရံ များစွာနှင့်
လာ၍ အဋ္ဌာရသူကြွယ်ကို ခေါ်သွား၊ နဂါးမ သတို့သမီး သုံးရာနှင့်တကွ များစွာ
သော အခြံအရံကိုပေး၊ တနှစ်ပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီး၍၊ တောထွက်လို

ကြောင်းနှင့် နဂါးမင်းထံခွင့်ပန်၊ ပြန်လည်လာခဲ့၊ ဟိမဝန္တာ၌ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍
 ကြာရှည်နေ၊ နောက် ဒေသစာရီ သွားလာ၊ ဗာရာဏသီပြည် မင်းညွှန်၌ တည်းနေ၊
 ဗာရာဏသီမင်း တွေ့မြင်၍၊ အရှင်ရသေ့သည် ကိုယ်ရေ သန့်စင်၊ သူကောင်း သား
 မြေး ဆင်တူ၏။ ဘယ်အခါကို မြင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု သနည်း။ မေးရာတွင်၊ သင်္ခါလ
 နဂါးမင်းနှင့် တွေ့သည်ကစ၍၊ လူ့ပြည်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း ပြောကြားသော
 ပါရမီဆယ်ပါးနှင့်စပ်သော တရားစကားကို ကြားနာရ၍၊ အလိုခပ်သိမ်းကို ပေး
 နိုင်သော ဓနဟာရက လောဟိတင်္ဂ ပတ္တမြားနီကို နဂါးမင်း ပေးလိုက်သည် ကိုမှ
 မယူခဲ့ပဲ၊ ရသေ့အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကိုသာ တောင်းယူပြန်လည်ခဲ့၍၊ ဟိမဝန္တာ
 သို့ဝင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုသည် တိုင်အောင် ပြောဆို၍၊ ဗာရာဏသီမင်းအား တရား
 ဟောခြင်းငှါ။—

ဒိဋ္ဌာ မယာ မာနုသိကာပိ ကာမာ၊ အသဿတာ ဝိပရိဏာမဓမ္မာ။
 အာဒိနဝံ ကာမဂုဏသု ဒိသ္မာ၊ သဒ္ဓါယဟံ ပဗ္ဗဇိတောမ္ပိ ရာဇ။
 ဒုမပ္ပလာနေဝ ပတန္တိ မာဏာဂါ၊ ဒဟရာစ ဝုဇ္ဇာစ သရီရဘောဒါ။
 တေပိ ဒိသ္မာ ပဗ္ဗဇိတောမ္ပိ ရာဇ၊ အပဏ္ဏကံ သာမညမေဝ သေယျော။—
 ဟူသော နှစ်ဂါယာကို ရွတ်ဆို၏။

ရာဇ၊ ဗာရာဏသီ မင်းမြတ်။ အသဿတာ၊ အကျိတ်အခဲ အမြဲမတည်ကုန်သော။
 ဝိပရိဏာမ ဓမ္မာ၊ ဘောက်ပြန် ယိုယွင်း၊ ပျက်စီးခြင်း သဘော ရှိကုန်သော။
 မာနုသိကာ၊ လူ့သို့ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမာပိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း။ မယာ၊
 ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ် ကုန်ပြီ။ ကာပေသု၊ ကာမဂုဏ် ဖွဲ့၍။ အာဒိနဝံ၊
 အပြစ်ဒေါဟကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ သဒ္ဓါယ၊ ကံ ကံ၏အကျိုး နိဗ္ဗာန်တို့ကို ယုံကြည်
 သဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ တောထွက်၍ လာခဲ့သည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်၏။

မာဏဂါ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဒုမပ္ပလာနိဗ္ဗဝ၊ စိမ်းမဲ့ မလင့်၊ အရေးသင့်က၊
 ကြွေကျတုတ်ကုန်သော သစ်သီးတို့ကဲ့သို့။ ဒဟရာပိ၊ ငယ်ကုန်လျက်၎င်း။ ဝုဇ္ဇာပိ၊
 ကြီးကုန်၎င်း။ သရီရဘောဒါ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်ပြင်းကြောင့်။ ပတန္တိ၊ စုတေ ကြွေကျ
 ကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဧဝံပိ၊ ဤအကြောင်းကိုလည်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အပဏ္ဏကံ၊
 မချွတ်မယွင်း၊ ဝဋ်မှ ထွက်ပြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော။ သာမညမေဝ၊
 ရသေ့ ရဟန်း အဖြစ်သည်သာလျှင်။ သေယျော၊ ကောင်းမြတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့
 နှလုံးပိုက်၍။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရသေ့ ရဟန်းပြုသည်။ အမ္ပိရာဇ၊ ဖြစ်၏မင်းမြတ်။ (အနက်)

ဤသို့ အဋ္ဌာရ ရသေ့စကားကို ကြားရ၍။—

အဒ္ဓါဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊ ဗဟုဿတာ ဝေ ဗဟုဋ္ဌာန စိန္တိနေဝံ။
 နာဂဉ္စ သုတွံန တုဝဉ္ဇဋ္ဌာရ၊ ကာဟာမိ ပုညာနိ အနုပကာနိ။—
 ဟူ ဗာရာဏသီမင်းဆို၏။

ယေ၊ အကြင်ပညာရှိတို့သည်။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိပေ ကုန်၏။ ဗဟုဌာန စိန္တိနော၊ များစွာသော အကြောင်းအရာတို့ကို သိတတ်ကုန်၏။ တေသပညာ၊ ထိုပညာရှိတို့ကို။ အဒ္ဓါဟဝေ၊ စင်စစ်ကေန အမှန်မချွတ်။ သေဝိ တဗ္ဗာ၊ မှီဝဲသင့်ပေကုန်၏။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရရှင်ရသေ့။ နာဂဉ္ဇ၊ မခွဲမလျော့၊ မပေါ့နှလုံး၊ ဥပုသ်သုံးနေသော သင်္ခပါလ နဂါးမင်းအကြောင်းကို၎င်း။ တုဝဉ္ဇ၊ ကာမဂုဏ်ကို၊ မစုံမမက်၊ စွန့်၍ထွက်သော အရှင်ဗရားအကြောင်းကို၎င်း။ သုတံန၊ ကြားနာရသောကြောင့်။ အနပ္ပကာနိ၊ အနပ္ပကမ်း၊ တင်းကျပ်များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုပါတော့အံ့။ (အနက်)

ထိုအခါ မင်းကိုအားတက်စေလို၍၊-

အဒ္ဓါဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊ ဗဟုဿုတာ ယေ ဗဟုဌာနစိန္တိနော။
နာဂဉ္ဇ သုတံန မမဉ္ဇ ရာဇ၊ ကရောဟိ ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ။-
ဟု-အဋ္ဌာရ ရသေ့ဆို၏။

ယေ၊ အကြင်ပညာရှိတို့သည်။ ဗဟုဿုတာ၊ ကုန်၏။ ဗဟုဌာနစိန္တိနော၊ ကုန်၏။ တေသပညာ၊ တို့ကို။ အဒ္ဓါဟဝေ၊ မချွတ်။ သေဝိတဗ္ဗာ၊ ကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နာဂဉ္ဇ၊ ကို၎င်း။ မမဉ္ဇ၊ ငါ့အကြောင်းအရာကို၎င်း။ သုတံန၊ နာယူ၍။ အနပ္ပ ကာနိ၊ ကုန်သော။ ပုညာနိ၊ တို့ကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလော့။ (အနက်)

ထိုအဋ္ဌာရရှင်ရသေ့သည်၊ လေးလမျှ မင်းဥယျာဉ်၌နေ၍၊ တဘန် ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်၍ ဗြဟ္မ ဝိဟာရီလေးပါးတို့ကို ပွားများ၍၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအဋ္ဌာရ ရှင်ရသေ့သည်၊ အရှင်သာရိပုတြာဖြစ်လာ၏။ ခမည်းတော်ရသေ့သည်၊ ရှင်မဟာ ကဿပဖြစ်လာ၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည်၊ ရှင်အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ သင်္ခပါလနဂါး မင်းသည်၊ ဗရားဖြစ်လာ၏။ ။ ဤသင်္ခပါလဇာတ်၌၊ ဗရားအလောင်းတော် ဒုယျော ဓနမင်းသည်၊ နဂါးမင်းစည်းစိမ်ကိုတောင်တ၍ ပြုသလ္လဒါန၊ သီလ၊ ဥပုသ် ကံတို့သည်၊ ဝဋ္ဋနိဿိတဖြစ်ကုန်သော်လည်း၊ ဝိဝဋ္ဋနိဿိတကုသိုလ် ပါရမီတို့၏ အကြား၌ဖြစ်၍၊ နဂါးမင်းဖြစ်သည့်အခါ၊ ဝိပုဋ္ဌိသာရိဖြစ်၍ လူ့အဖြစ်ကို တောင်တလျက် အသက် ထက်ဆုံး၊ ဥပုသ်စောင့်သုံးလေသည်။ ဗရားဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ ဝင်လေပြီ။ ဤလူ့ အဖြစ်ကို တောင်တ၍ စောင့်သုံးသော ဥပုသ်ကံကား ဝဋ္ဋနိဿိတမဟုတ်။ ဇာတ် ဇရာ၊ ဗျာဓိမရဏ၏အဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း တရားကို အားထုတ် ခွင့်ရသော ဘုံဘဝဖြစ်၍ တောင်တသည်။ နဂါးမင်း-သင်သည်၊ နတ်၏ တန်းခိုး သို့ရောက်၏။ ကြီးကျယ်သော အာနုဘော်ရှိ၏။ အလုံးစုံသော ကာမဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ ၏။ ဆိုသို့ဖြစ်ပါလျက်၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် လူ့ပြည်ကို တောင်တ၍ ဥပုသ် စောင့်သုံးရသနည်း။ လူ့ပြည်သည်၊ ဤနဂါးပြည်ထက် အဘယ်ဟာ သာလွန် ကောင်းမြတ်တော့သနည်းဟု၊ အဋ္ဌာရ သူကြွယ်မေးသည့်အခါ၊-

အဋ္ဌာရညတြမနုဿလောကာ၊ သုဒ္ဓိဝါ၊ သံဝိဇ္ဇတိ သံယမောံ ဝါ။
အဟဉ္စ လဒ္ဓါန မနုဿယောနိံ၊ ကာဟာမိ ဇာတိ မရဏဿ အန္တံ။—
ဟု-နဂါးမင်းကိုယ်တိုင်ပင် ဖြေဆိုခဲ့ပြီ။

အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရမည်တွင်၊ ကျေးဇူးရှင် သူကြွယ်။ မနုဿလောကာ၊ လူ့ပြည်
ကို။ အညတြ၊ ကြပ်၍။ သုဒ္ဓိဝါ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော စင်ကြယ်ခြင်းသည်
၎င်း။ သံယမောံ၊ သီလစောင့်သုံးခြင်းသည်၎င်း။ နသံဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ အဟဉ္စ၊
ငါသည်သည်။ မနုဿယောနိံ၊ လူ့ဘဝကို။ လဒ္ဓါန၊ ရသည်ရှိသော်။ ဇာတိမရ
ဏဿ၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ သေရခြင်း၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။ (အနက်)

ဣဒံ သော မနုဿ လောကေယေဝ ဗုဒ္ဓပစ္စေကဗုဒ္ဓါနံ ဥပ္ပတ္တိယာဟ။

(စတ္တာလီသနိပါတ် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ)

သံသရာဝဋ်၊ ဘဝညွတ်မှ၊ ကင်းလွတ်ထွက်မြောက်လိုကုန်သော အမျိုးကောင်း
သမီးသားတို့သည်၊ ဤသင်္ခါလနဂါးမင်းကဲ့သို့၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပဋိ
သန္ဓေ နေရခြင်း မလွတ်မကင်းနိုင်သော တေဘူမိကဝဋ်ဘဝကို ငြီးငွေ့စက်ဆုပ် ရှုရှာ
၍၊ ကိုယ်ခန္ဓာအသက်ကို မငဲ့ကွက်ပဲ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်
လက်ဆောင် ဖြစ်စေသတည်းဟု၊ ဆုယူပန်တောင်း၍ ကောင်းမှု ဂုဏ်သိုလ်တို့ကို
ပြုကုန်ရာသည်။

၇-ကိလေသအပြစ်ကိုပြသော ဓမ္မဇေ ဇာတ်

ဒုက နိပါတ်၊ ဓမ္မဇေ ဇာတ်လာ၊ သာရိပုတ္တရာ မထေရ် မြတ်အလောင်း ဆတ္တ
ပါဏိလှိုင်ကဲ့သို့လည်း၊ ကိလေသာတို့၏ အပြစ်ဒေဝါသ အာဒိနဝကိုရှုမြင်၍၊ ပယ်ကြဉ်
ကုန်ရာသည်။ ။ ငွှေးလွန်ဖလပြုံးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌၊ ယသပါဏိမင်း၊
တရားသဖြင့်မင်းပြုစဉ်၊ ကာဠက မည်သော စစ်သူကြီးရုံးတက်၍ တံစိုးစားလျက်
မတရားသဖြင့် စီရင်သောကြောင့်၊ တရားရုံးသော ဥစ္စာရှင်က၊ ဓမ္မဇေ ပညာရှိ
ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား မင်းထံ ခစားဝင်ရာ၊ လမ်းတွင် ဆည်းကပ်လျှောက်ထား၊ တရား
သဖြင့် ထပ်မံစစ်ဆေးမေးမြန်း စီရင်ပြန်ရာတွင်၊ သာဓုခေါ်သံ အုတ်အုတ်ညံသည်
ကို မင်းကြား၍၊ တရားရုံးကို ဓမ္မဇေပညာရှိအား လွှဲအပ်။ ကာဠက စစ်သူကြီးမှာ၊
တံစိုး လက်ဆောင် ပြတ်သောကြောင့်၊ ဓမ္မဇေ ပုရောဟိတ် အမတ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ငြိုး
ထိုးနန်းကိုလုပ်ကြံမည့် သူပုန်ရန်အနေနှင့် မယုံ ယုံလေအောင် မင်းကံကုန်းတိုက်
ဘိ၍၊ မခံချိသောအမှုကို စေခိုင်းဖြစ်ရှာ၍ သတ်ပါဟု၊ ကာဠက သေနာပတိ နည်း
ပေးသည့်အတိုင်း၊ သုံးလေးနှစ် ကြာအောင် မြေကောင်းမှာ စိုက်ပျိုးပြုစုပါမှ
သီးပွင့်နိုင်ကောင်းသော ဥယျာဉ်ကိုလျက်၊ နက်ဖြန်ပင် ဥယျာဉ်သစ်၌ ပျော်ပါး

ကစားလိုသည်ဟု စေခိုင်းရာတို့၊ သိကြားမင်း ဆင်းလာ၍၊ ဟင်္သာပဒါးအသွေး၊ တွေးတွေးနီသော၊ တဆွဲရှစ်တောင် မြင့်သော တံတိုင်း၊ တံခါး၊ ပြအိုး၊ သီးမျိုးစုံ ဥယျာဉ်ကြီးကို ညဉ့်ခြင်းတွင်း ဘန်ဆင်း၍ ပေးသည်နှင့် သတ်ခွင့်ကိုမရ၍၊ ဥယျာဉ် အတွင်း၌၊ ရေကန်၊ တည်းနန်း၊ ပတ္တမြားတို့ကို၊ ထိုအတူ ဘန်ဆင်း ပေးရမည်ဟု အဆင့်ဆင့် စေခိုင်း၊ စေခိုင်း တိုင်းလည်း သိကြားမင်း လာ၍၊ ကြေးမျိုး ငါးပါး ဖုံးလွှမ်း၊ ဆိပ်ကမ်းတရာ စေ၊ အကွေ့ တထောင်ရှိသော ရတနာ ခုနစ်ပါး စီခြယ် သောရေကန်၊ အလုံးစုံ ရတနာမျိုး အပေါင်း ခြယ်လှယ် အပ်သော ဆင်စွယ် တည်းနန်းပြာသင်း၊ မီးမထွန်းပဲ လင်းသော ပတ္တမြား တို့ကိုဘန်ဆင်း၍ ပေးသဖြင့် သတ်ခွင့်ကိုမရ၍၊ ဓမ္မဇေပုဏ္ဏားအား အလိုရှိတိုင်း ပေးတတ်သော နတ်ရှိဟန် တူ သည်။ နတ်တို့ပင် မဘန်ဆင်းနိုင်သော အင်္ဂါ လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥယျာဉ် စောင့်ကို ဘန်ဆင်း ပါစေဟု၊ ကာဠက စစ်သူကြီး တင်လျှောက်သည့် အတိုင်း၊ မင်းစေခိုင်းသည့်အခါ၊ နံနက်အိပ်ရာမှ ထ၍၊ စတုရင်္ဂသမန္တာဂတ ဥယျာဉ်ပေါ် ကိုကာ၊ သိကြားမင်းတောင်မှ ဘန်ဆင်း နိုင်ဘွယ်ရာ မရှိပြီ။ သူတကာလက်၌ အသက် သေရ သည်ထက်၊ တောအလယ်၌ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သေရခြင်း သာလျှင် ကောင်းမြတ်၏ဟု၊ တိတ်တဆိတ် ပြာသာဒ်မှဆင်းခဲ့၍၊ တော၏အတွင်း တခုသော သစ်ပင်ရင်းတွင်၊ လောကဓမ္မကို ဆင်ခြင် ထိုင်နေရာ၊ တောလည် မှုဆိုး အလား သိကြားလာ၍-

သုခံ ဇီဝိတ ရူပေ၊ သိ၊ ရဋ္ဌာ ဝိပိန မာဂတော။
 နုသာ ဧကကော ရုက္ခမူလေ၊ ကပဏောဝိယ ဈာယသိ။-ဟုမေး၏။

ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဇီဝိတရူပေ၊ အသက် မွေးသသူ၊ လူကုတန်နှင့်အလားတူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ရဋ္ဌာ၊ လူသူပြုမ်းသည့်မင်းနေ ပြည်မှ။ ဝိပိနံ၊ လူသူမရှိသော တောအရပ်သို့။ အာဂတော၊ ဝင်ရောက်လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ဧကကော၊ တယောက်ထီးတည်း။ ရုက္ခ မူလေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌။ ကပဏောဝိယ၊ အလီးကျန်သောသူဆင်းရဲကဲ့သို့။ ဈာယသိ၊ ကြံစည်မိုင်တွေ့ နေဘိ၏။ ကိံ နာမ၊ အဘယ်မည်သည်ကို။ စိန္တေသိ၊ ကြံသနည်း။ (အနက်)

သုခံ ဇီဝိတရူပေ၊ သိ၊ ရဋ္ဌာ ဝိပိန မာဂတော။
 သော ဧကကော ရုက္ခမူလေ၊ ကပဏောဝိယ ဈာယသိ။
 သတံ ဓမ္မမနုဿရံ။-ဟု-ဓမ္မဇေပဏ္ဍိတ ဖြေ၏။

• သမ္မ၊ အဆွေ။ အာဟံ၊ ငါသည်။ သုခံ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ။ ဇီဝိတရူပေ၊ အသက် မွေးသသူ၊ လူကုတန် သဘောရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ရဋ္ဌာ၊ မှ။ ဝိပိနံ၊ သို့။ အာဂ တော၊ သည်။ အသိ၊ ၏။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဧကကော၊ တည်း။ ရုက္ခမူလေ၊

၌။ သတ်၊ ဗရားပစ္စေကာ၊ အရိယာ အပေါင်း ပုညာရုံ သူတော်ကောင်း တို့၏။
 ဓမ္မံ၊ လာဘာလာဘာ၊ စသည်တသွန်၊ လောကဓမ်ကြောင့်၊ ဘောက်ပြန် တုန်လှုပ်
 ခြင်းမရှိသောသဘောကို။ အနုဿရံ-အနုဿရန္တော၊ အဘန်တဲလဲလဲ အောက်မေ့
 လျက်။ ကုပဏောဝိယ၊ ကဲ့သို့။ စျာယာမိ၊ ကြံစည်မိုင်တွေ့ နေပေသတည်း။
 (အနက်)

ပုညာရံ-ဤသို့ဖြစ်လျှင် ဤတော့ အရပ်တွင် အဘဲကြောင့် နေသနည်း ဟု
 သိကြားမင်းမေးရာ၊ အကြောင်းမျိုးစုံကို ပြန်ပြောလေသော်၊ ပုညာရံ-ငါကား
 သိကြားဘည်း။ ဥယျာဉ်၊ ဇရုကန်၊ တည်းနန်း၊ ပတ္တမြားတို့ကို သင်အားဘန်ဆင်း၍
 ငါပေးပြီ။ အင်္ဂါလေးပါရှိသော ဥယျာဉ်စောင့်ကိုကား ငါမဘန်ဆင်းနိုင်။ သင်တို့
 မင်း၏ မုတ်သိတ် ဆံကို ပြင်ဆင်တတ်သော ဆတ္တပါဏိမည်သော ဆေတ္တာသည်
 သည်၊ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ငပြော၍ တာဝတ်သာသို့ ပြန်သွား။ ဗရား
 လောင်း ဓမ္မဇပဏ္ဍိတလည်း အိမ်သို့ပြန်သွား။ နံနက်စာ စားပြီး၍ နန်းတော်သို့
 ဝင်၊ တံခါးဝတွင်တွေ့သော ဆတ္တပါဏိကို လက်ဆွဲ ခေါ်သွား၊ အင်္ဂါလေးပါးရှိ
 သော ဥယျာဉ်စောင့်ကို အလိုရှိတော်မူလျှင် ဤသူကို ဥယျာဉ်မှူး ခန့်ထားတော်မူ
 ပါဟု၊ ယသပါဏိမင်းအား ဆက်သ၊ အဘယ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသနည်းဟု
 မင်းကမေးသောအခါ-

အနုဿယကော အဟံ ဒေဝ၊ အမဇ္ဇပါယကော အဟံ။
 နိဇ္ဈောဟကော အဟံ ဒေဝ၊ အက္ကောမနံ အဓိဋ္ဌိတော။-ဟု

ဆတ္တပါဏိ တင်လျှောက်ဖြေဆို၏။

ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနုဿယကော၊ ငြူစူစောင်း
 ငပြောင်းပြောင်းမရှိပါ။ အဟံ၊ သည်။ အမဇ္ဇပါယကော၊ ရစ်မျိုးငါးပါး၊ ဆယ်ပါးတို့ကို
 ပသောက်ပစားပါ။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ အဟံ၊ သည်။ နိဇ္ဈောဟကော၊ သူတပါး
 ဟို၌ ချစ်ခင်ပက်ပေခြင်း မရှိပါ။ အက္ကောမနံ၊ မျက်မာန်ရန်ငြိုး၊ စိတ်မဆိုခြင်းကို။
 အဓိဋ္ဌိတော၊ မြဲမြံခိုင်ကြည် ဆောက်တည်ပါ၏။ (အနက်)

ဆတ္တပါဏိ-သင်သည် အဘယ်အာရုံအကြောင်းကို မြင်သောကြောင့် ငြူစူ
 စောင်းမြောင်းခြင်း မရှိသနည်းဟု မင်းကမေး၏။

ဣတ္ထိယံ ကာရဏာ ရာဇ၊ ဗဒ္ဓာပေသိ ပုရောဟိတံ။
 သော မံ အတ္ထေ နိဝေသေသိ၊ တဿဟံ အနုဿယကော။-ဟု

ဆတ္တပါဏိ တင်လျှောက်ဖြေဆို၏။

ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ဤဗာရာဏသီပြည်တွင် မင်းဖြစ်စဉ် ရှေး
 အခါ၌။ ဣတ္ထိယံ၊ မိန်းမဟူသော။ ကာရဏာ၊ အကြောင်းကြောင့်။ ပုရောဟိတံ၊

ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကို။ ဗန္ဓာဟေသိံ၊ နှောင်ဖွဲ့စော့ပြီး။ သော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အက္ခေ၊ အကျိုးစီးပွား၌။ နိဝေသေသိံ၊ သွင်းထား တည်စေပေ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အဟံ၊ သည်။ အနုဿယကော၊ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းမရှိ ပါသတည်း။ (အနက်)

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဆတ္တပါဏီသည် ဗရာဏသီမင်း ဖြစ်စဉ်အခါ၊ တိုင်းစွန့် ပြည် နား ခိုးသားဓားပြတို့ကြောင့် ပျက်ပြားသည်များကို သွား၍၊ ပိပြားငြိမ်ဝပ်အောင် မြို့ရွာတည်ထောင်စေရာ၊ မည်သည့်စခန်းသို့ ရောက်ပြီဟု တယူဇနာလျှင် တယောက် အသွားအပြန် စေလွှတ်အပ်သော တမန်ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်တို့နှင့် မိစ္ဆာစာရ အမှုကိုပြုကျင့်မှားယွင်းပြီး၍၊ မင်းရောက်ခါနီးတွင် နန်းတော်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း သော ဗရားလောင်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ဖြားရောင်းမရ၍၊ မိမိကိုယ်ကို လက် သည်းနှင့်ကုပ်ဘဲ ဆေးလိမ်းကံ့၍၊ မင်းထံ ပုဏ္ဏား မတရား ပြုကျင့်ကြောင်းကို မိဗရားတင်လျှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ မမေးမြန်း မစဉ်းစားပဲ ပုဏ္ဏားကိုထုတ်သတ်စေ အမိန့်တော်နှင့် မောင်းကြော်ထုတ်သွားလေရာ။—

အဗန္ဓာ တတ္ထ ဗဇ္ဇန္တိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။
ဗန္ဓာပိ တတ္ထ မုစ္ဆန္တိ၊ ယတ္ထ ခီရာ ပဘာသရေ။

ယတ္ထံ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဗာလာ၊ မလိမ္မာသူ လူမိုက်တို့သည်။ ပဘာသရေ၊ စကား တွင်ကျယ်ကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုပြည်ရွာမြို့ပြ၊ အရပ်ဌာန၌။ အဗန္ဓာ၊ ပြစ်ကင်းမဲ့၍၊ မနှောင်ဖွဲ့ထိုက်ကုန်သောသူတို့သည်။ ဗဇ္ဇန္တိ၊ အနှောင်အဖွဲ့ခံရကုန်၏။ ယတ္ထံ၊ အကြင် အရပ်၌။ ခီရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပဘာသရေ၊ စကားတွင်ကျယ်ကုန်၏။ တတ္ထံ၊ ထိုအရပ်ဌာန၌။ ဗန္ဓာပိ၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ မုစ္ဆန္တိ၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာကုန်၏။—

ဟု-ဗရားလောင်းပုဏ္ဏား အဘန်ဘန်ညည်းတွားရွတ်ဆိုကြောင်းကိုကြား၍၊ ပြန် ခေင် စစ်ဆေးမေးမြန်းမှ အခြင်းအရာကိုလိရ၍၊ ဗရားအလောင်းတောင်းပန်သည် နှင့် တမန်ခြောက်ကျိပ်လေး မိဗရားငမိုက်ခွေးတို့ကို ရာဇဒဏ်မပေး အံ့ရေးမယူပဲ၊ တသောင်းခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့ကိုပယ်ရှား၍၊ တယောက်ထည်းကို မိဗရား ကြီးအရာတင်၍ ကိလေသာဖြင့် ခြီးမြှောက်ပါသော်လည်း လွန်စွာအလို ပြည့်နိုင် ခဲ့သော မိန်းမတို့ကို စိတ်ဆိုးခြင်းသည် ဝတ်အပ်သော အဝတ်ယူဆိုး ညစ်နွမ်းရာ၌ အဘဲကြောင့် ညစ်နွမ်းရာသနည်းဟူ၍ငင်း၊ စားပြီးသောကမင်းမစင်ဖြစ်လေသော် အဘဲကြောင့် ဖြစ်ရာသနည်း ဟူ၍ငင် စိတ်ဆိုး သည်နှင့် တူချေ၏-တကားဟု စဉ်းစားဆင်ခြင် အပြစ်မြင်၍။—

ဣတော ဒါနိ ပဋ္ဌာယ ယာဝ အရဟတ္တံ နပါပုဏ္ဏာမိ၊ တာဝ ကိလေသံ နိဿာယ မယံ ဥဿယာ မာဥပုဇန္တိ။ ဟု-ပတ္တနာဆုပုန်မိဋ္ဌာန်လေ၏။

ဒါနိ၊ ယခု။ ဣတော၊ ဤဘဝမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ယာဓ၊ အကြင်မျှလောက် အရဟတ္တ၊ ရဟန္တာ၏ အဖြစ်သို့။ နပ၊ ပုဏ္ဏာမံ၊ မရောက်ရသေး။ ဇာဝ၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး။ ကိလေသံ၊ ကိလေသာကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ မယိ၊ ငါ၌။ ဥဿုယာ ငြူစုစောင်းမြောင်းခြင်းတို့သည်။ မာဥပုဇ္ဇန္တု၊ မဖြစ်စေကုန်သတည်း။ (အနက်)

ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကိုရည်၍-

ဣတ္ထိယာ ကာရဏာ ရာဇ၊ ဗန္ဓာပေသိံ ပုရောဟိတံ။
သော မံ အတ္ထေ နိဝေသေသိံ၊ တသ္မာဟံ အနုဿုယကော။-ဟု

ဆတ္တပါဏိ တင်လျှောက်ဖြေဆိုလေသည်။

ဆတ္တပါဏိ-အဘယ်အကြောင်း အာရုံကိုမြင်၍ သေရည် သေရက် မသောက် သနည်းဟု၊ ယသပါဏိမင်း မေးပြန်သော ဒုတိယအင်္ဂါကို-

မတ္တော အဟံ မဟာရာဇ၊ ပုတ္တမံသာနိ ခါဒယိံ။
တဿ သောကေနဟံ ဖုဋ္ဌော၊ မဇ္ဇပါနံ ဝိဝဇ္ဇယိံ။-ဟု

တင်လျှောက်ဖြေဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ဤဗာရာဏသီပြည်တွင် မင်းဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌။ မတ္တော၊ သေရည်ယစ်မှူး၊ မင်းရှူးဖြစ်၍။ ပုတ္တမံသာနိ၊ ချင်လှစွာ သော မိမိသားတော်၏ အသားတို့ကို။ ခါဒယိံ၊ သတ်စားဘူးပြီ။ အဟံ၊ သည်။ တဿ၊ ထိုသေလေသော သားတော်ကို။ သောကေန၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်။ ဖုဋ္ဌော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ မဇ္ဇပါနံ၊ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းကို။ ဝိဝဇ္ဇယိံ၊ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါသည်ဗရား။ (အနက်)

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဆတ္တပါဏိသည် ရှေးအခါ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်၍ ယစ်မျိုးနှင့် ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်၊ အမဲသားနှင့် ကင်း၍လည်း ထမင်းပွဲတော် မတည်နိုင်၊ တေရသိ နေ့က စားတော်ကဲဝယ်ထားသော အမဲသားကို ခွေးစား၊ မိဖရားကိုကပ်သပ်၊ သား တော်ကို တန်းဆာဆင်၍ မင်းကြီးပေါင်ပေါ်၌ ပေးအပ်၊ သားတော်နှင့် ကစားစဉ် စားတော်ကဲ ပွဲတော်ဆက်ကပ်၊ အမဲသားမမြင်၍ မေးလတ်သော်-

“ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဥပေါသထဒိဝသံ၊ ဥပုသ်နေ့ပပါတည်း။ မာဃာတတာယ၊ သား၊ ငါး၊ မသတ်စေလင့်ဟု စည်တော် လည်သည်၏ အဖြစ် ကြောင့်။ မံသံ၊ အမဲသားကို။ နလဒ္ဓံ၊ မရနိုင်ပါဗရား”ဟု လျှောက်ထားသည်တွင်၊ ငါ့ဘို့ အမဲသားမည်သည်၊ သို့ကလောက် ရခဲသလားဆို၍၊ ပေါင်ပေါ်၌နေသော သားချစ်ကို၊ လည်ဘင်းကိုညှစ်သတ်၍၊ လျင်စွာချက်ချေဟုပစ်အပ်၊ စားတော်ကဲ ချက်၍ ဆက်ကပ်သည်ကို စားသောက်၊ မင်းကိုကြောက်၍ တယောက်မျှ မငိုဝံ့ကြား၊ နှုတ်မိုးသောက်ထ၊ ယစ်မှူးပြေသည်ကာလ၊ ငါ့သားတော်ကို ယူခဲ့ကြ ဆိုသော်၊

မိဗရားငို၍ တင်မုသိရ၍၊ သော့ကကြီးစွာ၊ စီးယိုလာသော မျက်ရည်ကို မဆည်နိုင် စွမ်း၊ ငိုမြည်တမ်းပြီးလျှင်၊ ဤသို့စဉ် ပင်ပန်းဆင်းရဲရသော ဒုက္ခသည်၊ သို့ဆုပါန ကြောင့် ဖြစ်ချေသည်ဟု၊ သေရည်၊ သေရက်သောက်ခြင်း၌ အပြစ်ဒေဝါသ အာဒိ နဝကိုမြင်လျက်၊ ခံတွင်ကိုမြေညက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင်၊ “ဣဇော ပဋ္ဌာယ ယာဝ အရဟတ္တံ နပါပုဏ္ဏာမိ၊ တာဝဝေရူပံ ဝိနာသကာရိကံ သုရံနာမ နပိဝိဿာမိ” ဟု ပတ္တနာဆုပန် ခိဋ္ဌာန်လေ၏။

ဣဇော၊ ဤနေ့မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ အရဟတ္တံ၊ အရ ဟတ္တဖိုလ်သို့။ နပါပုဏ္ဏာမိ၊ မရောက်ရသေး။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဝိနာသကာရိကံ၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းကို ပြုတတ်သော။ သုရံနာမ၊ သေရက် မည်သည်ကို။ နပိဝိဿာမိ၊ မသောက် တော့အံ့။ (အနက်)

ဤကိုရည်၍၊-

မတ္တော အဟံ မဟာရာဇံ၊ ပုတ္တမံသာနိ ခါဒယိံ။
တဿသောကေနဟံပုဋ္ဌော၊ မဉ္ဇူပါနံ ပိဝဇ္ဇယိံ။ - ဟု
ဆတ္တပါဏိလုင် တင်လျှောက်ဖြေဆိုလေသည်။

ဆတ္တပါဏိ- ဘယ်အာရုံ ဘယ်အကြောင်းကိုမြင်၍ သင်အားချစ်ခင် မက်မော ခြင်းမရှိသနည်းဟု- ယသပါဏိမင်းမေးပြန်သော တတိယအင်္ဂါကို၊-

ကိတဝါသောနာမဟံရာဇာ၊ ပုတ္တောပစ္စေက ဗောဓိနော။
ပတ္တံဘိန္ဒိတော စဝိတော၊ နိဗ္ဗေဟော တဿ ကာရဏာ။ - ဟု
တင်လျှောက်ဖြေဆို၏။

ဒေဝ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ဗာရာဏသီ၊ ပုရိစိုးအုပ်၊ မင်းလုပ်စဉ် ရှေးအခါ၌။ ကိတဝါသောနာမ၊ ကိတဝါသမည်သော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ အဟောသိံ၊ ဖြစ်ဘူးပါ၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပုတ္တော၊ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်း သည်။ ပစ္စေကဗောဓိနော၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏။ ပတ္တံ၊ ဆွမ်းနှင့် တကွသောသပိတ်ကို။ ဘိန္ဒိတော၊ ပေါက်ခွဲနင်းချေ၍။ စဝိတော၊ စုတေနေ့လျှောလေ၏။ တဿ၊ ထိုသား ချစ်သေ၍၊ မနေတတ်အား၊ သနားစိုးရိမ်၊ ပုရိန်ဆင်းရဲခြင်းဟူသော။ ကာရဏာ၊ အကြောင်းကြောင့်။ နိဗ္ဗေဟော၊ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မက်မောခြင်း မရှိပါ ဗရား။ (အနက်)

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဆတ္တပါဏိသည်၊ ရှေးအခါ ဤဗာရာဏသီပြည်၌၊ ကိတဝါသ မင်းဖြစ်၍၊ သားတော် ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသား ဘွားမြင်စဉ်အခါ၊ လက္ခဏာဘတ်တတ်

သော ပုဏ္ဏားတို့က၊ ဤမင်းသားရေငတ်၍ သေရလတ္တံ့ဟု၊ ဟောဘတ်ကြသည် နှင့်၊ တံခါးလေးမျက်နှာ၊ မြို့တွင်းမြို့၊ ထိုထိုအရပ်တို့၌၊ ရေကန်ရေတွင်းတူးဘော် ရ၊ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတို့၌ မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်စေ၍၊ ရေအိုးစင်၊ တည်ကြရ။ အရွယ် ရောက်သည်ကလ၊ အိမ်ရှေ့အရာအပ်နှင်း၊ ထိုဒုဋ္ဌမာရ အိမ်ရှေ့မင်းသည် တန်းဆာ ဆင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ တနေသ၌ ဥယျာဉ်တော်သို့သွားစဉ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဗရားကို တွေ့မြင်၍၊ ဝန်းကျင်နောက်ပါတို့ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးချီးမွမ်း ကြရာ၊ ငါ့ကဲ့သို့သော သူနှင့် အတူလိုက်ပါသည် ဖြစ်လျက်၊ ငါ့ကိုမလေးမစား၊ ဤဥျးပြီးခေါင်းတုံးကို လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးချီးမွမ်းရပါ သမ္ပိုလားဟု စိတ်ထွက်၊ ဆင်ပေါ်ကဆင်းသက်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအနီးသို့ချည်းကပ်လျက်၊ ရှင်ရဟန်း—ဆွမ်းရ၏ လောဟုမေး၍၊ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါလက်မှ သပိတ်ကိုယူ၍ ဆွမ်းနှင့်တကွ ပေါက်ခွဲနှင်း ချေသည်ကို သနား၍၊ “နဋ္ဌောဝတယံ သတ္တော၊ အယံသတ္တော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ နဋ္ဌောဝတ၊ ပျက်စီးရှာချေ၏တကား” ဟု-မျက်နှာကိုကြည့်သည်ကို၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုး ၍ကြည့်သည်ထင်၍၊ ရှင်ရဟန်း—ငါကား ကိတဝါသ မင်း၏သားတော်ဒုဋ္ဌကုမာရ မည်သော အိမ်ရှေ့မင်းတည်း။ သင်စိတ်ဆိုးသော်လည်း အဘယ် အကျိုးမဲ့ကိုပြု နိုင်လိမ့်မည်နည်းဟု ကြုံးဝါး၏။ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဗရားလည်း ထိုနေ့ ဆွမ်းပြတ်၍ မြောက်ရပ်ဟိမဝန်နန္ဒမူ လိုဏ်ဝှမ်းသို့ ကောင်းကင်လမ်းဖြင့် ကြွမြန်းတော်မူလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားလည်း၊ ထိုခဏချက်ခြင်း မကောင်းမှုအကျိုးကိုရ၍ ကိုယ်ပူထ သဖြင့်၊ ပူလှချည်၊ ပူလှချည်၊ အော်မြည်လျက် လည်းလေ၏။ ရေအိုးစင်၊ ရေကန်၊ ရေမြောင်းတို့၌ ရေခန်းခြောက်၍၊ ရေသောက်ရန်ရှာဘွေမရ သေရှာလေ၍ အဝီစိ ငရဲသို့ကျလေ၏။ ခမည်းတော်မင်းတရား၊ ထိုအကြောင်းကိုကြား၍၊ သားပျစ်နှင့် ကေကွင်းရသဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်းသောကပြင်းပြစွာ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ သောက၏ အကြောင်းမူလရင်း၊ ချစ်ခြင်း၌ပြင်းစွာ အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝကို မြင်သော ကြောင့်။—

“ဣတော ဒါနိမေ ပဋ္ဌာယ သဝိညာဏကေဝါ အဝိညာဏကေဝါ ကိုသိဉ္စိ ဝတ္ထုသ္မိံ သွေဟောနာမ မာဥပုဇ္ဇတု” ဟု— ပတ္ထနာ ဓိဋ္ဌာန် ဆုပန်လေ၏။

ဒါနိ၊ ယခု။ ဣတော၊ ဤနေ့မှ။ ပဋ္ဌာယ ဧ၍။ မေ၊ ငါ့အား။ သဝိညာဏ ကေဝါ၊ ဝိညာဉ်ရှိသည်လည်းဖြစ်သော။ အဝိညာဏကေဝါ၊ အသက်ဝိညာဉ်မရှိ သည်လည်းဖြစ်သော။ ကိသိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော။ ဝတ္ထုသ္မိံ၊ ဝတ္ထုအာရုံ၌။ သိနေ ဟောနာမ၊ ချင်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မက်မောခြင်း မည်သည်။ မာဥပုဇ္ဇဟု၊ မဖြစ်ပါ စေသတည်း။ ။(အနက်)။ ။ဤသို့ ပတ္ထနာဆုပန်၊ ဓိဋ္ဌာန်သည် မှစ၍၊ သွေဟ မည်သည် မရှိလေပြီ။ ။ “တတောပဋ္ဌာယ သိနေဟောနာမ နတ္ထိ” ။ ။(ဒုက နိပါတ်၊ ဓမ္မဇေ ဇာတ် အဋ္ဌကထာ)။ ။ဤကိုရည်၍။—

ကံတဝါသော၊ နာမဟံ ရာဇာ၊ ပုတ္တော ပစ္စေက ဗောဓိနော။
 ပတ္တံ ဘိန္ဒိတံ၊ စဝိတော၊ နိသ္မေဟော တဿ ကာရဏာ။-ဟု
 ယသပါဏိမင်းအား ဆတ္တပါဏိလုင် တင်လျှောက်ဖြေဆိုလေသည်။
 ဆတ္တပါဏိ- အဘယ်အကြောင်း အဘယ်အာရုံကိုမြင်၍ သွင်အား အမုက်
 ဒေါသ မရှိသနည်းဟု စတုတ္ထအင်္ဂါကို ယသပါဏိမင်း မေးမြန်းသောအခါ-
 အရဏော ဟုတံ၊ မေတ္တာစိတ္တံ၊ သတ္တဝဿာနိ ဘာဝယံ။
 သတ္တကပ္ပေ ဗြဟ္မလောကေ၊ တသ္မာ အက္ခောဓနော အဟံ။-ဟု
 ဆတ္တပါဏိလုင် တင်လျှောက်ဖြေဆိုလေ၏။

မဟာရာဇ၊ ဗာရာဏသီ၊ ပုရိစိုးကွပ်၊ အိုမင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရ
 ကော၊ အရကမည်သော ရသေ့သည်။ ဟုတံ၊ ဖြစ်၍။ သတ္တဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့
 ပတ်လုံး။ မေတ္တာစိတ္တံ၊ မေတ္တာစွာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ကို။ ဘာဝယံ၊ ပွားစေဘူး
 ပါပြီ။ အပရိဟိနာနော၊ မလျှောသော ပုန်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာလံ ကတံ၊
 သေလွန်၍။ သတ္တကပ္ပေ၊ မဟာကပ်ခုနစ်ကပ်တို့ ပတ်လုံး။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ဗြဟ္မာ့
 ဘုံ၌။ အဝယံ၊ နေခဲ့ဘူးပါပြီ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ကာလရှည်ကြာ၊ မေတ္တာ ဘာဝနာ
 ကို၊ လေ့လာ ပွားများခဲ့ဘူးသောကြောင့်။ အဟံ၊ သည်။ အက္ခောဓနော၊ မျက်
 မာန်စိတ်ဆိုး၊ ရန်ငြိုးမဘွဲ့ပါဗရား။ (အနက်)

ဤသို့ဆတ္တပါဏိလုင်သည် အင်္ဂါလေးပါးကို လျှောက်ထား ဖြေဆိုသောအခါ၊
 ယသပါဏိမင်းက သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်လျက်၊ မျက်စိမှိတ်၍ မျက်ရိပ် ပြလိုက်
 ရာတွင်၊ အမတ်ကြီးများ၊ သူကြွယ်ပရိသတ်အများ ရုတ်ခြင်းထ၍၊ “လူ့ခါဒက၊ တံစိုး
 စားတတ်သော။ ဟရေဒဋ္ဌစောရ၊ ဟယ်ခိုးသူပျက်။ တံ၊ နင်သည်။ လူ့၊ ဟံစိုး
 လက်ဆောင်ကို။ အလဘိတံ၊ မရသောကြောင့်။ ပဏ္ဍိတံ၊ ဆရာပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်
 ကို။ ဥပဝဒိတံ၊ စွပ်စွဲ၍။ မာရေတုကာမော၊ သတ်လိုသည်။ ဇာတော၊ ဖြစ်ဘိ
 ၏တကား”။ ဟု-ဆိုကြ၍၊ ကာဠက စစ်သူကြီးကို နန်းတော်မှဆွဲချ၍၊ တွေ့ကရ
 တုတ်ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ဥျားခေါင်းကိုထုခွဲ၊ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆွဲ၍၊ ခွေးသေ
 ကောင်တပဲ၊ အမှိုက်ပုံထဲ၌ စွန့်ပစ်ကြလေကုန်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ယသပါဏိမင်း
 သည် တရားသဖြင့်မင်းပြုလေ၏။ ။ ကာဠကစစ်သူကြီးသည်ဒေဝဒတ်၊ ဆတ္တပါဏိ
 သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ သိကြားမင်းသည် ရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ ဓမ္မဇေသည် ဗရားဖြစ်လာ
 ၏။ ဤဒုကနိပါတ် ဓမ္မဇေဇာတ်၌၊ ဆတ္တပါဏိ၏ အလောင်းများကဲ့သို့၊ မကောင်းမှု
 အကုသိုလ်၏ အပြစ်ဒေါသ အာဒိ၊ ဝတို့ကို ရှုမြင် ဆင်ခြင် ငြီးငွေ့ကြ၍၊ ဒါန သီလ
 စသည်ကို အားထုတ်ပါမှ၊ ဘဝသံသရာ ဗလဝါရှည်ညောင်း၊ ဝဲခနောင်းမှ ထွက်
 မြောက်လွယ်ကြောင်း ကောင်းမှုပါရမီ ဖြစ်နိုင်သည်။

၈-ဝိနည်းဓိုရ် တေဒဂ်ရ ဥပါလိမထေရ်ဝတ္ထု

ဝိနည်းဓိုရ်အချက်၌၊ တေဒဂ်ရသော အရှင်ဥပါလိ မထေရ်၏ အလောင်းလည်း၊ ထိုထိုဘဝတို့၌ ဝိဝဇ္ဇူပနိသိတကောင်းမှု ပါရမီတို့ကို ဆည်းပူးလျက်။

ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေတွက်သော်၊ ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ပွင့်တော်မူမီ၊ ဟံသာဝတီပြည်၌ ကုဋေ ရှစ်ဆယ် ကြယ်ဝသော ဗေဒင် သုံးပုံ လက္ခဏာကျမ်း၊ ပုရာဏ်ကျမ်း စသည်တို့၌ ကမ်းခပ်အောင် တတ်မြောက် လိမ္မာသော စာသင်ဆရာကြီးဖြစ်၍၊ များစွာသောရသေ့ ပရိပိုင်အစရှိသော သူတို့သည် ပူဇော် ဆည်းကပ်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ မိမိထက်လွန်မြတ်သူ တစ်စုံတယောက်ကိုမျှ မမြင်၊ အလွန် လျှင် မာန်ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်၊ ရသေ့ဆရာကြီး ပြုလုပ်နေစဉ်၊ ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓ၊ လူသုံးပါးတွင် ထင်ရှား ပွင့်တော်မူလာ၍၊ ဟံသာဝတီပြည်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင်၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်အား တရားဟောတော်မူရာ၊ ငယ်မည်သူဇာတ၊ ရသေ့အမည် သုနန္ဒအမည်ရှိသော ဆရာကြီးဖြစ်၍၊ ပန်းမဏ္ဍပ်ဖြင့် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ အား ပူဇော်ဖိုးလှမ်း၊ ပန်းမဏ္ဍပ်အောက်၌ နေတော်မူ၍ တသိန်းမျှလောက်သော သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါးကို သိစေလျက်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တရားမိုးကို ရွာစေတော် မူပြီး၍၊ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌—

ဒေဝလောကေ မနုဿေဝါ၊ သံသရန္တေ အယံ ဘဝေ။
သဗ္ဗေသံ ပဝရော ဟုတု၊ ဘဝေသု သံသရိဿတိ။—

အစရှိသောဂါထာတို့ဖြင့်၊ ဤသုနန္ဒ ရသေ့သည် “လူ့ပြည်နတ်ရပ် မြတ်သော သုဂတိဘုံ၌ ဆန်စုန်ပျော်ကန်းလျက်၊ ကပ်တသိန်းလွန်သည့်အခါ၊ မန္တာနိမည်သော ဆေတ္တာသည်မသား၊ ပုဏ္ဏမည်သောလှင်ဖြစ်၍၊ ဂေ ဂါတမဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သား ဖြစ် လတ္တံ့” ဟု—ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသည်ကို ခံယူနာကြား၍၊ ဤဗုဒ္ဓရှင် သာသနာ၌ ပါဠိကရဟန်းအလား၊ နောင်ဂေ ဂါတမဗုဒ္ဓ သာသနာဘောင်ဝယ် ဝိနည်းဆောင် တေဒဂ်ရကြောင်း၊ ကောင်းမှုကို ပြုမည်ကြံစည်စဉ်းစား နှလုံးထား၍၊ ဗုဒ္ဓသီတင်း သုံးတော်မူရန်၊ သောဘန မည်သော အရံ ကျောင်းတိုက်ကို ဟံသာဝတီမြို့ ရှေ့၌ ဆောက်လုပ်စီမံပြီးခါ၊ ရဟန္တာ တသိန်းနှင့်တကွ ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓကို ဆွမ်းကျွေးမွေး ပြီးလျှင်၊ -

ကိတော သတသဟဿေန၊ တတ္တကေနေဝ ကာရိတော။
သောဘနောနာမ အာရာမေ၊ သမ္ဗုဒ္ဓိစ္စ တုဝံ မုနိ။
ဣမိနာရာမဒါနေန၊ စေတနာပဏိဓိဟိစ။
ဘဝေ နိဗ္ဗတ္တမာနောဟံ၊ လဘာမိ မမ ပတ္တိတံ။—ဟု

ကျောင်းတင်လူပူဇော်ဆုတောင်း၏။

သောဘနော နာမ၊ သောဘနမည်သော။ အာရာမော၊ အရံကို။ သတ
သဟသေန၊ အသပြာ တသိန်းဖြင့်။ ကိတော၊ ဝယ်ယူအပ်၏။ တတ္တဇ္ဇောနေဝ၊
ထိုမျှလောက်ဖြင့်သာလျှင်။ ကာရိတော၊ ဆောက်လုပ်စေအပ်ပါ၏။ မုနိ၊ မြတ်စွာ
ဗုဒ္ဓ။ တံ၊ ထိုသောဘန အရံကျောင်းတိုက်ကို။ တုဝံ၊ အရှင်ဗုဒ္ဓသည်။ သမ္ပုဋ္ဌံ၊
ခံတော်မူပါဗုဒ္ဓ။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘဝေ၊ သံသရာ၌။ နိဗ္ဗတ္တမာနော၊ ဖြစ်ရသည်ရှိသော်။
ဣမိနာ အာရာမ ဒါနေနစ၊ ဤအရံကျောင်းတိုက် အလှူကြောင့်၎င်း။ စေတနာ
ပဏိဇိဟိစ၊ စေ့ဆော် တောင့်တခြင်းတို့ကြောင့်၎င်း။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပတ္တိတံ၊
တောင့်တအပ်သမျှ အလုံးစုံကို။ လဘာမိ၊ ရလိပါ၏ဗုဒ္ဓ။ (ဤကားအနက်)

တင်လှူအပ်သော သင်္ဘောအရံကို ခံတော်မူပြီး၍၊-

ဟတ္ထိအဿရထပတ္တိ၊ သေနာစ စတုရဂီနိ။
ပရိဝါရေထန္တိ မံ နိစ္စံ၊ သံဃာရာမသိဒံ ဖလံ။-

အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့်၊ သင်္ဘောအရံကိုလှူသော ဤသုနန္ဒ ရသေ့ကို။ “ဖြစ်
လေရာ ဘဝတို့၌၊ ဆင်မြင်းရထားခြေသည်၊ ဤစစ်အင်္ဂါ လေးရပ်တို့သည် မပြတ်
ခြံရံကုန်လတ္တံ့။ တူရိယာပေါင်း၊ စည်ခြောက်သောင်းတို့သည်၊ ကောင်းစွာ မပြတ်
ခြံရံကုန်လတ္တံ့။ ပတ္တမြား နားခောင်း၊ ဝတ်ကောင်း တန်းဆာ၊ အင်္ဂါပြည့်ဝ၊
အဆင်းလှသော၊ မိန်းမ ရတနာပေါင်း၊ ရှစ်သောင်း ခြောက်ယောင်တို့သည်၊ မပြတ်
အောင်ခြံရံကုန်လတ္တံ့။ ကမ္ဘာသုံးသောင်းပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော် ပျော်ပါး
၍၊ သိကြား အကြိမ်တထောင်၊ စကြဝတေးမင်း အကြိမ်တထောင်၊ မရေတုက်နိုင်
အောင်သော ကေရုဇ်၊ ပဒေသရာဇ်မင်းချမ်းသာကို ကောင်းစွာ ပိုက်သိမ်း၍၊ ကပ်
တသိန်းလွန်သည့်အခါ၊ ဩက္ကာကမင်းမျိုးအဆက် ၂၀၀၀၀၀ တမဗုဒ္ဓ၊ လက်ထက်၌၊
ဝိနယဓရ တေဒဂ်ရ ဥပါလိ အမည်ရှိသော ရဟန္တာဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် စံရလတ္တံ့။” ဟု၊
ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓ၊ တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူသည်ကို၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ နာယူခဲ့ရ
ပြီးနောက်၊ ဗျာဒိတ်တော်မြတ် ရှိခိုးတိုင်းသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ ဘဝသံသရာသို့
ရောက်ရ၍၊-

ဤကမ္ဘာမှ အောက်ဖြစ်သော ဒုတိယကမ္ဘာ၌၊ များစွာသော တန်းခိုးရှိန်စော်
အာနုဘော် အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသော အဗ္ဗသမင်း၏ သားတော်အခေါင်၊ ဆင်ပြောင်
တသိန်း ခြံရံသော စန္ဒနမင်းသားဖြစ်၍၊ သိရိကမည်သော ဆင်တော်ကို စီးနင်း
လျက်၊ သင်းပင်းခြွေရံအများနှင့် ဥယျာဉ်ကစားထွက်သွားရာ၊ ဒေဝလမည်သော
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရှေးရှုလာသည်ကိုမြင်၍၊ စိတ်ချဉ်မျက်လို့၊ မာန်ပိုမို၍၊ ဆင်ကိုချွန်းပွင့်
၍ လိုက်လေသော်၊ ဆင်တော်စိတ်ထ၊ ခြေမကြ ရပ်နေခြင်းကြောင့်၊ ဆင့်ပေါ်က

ဆင်းသက်၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်၍ ဥယျာဉ်တော် အရပ်သို့ သွား
လေသော်၊ ဥျားခေါင်းကို မီးလောင်သည့်အလား၊ ငါးမျှားချိတ်ကို မျိုမိသော ငါး
ပမာ၊ သက်သာရာ၊ မရာ၊ ပူလောင် ဆင်းရဲလှ၍၊ ဘ၊ ခမည်းတော်ထံ ချဉ်းကပ်
လေလျက်—

သုမေခလော ကောသိယော၊ သိဂ္ဂဝေ ဝါစာပိ သတ္တကော။
အာသာဒယိတွာ ဣသယော၊ ဒုဂ္ဂတာ တေ သရဋ္ဌကာ။—

စသော စကားတို့ဖြင့်၊ သုမေခလ၊ ကောသိယ၊ သိဂ္ဂဝ၊ သတ္တက၊ မင်းလေးပါး
တို့သည်၊ ရသေ့ ရဟန်းကို ပြစ်မှား၍၊ တိုင်းသား ပြည်သူတို့နှင့်တကွ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ
ရောက်ကြရကုန်သကဲ့သို့၊ ခုနစ်ရက် အတွင်း၊ တိုင်းပြည်နှင့်တကွ ပျက်စီး ခြင်းသို့
မရောက်ရအောင်၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံ၊ တောင်းပန် ကန်တော့ သွားလိုကြောင်းနှင့်၊
ခွင့်တောင်းတင်လျှောက်ပြီးခါ၊ ယူဇနာသုံးထောင်ကျယ်သော တိုင်းပြည်အတွင်း၌၊
အချင်းအရင်း ယောက်ျား၊ လူအများနှင့်တကွ၊ စိုစွတ်သော အဝတ် ဆံပင် ချီတင်
သော လက်အုပ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေတော်စုံ၌ ဝပ်ချ၍—

ခမဿု တံ မဟာဝီရ၊ အဘိယာစတိ တံဇနော။
ပရိဋ္ဌာဟံ ဝိဇနာဒေဟိ၊ မာ နော ရဋ္ဌံ ဝိနာသယ။
သဒေဝမာနုသာ သဗ္ဗေ၊ သဒါနဝါ သရက္ခသာ။
အယောမယေန ကုဋေန၊ သိရံ ဘိန္ဒေယျ မေ သဒါ။—

ဟူသောစကားဖြင့်၊ “အရှင်ဗုဒ္ဓား၊ နတ်အသုရာရက္ခိယနှင့်တကွ သာလူတို့သည်၊
သံဃာနှင့် ဥျားခေါင်းကို ရိုက်ခွဲမည်ကို ကြောက်လှပါသည်။ ဤတိုင်းပြည် အလုံး၊
ပပြုန်းတီး မပျက်စီးစေရာ ဤလူများအပေါင်း၏ ပူပန်ခြင်း ကင်းပျောက်ချမ်းသာ
အောင် တောင်းပန်ပါ၏။ ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော အရှင်ဗုဒ္ဓား-ပြစ်မှား
လွန်ကျူးမိသော အပြစ်ဒဏ်ကို၊ စိတ်မျက်မထန်၊ သည်းခံတော်မူပါဗုရား” ဟု
လျှောက်ထားတောင်းပန် ကန်တော့လေသော်—

ဒကေအဂ္ဂိ နုသဏ္ဍာတိ၊ ဗီဇံ သေလေန ရူဟတိ။
အဂဒေ ကိမိ နုသဏ္ဍာတိ၊ ကောပေါ ဗုဒ္ဓေန ဇာယတိ။—

အစရှိသောဂါထာဖြင့်၊ ရေကိုမီးမလောင်၊ ကျောက်တောင်၌ မျိုးဖေ့မပေါက်၊
ပိုးလောက် ဆေး၌ မတည်နေသကဲ့သို့။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ အမျက်ဒေါသ မဖြစ်ချေ။
မြေသည်လှုပ်မခါ၊ သမုဒြါသည် မနှိုင်းရှည့်နိုင်၊ ကောင်းကင်သည် အဆုံးမရှိ
သည်အလား ပစ္စေကဗုဒ္ဓားတို့မည်သည် ချောက်ချားလှုပ်ရှားမရှိ။ လုံ့လကြီးမား
သည်းခံများ၍၊ အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်လားခြင်း မရှိကုန်ဟု မိန့်ဆိုလျက်--

ဣဒံ ဝုတုာန သမ္ပုဒ္ဓေါ၊ ပရိဋ္ဌာဟံ ဝိနောဒယံ။
မဟာဇနဿ ပုရတော၊ နဘံ အဗ္ဗဂ္ဂမိ တဒါ။-

အပဒါန်လာတိုင်းမချို၊ လူအများတို့၏ ပူပန်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းငြိမ်းစေလျက်၊ လူတို့မြင်စဉ်ပင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြွသွားလေ၏။ ထိုကမ္ဘာ၊ ထိုဘဝက ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ပြစ်မှားခဲ့သော မကောင်းမှုကြောင့်၊ ယခု ဗုရားလက်ထက် ကဝိလဝတ်ပြည် ဆေတ္တာသည်၏အိမ်၊ မင်း၏ကျွန်မျိုး၌-

“ခတ္တိယာနံ ဥပသမိပေ အလ္လီနော ယုတ္တော ကာယစိတ္တောဟိ သမင်္ဂိဘူတောတိ ဥပါလိ” ။ ဟူသော အဋ္ဌကထာနှင့်အညီ၊ ငယ်မည် မန္တာနိပုတ္တပုဏ္ဏ၊ ကြီးပြင်းမှ ဥပါလိ အမည်နှင့် ဖြစ်၍ အနုရုဒ္ဓါစသော မင်းသား ခြောက်ပါးတို့နှင့် အတူ ရှင်ရဟန်းပြုပြီး၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်ယူပြီးလျှင် တောကျောင်းနေရန် ခွင့်တောင်းပန်လေသော်။ ။အရညေ ဝသန္တဿ ဧကမေဝ ဓရံ ဝစိုဿတိ။ မယံပန သန္တိကေ ဝံသန္တဿ ဝိပဿနာခုရဉ္စ ဂန္ထဓရဉ္စ ပရိပူရိဿတိ။ ။ဟူသော စကားဖြင့်၊ ငါဗုရား အပါးမှာနေ၊ အမိန့်တော်ရှိသောကြောင့် ဝိပဿနာကို စီးဖြန်း၍ ရဟန္တာဖြစ်လတ်၊ ဝိနည်းပိဋကတ်ကို ဗုရားကိုယ်တော်တိုင်ချေ။ ဘာရုကစ္ဆက၊ အဗျူက၊ ကုမာရကဿပ၊ ဝတ္ထု သုံးခုကို အကြောင်းပြု၍ ဝိနည်းဓိရ်အရာ၌ တေဒဂ် ထားတော်မူသည်နှင့်၊ ဝမ်းပါးရှင်ပျ ရှေ့အိုးရသည်ပမာ၊ ဤဆိုလတ္တံ့ သော ဂါထာတို့ဖြင့်၊ မြတ်စွာဗုရား ရှေ့ထော်ပါးဝယ် ဥပါလိမထေရ် လျှောက်ထား ချီးမွမ်းလေသတည်း။

အပရိမေယျုပါဒါယ၊ ပတ္တေမိ တဝ သာသနံ။
သော မေ အတ္တော အနုပုတ္တော၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယော။

ဘန္တေ၊ မြတ်စွာဗုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အပရိမေယျု၊ နှစ်-လ-နေ့ရက် တို့ဖြင့် မရေတွက်နိုင်သော ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၊ ပဒုမုတ္တရ ဗုရားရှင်လက်ထက် တော်ကာလကို။ ဥပါဒါယ၊ အစပြု၍။ တဝ၊ ရှင်ပင်ဗုရား၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမ တော်ကို။ ပတ္တေမိ၊ တောင့်တပါ၏။ သဗ္ဗသံ ယောဇနက္ခယော၊ သံယောဇဉ် အလုံးစုံ ကုန်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ သောအတ္တော၊ ထိုအကျိုးသို့။ ဖမ-မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနုပုတ္တော၊ အစဉ်ရောက်အပ်ပေပြီဗုရား။

ယထာ သူလာဝုတော ပေါသော၊ ရုဇဒဏ္ဍေန တုဋ္ဌိဟော။
သူလေ သာတံ အဝိန္ဒန္တော၊ ပရိမုတ္တိံ ဝ ဣစ္ဆတိ။
တထေဝါဟံ မဟာဝီရ၊ ဘဝဒဏ္ဍေန တုဋ္ဌိတော။
ကမ္မသူလာဝုတော သန္တော၊ ပိပါသာ ဝေဒနန္တိတော။
ဘဝေ သာတံ နဝိန္ဒာမိ၊ သုယုန္တော တိဟိ အဂ္ဂိတိ။
ပရိမုတ္တိံ ဂဝေသာမိ၊ ယထာပိ ရုဇဒဏ္ဍိတော။

သူလာဝုတော၊ တံကျင်လျှိုထားအပ်သော။ ရာဇဒဏ္ဍေန၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဖြင့်။
 တဇ္ဇိတော၊ ခြိမ်းခြောက်အပ်သော။ ပေါသော၊ ယောကျ်ားသည်။ သူလေ၊
 တံကျင်၌။ သာတံ၊ သက်သာရာကို။ အဝိန္ဒန္တော၊ မရသည်ဖြစ်၍။ ပရိမုတ္တိံ၊
 လွတ်ခြင်းကိုသာလျှင်။ ဣစ္ဆတိယထာ၊ အလိုရှိသကဲ့သို့။ ကထေဝ၊ ထိုအတူသာ
 လျှင်။ မဟာဝီရ၊ ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူပေသော မြတ်စွာဗုဒ္ဓ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ ဘဝဒဏ္ဍေန၊ ဘဝတည်းဟူသော အပြစ်ဒဏ်ဖြင့်။ တဇ္ဇိတော၊ ခြိမ်းခြောက်
 အပ်သည်။ ကမ္မသူလာဝုတော၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော တံကျင်လျှို
 အပ်သည်။ ပိပါသာဝေဒနန္ဒိတော၊ တဏှာဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ပြင်းပြစွာသော
 ဝေဒနာသည် နှိပ်စက်အပ်သည်။ သန္တော၊ ဖြစ်၍။

တိဟိအဂ္ဂိဘိ၊ မီးသုံးပါးတို့သည်။ ဥယျန္တော၊ လောင်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဘဝေ၊
 ဘဝသုံးပါး၌။ သာတံ၊ သက်သာရာကို။ နဝိန္ဒာမိ၊ မရနိုင်ပါ။ ရာဇဒဏ္ဍိတောယထာ၊
 မင်းဒဏ်သင့်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့။ ပရိမုတ္တိံ၊ ဘဝမှလွတ်ခြင်းကိုလည်း။ ဂဝေ
 သာမိ၊ ရှာ၍လာခဲ့ပါသည်ဗုဒ္ဓ။

ယထာ ဝိသာဒေါ ပုရိသော၊ ဝိသေန ပရိပိဋ္ဌိတော။
 အဂဒံ သော ဂဝေသေယျ၊ ဝိသဃာတာယုပါယနံ။
 ဂဝေသမာနော ပဿေယျ၊ အဂဒံ ဝိသဃာတကံ။
 တံ ပိဝိတွာ သုခိ အဿ၊ ဝိသမ္မာ ပရိမုတ္တိယာ။
 တထေဝါဟံ မဟာဝီရ၊ ယထာ ဝိသဂတော နရော။
 သံပိဋ္ဌိတော အဝိဇ္ဇာယ၊ သဒ္ဓမ္မာ ဂဒမေသယိံ။
 ဓမ္မာဂဒံ ဂဝေသန္တော၊ အဒ္ဓက္ခိံ သကျသာသနံ။
 အဂ္ဂံ သဗ္ဗောသခာနံ တံ၊ သဗ္ဗသလ္လဝိနောဒနံ။
 ဓမ္မောသဓံ ပိဝိတွာန၊ ဝိသံ သဗ္ဗံ သမ္မဟနိံ။
 အဇရာ မရဏံ သိတိဘာဝံ၊ နိဗ္ဗာနံ ပဿယိံ အဟံ။

ဝိသာဒေါ၊ အဆိပ်ကိုစားမိသော။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ဝိသေန၊
 အဆိပ်သည်။ ပရိပိဋ္ဌိတော၊ ထက်ဝန်းကျင် ပူပင် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သော
 ပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားသည်။ ဝိသဃာတာယ၊ အဆိပ်ကိုဖျောက်ခြင်းငှါ။ ဝါ၊
 ဤ။ ဥပါယနံ၊ အကြောင်းဖြစ်သော။ အဂဒံ၊ ဆေးကောင်းကို။ ဂဝေသေယျ၊
 ရှာမှီးရ၏။

ဂဝေသမာနော၊ ရှာမှီးသောယောကျ်ားသည်။ ဝိသဃာတကံ၊ အဆိပ်ကို ဖြေ
 ဖျောက်တတ်သော။ အဂဒံ၊ ဆေးကောင်းကို။ ပဿေယျ၊ တွေ့မြင်ရ၏။ တံ၊

ထိုဆေးကောင်းကို။ ပိဝိဘွာ၊ သောက်မျို၍။ ဝိသမ္ဘာ၊ အဆိပ်မှ။ ပရိမုတ္တိယာ၊ ကင်းလွတ် ပြေပျောက်သဖြင့်။ သုခိ၊ ကိုယ်ဝိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်း ရှိသည်။ အဿယထာ၊ ဖြစ်ရာသကဲ့သို့။

တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သောလုံးလရှိဘော်မူပေသော ရှင်ပင်ဗရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိသဂတော၊ အဆိပ်ခိုသော။ နရောယထာ၊ လူကဲ့သို့။ အဝိဇ္ဇာယ၊ အဝိဇ္ဇာမောဟသည်။ သံပိဋိတော၊ ပြင်းပြစွာ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍။ သဒ္ဓမ္မာဂဒံ၊ သူတော် တရားတည်းဟူသောဆေးကို။ သေယိံ၊ ရှာခိုးခဲ့ပါပြီ။

ဓမ္မာဂဒံ၊ တရားဆေးကို။ ဂဝေသဒန္တာ၊ ရှာသော အကျွန်ုပ်သည်။ သဗ္ဗောသခာနံ၊ အလုံးစုံသော ဆေးတို့ဘက်။ အဂ္ဂံ၊ မြက်ဒသာ၊ သကျသာသနံ၊ သာကိန္ဓယ်စင် ရှင်တော်ဗရား၏ တရားအဆုံးအမ တည်းဟူသော ဆေးကို။ အဒ္ဓက္ခိံ၊ တွေ့မြင်ရ ပေပြီ။ သဗ္ဗသလ္လဝိနောဒနံ၊ အလုံးစုံသော ငြောင့်ကံသင်းကို ပယ်ရှင်း နုတ်ဆွင် တတ်သော။ တံဓမ္မောသဓံ၊ ထိုတရား အဆုံးအမ တည်းဟူသော ဆေးကို။ ပိဝိဘွာန၊ သောက်မျိုရ၍။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ သမူဟနိံ၊ ပယ်နုတ်ရ ပေပြီ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဇရာမရဏံ၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းမရှိသော။ သိတိဘာဝံ၊ အပူကင်းဝေး၊ ချမ်းမေးခြင်းသဘောရှိသော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပဿယိံ၊ မျက် မှောက်ထင်ထင် မြင်ရပေပြီဗရား။

ယထာဘူတနိတော ပေါသော၊ ဘူတဂ္ဂါဟေန ပိဋိတော။
ဘူတဝေဇ္ဇံ ဂဝေသေယျ၊ ဘူတသ္မာ ပရိမုတ္တိယာ။
ဂဝေသမာနော ပဿေယျ၊ ဘူတဝိဇ္ဇာသု-ကောဝိဒံ။
တဿ သော ဝိဟနေ ဘူတံ၊ သ-မူလဉ္စ ဝိနာသယေ။
တထေဝါ ဟံ မဟာဝီရ၊ တမဂ္ဂါဟေန ပိဋိတော။
ဉာနာလောကံ ဂဝေသာမိ၊ တမတော ပရိမုတ္တိယာ။
အထဒ္ဓသံ သကျမုနိံ၊ ကိလေသတမသောဓနံ။
သော မေ တမံ ဝိနောဒေသိ၊ ဘူတဝေဇ္ဇောဝ ဘူတိကံ။
သံသာရသောတံ သုဆိန္ဒိ၊ တဏှာသောတံ နိဝါရယိ။
ဘဝံ ဥဂ္ဂါဋ္ဌယိ သဗ္ဗံ၊ ဘူတဝေဇ္ဇော သ-မူလတေဓ။

ဘူတနိတော၊ ဘိလူးနှိပ်စက်အပ်သော။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ ဘူ တဂ္ဂါဟေန၊ ဘိလူးဖမ်းစားခြင်းဖြင့်။ ပိဋိတော၊ နှိပ်စက်ငြိုငြင်၊ ပူပင်ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၍။ ဘူတသ္မာ၊ ဘုတ်ဘေးမှ။ ပရိမုတ္တိယာ၊ လွတ်ခြင်းငှါ။ ဘူတဝေဇ္ဇံ၊ ဘုတ် ဆေးသမားကို။ ဂဝေသေယျ၊ ရှာခိုးသု၏။

ဂဝေသမာနော၊ ရှာသောယောကျ်ားသည်။ ဘူတဝိဇ္ဇာသု-ကောဝိဒံ၊ ဘုတ်ဆေး
 အတတ်၌၊ ကမ်းခတ်လိမ္မာ၊ ပယောဂဆရာကို။ ပဿေယျ၊ တွေ့မြင်ရာ၏။ သော၊
 ထိုဘုတ်ဆေးဆရာသည်။ တဿ၊ ထိုဘုတ်ဘမ်းစားအပ်သောသူ၏။ ဘူတံ၊ ဘမ်း
 စားတတ်သော မြေဘုတ်ဘီလူးကို။ ဝိဟနယထာ၊ ပယ်အုတ်ရာ၏သို့။ သမူလဉ္စ၊
 အမြစ်အရင်း အပင်းနှင့်တကွလည်း။ ဝိနာသယေယထာ၊ ဖျက်ဆီးရာ၏သို့။ ။
 တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သောလုံ့လရှိတော်မူပေသော မြတ်
 စွာဗရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တမဂ္ဂါဟေန၊ ကိလေသာအမှိုက် ဘမ်းစားခြင်းဖြင့်။
 ပိဋ္ဌိတော၊ နှိပ်စက်ငြိုငြင်၊ ပူပင်ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍။ တမတော၊ ကိလေသာအမှိုက်မှ။
 ပရိမုတ္တိယာ၊ လွတ်ခြင်းငှါ။ ဉာနာလောကံ၊ ဉာနရောင်အသင်းကို။ ဂဝေသမံ၊
 ရှာမှီးခဲ့ပါပြီ။

အထ၊ ထိုအခါ၌။ ကိလေသတမသောဓနံ၊ ကိလေသာမှိုက်မှောင်ကြီးကို ဖျက်
 ဆီး သုတ်သင်ပေတတ်သော။ သကျမုနိံ၊ ထိန်ထိန်လင်းပြောင်၊ ဉာနတော်ရောင်
 ဖြင့်၊ တန်ဆောင်တိုင်ကြီးသဘွယ်၊ သာကီန္ဓယ်ဖွား၊ ရှင်ပင်ဗရားကို။ အဒ္ဓသံ၊ တွေ
 မြင် ဖူးမျှော်ရပေပြီ။ ဒသသကျမုနိံ၊ ထိုသာကီန္ဓယ်ဖွား၊ ရှင်ပင်ဗရားသည်။ မေ၊
 အကျွန်ုပ်၏။ တမံ၊ ကိလေသာ မှောင်မှိုက်ကို။ ပိနောဒေသိ၊ ပယ်ဖျောက်တော်မူ
 ပေပြီ။ ဘူတဝေဇ္ဇော၊ ဘုတ်ဆေးဆရာသည်။ ဘူတိကံ၊ ဘုတ်ပူးသော ရောဂါကို။
 ဝိနောဒေတိဣဝ၊ ပယ်နုတ်သကဲ့သို့ ပေတည်း။

သံသာရသောတံ၊ သံသရာ ရေအယဉ်ကို။ သုဆိန္ဒိ၊ ကောင်းစွာ ဖြတ်တော်မူပေ
 ပြီ။ တဏှာသောတံ၊ တဏှာရေအယဉ်ကို။ နိဝါရယိ၊ တားမြစ်တော်မူပေပြီ။ ဘူတ
 ဝေဇ္ဇော၊ ဘုတ်ဆေးသမားသည်။ ဘူတိကံ၊ ဘုတ်နာရောဂါကို။ မူလတော၊ အ
 မြစ်အရင်း အပင်းနှင့်တကွ။ ဝါ၊ အပင်းမှ။ ဥက္ခါဋ္ဌေတိဣဝ၊ နုတ်ခွါပယ်ချသကဲ့သို့။
 သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဘဝံ၊ ဘဝကို။ မူလတော၊ အဝိဇ္ဇာ တဏှာဟူသော အမြစ်
 အရင်းမှ။ ဝါ၊ အရင်းနှင့်တကွ။ ဥက္ခါတယိ၊ ပယ်ခွါ နုတ်ပစ်တော် မူပေပြီဗရား။
 (အဋ္ဌကလာသ၌ အဟံဟု ကတ္တားထည့်၍၊ ဘူတဝေဇ္ဇောဟူသော ဥပမာနှင့်မတန်။)

ဂရုဋ္ဌော ယတော ပတတိ၊ ပနွဂံ ဘက္ခ မတ္တနော။
 သမန္တာ ယောဇနသတံ၊ ဝိက္ခောဘေတိ မဟာသရံ။
 ပနွဂံ သော ဂဟေတွာန၊ အစောသိသံ ဝိဟေဌယံ။
 အာဒါယ သော ပက္ကမတိ၊ ယေန ကာမံ ဝိဟဂံမော။
 တထေဝါဟံ မဟာဝီရ၊ ယထာပိ ဂရုဋ္ဌော ဗသိ။
 အသင်္ခတံ ဂဝေသန္တော၊ ဒေါသေ ဝိက္ခာလယိ အဟံ။
 ဒိဋ္ဌော အဟံ ဓမ္မဝရံ၊ သန္တိပဒမနုတ္တရံ။
 အာဒါယ ဝိဟရာမေတံ၊ ဂရုဋ္ဌော ပနွဂံယထာ။

ဂရုဋ္ဌော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဘက္ခံ၊ အစာဖြစ်သော။ ပန္နဂံ၊ နဂါးကို။ ဂဟဏတ္ထံ၊ ဘမ်းယူခြင်းငှါ။ ယတော၊ အကြင်အရပ်၌။ ပဏ္ဍတိ၊ ကျသက်၏။ တတော၊ ထိုအရပ်မှ။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်။ ယောဇနသတံ၊ ယူဇနာတရာတိုင်တိုင်။ မဟာသရံ၊ သမုဒြါ၊ အိုင်ကြီးစွာကို။ ဝိက္ခောဘေတံ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေ၏။

သော၊ ထိုဂဠုန်မင်းသည်။ ပန္နဂံ၊ နဂါးကို။ ဂဟေတွာန၊ ပင်လယ်သမုဒ်၊ ရေအစုတ်မှ၊ ငင်ထုတ်ယူဆောင်၍။ အဓောသိသံ၊ ဥးစောက်တွဲလျား။ ဝိဟေဌယံ၊ ကျောက်ခဲအစာတို့ကို၊ ခါတွက်ညှဉ်းဆဲလျက်။ အာဒါယ၊ မြဲစွာကိုင်ယူ၍။ သောဝိဟဂံမော၊ ထိုဂဠုန်ငှက်သည်။ ယေနကာမံ၊ အလိုရှိရာအရပ်သို့။ ပက္ကမတိယထာ၊ ပျံသွားသကဲ့သို့။

တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သောလုံ့လရှိတော် မူပေသောရှင်ပင်ဗရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဗလိ၊ ကြီးမားသော အားခွန်ဗလ ရှိသော။ ဂရုဋ္ဌောယထာပိ၊ ဂဠုန်မင်းကဲ့သို့လည်း။ အသင်္ခတံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ဂဝေသန္တော၊ ရှာမှီးလျက်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒေါသေ၊ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာအပြစ်တို့ကို။ ဝိက္ခာလယိံ၊ ခါတွက်သုတ်သင်ရပေပြီ။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဓမ္မဝရံ၊ မြတ်သော တရားဖြစ်သော။ အနုတ္တရံ၊ အတူမရှိသော။ သန္တိပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်ရပေပြီ။

ဂရုဋ္ဌော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ ပန္နဂံ၊ နဂါးကို။ ဂဟေတွာ၊ ဘမ်းယူ၍။ နာဂမေဒံ၊ နဂါးအဆီကို။ ပိတွာ၊ သောက်မျို၍။ ဝိဟရတိယထာ၊ ဆာမှုတ်ပျောက်ပြေ၊ ချမ်းသာစွာနေသကဲ့သို့။ တေံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်တရားကို။ အာဒါယ၊ မဂ်ဉာန်ဖြင့်ယူ၍။ နိဗ္ဗာနရသံ၊ နိဗ္ဗာန်အရသာကို။ ဝလဉ္ဇေတွာ၊ ဖိုလ်ဉာန်ဖြင့် သုံးဆောင်ခံစား၍။ ဝိဟရာမိ၊ တဏှာကင်းလွတ်၊ ဆာမှုတ်ပျောက်ပြေ၊ ချမ်းသာစွာ နေရပေ၏ဗရား။

အာသာဝတီနာမ လတာ၊ ဇာတာ စိတ္တလတာဝနေ။
တဿာ ဝဿသဟဿေန၊ ဧကံ နိဗ္ဗတ္တတေ ဖလံ။
တံ ဒေဝါ ပယိရူပါသန္တိ၊ တာဝ ဒုရဖလံ သတိံ။
ဒေဝါ သာ ပိယာ ဝေံ၊ အာသာဝတီ လတုတ္တမာ။
သတသဟဿုပါဒါယ၊ တံဟံ ပရိစရေ မုနိ။
သာယံ ပါတံ နမဿာမိ၊ ဒေဝါ အာသာဝတီ ယထာ။
အဝဇ္ဇာ ပါရိစရိယာ၊ အမောသာစ နမဿနာ။
ဒုဏှဂတံပိ မံ သန္တိ၊ ခဏောယံ နဝိရာဓယိ။
ပဋိသန္တိ နပဿာမိ၊ ဝိစိနန္တော ဘဝေ အဟံ။
နိရူပဓိ ဝိပုယုတ္တော၊ ဥပသန္တော စရာမဟံ။

အာသာဝတီနာမ၊ အာသာဝတီမည်သော။ လတာ၊ နွယ်သည်။ စိတ္တလတာ
 ဝနေ၊ စိတ္တလတာဥယျာဉ်၌။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ပွား၏။ တဿ၊ ထိုအာသာမပြယ်၊
 နတ်ပန်းနွယ်၏။ ဝဿ-သဟဿေန၊ နှစ်ပေါင်းထောင်သံသာ ရှည်ညောင်းကြာမှ။
 ကေ၊ တကြိမ်သော။ ဖလံ၊ အသီးသည်။ နိဗ္ဗတ္တတေ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုအာသာမပြယ်၊
 နတ်ပန်းနွယ်ကို။ တဒဝဒုရဖလံ၊ ထိုသို့စင် ရှည်ဝေးသော အသီးရှိသည်။ သတိံ၊
 ဖြစ်သော်လည်း။ ဒေဝါ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့သည်။ ပယိရူပါသန္တိ၊ ဆည်းကပ်
 ကြကုန်၏။ လတုတ္တမာ၊ နွယ်တကာတို့ထက် မြတ်သော။ သာအာသာဝတီ၊ ထို
 အာသာဝတီ နတ်ပန်းနွယ်ကို။ ဒေဝါနံ၊ နတ်တို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့စင်ကလောက်။
 ပိယာ၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်၏။

မုနိ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သတသဟဿံ၊ ကမ္ဘာတသိန်းကို။
 ဥပါဒါယ၊ အစပြု၍။ တံ၊ ရှင်ပင်ဗုဒ္ဓကို။ ပရိစရာမိ၊ စိတ်ရည်မှန်း၍၊ ခရမ်းဆည်း
 ကပ်ပါ၏။ သာယံပိတံ၊ ညဉ့်ပြန် နံနက်ပြန်။ နမဿာမိ၊ ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။ ဒေဝါ၊
 နတ်တို့သည်။ အာသာဝတီ၊ အာသာခင်မင်၊ နွယ်ပန်းပင်ကို။ ပယိရူပါသန္တိ
 ယထာ၊ ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးကုန်သကဲ့သို့ပါဗုဒ္ဓ။

ပါရိစရိယာ၊ ရှင်ပင်ဗုဒ္ဓကို မှန်းထားလုပ်ကျွေးခြင်းသည်။ အဝဇ္ဇာ၊ မမြုပ်ပါ။
 နမဿနာစ၊ ရှိခိုးခြင်းသည်လည်း။ အမောဿာ၊ အချည်းနှီးမဖြစ်ပါ။ ဒုရာဂတံ၊
 တသိန်းကမ္ဘာ၊ ရှည်ဝေးစွာက၊ လာခဲ့ရသည်။ သန္တပိ၊ ဖြစ်သော်လည်း။ ခံ၊ အကျွန်ုပ်
 ကို။ အယံခဏော၊ ဤရှင်ပင်ဗုဒ္ဓ၏ ပွင့်တော်မူရာကာလ၊ နဝမခဏာသည်။ နဝိရာ
 ဓယံ၊ ဝါလဝေမိ လေးသမားကဲ့သို့ မတိမ်းပါး မချွတ်ယှင်းစေပါပေ။ ဘဇေ၊ ဘဝ
 သုံးပါး၌။ ပဋိသန္တံ၊ ပဋိသန္ဓေ တဘန် နေရခြင်းကို။ ဝိစိနန္တော၊ ရှာဘောသည် ရှိ
 သော်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နပဿာမိ၊ မမြင်ပါပြီ။ နိရူပမိ၊ ဥပဓိလေးပါး
 ကင်းသည်ဖြစ်၍။ ဝိပုယုတ္တော၊ ကိလေသာတို့နှင့် မယှဉ်သည်ဖြစ်၍။ ဥပသန္တော၊
 ကိလေသာဟု၊ အပူငြိုင်းေးသည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ စရာမိ၊ သွားလာ
 နေထိုင်ရပေ၏ဗုဒ္ဓ။

ယထာပိ ပဒုမံနာမ၊ သူရိယရံသေန ပုပ္ဖတိ။
 တထေဝါဟံ မဟာဝီရ၊ ဗုဒ္ဓရံသေန ပုပ္ဖိတော။

ပဒုမံနာမ၊ အထပ်တရာ၊ ပဒုမာကြာပန်းမည်သည်။ သူရိယရံသေန၊ နေရောင်
 ခြည်တွေ့သဖြင့်။ ပုပ္ဖတိယထာ၊ ပွင့်သကဲ့သို့လည်း။ တထေဝ၊ ထို့အတူသာလျှင်။
 မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူပေသော ရှင်ပင်ဗုဒ္ဓ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ ဗုဒ္ဓရံသေန၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၏ တရားဒေသနာရောင်ခြည်တွေ့သဖြင့်။ ပုပ္ဖိတော၊
 မှောင်ရိပ်မလွှမ်း၊ မက်ဖိုလ်လွှမ်း၍၊ ပွင့်လမ်းရပေပြီဗုဒ္ဓ။

ယထာဗလာကယောနိမ္မိ၊ နဝိဇ္ဇတိ ပုမာ သဒါ။
မေဃေသု ဂဇမာနေသု၊ ဂဗ္ဘံ ဂဏန္တိ တာ သဒါ။

စိရံပိ ဂဗ္ဘံဓာရေန္တိ၊ ယာဝ မေဃော နဂစ္ဆတိ။
ဘာရတော ပရိမုစ္ဆန္တိ၊ ယဒါ မေဃော ပဝဿတိ။

ပဒုမုတ္တရ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဓမ္မမေဃေန ဂဇတော။
သဒ္ဓေန ဓမ္မမေဃဿ၊ ဓမ္မဂဗ္ဘံ အဂဏဟံ။

သတသဟဿုပါဒါယ၊ ပုညဂဗ္ဘံ ဓရေမဟံ။
ဘာရတော နပုမုစ္စာမိ၊ ဓမ္မမေဃော နဂစ္ဆတိ။

ယဒါ တုဝံ သကျမုနိ၊ ရမေ ကပိလဝတ္ထဝေ။
ဝစ္ဆသိ ဓမ္မမေဃေန၊ ဘာရတော ပရိမုစ္စဟံ။

ဗလာကယောနိမ္မိ၊ ဗျိုင်းအောက်၊ ဟိုင်းနှမ်းမျိုး၌။ ပုမာ၊ အဖိုသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ မေဃေသု၊ မိုဃ်းတိမ်တို့သည်။ ဂဇမာနေသု၊ ချွန်းဟုန်း ထစ်ကြီးကုန်သည်ရှိသော်။ တာ၊ ထိုဗျိုင်းမတို့သည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဂဗ္ဘံ၊ ကိုယ်ဝန်ကို။ ဂဏန္တိ၊ ယူကြကုန်၏။

ယဒါ၊ အကြင်မျှလောက်။ မေဃော၊ နောက်နှစ်တမိုဃ်းသည်။ နဂစ္ဆတိ၊ မရွာသေး။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ စိရံပိ၊ ကြာမြင့်စွာလည်း။ ဂဗ္ဘံ၊ ကိုယ်ဝန်ကို။ ဓာရေန္တိ၊ ဆောင်ကြကုန်၏။ ယာဝ၊ အကြင်အခါ၌။ မေဃော၊ နောက်နှစ်တမိုဃ်းသည်။ ပဝံသတိ၊ ရွာ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဘာရတော၊ ကိုယ်ဝန်မှ။ ပရိမုစ္ဆန္တိ၊ ယထာ၊ ကျွတ်လွတ်ဘွားမြင်ကုန်သကဲ့သို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဓမ္မမေဃေန၊ တရားမိုဃ်းဖြင့်။ ဂဇတော၊ ချွန်းဟုန်းထစ်ကြီး၊ သွန်းမြှိုးတော်မူသော။ ပဒုမုတ္တရ ဗုဒ္ဓဿ၊ ပဒုမုတ္တရတရားမြတ်၏။ ဓမ္မမေဃဿ၊ တရားမိုဃ်း၏။ သဒ္ဓေန၊ ချွန်းဟုန်းသဖြင့်။ ဓမ္မဂဗ္ဘံ၊ ဝိဝဇ္ဇူပနိဿိတဒါန၊ သီလ၊ စသောတရားကိုယ်ဝန်ကို။ အဂဏဟံ၊ ဆောင်ယူခဲ့ပြီ။

အဟံ၊ သည်။ သတသဟဿံ၊ ကမ္ဘာတသိန်းကို။ ဥပါဒါယ၊ အစပြု၍။ ပုညဂဗ္ဘံ၊ ကောင်းမှုပါရမီကိုယ်ဝန်ကို။ ဓာရေမိ၊ လွယ်ဆောင်ခဲ့ရ၏။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ ဓမ္မမေဃော၊ တရားမိုဃ်းသည်။ နဂစ္ဆတိ၊ မရွာ။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ ဘာရတော၊ တရားကိုယ်ဝန်မှ။ နပုမုစ္စာမိ၊ မလွတ်ရပါ။

သကျမုနိ၊ သာကိုနွယ်ဘွား၊ ရှင်ပင်ဗရား။ တုဝံ၊ ရှင်ပင်ဗရားသည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ရမေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ကပိလဝတ္ထဝေ၊ ကပိလဝတ်ခေါ်၊ နေပြည်တော်၌။ ဓမ္မမေဃေန၊ တရားမိုဃ်းဖြင့်။ ဂစ္ဆတိ၊ ထစ်ကြီးရွာသွန်း

တော်မူ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘာရုတော၊ တရားကိုယ်ဝန်
မှ။ ပရိမုစ္ဆိံ၊ လွတ်မြောက်ဘွားမြင်ရပေပြီဗုရား။

သုညတံ အနိမိတ္တဉ္စ၊ အထပ္ပဏီဟိတံပိစ။
စတုရောစ ဖလေ သဗ္ဗေ၊ ဓမ္မေ ဝိဇနယိံ အဟံ။

သုညတံ၊ သုညတမက်ကို၎င်း။ အနိမိတ္တံ၊ အနိမိတ္တမက်ကို၎င်း။ အထ၊ ထိုမှတပါး။
အပ္ပဏီဟိတံပိစ၊ အပ္ပဏီဟိတမက်ကို၎င်း။ စတုရောစဖလေ၊ ဖိုလ်လေးပါးတို့ကို၎င်း။
သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဓမ္မေ၊ မဂ်ဖိုလ်တရားတို့ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဝိဇနယိံ၊ ဘွားမြင်ရပေပြီဗုရား။

(ဓမ္မေဝ ဝိဇတယတံ၊ ထည့်၍ အဋ္ဌကထာဖွင့်၏ မကောင်း။)

အပရိမေယျုပါဒါယ၊ ပတ္ထေမိ တဝ သာသနံ။
သော မေ အတ္ထော အနုပ္ပတ္တော၊ သန္တိ ပဒ မနုတ္တရံ။
ဝိနယေ ပါရမိံ ပတ္တော၊ ယထာပိ ပါဌိကော ဣသိ။
န မေ သမသမော အတ္ထိ၊ ဓာရေမိ သာသနံ အဟံ။

အပရိမေယျံ၊ နှစ်-လ-နေ့ရက်တို့ဖြင့် မရေတွက်သာသော ကမ္ဘာတသိန်းကို။
ဥပါဒါယ၊ အစပြု၍။ တဝ၊ ရှင်ပင်ဗုရား၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်မြတ်ကို။
ပတ္ထေမိ၊ တောင်တခုပါပြီ။ သောအတ္ထော၊ ထိုအကျိုးကို။ မေမယာ၊ ကကျွန်ုပ်
သည်။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ် ရောက်ရပေပြီ။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိမြတ်သော။ သန္တိပဒံ၊
နိဗ္ဗာန်တရားသို့။ အနုပ္ပတ္တံ၊ အစဉ်ရောက်ရပေပြီ။ ။ပါဌိကော၊ ဣသိယထာပိ၊
ပဒုမုတ္တရ ဗုရားလက်ထက်၊ ဝိနည်းဆောင်တေဒဂ်ရသော ပါဌိကရဟံနန်းကဲ့သို့လည်း။
ဝိနယေ၊ ဝိနည်းပိဋကတ်၌။ ပါရမိံ၊ ကမ်းအဆုံးသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်ရပေပြီ။ မေ၊
အကျွန်ုပ်နှင့်။ သမသမော၊ တူမျှသော ဝိနည်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိပါ။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သာသနံ၊ အဆုံးအမ စကားကို။ ဓာရေမိ၊ ဆောင်ရွက်
ရပေ၏ဗုရား။

ဝိဘင်္ဂ၊ ခန္ဓက၊ ပရိဝါ၊ တိကစ္ဆေဒ၊ အက္ခရ၊ ဗျဉ္ဇန၊ တို့၌ ယုံမှား သံသယ မရှိ
ပါပြီ။ နိဂ္ဂဟ၊ ပဋိကမ္မ၊ ဌာနာဌာန၊ ဩသာရဏ၊ ဝုဋ္ဌာပန၊ အရာတို့၌ လိမ္မာကမ်းခပ်၊
ဝိဘင်္ဂခန္ဓကနှစ်ရပ်ကိုအောင်၍ ပြီးဆုံးအောင် ဖြတ်တောက်နိုင်ပါ၏။ အတ္ထာနတ္ထ၊
နိရုတ္တိ၊ ပဒ၊ အနုပဒ၊ အက္ခရ၊ ဗျဉ္ဇန၊ နိဒါန်း၊ နိဂုံး၊ အလုံးစုံတို့၌၊ မသိတွေးတော၊
ယုံမှားသောအရာမရှိ။ မြတ်စွာဗုရား သာသနာတော်၌ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင် သိမြင်
ရပေပြီ။ ဗိုလ်ပါခွန်အား၊ ရဲမက်သားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပြည့်ရှင်မင်းသည်၊ စစ်
သည်တဘက်၊ ရန်အမျက်ကို၊ တိုက်ဖျက်အောင်မြင်ပြီး၍၊ ကျုံးမြောင်းမြို့ရိုး၊ ပြအိုး
ပြစ်စင် တံခါးတိုင် တံခါးမုတ်၊ ခရီးဆုံခရီးခွ၊ လမ်းမ လမ်းသေး၊ အိမ်ဈေးသဘင်၊
စသော မြို့အင်္ဂါတို့နှင့် ငုံ့လင်သောမြို့ကြီးကို တည်ထောင် ဘန်ဆင်း ပြီးလျှင်၊ ရန်

သုပုန်ကိုတားမြစ်ခြင်း၊ အပေါက်အကြားကိုသိခြင်း၊ ဗိုလ်ပါစစ်သားတို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ လိမ္မာသသူကို စစ်သူကြီးအရာ၌၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမီး သိမ်းဆည်းခြင်းငှါ လိမ္မာသသူကို ရွှေတိုက်ဝန်ဘဏ္ဍာစိုးအရာ၌၊ မင်း၏ စီးပွားကို အလိုရှိ၍ တရားဓမ္မသတ် အိတ်တတ်သသူကို တရားမသူကြီး အမတ်အရာ၌၊ ဥပ္ပါတနိမိတ္တုလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ လိမ္မာကျမ်းကျင် ဗေဒင်သုံးပုံကို တတ်သိသော မင်းဆရာကို ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားအရာ၌၊ အသီးအသီး ခန့်ထား၍ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားသကဲ့သို့၊ ငါးပါးသောမာရ် တိတ္ထိတည်းဟူသော သုပုန်ရန်တို့ကို တွန်းလှန် ယယ်ရှားလျက်၊ တရားမြို့ကို တည်ထောင် ဘန်ဆင်းတော်မူ၍၊ နတ်လူဒလဒကကို အစိုးရသော ဓမ္မရာဇာ မဟာဓမ္မရာဇ် တရားမင်းဖြစ်တော်မူပေသည်ဗုရား။

သီလံ ပါကာရိကံ တတ္ထ၊ ဉာနံ တေ ဒွါရကောဋ္ဌကံ။
သဒ္ဓါ တေ သေကာ ဝိရာ၊ ဒွါရပါလောစ သံဝရော။
သတိပုဋ္ဌာနမနုလံ၊ ပညာတေ စစရံ မုနေ။
ဣဒ္ဓိပါဒဉ္စ သိသံသု၊ ဓမ္မဝိထိ သုမာပိတာ။
သုတ္တန္တံ အဘိဓမ္မဉ္စ၊ ဝိနယဉ္စာပိ ကေဝလံ။
နဝဂံ ဗုဒ္ဓဝစနံ၊ သော ဓမ္မသဘာ တဝ။
သုညတံ အနိမိတ္တဉ္စ၊ ဝိဟာရဉ္စပုဏိဟိတံ။
အာနေဉ္စ နိရောဓောစ၊ သော ဓမ္မကုဋီ တဝ။

တုတ္ထ၊ ထိုတည်ထောင်ဘန်ဆင်းအပ်သောတရားမြို့ကြီး၌။ သီလံ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလသည်။ ပါကာရိကံ၊ တံတိုင်း မြို့ရိုးပေတည်း။ တေ၊ ရှင်ပင်ဗုရား၏။ ဉာနံ၊ သဗ္ဗညုတစသော ဉာနံတော်သည်။ ဒွါရကောဋ္ဌကံ၊ တံခါးမုတ်နှင့်တူ၏။ ဝိရာ၊ လုံ့လ ရှိတော်မူပေသောဗုရား။ တေ၊ ရှင်ပင်ဗုရား၏။ သဒ္ဓါ၊ သဗ္ဗညုတဉာနံကိုရကြောင်း သဒ္ဓါသည်။ သေကာ၊ တံခါးတိုင်ပေတည်း။ သံဝရော၊ ဒွါရခြောက်ဖုံ၊ လုံ့လ အောင် စောင့်စည်းခြင်းသည်ကား။ ဒွါရပါလော၊ တံခါးစောင့်ပေတည်း။

မုနေ၊ မြတ်စွာဗုရား။ သတိပုဋ္ဌာနံ၊ သတိပုဋ္ဌာနံ လေးပါးသည်။ တေ၊ အရှင် ဗုရား၏။ အနုလံ၊ ပြအိုးပြစ်စင် ပေတည်း။ ပညာ၊ ပါဠိဟာရိက စသော ပညာ တော်သည်။ တေ၊ အရှင်ဗုရား၏။ စစရံ၊ ခရီးဆုံပြုလမ်းတည်း။ ဣဒ္ဓိပါဒဉ္စ၊ ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးသည်ကား။ သိသံသု၊ ခရီးလေးဆုံတည်း။ တေ၊ ရှင်ပင်ဗုရားသည်။ ဓမ္မဝိထိ၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံးဆုံခုနစ်ပါးသော လမ်းသေး၊ လမ်းမြွှာတို့ကို။ သုမာပိတာ၊ ကောင်းစွာဘန်ဆင်းတော်မူအပ်ကုန်ပြီ။

သုတ္တန္တံ၊ သုတ္တန်၎င်း။ အဘိဓမ္မဉ္စ၊ အဘိဓမ္မာ၎င်း။ ဝိနယဉ္စာပိ၊ ဝိနည်း၎င်း။ ကေဝလံ၊ အလုံးစုံသော။ နဝဂံ၊ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော။ ဗုဒ္ဓဝစနံ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားတော်

သည်။ အတ္ထိ။ ရှိ၏။ သော၊ ဤ အင်္ဂါကိုးပါး၊ စကားတော်အလုံးစုံ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ
သည်။ တံဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ ဓမ္မသဘာ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ၊ လွတ်ရုံးသဘင်တည်း။

သုညတံ ဝိဟာရဉ္စ၊ အနတ္တာနုပဿနာဖြင့် ရသောမဂ်၎င်း။ အနိမိတ္တဉ္စ၊ အနိစ္စာ
နုပဿနာဖြင့် ရသောမဂ်၎င်း။ အပ္ပဏီဟိတံဝိဟာရဉ္စ၊ ဒုက္ခာနုပဿနာဖြင့် ရသော
မဂ်၎င်း။ အာနေဉ္စ၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ဖိုလ်လေးပါး၎င်း။ နိရောဓော၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း၊ ချုပ်ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်၎င်း။ သော၊ ဤလောကုတ္တရာ ကိုးပါးသည်။
တံဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ ဓမ္မကုဋိ၊ တရားစည်းစိမ် ခံစားရာ နန်းအိမ်ကုဋိပေတည်းဗရား။

ပညာယ အဂ္ဂေါ နိက္ခိတ္တော၊ ပဋိဘာနေစ ကောဝိဒေါ။
သာရိပုတ္တောတိ နာမေန၊ ဓမ္မသေနာပတိ တံ။

ပညာယ၊ ပညာအားဖြင့်။ အဂ္ဂေါ၊ အမြတ်ဆုံးဟူ၍။ နိက္ခိတ္တော၊ ရာထူးတင်
ထားအပ်သော။ ပဋိဘာနေစ၊ လွတ်လွတ် ပြုအပ်သော၊ ပညာ ကိစ္စ၌လည်း။
ကောဝိဒေါ၊ လိမ္မာတော်မူသော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ သာရိပုတ္တော၊
သာရိပုတ္တရာဟူ၍။ ပါကဋော၊ ကြော်ငြာထင်ရှားသော။ ထေရော၊ ထေရ်မြတ်
သည်။ တံဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ ဓမ္မသေနာပတိ၊ တရားစစ်သူကြီးပေတည်းဗရား။

စုတူပပါတကုသလော၊ ဣဒ္ဓိယာ ပါရမိံ ဂတော။
ကောလိဒတာဣတိ နာမေန၊ ပေါရောဟိစ္စော တံ မုနေ။

မုနေ၊ မြတ်စွာဗရား။ စုတူပပါတကုသလော၊ ဗုဒ္ဓိပဋိသန္ဓေ၌ လိမ္မာသောဒိဗ္ဗ
စက္ခုအဘိညာရှိသော။ ဣဒ္ဓိယာ၊ တန်းခိုးဘန်ဆင်းခြင်း၏။ ပါရမိံ ဂတော၊ အဆုံး
ပြီးမြောက်၊ ကမ်းတဘက်သို့ ရောက်သော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ ကောလိ
ဒတာ ဣတိ၊ ကောလိတဟူ၍။ ပါကဋော၊ ထင်ရှားကျော်စောသော။ ထေရော၊
မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည်။ တံဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ ပေါရောဟိစ္စော၊ ပုရောဟိတ်
ပင်းဆရာ ပုဏ္ဏားအရာပေတည်းဗရား။

ပေါရာဏကဝံသဓရော၊ ဥဂ္ဂတေဇော ဒုရာသဒေါ။
ဓုတဝါဒီ ဂုဏေနဂ္ဂေါ၊ အက္ခဒသော တံ မုနေ။

မုနေ၊ မြတ်စွာဗရား။ ပေါရာဏက ဝံသဓရော၊ ရှေးသူဟောင်းတို့၏ အနွယ်
အကျင့်ကို ဆောင်တတ်သော။ ဥဂ္ဂတေဇော၊ ထက်မြက်သော အရှိန်အစော်ရှိသော။
ဒုရာသဒေါ၊ ချည်းကပ်ဝံ့ခဲသော။ ဓုတဝါဒီ၊ ကိလေသာကို ခါတုက်ကြောင်း
ကောင်းသော ဓုတင်အကျင့်ကို ပြောဟောလေ့ရှိသော။ ဂုဏေန၊ ဓုတင်ဆောင်
သော ဂုဏ်အားဖြင့်။ အဂ္ဂေါ၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော မဟာကာယပ မထေရ်သည်။
တံဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ အက္ခဒသော၊ တရားအရာ၊ လိမ္မာပွန်းတီး၊ တရားမသူကြီး
ပေတည်းဗရား။

ဗဟုဿုတော ဓမ္မဓရော၊ သဗ္ဗပါဠိစ သာသနေ။
အာနန္ဒောနာမ နာမေန၊ ဓမ္မရက္ခော တပံ မုနေ။

မုနေ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓာပရား။ ဗဟုဿုတော၊ များသောအကြားအမြင်ရှိသော။ ဓမ္မဓရော၊ အာဂမာဓိဂမ တရားတို့ကိုဆောင်သော။ သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ သဗ္ဗပါဠိစ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ အလုံးစုံကို၊ အာဂုံနှုတ်တက်၊ ဆောင်ရွက် ရွတ်ဘတ် တတ်သော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ အာနန္ဒောနာမ၊ အာနန္ဒာ မည်သော မထေရ်သည်။ တဝ၊ တရားမင်းဖျား၊ ရှင်ပင်ဗုဒ္ဓ၏။ ဓမ္မရက္ခော၊ တရားဘဏ္ဍာစိုး ပေတည်းဗုဒ္ဓာပရား။

ဧတေ သဗ္ဗေ အင်္ဂိက္ကမ္မ၊ မဟေသိ ဘဂဝါ မမ။
ဝိနိစ္ဆယမပါဒါသိ၊ ဝိနယံ ဝိညု ဒေသိတံ။
ယောကောစိ ဝိနယေ ပဉ္စ၊ ပုစ္ဆတိ ဗုဒ္ဓသာဝကော။
တတ္ထ မေ စိန္တနာ နတ္ထိ၊ တညေဝတ္ထံ ကထေမဟံ။
ယာဝတာ ဗုဒ္ဓဘဏိတံ၊ နဝင်္ဂံ သတ္တုသာသနံ။
ဝိနယောဂဓံ တံသဗ္ဗံ၊ ဝိနယမူလပဿိနော။
မမကမ္မံ သရိတွာန၊ ဂေါတမော သကျပုဂံဝေါ။
ဘိက္ခုသံသေ နိသိဒိတွာ၊ တေဒဂေ ထပေသိ မံ။
သတသဟဿပါဒါယ၊ ဣမံဌာနံ အပတ္ထယိံ။
သော မေ အတ္ထော အနုပုတ္ထော၊ ဝိနယေ ပါရမိံဂတော။
သံကျာနံ နန္ဒိဇနနော၊ ကပ္ပကော အာသဟံ ပုရေ။
ဝိဇဟိတွာန တံဇာတိံ၊ ပုတ္ထော ဇာတော မဟေသိနော။

မဟေသိ၊ သီလက္ခန္ဓာ၊ စသည်ကျေးဇူး၊ ဂုဏ်အထူးကို၊ ဆည်းပူး ရှာမှီးတော်မူပြီး သော။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓာပရားသည်။ ဧတေသဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံးစုံသော ဓမ္မသေနာပတိ အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ကို။ အင်္ဂိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ ဝိညုဒေသိတံ၊ ပညာရှိဗုဒ္ဓာပရား မြတ်သည် ဟောပြောတော်မူအပ်သော။ ဝိနယံ ဝိနိစ္ဆယံ၊ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ်ကို။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အပါဒါသိ၊ ဝန်တင်လှဲထား၊ ပေးသနားတော်မူပြီ။ ။(မဟေသိ ဟူရာ၌ ထပေသိ၊ ဟု-အဋ္ဌကထာရှိ၏။)

ယောကောစိ၊ အမှတ်မရှိ တစုံတယောက်သော။ ဗုဒ္ဓသာဝကော၊ ဗုဒ္ဓဘုရားတပည့် သားတော်သည်။ ဝိနယေ၊ ဝိနည်း၌။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆတိ၊ မေးလာ၏။ တတ္ထ၊ ထိုပြဿနာ၌။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ စိန္တနာ၊ ကြံစည်တွေးတောခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပါ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တညေဝတ္ထံ၊ ထိုအနက်ကိုပင်လျှင်။ ကထေမိ၊ ကောက်နုတ် ပြောဆိုနိုင်ပါ၏။

ယာဝတော၊ အကြင်မျှလောက်သော အပိုင်းအခြားဖြင့်။ ဗုဒ္ဓဘဏိတံ၊ ရှင်ပင် ဗရားသည် ဟောကြားတော်မူအံ့သော။ နဝင်္ဂံ၊ သုတ္တဒဂယျ၊ စသည်သွယ်ဖြာ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော။ သတ္ထုသာသနံ၊ ဗရားအဆုံးအမတော်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံသဗ္ဗံ၊ ဤအလုံးစုံကို။ ဝိနယောဂဓံ၊ ဝိနည်း၌ အတွင်းဝင်၏ဟူ၍။ ဝိနယမူလံ၊ ဝိနည်း လျှင် အရင်းရှိ၏ဟူ၍။ ပဿိနော၊ သိမြင်ပါသော။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကမ္မံ၊ ရှေးက ဆုပ်နံ၊ ကောင်းမှုကံကို။ သရိတွာန၊ ယထာကမ္မုပဂ အတိတံသ ဉာန်တော်ဖြင့်၊ ရှုမြော် အောက်မေ့၍။ သကျပုဂံဝေ၊ သာကီဝင် မင်းများ၏ ရှေ့သွား အမှူးဖြစ် တော်မူသော။ ဂေ၊ တဒမာ၊ ဂေ၊ တဒန္တယံဘွား၊ ရှင်ပင်ဗရားသည်။ ဘိက္ခုသံဃေ၊ ရဟန်းသင်္ဃာ အစည်းအဝေး၌။ နိသီဒိတွာ၊ ထိုင်နေတော်မူ၍။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တေဒဂေ၊ တေဒဂ်အရာ၌။ ထပေသိ၊ ထားတော်မူပေပြီ။

သတသဟဿံ၊ ကမ္ဘာဘသိန်းကို။ ဥပါဒါယ၊ အစပြု၍။ ဣမံ ဌာနံ၊ ဤရာထူး ကို။ အပတ္ထယိံ၊ တောင့်တဆုပ်နံခဲပြီ။ သောအတ္ထော၊ ထိုဆုပ်နံတိုင်းသော အကျိုး သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်ရောက်ပေပြီ။ ဝိနယေ၊ ဝိနည်း အရာ၌။ ပါရမိံ၊ အထွတ်အဖျားသို့။ ဂတော၊ ရောက်ရပေပြီ။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုရေ၊ ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါ၌။ သကျာနံ၊ သာကီဝင် မင်းသားတို့၏။ နန္ဒိဇနနော၊ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော။ ကပ္ပံကော၊ ဆံ မုစ္ဆိတ်ကို ပယ်ရိတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်တတ်သော ဆေတ္တာသည်ကျန်သည်။ အာသိံ၊ ဖြစ်ရဘူးပြီ။ တံဇာတိံ၊ ထိုယုတ်ညံ့ဖျင်းဆိုး၊ ဆေတ္တာသည် ကျန်ဇာတ်မျိုးကို။ ဝိဇဟိတွာန၊ စွန့်ပစ်ခဲ့၍။ မဟေသိနော၊ မြတ်စွာဗရား၏။ ပုတ္တော၊ ရှေ့ရင်ဖော်နှစ် သားတော်စစ်သည်။ ဇာတော၊ ဖြစ်ရပေပြီဗရား။—ဟု-လျှောက်ထားပြီး၍ ကျန်မျိုး ၌ ဖြစ်ရကြောင်း၊ ရှေးဒုတိယ ကမ္ဘာက ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို ပြစ်မှား ခဲ့ဟောင်း မကောင်းမှုကို ဘော်ပြပြီးလျှင်၊ ဗရားရှင်ရှေ့တော်တွင် စည်းဝေး လာရောက်သော ပရိသတ်များကို ဟောကြားဆုံးမပြန်သတည်း။

သယမ္ဘု တံ ဝိမာနေတွာ၊ သန္တစိတ္တံ သမာဟိတံ။
 တေန ကမ္မေနဟံ အဇ္ဇ၊ ဇာတောမ္ပိ နိစယောနိယံ။
 မာဝေ၊ ခဏံ ဝိရာဇေထ၊ ခဏာတိတာ ဟိ သောစရေ။
 သဒတ္ထေ ဝါယမေယျာထ၊ ခဏော ဝေ၊ ပတိပါဒိတော။

အဟံ၊ ငါသည်။ သန္တစိတ္တံ၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိတော်မူသော။ သမာဟိတံ၊ တည်ကြည်သော။ တံသယမ္ဘု၊ ထိုဒေဝလ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို။ ။(ရေဝဟ၊ဟု—အဇ္ဇ ကထာရှိ၏)။ ။ဝိမာနေတွာ၊ မမြတ်မနိုး၊ စိတ်ဆိုးပြစ်မှားခဲ့၍။ တေနကမ္မေန၊ ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့်။ အဇ္ဇ၊ ယခုဘဝ။ နိစယောနိယံ၊ ယုတ်ညံ့ ဖျင်းဆိုး၊ ဆေတ္တာသည်ကျန်ဇာတ်မျိုး၌။ ဇာတော၊ ဖြစ်ရသည်။ အပ္ပိ၊ ဖြစ်၏။

ဝေဂါ၊ သင်တို့သည်။ ခဏံ၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပုဒ နဝမ ခဏကို။ မာဝိရာဇေထ၊ မချွတ်မယွင်း
ကြစေကုန်လင့်။ ဟိ၊ တိုက်တုန်းသင့်စွ။ ခဏာတိတာ၊ မဂ်ဖိုလ်ရမည့်ကာလ။ နဝမ
ခဏကို လွန်ကုန်သော သူတို့သည်။ သောစရေ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း
ရကုန်၏။ သဒတ္ထေ၊ ကိုယ်ကျိုးကိုယ်စီးပွား၌။ ဝါယမေယျာထ၊ ကောင်းစွာ ကြိုး
ကုတ်၊ အားထုတ်ကြကုန်လော့။ ခဏာ၊ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားကို အားထုတ်၍
ပြုလုပ်ချိန်ကာလ၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပုဒ နဝမ ခဏကို။ ဝေဂါ၊ သင်တို့သည်။ ပတိပါဒိတော၊
ပြီးစေအပ် ထောက်အပ်ပြီ။

ခန္တိယာံ အဝိဟိံ သာယ၊ မေတ္တာစိတ္တဝတာယစ။
သဒေဝကံ တေ တရန္တိ၊ တသ္မာ တေ အဝိရာဇိယာ။
လာဘာလာဘေန ကမ္မန္တိ၊ သမ္မာနုန ဝိမာနုနေ။
ပထဝီသဒိသာ ဗုဒ္ဓါ၊ တသ္မာ တေ အဝိရာဇိယာ။
ဝဓကေ ဒေဝဒတ္ထေစ၊ စောရေ အင်္ဂုလိမာလကေ။
ရာဟုလေ ဓနပါလေစ၊ သဗ္ဗတ္ထ သမကော မုနိ။
ဧတေသံ ပဋိသံ နတ္ထိ၊ ရာဂေါ မေသံ နဝိဇ္ဇတိ။
သဗ္ဗေသံ သမကော ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝဓကေသောရ သဿစ။
ပန္နေ ဒိသ္မာန ကာသာဝံ၊ ဆဒ္ဓိတံ မိဇ္ဇမက္ခိတံ။
သိရသ္မိံ အဇ္ဈလိံ ကတော၊ ဝန္တိတဗ္ဗံ ဣသိဒ္ဓဇံ။
ဣပ္ပတိတာစ ယေဗုဒ္ဓါ၊ ပစ္စုပ္ပန္နာ အနာဂတာ။
မံဇေနာနေန သုဇ္ဈန္တိ၊ တသ္မာ တေ နမဿိယံ။

တေဗုဒ္ဓါ၊ ထိုဗုဒ္ဓါရှင် တို့သည်။ ခန္တိယာ၊ သည်းခံ ခြင်းဖြင့်၎င်း။ အဝိဟိံ
သာယ၊ မညှဉ်းဆဲခြင်းကရုဏာဖြင့်၎င်း။ မေတ္တာစိတ္တဝတာယစ၊ မေတ္တာစိတ်ရှိသည်
၏အဖြစ်ဖြင့်၎င်း။ သဒေဝကံ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို။ တရန္တိ၊ လွန်မြတ်
ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ တေ၊ ထိုဗုဒ္ဓါရှင်တို့ကို။ အဝိရာဇိယာ၊ ချွတ်ချော်
တိမ်းပါး၊ မပြစ်မှားအပ်ကုန်။

ဗုဒ္ဓါ၊ ဗုဒ္ဓါရှင်တို့သည်။ လာဘာလာဘော၊ လပ်ပေါခြင်း လပ်ရှားခြင်း၌၎င်း။
သမ္မာနုန ဝိမာနုနေ၊ မြတ်နိုးရိုသေခြင်း၊ မမြတ်နိုး မရိုသေခြင်း၌၎င်း။ နကမ္မန္တိ၊
မတုန်လှုပ်ကုန်။ ပထဝီသဒိသာ၊ မြေကြီးနှင့်အလားတူကုန်၏။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။
တေ၊ ထိုဗုဒ္ဓါရှင်တို့ကို။ အဝိရာဇိယာ၊ အပ်ကုန်။

ဝဓကေ၊ အသေသတ်မည်၊ ကြံစည်အားထုတ်သော။ ဒေဝဒတ္ထေစ၊ ဒေဝဒတ်
၌၎င်း။ အင်္ဂုလိမာလကေ စောရေ၊ အသေခတ်သတ်၊ လက်ညှိုးကို ဖြတ်မည်ဟု၊
ကြံစည်ရှေးရှု၊ လိုက်လာသော အင်္ဂုလိမာလ ခိုးသွင်၎င်း။ ရာဟုလေ၊ ရင်နှစ်

သည်းချော၊ သားတော် ရာဟုလာ၌၎င်း။ ဓနပါလေစ၊ သတ်လည်လာဘိ၊ ဓနပါလ
အမည်မျှသော နာလာဂီရိဆင်၌၎င်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ သူခပ်သိမ်းတို့၌။ မုနိ၊ မြတ်စွာဗရား
သည်။ သမကော၊ ညီမျှသောစိတ်ရှိတော်မူ၏။

တေသံ၊ ထိုဗရားရှင်တို့အား။ ပဋိသံ၊ အမျက်ဒေါသသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣမေသံ၊
ဤဗရားရှင်တို့အား။ ရာဂေါ၊ တပ်မက်မောခြင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ဝဓကဿ၊
အသေသတ်မည်၊ ကြံစည်အားထုတ်သော သူအား၎င်း။ ဩရသဿစ၊ ရွှေရင်တော်
နှစ်၊ သားရင်းစစ်အား၎င်း။ သဗ္ဗေသံ၊ သူခပ်သိမ်းတို့အား။ ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဗရား
သည်။ သမကော၊ ချစ်ခြင်းမခွ၊ မျှတသောစိတ်ရှိတော်မူ၏။

ပန္နော၊ ခရီးလမ်းမ၌။ ဆဒ္ဓိတံ၊ စွန့်ပစ်အပ်သော။ မိဠမက္ခိတံ၊ မစင်လူးလဲသော။
ဣသိဒ္ဓဇံ၊ ဗရားရဟန္တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အလံတန်ခွန်သဘွယ်ဖြစ်သော။ ကာသာဝံ၊
သင်္ဃန်းကို။ ဒိသ္မာန၊ တွေ့မြင်သည် ရှိသော်။ သိရသ္မိံ၊ ဥဒ္ဓါရခြင်း၌။ အဗ္ဗလိံ၊
လက်အုပ်ကို။ ကတော၊ ကြံချီတင်မြောက်၍။ ဝန္တိတဗ္ဗံ၊ ရှိခိုးအပ်လှပေ၏။ ။အဗ္ဗ
တိတာ၊ ရှေးလွန်လေကုန်ပြီးသော။ ယေစဗုဒ္ဓါ၊ အကြင် ဗရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာ
တို့သည်၎င်း။ ပစ္စုပ္ပန္နာ၊ ယခုဖြစ်ဆဲကုန်သော။ ယေစဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်ဗရား၊ ရဟန္တာတို့
သည်၎င်း။ အနာဂတာ၊ နောင်လာလတ္တံ့ ကုန်သော။ ယေစဗုဒ္ဓါ၊ အကြင်ဗရား၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ကုန်၏။ တေဗုဒ္ဓါ၊ ထိုဗရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊
ရဟန္တာအရှင်ကောင်းတို့သည်။ အနေန ဓဇေန၊ ဤဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ဃန်းအလံ
အောင်တန်ခွန်ဖြင့်။ သုဇ္ဈန္တိ၊ ကိလေသာညစ်ထေး၊ သံသာဘေးမှ၊ ကင်းဝေးစင်
ကြယ်တော်မူကြကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ ကြောင့်။ တေဓဇံ၊ ဤဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ဃန်း
အလံ၊ အောင်တန်ခွန်ကို။ နမဿိယံ၊ ရှိခိုးယိုက်လှပေ၏။ ။ဤသို့ပရိသတ်များကို
ဟောကြား ဆုံးမပြီး၍၊ မိမိရအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို လျှောက်ထားပြန်
သတည်း။

သတ္ထု ကပ္ပံ သုဝိနယံ၊ ဓာရေမိ ဟဒယေန ဟံ။
နမဿမာနော ဝိနယံ၊ ဝိဟရိဿာမိ သဗ္ဗဒါ။
ဝိနယော အာသယော မယံ၊ ဝိနယော ဌာနစကံမံ။
ကပ္ပေမိ ဝိနယေ ဝါသံ၊ ဝိနယော မမ ဂေါစရော။
ဝိနယေ ပါရမိံ ပတ္တော၊ သမထေစာတိ ကောဝိဒေါ။
ဥပါလိတံ မဟာဝီရ၊ ပါဒေ ဝန္တတိ သတ္ထုနော။
သောအဟံ ဝိစရိဿာမိ၊ ဂါမာဂါမံ ပုရာပုရံ။
နမဿမာနော သမ္ပုဒ္ဓံ၊ ဓမ္မဿစ သုဓမ္မတံ။
ကိလေသာ စျာပိတာ မယံ၊ ဘဝါ သဗ္ဗေ သမ္မဟတာ။
သဗ္ဗာသဝါ ပရိက္ခိကာ၊ နတ္ထိ ဒါနိ ပုနုဗ္ဗဝေါ။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သတ္ထုကပ္ပံ၊ ရှင်ပင်ဗရားနှင့် အလားတူလော၊ သုဝိနယံ၊ ကောင်းမြတ်သောဝိနည်းကို။ ဟဒယေန၊ နှလုံးဖြင့်။ ဓာရေမိ၊ ဆောင်ရွက်ပါ၏။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဝိနယံ၊ ဝိနည်းကို။ နမဿမာနော၊ ရှိခိုးလျက်။ ဝိဟရိဿာမိ၊ နေပါအံ့။

ဝိနယော၊ ဝိနည်းကိုကတ်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အာသယော၊ နေရာကျောင်းတည်း။ ဝိနယော၊ သည်။ မယံ၊ ၏။ ဌာနစကံမံ၊ ရပ်တည်ရာ စင်္ကြံသွားရာအရပ်မည်၏။ ဝိနယော၊ ဌံ။ ဝါသံ၊ နေထိုင်ခြင်းကို။ ကပ္ပေမိ၊ ပြုပါ၏။ ဝိနယော၊ သည်။ မမ၊ ၏။ ဂေါစရော၊ ကျက်စားရာအရပ်တည်း။

မဟာဝိရာ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော ဗရား။ ဝိနယော၊ ဌံ။ ပါရမိံ၊ ကမ်းအဆုံးသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သော။ သမထေစ၊ အဓိကရုဏ်းလေးထွေကို၊ ငြိမ်းစေတတ်သော သမထခုနစ်ပါး၌လည်း။ အတိကောဝိဒေါ၊ အလွန်လိမ္မာ မြင်သိသော။ ဥပါလိ၊ သားတော်ဥပါလိသည်။ သတ္ထု၊ ဆရာဖြစ်တော်မူသော။ တံ-တဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ ပါဒေါ၊ ခြေတော်အစုံ၊ ကြာပဒံတို့ကို။ ဝန္တတိ၊ ရှိခိုးပါ၏ဗရား။

သောအဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ သမ္ပုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဗရားကို၎င်း။ ဓမ္မဿ၊ တရားတော်၏။ သုဓမ္မတံ၊ တရားကောင်း၏အဖြစ်ကို။ ဥတော၊ သိ၍။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်မြတ်ကို၎င်း။ နမဿမာနော၊ ရှိခိုးဥူးညွတ်လျက်။ ဂါမာ၊ တရွာမှ။ ဂါမံ၊ တရွာသို့။ ပုရာ၊ တမြို့တပြည်မှ။ ပုရံ၊ တမြို့တပြည်သို့။ ဝိစရိဿာမိ၊ လှည့်လည်သွားလာပါအံ့ဗရား။

မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝါ၊ သည်။ ကိလေသာ၊ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတို့ကို။ ဈာပိတာ၊ ဖုတ်ကြည်းအပ်ကုန်ပြီ။ သပ္ပေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘဝါ၊ ဘဝတို့ကို။ သမ္မဟတာ၊ ပယ်နုတ်ချွတ်ပစ်အပ်ကုန်ပြီ။ သပ္ပာသဝါ၊ အလုံးစုံသော အာသဝေါတရားတို့သည်။ ပရိက္ခိကာ၊ ထက်ဝန်းကျင် ကုန်ဆုံးပါကုန်ပြီ။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပုနဗ္ဗဝေါ၊ တဘန်ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ရခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပါပြီဗရား။

ဤသို့ လျှောက်ထားပြီး၍၊ မြတ်စွာဗရား ရှေ့တော်တွင် ဝမ်းမြောက်သော ဥဒါန်းစကားကို မြက်ဆိုကျူးသိပြန်သတည်း။

သွာဂတံ ဝတ မေ အာသိ၊ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌဿ သန္တိကေ။
တိဿောဝိဇ္ဇာ အနုပ္ပတ္တာ၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။
ပဋိသမ္ဘိဒါ စတဿော၊ ဝိမောက္ခာသိစ အဋ္ဌိမေ။
ဆဋ္ဌာဘိညာ သစ္စိကတာ၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။

ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌဿ၊ ဗရားမြတ်၏။ သန္တိကေ၊ ထံတော်ပါး၌။ ဝါ၊ ထံတော်ပါးသို့။ မေ၊ ငါ၏။ အာသော၊ ရောက်လာခြင်းသည်။ သွာဂတံ၊ ကောင်းသော ရောက်

လာခြင်းသည်။ အာသိဝတ၊ ဖြစ်ပေပြီတကား။ တိဿော၊ သုံးပါးကုန်သော။
ဝိဇ္ဇော၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့သည်။ အနုပ္ပတ္တာဝတ၊ အစဉ်ရောက်လာ ပေကုန်ပြီ တကား။
ဗုဒ္ဓဿ၊ ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်ကို။ ကတံဝတ၊ ပြုကျင့် အပ်ပေပြီတကား။

စတဿော၊ လေးပါးကုန်သော။ ပဋိသမ္ဘိဒါစ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါတို့ကို၎င်း။ အဋ္ဌ၊
ရှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေ ဝိမောက္ခာပိစ၊ ဤမဂ်ဖိုလ် ဝိမောက္ခတို့ကို၎င်း။ ဆဋ္ဌာ
ဘိညာစ၊ အဘိညာခြောက်ပါးတို့ကို၎င်း။ သစ္စိကတာဝတ၊ မျက်မှောက်ပြုအပ်ရပေ
ကုန်ပြီတကား။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ၏။ သာသနံ၊ ကို။ ကတံဝတ၊ ပြုကျင့်အပ်ပေပြီတကား။

ဤအပဒါန်လာ ဥပါလိမထေရ် အလောင်းကဲ့သို့၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်
မြောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို အားထုတ်ပါမှ ဘဝသံသရာ၊ ဗလဝါ
ရှည်ညောင်း ဝဲခနောင်းမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ပါရမီဖြစ်နိုင်သည်။

၉-ပေါဒ္ဓိရိယရွာစား သောဏစစ်သူကြီးဝတ္ထု

ထေရဂါထာလာ၊ ပေါဒ္ဓိရိယ ရွာစားသား၊ သောဏ စစ်သူကြီး အလောင်း
အမျိုးကောင်းသား တဥျားသည်၊ ရှေးရှေးသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့လက်ထက်၊ ဝဋ်မှထွက်
မြောက်ကြောင်း၊ ကောင်းမှုပါရမီတို့ကို ဆည်းပူးလျက်၊ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်
သော်၊ သုံးဆဲ့တကမ္ဘာထက်၊ သိခိဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ မှဆိုးဖြစ်၍၊ မြတ်စွာ
ဗုဒ္ဓဘုရား ကုရုဒ္ဓိယမည်သော သစ်သီးကို လှူဒါန်းခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုကြောင့်၊
လှူပြည်နတ်ရပ်၊ မြတ်သော သုဂတိဘဝ၌သာ ကျင်လည်လာ၍၊ ငါတို့ဗုဒ္ဓဘုရားလက်
ထက် ကပ်လတ်ပြည်၌၊ ပေါဒ္ဓိရိယမည်သော ရွာစားသား သောဏဖြစ်လာ၏။

ကေတ္တိံ သေ ဣတောကဗ္ဗေ၊ ယံ ဖလံ အဒဒိံ တဒါ။
ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ဖလဒါနဿိဒံ ဖလံ။ (အပဒါန်ပါဠိတော်)

ဣတော၊ ဤကမ္ဘာမှ။ ကေတ္တိံ သေကဗ္ဗေ၊ သုံးဆဲ့တကမ္ဘာ အထက်၌။ တဒါ၊
ထိုသိခိဗုဒ္ဓဘုရား လက်ထက်တော်အခါ၌။ ဖလံ၊ ကုရုဒ္ဓိယမည်သော သစ်သီးခဲဘွယ်ကို။
ယံအဒဒိံ၊ အကြင်လှူဘူးပြီ။ တေန၊ ထိုကောင်းမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လားရ
ခြင်းကို။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိရပေ။ ဣဒံ၊ ဤသုံးဆဲ့ တကမ္ဘာပတ်လုံး အပါယ်
မလားရခြင်းသည်။ ဖလဒါနဿ၊ သစ်သီးခဲဘွယ် လှူဒါန်းရခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုး
ပေတည်း။

ထိုသောဏလုပ်သည်၊ အရွယ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဘဒ္ဒိယသကာဝင် မင်း၏
စစ်သူကြီးဖြစ်၍ ဘဒ္ဒိယမင်း တောထွက်သည့်အခါ၊ ရာဇာပိနာမဗုဇိ၊ ကိမယှံ
သရာဝါသေန။ ဟူသော အကြံဖြင့်၊ ငါ့သခင်မင်းပင် ရဟန်းပြုသေး၏။ ကျွန်ုပ်

သသူငါမျှ လူလုပ်၍နေသဖြင့် ဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ကြံစည်လျက်၊ ရဟန်းပြု
ပြီးလျှင်၊ အိပ်ကာ စားကာ၊ ရဟန်းတရားကို အားမသုတ် နေသောကြောင့်၊
မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား အနုပိယမြို့ သရက်တော၌ နေတော်မူစဉ်အခါ သတိရစေ့ခြင်းငှါ-

နတံဝ သုပိတံ ဟောတိ၊ ရတ္တိနက္ခတ္တမာလိနီ။
ပဋိဇဂ္ဂိတုမေ ဝေသာ၊ ရတ္တိ ဟောတိ ဝိဇာနတံ။-

ဟူသောသြဘာသ ဂါထာဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၏။

နက္ခတ္တမာလိနီ၊ နက္ခတ်ပန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော။ ဝါ၊ နက္ခတ်အစဉ်တို့ဖြင့်၊
ကြည်လင်တောက်ပသော။ ရတ္တိ၊ ည၌သည်။ သုပိတံ၊ အိပ်စရာဘို့အလို့ငှါ။ နတံဝ
ဟောတိ၊ ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ နက္ခတ္တမာလိနီ၊ သော။ သောရတ္တိ၊ သားငှက်ဘိရစ္ဆာန်
လူသံ ဆိတ်ငြိမ်၊ အချိန်နားမြှ၊ ဤသို့ကလေးသည်။ ဝိဇာနတံ၊ သဒ္ဓါပညာ၊ မြစွာ
လုံ့လ၊ ပုဿာဟနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်သော ပညာရှိဘို့အား။ ပဋိဇဂ္ဂိတုမေဝ၊ နိုးနိုး
ကြားကြား၊ ရဟန်းတရားကို အားသုတ်စရာဘို့ အလို့ငှါသာလျှင်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

(အချို့ပေါင်္ဂိုဗိယတော်၌ ဝိဇာနတံ၊ ဟု ပါဠိရှိ၏။ အဋ္ဌကထာ၌လည်း၊ ဝိဇာနတံ
ဝိညနာ ဣစ္ဆိတာ ဟောတိ။ ဟု ယောဇနာ၏။)

ထိုတရား ဂါထာကို ကြားနာရ၍၊ သောဏရဟန်းသည်၊ ထိတ်လန့် သံဝေ၊
ဟိရောတ္တပ္ပကို ဖြစ်စေလျက်၊ အဗ္ဗာကာသိကခုဘင်ကို ဆောက်တည်၍၊ ဝိပဿနာ
ကမ္မဋ္ဌစန်းကိုစီးပြန်ရင်း၊-

ဟတ္ထိခန္ဓာဝ ပတိတံ၊ ကုဉ္ဇရော စေ အနုက္ကမေ။
သင်္ဂါမေ မေ မဘံ သေယျော၊ ယဉ္ဇေ ဝေ ပရာဇိတော။-

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

ဟတ္ထိခန္ဓာ၊ လူဖြစ်စဉ်က၊ တိုက်ဆင်ကိုစီး၊ စစ်ပွဲကြီးမှ၊ စစ်ငြိမ်းရာ ဆင်
ကျောက်ကုန်းမှ၊ အဝပတိတံ၊ ဥျားစောက်ပြောင်းပြန်၊ လန်၍ ကျသောငါ့ကို။
ကုဉ္ဇရော၊ ငါစီးသော တိုက်ဆင်သည်။ စေအနုက္ကမေ၊ မှန်မှန်ညက်ကြေ၊ နင်းချေ
သည်ဖြစ်အံ့။ သင်္ဂါမေ၊ ပကဘိသောစစ်ပွဲ၌။ မေ၊ ငါ၏။ မဘံ၊ သေရခြင်းသည်။
သေယျော၊ ကောင်းမြတ်သေး၏။ ပရာဇိတော၊ ရဟန်းဖြစ်ပါလျက်၊ ကိလေသာ
စစ်မက်မှ ခွဲသည်ဖြစ်၍။ ဇိဝေ-ဇိဝေယျံ၊ အသက် ရှည်၍ နေရမူကား။ ယဉ္ဇေ
သေယျော၊ မကောင်းမြတ်နိုင်ချေ။

• ဤဂါထာကို ရွတ်လျက်ပင် ဝိပဿနာကို ပွားတက်စေလျက် အရဟတ္တမဂ်သို့
ရောက်လေသည်။

၁၀-ပညာတေဒဂ်ရ၊ လကျာရံခေမာမိဗရားဝတ္ထု

ပညာတေဒဂ်ရ၊ လကျာရံ ခေမာ မိဗရား အလောင်း၊ အမျိုးကောင်း သမီး တယောက်လည်း၊ ကမ္ဘာတသိန်ထက်၊ ပဒုမုတ္တရဗရားရှင် လက်ထက်၊ ဟံသာဝတီ ပြည်၌ သဋ္ဌေးသမီးဖြစ်၍၊ မိဘဘို့နှင့်ပန်လျက်၊ ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်သင်္ဃာကို ခုနစ်ရက်ဆွမ်း ကျွေးပြီးနောက်၊ ပညာတေဒဂ်တင်သော ဘိက္ခုနီမကို မြင်၍၊ ကြည့်ရှင်ဝမ်းသာ၊ ပညာတေဒဂ်၊ ဆုကိုရွက်ပန်၊ ထိုကုသိုလ်ကံ စေတနာကြောင့်၊ တာဝတိံသာ၊ ယာမာ၊ တုသိတာ၊ နိမ္မာနရဘိ၊ ဝသဝတ္တိဘုံ၊ လူ့ဘုံဘို့၌၊ စုန်ဆန်ပြန်သွား၊ နတ် မင်းလူမင်းတို့၏ မိဗရားစည်းစိမ်ကို ခံစားလျက်၊ ကိုးဆွဲဘကမ္ဘာထက်၊ ဝိပဿီဗရား ရှင်လက်ထက်၊ ဘောသွက်၍၊ အကြားအမြင် မြောက်မြား၊ သစ္စာဒလးပါး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဘုရားတို့၌၊ ရဲရင့်လိမ္မာ၊ သိမ်မွေ့စွာသော တရားဟော ဓမ္မကထိက ဖြစ်၍၊ အနှစ်ရှစ်သောင်း၊ ဗြဟ္မစရိယရဟန်းတရားကို အားထုတ်လျက်၊ တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ဘက်ရ၍၊ ဖြစ်သမျှဘာဘို့၌၊ သူ့ထက်ကဲသာ၊ ပညာဘောဂ၊ သီလ အခြေအရံနှင့် ပြည့်စုံချမ်းသာခဲ့၍၊ ဤကမ္ဘာဝယ်၊ ကောဏာဂုံဗရားရှင် လက်ထက်၊ ဓနုဉ္ဇာနီ သုမေဓာဘို့နှင့် သုံးယောက်အဘူ၊ သင်္သံဒုအရံ၊ ကျောင်းကန်ဆောက်သူ၊ နတ်လူဘို့ချမ်းသာကို ခံစားလျက်၊ ကဿပ ဗရားလက်ထက်တော်အခါ၊ ဗျာဓိဏသိ ပြည်၌၊-

ခေမာ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာစ၊ ပဋ္ဌာစာရာစ ကုဏ္ဍလာ။
 ကိသာဂေါတမီ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဝိသာခါ ဟောတိ သံတ္တမိ။-

ဟူသော ခုနစ်ယောက်တို့အလောင်း။
 သမဏီ သမဏဂုတ္တောစ၊ ဘိက္ခုနီ ဘိက္ခုဒါယိကာ။
 ဓမ္မာစေဝ သုဓမ္မာစ၊ သတ္တမီ သင်္သံဒါယိကာ။-

ဟူသောကာသိတိုင်း၊ ကိကီမင်း၏ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်တွင်၊ အကြီးဆုံး သမဏီမည်သော သမီးတော်ဖြစ်၍၊ တရားတော်ကိုနာရ၍၊ ရဟန်းပြုလိုသော်လည်း ခမည်းတော်ထံမှခွင့်မရ၍၊ အနှစ်နှစ်သောင်းကာလပတ်လုံး ခင်ပွန်းမရွာ၊ ကောမာရ ဗြဟ္မစရိယကို ကျင့်လျက်၊ အသက်ထက်ဆုံး ကဿပ မြတ်စွာဗရားကို လုပ်ကျွေး၊ စုတေသည့်အခါ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ရောက်၍၊ နောက်ဆုံးဤဘဝ၊ သာကလ မြို့၌၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးတော်ဖြစ်၍၊ ပြည်သူ့ခပ်သိမ်းကို ဘေးငြိမ်း ချမ်းဇေ လျက် မွေးဘွားသောကြောင့်၊ ခေမာဟူသောအမည်ကိုရ၍၊ အရွယ်သို့ရောက်သည့် အခါ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးသခင်၊ ဗရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းမြတ်၏၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မိဗရားကြီးဖြစ်၍၊ ကိုယ်အဆင်း၌ မာန်ယစ်သောကြောင့်၊ အဆင်း၏အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝကို ဟောပြောတော်မူတတ်သော ဗရားမြတ်ထံပါးသို့ မသွားမရောက်နေရာ တွင်၊ အကျိုးလိုလား၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတရားသည်၊ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်သို့ မသွား

မရောက် ချင်သည်ကို၊ သွားရောက်ချင်အောင်၊ ပရိယာယ်ဆင်၍၊ ဥဗျာဉ်၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းထောမနာသော-
ရမ္မံ ဝေဠုဝနံ ယေန၊ နဒိဋ္ဌံ သုဂတာလယံ။
န တေန နန္ဒနံ ဒိဋ္ဌံ၊ ဣတိ မညာမဒေသ မယံ။
ယေန ဝေဠုဝနံ ဒိဋ္ဌံ၊ နရ နန္ဒနံ နန္ဒနံ။
သုဒိဋ္ဌံ နန္ဒနံ တေန၊ အမရိန္ဒ သုနန္ဒနံ။
ဝိဟာယ နန္ဒနံ ဒေဝါ၊ ဩတရိတွာ မဟိတလံ။
ရမ္မံ ဝေဠုဝနံ ဒိဋ္ဌံ၊ နတပုန္နိ သုဝိမ္ပိတာ။
ရာဇပုညေန နိဗ္ဗတ္တံ၊ ဗဒ္ဒပုညေန ဘူသိတံ။
ကောဝတ္တာ တဿ နိဿေသံ၊ ဝနဿ ဂုဏသဉ္ဇယံ။

ယေန၊ အကြင်သူသည်။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်၊ ပျော်ဘွယ်ရာ ကောင်းသော။
သုဂတာလယံ၊ သုံးလူ့ မှန်ကင်း၊ တရားမင်း၏နေရာဖြစ်သော။ ဝေဠုဝနံ၊ ဝါးတော
ဥဗျာဉ်ကို။ နဒိဋ္ဌံ၊ မရှုမြင်ရ။ တေန၊ ထိုသူသည်။ နန္ဒနံ၊ နတ်တို့ပျော်ရာ၊ ကဲသာ
မြတ်မွန်၊ တုဘက်လွန်သော၊ နန္ဒဝန်ဥဗျာဉ်ကို။ နဒိဋ္ဌံ၊ မမြင်ရသည်မည်၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ မညာမဒေသ၊ မှတ်ထင်ကုန်၏။

ယေန၊ အကြင်သူသည်။ နရ နန္ဒနံ နန္ဒနံ၊ တိုင်းသားပြည်သူ၊ ဗိုလ်လူကြည်ညို၊
ရာဇဂြိုဟ်သနင်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်၊ လွန်မင်းနှစ်သက်၊ မြတ်နိုးစုံမက်တော် မူအပ်
သော။ ဝါ၊ တလောကလုံး၊ ညွတ်ရုံးချစ်ခင်၊ ဗရားရှင်သည်၊ ခင်မက် စုံမက်၊
နှစ်သက်တော်မူအပ်သော။ ဝေဠုဝနံ၊ ဆိတ်ငြိမ်သာမော၊ ကျယ်ပြန့် ပြောသည့်၊
ဝါးတောမြတ်မွန်၊ တုဘက်လွန်သော၊ ဝေဠုဝန်ဥဗျာဉ်တော်ကို။ ဒိဋ္ဌံ၊ ရှုမြင်ရ၏။
တေန၊ ထိုသူသည်။ အမရိန္ဒ သုနန္ဒနံ၊ နတ်များသနင်း၊ သိကြားမင်းသည်၊ လွန်မင်း
စွာနှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သော။ နန္ဒနံ၊ နတ်တို့ပျော်ရာ၊ ကဲသာမြတ်မွန်၊ တုဘက်လွန်
သော၊ နန္ဒဝန်ဥဗျာဉ်ကို။ သုဒိဋ္ဌံ၊ ကောင်းစွာမြင်ရသည်မည်၏။

ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ နန္ဒနံ၊ နန္ဒဝန်မည်တွင်၊ နတ်ဥဗျာဉ်ကို။ ဝိဟာယ၊ စွန့်ခွာ
ပစ်ထားခဲ့ကုန်၍။ မဟိတလံ၊ ဇမ္ဗူဒီပေါ၊ လကျာဥျားကင်၊ မြေအပြင်သို့။ ဩ
တရိတွာ၊ သက်ဆင်းခဲ့ကုန်၍။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်၊ ပျော်ဘွယ်ရာ ကောင်းသော။
ဝေဠုဝနံ၊ ဆိတ်ငြိမ်ပြန့်ပြော၊ လွန်သာမောသည်၊ ဝါးတောမြတ်မွန်၊ တုဘက်လွန်
သော၊ ဝေဠုဝန်ဥဗျာဉ်တော်ကို။ ဒိဋ္ဌံ၊ မြင်ရကုန်၍။ သုဝိမ္ပိတာ၊ ကောင်းစွာ
လွန်ကဲ၊ အံ့အဲချီးမွမ်းကုန်လျက်။ နတပုန္နိ၊ ပူပန်ကင်းလေ့၊ စည်းစိမ်မေ့၍၊ မငြီးငွေ့
နိုင်ကြကုန်။

ယံဝနံ၊ အကြင်ဝါးတောမြတ်မွန်၊ တုဘက်လွန်သော၊ ဝေဠုဝန် ဥဗျာဉ်တော်
သည်။ ရာဇပုညေန၊ မင်းဘုန်းလှံ့ဘန်၊ ကုသိုလ်ကံကြောင့်။ နိဗ္ဗတ္တံ၊ ပြစ်ပေ

ပေါက်ရောက်လာ၏။ ယံဝနံ၊ ကို။ ဗုဒ္ဓပုညေန၊ ဗရားဘုန်းတော်၊ တန်းခိုးတော်
သည်။ 'ဘူသိတံ၊ တန်းဆာဆင်အပ်၏။ တဿ ဝနဿ၊ ထိုဂါးတောမြတ်မှန်၊ ဝေဠု
ဝန်၏။ နိဿေသံ၊ အကြွင်းအကျန်မရှိသော။ ဂုဏသဉ္ဇယံ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်း
အစုကို။ နိဿေသံ၊ အကြွင်းအကျန်မရှိအောင်။ ကော၊ အဘယ် ပညာရှိသည်။
ဝတ္တာ၊ သိကုံးဘွဲ့ခိုင်၊ ဆိုစွမ်းနိုင်အံ့နည်း။

ဤသီချင်းဂါထာလေးပုဒ်တို့ကို၊ ခေမာမိဗရားအနီးအပါး၌ သီချင်းသည်တို့ကို
သီဆိုစေသည်ရှိသော်၊ ခေမာမိဗရား၊ ထိုသီချင်းသံကိုကြားရလျှင်၊ ရှေးအခါက၊
ထိုဥယျာဉ်သို့သွား၍၊ မင်းတရားနှင့် မွေ့လျော်ပျော်ပါး၊ ကစားဘူးသော်လည်း၊
မသွားမရောက်ရဘူးသကဲ့သို့၊ အထူးတလယ်၊ အဆန်းတကြယ်၊ အံ့ဩဘွယ်ကြီး
ထင်၍၊ သွားရောက်ကြည့်ရှုချင်သော အာသာဆန္ဒဖြင့်၊ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းတရားကို၊
တင်ထားခွင့်ပန်ပြီးလျှင်၊ ကြီးကျယ်စွာသော အခြေအရံတို့နှင့်တကွ၊ မြတ်စွာ ဗရား
နှင့် မတွေ့ရအောင်ကြံ၍၊ ဆွမ်းခံသွားချိန်တွင်၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်ပြီးလျှင်၊ ပွင့်
သီး ကင်းငုံ၊ ပန်းမျိုးစုံထွေးရှက်၊ ပန်းဝတ်ရက်ယူသုံး၊ ပျားပိတုန်း သောသော၊
ဥဩတုန်ကျူး၊ ဒေါင်းမြူးကခုန်၊ လှစုံမယောပြမ်း၊ ဆိတ်ချမ်းလူသံ၊ စကြံမဏ္ဍပ်၊
ကျောင်းစရပ်တို့ဖြင့်၊ ယောဂီသုမြတ်တို့၏ မွေ့လျော်ရာ၊ ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်တော်
ကို၊ ရှုမျှော်လှည့်လည်စဉ်အတွင်း၊ တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌၊ ဆင်းရောင်နုပျို၊ ရဟန်း
တရားကို အားထုတ်၍နေသော၊ ယောဂီပဉ္စင်းပျို တပါးကိုမြင်၍၊ ရှုစချင်ဘွယ်၊
ဤအရှယ်မှာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်အာရုံ၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကိုခံစားပြီး၍၊ သံက်ကြီး
ယိုယွင်း၊ အိုမင်းမှသာ၊ ဤရဟန်းတရားကို အားထုတ်သင့်ပါတကားဟု၊ ကြံဆင်
ခြင်ပြီးလျှင်၊ ဗရားရှင်မရှိဟုထင်မှတ်၍၊ ဗရားမြတ်နေတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်သို့လှည့်ပတ်
ချဉ်းကပ်လေသော်၊ ခေမာမိဗရား လာလိမ့်မည်ကို သိတော်မူနှင့်၍၊ ဆွမ်းခံမကြ၊
ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်၌ပင်၊ တန်းခိုးတော်ဖြင့်၊ ခေမာ မိဗရားထက်၊ အဆဆ
သာလွန်၍၊ လှပတင့်တယ်သောမိန်းမငယ်ကို ဘန်ဆင်းလျက်၊ လေညင်း ခပ်စေ၍
နေတော်မူသည်ကို မြင်လျှင်၊ ခေမာမိဗရားသည်၊ မိမိအဆင်း၌ တပ်မက်ခြင်းကို
စွန့်၍၊ နိဗ္ဗာရုပ် သူငယ်မ အဆင်းကို၊ လွန်မင်းစွာတပ်မိန်း၍၊ တစိန်းစိန်း ကြည့်ရှု
လေ၏။ နောင် ရဟန္တာမ ဖြစ်သောအခါ၌လည်း၊—

ဒိသ္မာ တမေဝံ စိန္တေသိံ၊ အဟော ယမာဘိရူပိနီ။
န မယာနေန နေတ္တေန၊ ဒိဋ္ဌပုဗ္ဗာ ကုဒါစနံ။—ဟူသောဂါထာကိုဆို၏။

တံ၊ ထိုတန်းခိုးတော်ဖြင့်၊ ဆော်ဘန်ခင်းကျင်း၊ သူငယ်မ အဆင်းကို။ ဒိသ္မာ၊
မြင်ရ၍။ အယံ၊ ဤမိန်းမသည်။ အဘိရူပိနီ၊ အလွန်အဆင်းလှသည်ကား။ အဟော၊
အံ့ဩဘွယ်ရှိပေစွ။ မယာ၊ ငါသည်။ အနေန နေတ္တေန၊ ဤမျက်စိဖြင့်။ ကုဒါစနံ၊
တရံတခါမျှ။ ဤဒိသိ၊ သို့စင်လှပ၊ ရှုမဝနိုင်သော မိန်းမမျိုးကို။ နဒိဋ္ဌပုဗ္ဗာ၊ မမြင်ရ
ဘူးပါဟကား။ ဝေံ၊ ဤသို့။ စိန္တေသိံ၊ ကြံအောက်မေ့ပြီ။

ဤသို့အံ့အဲ၊ ကြည့်ရှုဆဲ၌ပင်၊ ဗရားရှင် ဘန်ဆင်းခြင်းကြောင့်၊ အိုမင်းရွပ်တွာ၊ မလှ ဆင်းမူ၊ ခေါင်းဖြူ သွားကျိုး၊ ညှင်းဆိုး မည့်စွဲ၊ ဝံ့ရရွဲ ကျသော ဘေးမြတ်၊ တွန်ကပ် ပိန်ခြောက်သော အရေအသား၊ ကိုးရိုး ကားရားသော ခြေလက် အင်္ဂါ၊ ကြီးကျယ်စွာသော အဆစ်အပိုင်း၊ အကြောပြိုင်းရရိုင်းနှင့်၊ ကုပ်ကိုင်းဖောကိယ်၊ တောင်ဝေးကို ကိုင်စွဲလျက်၊ ပင့်သက်ရှုရှိုက်၊ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်၊ မျက်ဖြူဆိုက်၍၊ ဖိုက်ဖိုက်လဲ သေသည်ကိုမြင်ရ၍၊ ခေမာ မိဗရားအား၊ သံဝေဂဉာန်၊ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကို ရဟန္တာမဖြစ်သောအခါ၊-

တတော မေ အာသိ သံဝေဂေါ၊ အဗ္ဘုတော လောမဟံသနော။
ဓီရတ္ထု ရူပံ အသုစိ၊ ရမန္တေ ယတ္ထ ဗာလိယာ။-ဟု-မြွက်ဆို၏။

တတော၊ ထိုရောင်ဆင်းလှပ၊ သူငယ်မ၏၊ ခဏချက်ခြင်း၊ အိုမင်းရွပ်တွာ၊ ပျက်စီးရသည်ကိုမြင်ခြင်းကြောင့်။ ရူပံ၊ ရုပ်ကောင်သည်။ အသုစိ၊ မစင်ကြယ်ပါတကား။ ဓီ၊ ထို့ဘွယ် စက်ဆုပ်ဘွယ်သည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်ချေ၏ တကား။ ယတ္ထ၊ ယင်းကဲ့သို့ မစင်မကြယ်၊ ထို့ဘွယ်ရာကောင်းသောရုပ်ကောင်၌။ ဗာလိယာ၊ အမှိုက်မတို့သည်။ ရမန္တေ၊ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်၊ နှစ်ခြိုက်ကြကုန်၏ တကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ ငါအား။ အဗ္ဘုတော၊ ကြောက်လန့်တကြား၊ အံ့အားဘွယ်ဖြစ်လာသော။ လောမဟံသနော၊ အမွှေးရှင်ပျ၊ ကြက်သီးကို ထစေတတ်သော။ သံဝေဂေါ၊ ထိတ်လန့်ခြင်း သုဟောတ္တပ္ပ သံဝေဂဉာန်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်လေပြီ။

ဤသို့ ဆင်ခြင်၍၊ အလိုလိုပင် သံဝေဂဉာန်သို့ တက်သော မိဗရားအား၊ ဤသို့သော တရားဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

အာတုရံ အသုစိံ ပူတိံ၊ ပဿ ခေမေ သမုဿယံ။
ဥဂ္ဂရန္တံ ပဥ္စရန္တံ၊ ဗာလာနံ အဘိနန္ဒိတံ။
အသုဘာယ စိတ္တံ ဘာဝေဟိ၊ ဧကဂ္ဂံ သုသမာဟိတံ။
သတိံ ကာယဂတာတျတ္ထု၊ နိဗ္ဗိဒါ ဗဟုလာ ဘဝ။
ယထာဣဒံ တထာဟေံ၊ ယထာဟေံ တထာဣဒံ။
အဇ္ဈတ္တဉ္စ ဗဟိဒ္ဓါ၊ ကာယေ ဆန္တံ ဝိရာဇယ။
အနိမိတ္တဉ္စ ဘာဝေဟိ၊ မာနာနုသယမုဇ္ဇဟ။
တတော မာနာဘိသမယာ၊ ဥပသန္တာ စရိဿသိ။
ယေ ရာဂရတ္တာ နုပတန္တိ သောတံ၊ သယံကတံ မက္ကဋ္ဌကောဝဇာလံ။
တေပိ ခေတောန ဝဇန္တိ ဧရာ၊ နုပေက္ခိနော ကာမသုခံ ပဟာယ။
(၅-ဂါထာ)

ခေမေ၊ ခေမာမိဗရား။ အာဘုရံ၊ ကျင်နာခံခက်၊ နိပ်စက်ထသော။ အသုစိံ၊ မစင်မကြယ်၊ ထိုဘွယ်ရာဖြစ်ထသော။ ပုတိံ၊ ပုပ်ဟောင် ညှိလှောင်း၊ မကောင်းသောအနံ့ရှိထသော။ ဥဉ္စရန္တံ၊ အထက်မှလည်း တစက်စက်၊ ယိုထွက်ထသော။ ပဉ္စရန္တံ၊ အောက်မှလည်း တစက်စက်၊ ယိုထွက် ထသော။ ဗာလာနံ၊ မလိမ္မာသူ လူမိုက်တို့သည်။ အဘိနန္ဒိတံ၊ လွန်စွာစုံမက်၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်သော။ သမုဿယံ၊ ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောကို။ ပဿ၊ ဧုစေ့ငု၊ ကြည့်ရှုပါလော့။

အသုဘာယ၊ မတင့်မတယ်၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ဟု၊ စိတ်ဝယ်ထင်မြင်ခြင်း အကျိုးငှါ။ ကေဂ္ဂံ၊ တခုတည်းသော အာရုံရှိသော။ သုသမာဟိတံ၊ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော။ စိတ္တံ၊ ဘာဝနာစိတ်ကို။ ဘာဝေဟိ၊ ပွားစေလော့။ ကာယဂတာ၊ ကာယကောဠာသ၌ဖြစ်သော။ သတိ၊ အောက်မေ့ခြင်း သတိသည်။ တေ၊ သင်အား။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေလော့။ နိဗ္ဗိဒါဗဟုလာ၊ ငြီးငွေ့ခြင်းများသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။

ဣဒံ၊ ဤငါ့ထံကပ်ခို၊ မိန်းမကိုယ်သည်။ ဘိဇ္ဇတိယထာ၊ အိုမင်းရွပ်တွာ၊ ပျက်စီးရသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဧတံ၊ ထိုသင်၏ကိုယ်သည်။ ဘိဇ္ဇိဿတိ၊ အိုမင်းရွပ်တွာ၊ ပျက်စီးရလတ္တံ့။ ဧတံ၊ ထိုသင်၏ကိုယ်သည်။ သောဘတိယထာ၊ မသေခင် ခေတ္တမျှ တင့်တယ်လှပသည်ဟု ထင်ရသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဣဒံ၊ ဤငါ့ထံကပ်ခို၊ မိန်းမကိုယ်သည်။ သောဘတိ၊ မသေခင် ခေတ္တမျှ၊ တင့်တယ် လှပသည်ဟု ထင်ရ၏။ အဗျတ္တု၊ အတွင်းလည်းဖြစ်သော။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ အပလည်း ဖြစ်သော။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ဆဒ္ဓံ၊ တပ်မက်သော ဆန္ဒရာဂကို။ ပိရာဇယ၊ ပယ်စွန့်ဖြတ်တောက်လော့။

အနိမိတ္တု၊ လုံးလုံးလျောင်းလျောင်း၊ ပေါင်း၍တည်ဟန်၊ သဏ္ဍာန်အကောင်အထည်မရှိဟု၊ ခွဲထုစိတ်ဘန်၊ အဖြစ်အပျက်ကို ရှုသော ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကိုလည်း။ ဘာဝေဟိ၊ ပွားစေလော့။ မာနာနုသယံ၊ မိမိကိုယ်၌၊ ပုန်းလျှို့ခိုအောင်း၊ မကောင်းဆိုးပျား၊ ထောင်လွှားသော မာနာနုသယကို။ ဥဇ္ဇဟ၊ စွန့်ပယ်လော့။ တတော၊ မာနာဘိသမယာ၊ ထိုမာနကို စွန့်ပယ်ခြင်းကြောင့်။ ဥပသန္တာ၊ ဆဲတမီးယူ၊ အပူခပ်သိမ်း၊ အကုန်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍။ စရိဿသိ၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်လျှောက်၊ ရောက်ရလတ္တံ့။

မက္ကဋကော၊ ပင့်ခူကောင်သည်။ သယံကတံ၊ မိမိပြုအပ်သော။ ဇာလံ၊ ကွန်ရက်အသွင်၊ ပင့်ခူချည်မျှင်သို့။ အနုပတတိယထာ၊ အစဉ်လျှောက်၍ နေသကဲ့သို့။ ယေ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ ရာဂရတ္တာ၊ ရာဂဖြင့် တပ်မက်မောကုန်၏။ တေ၊ ထိုးခတ်တတ်တို့သည်။ သယံကတံ၊ မိမိသည်ပြုအပ်သော။ သောတံ၊ ကိလေသာလျှင်၊ ခန္ဓာအစဉ်သို့။ အနုပတန္တိ၊ အစဉ်လိုက်၍ နေရကုန်၏။ ဒီရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ကာမသုခံ၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို။ အနုပေက္ခိနော၊ ငဲ့ကွက်တယ်တာခြင်း မရှိကုန်ပါ။ ပဟာယ၊ ပယ်စွန့်ကုန်၍။ တေပိ၊ ထို ကိလေသာ အလျှင်၊ ခန္ဓာ အစဉ်ကိုလည်း။

ဆေတွာန၊တစမကျန်၊ တွန်းလှန်ဖြတ်တောက်ကုန်၍။ ဝဇန္တိ၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်လျှောက်၊ သွားရောက်ကြကုန်၏။

ဤတရားဒေသနာကို ကြားနားရ၍၊ ကြည်သာရွှင်လန်း စိတ်ခံကျန်းသည် တွင်၊ ကဿပဗရားရှင် လက်ထက်တော်က၊ ဆောင်ရွက်လေ့လာခဲ့ဘူးသော မဟာ နိဒါနသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံး၌၊ ခေမာမိဗရား သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ကို ရပြီးသည်ရှိသော်၊ မြတ်စွာဗရားကို တောင်းပန် ကန်တော့လိုသည်ဖြစ်၍၊-

နမော တေ သဗ္ဗဒဿာဝိ၊ နမော တေ ကရုဏာကရ။
နမော တေ တိဏ္ဏသံသာရ၊ နမော တေ အမတံ ဒဒ။

ဒိဋ္ဌိဂဟနပက္ခန္ဓာ၊ ကာမရာဂ ဝိမောဟိတာ။
တယာ သမ္မာ ဥပါယေန၊ ဝိနိတာ ဝိနယေ ရတာ။

အဒဿနေန ဝိယောဂါ၊ တာဒိသာနံ မဟေသိနံ။
အနုဘောန္တိ မဟာဒုက္ခံ၊ သတ္တာ သံသာရသာဂရေ။

ယဒဟံ လောကသရဏံ၊ အရဏံ အရဏန္တဂုံ။
နာဒဿာမိ အဒုရဋ္ဌံ၊ ဒေသယာမိ တမစ္စယံ။

မဟာဟိတံ ဝရဒဒံ၊ အဟိတောတိ ဝိသင်္ကိတာ။
နောပေသိ ရူပနိရတာ၊ ဒေသယာမိ တမစ္စယံ။-

ဟူသောဂါထာတို့ကို လျှောက်ဆို၏။

သဗ္ဗဒဿာဝိ၊ ခပ်သိမ်းသောတရားကို ကြွင်းထားမရှိ၊ မြင်သိတော် မူပေသော ဗရား။ တေ၊ ရှင်ပင်ဗရားအား။ နမော၊ ရှိခိုးပါ၏ဗရား။ ကရုဏာကရ၊ မဟာ ကရုဏာ၏တည်ရာ ဖြစ်တော်မူပေသောဗရား။ တေ၊ အား။ နမော၊ ၎င်းဗရား။ တိဏ္ဏ သံသာရ၊ သံသရာဝဲဆုရက်မှု၊ ကူးတက်တော်မူပြီးသောဗရား။ တေ၊ အား။ နမော၊ ၎င်းဗရား။ အမတံဒဒ၊ ဘယ်အခါမှမသေ၊ အမြိုက်မွေကို၊ ပေးဝေတော် မူပေသော ဗရား။ တေ၊ အား။ နမော၊ ၎င်းဗရား။

ဒိဋ္ဌိဂဟနပက္ခန္ဓာ၊ မိစ္ဆာညစ်ထေး၊ ချုပ်ပျစ်စေးသို့ ပြေးဝင်သော။ ကာမရာဂ ဝိမောဟိတာ၊ ကာမဂုဏ်ကို၊ ခင်စုံတပ်မက်၊ နှစ်သက် လိုက်စား၍၊ မျက်စိလည် လမ်းဖွားသော အကျွန်ုပ်သည်။ သမ္မာဥပါယေန၊ လှပတင့်တယ်၊ ရှုချင်ဘွယ်သော၊ မိန်းမငယ်အဆင်းကို၊ ဘန်ဆင်းတုံရှောင်း၊ နည်းကောင်းဥပါယ်တမည်ဖြင့်။ တယာ၊ ရှင်ပင်ဗရားသည်။ ဝိနိတာ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင်၊ နည်းပေးဆုံးမတော် မူအပ် သည်ဖြစ်၍။ ဝိနယေ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို၊ ဆုံးမယဉ်ကျေးခြင်း၌။ ရတာ၊ မွေ့လျော် ရပေပြီဗရား။

တံဒိသာနံ၊ ရှင်ပင်ဗရားကဲ့သို့သဘောရှိကုန်သော။ မဟေသိနံ၊ သီလသမာဓိ အစရှိသော ဂုဏ်ကြီးသခင်၊ ဗရားရှင်တို့ကို။ အဒဿနေန၊ မုဗ္ဗုမြင်ရသဖြင့်။ ဝိယောဂါ၊ ကော့ကွင်းကင်းကွာ ခြင်းကြောင့်။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သံသာရ သာ ဂရေ၊ သံသရာပြင်ကျယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၌။ မဟာဒုက္ခံ၊ ကြီးကျယ်သော ဆင်းရဲကို။ အနုဘောန္တိ၊ ခံစားကြရကုန်၏။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ လောကသရဏံ၊ လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော် မူသော။ အရဏံ၊ ကိလေသာရန်သူ၊ ကင်းဝေးတော်မူသော။ အရဏန္တဂုံ၊ ကိလေ သာ ရန်သူပုန်၊ ကုန်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်တော်မူသော ရှင်ပင်ဗရားကို။ အဒုရဋ္ဌံ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့နိုး၊ ဝါးတောကြီး၌ နေတော်မူသည်ကိုလျက်။ ယံန အဒဿာမိ၊ အကြင် လာရောက်ဥးတင်၊ မုဗ္ဗုမြင်မိပါ။ တံအစွယံ၊ ထိုနိုးလျက်ဥးတင်၊ ဖူးမြင် မလာ၊ မလိမ္မာသော အပြစ်ဒေါသ၊ အာဒိနဝကို။ ဒေသယာမိ၊ ဘော်ပြ တင်ကြား၊ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပါ၏ ဗရား။

မဟာဟိတံ၊ သတ္တဝါ အများ၊ သုံးဘုံသားတို့၏၊ များစွာသော စီးပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော။ ဝရဒဒံ၊ မြတ်သောမဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ပေးတော်မူတတ် သော ရှင်ပင်ဗရားကို။ အဟိတောတိ၊ စီးပွားမဲ့အောင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချုတ်တက်သည် ဟူ ၍။ ဝိသင်္ကိတာ၊ ချွတ်ချော်တိမ်းပါး၊ ယုံမှား တွေးတောလျက်။ ရူပ-နိရတာ၊ အရောင်အဆင်း၌၊ လွန်မင်းစွာ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်သည်ဖြစ်၍။ ယံနောပေသိံ - ယံ နဥပေသိံ၊ အကြင်မဆည်းကပ် မလာရောက်မိပါ။ တံအစွယံ၊ ထိုဆင်းရောင် ယစ်လတ်၊ အလွဲမှတ်၍၊ မဆည်းကပ်မလာရောက်၊ မှားမှောက်မိသမျှ၊ အပြစ်ဒေါသ၊ အာဒိနဝကို။ ဒေသယာမိ၊ တင်ပြဘော်ကြား၊ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပါ၏ဗရား။

ဤသို့ကန်တော့ တောင်းပန်၍၊ နန်းတော်သို့ပြန်ပြီးလျှင်၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ၊ ခွင့်ပန်တော့လျက်၊ တယံငါးရက်မျှ ကြာသည့်အခါ၊ ဥပုသ်ပြုရာ၌ဝတ်ပြုရင်း၊ ဆီမီး တောက်လှန်းခြင်း ဆီမီးငြိမ်းသေခြင်းများကို မြင်၍၊ ထိတ်လန့်သံဝေညာန်ကို ရသ ဖြင့် သင်္ခါရအဖြစ်အပျက်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်လျက်၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက် ၍၊ တန်းခိုးအဘိညာ ပဋိသမ္ဘိဒါ စသော ကျေးဇူးဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍၊ ကောသလ မင်းမြတ်၊ မေးလျှောက်အပ်သော၊ သိမ်မွေ့ခဲကတ်သော ပြဿနာကို ကောင်းစွာဖြေဆိုသော ဝတ္ထုတင်၊ သုံးလူ့ ထုတ်ချော၊ လက်ျာတော်ခစား၊ ပညာ တေဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူ၍၊ နိဗ္ဗုယူသိမ်း၊ ငြိမ်းချမ်းရေးမြေလေပြီ။

၁၁-နဠမာလိကာထေရီမဝတ္ထု

နဠမာလိကာ ထေရီမ အလောင်းလည်း၊ ကိုးဆဲ့လေးကမ္ဘာထက်၊ စန္ဒဘာဂါ မြစ်နား၌ ကိန္နရီမဖြစ်၍၊ သိဒ္ဓတ္ထဗရားရှင်ကို ကြည်လင်သဒ္ဓါ စေတနာ ရှင်လန်း ပီတိလွမ်း၍ ကျူပန်းဖြင့် ပူဇော်ခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ဟုန်ကြောင့်၊ အပါယ်ဘုံသို့ မလားရပဲ၊ နတ်မင်းမိဗရား သုံးဆဲ့ခြောက်ကြိမ်၊ စကြဝတေးမင်း မိဗရားဆယ်ကြိမ်၊ နတ်စည်းစိမ် လူ့ စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားစံစားရ၍၊ အဆုံးဘဝ၊ ဤဂေါတမ ဗရားရှင် လက်ထက် တောထွက်၍ မဂ်ဖိုလ်ရသဖြင့်၊ နဠမာလိကာ ထေရီဖြစ်၍။-

စတုန္ဒရတိတော ကပ္ပေ၊ ယံ ပုပ္ဖမဘိ ပူဇယိံ။
ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ဗုဒ္ဓပူဇာယိဒံ ဖလံ။
ကိလေသာ ဈာပိတာ မယံ၊ ဘဝါ သဗ္ဗေ သမ္မဟတာ။
နာဂီဝ ဗန္ဓနံ ဆေတွာ၊ ဝိဟရာမိ အနာသဝါ။
သ္မာဂတံ ဝတ မေ အာသိ၊ မမ ဗုဒ္ဓဿ သန္တိကေ။
တိဿောဝိဇ္ဇာ အနုပ္ပတ္တာ၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။
ပဋိသမ္ဘိဒါ စတဿော၊ ဝိမောက္ခာပိစ အဋ္ဌိမေ။
ဆဠာဘိညာ သစ္စိကတာ၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ရှုတ်ဆိုဟောကြား၏။

ဣတော၊ ဤကံမ္ဘာမှ။ စတုန္ဒရတိတောကပ္ပေ၊ ကိုးဆဲ့လေးကမ္ဘာထက်၌။ ပုပ္ဖံ၊ ကျူပန်းကို။ ယံအဘိပူဇယိံ၊ အကြင်ပူဇော်ခဲ့ပြီ။ တေန၊ ထိုကောင်းမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လာရခြင်းကို။ ယံနာဘိဇာနာမိ၊ အကြင်မသိရပေ။ ဣဒံ၊ ဤကိုးဆဲ့လေးကမ္ဘာလုံး၊ အပါယ်မလားရခြင်းသည်။ ဗုဒ္ဓပူဇာယ၊ ဗရားကိုပူဇော်ခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။

မယံ၊ ငါသည်။ ကိလေသာ၊ ကိလေသာတို့ကို။ ဈာပိတာ၊ ဖုတ်ကြည်းအပ် ကုန်ပြီ။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘဝါ၊ ဘဝတို့ကို။ သမ္မဟတာ၊ ပယ်နုတ်အပ် ကုန်ပြီ။ နာဂီ၊ ဆင်မသည်။ ဗန္ဓနံ၊ အနှောင်အဘွဲကို။ ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍။ ဝိဟရတိ ဣဝ၊ လျှောက်လျားဘာသာ၊ ချမ်းသာေးမြ၊ တောမှာပျော်ရွှင်နေရသကဲ့သို့။ ဗန္ဓနံ၊ သံယောဇဉ်အနှောင်အဘွဲကို။ ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍။ အနာသဝါ၊ အာသံဝေ ဝါခပ်သိမ်း၊ ကုန်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရာမိ၊ ဝေးေးမြမြ၊ ဟိန်းချချ နေရပေ၏။

မမ၊ ငါ၏။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဗရားမြတ်၏။ သန္တိကေ၊ အထံတော်သို့။ အာဂတံ၊ ဧရောက်လာခြင်းသည်။ မေ၊ ငါ၏။ သ္မာဂတံ၊ ကောင်းစွာ ရောက်လာခြင်းသည်။ အံသံဝတ၊ ဖြစ်ပေစွတကား။ တိဿောဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့သို့။ အနုပ္ပတ္တာ၊ အစဉ်ရောက်အပ်ပေကုန်ပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဗရားမြတ်၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ ကတံ၊ လိုက်နာပြုကျင့်ရပေပြီ။

စတသော၊လေးပါးကုန်သော။ ပဋိသမ္ဘိဒါစ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာန်တို့ကို၎င်း။ အဋ္ဌ၊ ရှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေဝိမောက္ခာပိစ၊ ဤသမာပတ်တို့ကို၎င်း။ ဆဋ္ဌာဘိညာပိစ၊ အဘိညာခြောက်ပါးတို့ကို၎င်း။ သစ္စိကဘာ၊ မျက်မှောက်ပြုအပ်ကုန်ပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ၎င်း။ သာသနံ၊ ကို။ ကတံ၊ ပြီ။

၁၂-ကေပိဏ္ဍပါတ ဒါယိကာ ဘိက္ခုနီမဝတ္ထု

ဆွမ်းတထပ်စာ လှူခဲ့ဘူးသော၊ ကေပိဏ္ဍပါတဒါယိကာ၊ ဘိက္ခုနီမအလောင်း၊ အမျိုးကောင်း၊ သမီးတယောက်လည်း၊ ကိုးဆဲ့တကမ္ဘာထက်၊ ဝိပဿီ ဗရားရှင်လက်ထက်၊ ဗန္ဓုမာမင်း၏ မိဖရားဖြစ်၍၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုမိသည်မရှိဟု သတိရ၍၊ ဤသို့ ကြံအောက်မေ့၏။

အာဒါယ ဂမနိယံ ဟိ၊ ကုသလံ နတ္ထိ မေ ကတံ။
မဟာဘိတာပံ ကဋ္ဌကံ၊ ယောရရူပံ သုဒါရုဏံ။
နိရယံ နန္ဒဂစ္ဆာမိ၊ နတ္ထိ မေ ဧတ္ထ သံသယော။

မေ-မယာ၊ ငါသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်ဘူးသော ကောင်းမှုကံကို။ အာဒါယ၊ ယူဆောင်၍။ ဂမနိယံ၊ သွားသင့် သွားအပ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ရိက္ခာသည်။ နတ္ထိဟိ-နတ္ထိဝေ၊ မရှိပါသည်တကား။ မဟာဘိတာပံ၊ အလွန်ထန်ပြင်း၊ ကြီးမင်းစွာပူပန်သော။ ကဋ္ဌကံ၊ စပ်ခါးခံခက်သော။ ယောရရူပံ၊ ကြမ်းတန်းသောသဘောရှိသော။ သုဒါရုဏံ၊ အလွန် ကြမ်းကြုတ်သော။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဂစ္ဆာမိနု၊ သွားရမည် စင်စစ်တည်း။ ဧတ္ထ၊ ဤငရဲသို့ လားရမည်၌။ မေ၊ ငါ့အား။ သံသယော၊ တွေးတောယုံမှားဘွယ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိလေတကား။

ဤသို့ကြံပြီးလျှင်၊ မင်းကြီးထံ ရဟန္တာတပါးကို တောင်းယူ၍၊ သပိတ်ကို ဆွမ်းဖြူဟင်းလျှာကောင်း အပြည့်လောင်းသွတ်၍၊ ပြင်ပ၌ နံ့သာလိမ်းပွတ်လျက်၊ ကွန်ရက်ဖုံးလွှမ်းသင်္ဃန်းတစ် တင်လှူပြီးလျှင်၊ ကြည်လင်စွာလှ၊ ထိုဒါနကို၊ အသက်ရှည်သမျှ အောက်မေ့စဉ်းစား၍၊ ဘဝတပါး ပြောင်းသွား စုတေ့သောအခါ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သွား၍၊ နတ်မင်းမိဖရား အကြိမ်သုံးဆယ်၊ စကြာဝတေးမင်းမိဖရား အကြိမ်နှစ်ဆယ်၊ တင့်တယ်ပြည့်ဝ၊ လိုတိုင်းရသော ဘဝများစွာ သံသရာတွင်၊ ချမ်းသာစွာ ကျင်လည်ခဲ့ရ၍၊ အဆုံးဘဝ၊ ဤဂေါတမ ဗရားရှင်လက်ထက်၊ တေ့ထွက်၍ မဂ်ဖိုလ်ရသဖြင့် ကေပိဏ္ဍပါတဒါယိကာဘိက္ခုနီမ ဟု ထင်ရှားစွာဖြစ်၍။-

ကေနာဝုတိတော ကပေ၊ ယံဒါနမဒဒိံ တံဒါ။
ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ပိဏ္ဍပါတသိဒံ ဖလံ။-အစရှိသော ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုဟောကြားလေသတည်း။

ဣတော၊ ဤကမ္ဘာမှ။ ကေနာသုတိကပေ၊ ကိုးဆဲ တကမ္ဘာထက်၌။ တဒါ၊ ထို
ဝိပဿိဗရား လက်ထက်တော်အခါ၌။ ဒါနံ၊ ဆွမ်းတထပ်စာအလှူကို။ ယံအဒဒိံ၊
အကြင်လူခဲဘူးပြီ။ တေန၊ ထိုကောင်းမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လားရ ခြင်း
ကို။ ယံနာဘိဇာနာမိ၊ အကြင် မသိရပေ။ ဣဒံ၊ ဤကိုးဆဲ တကမ္ဘာ ပတ် လုံး
အပါယ်မလားရခြင်းသည်။ ပိဏ္ဍပါတဿ၊ တထပ်စာ ဆွမ်းကို လှူဒါန်းရခြင်း၏။
ဖလံ၊ အကျိုးပေတည်း။

၁၃-ကုဋေဝါကျိယာ ဝါယိကာ ဝါကျိနိမိတ္တု

အမျိုးကောင်းသမီးတယောက်လည်း၊ ကိုးဆဲ နှစ်ကမ္ဘာထက်က၊ တိဿဗရားရှင်
ဆွမ်းခံဝင်လာရာ၊ ဆွမ်းတဇွန်းလှူဒါန်းသည်ကို လမ်းကြား၌ပင် ရပ်တော်မူ၍။-

ကုဋေဝါ ကိန္တံ ဒတုာန၊ တာဝတိံသံ ဂမိဿသိ။
ဆတ္တိံသ ဒေဝရာဇုနံ၊ မဟေသိတ္တံ ကရိဿသိ။
ပညာသံ စက္ကဝတ္တိနံ၊ မဟေသိတ္တံ ကရိဿသိ။
မနုဿာ ပတ္တိတံ သဗ္ဗံ၊ ပဋိလစ္ဆသိ သဗ္ဗဒါ။
သဗ္ဗတ္တိံ အနုဘောတုာန၊ ပဗ္ဗဇိဿသိ ကိဉ္ဇနာ။
သဗ္ဗာသဝေ ပရိညာယ၊ နိဗ္ဗာယိဿသိ နာသဝါ။

ဟူသောဂါထာတို့ဖြင့် တိဿဗရား၊ တရား အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

ကုဋေဝါကျိယာ တဇွန်းမျှသော ဆွမ်းကို။ ဒတုာန၊ လှူဒါန်း ရသော ကြောင့်။
တာဝတိံသံ၊ တာဝတိံသာ၊ နတ်တို့ရွာသို့။ ဂမိဿသိ၊ လားရလတ္တံ့။ ဆတ္တိံသ၊
သုံးဆဲခြောက်ကြိမ်။ ဒေဝရာဇုနံ၊ နတ်မင်းတို့၏။ မဟေသိတ္တံ၊ မိဗရား အဖြစ်ကို။
ကရိဿသိ၊ ပြုရလတ္တံ့။

ပညာသံ၊ အကြိမ်ငါးဆယ်။ စက္ကဝတ္တိနံ၊ စကြဝတေး မင်းတို့၏။ မဟေသိတ္တံ၊
မိဗရားအဖြစ်ကို။ ကရိဿသိ၊ ပြုရလတ္တံ့။ မနုဿာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ပတ္တိတံ၊ တောင့်တ
အပ်သော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပဋိလစ္ဆသိ၊ ရလံ့ဟော့။

သဗ္ဗတ္တိံ၊ လူနတ် စည်းစိမ်ကို။ အနုဘောတုာန၊ သုံးဆောင် ခံစား ပြီး၍။
အကိဉ္ဇနာ၊ ကြောင့်ကြမရှိပဲ။ ပဗ္ဗဇိဿသိ၊ ဂေါတမ ဗရားလက်ထက် တောထွက်
လတ္တံ့။ သဗ္ဗာသဝေ၊ အလုံးစုံသောအာသဝေ တရား လေးပါးတို့ကို။ ပရိညာယ၊
ပရိညာသုံးပါးဖြင့်သိ၍။ အနာသဝါ၊ အာသဝေ ကုန်ကင်းသည်ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗာ
ယိဿသိ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ ငြိမ်းရလတ္တံ့။

ဤသို့တရားအနုမောဒနာပြုပြီးသျှင်၊ ကောင်းကင်ခရီးသို့တက်၍၊ ဟင်္သာငှက်
မင်းကဲ့သို့၊ ထိန်ဝင်းတောက်ပ၊ ပျံကြတော်မူလေ၏။ ထိုမိန်းမလည်း၊ ဗရားဗျာဒိတ်

တော်အတိုင်း၊ ဘဝသံသရာ၌ စည်းစိမ် ချမ်းသာ တို့ကိုရ၍၊ အဆုံးဘဝ၊ ငါတို့
ဂေါတမဗုဒ္ဓလက်ထက် တောထွက်၍၊ ကဋ္ဌစ္ဆုဘိက္ခဝါဒါယိကာ ရဟန္တာမဖြစ်၍၊

သုဒ္ဓိန္နံ မေ ဒါနဝရံ၊ သုယိဋ္ဌာ ယာဂသမ္ပဒါ။
ကဋ္ဌစ္ဆုဘိက္ခံ ဒတုာန၊ ပတ္တာဟံ အစလံ ပဒံ။

ဒွေနာဝုတေ ဣတော ကပ္ပေ၊ ယံဒါန မဒဒိံ တဒါ။
ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ဘိက္ခဝါ ဒါနဿိ ဒံ ဖလံ။—

အစရှိသော ဂါထာတို့ကို ရှုတ်ဆို ဟောကြား၏။

မေ-မယာ၊ ငါသည်။ ဒါနဝရံ၊ မြတ်သောအလှူကို။ သုဒ္ဓိန္နံ၊ ကောင်းစွာ လှူအပ်
လေပြီ။ ယာဂ-သမ္ပဒါ၊ ပြည့်စုံသော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို။ သု-ယိဋ္ဌာ၊ ကောင်းစွာ
ပူဇော်အပ်ပေပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကဋ္ဌစ္ဆုဘိက္ခံ၊ တဇွန်းမျှသောဆွမ်းကို။ ဒတုာန၊
ပူဇော်လှူဒါန်းခဲ့ဘူးသောကြောင့်။ အစလံ၊ တုန်လှုပ်ရွေရှားခြင်းမရှိသော။ ပဒံ၊
နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ရပေပြီ။ ။ဣတော၊ ဤကမ္ဘာမှ။ ဒွေနာဝုတေကပ္ပေ၊
ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာ ထက်၌။ တဒါ၊ ထိုဘိဿ ဗုဒ္ဓရှင် လက်ထက် တော်၌။ ယံဒါနံ၊
အကြင်အလှူကို။ အဒဒိံ၊ လှူခဲ့ပြီ။ တေန၊ ထိုအလှူကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လား
ရခြင်းကို။ နာဘိ ဇာနာမိ၊ မသိရဘူးပေ။ ဣဒံ၊ ဤကိုးဆယ့် နှစ်ကမ္ဘာ ပတ်လုံး၊
အပါယ် မလားရ ခြင်းသည်။ ဘိက္ခဝါဒါနဿ၊ ဆွမ်း အလှူ၏။ ဖလံ၊ အကျိုး
ပေတည်း။

၁၄-ပဉ္စဒီပိကာ ဘိက္ခုနီမဝတ္ထု

ပဉ္စဒီပိကာ ဘိက္ခုနီမ အလောင်း၊ အမျိုးကောင်းသမီးတယောက်လည်း၊ ကမ္ဘာ
တသိန်းထက်၊ ပဒုမုတ္တရ ဗုဒ္ဓရှင်လက်ထက်၊ ကုသိုလ် လိုလား၍၊ ဗုဒ္ဓသွား—
ကျောင်းတက်အမှု၌ လေ့လာလျက်၊ ကျောင်းအရံ တခုမှထွက်၊ ကျောင်းအရံတခု
သို့ဝင်၊ သားလာစဉ်အခါဝယ်၊ လက္ခယနေ့ မဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၍၊ ရိုသေ
သဒ္ဓါ၊ ဝမ်းသာကြည်လင်၊ ဆင်ခြင် ခိဋ္ဌာန်လျှင်၊ မဟာဗောဓိပင်သည်၊ ရွှေစင်
အဆင်း၊ ဝင်းဝင်းတောက်ပ၊ တန်းခိုးပြသည်နှင့်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ဗောဓိပင်ရင်း
၌ နေ၍၊ ခုနစ်ရက် ငြောက်သော ညဉ့်၌၊ ဆီမီးငါးခွက် အရုဏ် တက် အောင်
ပူဇော်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ်၊ အမြင့် ယူဇနာ ၄၂၅၀
ဆယ်၊ အကျယ် ယူဇနာ သုံးဆယ်တိုင်တိုင်၊ မရေတွက်နိုင်သော ဆီမီးလျှံ အရောင်
တို့ဖြင့်၊ နတ်ပြည်အလုံး လောင်မတတ်၊ ပြောင်ပြောင် တောက်ပသော ပဉ္စဒီပ
အမည်ရသော ဗိမာန် ဘုံဆောင်ကြီး၌၊ ပဉ္စဒီပ နတ်သမီးဖြစ်၍၊ မျက်ကွယ်၌ပင်
နေငြားသော်လည်း၊ အရပ် ဆယ်မျက်နှာ၌၊ တောင်သစ်ပင် အကွယ်အကာပရို့၊
မြင်နိုင်သော မျက်စိကို ရလေ၏။ နတ်မင်းကြီးတို့၏ မိဖုရား အကြိမ် ရှစ်ဆယ်၊

စကြဝတေးမင်း မိဖုရား အကြိမ်တရာ၊ ဖြစ်လေရာရာဘဝတို့၌၊ အသိန်းမျှလောက်
သော ဆီမီးအနီး၌ ထွန်းလင်း တောက်ပ၊ နတ်ပြည်မှစုတေ၍၊ လူ့ပြည်အစိမ်း၌
နေရငြား သော်လည်း၊ မျက်စိမှိတ်ခြင်း မရှိရာ၊ မွေးဘွားသော ကာလ၌လည်း၊
မီးနေအိမ်၌ တသိန်း မျှလောက်သော ဆီမီးထွန်းလင်းတောက်ပ၊ အဆုံး ဘဝ၌
လည်း၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်ချင်လှ၍၊ ငါတို့ဂေါတမဗုဒ္ဓရှင် သာသနာတော်ဝယ် ခုနစ်နှစ်
အရွယ်က တောထွက်၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ကို ရပြီးနောက်၊ ပဉ္စဒီပိကာ ဘိက္ခုနီမဟု
ထင်ရှားစွာဖြစ်လေ၍၊-

မဏ္ဍပေ ရုက္ခမူလေဝါ၊ ပါသာဒေသု ဂုဟာသုဝါ။
သုညာဂါရေစ ဈာယန္တာ၊ ပဉ္စဒီပါ ဇလန္တိ မေ။
ဒိဗ္ဗစက္ခု ဝိသုဒ္ဓံ မေ၊ သမာဓိကုသလာ အဟံ။
အဘိညာ ပါရမိံ ပတ္တာ၊ ပဉ္စဒီပါနိဒံဖလံ။
သဗ္ဗဝေါသိတဝေါသာနာ၊ ကထကိစ္စာ အနာသဝါ။
ပဉ္စဒီပ မဟာဝီရာ၊ ပါဒေ ဝန္တတိ စက္ခုမ။
သတသဟဿိတောကပေ၊ ယံ ဒီပမဒဒိံ တဒါ။
ဒုက္ကတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ပဉ္စဒီပါနိဒံ ဖလံ။-

အစံရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဗုဒ္ဓကို လျှောက်ထား၏။

မဏ္ဍပေဝါ၊ မဏ္ဍပ်ကနွား၌၎င်း။ ရုက္ခမူလေဝါ၊ သစ်ပင်ရင်း၌၎င်း။ ပါသာ
ဒေသုဝါ၊ ပြာသာဒ်တို့၌၎င်း။ ဂုဟာသုဝါ၊ ဥမင်လိုက်ဂူတို့၌၎င်း။ သုညာဂါရေစ၊
ဆိတ်ငြိမ်ရာကျေးစင်း၌၎င်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဈာယန္တာ-ဈာယန္တာယ၊ ဘာဝနာ
ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ စီးဖြန်းရှုဆင်ခြင်စဉ်။ ဝါ၊ ရှုဆင်ခြင်သည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ရှုဆင်ခြင်သော်။
မေ၊ အကျွန်ုပ်၏ အနီး၌။ ပဉ္စဒီပါ၊ ဆီမီး ငါးပွင့်တို့သည်။ ဇလန္တိ၊ ထွန်းလင်း
တောက်ပကုန်၏။

မေ၊ ၎င်း။ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုသည်။ ဝိသုဒ္ဓံ၊ အထူးစင်ကြယ်ပေပြီ။ အဟံ၊ သည်။
သမာဓိကုသလာ၊ သမာဓိစွာအရာ၌ လိမ္မာပေပြီ။ အဘိညာပါရမိံ၊ အဘိညာ
ကမ်းတဘက်သို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ရပေပြီ။ ဣဒံ၊ ဤအလုံးစုံသည်။ ပဉ္စဒီပါနံ၊ မဟာ
ဗောဓိပင်ကို၊ ကြည်လင်ကော်ရော်၊ ပူဇော်ခဲ့ပြီးသော ဆီမီးငါးပွင့်တို့၏။ ဖလံ၊
အကျိုးပေတည်းဗုဒ္ဓာ။

မဟာဝီရာ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူပေသော။ စက္ခုမ၊ စက္ခု ငါးပါးရှိ
တော်မူပေသော ရှင်ပင်ဗုဒ္ဓာ။ သဗ္ဗဝေါသိတဝေါသာနာ၊ အလုံးစုံပြီးဆုံးခြင်းဖြင့်
ပြီးဆုံးပြီးသော။ ကထကိစ္စာ၊ ပြုအပ်ပြီးသော ရဟန်းကိစ္စရှိသော။ အနာသဝါ၊
အာသဝေါကုန်ကင်းပြီးသော။ ပဉ္စဒီပါ၊ ပဉ္စဒီပါ အမည်ရသော ရဟန်းမိန်းမ
သည်။ ပါဒေ၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို။ ဝန္တတိ၊ ရှိခိုးပါသည်ဗုဒ္ဓာ။

ဣတော၊ ဤကမ္ဘာမှ။ သတသဟသေကပေ၊ ကမ္ဘာကသိန်းထက်၌။ တဒါ
 ထိုပဒုမတ္တရ ဗရားလက်ထက်တော်၌။ ဒိပံဆိမိးကို။ ယံအဒဒိံ ၊ အကြင်ပေးလှခဲ့ပြီ၊
 တေန၊ ထိုဆိမိးအလှူကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ ၊ ကို။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိရဘူးပါ။ ဣဒံ၊
 ဤကမ္ဘာတသိန်း အပါယ်မလားရခြင်းသည်။ ပဉ္စဒီပါနံ၊ ဆိမိးငါးပွင့်တို့၏။ ဖလံ၊
 အကျိုးပေတည်းဗရား။

၁၅-ချိုးရေလူဒါန်းသော ဘိက္ခုနီမဝတ္ထု

အမျိုးကောင်းသမီး တယောက်လည်း၊ ကိုးဆွဲ တကမ္ဘာထက်၊ ဝိပံသီဗရား
 လက်ထက်၊ ဗန္ဓုမတီမြို့ကြီး၌ ရေခပ်၍ အသက်မွေးရသော ဆင်းရဲသူမဖြစ်၍၊
 ကျောင်းတော်၌ ရေချိုးအံ့တွင် ရေလောင်းဝတ် ပြုခဲ့ဘူးသောကြောင့်၊ ကဲလွန်
 ထူးမြတ်သော တာဝတိံသာဘုံဆောင်ဝယ်၊ နတ်သမီးတထောင်ထက်၊ ဆယ်ဌာန
 သာလွန်ထူးခြား၍၊ နတ်မင်းမိဗရား အကြိမ်ငါးဆယ်၊ စကြာမင်းမိဗရား အကြိမ်
 နှစ်ဆယ်၊ အပါယ်မလား၊ တောင်ဖျားသစ်ပင်၊ ကောင်းကင်၌ နေသော်လည်း၊
 ရေအလိုရှိက လျင်စွာရေရ၊ မိုဗ်းရွာစေလိုက မိုဗ်းရွာ၊ ကိုယ်မှာကြေးမြူ၊ အအိုက်
 အပူမရှိ။ ပစ္စိမဘဝ၌၊ မကောင်းမှုကင်းပါ၊ စင်ကြယ်သော စိတ်ကောင်းကိုရ၍၊
 အာသဝကုန်ခန်း၊ ရဟန္တာမဖြစ်ပြီးလျှင်။—

ပဗ္ဗတဂ္ဂေ ဒုမဂ္ဂေဝါ၊ အန္တလိက္ခေစ ဘူမိယံ။
 ယဒါ ဥဒကမိစ္ဆာမိ၊ ခိပ္ပံ ပဋိလဘာမဟံ။
 အဝုဋ္ဌိကာ ဒိသာ နတ္ထိ၊ သန္တတ္တကုထိတာပိစ။
 မမ သင်္ကပ္ပ မညာယ၊ မဟာမေသော ပဝဿတိ။
 ဥက္ကံဝါ ပရိဋ္ဌာဟောဝါ၊ သရီရေ မေ နဝိဇ္ဇတိ။
 ကာယေစ မေ ရဇော နတ္ထိ၊ ဒကဒါနဿိဒံ ဖလံ။
 ဝိသုဒ္ဓမနသာ အဇ္ဇ၊ အပေတမနပါပိကာ။
 သဗ္ဗာသဝပရိက္ခန္ဓာ၊ နတ္ထိ ဒါနိ ပုနဗ္ဗဝေ။
 ဧကနာဝုတိတောကပေ၊ ယံ ဒကံ မဒဒိံ တဒါ။
 ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ဒကဒါနဿိဒံ ဖလံ။—

အစရှိသောဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုလျှောက်ကြား၏။

ပဗ္ဗတဂ္ဂေဝါ၊ တောင်ဖျား၌၎င်း။ ဒုမဂ္ဂေဝါ၊ သစ်ပင်ဖျား၌၎င်း။ အန္တလိက္ခေစ၊
 ကောင်းကင်၌၎င်း။ ဘူမိယံစ၊ မြေပြင်၌၎င်း။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဥဒကံ၊
 ရေကို။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ သည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်မြန်စွာ။
 ပဋိလဘာမိ၊ ရနိုင်ပါ၏။

ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သည်။ သန္တတကုထိတာပိ၊ ပြင်းစွာပူလောင် ဆူပွက် ကုန်ငြားသော်လည်း။ အဝုဠိကာ၊ မိုဗ်းရှားပါးကုန်သော အရပ်မျက်နှာတို့သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သင်္ကပ္ပံ၊ မိုဗ်းရှားစေလိုသောအကြံကို။ အညာယ၊ သိသကဲ့သို့ဖြစ်၍။ မဟာမေဿ၊ ကြီးစွာသော မိုဗ်းသည်။ ဗဝဿတိ၊ ရွာသွန်း၏။

မေ၊ ၏။ သရီရေ၊ ကိုယ်၌။ ဥဏ္ဍံ၊ အပူသည်၎င်း။ ပရိဋ္ဌာဟောံ၊ အအိုက်သည်၎င်း။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပါ။ မေ၊ ၏။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ရဇော၊ မြူကြေးသည်လည်း။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပါ။ ဣဒံ၊ ဤအလုံးစုံသည်။ ဒကဒါနဿ၊ ရေလှူဒါန်းရခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးပါတည်း။

အဇ္ဇ၊ ယခုဘဝ၌။ ဝိသုဒ္ဓမနဿ၊ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းသော နှလုံးသွင်းရှိပါ၏။ အပေတမနပါပိကာ၊ ကင်းသောစိတ်၏ညစ်ကျ၊ မကောင်းမှုရှိပါ၏။ သဗ္ဗာသဝပရိက္ခိဏာ၊ ကုန်ပြီးသော အလုံးစုံသော အာသဝေ၊ တရားရှိပါပြီ။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပုနုဗ္ဗဝေ၊ တစ်ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ရခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပါပြီ။

ဣတော၊ ဤကမ္ဘာမှ။ ဧကနဝုတိတေကပေ၊ ကိုးဆဲ့တကမ္ဘာထက်၌။ တဒါ၊ ထိုဝိပဿိဗုဒ္ဓိ၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၌။ ဒကံ၊ ရေကို။ ယံအဒဒိံ၊ အကြင်ပေးလှူခဲ့ပြီ။ တေန၊ ထိုရေပေးလှူသော ကောင်းမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လားရခြင်းကို။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိရဘူးပါ။ ဣဒံ၊ ဤအလုံးစုံသည်။ ဒကဒါနဿ၊ ရေချမ်းတော် လှူဒါန်းရခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးပေတည်းဗုဒ္ဓိ။

၁၆-ကျေပေါသထ ဘိက္ခုနီမဝတ္ထု

ကျေပေါသထ ဘိက္ခုနီမ အလောင်း၊ အမျိုးကောင်းသမီး တယောက်လည်း။ ကိုးဆဲ့တကမ္ဘာထက် ဝိပဿိ ဗုဒ္ဓိရှင်လက်ထက် ရေခပ်ကျွန်မဖြစ်၍၊ မွင်းနှင့်တကွ မြို့သူမြို့သားတို့ ဥပုသ်စောင့်သုံးကြသည်ကို မြင်သောကြောင့်။ -

ရာဇာပိ ရဇံ ဆဇေတွာ၊ ဥပဂစ္ဆိ ဥပေါသထံ။
သဖလံနုန တံကမ္ပံ၊ ဇနကာယော ပမောဒိတော။

ရာဇာပိ၊ ဗန္ဓုမတိပြည်ကြီးသနင်း၊ ဗန္ဓုမာမင်းစဉ်လျက်လည်း။ ရဇံ၊ ပြည်စည်းစိမ်ကို။ ဆဇေတွာ၊ စွန့်၍။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်သို့။ ဥပဂစ္ဆိ၊ ကပ်ရောက် စောင့်ရှောက်သေး၏။ ဇနကာယော၊ လူများ အပေါင်းသည်လည်း။ ပမောဒိတော၊ ရွှင်ပျော်ဝမ်းမြောက်၊ ဥပုသ်စောင့်ရှောက်၏။ တံကမ္ပံ၊ ထိုဥပုသ်စောင့်သုံးသော အမှုသည်။ သဖလံနုန၊ အကျိုးရှိအံ့ စင်စစ်တည်း။ -

ဟု-အသင့် ဆင်ခြင်၍ ဥပုသ် ဝင်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်၊ တာဝတိံသာ နတ်ရွာ ဘုံကြီး၌၊ နတ်သမီးတသိန်း ခစားအပ်သည်ဖြစ်၍၊ နတ်မိဖရားခြောက်ဆဲ့လေးကြိမ်၊ စကြဝတေးမင်းမိဖရားခြောက်ဆဲ့သုံးကြိမ်၊ စည်းစိမ်ခံစားရွှေသားအဆင်းပြည့်တင်း ကိုယ်ရေ ၁၅ ငွေ ပတ္တမြား ဖလံသား အသုံးအဆောင်မျိုး ပိုးဖဲကတ္တီပါ ကမ္မလာ ခေါ်မ ကပ္ပိသအဝတ်အထည် အချည်အကွင်း ထမင်းအဖျော်ယမကာ နံ့သာမွှေး မျိုး အခိုးထုံသင်း ဆင်မြင်းထမ်းစင် လှည်းယာဉ်ရထား ကန္ဓားမဏ္ဍပ် ပြာသာဒ် လိုဏ်ဂူ ဇုလစ်ထူစိုက်သော တိုက်အိမ်ဘုံနန်းတို့ကို ဥပုသ်ကုသိုလ် အစွမ်းဖြင့် ရခဲ့ ခံစားခဲ့ပြီးမှ အဆုံးစွန်ဘဝ၌ ခုနစ်နှစ်ရှယ်က တောထွက်၍၊ ဆွဲငါးရက်အတွင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရ၍ ကေုပေါသထဘိက္ခုနီမဟု ထင်စွာဖြစ်၍။-

သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏာ ဟုတုာန၊ ဘဝေသု သံသရာ မဟံ။
 သဗ္ဗတ္ထ ပဝရာ ဟောမိ၊ ဥပေါသထသိဒ္ဓိ ဖလံ။
 ကေနာဝုတိတေ ကပ္ပေ၊ ယံကမ္မမကရိံ တဒါ။
 ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ဥပေါသထသိဒ္ဓိ ဖလံ။-

အစရှိသောဂါထာတို့ကို ရှုတ်ဆို လျှောက်ထားလေသတည်း။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘဝေသု၊ ဘဝကြီးငယ်တို့၌။ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏာ၊ ရှေ့အဆင်း နှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်။ ဟုတုာန၊ ဖြစ်ရ၍။ သံသရာမိ၊ ကျင်လည်ခဲ့ရပေ၏။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံ ဖြစ်လေရာ ဘဝတို့၌။ ပဝရာ၊ သူ့ထက်ထူးချွန်၊ ကဲလွန်မန်မြတ် သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပေ၏။ ဣဒံ၊ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းသည်။ ဥပေါသထသ၊ ဥပုသ် စောင့်သုံးခဲ့ရခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးပေတည်း။

ဣတော၊ မှ။ ကေနာဝုတိတေကပ္ပေ၊ ၌။ တဒါ၊ ၌။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင် ဥပုသ် စောင့်သုံးခြင်း ကောင်းမှုကို။ အကရိံ၊ ပြုခဲ့ပြီ။ တေန၊ ထိုကောင်းမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ကို။ နာဘိဇာနာမိ၊ ပါ။ ဣဒံ၊ သည်။ ဥပေါသထသ၊ ၏။ ဖလံ၊ တည်းဗရား။

၁၇-မိထွေးတော်ဂေါတမိ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခန်း

သုံးလောကဆီမီး၊ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော၊ စောထီးလူ့ဘ၊ သမ္မုဒ္ဓမြတ်စွာ သည်၊ ဝေသာကီပြည်မှန်၊ မဟာဝုန်တောရကျောင်း၌၊ ကိန်းအောင်းမွေလျော်၊ စံနေတော်မူစဉ်ကာလ၊ ဘိက္ခုနီမ ငါးရာတို့နှင့်တကွ၊ နိဗ္ဗာန်ယူမည်ဟု တူ၍သော အကြံအစည်ရှိသော မိထွေးတော်ဂေါတမိ ဘိက္ခုနီမသည်၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဌာနသို့ ချဉ်းကပ်၍။-

ဗုဒ္ဓဿ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ သာဝကဂုယုဂဿစ။
 ရာဟုလာနန္ဒနန္ဒာနံ၊ နာလံ လစ္ဆာမိ ပဿိတုံ။

ပဋိပုစ္ဆာယုသင်္ခါရံ၊ သြသဇ္ဇိတံန နိဗ္ဗုတိံ။

ဂစ္ဆေယျံ လောကနာထေန၊ အနုညာတာ မဟေသိနာ။

ဗုဒ္ဓဿ၊ သားတော်ဗရား၏၎င်း။ သာဝကဂုယုဂဿစ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးစုံ၏ ၎င်း။ ရာဟုလာနန္ဒ နန္ဒာနံ၊ မြေးတော်ရာဟုလာ၊ သားတော်အာနန္ဒာ၊ သားရင်း မင်းနန္ဒတို့၏၎င်း။ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော် မူကြမည်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿိတံ၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ။ နလစ္ဆာမိ၊ မရချေတော့အံ့။

ပဋိပုစ္ဆ၊ ပန်ကြားလျှောက်ထား၍။ အာယုသင်္ခါရံ၊ အသက်ကို ပြုပြင်တတ် သောဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို။ သြသဇ္ဇိတံန၊ စွန့်လွှတ်၍။ လောကနာထေန၊ လူသုံးပါး တို့၏။ ကိုးစားရာဖြစ်တော်မူသော။ မဟေသိနာ၊ သားတော်ဗရားသည်။ အနုညာ တာ၊ သာကြည်နူးညွတ်၊ ခွင့်လွှတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗုတိံ၊ သင်္ခါရခပ်သိမ်း၊ ကုန် ငြိမ်းရာမှန်၊ အနုပါဒ်သေသ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆေယျံ၊ သွားတော့အံ့။—

ဟု—အကြံဖြစ်သည်အခါ၊ ပြင်းစွာတုန်ဟီး၊ မြေကြီးလျှင်၊ ပဲ့တင်ရိုက်ခြောင်း၊ ကောင်းကင်မှ မိုသ်းစည်ကြီးမြည်၊ ကျောင်းစောင့်နတ်တို့ ငိုရိုကြသည်များကို ကြား ၍၊ ဂေါတမီထံ တိက္ခာနိမများ လာရောက်၊ ခြေဖျားမှာ ဥြးတင် လက်မြှောက်၍ မေးလျှောက်ကြရာ၊ မိမိကြံစည်တိုင်းကို ဖြေကြားလျှင်၊ တိက္ခာနိမငါးရာတို့က။—

ယဒိ တေ ရုစိတံ အယျေ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံ သိဝံ။
နိဗ္ဗာယိဿာမ သဗ္ဗာပိ၊ ဗုဒ္ဓါနုညာယ သုဗ္ဗတေ။
မယံ သဟာဝ နိက္ခန္ဓာ၊ ခရာပိစ ဘဝါပိစ။
သဟာယေဝ ဂမိဿာမ၊ နိဗ္ဗာနံ ပဒမုတ္တမံ။

သုဗ္ဗတေ၊ ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ရှိသော။ အယျေ၊ ရှင်မဂေါတမီ။ ပရမံ၊ လွန်မြတ်သော။ သိဝံ၊ ဘေးခပ်သိမ်းတို့၏ ငြိမ်းရေးရာ ဖြစ်သော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန် ယူခြင်းကို။ တေ၊ ရှင်မအား။ ယဒိရုစိတံ၊ အကယ်၍ နှစ်သက်သည်ဖြစ်အံ့။ သဗ္ဗာပိ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဗုဒ္ဓါနုညာယ၊ ကြည်သင်္ခါနူးညွတ်၊ ဗရားခွင့်လွှတ်တော်မူသဖြင့်။ နိဗ္ဗာယိဿာမ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ ငြိမ်းကြကုန်စို့အံ့။

မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ခရာပိစ၊ နန်းအိမ်ဗိမာန်မှ၎င်း။ ဘဝါပိစ၊ ဝဋ္ဋိဘဝ မှ၎င်း။ သဟာဝ၊ အတူတကွသာလျှင်။ နိက္ခန္ဓာ၊ ထွက်ခွဲကြကုန်ပြီ။ ဥတ္တမံ၊ မြတ် သော။ နိဗ္ဗာနံပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်အရပ်သို့လည်း။ သဟာယေဝ၊ တကွသာလျှင်။ ဂမိဿာမ၊ သွားကြကုန်စို့အံ့။—ဟု— လျှောက်ထားကြသည်ရှိသော်၊ ထိုတိက္ခာနိမတို့နှင့် အတူ၊ ကျောင်းစောင့်နတ်များကိုလည်း။—

ဥပဿယေ ယာ ဓိဝတ္ထာ၊ ဒေဝတာ တာ ခမန္တု မေ။
တိက္ခာနိ နိလယသေခံ၊ ပစ္စိမံ ဒဿနံ မမ။

ဇရာဝါ မစ္စုဝါ ယတ္ထ၊ အပ္ပိယေဟိ သမာဂမော။
ပိယေဟိ ဝိယောဂေါ နတ္ထိ၊ တံ ဝဇိဿံ အသင်္ခတံ။

ယာဒေဝတာ၊ အကြင်နတ်တို့သည်။ ဥပဿယေ၊ ဘိက္ခုနီမတို့၏ကျောင်းတိုက်၌။ အဓိဝတ္ထာ၊ မှီနေစောင့်ရှောက်ကုန်၏။ တာဒေဝတာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝါ၊ ငါ၏အပြစ်ကြီးငယ်ကို။ ခမန္တ၊ သည်းခံကြပါကုန်လော့။ ဘိက္ခုနီ နိလယဿ၊ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ကျောင်းတိုက်ကို။ ဣဒံဒဿနံ၊ ဤ မြင်ရခြင်းသည်။ မမ၊ ငါ၏။ ပစ္စိမံ၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော။ ဒဿနံ၊ မြင်ရခြင်းတည်း။

ယတ္ထ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်၌။ ဇရာဝါ၊ အိုခြင်းသည်၎င်း။ မစ္စုဝါ၊ သေခြင်းသည်၎င်း။ အပ္ပိယေဟိ၊ မချစ်အပ်ကုန်သော သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့နှင့်။ သမာဂမောဝါ၊ ပေါင်းဘော် ရခြင်းသည်၎င်း။ ပိယေဟိ၊ ချစ်ခင် စုံမက်၊ နှစ်သက် အပ်ကုန်သော သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့နှင့်။ ဝိယောဂေါဝါ၊ ကွေ့ကွင်း ကင်းကွာခြင်းသည်၎င်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အသင်္ခတံ၊ အဝိဇ္ဇာအစရှိသော၊ ဟေတုပစ္စည်း အစရှိသော အကြောင်းတရား တို့သည် ပေါင်း၍ မပြုပြင် မစီရင်အပ်သော။ တံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သို့။ ဝဇိဿံ၊ သွားတော့အံ့။—ဟု-ပန်ကြား တောင်းပန်၍၊ ကျောင်းတိုက်အရံမှ ထွက်သွား ကြသည်ကို မြင်ကြားကြကုန်သော ပုထုဇဉ်တို့သည်။—

ဘိက္ခုနီ နိလယော သုညော၊ ဘူတော တာဟိ ဝိနာ အယံ။
ပဘာတေ ဝိယ တာရာယော၊ နဒိဿန္တိ ဇိနောရသာ။

နိဗ္ဗာနံ ဂေါတမိ ယာတိ၊ သတေဟိ သဟ ပဉ္စဟိ။
နဒိသတေဟိ ဝ သဟ၊ ဂင်္ဂါ ပဉ္စဟိ သာဂရံ။

အယံဘိက္ခုနီ နိလယော၊ ဤဘိက္ခုနီမ ကျောင်းတိုက်သည်။ တာဟိ၊ ထို့နွယ်တော်သင်္ကာ၊ ဘိက္ခုနီတို့နှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်းကွာ၍။ သုညော၊ ဆိတ်သည်။ ဘူတော၊ ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။ ပဘာတေ၊ လင်းရောင် မိုးသောက်၊ အရုဏ် ရောက်သော အခါ၌။ တာရာယော၊ နက္ခတ်စန္ဒာ၊ ကြယ်တာရာတို့သည်။ နဒိဿန္တိဝိယ၊ မထင်ကွယ်ပျောက်၊ အရောင်မတောက်ကုန်သကဲ့သို့။ ဇိနောရသာ၊ ဗရားသမီးတော်တို့သည်။ နဒိဿန္တိ၊ မထင်ကွယ်ပါ။ ဒုပ္ပုပပျောက်ကြလေကုန်ပြီတကား။ ။ ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးသည်။ ပဉ္စဟိနဒိသတေဟိ၊ မြစ်ငယ်ငါးရာတို့နှင့်။ သဟ၊ အတူတကွ။ သာဂရံ၊ သမုဒ္ဒရာသို့။ ယာတိဣဝ၊ စီးသွားသကဲ့သို့။ ဂေါတမိ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမိသည်။ ပဉ္စဟိသတေဟိ၊ နွယ်တော်သင်္ကာ၊ ထေရီငါးရာတို့နှင့်။ သဟ၊ အတူတကွ။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်နတ်ကုန်း၊ ခေမာကျန်းသို့။ ယာတိ၊ ကြွယွန်းရှာလေပြီ တကား။

ဟု-ဆို၍ ဝိရိမြည်တမ်းကြကုန်၏။ မဟာဝုန် တောကျောင်းသို့မရောက်မီ၊ လမ်းတလျှောက် မြို့သူများလည်း၊ လမ်းကြားသို့ထွက်၊ ခြေ၌ဝင်သျက်၊ နှုတ်ဆက်ငိုရုံ

ကြလေကုန်သတည်း။ ထို့အခါ သောကပျောက်စေခြင်းငှါ၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီ သည်၊ ဤသို့သော တရားစကားတို့ကို ဟောကြားဆုံးမလေသတည်း။

ရုဒိတေန အလံ ပုတ္တာ၊ ဟာသံ ကာလောယ မဇ္ဇ ဝေါ။

ပရိညာတံ မယာ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခဟေတု ဝိဝဇ္ဇိတော။

နိရောဓော မေ သစ္စိကတော၊ မဂ္ဂေါစာပိ သုဘာဝိတော။

ပရိစိဏ္ဍော မယာ သတ္တာ၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။

ဩဟိတော ဂရုကော ဘာရော၊ ဘဝနေတ္ထိ သမ္မဟတာ။

ယဿတ္ထာယ ပဗ္ဗဇိတာ၊ အဂါရာ အနဂါရိယံ။

သော မေ အတ္ထော အနုပ္ပတ္တာ၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယော။

ဗုဒ္ဓေါ တဿစ သဒ္ဓမ္မော၊ အနုနော ယာဝ တိဋ္ဌတိ။

နိဗ္ဗာတု တာဝ ကာလော မေ၊ မာမံ သောစထ ပုတ္တိကာ။

ကောဏ္ဍညာနန္ဒ နန္ဒာဒိ၊ တိဋ္ဌန္တိ ရာဟုလော ဇိနော။

သုခိတော သဟိတော သံဃော၊ ဟတဒပ္ပာစ တိတ္ထိယာ။

ဩက္ကာကဝံသဿ ယသော၊ ဥဿိတော မာရ မဒ္ဒနော။

နန္ဒ သမ္ပတိ ကာလော မေ၊ နိဗ္ဗာနတ္ထာယ ပုတ္တိကာ။

စိရပ္ပဘုတိ ယံ မယံ၊ ပတ္တိတံ အဇ္ဇ သိဇ္ဈတေ။

အာနန္ဒဘေရိ ကာလောယံ၊ ကိံ ဝေါ အဿုဟိ ပုတ္တိကာ။

သစ္စေ မယံ ဒယာ အတ္ထိ၊ ယဒိစတ္ထိ ကတညတာ။

သဒ္ဓမ္မဋ္ဌိတိယာ သဗ္ဗာ၊ ကရောထ ဝီရိယံ ဒဋ္ဌံ။

ထိနံ အဒါသိ ပဗ္ဗဇံ၊ သမ္မုဒ္ဓေါ ယာဝိတော မယာ။

တသ္မာ ယထာဟံ နန္ဒိယံ၊ တထာ တမန္တတိဋ္ဌထ။ ။၉-ဂါထာ။

ပုတ္တာ၊ ငါ့သမီးတို့။ ရုဒိတေန၊ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့်။ အလံ၊ အကျိုးမရှိ။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ အယံ၊ ဤအခါသည်။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ဟာသကာလော၊ ပျော်ရွှင် ရမည့်အခါတည်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခသစ္စာကို။ ပရိညာတံ၊ ပိုင်းခြား၍ သိအပ်ပြီ။ ဒုက္ခဟေတု၊ သမုဒယသစ္စာကို။ ဝိဝဇ္ဇိတော၊ ပယ်ကြဉ်အပ်ပြီ။ နိရောဓော၊ နိရောဓသစ္စာကို။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ သစ္စိကတော၊ မျက်မှောက် ပြုအပ်ပြီ။ မဂ္ဂေါစာပိ၊ မဂ္ဂသစ္စာကိုလည်း။ သုဘာဝိတော၊ ကောင်းစွာ ပွားစေအပ်ပြီ။

မယာ၊ ငါသည်။ သတ္တာ၊ သားတော်ဗရားကို။ ပရိစိဏ္ဍော၊ လုပ်ကျွေးအပ်ပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဗုဒ္ဓသားတော်ဗရား၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမတော်ကို။ ကတံ၊ လိုက်နာ ကျင့်သုံးအပ်ပြီ။ ဂရုကော၊ လေးလံလှစွာသော။ ဘာရော၊ ခန္ဓာဝန်ကို။ ဩဟိ

တော၊ ချအပ်ပြီ။ ချရပေတော့မည်။ ဘဝနေတ္တိ၊ ဘဝသို့ ဆွဲငင် တတ်သော သံယောဇဉ် တဏှာကြီးကို။ သမ္မဟတော၊ ကောင်းစွာ ပယ်နှုတ်အပ်ပြီ။

ယဿ၊ အကြင် နိဗ္ဗာန်ဟူသော။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ အဂါရာ၊ အိမ်မှ။ အနဂါရိယံ၊ အိမ်၏ အစီးအပွားမရှိသော ရဟန်းအကျင့်ကို။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ထွက်ခဲ့လာ ရောက်၊ ကျင့် ဆောက် တည်၏။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယော၊ အလုံးစုံ သော သံယောဇဉ် ကျော့ကွင်းတို့၏ ကုန်ကင်းရာ ဖြစ်သော။ သောအတ္ထော၊ ထိုနိဗ္ဗာန် ဟူသောအကျိုးသို့။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်ရောက်အပ်ပြီ။

ဗုဒ္ဓေါ၊ သားတော်ဗရားသည်၎င်း။ တဿ၊ ထိုသားတော်ဗရား၏။ သဒ္ဓမ္မော၊ တရားတော်သည်၎င်း။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ အနုနော၊ မယုတ်မလျော့။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ တာဝ၊ ထိုတည်ခိုက်။ မေ၊ ငါ၏။ နိဗ္ဗာတံ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူ ခြင်းငှါ။ ကာလော၊ အခါကောင်းတည်း။ ပုတ္တိကာ၊ ငါ့သမီးတို့။ မံ၊ ငါ့ကို။ မာသောထထ၊ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်။

ကောဏ္ဍညာနန္ဒနန္ဒာဒါ၊ ကောဏ္ဍညထေရ်၊ အာနန္ဒာထေရ်၊ နန္ဒထေရ်တို့သည်၎င်း။ ရာဟုလော၊ ရာဟုလာသည်၎င်း။ ဇိနော၊ သားတော်ဗရားသည်၎င်း။ သဟိတော၊ စေ့စပ် ညီညွတ်သော။ သံသော၊ သင်္ဘောတော်သည်၎င်း။ သုခိတော၊ ချမ်းချမ်း သာသာ။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်ရှိ၏။ တိတ္ထိယာစ၊ တိတ္ထိတို့သည်လည်း။ ဟတံဒပ္ပ၊ မာန် မထောင်လွှား၊ ပိပြားကျိုးနှိမ်ကုန်ပြီ။ ။ သြက္ကာကဝံသဿ၊ သြက္ကာကန္တယ်ဘွား၊ သားတော်ဗရား၏။ မာရမဒ္ဓနော၊ မာရ်ကို နှိမ်နင်းနိုင်သော။ ယသော၊ အခြံအရံ အကျော်အစောသည်။ ဥဿိတော၊ စိုက်ထောင် ထင်ပေါ်၊ ကြွားကြွားမော်ပြီ။ ပုတ္တိကာ၊ ငါ့သမီးတို့။ သမ္ပတိ၊ ယခု။ မေ၊ ငါ၏။ နိဗ္ဗာနတ္ထာယ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ အပြီး ငြိမ်းခြင်းငှါ။ ကာလောနု၊ အခါကောင်းမဟုတ်ပါလော။

စိရပုဘုတိ၊ လေးမြင့်ရှည်ကြာ၊ ကမ္ဘာတသိန်းထက်မှစ၍။ ယံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန် ဆုကို။ မယံ၊ ငါသည်။ ပုတ္တိတံ၊ တောင့်တအပ်ပြီ။ တံ၊ ထိုဆုသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ သိဇ္ဈတေ၊ ပြည့်စုံတော့မည်။ အယံ၊ ဤအခါသည်။ အာနန္ဒဘေရိကာလော၊ နှစ်သက်ရှင်ကြည်၊ အောင်စည် ဆော်ဟီး၊ အောင်မောင်းတီးရမည့် အခါတည်း။ ပုတ္တိကာ၊ ဒေါသမီးတို့။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ အဿဟိ၊ ယိုထွက်သော မျက်ရည် တို့ဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ မယံ၊ ငါ၌။ ဒယာ၊ သနားခြင်းသည်။ သစေအတ္ထိ၊ အကယ်၍ရှိအံ့။ ကတညုတစ၊ ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို သိတတ်သည်၏ အဖြစ်သည်လည်း။ ယဒိအတ္ထိ၊ အကယ်၍ရှိအံ့။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံကုန်သော၊ ငါ့သမီး တို့သည်။ သဒ္ဓမ္မဋ္ဌိတိယာ၊ သာသနာဟူသော သူတော်ကောင်းဗရားတည်ခြင်းငှါ။ ဝီရိယံ၊ လုံ့လကို။ ဒဋ္ဌံ၊ မြဲမြံစွာ။ ကရောထ၊ ပြုလုပ်အားထုတ်ကြကုန်လော့။

မယာ၊ ငါသည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သမ္မုဒ္ဓေါ၊ ငါ့သား
တော်ဗရားသည်။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အဒါသိ၊ ပေး
တော်မူပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် ကျင့်သည်
ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ နန္ဒိဿံ၊ နှစ်သက်၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ တံ၊
ထိုငါနှစ်သက်မည့် အကျင့်ကို။ အနုတိဌထ၊ မပယ်မပစ်၊ အစဉ်ချစ်၍၊ တည်ရစ်ကြ
ကုန်လော့။ - ဤသို့ လမ်း၏ အကြား၌ တီရားစကား ဟောကြားဆုံးမပြီး၍၊
မြတ်စွာဗရား ထံတော်၌ သွားရောက် ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်၊ ဤသို့ လျှောက်ထား
လေသတည်း။

အဟံ သုဂတ တေ မာတာ၊ တံစ ဝီရ ပိတာ မမ။
သဒ္ဓမ္မသုဒဒ နာထ၊ တယာ ဇာတာမိံ ဂေါတမ။
သံဝဒ္ဓိတော ယံ သုဂတ၊ ရူပကာယော မယာ တဝ။
အနိန္ဒိတော ဓမ္မတနု၊ မမ သံဝဒ္ဓိတော တယာ။
မဟုတ္တံ တဏှာ သမဏံ၊ ခီရံ တံ ပါယိတော မယာ။
တယာဟံ သန္တ မစ္စန္တံ၊ ဓမ္မခီရံ သုပါယိတာ။
မန္ဓာတာဒိနရိန္ဒာနံ၊ ယာ မာတာ သာ ဘဝဏ္ဏဝေ။
နိမုဂ္ဂါဟံ တယာ ပုတ္တ၊ တာရိတာ ဘဝသာဂရာ။
ရညော မာတာ မဟေသီတိ၊ သုလဘံနာမမိတ္တိနံ။
ဗုဒ္ဓမာတာတိ ယံ နာမံ၊ တေ ပရမဒုလ္လဘံ။
ပရိနိဗ္ဗာတုမိစ္ဆာမိ၊ ဝိဟာယေ မံ ကဠေဝရံ။
အနုဇာနာဟိ မေ ဝီရ၊ ဒုက္ခန္တကရ နာယက။
စက္ကကံသဇောကိဏ္ဏေ၊ ပါဒေ ကမလကောမလေ။
ပသာရေဟိ ပဏာမံ တေ၊ ကရိဿံ ပုတ္တ ဥတ္တမေ။
သုဝဏ္ဏရာသိ သင်္ကာသံ၊ သရီရံ ကုရု ပါကဋံ။
ကတော ဒေဟံ သုဒိဋ္ဌံ တေ၊ သန္တိံ ဂစ္ဆာမိ နာယက။ ဂ•ဂါထာ။

သုဂတ၊ ကောင်းသောနိဗ္ဗာန်သို့ ကြံသွားတော်မူသော သားတော် ဗရား။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ မာတာ၊ လောကီမယ်တော်ပါ
တည်း။ ဝီရ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော သားတော်ဗရား။ တံစ၊ ရှင်ပင်
ဗရားသည်ကား။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပိတာ၊ လောကုတ္တရာ အဘပေတည်း။ သဒ္ဓမ္မ
သုဒဒ၊ တရားချမ်းသာကို ပေးဝေတော်မူတတ်သော။ နာထ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်
မူပေသော။ ဂေါတမ၊ ဂေါတမနွယ်ဘွား၊ သားတော်ဗရား။ ဘယာ၊ ရှင်ပင်
ဗရားကြောင့်။ ဇာတာ၊ မွေးဘွားသော သမီးတော်သည်။ အမိ၊ မြစ်ရပေ၏။

ယုပယသားတော်ဗရား။ တဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ အယံရူပကာယော၊ ဤရူပကာယ
 တော်ကို။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သံဝဒ္ဓိတော၊ ကြီးပွားစေအပ် မွေးမြူအပ်၏။
 မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အနိန္ဒိတော၊ ကဲ့ရဲ့စရာမရှိသော။ ဓမ္မတနု၊ တရားဟူသော
 ကိုယ်ကို။ တယု၊ ရှင်ပင်ဗရားသည်။ သံဝဒ္ဓိတော၊ ကြီးပွားစေအပ် မွေးမြူ
 အပ်၏။ ။မယာ၊ သည်။ တံ၊ ကို။ မဟုတ္တံ၊ တဏှာမဟု။ တဏှာသမဏံ၊ ဆာလောင်
 ပျောက်ငြိမ်း စေတတ်သော။ ခိရ၊ နို့ရည်ကို။ ပါယိတော၊ တိုက်ကျွေးအပ်ပြီ။
 တယာ၊ သားတော်ဗရားသည်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အစူန္တံသန္တံ၊ ဘယ်အခါမှ၊
 တဏှာအပူ၊ မပူမဆာ၊ ချမ်းသာငြိမ်းစေအောင်။ ဓမ္မခိရံ၊ တရားတည်းဟူသော
 နို့ရည်ကို။ သုပါယိတော၊ ဝစွာတိုက်ကျွေး၊ မွေးမြူအပ်ပေပြီ။

မန္တာတဒိနရိန္ဒာနံ၊ မန္တာတ် စကြာစသောလူမင်းတို့၏။ ယာမာတာ၊ အကြင်
 မယ်တော်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သာမာတာ၊ ထိုမယ်တော်သည်။ ဘဝဏ္ဏဝေ၊ ဘဝ
 သံသရာ၊ သမုဒြါ၌။ နိမုဂ္ဂါ၊ နှစ်မြုပ်ရလေ၏။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ဗရား။ အဟံ၊
 ဗရားမယ်တော်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်ကိုကား။ တယာ၊ သားတော်ဗရားသည်။ ဘဝ
 သာဂရာ၊ ဘဝသံသရာ၊ သမုဒြါမှ။ တာရိတာ၊ ထုတ်ဆယ် ကယ်တင်တော်
 မူအပ်ပေပြီ။

ရညော၊ မင်း၏။ မာတာ၊ မယ်တော်ဖြစ်သော။ မဟေသိ၊ မိဗရားတံည်း။ ဣတ္တိနံ၊
 မိန်းမတို့၏။ ဝါ၊ မိန်းမတို့သည်။ ဣတိနာမံ၊ ဤမင်းမယ်တော်ဟူသော အမည်ကို။
 သုလဘံ၊ ရလွယ်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓမာတာတိ၊ ဗရားမယ်တော်ဟူ၍။ ယံနာမံ၊ အကြင်
 အမည်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဧတံနာမံ၊ ထိုဗရားမယ်တော် ဟူသော အမည်ကို။ ပရမ
 ဒုလ္လဘံ၊ လွန်စွာရခဲလှပါ၏။ ။ဣမံကဠေဝရံ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ယုတ်၊ အကောင်ပုပ်
 ကို။ ဝိဟာယ၊ စွန့်ပစ်၍။ ပရိနိဗ္ဗာတံ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ ငြိမ်းခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလို
 ရှိပါ၏။ ဝီရ၊ ကြီးသောလုံ့လ ရှိတော်မူသော။ ဒုက္ခန္တကရ၊ ဆင်းရဲကုန်ခြင်းကို
 ပြုတော်မူတတ်သော။ နာယံက၊ ခရီးညွှန်ရွှေသွား ဖြစ်တော်မူသော သားတော်
 ဗရား။ အနုဇာနာဟိ၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့။

ပုတ္တံ၊ သားတော်ဗရား။ စက္ကကုသဇောကံဏ္ဍေ၊ ချွန်းတောင်းတံခွန် အစရှိသော
 စက်လက္ခဏာတော်တို့နှင့် ပြွမ်းကုန်သော။ ကမလကောမလေ၊ ပဒုမာ ကြာချပ်
 တရှိ၊ ပြေခင်းအိနူးညံ့ကုန်သော။ ပါဒေ၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို။ ပသာရေဟိ၊ ဆန့်
 တန်းတော်မူပါလော့။ ဥတ္တမေ၊ မှန်မြတ်ကုန်သော။ တေပါဒေ၊ ထိုခြေတော်အစုံ
 တို့ကို။ ပဏာမံ၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရိသံ၊ ပြုလိုပါ၏။

နာယက၊ လူသုံးပါးတို့၏ ခရီးညွှန်ရွှေသွား ဖြစ်တော်မူသော သားတော်ဗရား။
 သုဝဏ္ဏရာသိသကာသံ၊ ရှေ့ပုံအစု၊ ရှေ့ရုပ်တုနှင့်တူသော။ သရီရံ၊ ကိုယ်တော်ကို။
 ပါကဋ္ဌံ၊ ထင်ရှားစွာ။ ကုရု၊ ပြုတော်မူပါလော့။ တေ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ ဒေဟံ၊

ကိုယ်တော်ကို။ သုဒိဋ္ဌံ၊ ကောင်းစွာထင်ထင်၊ ဖူးမြင်အပ်သည်ကို။ ကတုဘျာပြုပြီး၍။ သန္တိံ၊ သင်္ခါရခပ်သိမ်းတို့၏၊ ကုန်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆာမိံ သွားပါ တော့အံ့ဗရား။—

ဤသို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်သောအခါ၊ ဆည်းဆာရောင်မှ ထွက်သစ် သောနေလှိုင်ကဲ့သို့၊ လက္ခဏာတော်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်တောက်ပသောကိုယ် တော်ကို မိထွေးတော်ဂေါတမီအား ထင်ရှားစွာ ပြတော်၍ အဖူးအံ့မျှော် ခံတော် မူလေလျှင်၊ ပွင့်သစ်စ ကြာပန်း၊ တက်ထွန်းသောနေလှိုင်ပမာ၊ စက်လက္ခဏာတော် တို့ဖြင့် မှတ်အပ်သော ခြေတော်အစုံကို၊ အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ကျိုး၍၊ ရှိခိုးတောင်းပန် လေသတည်း။

တံ နမာမိ နရာဒိစ္စ၊ အာဒိစ္စကုလကေတုန။
ပစ္ဆိမေ မရဏာ မယံ၊ နတံ ဣက္ခာမဟံ ပုနော။
ဣတ္ထိယောနာမ လောကဂ္ဂ၊ သဗ္ဗဒေါသာ ကရာ မတာ။
ယဒိကောစတ္ထိ ဒေါသော မေ ခမဿု ကရုဏာ ကရ။
ဣတ္ထိကာနဉ္စ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ယမယာစိံ ပုနပ္ပုနံ။
တတ္ထ စေ အတ္ထိံ ဒေါသော မေ တံ ခမဿု နရာသဘ။
မယာ ဘိက္ခုနိယော ဝီရ၊ တဝါနုညာယ သာသိတာ။
တတြ စေ အတ္ထိံ ဒုန္နိတံ၊ တံ ခမဿု ခမာပိတော။ ။၄-ဂါထာ။

နရာဒိစ္စ၊ လူတို့၏နေမင်း ဖြစ်တော်မူသော။ အာဒိစ္စကုလကေတုန၊ နေမင်း အနှယ်၌၊ မှန်ကင်းသဖွယ်ဖြစ်တော်မူသော သားတော်ဗရား။ တံ၊ ရှင်ပင်ဗရားကို။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မရဏာ၊ စုတေသေပျောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက် သည်မှ။ ပစ္ဆိမေ၊ နောက်ကာလ၌။ ပုနော၊ တဘန်။ တံ၊ ရှင်ပင်ဗရားကို။ အဟံ၊ သာည်။ နဣက္ခာမိ၊ မဖူးမြင်ရပါတော့အံ့။

လောကဂ္ဂ၊ သုံးလူ့ထွတ်ဖျား၊ သားတော်ဗရား။ ဣတ္ထိယောနာမ၊ မိန်းမတို့ မည်သည်ကို။ သဗ္ဗဒေါသာကရာ၊ အလုံးစုံသောအပြစ်တို့၏ တည်နေရာတို့ ဟူ၍။ မတာ၊ သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ကရုဏာကရ၊ သနားခြင်း၏ တည်ရာဖြစ်တော်မူသော သားတော်ဗရား။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကောစိံ၊ တစုံတခုသော။ ဒေါသော၊ အပြစ် သည်။ ယဒိအတ္ထိံ၊ အကယ်၍ ရှိပါသည်ဖြစ်အံ့။ ခမဿု၊ သည်းခံတော်မူပါဗရား။

ဣတ္ထိကာနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကိုလည်း။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဘန် ဘန်အထပ်ထပ်။ ယံအယာစိံ၊ အကြင်တောင်းပန်ပြီ။ တတ္ထ၊ ထိုပယ်တော်မူသည့် အခင်းကို၊ စုတ်ငြင်း၍တောင်းပန်ရာ၌။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒေါသော၊ အပြစ် သည်။ စေအတ္ထိံ၊ အကယ်၍ရှိပါအံ့။ နရာသဘ၊ လူတို့ထက် မြတ်တော်မူသော

သားတော်ဗရား။ တံ၊ ထိုအပြစ်ကို။ ခမဿ၊ သည်းခံတော်မူပါဗရား။ ။ဝီရ၊
 ကြီးသော လုံ့လ ရှိတော်မူပေသော သားတော်ဗရား။ 'တဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။
 အနုညာယ၊ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြင့်။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘိက္ခုနီယော၊ ဘိက္ခုနီမ
 တို့ကို။ သာသိတာ၊ ဆုံးမအပ်ကုန်ပြီ။ တတ္ထ၊ ထိုဆုံးမရာ၌။ ဒုန္နိတံ၊ မကောင်းသော
 ဆုံးမခြင်းသည်။ စေအတ္ထိ၊ အကယ်၍ရှိပါသည်ဖြစ်အံ့။ ခမာပိတော၊ တောင်းပန်
 ကန်တော့အပ်သော ရှင်ပင်ဗရားသည်။ တံ၊ ထိုမကောင်းဆိုးမိသော အပြစ်ကို။
 ခမဿ၊ သည်းခံတော်မူပါဗရား။ -ဤသို့ တောင်းပန်ကန်တော့သည့် အခါ။-

အက္ခန္ဓေ နာမ ခန္တဗ္ဗံ၊ ကိံဘဝေ ဂုဏဘူသနေ။
 ကိမုတ္တရံ တေ ဝက္ခာမိ၊ နိဗ္ဗာနာယ ဝဇန္တိယာ။

ဂုဏဘူသနေ၊ ကျေးဇူး ဂုဏ်အင်တို့ဖြင့်၊ တန်းဆာဆင်အပ်သောဂေါတမီ။
 အက္ခန္ဓေ၊ သည်းခံစရာမရှိသော အရာ၌။ ခန္တဗ္ဗံနာမ၊ သည်းခံဘွယ်ရာ မည်သည်။
 ကိံဘဝေ၊ အဘယ်မှာရှိချေအံ့နည်း။ နိဗ္ဗာနာယ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း၊ ကုန်ငြိမ်းကင်း
 စင်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်းငှါ။ ဝဇန္တိယာ၊ သွားသော သင်ဂေါတမီအား။ ဥတ္တရံ၊ အဖြေ
 အပြန်၊ အတုံ့အလှန်စကားကို။ ကိံ ဝက္ခာမိ၊ အဘယ်မှာ ဆိုဘွယ်ရှိတော့အံ့နည်း။-

ဟု-ဗရားမြတ်စွာ မိန့်ဆိုတော် မူလေလျှင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကို ရွှေလမင်းလှည့်
 သွားရာ၊ နက္ခတ်တာရာတွေ အတူပါသကဲ့သို့၊ တပည့်ဘိက္ခုနီမ ငါးရာတို့လည်း၊
 မြတ်စွာဗရားရွှေမျက်နှာတော်ကို ဖူးမျှော်ကာ ဖူးမျှော်ကာ၊ ခြေတော်အစုံကို ရှက်ပုံ
 ဝပ်လျှိုး၊ ဥျးနှိမ်ကျိုး၍၊ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးကြလေကုန်သတည်း။ မိထွေးတော်
 ဂေါတမီလည်း။-

နဒတော ပရိသာယံ တေ၊ ဝါဒိတဗ္ဗ ပဟာရိနော။
 ယေတေ ဒက္ခန္တိ တေ ရူပံ၊ ခညာ တေ နရပုဂံဝ။
 ဒီသင်္ဂုလီ တမ္ဗနုခေ၊ သုဘေ အာယတပဏှိကေ။
 ယေ ပါဒေ ပဏမိဿန္တိ၊ တေပိ ခညာ ဂုဏန္ဓရ။
 မရုရာနိ ပဟဋ္ဌာနိ၊ ဒေါသက္ခါနိ ဟိတာနိစ။
 ယေတေဝါကျာနိ သုဏန္တိ၊ တေပိ ခညာ နရုတ္တမ။
 ညာဟံ တေ မဟာဝီရ၊ မာနုပူဇနတပုရာ။
 တိဏ္ဍသံသာရကန္တာရာ၊ သုဝါကျေန သိရိမတော။ ။၄-ဂါထာ။

နရပုဂံဝ၊ လူသုံးပါးတို့၏ ရွှေသွားဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဗရား။ ဝါဒိတဗ္ဗ
 ပဟာရိနော၊ တီးခတ်အပ်၊ တီးခတ်ထိုက်သော တူရိယာကို တီးခတ်သကဲ့သို့။ မရိ
 သာယံ၊ များစွာပေါ့ယယ်၊ ပရိသတ်အလယ်၌။ နဒတော၊ တရားဓမ္မ၊ ဟောပြောတော်

မူသော။ တောရှင်ပင်ဗုရား၏။ ရှုပ်၊ ရှေ့အဆင်းကဲ့သို့၊ ဝါဝင်းသော အဆင်းတော်ကို။
ယေတေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဒက္ခန္တိ၊ ဖူးမြင်ကြရကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ခညာ၊
ဘုန်းကံကြီးမားကုန်၏။

ဂုဏန္တရ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးဟူသရွှေကို၊ ဆောင်ပေ့ သိမ်းပိုက်တော်မူပေသောမြတ်စွာ
ဗုရား။ ဒီသင်္ဂုလီ၊ ရှည်သွယ်သော ခြေဆံတော်ရှိကုန်သော။ တမ္ပနုခေ၊ ချိပ်ရည်
အသွေး၊ နီတွေးသောခြေသည်းတော်ရှိကုန်သော။ သုဘေ၊ တင့်တယ်လှပကုန်
သော။ အာယတပဏိကေ၊ ရှည်သော ဖနောင်ရှိကုန်သော။ ပါဒေ၊ ခြေတော်စုံ
တို့ကို။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပဏမိဿန္တိ၊ ရှိခိုးရကုန်လတ္တံ့။ တေပိ၊ ထိုသူတို့
သည်လည်း။ ခညာ၊ ဘုန်းရှိကုန်၏။

နရုတ္တမ၊ လူမြတ်ဗုရား။ တေ၊ အရှင်ဗုရား၏။ မဓုရာနိ၊ သာယာကုန်သော။
ပဟဋ္ဌာနိ၊ ရှင်လန်းကုန်သော။ ဒေါသဂ္ဂု၊ အပြစ်ဒေါသ၊ ဟူသမျှကို၊ ပယ်ချ
တုန်းဖြတ်၊ သတ်တတ်ကုန်သော။ ဟိတာနိစ၊ အကျိုးစီးပွားလည်း ရှိကုန်သော။
ဝါကျာနိ၊ စကားတော်တို့ကို။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သုဏန္တိ၊ နာရကုန်၏။
တေပိ၊ ထိုသူတို့သည်လည်း။ ခညာ၊ ဘုန်းရှိကုန်၏။

မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော သားတော်ဗုရား။ မာနုပူဇန
တပုရာ၊ မြတ်နိုးပူဇော်ခြင်းဖြင့်၊ ရှင်ရင်းဗုရားလျှင်၊ ကိုးစား လည်းလျောင်းရာရှိ
သော။ သိရီမတော၊ ဘုန်းကြက်သရေရှိတော်မူသော။ တေ၊ သားတော်ဗုရား၏။
သုဝါကျေန၊ ကောင်းမြတ်သောတရားစကားဖြင့်။ တိဏ္ဏ-သံသာရ-ကန္တာရာ၊ ကူး
မြောက်အပ်ပြီးသော သံသရာခရီးခဲရှိသော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ ခညာ၊
ရှေးပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်ပါရမီဟောင်း၊ ကံကောင်းလှပါ၏ဗုရား။--ဟု- မြတ်စွာဗုရား
ကို လျှောက်ထားပြီးလျှင်၊ ရဟန်းသင်္ဃာ၊ အာနန္ဒာ၊ သားရင်း မင်းနန် မထေရ်တို့
ကို ရှိခိုး၍၊-

အာသီဝိသာလယသမေ၊ ရောဂါဝါသေ ကဋ္ဌေဝရေ၊
နိဗ္ဗိန္ဒာ ဒုက္ခသင်္ဃာတေ၊ ဇရာမရဏဂေါစရေ။
နာနာကာဋ္ဌမလာကိဏ္ဏေ၊ ပရာယတ္တေ နိရိဟတေ။
တေန နိဗ္ဗာတုမိစ္ဆာမိ၊ အနုမညထ ပုတ္တကာ။

အာသီဝိသာလယသမေ၊ ဆိပ်တောက်ထန်ပြင်း၊ မြေကင်းတည်နေရာ၊ ပေခြား
ရစ်ရုံ၊ အမှိုက်ပုံ တောင်ပို့နှင့် အလားတူထသော။ ရောဂါဝါသေ၊ ကိုးဆဲရှစ်ဖြာ၊
အနာရောဂါတို့၏။ နေရာအိမ်ဖြစ်ထသော။ ဒုက္ခသင်္ဃာတေ၊ ဆင်းရဲဟူသမျှတို့၏။
ပေခြားဆုံကျရာဖြစ်ထသော။ ဇရာမရဏဂေါစရေ၊ အိုခြင်းတို့၏။ မကင်းနေည၊
ကျက်စားရာ ဖြစ်ထသော။ ။နာနာကာဋ္ဌမလာကိဏ္ဏေ၊ ထူးထူးပေ့ရစ်၊ မည်းညစ်

သော အညစ်အကြေးတို့နှင့် ယောပြုမ်းထသော။ ပရာယတ္တော၊ အဝတ်အစား၊ စသည်
များဖြင့်၊ သူတပါးတို့နှင့်စပ်သော။ ကဋ္ဌဝရော၊ ခန္ဓာကိုယ်ယတ်၊ အကောင်ပုပ်၌၊
နိဗ္ဗိန္ဒာ၊ ငြီးငွေ့လှပြီ။ တေန၊ ထိုကြောင့်။ နိဗ္ဗာဘုံ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ သေငြိမ်းခြင်းငှါ။
ဣစ္ဆာမိ၊ အလိဂ္ဂါ၏။ ပုတ္တကာ၊ သားရင်း သားဖျား အရှင်များတို့။ အနုမညထ၊
ခွင့်ပြုကြပါကုန်လော့။—ဟု- ဘောင်းပန် လျှောက်သားသည် ရှိသော်၊ မင်းနန်
ရာဟုလာတို့မှာ ရဟန္တာဖြစ်၍။—

ဓိ ရတ္ထု သင်္ခတံ လောလံ၊ အသာရံ ကဒလူပမံ။
မာယာမရိစိ သဒိသံ၊ ဣတ္တရံ အနဝဋ္ဌိတံ။
ယတ္ထ နာမ ဇိနဿာယံ၊ မာတုစ္ဆာ ဗုဒ္ဓပေါသိကာ။
ဂေါတမီ နိဓနံ ယာတိ၊ အနိစ္စံ သဗ္ဗသင်္ခတံ။

သင်္ခတံ၊ အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သမျှ သင်္ခတတရားသည်။ ဓိ၊ ထို့ဘွယ်၊ စက်ဆုပ်
ဘွယ်သည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်ချေ၏တကား။ လောလံ၊ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်၊ မတည်
ကြည်ပဲ၊ လော်လည်လျှပ်ပေါ၏။ အသာရံ၊ အနှစ်မရှိ။ ကဒလူပမံ၊ ငှက်ပျောတုံး
ဥပမာရှိ၏။ မာယာမရိစိသဒိသံ၊ မျက်လှည့်ရုပ်၊ တန်လှုပ်တို့နှင့်တူ၏။ ဣတ္တရံ၊ တို့သော
ကာလရှိ၏။ အနဝဋ္ဌိတံ၊ အကျိ အခဲ၊ အမြဲမတည်၊ ဖြစ်ချည် ပျက်ချည်တည်း။ ။ ယတ္ထ၊
အကြင်သင်္ခတ တရား၌။ ဥပ္ပန္နာ၊ ဖြစ်ရသည်ရှိသော်။ ဇိနဿ၊ မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓ၏။
မာတုစ္ဆာ၊ မိထွေးတော်ဖြစ်သော။ ဗုဒ္ဓပေါသိကာ၊ နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ ဗုဒ္ဓရှင်ကို
မွေးမြူပေတတ်သော။ အယံဂေါတမီနာမ၊ ဤဂေါတမီမည်သည်စင်လျက်။ နိဓနံ၊
သေဆုံးပျက်ပြား၊ နိဗ္ဗာန်လားခြင်းသို့။ ယာတိ၊ ရောက်ရှာရ ချေသေး၏။ သဗ္ဗ
သင်္ခတံ၊ ကြွင်းမဲ့ဥသံ၊ အလုံးစုံသော တေဘူမက၊ သင်္ခါရတရားသည်။ အနိစ္စံ၊ အမြဲ
မရှိပါတကား။—ဟု- ဓမ္မတာသဘောကို ဆင်ခြင် မြင်သိ၍၊ စိုးရိမ် ငိုကြွေးခြင်းမရှိ၊
သည်းခံနိုင်ကြ ကုန်၏။ အရှင်၊ အာနန္ဒာမူကား၊ သောတာပန်သာ ဖြစ်သည်နှင့်၊
မျက်ရည်စက်လက်၊ ယိုထွက်ပူရှိန်၊ စိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍။—

ဟာ သန္တိံ ဂေါတမီ ယာတိ၊ နနု ဗုဒ္ဓေါပိ နိဗ္ဗုတိံ။
ဂစ္ဆတီ နစိရေနေဝ၊ အဂ္ဂိရိဝ နိရိန္ဒနော။

ဂေါတမီ၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီသည်။ သန္တိံ၊ သင်္ခါရခပ်သိမ်း၊ ကုန်ငြိမ်း
ပြတ်ကြေ၊ စုတေသေလွန်ခြင်းသို့။ ဟာယာတိ၊ သြ-ရောက်ချေပြီတကား။ ဗုဒ္ဓေါပိ၊
သားတော်ဗုဒ္ဓသည်လည်း။ နိရိန္ဒနော၊ လောင်စာ ကုန်ပြီးသော။ အဂ္ဂိရိဝ၊ မီးပုံ
ကြီးကဲ့သို့။ နစိရေနေဝ၊ မကြာမြင့်လှသော ကာလဖြင့်သာလျှင်။ နိဗ္ဗုတိံ၊ နိဗ္ဗာန်
ယူသိမ်း၊ ငြိမ်းခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတီနနု၊ ရောက်ချေတော့မည် တကား။—ဟု- ငိုကြွေး
မြည်တမ်းလေသတည်း။—ဤသို့ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသော ရှင်အာနန္ဒာကို၊ မိထွေး
တော်ဂေါတမီသည်၊ ဤသို့လျှောက်ဆို နားချ၏။

သုတသာဂရဂ မ္ဘီရ၊ ဗုဒ္ဓေါပဋ္ဌာန တပုရ။
 နယုတ္တံ သောစိတံ ပုတ္တ၊ ဟာသကာလေ ဥပဋ္ဌိတေ။
 တယာ တာတ သမဇ္ဈိဋ္ဌော၊ ပဗ္ဗဇ္ဇံ အနုဇာနိ နော။
 မာပုတ္တ စိမနော ဟောသိ၊ သဖလော တေ ပရိဿမော။
 ယံ နဒိဋ္ဌံ ပုရာဏေဟိ၊ တိတ္ထိကာစရိယေဟိပိ။
 တံပဒံ သုကုမာရိဟိ၊ သတ္တဝဿာဟိ ဝေဒိတံ။
 ဗုဒ္ဓ သံသန ပါလေတ၊ ပစ္ဆိမံ ဒဿနံ တဝ။
 တတ္ထ ဂစ္ဆာမဟံ ပုတ္တ၊ ဂတာ ယတ္ထ နဒိဿတေ။
 ကဒါစိ ဓမ္မံ ဒေသေန္တော၊ ခိပီလောကဂ္ဂ နာယကော။
 တဒါဟံ အာသိ သံဝါစံ၊ အဝေါစံ အနုကမ္ပိကာ။
 စိရံ ဇီဝမဟာဝီရ၊ ကပ္ပံ တိဋ္ဌ မဟာမုနေ။
 သဗ္ဗလောကဿ အတ္တာယ၊ ဘဝဿု အဇရာမရော။
 တံ တထာဝါဒိနိ ဗုဒ္ဓေါ၊ မမံ သော တေဒဗြဝီ။
 နဟေဝံ ဝန္တိယာ ဗုဒ္ဓေါ၊ ယထာ ဝန္တသိ ဂေါတမီ။
 အာရဒ္ဓဝီရိယေ ပဟိတဒတ္တ၊ နိစ္စံ ဒဋ္ဌပရက္ကမေ။
 သမဂ္ဂေ သာဝကေ ပဿ၊ တေပုဒ္ဓါန ဝန္တနံ။ ။ဂ-ဂါထာ။

သုတသာဂရဂ မ္ဘီရ၊ သမုဒြါသဗ္ဗယ်၊ နက်ကျယ်သော အကြားအမြင်ပညာရှိသော။
 ဗုဒ္ဓေါပဋ္ဌာနတပုရ၊ ဗရားအလုပ်အကျွေး၊ ထိုအရေးသာ ပဋ္ဌာနရှိသော။ ပုတ္တ၊
 သားတော် ရှင်အာနန္ဒာ။ ဟာသကာလေ၊ ရှင်ပျ ပြုံးရယ်သင့်သော အခါသည်။
 ဥပဋ္ဌိတေ၊ ရှေးရှုတည်လတ်သော်။ သောစိတံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းငှါ။ နယုတ္တံ၊ မသင့်ပါ
 တကား။ ။တာတ၊ သားတော်ရှင်အာနန္ဒာ။ တယာ၊ အရှင်သည်။ သမဇ္ဈိဋ္ဌော၊
 ကောင်းစွာ တိုက်တွန်းတောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊
 ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အနုဇာနိ၊ သားတော်ဗရား၊ ခွင့်သနားတော်မူအပ်ပြီ။ ပုတ္တ၊
 သားတော်ရှင်အာနန္ဒာ။ စိမနော၊ နှလုံးမသာရှိသည်။ မာဟောသိ၊ မဖြစ်ပါလင့်။
 တေ၊ အရှင်၏။ ပရိဿမော၊ တောင်းပန်ခယမ်း၊ ပင်ပန်းခြင်းသည်။ သဖလော၊
 အကျိုးကြီးလှပါ၏။

ပုရာဏေဟိ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်ပြီးသော။ တိတ္ထိကာစရိယေဟိပိ၊ ဗရားလုပ်ဘိ၊ တိတ္ထိ
 ဆရာကြီးတို့သည်သော်လည်း။ ယံပဒံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်ကို၊ နဒိဋ္ဌံ၊ မမြင်အပ်။ တံပဒံ၊
 ထိုနိဗ္ဗာန်ကို။ သတ္တဝဿာဟိ၊ ခုနစ်နှစ်ရှယ်သာ ရှိကုန်သေးသော။ သုကုမာရိဟိ၊
 အလွန်နုနယ်၊ မိန်းမငယ်တို့သည်။ ဝေဒိတံ၊ အရှင်ပန်ထွာသော၊ သာသနာတော်သို့
 ဝင်လံာ်၍၊ သိအပ်ရပေ၏။

ဗုဒ္ဓသာသနာပါလေတ၊ ဗရားသာသနာ ကို စောင့်ပေသော ရှင် အာနန္ဒာ။
 တဝ၊ အံရှင်၏။ ဒဿနံ၊ အကျွန်ုပ်ကို ယခုတွေ့မြင်ခြင်းသည်။ ဝါ၊ တဝ၊ အရှင်ကို။
 ဒဿနံ၊ အကျွန်ုပ်၏ဖူးမြင်ခြင်းသည်။ ပစ္ဆိမံ၊ အဆုံးစွန်သော မြင်ခြင်းတည်း။ ပုတ္တ၊
 သားတော်ရှင်အာနန္ဒာ။ အဟံ၊ သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂတာ၊ ရောက်ရ
 သည်ရှိသော်။ နဒိဿတေ၊ ဂတိ ငါးပါးတွင် မထင်။ တတ္ထ၊ ထိုတခါရောက်ကာ
 တခေါက်မပြန်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားတော့အံ့။

ကဒါစိ၊ တရံတခါ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဒေသေန္တော၊ ဟောတော်မူသည် ရှိ
 သော်။ လောကဂ္ဂနာယကော၊ လူသုံးပါးတို့၏။ မြတ်သော ရွှေသွား ခရီးညွှန်
 ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဗရားသည်။ ခိပိ၊ ချေဆတ်တော်မူ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနုကမ္ပိကာ၊ အစဉ် သနားသည်ဖြစ်၍။ အာသိသံဝါစံ၊
 တောင်းပန် တောင့်တသော စကားကို။ အဝေါစံ၊ လျှောက်ဆိုဘူး၏။

မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော သားတော်ဗရား။ စိရံ၊ ကြာ
 မြင့်စွာ။ ဇီဝ၊ အသက်ရှည်ပါလော့။ မဟာမုနေ၊ သားတော်ဗရား။ ကပ္ပံ၊ အာယု
 ကပ်ပတ်လုံး။ တိဋ္ဌ၊ တည်တော်မူပါလော့။ သဗ္ဗလောကဿ၊ အလုံးစုံသောလောက
 ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ အဇရာမရော၊ မအို၊ မသေ၊ အမြဲ နေတော်မူသည်။
 ဘဝဿ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။ ဣဘိ၊ ဤသို့။ အာသိသံဝါစံ၊ တောင်းပန်တောင့်တ
 သောစကားကို။ အဝေါစံ၊ လျှောက်ဆိုဘူးပါပြီ။

တထာဝါဒိနိ၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် လျှောက်ဆိုသော။ တံမမံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို။
 သောဗုဒ္ဓေါ၊ ထိုသားတော်ဗရားသည်။ ဧတံ၊ ဤသို့သောစကားကို။ အဗြဇိ၊ မိန့်ဆို
 တော်မူပြီ။ ဂေါဘမိ၊ ဂေါတမိ။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းအရာဖြင့်။ ဝန္ဒသိ၊ သင်ရှိခိုး
 ၏။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗရားရှင်တို့ကို။ နဟိဝန္ဒိယာ၊ ရှိမခိုးသင့်
 ကုန်သည်သာတည်း။ ။ အဘုရဒ္ဓဝီရိယေ၊ အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိကုန်သော။
 ပဟိတတ္ထေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သော စိတ်ရှိကုန်သော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ၊ ဒဠပရက္ကမေ၊
 မြဲမြံသော လုံ့လရှိကုန်သော။ သမဂ္ဂေညီညွတ်စေ့စပ်ကုန်သော။ သာဝကေ၊ တပည့်
 သားတော်တို့ကို။ ပဿ၊ ကြည့်ရှုမိုင်းမတော် မူပါလော့။ ဧတံ၊ ဤသို့တောင်းပန်
 တောင့်တခြင်းသည်။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဗရားရှင်တို့အား။ ဝါ၊ ဗရားရှင်တို့ကို။ ဝန္ဒနံ၊ ရှိခိုး
 ခြင်းမည်၏။ ဣတိဧတံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဇိ၊ မိန့်ဆိုတော်မူဘူးပြီ။

ဤသို့ ရှင်အာနန္ဒာကို လျှောက်ဆိုနားချ၊ သောကဌိမ်းဧစေပြီး၍၊ နိက္ခန္ဓနိမ
 ကျောင်းသို့ပြန်ပြီးလျှင်၊ တဘန် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်ကာလကို လျှောက်လှားခြင်းငှါ၊
 မြတ်စွာဗရားထံသို့ လာပြန်ရာတွင်—

ထိနံ ဓမ္မာဘိသမယေ၊ ယေဗာလာ ဝိမတိံ ဂံတာ။
 ဇုတသံ ဒိဋ္ဌိပုဟာနတ္ထံ၊ ဣဒ္ဓိံ ဒေဿဟိ ငှါတမိ။

ဂေါတမိံ ဂေါတမီ။ ယေဗာလာ၊ အကြင်သူမိုက်တို့သည်။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဓမ္မာဘိ သမယေ၊ သစ္စာလေးပါး၊ အမြိုက်တရားကို သိခြင်း၌။ ဝိမတိံ ၊ ဟုတ်နိုင်ပါ မည်လောဟု၊ တွေးတော် ဝံ့မှားခြင်းသို့။ ဂတဝါ၊ ရောက်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူမိုက် တို့၏။ ဒိဋ္ဌိပုဟာနတ္ထံ၊ မိစ္ဆာအယူကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ။ ဣဒ္ဓိံ ၊ တန်းခိုးပြာဋိဗာကို။ ဒဿေဟိ၊ ပြခဲ့ဥြးလော့။-

ဟု-ဗရားမြတ် တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍၊ တယောက်ထည်း၏ အများဖြစ်ခြင်း၊ အများ၏ တယောက်ထည်းဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြုခြင်း၊ ကွယ်ပျောက်ခြင်း၊ တောင် နံရံတဘက်သို့သွားခြင်း၊ မြေ၌ငုပ်ခြင်း၊ ရေပေါ်၌သွားခြင်း၊ တင်ပလွင်ခေ့လျက် ကောင်းကင်ထက်၌ ငှက်ကဲ့သို့သွားခြင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့တက်ခြင်း၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကို ထီးရိုး၊ မြေကြီးကို ထီးရွက်ဆောင်းမိုးလျက်၊ ကောင်းကင်၌ စကြံသွားလာခြင်း စသော အံ့ဘွယ်သရဲသော တန်းခိုးပြာဋိဗာတို့ကိုပြုပြီးလျှင်၊ ကောင်းကင်က သက် ဆင်းလေ၍၊-

မာတုစ္ဆာ တေ မဟာဝီရ၊ တဝ သာသနကာရိကာ။
အနုပုတ္တာ သကံ အတ္ထံ၊ ပါဒေ ဝန္ဒာမိ စက္ခုမ။

မဟာဝီရ၊ ကြီးမြတ်သောလုံ့လရှိတော်မူပေသော မြတ်စွာဗရား။ တဝ၊ ရှင်ပင် ဗရား၏။ သာသနကာရိကာ၊ အဆုံးအမကို လိုက်နာ ကျင့်ကြံသော။ တေ၊ ရှင်ပင် ဗရား၏။ မာတုစ္ဆာ၊ မိထွေးတော်သည်။ သကံအတ္ထံ၊ မိမိလိုအပ်သော အကျိုးသို့။ အနုပုတ္တာ၊ အစဉ် ရောက်ရပေပြီ။ စက္ခုမ၊ ဗုဒ္ဓ-ဓမ္မ၊ သမန္တနှင့်၊ ဒိဗ္ဗ-ဉာဏ်ဟု ငါးစက္ခု ရှိတော်မူပေသော မြတ်စွာဗရား။ ပါဒေ၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏ဗရား။-

ဟု-ခြေတော်ဖျားကို ရှိခိုးပြီးလျှင်၊ သင့်ရာ အရပ်၌ ထိုင်နေ၍။-
သာ ဝိသဝဿသတိကာ၊ ဇာတိယာဟံ မဟာမုနေ။
အလမေတ္တာဝတာ ဝီရ၊ နိဗ္ဗာယိဿာမိ နာယက။

မဟာမုနေ၊ သားတော်ဗရား။ သာအဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ဇာတိယာ၊ မွေးဘွားသည်မှ။ ဝိသဝဿသတိကာ၊ နှစ်ပေါင်းတရာနှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ။ ဝီရ၊ သား တော်ဗရား။ ဧတ္တာဝတာ၊ ဤမျှလောက် တန်းခိုးပြုခြင်းဖြင့်။ အလံ၊ သင့်လျော် တော်တန်လောက်ပါပြီ။ နာယက၊ သားတော်ဗရား။ နိဗ္ဗာယိဿာမိ၊ နိဗ္ဗာန်ယူ သိမ်း၊ ငြိမ်းပါရစေဗရား။-

ဟု-လျှောက်ထားလေလျှင်၊ တန်းခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကို မြင်ရသော ပရိသတ်အများ၊ အံ့အားချီးမွမ်းကြ၍၊ ရှင်မဂေါတမီ-ဤသို့သော အတုလဣဒ္ဓိပရက္ကမကို၊ အဘယ် အခါ ပြုခဲ့ဘူးသော၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်း ကောင်းမှုထူး ပါရမီကြောင့် ရပါသနည်းဟု၊ လက်အုပ်ချီမိုး၊ ရှိခိုးလျှောက်ထားကြလေသော်။-

ပဒုမုတ္တရောနာမ ဇီနော၊ သဗ္ဗဓမ္မေသု စက္ခုမာ။
ဣတော သတသဟဿမ္ပိ၊ ကပ္ပေ ဥပ္ပဇ္ဇိ 'နာယကော။-

အစရှိသော ဂါယာတို့ဖြင့်၊ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သော်၊ ကမ္ဘာတသိန်း ထက်၊ ပဒုမုတ္တရ ဗရားရှင်လက်ထက်၊ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ်၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော အမတ်မျိုး၌ဖြစ်၍၊ ဘခင်နှင့်တကွ ကျွန်မ များစွာခြံရံ၍၊ ဗရားမြတ်ထံ၊ တရားနာခံ ရောက်ရာ၊ မိထွေးတော် ဘိက္ခုနီကို၊ ရတ္တညူတေဒဂ်အရာ၌ တင်သည်ကို မြင်ရသော ကြောင့်၊ ကြည်လင်သဒ္ဓါ၊ စေတနာထက်မြက်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး၊ ဗရား အမှူး ရှိသော သင်္ဘောတော်ကို ဆွမ်းကျွေးမွေးပြီး၍၊ များစွာသော ပစ္စည်းပရိက္ခရာတို့ကို လှူဒါန်း၍၊ ထိုဆုကို တောင်းယမ်းဆုပန်သည့်အခါ။-

သတသဟဿိတော ကပ္ပေ၊ သြက္ကာကကုလသမ္ဘဝေ။
ဂေတမောနာမ နာမေန၊ သတ္တာ လောကေ ဘဝိဿတိ။
တဿ ဓမ္မေသု ဒါယာဒါ၊ သြရသာ ဓမ္မနိမ္မိတာ။
ဂေတမီနာမ နာမေန၊ ဟေဿတိ သတ္တုသဘဝိကာ။
တဿ ဗုဒ္ဓဿ မာတုစ္ဆာ၊ ဇီဝိတာ ပါဒိကာ အယံ။
ရတ္တညူနု အဂ္ဂတ္တံ၊ ဘိက္ခုနီနံ လဘိဿတိ။ ။၃-ဂါထာ။

ဣတော၊ ပဒုမုတ္တရ၊ နာမထင်ရှား၊ ငါဗရားပွင့်ရာ၊ ဤကမ္ဘာမှ။ သတသဟဿမ္ပိ ကပ္ပေ၊ နောင် လာလတ္တံ့ သော ကမ္ဘာ တသိန်း၌။ သြက္ကာက ကုလ သမ္ဘဝေ။ သြက္ကာက မင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ ဂေတမောနာမ၊ ဂေတမအမည်ရှိသော။ သတ္တာ၊ ဗရားသည်။ လောကေ၊ လူသုံးပါး၌။ ဘဝိဿတိ၊ ပွင့်လာလတ္တံ့။ ။

တဿ၊ ထိုဂေတမဗရား၏။ ဓမ္မေသု၊ တရားတို့၌။ ဒါယာဒါ၊ အမွေခံဖြစ်သော။ သြရသာ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ဓမ္မနိမ္မိတာ၊ တရားသည် ဘန်ဆင်း စီရင်အပ်သော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ ဂေတမီနာမ၊ ဂေတမီအမည်ရှိသော။ သတ္တုသဘဝိ ကာ၊ မရားတပည့်မသည်။ ဟေဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ။

အယံ၊ ဤအမတ်သမီးသည်။ တဿဗုဒ္ဓဿ၊ ထိုဂေတမ ဗရား၏။ ဇီဝိတာပါဒိ ကာ၊ နို့ချို တိုက်ကျွေး၊ အသက်ကိုပေးတတ်သော။ မာတုစ္ဆာ၊ မိထွေးတော်ဖြစ်၍။ ရတ္တညူနံ၊ ညှို့အပိုင်းအခြားကို သိကုန်သော။ ဘိက္ခုနီနံ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ထက်။ အဂ္ဂတ္တူ၊ မြတ်သည်၏ အဖြစ်တည်းဟူသော တေဒဂ်အရာကိုလည်း။ လဘိဿတိ၊ ရလတ္တံ့။ ။

ဟု-ပဒုမုတ္တရိဗရား၏၊ ပျာဒိတ်တော်စကားကို ကြားနာရ၍၊ ဝမ်းသာကြည်နိုး၊ အသက်ထက်ဆုံး ဗရားမြတ်ကိုလုပ်ကျွေးပြီး၍၊ စုတေသည့်အခါ၊ တာဝတိံသာ

နတ်ပြည်၌၊ ရူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗ၊ အာယု၊ ဝဏ္ဏ၊ သုခ၊ ယသ၊ အဓိပတေယျ၊ ဟူသော ဂုဏ်ဆယ်ပါးတို့ဖြင့်၊ တပါးသောနတ်တို့ကို လှမ်းမိုး ကြီးမားသော နတ် မိဗရားကြီး ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ သံသရာတွင်၊ ကျင်လည်ဆန်စွန့်၊ ကံလေဟုန် တိုက်လှင့် ခပ်လှိုင်း၍၊ ကာသိတိုင်း ကျန်တို့ရှာတွင်၊ ကျန်ငါးရာတို့၏ အကြီး ခပ်ပန်းမဖြစ်၍ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါငါးရာတို့၊ ဆွမ်းခံဝင်လာသည်ကို မြင်၍၊ ကြည်လင် ရှင်ပျ၊ ကြွင်း ကျန်မတို့နှင့် အတူတကွ၊ လေးလပတ်လုံး လှစ်ကျေးကိုးကွယ်ကြပြီးလျှင်၊ တိစိဝရိက် အစုံငါးရာလှူဒါန်းကြ၍၊ ခင်ပွန်းယောက်ျား ငါးရာတို့နှင့်တကွ၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြ ၍၊ အဆုံးဘဝ၌၊ ဒေဝဒဟပြည်တွင်၊ အဉ္စနုသာကိဝင်မင်း၏ သုလက္ခဏာ မိဗရား ဝမ်း၌ဖြစ်၍၊ အရွယ်ရောက်သည်ကာလ၊ ကပိလဝတ်ပြည်၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏ မိဗရား ဖြစ်၍၊ သာကိဝင်မင်းမျိုး၌ ဖြစ်ကြသော၊ ကြွင်းမိန်းမ ငါးရာတို့နှင့် အတူတကွ၊ တောထွက်ကြပြီးလျှင်၊ သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်ကိုရကြ၍၊ ဧးမြချမ်းသာ ကြပြီ။ ထိုအခါ ကောင်းမှုပြုဘက် ခင်ပွန်းယောက်ျား၊ သာကိဝင်မင်းသား ငါးရာတို့လည်း၊ တော ထွက်ကြ၍၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရောက်ကြပေကုန်ပြီဟု၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ ဘိက္ခုနီမ ပြောကြားပြီးသော အဆုံး၌၊ ကြွင်းသာကိန္ဒယဘွား၊ ငါးရာသော ဘိက္ခုနီမများ လည်း၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြ၍၊ အထူးထူးအလယ်လယ်၊ ဆန်းကြယ်များစွာ သော ရှေ့တန်းဆာ တို့ကို၊ ရှေ့ပန်းထိမ်သည် ဘွင့်ပြသကဲ့သို့၎င်း၊ မိုးကောင်းကင် အလယ်၌၊ ကြယ်နုကွတ်တွေ တောက်ပတင့်တယ် သကဲ့သို့၎င်း၊ အထူးထူး အလယ် လယ်၊ ဆန်းကြယ်များပြားသော တန်းခိုး ပြာဠိဟာ တို့ကိုပြု၍၊ ကောင်းကင်မှ သက်လျော၍၊ သုံးလောကသနင်း၊ ခြေတော်ရင်း၌၊ ဝပ်စင်းထိုင်နေကာ၊ ဆရာ ဂေါတမီ၏ ကျေးဇူးစကား၊ မိမိတို့ရသော ဂုဏ်များကို၊ မြတ်စွာ ဗရားအား၊ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပြီးလျှင်၊ နေမြဲရပ်ဌာန်၊ မြို့တွင်း ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းအရံ သို့၊ ပြန်လည်ကြသည်ရှိသော်၊ ပရိသတ်အများနှင့်တကွ၊ မြတ်စွာဗရား ကိုယ်တော် တိုင်၊ ကျောင်းတိုက်တံခါးမုတ်တိုင်အောင် ပို့တော်မူလိုက်လေသည်။

ဣဒံ ပစ္ဆိမကံ မယံ၊ လောကနာထဿ ဒဿနံ။
 န ပုနော အမတာကာရံ၊ ပဿိဿာမိ မုခံ တဝ။
 နစ မေ ဝဒနံ ဝီရ၊ တဝ ပါဒေ သုကောမလေ။
 သံဖုသိဿာမိ လောကဂ္ဂ၊ အဇ္ဇ ဂစ္ဆာမိ နိဗ္ဗုတိံ။

လောကနာထဿ၊ လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော သားတော် ဗရားကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံဒဿနံ၊ ဤဖူးမြင်ရခြင်းသည်။ ပစ္ဆိမကံ၊ အဆုံးစွန် ဖူးမြင် ရခြင်းပါတည်း။ ပုနော၊ နောက်ထပ်တဖန်။ အမတာ ကာရံ၊ အမြိုက် အခြင်းအရာရှိသော။ တဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ မုခံ၊ မျက်နှာတော်ကို။ နပဿိဿာမိ၊ မဖူးမြင်ရချေတော့အံ့။

ဝီရ၊ ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော။ လောကဂ္ဂ၊ လောကထုတ်ဖျား
 သားတော်ဗရား။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝဒနံစ- ဝဒနေနစ၊ ခံတွင်းဖြင့်လည်း၊
 တဝ၊ ရှင်ပင်ဗရား၏။ သုကောမလေ၊ အကြိမ်တရာ ဖတ်အပ်သော လုံ့လရှိ
 မက၊ နူးညံ့လှစွာကုန်သော။ ပါဒေ၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို။ နသံဖုသိဿာမိ၊ မတွေ့
 မထိရတော့အံ့။—

ဟု—လျှောက်ဆို၍၊ ခြေတော်အစုံတို့ကို ရှိခိုးပြီးမှ ထွက်သွားကြ၍၊ ဘိက္ခုနီမ
 ကျောင်းတိုက်သို့ဝင်၍၊ မြတ်သောနေရာတွင် အဒ္ဓပလ္လင်၊ တင်ပလ္လင်တဘက်ခွေ၍
 ထိုင်နေကြရာ၊ ဗရားသာသနာတော်ကို ကြည်ညိုကြသော ဥပါသိကာမ တို့သည်၊
 ပရိနိဗ္ဗာန်စံမည်ကို သိကြ၍၊ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းငှါ ဆည်းကပ်၍ ရင်ဘတ်ကို တီးခတ်
 လျက်၊ အမြစ်ပြတ်သော နွယ်သစ်ပင်ကဲ့သို့၊ မြေတွင်တိုးလုံး၊ ကိုယ်ကိုပုန်းပုန်းပစ်လွှဲ
 ၍၊ ငိုပွဲကြီးပြုကြလေကုန်သတည်း။ ထိုအခါ အကြီးဆုံးပဓာန၊ ဥပါသိကာမ၏
 ဥျားခေါင်းကို ကိုင်သပ်လျက်၊—

အလံ ပုတ္တာ ဝိသာဒေန၊ မာရဝသာနုဝတ္တိနာ။
 အနိစ္စံ သင်္ခတံ သဗ္ဗံ၊ ဝိယောဂန္တံ စလာစလံ။

ပုတ္တာ၊ ငါ့သမီးတို့။ မာရဝသာနုဝတ္တိနာ၊ မာရ်မင်းအလိုသို့လိုက်သော။ ဝိသာ
 ဒေန၊ ငိုရိုမြည်တမ်း၊ ပင်ပန်းခြင်းဖြင့်။ အလံ၊ အကျိုးမရှိပြီ။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
 သင်္ခတံ၊ အကြောင်းပြုမှ၊ ဖြစ်ခွင့်ရသော၊ သင်္ခါရအစု၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ခုသည်။ အနိစ္စံ၊
 အမြဲမရှိ။ ဝိယောဂန္တံ၊ ကွေ့ကွင်း ကင်းကွာခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။ စလာစလံ၊
 အတုညမမြဲ၊ လွန်ကဲစွာ တုန်လှုပ် ဘောက်ပြန်တတ်၏။

ဟု—ပြောဟောဆုံးမ၊ အိမ်သို့ပြန်ကြဟု စေလွှတ်ပြီးလျှင်၊ ပထမဈာန်မှ နေဝ
 သညာနာသညာယတန ဈာန်တိုင်အောင်၊ ထိုဈာန်မှ ပထမဈာန်တိုင်အောင်၊ အနုလုံ
 ပဋိလုံ ဝင်စား၍၊ ထာန် ပထမဈာန်မှ စတုတ္ထဈာန်တိုင်အောင် ဝင်စား၍၊ စတုတ္ထ
 ဈာန်မှ ထပ်ပြီးသော်၊ ဆီမီးစာကုန်ပြီး၍၊ ဆီမီးလျှံ ငြိမ်းသကဲ့သို့၊ အနုပါဒိသေသ
 နိဗ္ဗာန်ကိုယူသိမ်း၍၊ အငြိမ်းကြီးငြိမ်းရလေသတည်း။ ကြွင်းနွယ်သကာ၊ ဘိက္ခုနီမ
 ငါးရာတို့လည်း ထိုအတူ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ ချုပ်ငြိမ်းကြ လေကုန်၏။ ထိုအခါ
 ပြင်းစွာမြေတုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကောင်းကင်မှ ဥက္ကာလျှပ်စစ်ကျခြင်း၊ နတ်မိုး နတ်စည်
 ချန်းမြည်ခြင်း၊ နတ်တို့ ငိုရို မြည်တမ်းခြင်း၊ ပန်းမိုး ရွာခြင်း၊ ပွဲသဘင် အသယ်၊
 ကချေသယ်လို၊ မြင်းမိုရ်မန်တိုင်၊ ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်သည့်ပမာ၊ သိမုဒ္ဓရာ
 အော်မြည်ခြင်း၊ နဂါးအသုရာ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့၊ ထိတ်လန့်သံဝေဂ ရကြ၍၊ အနိစ္စာဝတ
 သင်္ခါရာ၊ ယထာယံ ဝိလယံ ဂတာ၊ ဟု—သံဝေဂစကားကို မြက်ဆိုခြင်း စသော၊
 အထူးထူးအလယ်လယ်၊ အံ့ဩဘွယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဟာ သံဃောဂါ ဝိယောဂန္တာ၊ ဟာနိစ္စံ သဗ္ဗသင်္ခတံ။
ဟာဇီဝိတံ • ဝိနာသန္တံ၊ ဣစ္စာသိ ပရိဒေဝနာ။—

ဟူ၍လည်း ဂေါတမီအပဒါန်လာ၏။

သံဃောဂါ၊ ချစ်သောသူတို့နှင့်အတူပေါင်းရခြင်းတို့သည်။ ဟာဝိယောဂန္တာ၊
ဩ—ကောကွင်းခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်၏ တကား။ သဗ္ဗသင်္ခတံ၊ အလုံးစုံသောသင်္ခါရ
တရားသည်။ ဟာအနိစ္စံ၊ ဩ—အမြဲမရှိပါချေတကား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။
ဟာဝိနာသန္တံ၊ ဩ—ပျက်စီးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိချေ၏ တကား။ ဣတိ၊ ဤသို့ဆို၍။
ပရိဒေဝနာ၊ ငိုကြွေးကြခြင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

ထိုဂေါတမီ အမှူးရှိသော ဘိက္ခုနီမ ငါးရာတို့၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူကြောင်းကို၊ နတ်
ဗြဟ္မာတို့ လျှောက်ထားလာသည့်အခါ၊ ရဟန်းများကို အကြောင်းပြောကြားချေ၊
ရှင်အာနန္ဒာကိုစေ၍၊ ရဟန်းသင်္ဃာအများနှင့် တကွ၊ ဗရားကိုယ်တော်တိုင်ကြွတော်
မူ၍၊ ဝိသုက္ကံ ဘန်ဆင်းတည်ထားအပ်သော ရွှေသားအလောင်းစင်ပြာသာဒ်ထက်
သို့ ညောင်စောင်းနှင့်တကွ တင်စေ၍၊ ဂေါတမီ၏ အလောင်းစင် ပြာသာဒ်ကို
လောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်ထမ်း၍၊ နောက်က ကြွင်း ဘိက္ခုနီမတို့၏
အလောင်းစင်ပြာသာဒ်တို့ကိုနတ်တို့ထမ်း၍၊ ရွှေကလူ၊ နတ်၊ နဂါး၊ အသုရာ၊ ဗြဟ္မာတို့
ရွှေဆုံးက၊ တပည့်သား သင်္ဃာတော်များနှင့် မြတ်စွာဗရားရှင်၊ နောက်ဆုံးကအစဉ်
အတိုင်း၊ လမ်းတလျှောက် ကောင်းကင်ပြည့် ဗိတန်မျက်နှာ ကြက်မိုးကာ၊ ကြက်
လျှာအလံ တံခွန်ထူစိုက်၊ မြေအပြင်၌ ပန်းမေ့ ရာကြဲမြောက်၊ အောက်သို့တွဲလျား
ကျသောကောင်းကင် ပဒုမာ၊ မှူးကြိုင်လှစွာသော ပန်းနံ့သာ၊ ဧချိုသာယာလှစွာ
သော တူရိယာသီချင်း၊ ကခြင်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်ချီးမြှောက်၍၊ သုသာန်
သင်းချိုင်း၊ မြေလုပ်တိုင်းသို့ရောက်အောင်၊ ပို့ ဆောင်ကြလေကုန်သတည်း။

ဒိဿန္တိ စန္ဒသုရိယာ၊ ပဇ္ဇလန္တိစ တာရကာ။
မဇ္ဈပေတော ပိစာဒိစ္စော၊ နတာပေသိ သသီယထာ။
ဗုဒ္ဓဿ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ နေဒိသံအာသိ ယာဒိသံ။
ဂေါတမီ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ အတိဝစ္ဆရိယံ အဟု။
ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓဿ နိဗ္ဗာနေ၊ နော ပဋိယာဒိ ဘိက္ခဝေါ။
ဗုဒ္ဓေါ ဂေါတမီ နိဗ္ဗာနေ၊ သာရိပုတ္တာ ဒိကာ တထာ။—
(ဂေါတမီအပဒါန်)

တဒါ၊ ထိုသုသာန်သင်းချိုင်း၊ မြေလုပ်တိုင်းသို့ ပို့ ဆောင်သောအခါ၌။ စန္ဒ—
သုရိယာ၊ လ—နေတို့သည်။ ဒိဿန္တိ၊ ထင်ရှားကုန်၏။ တာရကာစ၊ ကြယ်နက္ခတ်
တို့သည်လည်း။ ပဇ္ဇလန္တိ၊ ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်၏။ မဇ္ဈပေတောပိစ၊ ကောင်းကင်

အလယ်သို့ ရောက်သော်လည်း။ အာဒိစ္စော၊ နေသည်။ အသိယထာ၊ လက်သို့။
နတာပေသိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကင်းပါ၊ ဧးမြလေ၏။

ဂေါတမိပရိဗ္ဗာနံ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမိ၏ နိဗ္ဗာန်စံမြန်း၊ သဂြိုဟ်ခန်းသည်။
ယာဒိသံ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသည်။ အတီဝ၊ အလွန်လျှင်။ အစ္ဆုဒ္ဓံ၊ အံ့ဘွယ်
သရဲသည်။ အဘူ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ၏။ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်စံမြန်း၊ သဂြိုဟ်ခန်းသည်။
ဤဒိသံ၊ ဤသို့လောက် အံ့ဘွယ်သရဲရှိသည်။ နအာသိ၊ မဖြစ်လေ။

ဗုဒ္ဓဿ၊ ၏။ နိဗ္ဗာနေ၊ နိဗ္ဗာန်လားတော်မူရာ၌။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓော၊ ဗုဒ္ဓော၊ နောပဋိ
ယာဒိ၊ စီရင်ကြီးကြပ်တော်မူ။ သာဒိပုတ္တာဒိကာ၊ သာဒိပုတ္တရာ အစရှိကုန်သော။
ဘိက္ခဝေါ၊ ရဟန်းတို့သည်။ နောပဋိယာဒိယိံ သု၊ မစီရင်ရကုန်။ ဂေါတမိနိဗ္ဗာနေ၊
ဂေါတမိနိဗ္ဗာန်လားရာ၌။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓော၊ မြတ်သည်။ ပဋိယာဒိကြီးကြပ်စီရင်တော်
မူ၏။ တထာ၊ ထိုအတူ။ သာဒိပုတ္တာဒိကာ၊ သာဒိပုတ္တရာအစရှိကုန်သော။ ဘိက္ခ
ဝေါ၊ ရဟန်းတော်တို့သည်။ ပဋိယာဒိယိံ သု၊ ကြီးကြပ်စီရင်ကုန်၏။

သုသာန်သင်းချိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၊ နံသာထင်းပုံသို့ဘင်၍ မီးသဂြိုဟ်ပြီး
လျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် ဂေါတမိ၏ အရိုးဓာတ်တို့ကို ယူကိုင်မိုင်တွေ့လျက်၊—

ဂေါတမိ နိဓနံ ယာတာ၊ ဥယျဉ္ဇဿာ သရီရကံ။
သင်္ကေတံ ဗုဒ္ဓနိဗ္ဗာနံ၊ နစိရေန ဘဝိဿတိ။

ဂေါတမိ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမိ။ နိဓနံ၊ သေဆုံးကွယ်စင်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်ခြင်း
သို့။ ယာတာ၊ ရောက်ရှာလေပြီ။ အဿာ၊ ထိုမိထွေးတော်ဂေါတမိ၏။ သရီရကဉ္စ၊
ရုပ်ကိုယ်အစုကိုလည်း။ ဥယျံ၊ မီးလောင်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ ကျွန်းပြတ်ခဲ့ချေပြီ။ သင်္ကေ
တံ၊ ယုံမှား မကင်း တွေးတောခြင်းဖြင့် မှတ်အပ်သော။ ဗုဒ္ဓနိဗ္ဗာနံ၊ ဆရာ
ဗုဒ္ဓော၊ နိဗ္ဗာန်လားခြင်းသည်။ နစိရေန၊ မကြာမြင့်မီ။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ချေအံ့သည်
တကား။ ဟု-သံဝေဂစကား ပြောဆိုသည်တို့လျက်၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓော လက်တော်
သို့ဆက်ကပ်လေသော်၊ မိထွေးတော်၏ အရိုးဓာတ်တို့ကို ကိုင်တော်မူလျက်၊ ဤသို့
သော တရားစကားဖြင့်၊ ပရိသတ်အများကို ဟောကြား ဆုံးမတော်မူသတည်း။

မဟဘော သာရဝန္တဿ၊ ယထာရုက္ခဿ တိဋ္ဌတော။
ယော သော မဟတ္တရော ခန္ဓော၊ ပလုဇ္ဇေယျ အနိစ္စတာ။
တထာဘိက္ခုနိ သံဃဿ၊ ဂေါတမိ ပရိနိဗ္ဗုတာ။

သာရဝန္တဿ၊ အနှစ်ရှိသော။ တိဋ္ဌတော၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့ စွာတည်သော။ မဟဘော
ရုက္ခဿ၊ သစ်ပင်ကြီး၏။ ယောသော ခန္ဓော၊ အကြင်ပင်စည်သည်။ မဟတ္တရော၊
အလွန်ပြန့်ပွား၊ စည်ကားကြီးကျယ်၏။ ယောခန္ဓော၊ ထိုကြီးကျယ် စည်ကားပြန့်

ပွားသောပင်စဉ်သည်။ အနိစ္စတာ-အနိစ္စတာယ၊ အမြဲမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။
ပလုဇ္ဇေယျယထာ၊ ယိမ်းယိုင်တိမ်းပါး၊ လည်းပြုပျက်ပြားရာသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို
အတူ။ ဘိက္ခုနီသံဃဿ၊ သစ်ပင်ကြီးပမာ၊ ကြီးကျယ်စွာသော ဘိက္ခုနီသံဃာ၏။
ခန္ဓသဒိသာ၊ ပင်စဉ်နှင့်မူ၊ အလားတူသော။ ဂေါတမီ၊ ဂေါတမီသည်။ နိဗ္ဗုတာ၊
နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ ငြိမ်းရလေပြီး။

အဟောအစ္ဆရိယံ မဟံ၊ နိဗ္ဗုတာယပိ မာတုယာ။
သရီရမတ္တံ သေသာယ၊ နန္တိသောက ပရိဒ္ဒဝေ။

မာတုယာ၊ မိထွေးတော်သည်။ နိဗ္ဗုတာယ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသိမ်း၊ ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍။
သရီရမတ္တံသေသာယပိ၊ သရီဇာတ်မျိုး၊ အရိုးမျှသာ ကြွင်းသော်လည်း။ မယံ၊
ငါအား။ သောကပရိဒ္ဒဝေ၊ စိုးရိမ်သောက၏ နှိပ်စက်ခြင်း သည်။ နတ္တိ၊ မရှိသည်
ကား။ အဟောအစ္ဆရိယံ၊ လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ချီးဘွယ်ရာကောင်း၏။

နသောစိယာ ပရေသံ သာ၊ တိဏ္ဍသံသာရ သာဂရာ။
ပရိဝဇ္ဇိတ သန္တာပါ၊ သိတိဘူတာ သုနိဗ္ဗုတာ။

တိဏ္ဍသံသာရသာဂရာ၊ သံသရာတည်းဟူသော ပင်လယ်မြစ်ကြီးကို ကူးမြောက်
ပြီးသော။ ပရိဝဇ္ဇိတ-သန္တာပါ၊ ပယ်ကြ၍ စွန့်ပစ်အပ်ပြီးသော မီးပူရှိသော။ သိတိ
ဘူတာ၊ ငြိမ်းစေသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်သော။ သုနိဗ္ဗုတာ၊ ပဋိသန္ဓေ၊ မနေပြန်လာ၊
ကောင်းစွာငြိမ်းကြီး၊ ငြိမ်းလေ ပြီးသော။ သာ၊ ထိုဂေါတမီကို။ ပရေသံ၊ ငါမှ
အခြား၊ သူတပါးတို့သည်လည်း။ နသောစိယာ၊ မစိုးရိမ်သင့်ပြီး။

အယောဗနဟတသေဝ၊ ဇလတော ဇာတဝေဒဿ။
အနုပုဗ္ဗုပသန္တဿ၊ ယထာ နဉာယတေ ဂတိ။
ဧဝံ သမ္မာ ဝိမုတ္တာနံ၊ ကာမဗန္ဓောဗတာရိနံ။
ပညာပေတုံ ဂတိ နတ္တိ၊ ပတ္တာနံ အစလံ သုခံ။
အတ္တဒီပါ တတော ဟောထ၊ သတိပုဋ္ဌာန ဂေါတရာ။
ဘာဝေတွာ သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊ ဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿထ။

ဇလတော၊ တောက်သော။ ဇာတဝေဒဿ၊ မီး၏။ အယောဗနဟတသေဝ၊
သံတူဖြင့် ပုတ်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ သာလျှင်။ အနုပုဗ္ဗုပသန္တဿ၊ အစဉ်အတိုင်း
တဖြေးဖြေး၊ ငြိမ်းစေ သေပျောက်သည် ရှိသော်။ ဂတိ၊ သွားရာအရပ်ကို။ နဉာ
ယတေယထာ၊ မသိမမြင်အပ်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။
ဝိမုတ္တာနံ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ကုန်ပြီးသော။ ကာမဗန္ဓောဗတာရိနံ၊ ကာမဂုဏ်
အနှောင့်အဆီး တည်းဟူသော ဒေသ၌ သြဗာကို ကူးမြောက်ကြ ကုန်ပြီးသော။

အစလံ၊ ဘောက်ပြန် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော။ သုခံ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့။ ပတ္တာနံ၊ ရောက်ကြကုန်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဘို့၏။ ဂတိ၊ လားရာ၊ တိသည်။ ပညာပေတုံ၊ သိစေခြင်းငှါ။ ဝါ၊ သိစေစရာဘို့။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

တတော၊ ထိုကြောင့်။ သတိပဋ္ဌာနဂေါစရာ၊ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးသာလျှင် ကျက်စားရာ ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တဒီပါ၊ မိမိကိုယ်သာလျှင် ကျွန်းကြီးသဖွယ် ကိုးကွယ်မှီခိုရာ ရှိကြကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကြကုန်လော့။ သတ္တ၊ ခုနစ်ပါးကုန် သော။ ဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊ ဗောဇ္ဈင်တရားတို့ကို။ ဘာဝေတွာ၊ ပွားစေကုန်၍။ ဝါ၊ ပွားစေ ကုန်သည်ရှိသော်။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ ကရိဿထ၊ ပြုရ ကုန်လတ္တံ့။—ဟု ဟောတော်မူသည်။

ဤသို့စသည်ဖြင့်လားသော၊ ခေမာဂေါဘဒိ စသည်ဘို့အလောင်း၊ အချိုး ကောင်းတို့ကဲ့သို့၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကို အပြစ်မြင်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုလိုချင်လှသော သမ္မာ ဆန္ဒ သံဝေဂဖြင့်၊ ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကောင်းမှု ကုသိုလ် တို့ကို၊ လိုလို ချင်ချင်၊ ခင်ခင်မက်မက်၊ နှစ်နှစ်သက်သက် အားထုတ်ပါမူ၊ ဘဝသံသရာ၊ ဗလဝါ ရှည်ညောင်း၊ ဝဲခနောင်းမူ၊ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဝိဝဇ္ဇနိဿိဘ ကုသိုလ် ပါရမီ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤမှတစ်ပါးသော ထေရထေရီအပဒါန်၊ ထေရထေရီဂါထာ၊ ဝိမာန ဝတ္ထု၊ ဇာတ်နိပါတ် ကျမ်းဂန်လား၊ အရိယာ အလောင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့ အလား၊ သံဝေဂညွှန်များများနှင့်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုလှူနှံစွာ လိုလားတောင့်တ၍၊ နိဗ္ဗာန် ရကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားကို များများကြီးအားထုတ်ကုန်ရာသည်။

၁၈•နိဗ္ဗာန်၏သဉ္စပါဒိသေသ-အနုပါဒိသေသ
နှစ်ပါးအပြားကိုပြရာအခန်း

နိရယေ ဘယန္တာပံ၊ နိဗ္ဗာနေ ဝိပုလံ သုခံ။
ယထာဘူတံ ဝိညာပေတုံ၊ ဒေသေတဗ္ဗဟိ ယောဂိနာ။

နိရယေ၊ ငရဲအစရှိသော သံသရာဝဋ်ထဲ၌။ ဘယန္တာပံ၊ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်သရဲ၊ ပူပန်ဆင်ရဲခြင်းဘေးကို၎င်း။ နိဗ္ဗာနေ၊ နိဗ္ဗာန်၌။ ဝိပုလံ၊ ပြန့်ပြောကြီးကျယ်သော။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်ကို၎င်း။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း။ ဝိညာပေတုံ၊ တရားနာရာသတ်အများ ထင်ရှားသိမြင်စေခြင်းငှါ။ ယောဂိနာ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည်။ ဒေသေတဗ္ဗေဝ၊ ဟောပြောသာလျှင် ကတည်း။

ဟူသောပါဠိတော်နှင့်အညီ၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အပြစ်ဒေါသထင်၍၊ နိဗ္ဗာန်
 ချမ်းသာ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ အထူးအချွန်၊ အလွန်အကဲမြင်နိုင်ပါမှ၊ ယခင်အုရိယာ
 အလောင်း၊ အမျိုးကောင်းသမီးသားတို့ကဲ့သို့၊ ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ ကုသိုလ်ပါရမီတရားတို့
 ကို၊ များများကြီးဆည်းပူးပွားများ၊ အားထုတ်ကျင့်ကြံနိုင်မည်ဖြစ်၍၊ ကျမ်းဂန်ပိဋ
 ကတ်အရပ်ရပ်တို့၌၊ ခဲကတ်လျှို့ဝှက်သော အနက်သဘောအဓိပ္ပာယ်တို့ကို၊ အလွယ်
 တကူ၊ ဗိုလ်လူအများ၊ သိထင်ရှားအောင်၊ စကားပြောစုန္တိယ၊ ဂါထာဗန္ဓု၊ ကဗျာဂန္ထ
 တို့ဖြင့်၊ ခဏချက်ဖြုတ်၊ တမုဟုတ်နှင့်ပင်၊ ဘွဲ့ထုတ်ဘော်လှစ်၊ ပြေပြစ်ချောမောစွာ
 ပြုစီရင်နိုင်စွမ်းသော တိက္ခမဝနဂမ္ဘီရဉာဏ် အထူးရှိပေသော၊ လှေကူးမိုးရွာတော
 မည်၊ လယ်တည်ဆရာတော်၊ စီရင်ရေးသား အပ်သော နိဗ္ဗာန်စကားတို့ကို သွင်းရ
 ထားဘော်ပြဉာဏ်အံ့-

နိဗ္ဗာန်သည်၊ သဗ္ဗပါဒိသေသ၊ အနုပါဒိသေသနှစ်ပါးရှိ၏။ ကိလေသာကုန်
 ပြီးနောက်၊ ဥပါဒိသေသ မည်သော ခန္ဓာကြွင်းရှိသောအခါ၊ မဂ်ဖိုလ်ပစ္စဝေက္ခ
 ဏာဉာဏ်တို့ဖြင့်၊ မြင်ကြ၊ ရောက်ကြ၊ ခံစားကြရသော နိဗ္ဗာန်သည်၊ သဗ္ဗပါဒိ
 သေသမည်၏။ ခန္ဓာပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍၊ အဆုံးစွန် စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်ပြီး နောက်၊
 ရောက်ကြ၊ ရကြသော နိဗ္ဗာန်သည်၊ အနုပါဒိသေသမည်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်နှစ်ပါးသည်၊
 ဥပါဒိမည်သော ခန္ဓာငါးပါး အကြွင်းရှိ-မရှိနှစ်ပါးကို စွဲ၍သာ နှစ်ပါးခေါ်ရ
 သည်။ နိဗ္ဗာန်ကား တပါးတည်းသာ။ ဥပါဒိကား၊ တယောက်သော သူသည်၊
 တခုသော မကောင်းမှုကံကြောင့်၊ ကောင်းကင်အလင်းမရှိသော မြေကြီးအတွင်း
 မှာ ဖြစ်လေရာ၏။ ဝိပါကဝဋ်၊ ကျွတ်လွတ်လိုလတ်သော၊ ရှေးဥျားစွာ ကိုယ်ထက်
 ဝက် မော်ထွက်၍၊ ကောင်းကင်အလင်းကို မိမိကိုယ်တွေ့ ဒိဋ္ဌမြင်ရာ၏။ နောက်
 တဘန်ပေါ်ပြန်သောအခါ၊ အောက်ပိုင်းကျွတ်လွတ်၍၊ ကောင်းကင် အလင်းကို
 လုံးလုံး ကိုယ်တွေ့ ရောက်ရာ၏။

ဤဥပါဒိသေသ၊ ကောင်းကင်တခုတည်းဖြစ်လျက်၊ ဆိုသူ၏ မြေအတွင်း၌ ကိုယ်
 တပိုင်းကြွင်းသောပေါ်ခြင်း၊ အကြွင်းမရှိသောပေါ်ခြင်းနှစ်ပါးကို စွဲ၍သာလျှင်၊
 ကောင်းကင် နှစ်သံထွက်ရလေသည်။ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်၍နေသော ကိလေသာအစု၊
 ခန္ဓာအစုသည် မြေကြီးနှင့်တူ၏။ ကောင်းကင်အလင်းနှင့်နိဗ္ဗာန်တူ၏။ ကိလေသာ
 အစုမှ ကျွတ်လွတ်ခြင်းသည်၊ ကိုယ်တပိုင်း မြေမှကျွတ်လွတ်သည်နှင့်တူ၏။ ခန္ဓာပရိ
 နိဗ္ဗာန်စံသော အခါ၊ ခန္ဓာအစုမှ ကျွတ်လွတ်ခြင်းသည်၊ ကြွင်းကျန်သော ကိုယ်
 တပိုင်း၊ မြေမှကျွတ်လွတ်ပြန်သည်နှင့် တူ၏။

တနည်းလည်း၊ မိမိ၏ယခုဘဝတွင် ဖြစ်လတ္တံ့သောခန္ဓာစု၊ နောက် အနာဂတ်
 ဘဝ အဆက်ဆက်တို့၌ ဖြစ်လတ္တံ့သော ခန္ဓာစုသည်၊ မိမိကိုယ်မြုပ်၍ နေသော
 မြေအုံထူနှင့်တူ၏။ မိမိ၏ခန္ဓာ အစိတ်ဖြစ်သော ကိလေသာအစု၊ အနာဂတ် ခန္ဓာ

အစုကိုမှ ကျွတ်လွတ်ခြင်းသည်၊ အထက်ကိုယ်တိုင်း၊ မြေမှ ကျွတ်လွတ်သည်နှင့် တူ၏။ ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန် စံသော အခါ၊ ယခုဘဝ၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော ခန္ဓာမျှ မရှိ ကျွတ်လွတ်ခြင်းသည်၊ ကြွင်းကျန်သော အောက်ကိုယ်တိုင်း၊ မြေမှ ကျွတ်လွတ်ပြန် သည်နှင့်တူ၏။ အရဟတ္တမဂ်ကိုရသဖြင့်၊ ကိလေသာကုန်ခန်းသော နေ့မှစ၍၊ ခန္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် စံသည်တိုင်အောင်၊ အကြား၌ ဖြစ်ရသေးသော ခန္ဓာ အစုမှာမူကား၊ ထင်ရှားဖြစ်ခြင်းသို့ရောက်၍၊ ဘိစီးနှိပ်စက်ပြီးမှ ချုပ်ကြသော ခန္ဓာစုဖြစ်၍၊ အတိတ် ခန္ဓာစုပမာ၊ ထိုခန္ဓာစုမှ ကျွတ်လွတ်သည်ဟု မဆိုရ။ ဥပမာကား၊ ခိုးသူ ဓားပြ ထူထပ်သော တောရပ်ခရီးသို့ သွားလေရာ၊ ရှေးဥားစွာ တွေ့သော ဓားပြတို့၏ အရိုက်အနှက်ကိုခံခဲ့ရ၏။ နောက်ဓားပြတို့ကား၊ မင်းအာဏာနှင့် ဘမ်းယူ ပျောက် ပျက်နှင့်ကြ၍၊ ထိုဓားပြတို့ကိုမတွေ့ရ၊ အရိုက်အနှက်မှ လွတ်ငြိမ်းလေ၏။

ဤဥပမာ၌၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စုတိတိုင်အောင်ဖြစ်၍ ချုပ်လေသော ခန္ဓာစုသည်၊ ရှေး ဥားစွာတွေ့၍ ရိုက်နှက်လုယက်သော ဓားပြစုနှင့်တူ၏။ ၎င်းစုတိစိတ် ချုပ်ပြီးသည့် နောက်၊ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမရှိ၊ ချုပ်ပျောက်လေသော ခန္ဓာစုသည်၊ ပျောက်ပျက်နှင့် ကြသော ဓားပြစုနှင့်တူ၏။ ဤစကားရပ်ဖြင့်၊ ဥပါဒ်ခြင်း မရှိသော အချုပ်ကိုသာ နိဗ္ဗာန်ခေါ်ရသည်။ ဥပါဒ်ပြီး၍ ချုပ်သည်ကို နိဗ္ဗာန် မခေါ်ရဟု သိစေသည်။ ဥပါဒ်ပြီး၍ ချုပ်လေသည်ကို နိဗ္ဗာန်ဆိုခဲ့လျှင်၊ အတိတ်ကာလတို့က ချုပ်ခဲ့ကြပြီး သော အချုပ်စုကိုလည်း နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုရလိမ့်မည်။ ထိုအချုပ်ဘို့သည်ကား၊ ဥပါဒ် ဌီဘင်တည်းဟူသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ထင်အောင်၊ အရိုက်အနှက်ခံရပြီးမှ ချုပ်လေ သော အချုပ်ဖြစ်ကြ၍၊ ငြိမ်းချုပ်ပင် မဟုတ်ကြလေကုန်။

မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၏ ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာ၊ ‘ပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ခြင်းသည်လည်း၊ နိဗ္ဗာန်ချုပ်မဟုတ်။ ပဋိသန္ဓေ နေပြီးသော သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာသဘောဖြစ်သော မရဏ ချုပ်သာလျှင်တည်း။ ထို မရဏချုပ်သည် မဂ် အာနုဘော်၊ ဖိုလ်အာနုဘော်နှင့် မစပ်မဆိုင်ပေ။ ထိုကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူသည်ဟု ဆိုရာ၌၊ ထိုမရဏချုပ်အတွက်နှင့် ဆိုရသည်မဟုတ်။ ဘဝသစ် ဖြစ်ပေါ်မှု မရှိခြင်းတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်ချုပ်အတွက်နှင့်သာ ဆိုရလေသည်ဟု သိအပ်၏။

မဂ်ဥပါဒ်ခဏ၌ ကိလေသာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းနှင့်၊ နောက်အနာဂတ် ဘဝ အဆက်ဆက်တို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည်၊ တလုံးတစည်း တချက်တည်းပြီးစီး၏။ ပြီးစီး ပုံကား၊ “အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာနံ” အစရှိသည်ဖြင့်၊ သံသရာ စက် အဆက်ဆက်ဖြစ်ပွား၍ သွားပုံကိုဟောတော်မူသည်တရပ်။ “အဝိဇ္ဇာယတေဝ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော၊ သင်္ခါရနိရောဓော ဝိညာနံနိရောဓော”၊ အစရှိသည်ဖြင့်၊ သံသရာစက်၊ အဆက်ဆက် ချုပ်ဆုံး၍ သွားပုံကို ဟောတော်မူ သည်တရပ်။ ထိုနှစ်ရပ်တို့တွင်၊ ဖြစ်ပွားပုံမှာ အစဉ်အဆက် ထင်ရှား ရှိသကဲ့သို့၊

ချုပ်ဆုံးပုံမှာ အစဉ်ဟူ၍၊ အဝိဇ္ဇာအချုပ်တွင်၊ သင်္ခါရစသော အကျိုးတရားတို့
 လည်း၊ တလုံးတဝတည်း၊ တပြိုင်နက် တချက်တည်း၊ ချုပ်ဆုံးကြ လေ့ကုန်သည်။
 သို့သော်လည်း၊ ဖြစ်မှု၌ သဘောနီးစပ်ရာ အကြောင်း၊ အကျိုးတရားချင်း တွဲဘက်
 ဆက်လက်စီစဉ်၍ ပြရသည် အားလျော်စွာ၊ ချုပ်မှု၌လည်း စီစဉ်၍ ဟောမှသာ
 ဉာဏ်အမြင် ရှင်းလင်းခွင့် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ချုပ်မှုကိုလည်း စီစဉ်၍ ဟောတော်မူသည်။
 ၎င်းချုပ်မှုမှမူကား၊ တဆဲနစ်ပါးသော၊ ဝဋ်စွာသမ္ပုပါဒ်အင်္ဂါတို့သည်၊ အဝိဇ္ဇာနှင့်
 တချက်တည်း ချုပ်ကြကုန်သည်၊ နိရောဓ တခုသာ နိဗ္ဗာန်တခုသာဖြစ်သည်။ ဤ
 အတူ ဤအရာမှလည်း၊ အနာဂတ် ဘဝအဆက်ဆက် ခန္ဓာအဆက်ဆက်တို့၏ ချုပ်
 ခြင်းသည်၊ ကိလေသာတို့၏ ချုပ်ခြင်းနှင့် တခုတည်း၊ တနိဗ္ဗာန်တည်းသာဖြစ်၏။
 လောကုပမာကား၊ အပင် ပေါက်ရောက်မည် တည်နေသော အဆိပ်မျိုးစေ့တို့ကို၊
 မီးဖြင့် အကုန်အစင် အကျွန်းဖုတ်ပစ်က၊ ထိုအစေ့တို့မှ ထိုအရပ်တွင် အစဉ်အဆက်
 ဖြစ်ပွား၍ သွားလတ္တံ့ ကုန်သော အဆိပ်ပင် အဆက်ဆက်တို့သည်၊ မျိုးစေ့ပျက်ဆုံး
 သည်နှင့် တလုံးတချက်တည်း ပါကြလေကုန်၍ ပျက်ဆုံးမှုတခုတည်း ဖြစ်သကဲ့သို့
 တည်း။ ကိလေသာနှင့် အဆိပ်မျိုးစေ့၊ ခန္ဓာအဆက်ဆက်နှင့် အဆိပ်ပင်အဆက်ဆက်
 ဟပ်၍ ယှဉ်စပ်လေ။

ယုတ္တိကို ပြဆိုအံ့၊ ဘဝအဆက်ဆက်၊ ခန္ဓာ အဆက်ဆက်ဟူသော စကား၌၎င်း၊
 အဆိပ်ပင် အဆက်ဆက်ဟူသောစကား၌၎င်း၊ စကားကြိယာပြု၍ ပြောဆိုရသော
 ထိုခန္ဓာ ထိုအဆိပ်ပင်တို့သည်၊ ဥပါဒ် ဇာတိနှင့်တကွ တကယ် ဖြစ်ပေါ်လာကြတော့
 မည်မဟုတ်၊ ထိုသို့ ဥပါဒ်ဇာတိမရှိသော တရားဖျစ်လေသောကြောင့်ပင်၊ ထိုခန္ဓာ
 ထိုအဆိပ်ပင် တို့သည်၊ ကာလသုံးပါးမှ လွတ်သော တရားတို့ သာလျှင်တည်း။
 အနာဂတ်စစ်ကေန်ဖြစ်လတ္တံ့ သော တရားစုမဟုတ်ကုန်။ ဉာဏ်ထံတွင်သာ အနာဂတ်
 အနေနှင့် မြော်ခေါ်၍ စကားကြိယာတွင် အနာဂတ်သံနှင့် ပြောရလေသည်။ ထို
 ကြောင့် အဋ္ဌကထာတို့၌ ။မဂ္ဂေန ပဟိနကိလေသာ အတိတာတိဝါ ပစ္စုပ္ပန်တိ
 ဝါ အနာဂတာတိဝါ နဝတ္တဗ္ဗာ။ ။ဟု-မိန့်ဆိုပေသည်။

မဂ်ပယ်သော ကိလေသာကိုအတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဟု မဆိုအပ်ကြောင်းကို
 ဆိုသဖြင့်၊ ထို ကိလေသာတို့၏ အကျိုးဟု ဆိုအပ်သော ထိုခန္ဓာ တို့ကိုလည်း၊
 အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဟု မဆိုအပ်ကြောင်းကို သိသာသည်။ ကာလသုံးပါးမှ
 လွတ်သော်လည်း၊ အသိဉာဏ်ယူမှုမှာ၊ ပရမတ်သဘောကို ထိအောင် ယူပေသည်
 ဖြစ်၍ မဂ်ပယ်သော ကိလေသာအစု ခန္ဓာစုလျှင် အာရုံရှိသောဉာဏ်ကို ပညပ်လျှင်
 အာရုံရှိသောဉာဏ်ဟူ၍ မဆိုအပ်။ ထိုကိလေသာစုထိုခန္ဓာစုပင် အနာဂတ်စစ်မဟုတ်
 လေပြီတကား၊ ထိုကိလေသာ ထိုခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဝယ် အဘယ်မှာ အနာ
 ဂတ်ဟုတ်နိုင်တော့အံ့နည်း။ အနာဂတ် မဟုတ်ခဲ့လျှင်၊ ထိုကိလေသာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်း

ခြင်းနှင့်၊ ထိုခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည်၊ ရှေ့ကာလ၊ နောက်ကာလ၊ အကဲ့အပြား နှစ်ပါးနှစ်ထွေ၊ ရှိလေဥျားမည်လော၊ မရှိသင့်ပြီ။ စကားကြိယာမျှတွင် ပါရှိသော အနာဂတ်သံကိုစွဲ၍ ကဲ့ပြားယောင်ထင်နေတတ်သည်။

တယောက်သေခ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိလေသာချုပ်ခြင်း ခန္ဓာချုပ်ခြင်းသာ တခုတည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်သေး၊ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ခပ်သိမ်းသော ဗရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့၏ ကိလေသာခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းမှုသည်လည်း၊ တခုတည်းသာလျှင်တည်း။ ထို စကားသည်မှန်၏။ ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင်ရှိသော သင်္ခတတရားတို့၌သာ၊ ဤအခါဖြစ်ပေါ် သည်၊ ဤအခါချုပ်ကွယ်သည်။ ဤအခါရှိသည်၊ ဤအခါမရှိပြီ။ ဘယ်အခါ၌ ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့ ဟု၊ ကာလသုံးပါးရှိလေသည်။ နှစ်ခု သုံးခု အကြီး အငယ် စသော ပုံဟန်သဏ္ဍာန်အပြား၊ အရှေ့မှာ တခု၊ အနောက်မှာ တခု စသော ဒိသာအပြား၊ ဘယ်အရပ်မှာတခု၊ ဘယ်အရပ်မှာတခု ဟူသော ဒေသအပြား၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာတခု၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာတခုဟူသော သန္တာန်အပြားရှိလေသည်။

ခွဲဥျားအံ့၊ နေ့ရက်-လ-နှစ် သကရာဇ် ကပ်ကမ္ဘာတို့ အစီအစဉ် ရှိနေသည်မှာ၊ အတန်တန်ဖြစ်ခြင်း ချုပ်ခြင်း ပြောင်းလဲခြင်းရှိကြသော သင်္ခတ တရားစု အတွက် သာတည်း။ သင်္ခတ တရားတို့၏ အလယ်၌သာ ရထိုက်သော အပြားစုပေတည်း။ အသင်္ခတဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်မှာ ဟိုကဲ့သို့သော ကာလအပြားမရှိ၊ ဘယ်အခါ၌ ဖြစ်ပေါ်သည်၊ ဘယ်အခါ ကွယ်ပျောက်သည်ဟု၊ ကာလနှင့်စပ်၍ သိအပ်မြင်အပ် ညွှန်းပြအပ်သော ဥပါဒ်အစွန်း၊ ဘင်အစွန်း မရှိဟူလိုသည်။

နှစ်ခုသုံးခုစသည်ဖြင့် များပြားရသည်မှာလည်း၊ ပုံဟန် သဏ္ဍာန် နိမိတ် အမြိတ် အစွန်းထင်အောင်၊ ရုန့်ရင်းသော ဝတ္ထုဖြစ်သော သင်္ခတတရားတို့၏ အတွက်သာ တည်း။ နိဗ္ဗာန်မှာမူကား၊ ထိုကဲ့သို့ အရေအတွက်များပြားရန် ပုံဟန် သဏ္ဍာန်နိမိတ်၊ အမြိတ်အစွန်းမရှိပေ။ ထိုသို့ အရေအတွက် များပြားရန်၊ ပုံဟန် သဏ္ဍာန် နိမိတ်၊ အမြိတ်အစွန်း မရှိသောကြောင့်ပင်လျှင်၊ ဒိသာအပြား၊ ဒေသအပြား၊ ဌာနအပြား၊ ပုဂ္ဂလသန္တာန်အပြားတို့လည်း မရှိလေကုန်သတည်း။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ထမြောက်အောင် ကျင့်ဆောင်အားထုတ်နိုင်ပါလျှင်၊ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၊ အနန္တစကြဝဠာတို့တွင်၊ ဘယ်အခါမဆို၊ ဘယ်နေရာမဆို၊ ရောက်ကိုက် ရထိုက်သော ငြိမ်းမှုကြီးတခု ကော်ရို၏ဟူ၍ သာမှတ်အပ်၏။ သို့သော်လည်း၊ သင်္ခတ တရားတို့၏၊ အထွေ အပြား၊ များသည့် အတွက်နှင့် ထွေးရှက် ယောင်ဝါး၍ နေတတ်၏။

ဤတွင်ရှေ့ကား၊ သဥပါဒိသေသ၊ အနုပါဒိသေသဟူ၍ နိဗ္ဗာန်နှစ်ထေ့ပြားခြင်းသည်၊ ပရိယာယ်ပြားသာဖြစ်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်သည် သက်သက်သော မိမိသဘောအားဖြင့် တခုတည်းသာဖြစ်ကြောင်းကို ထင်လင်းစွာပြသောအခန်းပြီး၏။

၁၉-သုညတ၊ အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်သုံးပါးပြခန်း

ထိုနိဗ္ဗာန်သည်၊ သုညတ၊ အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိဟိတ - ဟူ၍ သုံးပါး ပြားပြန်၏။ တို့တွင်၊ သုညတ ခေါ် ရကြောင်းကား၊ သင်္ခတတရားတို့မှာ၊ ပြုပြင်မှ ဖြစ်ပွားခြင်း၊ ဟောင်းနှမ်းရင့်ဆွေးခြင်း၊ ပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံးခြင်း ရှိနေသည့်အတွက်၊ ကြောင့်ကြစိုက်ဘွယ် ပလိဗောဓ ကိစ္စတရား အလွန် များပြား၏။ နိဗ္ဗာန်မှာမူကား၊ အသင်္ခတနိစ္စသဘော ဖြစ်ပေ၍၊ ကြောင့်ကြစိုက်ဘွယ် ပလိဗောဓ ခပ်သိမ်းမှ ကင်းငြိမ်းရှင်းလင်းပေသောကြောင့်၊ သုညတခေါ်ရသည်။

အနိမိတ္တ ခေါ် ရကြောင်းကား၊ သင်္ခတတရားတို့မှာ၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားပင်ဖြစ်သော်လည်း၊ ဥပါဒိဇာတိ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းရှိခဲ့၍၊ သဏ္ဍာန်နိမိတ် အရိပ်အသွင်အမြိတ်အစွန်းထင်ရှားရှိကြ၏။ ထိုသို့ထင်ရှား ရှိသောကြောင့်၊ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ် သုံးပါး၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော ကာလအပြား၊ သဏ္ဍာန်၊ ဒိသာ၊ ဒေသ၊ ပုဂ္ဂလ၊ သန္တာန် အပြားအားဖြင့် အလွန်များပြား၏။ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သဗ္ဗညုဗရားတို့၏ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်သည် အလွန်မြတ်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ မဂ်ဖိုလ်ကား ယုတ်ညံ့၏။ ထိုအောက် အဂ္ဂသာဝကတို့၏၊ ထိုအောက် မဟာသာဝကတို့၏၊ ထိုအောက် ပကတိ သာဝကတို့၏ မဂ်ဖိုလ်ယုတ်ညံ့၏။ နိဗ္ဗာန်မှာ မူကား၊ ဥပါဒိဇာတိ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိသောကြောင့်၊ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ် သုံးပါး ကဲ့ပြားရန်၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကာလ၊ ဘေဒ စသည်အပြား၊ ကဲ့ပြား များပြားရန်၊ သဏ္ဍာန် နိမိတ်၊ အမြိတ် အစွန်း၊ အထည်ဝတ္ထုမရှိပေ။ ထိုသို့မရှိသောကြောင့် အနိမိတ္တခေါ်ရသည်။

အပ္ပဏိဟိတ ခေါ် ရကြောင်းကား၊ သင်္ခတ တရားတို့မှာ၊ အမြဲမရှိ ပျက်ဆုံးခြင်း သဘောရှိသောကြောင့်၊ အဘန်ဘန်ကုန်ဆုံး၍၊ အဘန်ဘန် တောင့်တရခြင်း မဆုံးနိုင်ရှိသည်ဖြစ်၍၎င်း၊ မိမိထက်ကောင်းမြတ်သော အထက်တရား ရှိနေပြန်သည်နှင့်၊ မိမိကိုရရှိသော်လည်း၊ အထက်တရားကိုလှမ်း၍၊ တောင့်တရခြင်း မဆုံးနိုင် ရှိသည် ဖြစ်၍၎င်း၊ ပဏိဟိတ တရားသာမည်ကုန်၏။ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ကိုပင် ရသော်လည်း၊ နိဗ္ဗာန်မယူပဲ၊ အရဟတ္တမဂ် ဖိုလ်တွင်ရှေ့၊ နေထိုင်နိုင်ရန် မြဲခိုင်သော တရား မဟုတ်ခဲ့၍၊ ထိုထက်ခိုင်မြဲမြတ်လွန်၊ ကောင်းမွန်သော နိဗ္ဗာန်ကိုလှမ်း၍၊ လိုချင်တောင့်တ

ခြင်းရှိရချေသေးသည်။ နိဗ္ဗာန်သည်မူကား၊ နိစ္စဓမ္မဖြစ်ပေ၍၊ တခါရရှိ ပြီးနောက်၊ ပျက်စီးပြန်၍၊ တဘန်တောင့်တရခြင်း ဟူ၍လည်း မရှိ။ နိဗ္ဗာန်သက် ကောင်းမြတ် သောတရားမရှိ၍၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရပြီးသောသူအား တခြားတပါးသော ချမ်းသာသူ ကို တောင့်တရခြင်းဟူ၍လည်းမရှိ။ ဤသို့တောင့်တခြင်း တဏှာပဏိဓိ ဆန္ဒပဏိဓိ ခပ်သိမ်းတို့မှ ကင်းငြိမ်းရှင်းလင်းရာ ဖြစ်ပေသောကြောင့်၊ အပ္ပဏိဟိတ ခေါ်ရ သည်။ ။အမည်သုံးပါးပြီး၏။

ဤအမည်သုံးပါးလည်း၊ နိဗ္ဗာန်၏ဂုဏ်သုံးခုကို အစွဲပြု၍ ပြားသည်။ သဘော လက္ခဏာအားဖြင့်ကား၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအတိုင်း၊ နိဗ္ဗာန်တပါးတည်း။ ဤ သုံးပါးသော ဂုဏ်တို့တွင်၊ သုညတဂုဏ်၊ အနိမိတ္တဂုဏ်တို့ကို မြင်နိုင်လျှင်၊ ဤနိဗ္ဗာန် ဟူသော အသိတ ပရမတ်သည်၊ တပါးသော သိတ ပရမတ်တို့ကဲ့သို့၊ သဏ္ဍာန် နိမိတ်၊ အရိပ်အသွင်၊ ထင်မြင်အောင် တွေးဆကြံဘန်ခြင်းငှါ ထိုက်တန်သော ပရမတ်မျိုး မဟုတ်ပေ။ အသိတ ပရမတ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်ဟု သိလိမ့်မည်။ ထိုသို့ သိပေလျှင်၊ တပါးသော သိတ ပရမတ်မျိုးတို့ကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်၊ နိမိတ်၊ အရိပ် အသွင် မထင်မြင်နိုင်သည့်အတွက်နှင့် နိဗ္ဗာန်ဟူသည် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိ သော တရားတခုမဟုတ်၊ အဘာဝ ပညပ်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ယူမှားသောမိစ္ဆာညွှန် ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်။

အပ္ပဏိဟိတဂုဏ်ကို မြင်နိုင်ပေလျှင်၊ နိဗ္ဗာန်၌ အပျော်အပါး ခံစား စံစားစရာ ချမ်းသာ သူခ မရှိဟူ၍ဖြစ်သော ခြောက်သွေ့သော စိတ်နှလုံးကို ပယ်နိုင်သည်။ အပျော် အပါး ခံစား စံစားမှု မည်သည်၊ တဏှာအငတ်၊ အာသာဓာတ်ဟု ဆိုအပ် သော ကိလေသာ ရောဂါအနာဆိုး စွဲကပ်သော သူတို့မှာသာ အသုံးကျသည်။ အပ္ပဏိဟိတ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့မှာ မူကား၊ ထိုကဲ့သို့သော တဏှာအငတ်၊ အာသာဓာတ် ကင်းပြတ်ပြီး ဖြစ်ကြပေ၍၊ ထိုကဲ့သို့သော အပျော်အပါး၊ ခံစား စံစားမှု သူခ ဝေဒနာ များသည်၊ ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ်၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်သာ ဖြစ်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်၊ ချမ်းသာ သူခဟူသော အသံကိုကြားလျှင်၊ ခံစား စံစားစရာသို့ စိတ်ညွတ် လေသည်ကား၊ တဏှာအငတ်၊ အာသာဓာတ် ရောဂါ အနာဆိုး စွဲကပ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် စိတ်ညွတ်လေသည်။ အပ္ပဏိဟိတဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော နိဗ္ဗာန်ကိုရလျှင်၊ ပဏိဓိမည်သော ထိုရောဂါ အနာဆိုးမှ ကင်းလွတ် ပေလိမ့်မည်ဟု ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟုလိုသည်။

သုညတ၊ အနိမိတ္တ၊ အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာန်သုံးပါးပြီး၏။

၂၀-ကိစ္စကြီးလေးပါးဖြင့် နိဗ္ဗာန်၏ပရမတ္ထ
အဖြစ်ကို ရှာသောအခန်း

ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ တဘန် အသစ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိသည်ကို နိဗ္ဗာန် ဆိုခဲ့သော်၊ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိ ဆိုသည်ကား၊ ဘယ်ဟာ တစိုး တစိမ့် မရှိ သည်ကို ဆိုသည်ဖြစ်၍၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် ပရမတ်မဟုတ်၊ အဘာဝပညပ် သက်သက် သာတည်းဟု၊ စောဒနာရန်ရှိ၏။

အဖြေကား။ ပရမတ်ဆိုလျှင်၊ သင်္ခတ ပရမတ်မျိုးကဲ့သို့ချည်း ထင်မှတ်၍သာ စောဒနာသောစကားဖြစ်သည်။ ပရမတ်သည် သင်္ခတ၊ အသင်္ခတဟု နှစ်ပါးအပြားရှိ ၏။ ထိုနှစ်ပါးသည် အချင်းချင်းဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သင်္ခ တ ပရမတ်မျိုး၏ အခြင်းအရာသည်၊ အသင်္ခတပရမတ်မျိုးမှာ အလျဉ်းမရှိ။ အသင်္ခ တ ပရမတ်မျိုး၏ အခြင်းအရာလည်း၊ သင်္ခတ ပရမတ်မျိုးမှာ အလျဉ်းမရှိ။ ဘဝဂ် နှင့် အဝီစိမက၊ ကွာဝေးကြသည်။ ထိုကြောင့်၊ ထိုနှစ်မျိုး၏ ပရမတ်သဘောကို ရှာကြံလိုလျှင်၊ သူ့လမ်းနှင့်သူ ရှာကြံအပ်၏။ သဘောချင်း နှိုင်းရှည့်၍ ရှာကြံ ခြင်းငှါ မထိုက်။ သင်္ခတ ပရမတ်မျိုးမှာ၊ သပလိဒဗာဓ၊ သနိမိတ္တဖြစ်သောကြောင့်၊ သဘောကို ရှာကြံ၍ ညန်ပညာ ပွင့်လင်းလေလေ၊ သဏ္ဍာန် နိမိတ် အရိပ်အသွင် ထင်လေလေ ပေါ်လာ၏။ အသင်္ခတ ပရမတ်မျိုးမှာ သုညတ၊ အနိမိတ္တ ဖြစ်သော ကြောင့်၊ သဘောကိုရှာကြံရာ၊ ပညာညန် ပွင့်လင်းလေလေ၊ သဏ္ဍာန်နိမိတ် အရိပ် အသွင်နှင့် ဝေးကွာလေလေ ထင်လာ၏။

နိဗ္ဗာန်၏ ပရမတ် သဘောကို ရှာလိုလျှင်၊ ငြိမ်းခြင်းဟူသော သန္တိ သဘော ထင်ရှားရှိ-မရှိကိုသာ ကြည့်အပ်၏။ သန္တိ သဘော ထင်ရှားရှိသည်ကို မြင်ခဲ့လျှင်၊ ထို သန္တိသဘော၏ ပရမတ္ထသဘောအမှန် ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို၊ ပရမတ္ထဓမ္မတို့နှင့်သာ စပ်ဆိုင်သော၊ ပရိညာ၊ ပဟာနု၊ သတ္တိကရဏ၊ ဘာဝနာ-ဟူသော ပရမတ္ထကိစ္စကြီး လေးပါးတွင် ချ၍ ကြည့်အပ်၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင်၊ တပါးပါး၏ တည်ရာ ဝတ္ထု ဘူမိဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ပရမတ်အမှန်အစစ် ဖြစ်ပေသည်ဟု စိတ်ချ ယုံကြည်အပ်၏။

ထိုလေးပါးတို့တွင်၊ ပရိညာကိစ္စဆိုသည်ကား၊ လက္ခဏ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်တို့နှင့် တကွ၊ အသီးအသီးသော ပစ္စုပဋ္ဌာန်သဘောအားဖြင့်၎င်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတည်း ဟူသော သာမည သဘောအားဖြင့်၎င်း တရားတို့ကို အပိုင် အနိုင် မြင်ရအောင် ဆင်ခြင် ကြည့်ရှုမှုတည်း။ ထိုကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထု ဘူမိကား၊ တဏှာမှ တပါးသော တေဘူမိက ပရမတ်တရားစုတည်း။ ထိုတေဘူမိက ဓမ္မတို့ကို ထိုပရိညာကိစ္စဖြင့် အပိုင် အနိုင် မမြင်ခဲ့လျှင်၊ ကြီးစွာသောအပြစ် ဒေါသနှင့်ယှဉ်၏။ မြင်နိုင်လျှင်၊ ကြီးစွာ သော ကောင်းကျိုး၊ သုခနှင့် ယှဉ်၏။

ဒေါဟာရမတ္တ၏ တည်ရာ ဝတ္ထု ဘူမိဖြစ်သော ပညပ်တရားသည်၊ ထိုပရိညာကိစ္စ ၏တည်ရာ ဝတ္ထုဘူမိမဟုတ်။ မဟုတ်ပုံကား၊ ထိုပရိညာကိစ္စထမြောက်၍၊ ရုပ်ဝေဒနာ စသော ပရမတ္ထဓမ္မတို့၏ သဘောကို အလင်းမြင်သောအခါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါဟု ထင်မှတ် စွဲကပ်ရင်း ပညပ် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ မရှိကြောင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လာလေ၏။

ပဟာနကိစ္စဆိုသည်ကား၊ အကြွင်းမဲ့ ပယ်ခြင်းတည်း။ ထိုကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထု ဘူမိကား၊ တဏှာတည်း။ ထိုတဏှာကို ထိုကိစ္စဖြင့် မပယ်နိုင်လျှင်၊ ကြီးစွာသော အပြစ်ဒေါသနှင့်ယှဉ်၏။ ပယ်နိုင်လျှင်၊ ကြီးစွာသော ကောင်းကျိုးသုခနှင့် ယှဉ်၏။ ဆိုခဲ့ပြီးသော ပညပ်တရားသည်ကား၊ ထိုပဟာနကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထုပင် မဟုတ်။ မဟုတ်ပုံကား၊ အကယ်ရှိသော တရားမဟုတ်၍ ပယ်ဘွယ်ကိစ္စအလျဉ်းမရှိ။

သစ္စိကရဏကိစ္စဆိုသည်ကား၊ ကြီးစွာသော အနာရောဂါ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၍၊ မချမ်းမသာ၊ ရပ်တည်ရာမရရှိနေသော သူသည်၊ ဆေးကောင်း၊ ဝါးကောင်းတွေ့ ၍၊ ခဏခြင်း ပျောက်ကင်းချမ်းသာလေရာ၊ ထိုသူအား ထိုအနာရောဂါဒုက္ခသည်၊ မိမိကိုယ်မှာ တွေ့ကြုံရသော ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌဖြစ်၏။ ထိုအနာရောဂါ၏ ပျောက်ငြိမ်း ခြင်း သုခသည်လည်း၊ မိမိကိုယ်မှာ တွေ့ကြုံရသော ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌပင်ဖြစ်၏။ ထိုအတူ မိမိကိုယ်မှာ ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ဆိုက်တိုက်တွေ့ကြုံရသော အမှုကိစ္စသည်၊ သစ္စိကရဏ ကိစ္စမည်၏။ ထိုကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထု ဘူမိအစစ်ကား၊ နိဗ္ဗာန်ကို ထိုကိစ္စဖြင့် မတွေ့ကြုံ မဆိုက်တိုက်နိုင်လျှင်၊ ကြီးစွာသော အပြစ် အာဒိနဝနှင့် ယှဉ်၏။ တွေ့ကြုံဆိုက်တိုက် နိုင်လျှင်၊ ကြီးစွာသော ကောင်းကျိုး၊ သုခနှင့် ယှဉ်၏။ တွေ့ကြုံ ဆိုက်တိုက်ဆိုသည် ကား၊ မိမိကိုယ်တွင်းမှာ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ဖြစ်ငြိမ်းတည်း။ ဆိုခဲ့ပြီးသော ပညပ်တရားမျိုးသည်၊ ထိုသစ္စိကရဏ ကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထုပင်မဟုတ်။ မဟုတ်ပုံကား၊ မိမိကိုယ်သန္တာန်မှာ ကိုယ်တွေ့ ဉာန်တွေ့ အတွေ့နှစ်ပါးရှိသော တရားပင်မဟုတ်လေ။

ဘာဝနာ ကိစ္စဆိုသည်ကား၊ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်၍ သွားအောင် ပွားများမှု တည်း။ ထိုဘာဝနာကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထု ဘူမိကား၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိစသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တည်း။ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မပွားလျှင်၊ ကြီးစွာသော အပြစ်အာဒိနဝနှင့် ယှဉ်၏။ ပွားလျှင် ကြီးစွာသော ကောင်းကျိုးသုခနှင့် ယှဉ်၏။

ဆိုခဲ့ပြီးသော ပညပ်တရားကား၊ ဘာဝနာကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထုပင် မဟုတ်။ မဟုတ်ပုံကား၊ သဘောအားဖြင့် ထင်ရှား မရှိသောကြောင့်။ ကြီးပွားရန် အခွင့် အလမ်းရှိသော တရားပင်မဟုတ်လေ။

ဤသို့လျှင် ပရမတ်ကိစ္စကြီးလေးပါး၌ချ၍ ကြည့်မှသာလျှင်၊ သင်္ခတ ပရမတ် မျိုး၊ အသင်္ခတပရမတ်မျိုး၊ ပရမတ်မဟုတ်သော ပညပ်မျိုးဟု-သုံးထွေ သုံးပါးကွဲ

ပြားခြားနားလေသည်။ ထိုကိစ္စကြီးလေးပါးတို့တွင်လည်း၊ ပရိညာဘာဝနာကိစ္စ နှစ်ပါးသည်၊ ပဟာနကိစ္စ အကျိုးငှါသာဖြစ်၏။ ပဟာနကိစ္စသည်လည်း၊ သစ္စိ ကရဏ ကိစ္စအကျိုးငှါသာဖြစ်၏။ ဤသစ္စိကရဏ ကိစ္စသည်သာ အချုပ်တည်း။ နိဗ္ဗာန်သည်သာလျှင် ထိုကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထု တည်ရာဘုံအသီးဖြစ်၏။ ထိုသို့ဝတ္ထု ဘုံသီးဖြစ် ပေသောကြောင့်၊ ငြိမ်သက်ငြိမ်းချမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသဘောသည် ပရမတ်သဘောအမှန်ဖြစ်ပေသည်ဟု သိအပ်၏။

ထင်ရှားစေဦးအံ့။ အလုံးစုံသော ဝဋ္ဋဒုက္ခတို့၏ ငြိမ်းခြင်းဟူသော၊ မဟာ သန္တိကြီးကို မဆိုထားဘိဦး၊ ဤလောက၌ ရှိကြသောတဒဂ် သန္တိကို ဆိုဦးမည်။ အနာမပျိုး ကိုးဆဲ့ရှစ်ပါးတွင်၊ တပါးပါးသော အနာမပျိုး၏ ပျောက်ငြိမ်းမှု၌၊ ပရိညာ၊ ပဟာန၊ သစ္စိကရဏ၊ ဘာဝနာ- ဟူ၍ ကိစ္စကြီးလေးပါးစီ ရှိကြ၏။ ပရိညာကိစ္စ ဆိုသည်ကား၊ ထိုရောဂါ၏ လက္ခဏာ၊ ထိုရောဂါ၏ ဒုက္ခအစစ် ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို အပိုင်အနိုင်သိခြင်းတည်း။ ပဟာန ကိစ္စ ဆိုသည်ကား၊ ထို ရောဂါကိုမဖြစ်သေးသည်ကို ဖြစ်လေအောင်၊ ဖြစ်ဆဲကို တိုးပွားလေအောင်ပြုတတ် သော အမှုပျိုးကို လွတ်အောင်ရှောင်ရှားပယ်စွန့်ခြင်းတည်း။

သစ္စိကရဏ ကိစ္စဆိုသည်ကား၊ ဖြစ်ပွားလတ္တံ့ သောရောဂါ၏ မဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ဖြစ်ဆဲရောဂါ၏ ပျောက်ငြိမ်းခြင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြုံကြိုက်ရခြင်းတည်း။

ဘာဝနာကိစ္စဆိုသည်ကား၊ ထိုဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့ ရောဂါပျိုး၏ ပျောက်ငြိမ်း လွတ်ကင်းကြောင်း အမှုတို့ကို ကောင်းစွာမှီဝဲခြင်းတည်း။ ။ ကိုးဆဲ့ရှစ်ပါးသော အနာမပျိုးကိုတည်၍ ကိစ္စကြီးလေးပါးနှင့်မြှောက်ပွားသည်ရှိသော်၊ ကိစ္စကြီးပေါင်း သုံးရာတိုးဆဲ့နှစ်ပါးဖြစ်၏။

ကပ်သုံးပါး၏လွတ်ငြိမ်းမှု၊ အပါယ်လေးပါး၏ လွတ်ငြိမ်းမှု၊ ဝိပတ္တိလေးပါး၊ ရန်သူပျိုးငါးပါး၊ အရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ဒဏ်ဆယ်ပါး၊ ဥပဒ္ဒဝေဂါ တဆဲ့ခြောက်ပါး၊ ကြမ္မာသုံးဆဲ့နှစ်ပါးတို့၏ လွတ်ငြိမ်းမှုတို့မှာလည်း၊ အသီးအသီး ကိစ္စကြီး လေးပါးစီ ရှိကြ၏။

အပါယ်လေးပါး၏လွတ်ငြိမ်းမှု၌၊ ထိုအပါယ်ဘဝတို့၏ဒုက္ခအဖြစ်ကိုကောင်းစွာ သိမြင်ခြင်းသည် ပရိညာကိစ္စမည်၏။ ထိုအပါယ်ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ပွားကြောင်း ဒုက္ခရိတ် တရားတို့ကို လွတ်လွတ်ပယ်ရှားခြင်းသည် ပဟာနကိစ္စမည်၏။ ဖြစ်ဆဲဖြစ်လတ္တံ့ သော အပါယ်ဒုက္ခ၏ လွတ်ငြိမ်းမှုကို မိမိကိုယ်တိုင် ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံရခြင်းသည် သစ္စိကရဏ ကိစ္စမည်၏။ ထိုသစ္စိကရဏကိစ္စသို့ရောက်ကြောင်း သုစရိတ်တရားတို့ကို ပွားများခြင်း အမှုသည် ဘာဝနာကိစ္စမည်၏။

ရန်ရှင်းလှစွာသော ဝတ္ထုကမ ကိလေသကမတို့၏ ပွားစီးရာ ကမတဆဲ့ တဘုံဒိဋ္ဌဝိစိကိစ္စ၌ အဝိဇ္ဇာတို့နှင့်တကွဖြစ်သော ရူပရာဂ အရူပရာဂတို့၏ ပွားစီးရာ

ရူပတဆဲခြောက်ဘုံ၊ အရူပလေးဘုံတို့မှ လွတ်ငြိမ်းမှုတို့၌လည်း၊ ကိစ္စကြီး လေးပါးစီ ရှိကြ၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင်လည်း၊ သစ္စိကရဏ ကိစ္စသာ လိုရင်း ပဓာနဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စ၏ တည်ရာဝတ္ထုသည်လည်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသဘောတရားသာ တည်း။ တလောကလုံး၌ ရှိနေကြကုန်သော သတ္တဝါ ခပ် သိမ်းတို့ သည်၊ မိမိတို့ သိမြင်သမျှသော ဖြစ်ဆဲဖြစ်လတ္တံ့သော အနာရောဂါအစရှိသော ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဘေးဒုက္ခ အပြစ်ဒေါသ ခပ်သိမ်းတို့မှ ကင်းငြိမ်း ပျောက်ကုန်၊ မတွေ့မကြုံရခြင်း ဟူသော များစွာသော တဒဂ်သန္တိတို့ကို၊ အလွန်လိုချင် တောင့်တရှာမှီး ကြကုန်၏။ လက်ကိုင်ရရှိ၍နေသော သန္တိသုခကို လက်မလွတ်စေခြင်းငှါ ကြောင့်ကြစိုက်ကြရ ကုန်၏။ မိမိတို့သိမြင်သမျှ အနိဗ္ဗဒုက္ခမှ လွတ်ငြိမ်းခြင်းကို အလိုမရှိသော သတ္တဝါ ဟူ၍မရှိ၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသဘောသည်၊ အနုမတဂ္ဂသံသရာ ကမ္ဘာ အဆက်ဆက်ကပင် သတ္တဝါ ခပ် သိမ်း တို့၏ မှီခိုလည်း လျောင်း ပုန်းအောင်း ကိုးကွယ်ရာကြီးဖြစ်သတည်း။

ဤကားလောက၌ တွေ့မြင်ကြုံကြိုက်ကြသော တဒဂ်သန္တိကို ပြဆိုလိုက်သော စကားရပ်တည်း။

ထိုအသိန်းအသန်းမက များပြားလှသော သန္တိဥက္ခယလောကသန္တိစုသည်၊ ပရမတ် လော၊ ပညပ်လောဟူ၍ ထိုလောကသန္တိစုသည်လည်း၊ ထိုထိုသန္တိမအား ထိုက်တန် သော ပရိညာ၊ ပဟာန၊ ဘာဝနာကိစ္စတို့ကို ထမြောက်ပြီးစီးအောင် ပြုဆောင်နိုင် သော သူသည်၊ ငါအား မည်သည့် အနာရောဂါ၊ မည်သည့် ဒုက္ခဘေးဘယမှ လွတ်ငြိမ်းရေး မြ ချမ်းသာရပေပြီဟု၊ မိမိအဇ္ဈတ္တသန္တာန်တွင် သစ္စိကရဏ ကိစ္စဖြင့် အထင်အရှား ဆိုက်ရောက်ရရှိ တွေ့မြင် ခံစားစံစားရလေ၏။ ပရမတ်မှအလွတ် သက်သက်ပညပ်တရားတို့၌ မည်သည့်ပညပ်ကိုအပိုင်အနိုင်သိအောင်ပြု၍၊ မည်သည့် ပညပ်ကိုပယ်စွန့်၍ မည်သည့်ပညပ်ကိုပွား၍၊ ငါ၏သန္တာန်တွင်မည်သည့် ပညပ်ပေါ် လာ၍ ချမ်းသာသုခကို ရပေသည်ဟု သစ္စိကရဏကိစ္စဖြင့် မျက်မှောက်ပြုရသော ပညပ်ဟူ၍တခုမျှမရှိ။ ကသိုဏ်းနိမိတ်စသော ပညပ်တို့မှာပင်၊ ထိုပညပ်လျှင်အာရုံ ရှိသော ဈာန်ကြောင့်သာ၊ နိဝရဏ စသည်တို့၏ ငြိမ်းရေးခြင်းဟူသော သန္တိဥက္ခယ တဒဂ်သန္တိကို ရရှိသည့်အတွက်နှင့် ဝမ်းမြောက်ရလေသည်။

ပရမတ်နှင့် နီးစပ်သော မဂ္ဂဖလ နိဗ္ဗာန စသော ပညပ်တို့မှာလည်း၊ ပရမတ် ဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် အတွက်နှင့် ချမ်းသာရလေသည်။ ပညပ် အတွက် သက်သက်နှင့် မျက်မှောက်ပြု၍ ချမ်းသာသုခရသည်ဟုမရှိ။ ထို့ကြောင့်၊ ပညပ် သဘောနှင့် ထိုသန္တိသဘောကိုလည်း ပညပ်မဟုတ်၊ ပရမတ်အစစ် ကော်န်ဖြစ်၏ ဟု မှတ်သိအပ်၏။ သို့သော်လည်း၊ သင်္ခတပရမတ်မျိုးမဟုတ်၊ အလိုမရှိအပ်သော အနိဗ္ဗ ဒုက္ခ ဘေးဘယတို့၏၊ ချုပ်ငြိမ်း ကင်းရှင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြလေသောကြောင့်၊

အသိတ ပရမတ်မျိုးသာတည်း။ ထိုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိ မရှိရကံး၊ နှစ်ခုသုံးခု စသည် အက္ခေ အပြား များပြားရန် သဏ္ဍာန်နိမိတ် အရိပ်အသွင်မရှိ သည်နှင့်၊ ငြိမ်းခြင်းဟူသော သန္တိအမှု တခုသာတည်း။ ရှေး၌ အသိန်း အသန်း မကဟု ဆိုခဲ့သည်မှာကား၊ ထိုသန္တိဋ္ဌိကသန္တိ၏ လောကဓာတ်၌ အနွံအပြားရထိုက် သည်ကို သိစေလို၍ ဆိုခြင်းသာတည်း။

ဤ သန္တိဋ္ဌိက သန္တိအရာ၌ ပရိညာ၊ ပဟာနု၊ သစ္စိကရဏ၊ ဘာဝနာ-ဟု ကိစ္စကြီး လေးပါးကို ဆိုသည် မှာလည်း ရောဂါ စသည်တို့၏ ငြိမ်းမှုမှာ အခွင့်အလမ်း လေးပါး ထင်ရှားရှိကြောင်းကို သိစေခြင်းငှါ ဆိုခြင်းသာတည်း။ ပါဠိတော်များ၌ လာသော ကိစ္စလေးပါးအနေနှင့် ဆိုသည်မဟုတ်။

ချုပ်ငြိမ်းမှုမှာသာ အခွင့်အလမ်းလေးပါးစီ ရှိကြသည်မဟုတ်သေး၊ ဖြစ်ပွားမှု မှာလည်း လေးပါးစီ ရှိကြသည်ပင်။ လေးပါးဟူသော်ကား၊ (၁) မိမိအားဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့ သောရောဂါကို အကျိုးမဲ့ အကျိုးယုတ် ဒုက္ခအစစ်ဟု မသိခြင်းတပါး။ (၂) ထိုရောဂါ၏ဖြစ်ပွားကြောင်းအမှုတို့ကို မပယ်မစွန့်ခြင်းတပါး။ (၃) ထိုရောဂါမှ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်းအမှုတို့ကို မမှီငဲ့ခြင်းတပါး။ (၄) ဤအကြောင်း သုံးပါး ရှိနေသည့်အတွက်၊ ထိုရောဂါမှ မလွတ်မကင်း ပူပန်ဆင်းရဲခြင်း ကိုယ်သန္တာန်မှာ ရှိနေသည်တပါး၊ ဤလေးပါးတည်း။ မိမိအား ဖြစ်ခွင့်ရှိနေသော အပါယ်ဒုက္ခကို ဒုက္ခဟု မြင်မြင်သော အသိညန့် ကင်းခြင်းတပါး။ ဒုစ္စရိတ်ကို မပယ်မစွန့်ခြင်း တပါး၊ သုစ္စရိတ်ကို မမှီငဲ့ခြင်း တပါး။ ဤအကြောင်းသုံးပါး ရှိနေသည့် အတွက်၊ အပါယ်ဒုက္ခမှ မလွတ်မကင်း ပူပန် ဆင်းရဲခြင်း ကိုယ်သန္တာန်မှာ ရှိနေသည်တပါး။ ခပ်သိမ်းသော မငြိမ်းမှု ဖြစ်ပွားမှုတို့၌၊ ဤနည်းအတိုင်း အခွင့်အလမ်း လေးပါးစီ ချည်းရှိကြသည်။

“ဥပ္ပါဒါဝါ တထာဂတာနံ အနုပ္ပါဒါဝါ တထာဂတာနံ ဌိတာဝ သာဓာတု ဓမ္မဌိတတာ ဓမ္မနိယာမတာ” -

ဟူသော ပါဠိတော်မြတ်နှင့်အညီ၊ အကြောင်းသုံးပါး ထင်ရှား ရှိနေခဲ့သည် ရှိသော်၊ ယခုပင် အပါယ်သို့ မကျမရောက်၊ အပါယ်ဇာတ် မပေါက် သေးသော် လည်း၊ ထိုသူအား အပါယ်သို့ကျခြင်းငှါ ထိုက်သော သဘောဟူသော ဓမ္မနိယာမ ဓာတ်တခုသည် ထင်ရှား ရှိနေသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုဓမ္မနိယာမဓာတ်သည်၊ ယူတို့ သမုတ်ပုညပ် ခေါ်ဝေါ်အပ်ရုံမျှ ရှိနေသည်မဟုတ်၊ ဓမ္မသဘာဝအားဖြင့် စင်စစ် ရှိနေသော မရမတ်သဘောတမျိုးပင်တည်း။

ပဉ္စာနန္တရိယကံထိုက်ပြီးသော သူအား၊ အပါယ်ဇာတ် မပေးသေးသော်လည်း၊ မချွတ်အပါယ်သို့ကျခြင်းငှါ ထိုက်သော သဘောဟူသော ဓမ္မနိယာမဓာတ်၊ နိယတ

ဗျာဒိတ် ခံပြီးသော အလောင်း အလျာ တို့အား၊ မဂ်ဉာဏ်သို့ မဆိုက်သေးသော် လည်း၊ မချွတ်ဆိုက်ခြင်းငှါ ထိုက်သော သဘောဟူသော ဓမ္မနိယာမဓာတ်၊ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ တရား ထင်ရှားရှိနေသော သူအား၊ သံသရာ၌ မချွတ် ဖြစ် ခြင်းငှါ ထိုက်သော သဘောဟူသော ဓမ္မနိယာမဓာတ်၊ ဤကဲ့သို့သော ဓမ္မနိယာမ ဓာတ်စုသည်၊ လူတို့ခေါ်ဝေါ် ပညပ်ရုံမျှ ရှိနေသော ပညပ် သဘောမျိုး မဟုတ်။ ဓမ္မသဘာဝအားဖြင့် စင်စစ်ရှိနေသော ပရမတ်သဘောမျိုး သာတည်း။ ထိုအတူ ထိုဓမ္မနိယာမဓာတ်၏ ပြန်ဘက်ဖြစ်သော ဆိုခဲ့ပြီးသော ချုပ်ငြိမ်းမှု ဟူသော သန္တိ သဘောသည်လည်း၊ လူတို့ခေါ်ဝေါ် ပညပ်ရုံမျှ ရှိနေသော ပညပ် သဘောမျိုး မဟုတ်။ ဓမ္မသဘာဝအားဖြင့် ထင်ရှားကေန်ရှိနေသော ဓမ္မနိယာမဓာတ် ပရမတ် သဘောမျိုးတခုဖြစ်လေသတည်း။

ဤသို့လျှင် လောက၌ရှိနေသော ငြိမ်းချမ်းမှု ဟူသောသန္တိဋ္ဌိက တဒင်္ဂသန္တိမျိုး သည်ပင် ပညပ်မဟုတ်။ ပရမတ်သဘောတမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို သိသာထင်ရှားရှိလေ တပြီးကား၊ ဘဝများစွာ ပါရမီဓမ္မတို့ကိုဖြည့်ကျင့်၍ အဆုံးဘဝ၌ ကိစ္စကြီးလေးပါး တို့ဖြင့် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်တွင် ယင်ရှားပေါ်ထွန်း၍ လာသော လောဘ ချုပ်ငြိမ်းမှု၊ ဒေါသ၊ မောဟ ချုပ်ငြိမ်းမှု၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော ကိလေသာ ခန္ဓာတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းမှုဟူ သော လောကုတ္တရာ မဟာသန္တိသဘောကြီးမှာမူကား ဆိုဘုယ်ရာမရှိ၊ ကေန်စင်စစ် ပရမတ္ထ သဘာဝ အမှန် ဖြစ်ပေသည်ဟု ယုံကြည်လေးမြတ် မှတ်ယူအပ်သတည်း။ ထို့ကြောင့်—ဥပါဒါန်ပဂ္ဂိတော်၌—

“အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ၊ နောစေဘိက္ခဝေ အဘဝိဿ အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ၊ နယိမဿ ဇာဘဿ ဘူတဿ ကတဿ သင်္ခတဿ နိဿရဏံ ပညာယေယျ၊ ယသ္မာစခေါ ဘိက္ခဝေ အတ္ထိ အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ၊ တသ္မာ ဣမဿ ဇာတဿ ဘူတဿ ကတဿ သင်္ခတဿ နိဿရဏံ ပညာယတိ”။—ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

အဓိပ္ပါယ်ကား၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခတ တရားတို့သည်၊ မိမိတို့ ဖြစ်ပေါ်ရန် ထိုက်တန်သော အကြောင်းဗီဇတရား ထင်ရှားရှိခဲ့လျှင်၊ ကေန်စင်စစ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘောထင်ရှားကုန်သကဲ့သို့၊ ထိုအတူ ဖြစ်ပေါ်ရန် ထိုက်တန်သော အကြောင်း ဗီဇတရားတို့ကို အကုန်အစင် ပယ်ရှား ဖျက်ဆီး၍ ပစ်လျှောက်သည်ရှိသော်၊ ထိုသင်္ခတ တရားတို့၏ တဘန် အသစ်မဖြစ်မပေါ် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဟူသော အဇာတ သဘောသည်လည်း ကေန်စင်စစ် ဖြစ်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ အဇာတ သဘော ကားမရှိ၊ ဇာတသဘောသာ ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်ပွား ၍ နေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အစရှိသော ကိလေသာတို့သည် အစဉ်

ထာဝရ နိယာမအားဖြင့်ဖြစ်ပွား၍သာ နေကုန်ရာ၏။ မည်သည့်တရားကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်၍၊ တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် လောဘ စသော ကိလေသာ ကင်းရှင်း သည်ဟူ၍၎င်း၊ ဝိက္ခမ္ဘန ပဟာန်အားဖြင့် ကင်းကွာသည် ဟူ၍၎င်း၊ သမုစ္ဆေဒ ပဟာန်အားဖြင့် ပြတ်ကင်းပြီဟူ၍၎င်း အချင်း ခပ်သိမ်းမရှိလေရာ။ ထိုသို့ကိလေသ ဝဋ်တရားတို့သည်၊ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ အစဉ်ထာဝရ နိယာမအားဖြင့် ဖြစ်၍ သာ နေခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်၊ ကာယဒုစ္စရိတ်စသော ကမ္မဝဋ် တရားတို့သည်လည်း၊ အစဉ်ထာဝရ နိယာမအားဖြင့် ဖြစ်ပွား၍သာ နေကုန်ရာ၏။ ကမ္မဝဋ်တရားအမြဲ ဖြစ်ပွား၍နေလျှင်လည်း၊ ဝိပါကဝဋ်ဟု ဆိုအပ်သော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရား တို့သည် ကမ္ဘာနှင့်အမျှ အစဉ်ထာဝရနိယာမအားဖြင့် ဖြစ်ပွား၍သာနေကုန်ရာ၏။ ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ လောဘ စသော ကိလေသာတို့၏ တဒင်္ဂပဟာန် အားဖြင့် ပျောက်ကင်းမှု၊ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အားဖြင့် ခွါရှဲမှု၊ သမုစ္ဆေဒပဟာန်အားဖြင့် ပြတ်စဲ ချုပ်ငြိမ်းမှုသည်၊ လောကတွင် ထင်ရှားသည်သာ ဖြစ်၏။ ကိလေသဝဋ် ပြတ်စဲ လျှင်လည်း၊ ကမ္မဝဋ်ပြတ်စဲသည်သာဖြစ်၏။ ကမ္မဝဋ်ပြတ်စဲလျှင်၊ ဝိပါကဝဋ်ပြတ်စဲ သည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းဗီဇ တရားတို့ကို ပယ်ရှား ဖျက်ဆီး၍ ပစ်လိုက်သည်ရှိသော်၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခတတရားတို့အား တဘန် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိ။ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဟူသော အဇာတနိဿရဏ သဘောမျိုးသည်လည်း၊ ဧကန်စင်စစ်ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသည်သာဖြစ်၏ဟု သိမှတ်ရမည်ဟူလိုသည်။ (ပါဠိတော်အဓိပ္ပာယ်)

ဤတွင်ရှေ့ကား ကိလေသာခန္ဓာတို့၏ တဘန်အသစ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိ။ ချုပ် ငြိမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသဘော၏ ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော သဘာဝဓမ္မ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြဆိုသောအခန်းပြီး၏။

၂၁-နိဗ္ဗာန်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားရန် သုခရှိသည်ကို ••
 ထင်ရှားအောင် သန္တိသုခ, ဝေဒယိတသုခ နှစ်ပါး
 ခွဲ၍ ပြဆိုသောအခန်း

ခပ်သိမ်းသော သင်္ခတတရားတို့၏ တဘန်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိမရှိပဲ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကိုပင် နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုခဲ့သည်ရှိသော်၊ ထိုနိဗ္ဗာန်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစား စံစားစရာ ချမ်းသာသုခ မရှိလေတကား။ နိဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ၊ ဟု- ဟောတော်မူသောကြောင့်၊ နိဗ္ဗာန်မှန်လျှင် လူ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ စည်းစိမ်ထက်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစား စံစားဘွယ်၊ ကြီးကျယ် လွန်ကဲ သည်သာ ဖြစ်ရာ၏ဟု စောဒနာဘွယ်ရှိ၏။

အဖြေကား၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် အလိုရှိအပ် တောင့်တ မြတ်နိုးအပ် အမြဲမပြတ်ရှာမှီးအပ်သော ချမ်းသာသုခသည်၊ သန္တိသုခ၊ ဝေဒယိတ သုခ-ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။ ထိုတွင်၊ သန္တိသုခ ဆိုသည်ကား၊ လောက၌ မငြိမ်းချမ်း ခြင်းကိုပြုတတ်သော အနာရောဂါ မျိုး၊ ဘေးဒဏ်ရန်မာရ် အန္တရာယ်မျိုး အပေါင်း တို့သည် အသိန်းအသန်းမက များပြားကုန်၏။ မိမိသန္တာန်၌ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့ သော ထိုအနိဋ္ဌဒုက္ခ ဝိပတ္တိဓမ္မတို့မှ ကင်းခြင်းဟူသော သန္တိသုခကို အလိုမရှိသောသူ ဟူ၍ တစုံတယောက်မျှ မရှိလေ။ ထိုသန္တိသုခ မည်သည်လည်း၊ ဟစုံတခုသော အထည် ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ထိုအနိဋ္ဌဒုက္ခတို့၏မရှိခြင်းမျှသာတည်း။ ထိုမရှိခြင်းမျှကိုပင် လောက ၌ လူအပေါင်းတို့သည် အလွန်ချီးမွမ်း အံ့ဩကြရကုန်၏။

အဘယ်သို့ ချီးမွမ်းအံ့ဩ ကြရကုန်သနည်း ဟူမူ၊ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓဘေး ကြီးကျယ်စွာလော့သဲ လော့လတ္တံ့ သော သူတို့အား၊ အကြံအစည်ကောင်း လှ၍ ခဏခြင်းကင်းလွတ် ပျောက်ငြိမ်းသည်ရှိသော်၊ ကြံဘန်သူကို၎င်း၊ ကြံဘန်ပုံ နည်းကို၎င်း တသက်ပန်လုံး ပြောပဆုံးနိုင်အောင် ချီးမွမ်းအံ့ဩကြရကုန်၏။ ထိုသူ ကို၎င်း၊ ထိုနည်းကို၎င်း အားကိုးအားထား အမှတ်အသားပြု၍ ထားကြရကုန်၏။

ထိုအတူ၊ ဒုဗ္ဗိက္ခဘေးမှ ကင်းဝေးလွတ်ငြိမ်းခြင်းငှါ မိုးရေကိုတောင့်တကိုးစား၊ ဥစ္စာစပါးပေါများသူ လူရတတ်ကို ချည်းကပ်ကိုးကွယ်ကြရကုန်၏။ အနာရောဂါ ဘေးမှလွတ်ခြင်းငှါ ဆေးဝါး မန္တရား ပညာ၌လိမ္မာသော ဆေးဆရာကို၎င်း၊ ဝါးကောင်းကို၎င်း ကိုးကွယ်မှီဝဲကြရကုန်၏။

သတ္တန္တရကပ်မှ ကင်းလွတ်ခြင်းငှါ ဘုန်းတန်းခိုး အာဏာကြီးသော မင်းစိုး အားကိုးလောက်သော လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်ရှိသော သူရဲကောင်း၊ အယုတ် သဖြင့် ပုန်းအောင်းလောက်သော ပိပ်ပေါင်း တောချုံတို့ကို ခိုလှုံ ကိုးကွယ် ကြရကုန်၏။

အမျိုးမျိုးသော ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ခြင်းငှါ၊ ဇာတ်ဘူချင်းချင်း အသင်းဘူ၍၊ အရံအကာ ကျုံးမြောင်းပြုလုပ်၍၊ မြို့ရွာတည်ထောင်၍နေကြရကုန် ၏။ လူတို့က နတ်တို့ကို၊ နတ်တို့က အထက်ထက်နတ်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ကိုးကွယ်ကြ ရကုန်၏။ အပါယ်ဘေးမှ လွတ်ကင်းခြင်းငှါ၊ လူပညာရှိ ရသေ့၊ ရဟန်း ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ကို ပေါင်းဘက်ဆည်းကပ် ကြရကုန်၏။ သံသရာဒဘေးမှ ကင်း လွတ်ခြင်းငှါ၊ ရတနာသုံးရပ်ကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်၍၊ ဒါနသီလ စသောသူဒဘာ် ကောင်းတရားကို ကြီးစားအားထုတ်၍၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရည်သန် တောင့်တ အားကိုး ကြရကုန်၏။

ဤသို့စသည်ဖြင့် လောက၌ ဓနဏုဿရိယ သမ္ပတ္တိ ဝေဒယိတသုခမှတစ်ပါး၊ မိမိ တို့ကိုယ်၌ ဖြစ်ဆဲသော အကျိုးမဲ့ အတွက်၎င်း၊ ရှေ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့သော အကျိုး

အတွက်နှင့်၎င်း၊ ဖြစ်လာခဲ့သော်ဟု ကြံဆသော အကျိုးမဲ့အတွက်နှင့် သော်၎င်း၊ မိမိတို့ကပင် ပူဇော် လှူဒါန်းပေးကမ်းပသ၍၊ ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်၍၊ အရိုအသေခံစား ဆည်းကပ်၍ ကိုးကွယ်ပေါင်းဘက် ဆက်ဆံမှုအလုံးစုံတို့သည်၊ ထိုထိုအကျိုးမဲ့တို့မှ ကင်းလွတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသုခကို အလိုရှိလှ၍ ပြုကြရသော အမှုကိစ္စတို့ချည်းသာတည်း။

ဤစကားရပ်တို့ဖြင့် တလောကဓာတ်လုံး၌ ဝတ္ထုဒြပ် အသည် ကိုယ်မရှိသော ငြိမ်းချမ်းခြင်း သန္တိသုခ၏ ရသသမ္ပတ္တိဂုဏ် ကြီးကျယ်ကြောင်းကို ပြဆိုလိုက်သည်။

ဝေဒယိတသုခဟူသည်ကား၊ သဠေး၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ စကြာ၊ မန္ဓာတ်၊ သိကြား၊ နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကိုချ၍၊ ထိုစည်းစိမ်နှင့် စပ်သော ပီတိ သောမနဿ သုခ ဝေဒနာတို့ကို သာယာစွာ ခံစား စံစား ရခြင်းတည်း။ ဤဝေဒယိတသုခကား ထင်ရှားလှပြီ။

ထိုသုခနှစ်မျိုးတို့တွင်၊ ဝေဒယိတ သုခ မျိုးထက် သန္တိသုခ မျိုးသည်သာလျှင် သာလွန်ကြီးကဲ ထွတ်မြတ်၏။ ဝေဒယိတသုခ သည်ကား၊ သန္တိသုခအောက် ငယ်နှောင်း၊ ယုတ်ညံ့၏။ သို့သော်လည်း၊ ဝေဒယိတသုခမျိုးမှာ ဝတ္ထု အသည်ကိုယ်ဒြပ်နှင့်တကွဖြစ်၍ မျက်မြင် ဒိဋ္ဌဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့်၊ ပုထုဇဉ်တို့စိတ်တွင် အကြီးအကျယ်ကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သန္တိသုခမျိုးမှာ အသည် ဒြပ် မရှိသည်နှင့် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌမဟုတ်၊ မနောဒွါရ ဉာဏ်အမြင်မျှဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်တို့စိတ်တွင် အထင် သေးငယ်လျက်ရှိနေသည်။

ဥပမာကား၊ နှစ်ပေါင်းမြင့်ရှည် တည်ထွန်းစည်ကား၍ လာခဲ့သော မြို့ကြီး၊ ရွာကြီးများ၌၊ သေလွန်၍ သွားကြသောသူတို့နှင့်၊ ယခုမျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ရှိနေကြသော သူတို့ကို အနည်းအများနှိုင်းရှည့်၍ ကြည့်လျှင်၊ သေလွန်ကွယ်ပျောက်၍သွားသော သူတို့က အဆ ရာ၊ ထောင်၊ မက များကုန်၏။ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဖြစ်သောသူတို့က အလွန်နည်းလှကုန်၏။ သို့သော်လည်း၊ သေလွန်သော သူတို့ကား မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ မဟုတ်ကြ။ ကွယ်ပျောက်၍ သွားကြသောအရာဖြစ်ခဲ့၍၊ ယခုဒိဋ္ဌမျက်မြင် ရှိနေကြသော သူတို့ကပင် များအံ့ယောင်ယောင် ထင်ကြသကဲ့သို့တည်း။

လောက၌ပင် ဝေဒယိတ သုခမျိုးထက်၊ သန္တိ သုခမျိုးက သာလွန်၍ ပဓာနဇေဋ္ဌက ပဏိတဖြစ်ကြောင်းကို ထင်လင်းအောင်ဆိုဥပမာအံ့။ -

တွေ့ရှိခံစားရဆဲဖြစ်သော ဒုက္ခအတွက် တချက်၊ နောင်ရေးအတိုကိုသာ မြင်နိုင်သောသူ၊ အရှည်ကို မြင်နိုင်သောသူ၊ အရှည်ထက် အရှည်အဆုံးတိုင် မြင်နိုင်သော သူတို့၏ နောင်တွေ့ခွင့်အနေနှင့် ထင်မြင်ရသော ဒုက္ခတွက် တချက်နှင့်ပြဆိုအံ့။

သန္တိ သုခ မရှိသည့်အတွက်၊ တကိုယ်လုံးကျိုက်ကျိုက်ဆူသော နူနာကြီး စွဲကပ်
 ၍၊ ရပ်ကုန်ရာမရာ၊ ဟစ်အော် ရှူရှိုက် အလှိုက်အလှဲ ဆင်းရဲပင်ပန်း၍ နေသော
 သူနာကို၊ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ဆင်း၍၊ အချင်းယောက်ျား—ငါသိကြားတည်း။
 သင့်အား အလိုရှိရာဆုကို ငါပေးမည် လာခဲ့သည်။ ခဏချက်ခြင်း နူနာကြီး ပျောက်
 ငြိမ်း၍ မိမေးတိုင်း ဘမေးတိုင်းရှိသည်ကို အလိုရှိသလော။ သို့မဟုတ်၊ လေးကျွန်း
 သနင်း စကြာမင်းစည်းစိမ်ကို ကိုယ်လာပိုင်အဖြစ်နှင့် အလိုရှိသလော။ ဤနှစ်ခု
 တွင် ကြိုက်ရာဆုတခုကိုဆိုလော့။ သင့်အား ယခုဘဝ နှစ်ခုရထိုက်သော အကြောင်း
 ကံ မရှိဟု ဆိုလာအံ့။ ထိုသူသည် နူနာ ပျောက်ငြိမ်းခြင်း တည်းဟူသော သန္တိ
 သုခကိုသာ ယူလတ္တံ့ ။ လေးကျွန်းသနင်း၊ စကြာမင်း စည်းစိမ်ကိုစွန့်လတ္တံ့ ။ ဤ၌
 သန္တိသုခဆိုသည် နူနာကြီး ပျောက်ငြိမ်း၍ မိမေးတိုင်း ဘမေးတိုင်း ရှိရရုံမျှသာ
 ဖြစ်သည်။ တစုံတခု ဝတ္ထု အထည်ကိုယ်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း၊ ထိုသန္တိ သုခသည်
 ထိုသူမှာ စကြာမင်းစည်းစိမ်ထက် အဆ သိန်း၊ သန်းမက သာလွန် မှန်မြတ်လေ
 သည်။ ထိုသူအား သန္တိသုခကို မရခဲ့သော်၊ ထိုစည်းစိမ်ဟု ဆိုအပ်သော ဝေဒယိတ
 သုခသည် အကျိုးမပြီး၊ အချည်းနီးသက်သက်သာဖြစ်၏။ ထိုဝေဒယိတ သုခ ကိုပင်
 မရသော်လည်း၊ ထိုသန္တိသုခကို ရပေလျှင် အလွန်အကျိုးကြီးလှပေ၏။ နူနာကြီးကို
 ခဏချက်ခြင်း ပျောက်ငြိမ်းစေမည် ဟူသောစကားကို ကြားရရုံမျှနှင့်ပင် အထည်
 ဝတ္ထု မရှိသော ထိုသန္တိ သုခ၌ အနုပုကမ်းသော ပီတိသောမနုဿတွေ ဖြစ်ပွား၍
 ခံစား စံစားမှု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နူနာကြီး ပျောက်ငြိမ်းသည့် အခါ၌ကား ဆိုဘွယ်
 ရာမရှိပြီ။ ။ ဤကား တွေ့ရှိခံစားဆဲဒုက္ခ၏ ငြိမ်းခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သန္တိသုခ၌
 ခံစား စံစားရမှု အကြီးအကျယ်ရှိကြောင်းကို သိသာအောင်ပြချက်တည်း။

ကယောက်သောသူကို စကြာမင်းက ငါ့စည်းစိမ်ကို အလိုရှိလျှင် ခုနစ်ရက်
 အတွင်း အကုန်ပေး၍ ခုနစ်ရက်ခံစားပြီးလျှင် သတ်မည်၊ ငါ့စည်းစိမ်ကို မယူလျှင်
 မသတ်ဟု ဆိုသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသူသည် ခုနစ်ရက်အဆုံးတွင် သေဘေးကြီး အပြီးပါ၍
 နေသော ထိုစကြာမင်းစည်းစိမ်ကို ယူဝံ့တော့မည် မဟုတ်ပြီ။ ဤ၌ စည်းစိမ်ကိုယူ
 ခြင်းသည် ဝေဒယိတ သုခ ဘက်တည်း။ မယူခြင်းသည် သန္တိ သုခဘက်တည်း။ ။
 ဤနည်းအတိုင်း လောက၌ရှိသမျှသော ဝေဒမနုဿ သမ္ပတ္တိတို့ကို၎င်း၊ ရှိသမျှသော
 အနိဋ္ဌ ဒုက္ခ ဝိပတ္တိတို့ကို၎င်း၊ အစုံအစုံ တွဲဘက်၍ ဝေဒယိတ သုခထက် သန္တိသုခက
 သာလွန်၍ ပဓာနဇေဋ္ဌက ပဏီတ ဖြစ်ကြောင်း၊ အထည် ဝတ္ထု အဏုမြူမျှမရှိသော
 သန္တိသုခ၌လည်း၊ ပီတိသောမနုဿ အနုပုကမ်းဖြစ်ပွား၍ ခံစားစံစားမှု ကြီးကျယ်
 စွာရှိကြောင်းများကို ထင်ရှားစွာသိလေ။ ။ အကျဉ်း သင်္ခေပ အားဖြင့် ထိုထို
 ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်လတ္တံ့ သော အကျိုးမဲ့တို့ကိုပယ်ပြီးမှ ထိုထို အကျိုးစီးပွားတို့၌ တည်ကြ
 ရလေသည်။ အကျိုးမဲ့ကို မပယ်နိုင်က အကျိုးစီးပွားသို့ မဆိုက်နိုင်။ ထို့ကြောင့်၊
 အကျိုးမဲ့ကို ပယ်မှုသည်သာလျှင် လောကဓမ္မ နှစ်ဌာန၌ပင် ရှေ့သွားပဓာန ဖြစ်

သတည်း။ အကျိုးမဲ့တို့ကိုပယ်နိုင်၍ ထိုထိုအကျိုးမဲ့တို့မှ ကင်းရှင်းလွတ်ငြိမ်းခြင်းကို သန္တိသုခဆိုသည်။ ထို့နောက် အကျိုးစီးပွားသို့ရောက်၍၊ ထိုထိုအကျိုး စီးပွားကို ပီတိသောမနဿနှင့် ခံစားစံစားရသည်ကိုဝေဒယိတသုခဆိုသည်။

ယခုဘဝတွင် တွေ့ရမည့်ဘေးကိုသာ ကြောက်လန့် နိုင်သောသူ၊ ယခုဘဝ၏ အခြားမဲ့၌ ကျလတ္တံ့သော အပါယ်ဘေးကိုသာ ကြောက်လန့် နိုင်သော သူတို့ သည်၊ နောင်ရေးကို အတိုသာမြင်နိုင်သောသူမည်၏။ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်ခြောက် ထပ်တို့သည်၊ အလွန်လျင်မြန်သော သေရခြင်းဘေး အပြီးပါသည်ဟု ပြင်းစွာ ကြောက်လန့်သောသူသည်၊ နောင်ရေးကို အရှည်မြင်နိုင်သောသူမည်၏။ မနုဿ သမ္ပတ္တိ၊ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ ပြဟူသမ္ပတ္တိသုံးပါးသည်၊ သေဘေးအပြီးပါသည်ဟု ပြင်းစွာ ကြောက်လန့်နိုင်သော သူသည်၊ အရှည်ထက် အရှည်အဆုံးတိုင် မြင်နိုင်သောသူ မည်၏။

အပါယ်ဘေး သေဘေးအပြီးပါသော ယုံပနုဿဒေဝ ပြဟူသမ္ပတ္တိ သုံးပါးကို၊ ခုနစ်ရက်အဆုံးတွင် သေဘေးအပြီးပါသော စကြာမင်းစည်းစိမ်နှင့်အတူ ထင်မြင် နိုင်၍၊ ကြုံကြိုက်ခဲလှစွာသော သဗ္ဗညုဗရားသာသနာ နိဗ္ဗုတာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက် မှန်းကိုလည်း သတိရ၍၊ ထိုသမ္ပတ္တိသုံးပါးကို တောင့်တတယ်တာသော တဏှာ သုံးပါးမှ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရသော ယခုဘဝ၌ပင် ကျွတ်လွတ်နိုင်အောင် ကြံဆောင်အားထုတ်သဖြင့်၊ သောတာပတ္တိမဂ်၏ အနီးအပါးသို့ ဆိုက်ရောက်၍၊ ယခုအခါအပါယ်မျိုးစေ့ကြီးဖြစ်သော ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနှစ်ပါးသည်၊ အကြွင်းမဲ့ချုပ် ဆုံးတော့လတ္တံ့ ဟုအားတက်၍နေသောသူကို၊ စကြာ မင်း၊ သိကြားမင်း၊ ပြဟူာမင်း သုံးဥျားတို့လာ၍၊ သင်သည်ဤဘာဝနာပွားမှုကို ယခုစွန့်လွတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ငါတို့ ပိုင်ထိုက်သော စည်းစိမ်သုံးပါးကို အပိုင်ပေးအပ်မည်။ ငါတို့သုံးဥျားလည်းသင့်ကို နတ်ဆေး၊ နတ်ဝါးနှင့် တကမ္ဘာအသက်ရှည် အောင်ပွဲပြင်၍ သင်၏ခြေရင်းစောင့် အလုပ်အကျွေး အစေအပါးဖြစ်ကြမည်ဟု ပြောဆိုလာကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူ သည်၊ ထိုသုံးဥျားသားတို့ကို ပယ်ရှားနှင့်ထုတ်၍ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ချုပ်ဆုံးမှုကိုသာ အရပြုပေလိမ့်မည်။

ဤစကားရပ်၌ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ချုပ်ဆုံးမှုဟူသည်၊ တစုံတခုဝတ္ထု အထည်မရှိ၊ မိမိ သန္တာန်တွင် အစဉ်ပါရှိ၍နေသော ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာနှစ်ခု၏ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သန္တိသဘောမျှသာတည်း။ ထိုသန္တိသုခ သဘောသည်၊ ထိုသူမှာထိုမင်းသုံးဥျားတို့ ပေးဆက်လာသော ဝေဒယိတသုခသမ္ပတ္တိသုံးပါးတို့ထက် အဆအသိန်းအသန်းမက သာလွန် မှန်မြတ်လှ၏။ ထိုသမ္ပတ္တိသုံးပါးကို ပြောကြားလာသည့်အတွက် အလုပ် ပျက်သည်ဟု စိတ်စက်မကြည်မသာပင် ထိုသူမှာဖြစ်လေဥျားမည်။ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ဟူသော သံဠောင်ကြီး နှစ်စင်း ကျွတ်ငြိမ်းခြင်း သန္တိသုခကို အာရုံပြု၍ကား၊

အတုမရှိသော ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ပွား၍၊ အဘုမရှိသော ခံစား စံစားမှု ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်—ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌—

ပထဗျာ ကေရဇ္ဇေန၊ သဂ္ဂဿ ဂမနေန ဝါ။
သဗ္ဗလောကာဓိပစ္စေန၊ သောတာပတ္တိဖလံ ဝရံ။—

ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ပထဗျာ၊ လေးကျွန်းတစ်ခု မြေအပြင်၌။ ကေရဇ္ဇေန ဝါ၊ တယောက်ထည်း
သော စကြာမင်းစည်းစိမ်ထက်၎င်း။ သဂ္ဂဿ၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်သို့။ ဂမနေန
ဝါ၊ ရောက်၍ ရရှိသော နတ်စည်းစိမ်ထက်၎င်း။ သဗ္ဗလောကာဓိပစ္စေန ဝါ၊ အလုံးစုံ
သော လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည် လောကကို လွှမ်းမိုးပိုင်သ အစိုးရသော
ဗြဟ္မာ့ စည်စိမ်းထက်၎င်း။ သောတာပတ္တိဖလံ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်သည်။ ဝရံ၊
လွန်မြတ်၏။

ထိုစည်းစိမ် သုံးပါးကို ရသော်လည်း တဘဝသာ ခံစားသုံးဆောင်ရမည်။
တဘဝဆုံးသည့်နောက် အပါယ်ငရဲ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ တလဲလဲ ဖြစ်ရ လေ ဥျား မည်။
သောတာပတ္တိဖိုလ် မှာမူကား၊ အပါယ်ဗီဇဖြစ်သော ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ချုပ်ငြိမ်း၍
အပါယ် တံခါး ပိတ်သည့်အပြင်၊ ဟိုသုံးဥျားသားတို့ ပေးဆက်လာသော သမ္မတ္တိ
သုံးပါးကို ကာမဘုံတွင် ခုနစ်ဘဝ၊ ရူပါရူပဘုံမှာ အလိုရှိသမျှစိတ်ချလက်ချခံစား
ပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်စံပင်ဘို့သာ ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့်၊ တေဘူမိက ဝေဒယိတသုခ
သမ္မတ္တိသုံးပါးတို့ထက် ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ချုပ်ဆုံး လွတ်ငြိမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသုခသည်
အဆသိန်းသန်းမကသာ၍ လွတ်မြတ်လေသည်ဟုလိုသည်။ ဤဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ နှစ်ခု
ကွယ်ပျောက် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဟူသော သန္တိသုခသည်ပင် ထိုသမ္မတ္တိ သုံးပါးတို့ထက်
မြတ်သော အတုမရှိ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ပွားသဖြင့် ခံစားစံစား၍ မငြီးနိုင်သော
သုခကြီး စင်စစ်ဖြစ်လေတပြိုးကား၊ မိမိသန္တာန်တွင် အစဉ်ထာဝရ စူဠမြုပ်၍နေ
သော တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာငြောင့်တံသင်းတို့၏ ကျွတ်လွတ်ချုပ်ငြိမ်းခြင်း
ဟူသော သန္တိသုခမှာမူကား ဆိုဘွယ်ရာမရှိပြီ။

ဤမျှလောက်သော စကားရပ်ဖြင့် လောကီ၌ ၎င်း၊ လောကုတ္တရာ၌ ၎င်း
ဝေဒယိတ သုခမျိုးထက် သန္တိသုခမျိုးကသာ အကြီးအမှူးအထွတ်အမြတ်ဖြစ်
ကြောင်း၊ ခပ်သိမ်းသော ဝေဒယိတ သုခမျိုးသည်၊ အငယ်အနှောင်း အယုတ်အညံ့
ဖြစ်ကြောင်း၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ သန္တိသုခမျိုးနှစ်ပါး၌ပင် ပီတိသော မနဿ
တရား အနုပွကမ်းဖြစ်ပွားသဖြင့် ခံစားစံစားမှု အကြီးအကျယ် ရှိ ကြောင်းကို
ပြဆိုလိုက်သည်။ အလုံးစုံသော ခံစားစံစားမှုတို့၌ပင် ပီတိသော မနဿ ဖြစ်ပွားခြင်း
သည်သာ အချုပ်တည်း။ ထို့ကြောင့်၊ ဒိဋ္ဌိမျက်မြင် အထင်အရှားရှိသော သမ္မတ္တိမျိုး

ဖြစ်စေ၊ အကျိုးမဲ့ ခပ်သိမ်းတို့၏ လွတ်ငြိမ်းခြင်းမျှဖြစ်၍ ဒိဋ္ဌမျက်မြင် ဖင်ရှားမရှိသော သမ္ပတ္တိမျိုးပင် ဖြစ်စေ၊ အကြင် ဝတ္ထု အကြင် အမှုကို အာရုံပြု၍ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ပွား၏။ ထိုဝတ္ထု ထိုအမှုသည် ခံစားစံစားရသောဝတ္ထုအမှုမည်၏။ ဘူရိဒတ် နဂါးမင်း ပေးသနား၍ ပတ္တမြားလုံးကိုရသော နေသာဒပုဏ္ဏားအလား၊ ပီတိသောမနဿ မဖြစ်ပွားသော သူမှာကား၊ သိကြားမင်း စည်းစိမ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ ခံစား စံစားဘွယ် မရှိသော ဝတ္ထုမည်၏။ ခံစား စံစားဘွယ်ရှိ မရှိ ထင်ရသည်မှာလည်း၊ သတ္တဝါတို့၏ စရိတ် စိတ်အခံကိုလိုက်၍ ထင်ရသည်။ ကာမယစ်မှူးသော သေသောက်ကြူးတို့ မည်သည်၊ ကာမဂုဏ် ထူထပ်သော အရပ်ဌာနကိုသာ ပျော်မွေ့ဘွယ်ရာ သုခဟု ထင်ကုန်၏။ ကာမဂုဏ်ကင်းဆိတ်သော အရပ်ကိုကား ငြီးငွေ့ဘွယ်ရာ ဒုက္ခဟု ထင်ကုန်၏။ အနာဂါမ်ရဟန္တာတို့ကား၊ ကာမဂုဏ်ကင်းဆိတ်သော အရပ်ဌာနကိုသာ မွေ့လျော်ဘွယ် သုခဟု ထင်ကုန်၏။ ကာမဂုဏ် ထူထပ်သော အရပ်ကိုမူကား ငြီးငွေ့ဘွယ်ရာ ဒုက္ခဟု ထင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌—

ရမဏိယာနိ အရညာနိ၊ ယတ္ထ နောရမတိ ဇနော။

ဝီတရာဂါ ရမိဿန္တိ၊ နတေ ကာမ ဂဝေသိနော။-ဟု-ဟောတော်မူ၏။

အရညာနိ၊ ကာမဂုဏ်ကင်းပြတ် တောအရပ်တို့သည်။ ရမဏိယာနိ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်၏။ ယတ္ထ၊ ယင်းကဲ့သို့သော တောအရပ်တို့၌။ ဇနော၊ ကာမဂုဏ်ယစ်မှူး၊ သေသောက်ကြူး အစရှိသော လူများသည်။ နောရမတိ၊ မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက် မနှစ်ခြိုက်နိုင်။ ဝီတရာဂါ၊ ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခင်စုံတပ်စွန်းခြင်းကင်းကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ရမိဿန္တိ၊ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်တော်မူကြ ကုန်လတ္တံ့။ တေ၊ ထိုသူတော်ကောင်းသို့သည်။ ကာမဂဝေသိနော၊ ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခင်စုံရှားမီးလေ့ရှိကုန်သည်။ နဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။

၂၂-ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူပြီးနောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်အခါ
ခံစားစံစားရပုံအခန်း

• ပရိနိဗ္ဗာန်မစံခင် အသက်ဝိညာဉ်ရှိစဉ်၊ ခံစားစံစားပုံမှာ သိသာပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူပြီးနောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်အခါ၊ အဘယ်သို့ ခံစားစံစားမှုရှိလေသနည်းဟူသော အမေးပုစ္ဆာကိုလည်း၊ ဤကာမယစ်မှူး သေသောက်ကြူး ဥပမာ၊ အနာဂါမ်ရဟန္တာ ဥပမာတို့ဖြင့်ပင် ပြေငြိမ်းစေရာ၏။ ကာမယစ်မှူး သေသောက်ကြူး စိတ်မျိုးရှိသော သူတို့သည်၊ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ပွား၍ စားကာ သောက်ကာ နေရသော အခွင့်ကို မြင်ရမှ ချမ်းသာသုခဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၏။ အနာဂါမ်ရဟန္တာစိတ်မျိုးရှိသော သူတို့

မူကား၊ 'ဇရာဓမ္မ မရဏဓမ္မ သင်္ခတ တရား လုံးလုံးလွတ်ကင်း၍ ခံစားစံစားခြင်းမရှိ သည့်အဖွဲ့ကံသည်ပင် နှစ်သက်ဘယ်သော ဂုဏ်ထူးဝိသေ့အကြီးတခု ဖြစ်လေသ တည်း။ ထို့ကြောင့်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား နိဗ္ဗာန်၏ ဇရာ မရဏသင်္ခတ သဘောတို့မှ ကင်းရှင်းသောဂုဏ်ကိုမြင်၍၊ အလွန်ပင်နှစ်သက်ခြင်း ပီတိသောမနဿတရားဖြစ်ပွား နိုင်လေသည်။

ရူပတတိယံဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်တို့မှာရှိသော ပီတိသောမနဿဝေဒနာတို့ကို စက် ဆုပ်လှ၍၊ ပဉ္စမဥပေက္ခာဈာန်ကို အရအမိ အားထုတ်စဉ်အခါ၊ ဥပေက္ခာ ဈာန်ကို ရတော့မည် ရှိလျှင်၊ သည် ပီတိ သောမနဿတို့မှ ကျွတ်လွတ် ရပေ တော့မည်ဟု နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိသောမနဿဖြစ်ရပြန်သကဲ့သို့မှတ်။

နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောအခါ ဟူသောစကား ၌၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းငှါ မျှေးရှေးသောဘဝတို့၌ ပါရမီသမ္ဘာရတို့ကို ဆည်းပူး၍၊ အဆုံးဘဝ၌လည်း သီလ ဝိသုဒ္ဓိစသော ဝိသုဒ္ဓိခန့်စပ်ပါးတို့ကို အစဉ်အတိုင်းပွားများ၍ လာခဲ့ရာ၊ ပထမမဂ် ဥပါဒ်သို့ အဆိုက်တွင်၊ မိမိတို့ငုတ်တုတ်ရှိလျှင် ဧကန္တ ဖြစ်လတ္တံ့သော အနာဂတ် ခန္ဓာစုနှင့်တကွ၊ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာနှစ်ပါးတို့၏ တဘန် မဖြစ်ပြန်သော ချုပ်ခြင်းသို့ ရှေး ဥပုဇ္ဈာရောက်လေ၏။ ။ထို့ အတူ တဘန်အားထုတ်ပြန်ရာ၊ ဒုတိယမဂ်သို့အဆိုက် တွင်၊ မိမိတို့ရှိလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့သောအနာဂတ်ခန္ဓာစုနှင့်တကွ၊ ရုန့်ရင်းသော ကာမ ရာဂ ဗျာပါဒတို့၏ တဘန်မဖြစ်သော ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသို့ရောက်၏။ ။နှစ်ကြိမ်။

တဘန်အားထုတ်ပြန်ရာ၊ တတိယမဂ်အဆိုက်တွင်၊ အကျိုး အနာဂတ် ခန္ဓာစု နှင့်တကွ၊ သိမ်မွေ့သော ကာမ ရာဂ ဗျာပါဒတို့၏ အကြွင်းမဲ့ငြိမ်းခြင်းသို့ရောက် ပြန်၏။ ။သုံးကြိမ်။

တဘန်အားထုတ်ပြန်ရာ၊ စတုတ္ထမဂ်သို့အဆိုက်တွင်၊ ကြွင်းကျန်သမျှ အနာဂတ် ဘဝခန္ဓာစုနှင့်တကွ၊ ကြွင်းကျန်သမျှသော ကိလေသာတို့၏ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သို့ ရောက်ပြန်၏။ ။လေးကြိမ်။

ထိုအခါ၊ ကံကိလေသာအစုနှင့် အနာဂတ်ခန္ဓာစု ကုန်ပျောက် ကွယ်ပလေ၏။ မဂ်ဖြင့်ပယ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းသော ပစ္စုပ္ပန်ဘဝရှိ အနာဂတ် ခန္ဓာစုသာကြွင်း ကျန်လေတော့သည်။

နေ့စဉ် လစဉ် နှစ်စဉ်အတိုင်း သွားသည်ရှိသော်၊ ပရိနိဗ္ဗာနစုတိစိတ်၏ ဘင်ဇဏ သို့ အဆိုက်တွင်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စုတိမှ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် ဘဝသန္တာန် အနေနှင့် တဘန်ဆက်လက်ခြင်းမရှိသော ချုပ်ခြင်းဖြင့် ကျန်ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ သတ္တဝါသန္တာန်မှအလွတ်၊ ဗဟိဒ္ဓ ဥတုဇရုပ်သက်သက်သာ ကျန်ရစ်၏။ ထိုဥတုဇရုပ်ပေါင်း၊ အလောင်း၊ ခန္ဓာကောင်း ကြီးကား၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်နှင့် ဆက်လက်၍ လာခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့်

သာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ခန္ဓာဟူ၍ ခေါ်ဆိုရတော့သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါတို့ အပေါ် အဝင်ဖြစ်၍၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟု ခေါ်ဆိုရသော အဇ္ဈတ္တခန္ဓာအစဉ်မှာမူကား၊ စုတိ စိတ်၏ဘင်တိုင်အကုန်အစင်ချုပ်ဆုံးလေ၏။ တဘန်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှ အချင်းခပ်သိမ်း ငြိမ်းလေ၏။ အစဉ်အတိုင်း လာခဲ့၍ ဤအငြိမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည်ကိုပင် အနုပါ ဒီသေသ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်တော်မူသည်ဟု ဆိုရသည်။ ဤအငြိမ်းသည် အနိမိတ္တဓမ္မ ဖြစ်သောကြောင့်၊ နှစ်ခု သုံးခု စသည်များပြားရန် သဏ္ဍာန်နိမိတ် အရိပ်အသွင်ရှိ သော တရားမျိုးမဟုတ်ပေရကား၊ အနုမတဂ္ဂသံသရာကာလတွင်၊ အစဉ်ထာဝရ အမြဲ ရှိနေသော တခုတည်းသော နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ် ဖြစ်သတည်း။ ထိုနိဗ္ဗာန် တရား တော်မြတ်ကိုပင်ရည်၍၊—

ပဋိဿောတဂါမိံ နိပုဏံ၊ ဂမ္ဘီရံ ဒုဒ္ဒသံ အဏုံ၊
ရာဂရတ္တာ နဒက္ခန္တိ၊ တမောခန္ဓေန အာဝုဋ္ဌာ။—

ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ပဋိဿောတဂါမိံ၊ ကိလေသာရေလျှံ သံသရာတည်းဟူသော မြစ်ညာသို့တက် ဆန်သော။ နိပုဏံ၊ သိမ်မွေ့စွာထသော။ ဂမ္ဘီရံ၊ နက်နဲစွာထသော။ ဒုဒ္ဒသံ၊ မြင်နိုင်ခဲ့ စွာထသော။ အဏုံ၊ နုနယ်လှစွာ ပရမာဏုမြူ အလားတူသော နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ဝါ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို။ ရာဂရတ္တာ၊ ရာဂဖြင့် တပ်စွန်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ သည်။ တမောခန္ဓေန၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်လုံး အမှိုက်တုံးသည်။ အာဝုဋ္ဌာ၊ ပိတ်ဖုံး မြှေးရှက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ နဒက္ခန္တိ၊ မမြင်နိုင်ကုန်လတ္တံ့။

သံသရာအယဉ်ဟူသည်ကား၊ အဝိဇ္ဇာမှ သင်္ခါရ၊ သင်္ခါရမှ ဝိညာဉ်၊ ဝိညာဉ်မှ နာမ်ရုပ် စသည်ဖြင့်၊ အစဉ်အတိုင်း မဆိုင်းမရပ် တသွန်တည်း စီးသွားခြင်းတည်း။ အဝိဇ္ဇာဘက်သို့ လိုက်ပါ၍ နေကြသော သတ္တဝါအပေါင်းသည်၊ ထိုသံသရာအယဉ် ၌ အစဉ်လိုက်မျော၍ နေသည်မည်၏။ ပဋိဿောတ ဟူသည်ကား၊ အဝိဇ္ဇာချုပ် လျှင် သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ် စသည်တို့၏ အစဉ်အတိုင်း ချုပ်ခြင်းတည်း။ ဖြစ်ပွားမှုနှင့် ဆုတ်ယုတ်ချုပ်ငြိမ်းမှုသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြ၍၊ အနုဿောတ၊ ပဋိဿောတ ခေါ်သည်။ (စုန်မျောလမ်း၊ ဆန်တက်လမ်းဆိုလိုသည်။) အဝိဇ္ဇာတရား ပွားများ လမ်းသို့ မလိုက်မူ၍၊ အနိစ္စဝိဇ္ဇာ၊ ဒုက္ခဝိဇ္ဇာ၊ အနတ္တဝိဇ္ဇာ၊ မဂ္ဂဝိဇ္ဇာတရား ပွားများ သောလမ်းသို့ လိုက်သောသူသည်၊ သံသရာအယဉ်မှ ဆန်တက်သောသူမည်၏။

ဤစကား၌၊ အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရစသည်တို့ ချုပ်ငြိမ်းမှုဟူသည်၊ ဆိုခဲ့ပြီးသောနိဗ္ဗာန် ပွင်တည်း။ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အဘယ်သို့ ဂမ္ဘီရ ဒုဒ္ဒသဖြစ်သနည်း။ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဟူ သည်၊ မရှိခြင်း မဖြစ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍၊ စိတ်ထဲမှာ အထင်အမြင် လွယ်လှသည် မဟုတ်လောဟု စောဒနာရန်ရှိ၏။

ဂမ္ဘီရောစာယံ အာနန္ဒ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေါ ဂမ္ဘီရဝဘာသော။ ။ ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ၊ အနုမတဂ္ဂသံသရာ၌ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်နေမှုသည်ပင်လျှင် ပုထု ဇဉ်တို့အား အဟုတ်အမှန်သိရန် အလွန်ခက်ခဲ နက်နဲလှသေး၏။ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်၏ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းမည်သည်၊ ထို့ထက်သာ၍ ခက်ခဲနက်နဲတော့ သည်သာ တည်း။ သဗ္ဗညုဒေသနာတော်ကို မကြားရသောသူတို့အား၊ ကမ္ဘာပေါင်း အနုမ တဂ္ဂပင်ကြာသော်လည်း၊ ဤသို့သော ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှိသေး၏ ဟူ၍မျှ မသိနိုင် အောင် ခက်ခဲနက်နဲလေသတည်း။

ကာမာဝစရတုံသားကို မဆိုထားဘိဥျား၊ ပုထုဇဉ်ဗြဟ္မာကြီးတို့ပင် ဗြဟ္မာ့အဖြစ် မှ အထက်ကို တက်လမ်း တက်စခန်းမရှိပြီဟု ယူကြကုန်၏။ သဗ္ဗညု ဒေသနာကို ကြားနာရ၍ ဤကဲ့သို့သော ချုပ်ငြိမ်းခြင်းမည်သည် ရှိသေး၏ဟု ယုံကြည်ရုံမျှရှိပါ သော်လည်း၊ ပေါက်ရောက်အောင် ကျင့်ဆောင် အားထုတ်ခြင်းငှါ အလွန်ဝေး ကွာ ခက်ခဲနက်နဲ၏။ ဥပမာကား၊ ယူဇနာနှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော ဤ စကြဝဠာမြေကြီးကို၊ စိတ်ထဲတွင် တူးဖွဲ့ကွယ်ပျောက်စေ၍၊ ကောင်းကင်ကြီး ဖြစ် အောင် တွေးဆထင်မြင်မှုသည် လွယ်သကဲ့သို့ရှိ၏။ တကယ်ကွယ်ပျောက် စေ၍ အဟုတ်ကောင်းကင်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်မည့် အရေးကား၊ ထမြောက်အောင် တတ်စွမ်းနိုင်ရန် အလွန်ကွာဝေး ခက်ခဲနက်နဲလှ၏။ ထို့ထက်ပင် သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ရှိသော လောဘတခုကိုပင် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းလေအောင် ကြံဆောင် ထမြောက်အံ့သော အရေးသည် အလွန်ပင်ကွာဝေးခက်ခဲ နက်နဲလှလေ၏။ မြေကြီး မှာ ကမ္ဘာပျက်သည့်အခါ ကွယ်ပျောက်၍ ကောင်းကင်အတိဖြစ်သေး၏။ လောဘ မှာ အနုမတဂ္ဂ ကမ္ဘာကြာသော်လည်း ကွယ်ပျောက်သည်ဟူ၍မရှိ။ ဒေါသ၊ မောဟ စသော ကိလေသာတို့မှာလည်း ဤနည်းအတူသာတည်း။ ထိုလောဘ၏ ဤကဲ့သို့ ကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းလေအောင် ကြံဆောင်ခြင်းငှါ အလွန်ခဲယဉ်းလှသည်၏ အဖြစ် ကို မြင်သဖြင့်လည်း၊ ထိုလောဘ၏ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ဟူသော နိဗ္ဗာန်၏ ရခြင်း ရောက်ခြင်းငှါ အလွန်ခက်ခဲ နက်နဲကြောင်းကို သိအပ်၏။ ကိလေသာခန္ဓာတို့ ၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဟူသည်၊ မရှိခြင်းမျှ ဖြစ်၍ စိတ်မှာ အထင်အမြင် လွယ်လှပါသည် ဟူသော စကား၌လည်း၊ ကောင်းကင်ဟင်းလင်းကို မြင်သကဲ့သို့ အချည်းနှီးအနေ နှင့်သာ မြင်လေသည်။ တစုံတခုသော ဝတ္ထုဒြပ်၏ မရှိခြင်းဟူသော ကောင်းကင် သည်၊ မြင်သူကို အပါယဒုက္ခသည်တို့မှ ကယ်ဆယ်နိုင်သည်မဟုတ်။ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်၍ နေသော ကိလေသာခန္ဓာတို့၏ မရှိခြင်းဟူသော နိဗ္ဗာန်သည်ကား၊ အနုမ တဂ္ဂ သံသရာ၌ ခံရလတ္တံ့သော အပါယဒုက္ခသည်တို့မှ ကော်စင်စစ် ကယ်ဆယ်နိုင် ပေသည်ဖြစ်၍ အချည်းနှီးမဟုတ်။ အနန္တအပ္ပမေယျဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပေသတည်း။ နိဗ္ဗာနဒီပနိဋ္ဌိတာ။

ပုညနေတေန နိဗ္ဗာန်၊ လဒ္ဓါ သန္တိဋ္ဌိကံ ဣဓ။
ပရမတ္ထံ အာရာဓေန္တု၊ ဇနာ သဗ္ဗေပိ သုဗ္ဗတာ။

တေနပုညေန၊ နိဗ္ဗာနဒီပနီ စကားကို ရေးသား ပြုစုရသော ဤကောင်းမှု
ကြောင့်။ ဣဓ၊ မျက်မှောက်ဒိဋ္ဌ ဤဘဝ၌။ သန္တိဋ္ဌိကံ၊ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် အထင်
အရှားရှိသော။ နိဗ္ဗာန်၊ အန္တရာယ်ခပ်သိမ်း ဘေးခပ်သိမ်းတို့၏ ကင်းငြိမ်းချမ်းသာ
ခြင်းတည်းဟူသော သန္တိဋ္ဌိကံနိဗ္ဗာန်ကို။ လဒ္ဓါ၊ ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ရကုန်ကြ၍။ သုဗ္ဗတာ၊
စင်ကြယ်ကောင်းမြတ် ချီးမွမ်းအပ်သော ပတိပတ် ကိုယ်ကျင့်တရားကို မနေမနား
အားထုတ်ကြကုန်၍။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဇနာ၊ လူ၊ နတ်၊
ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ ဣဓေဝ၊ ချစ်ရှင်ဂေ ဝါတမ ဗရားသာသနာ ဤအခါ၌ပင်
လျှင်။ ပရမတ္ထံ၊ အထွတ်အမြတ် ပရမတ်ဖြစ်သော။ နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ အာရာ
ဓေန္တု၊ အလိုပြည့်၍ ကိုယ်တွေ့ညွှန်မြင် အစဉ် ပေါက်ရောက် ပြီးမြောက် ခံ၊ စံကြ
ပါစေကုန်သတည်း။

ပထမတံ့ပြီး၏။

ဆိဒ္ဓပိဗာနနိကျမ်း

ဒုတိယတွဲ

နမော အစ္ဆိဒ္ဓဿ ဝဇီရသင်္ဘာတသမသရီရဿ။

၂၃-အာလသျှအပေါက်ကို မဆို ပိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်ဒေါသကို သရဘင်္ဂဇာတ်နိပါတ်၊ ဝုစ္ဆုပဗ္ဗဇိတ ဝတ္ထု သက်သေတို့ဖြင့် ပြသောအခန်း

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော သန္တိသုခနိဗ္ဗာနချမ်းသာကို လိုချင်တောင့်တ၍ ပြုအပ်သော ဝိဝဇ္ဇနိဿိတ ကုသိုလ်ကံ ပါရမီ တရားတို့သည် “ဆ လောကသ္မိံ ဆိဒ္ဓါနိ” ဟူ၍ ဟောတော်မူအပ်သော အပေါက် ခြောက်ပါးတို့ကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆို့ ဖါထေး နိုင်ပါမယ့်မကျပဲ တလုံးတခဲတည်း စုဝေးလျက် မပျောက်မပျက် ပြည့်စုံနိုင်ချေသည်။ ပါရမီပြည့်စုံမှလည်း လိုချင်တောင့်တအပ်သော သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင် ချေသည်။ ထို့ကြောင့်--ဝိဝဇ္ဇနိဿိတပါရမီကုသိုလ် မယ့်မကျရအောင် ခြောက်ပါး သော ဆိဒ္ဓတို့ကို လုံခြုံလှစွာ ဖါထေး ပိတ်ဆို့အပ်ကုန်၏။

ယခုအခါ၌၊ ထိုခြောက်ပါးသော အပေါက်တို့ကို မပိတ်မဆို မဖါထေးရာ၌ အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝရောက်သော ဝတ္ထုသက်သေ၊ ပိတ်ဆို့ဖါထေးရာ၌ အကျိုး အာနိသံသ ရသော ဝတ္ထုသက်သေ များကို ထင်ရှားစွာ ထုတ်ဆောင် ဘော်ပြမှု အကျိုးအပြစ်ကို သိကြ၍၊ အာလသျှပမာဒ စသော အပေါက် ခြောက်ဖုံကို လုံခြုံ အောင် ဖါထေးကြသဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကြွယ်ဝ ကောင်းစားခြင်း၊ တမလုန့်ဘဝ၌ သဂ္ဂမဂ္ဂနိဗ္ဗာနကို ရခြင်း အကျိုးငှါ ဖါထေးပိတ်ဆို့ နိုင်ကြမည်ဖြစ်၍၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဝတ္ထုသက်သေတို့ကို ဘော်ပြပေအံ့။ ။ ထိုခြောက်ပါးသော အပေါက်တို့တွင်၊ အာလသျှဟူသော ပထမအပေါက်ကို မပိတ်ဆို့မဖါထေးရာ၌ အပြစ်ဒေါသ အာဒိ နဝဖြစ်လာရောက်လာဘူးသော ဝတ္ထုသက်သေကား၊—

မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ နေကြသော လူသုံးပါးတို့၏ ရှေ့သွားလမ်းညွှန် ဖြစ် တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားသည် သယမ္ဘုမုနိန် မာရဇိန် ဘုန်းခေါင်သည်။ သာဝတ္ထိ ပြည်တောင်စွန် ဇေတဝန်တောရကျောင်း၌၊ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် စံနေတော် မူစဉ်အခါ၊ တရားတော်ကို နာရ၍ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခြင်းငှါ စည်းစိမ်ဥစ္စာ

တို့ကို 'သားမယားထံ အပ်နှင်းခဲ့၍၊ နိယျာနိက သာသနာတော်တွင်း၌ ပဉ္စင်းခံ
 နေသော ရဟန်းကြီးတပါးသည်၊ ရဟန်းသင်္ဃာများပြားသည်လည်း တကြောင်း၊
 သိက္ခာဝါငယ်သေးသည်လည်း တကြောင်းဖြစ်၍ ကောင်းကောင်း ဆွမ်းခံ၍မရ၊
 ကောင်းကောင်း မစား မသောက်ရ၊ မမျှတသည်နှင့် ရသမျှကို စုဆောင်းလျက်
 မယားဟောင်းအိမ်သို့ ယူသွားလျှင်၊ မယားဟောင်း ဆီးကြိုလှဲပြောင်း၍ ဆွမ်း
 ကောင်းဟင်းကောင်းနှင့် ကျွေးမွေးသည့်အခါ၊ ရသတဏှာ ကပ်ငြိခြင်းကြောင့်၊
 မယားဟောင်းကို စွန့်ခွာခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မယားဟောင်းကလည်း ငါ့ကို ချစ်
 သေး၏လော-မချစ်ပြီလော စုံစမ်းခြင်းငှါ လှည်းနှား ပြင်ဆင် ကြည်းတောသား
 များကို ခေါ်ငင်ကျွေးမွေးလျက်၊ အရပ်ဝေးယောက်ျားနောက်သို့ လိုက်တော့မည့်
 အသွင်နှင့် ခန်းတိုက်နောက်ဖေးတွင် မို့ကြော်၍နေစဉ်၊ တံခါးဝတွင် ရဟန်းကြီး
 ဆွမ်းရပ်လာရာ၊ မသိ ကျိုးကျန် ဟန်ပန်နှင့် အဘန်ဘန် ကန်တော့စေငြားသော်
 လည်း မသွားကြောင်းကို ပြောသောအခါ၊ မယားဟောင်းလာ၍ ကန့်လန့်ကာကို
 ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရှုဆင်ခြင် မြင်က၊ ငါ့သားများ အဘ ပါတကားဟု အိမ်တွင်းသို့
 သွင်း၍ ဆွမ်းဟင်းကျွေးမွေးပြီးလျှင်၊ အရှင်ဗရားကို စောင့်စား၍ ယောက်ျားမယူ
 နေရသည်ကြာလှပြီ။ ယောက်ျားမရှိက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မတည်မပွားသည်
 ဖြစ်၍၊ ဝေးလံသော အရပ်တပါး ယောက်ျားနောက်သို့ လိုက်သွားရ ပါတော့
 မည်။ အပြစ် ကြီးငယ်များ ရှိပါလျှင် သည်းခံတော်မူ၍၊ သည်အရပ်ကွင်ပင် ပရိ
 နိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူရစ်ပါတော့ဟု တဏှာငင်ဆွဲ မာယာခွဲ၍ ဆိုလျှင်၊ ရဟန်းကြီး
 နှစ်လုံးကဲ့အံ့ သကဲ့သို့ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းလှ၍ ငါလူထွက် ပါမည် မသွားပါလေနှင့်၊
 ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ် များထံ သပိတ်သင်္ဃန်း အပ်နှံ၍ ပြန်လည်လာခဲ့မည်။ မည်သည့်
 အရပ်သို့ ပုဆိုးပို့ လှည့်ဟုဆို၍ ကျောင်းသို့ သွားလေသော်၊ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်များက
 မြတ်စွာဗရားထံအတင်းခေါ် သွား၊ အကြောင်းခြင်းရာ များကို လျှောက်ထားကြ
 သည်တွင်၊ ချစ်သားရဟန်း-ကြီးမိန်းမသည် ယခုဘဝ၌သာ သင့်အကျိုးမဲ့ကိုပြုသည်
 မဟုတ် ရှေးကလည်းပြုဘူးပြီ။ ငါ့ကိုမှီ၍ တဘန်လျှောက်ပြီးသော စျာန်လေးပါး
 ကိုရပြန်၍ ချမ်းသာသည်ဟု အတိတ်ဝတ္ထုကို ဆောင်ပြတော်မူ၏။

ရှေးအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း ထီးဖြူအုပ်၍ မင်းလုပ်စဉ်၊ ဗရား
 အလောင်းတော် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားမဝမ်း၌ဖြစ်၍၊ ဘွားမြင်သန့်၌ တမြို့လုံး လက်
 နက် တောက်ပသောကြောင့် ဇောတိပါလမှည့်၍ အရှယ်ရောက်က ပုညာတတ်
 မြောက် မင်းမျက်မှောက်တွင် လေးအတတ်ကို ပြရာတွင် သရဘင်္ဂ အမည်ရပြီး
 နောက်၌ တစုံတယောက်ကိုမျှ မသိစေခဲ့ပဲ တောထဲသို့ထွက်သွား၍၊ သိကြားပေး
 သောသီးတောကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ စျာန်အဘိညာဉ်ကိုရလေ၏။
 အခြံအရံပရိသတ် အစည်းအဝေးကြီးကျယ်စွာဖြစ်ပွား၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မဟာ
 ကဿပ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ ကစ္စာယန၊ မောဂ္ဂလာန်၊ အာနန္ဒာ၊ ပျင်းရိရှာသော ရဟန်းကြီး

များ အလောင်း တပည့်ကြီး ခုနစ်ယောက်ရှိသည်တိုင်၊ သာလိဿရ၊ မေဏ္ဍိဿရ၊ ပဗ္ဗတ၊ ကာဠဒေဝိလ၊ ရသေ့လေးဥျားတို့သည်၊ အထောင်မက များလှစွာသော ပရိသတ်ကိုယ်စီနှင့် အရှေ့ဇံနပုဒ် သာတောဒက မည်သော မြစ်ကမ်း၊ ပဉ္စာလတိုင်း တလမ္ပုစဉ်ကနိဂုံး၊ တောရွာဇနပုဒ် အဝန္တိဒက္ခိဏာပထတိုင်း တခဲနက်သော ကျောက်တောင်တို့ကို မှီ၍နေကြကုန်၏။

ကိဿဝတ္ထရသေ့ကား၊ ဒဏ္ဍကိမင်း၏ ကုမ္ဘဝတိမြို့ကိုမှီ၍ တယောက်ထီးတည်း နေ၏။ အနုပိယရသေ့သည်၊ ဗရားလောင်းထံပါးတွင် လုပ်ကျွေး၍နေ၏။ ကာဠဒေဝိလ၏ညီ နာရဒရသေ့သည်၊ မဇ္ဈိမဒေသ အာရဉ္ဇရ တောင်ကြား လိုဏ်ဂူမှာ ကေစာရီနေ၏။

ထိုအာရဉ္ဇရတောင်အနီး မြစ်ဆိပ်ကမ်းတွင် လူစုံပြမ်းသော နိဂုံးရွာကြီးမှ ဆင်း၍ ရေကစားကြသော ယောက်ျားများကို ဖြားယောင်းခြင်းငှါ ကမ်းနား၌ ထိုင်နေကြသော ပြည့်တန်ဆာမတို့တွင် တယောက်သော ပြည့်တန်ဆာမကိုမြင်၍၊ ချစ်ကြင်စုံမက် နှစ်သက်ရကား၊ စျားန်အဘိညာဉ်ကို ကွယ်ပျောက်စေ၍၊ ဤမိန်းမကို မရလျှင် သေရခြင်းသာမြတ်၏ဟု ခုနစ်ရက် မစားမသောက် ပိန်ခြောက်ညှိုးခွေအိပ်၍နေသော ညီနာရဒရသေ့ကို အစ်ကိုကာဠဒေဝိလဆင်ခြင်သိမြင် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ လိုဏ်သို့ဝင်သည်ကို နာရဒရသေ့မြင်လျှင်၊ အရှင် ဘဲကြောင့် လာသနည်း မေး၍၊ အရှင် မကျန်းမမာ သောကြောင့် ကုသလုပ်ကျွေးမည် လာသည်ဟု ကာဠဒေဝိလဆိုသော်၊ မဟုတ်မတရား လှည့်စားပြောဆိုဘိသည်ဟု မုသာဝါဒဖြင့် ဆီး၍စွပ်စွဲကာ အစ်ကိုကာဠဒေဝိလလည်း ငါ့ညီကိုမစွန့်ကောင်းပေဟု သာလိဿရ၊ မေဏ္ဍိဿရ၊ ပဗ္ဗတ၊ ရသေ့သုံးဥျားတို့ကို ပင့်ဆောင်၍လာရာ၊ မုသာဝါဒဖြင့် ဆီး၍ နှိပ်ပြန်လျှင်၊ သရဘင်္ဂဆရာကြီးကိုသွား၍ ပင့်ခေါ်၊ ရောက်သော် ရောက်ခြင်း ဣန္ဒြေဘောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်သိ၍-

“ကစ္စိ နာရဒ ဣန္ဒြေယာနံ ဝသံ ဂတော” ။ ။ နာရဒ၊ ငါ့သားနာရဒ။ ဣန္ဒြေယာနံ၊ စက္ခုစသောဣန္ဒြေတို့၏။ ဝသံ၊ အလိုအကြိုက်သို့။ ဂတောကစ္စိ၊ လိုဏ်မိသလော။ ဟု-မေးသံကြားလျှင် ကြားခြင်းထ၍ ရှိခိုးဝန်ခံသောအခါ၊ သရဘင်္ဂဆရာကြီးက-

ယော ဣန္ဒြေယာနံ ကာမေန၊ ဝသံ နာရဒ ဂစ္ဆတိ။
သော ပရိစ္စဇ္ဈာဘော လောကော ဇိဝန္တောဝါပိ သုဿတိ။

နာရဒ၊ ငါ့သားနာရဒ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ကာမေန၊ တဏှာလောဘ၊ ကိလေသကာမ အစွမ်းဖြင့်။ ဣန္ဒြေယာနံ၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါး တို့၏။ ဝသံ၊ အလိုအကြိုက်သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ လိုက်မှားမိ၏။ သော၊ ဆိုသည်။ ဥဘောလောကော၊ လူ့ပြည် နတ်ပြည် နှစ်မည်သော သုဂတိလောကတို့ကို။ ပရိစ္စဇ္ဈာ၊ မရောက်

နိုင်ဖြစ် ပယ်စွန့်ပစ်၍။ နိရယာဒီသု၊ ငရဲစသည်တို့၌။ နိဗ္ဗတ္တတိ၊ ဖြစ်ရ၏။ ဇီဝန္တော
ဝါပိ၊ မပျံ့သေးခင် အရှင် လတ်လတ်လည်း။ သုဿတိ၊ ပြန်ချုံး မည်းခြောက်
ဆင်းရဲရောက်ရ၏။—

ဟူသော-တရားဂါထာကို ဟောကြားလေသော်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားရာ၌ ချမ်းသာ
ပါလျက်၊ ဘယ်ဟာကိုရည်၍ ဆင်းရဲသည်ဟု ဆရာမိန့်ဆိုပါသနည်းဟု နာရဒရသေ့
မေးလျှောက်သည်တည်း။—

သုခဿာနန္တရံ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခဿာနန္တရံ သုခံ။
သောပိ ပတ္တော သုခံ ဒုက္ခံ၊ ပါဠိကမ် ဝရံ သုခံ။

သုခဿ၊ ကာမချမ်းသာ၏။ အနန္တရံ၊ အခြားမဲ့၌။ ဒုက္ခံ၊ ငရဲ၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲ
ကို။ လဘန္တိ၊ ရကြကုန်၏။ ဒုက္ခဿ၊ သီလစောင့်ခြင်း ဆင်းရဲ၏။ အနန္တရံ၊ အခြား
မဲ့၌။ သုခံ၊ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို။ လဘန္တိ၊ ရကြကုန်၏။
သောပိတံ၊ ထိုသင်နာရဒသည်လည်း။ သုခံ၊ ဈာန်ချမ်းသာကို။ နာသေတွာ၊ ဖျက်
ဆီး၍။ ဒုက္ခံ၊ ကာမဂုဏ်ငြိ နေမချီသော စေတသိကဒုက္ခသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်ရ
လေပြီ။ ဝရံ၊ မှန်မြတ်လှစွာသော။ သုခံ၊ ရမြဲတိုင်းသော ဈာန်ချမ်းသာကို။ ပါဠိ
ကမ်၊ လိုချင်တောင့်တလော့။—

ဟု—သရဘင်္ဂဆရာကြီး မိန့်ဆိုသောအခါ၊ ဆရာ၊ ဒုက္ခဟူသည်ကို သည်းခံခြင်း
ငှါ ခဲယဉ်းလှ၏ဟု နာရဒရသေ့ဆိုလျှင်။—

ကိစ္ဆကာလေ ကိစ္ဆသဟော၊ ယော ကိစ္ဆံ နာနုဝတ္တတိ။
သကိစ္ဆန္တံ သုခံ ဓီရော၊ ယောဂံ သမဓိဂစ္ဆတိ။

ကိစ္ဆကာလေ—ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ မချမ်းသာပဲ ငြိုငြင်ဆင်းရဲသောအခါ၌။ ကိစ္ဆ
သဟော၊ ငြိုငြင် ဆင်းရဲခြင်းကို အောင့်အည်းသည်ခံလျက်။ ယောဓီရော၊ အကြင်
မမေ့မလျော့ဘဲ ပညာရှိသော အမျိုးကောင်း သမီးသားသည်။ ကိစ္ဆံ၊ ငြိုငြင်ဆင်းရဲ
ခြင်းသို့။ နာနုဝတ္တတိ၊ အစဉ်လိုက်လျက် စိတ်ပျက်ညှိုးခွေ တွန့်ဆုတ်၍မနေပဲ
ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်း၏ ပျက်စီးကြောင်းကို ကောင်းစွာကြံစည် ဘိစီးဖျက်ဆီး၏။ ။
နာတိဝတ္တတိတိ နာနုဝတ္တတိ၊ အယမေဝ ဝါပါဠော။ ။(အဋ္ဌကထာ)

သသောဓီရော၊ ထိုမမေ့မလျော့ဘဲ ပညာရှိသော အမျိုးကောင်းသမီးသားသည်။
ကိစ္ဆန္တံ၊ ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်း၏ အဆုံးဖြစ်သော။ ယောဂံ၊ သင့်လျော်လျောက်ပတ်
ကောင်းမြတ်သော။ သုခံ၊ ကာမကင်းကွာ ဈာန်ချမ်းသာကို။ သမဓိဂစ္ဆတိ၊
ကောင်းစွာရ၏။—ဟု—သရဘင်္ဂဆရာကြီး မိန့်ဆိုသောအခါ၊ ဆရာ-ကာမချမ်းသာ
ဟူသည် လွန်စွာကောင်းမြတ်လှပါ၍ မခွါရက်ပါပြီဟု နာရဒရသေ့ဆိုလျှင်။—

နဟေဗ ကာမာနံ ကာမာ၊ နာနုတ္တာ နာတ္ထကာရံဏာ။
နကုက္ခန္ဓ နိရံ ကတ္တာ၊ ဓမ္မာ စဝိတု မရဟသိ။

နာရဒ၊ ငါ့သားနာရဒ။ တံ၊ သင်သည်။ ကာမာနံ၊ ရူပသဒ္ဒ စသ့်အာရုံ
 ဝတ္ထုကာမဂုဏ်တို့ကို။ ကာမာ၊ လိုချင်တောင့်တခြင်းကြောင့်။ ဓမ္မာ၊ သူတော်
 ကောင်းတရားမှ။ စဝိတံ၊ လျှောက်သဖြင့် မတရားကိုကျင့်ခြင်းငှါ။ နအရဟသိ၊
 မထိုက်။ အနတ္တာ၊ စာရံတရာ အကျိုးမဲ့စီးပွားမဲ့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ထင် မြင်သော
 ကြောင့်လည်း။ ဓမ္မာ၊ သူတော်ကောင်းတရားမှ။ စဝိတံ၊ လျှောက်သဖြင့် မတရားကို
 ကျင့်ခြင်းငှါ။ နအရဟသိ၊ မထိုက်။ အတ္တကာရဏာ၊ တရံတရာ အကျိုးစီးပွားဖြစ်
 လာလိမ့်မည်ထင်သောကြောင့်လည်း။ ဓမ္မာ၊ သူတော် တရားမှ။ စဝိတံ၊ လျှောက်
 သဖြင့် မတရားကို ကျင့်ခြင်းငှါ။ နအရဟသိ၊ မထိုက်။ ကတဉ္စ၊ ပြုအပ်ပြီး ဖြစ်စေ
 အပ်ပြီးသော စျာန်ချမ်းသာကိုလည်း။ နိရံကဘူ၊ အပြုပြီး ဖျက်ဆီးပြီး၍။
 “နိရံကဘူတိ ဝိနာသေဘူ”။ ။(အဋ္ဌကထာ)

ဓမ္မာ၊ သူတော်ကောင်းတရားမှ။ စဝိတံ၊ လျှောက်သဖြင့် မတရားကိုကျင့်
 ခြင်းငှါ။ နအရဟသိ၊ မထိုက်။ မအပ်၊ မလျှောက်ပတ်။ ။ဟု-သရဘင်္ဂ ဆရာကြီး
 မိန့်ဆို၏။ ဤသို့လေးဂါထာတို့ဖြင့် ဆရာကြီးတရားဟောပြီးသောအခါ၊ အစ်ကိုကြီး
 ကာဠဒေဝိလရသေ့သည်။-

ဒက္ခံ ဂဟဗ္ဗတံ သာဓု၊ သံဝိဘဇ္ဇဉ္စ ဘောဇနံ။
 အဟာသော အတ္ထလာဘောသု၊ အတ္ထဗျာပတ္တိ အဗျထော။

ဂဟဗ္ဗတံ၊ အိမ်၌နေသူ လူတို့ ကိစ္စကား။ ဒက္ခံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဖြစ်ပွားရာဘို့
 လိမ္မာညာန်ရှိ မပျင်းရိခြင်းသည်။ သာဓု၊ ပထမ ကောင်းခြင်းတည်း။ ဘောဇနံ၊
 ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ရှာဖွေဆည်းပူးမှ ရအပ်သော ဘောဇနံ၊ ခဲဘွယ် အစာ အဟာရ
 ကို။ သံဝိဘဇ္ဇဉ္စ၊ တရားမျှညီ လဒ္ဓိ သီလဝန် အပေါင်း သူတော်ကောင်း တို့နှင့်
 အတူတကွ ဝေဘန်ပျမ်းမျှ၍ သုံးဆောင်ရခြင်းသည်လည်း။ သာဓု၊ ဒုတိယကောင်း
 ခြင်းတည်း။ အတ္ထလာဘောသု၊ စိုးရ ရိပ်ငြိမ်စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရလာရာတို့၌။ အဟာ
 သော၊ ရှင်ပျော်လော်မာ ဝါဝါကားကား မတက်ကြွားခြင်းသည်။ သာဓု၊ တတိယ
 ကောင်းခြင်းတည်း။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ အတ္ထဗျာပတ္တိ၊ ရှေးကုသိုလ်၍ စိုးရ
 ရိပ်ငြိမ် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်လာ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
 အဗျထော၊ ညှိုးငယ်ခွေယိုင် တွေ့မမြင်ပဲ စိတ်ခိုင် တည်ကြည်ခြင်းသည်။ သာဓု၊
 စတုတ္ထကောင်းခြင်းတည်း။ -ဟု-သာဓု တရားလေးပါးကို ဟောပြု၍၊ ငါ့ညီ
 နာရဒ-ငါ့ချာန်လျှောက်ပြီဟု မစိုးရိမ်လင့်။ ဣန္ဒြေတို့၏ အလိုသို့မလိုက်က ဖြစ်
 ရလိမ့်မည်ဟု ညီနာရဒအားဆုံးမကြောင်းကို သိတော်မူ၍။-

တ္ထောဝ တေ တံ ပဏ္ဍိတံ၊ အသိတော ဒေဝိလော၊ ဗြဝီ။
 နာသိတော ကိဉ္စိ ပါပိယော၊ ယောဣန္ဒြေယံာန် ဝသံ ဝဇေ။-ဟု-
 သရဘင်္ဂဆရာကြီး ဗုဒ္ဓတရားဖြစ်သောအခါဟောတော်မူသည်။

တ္ထောဝတော-တ္ထေကံ၊ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော။ တေပဏ္ဍိစုံ၊ ထိုလိမ်မာခြင်း အကြောင်းစကားကောင်းကို။ အသိတော၊ မည်းနက်သော။ ဒေဝိလော၊ ဒေဝိလ ရသေ့သည်။ ဝါ၊ အသိတော ဒေဝိလော၊ ကာဠဒေဝိလ ရသေ့သည်။ အဗြဝီ၊ ဆိုပြီ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဣန္ဒြိယာနံ၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့၏။ ဝသံ၊ အလို အကြိုက်သို့။ ဝဇေ၊ လိုက်မှား၏။ အဿ၊ ထိုသူအား။ ဝါ၊ ဣတော၊ ဤမျက်စိ စသော ဣန္ဒြေတို့၏ အလိုအကြိုက်သို့ လိုက်မှားမိသည်အောက်။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခု သော။ ပါပိယော၊ ယုတ်မာခြင်းသည်။ န၊ မရှိပြီ။

ထိုအစ်ကို ကာဠဒေဝိလ၏ ဓမ္မကထာအပြီးတွင်၊ သရဘင်္ဂဆရာကြီးက နာရဒ ရှေးဥျားစွာကလျှင် ပြုသင့်သည်ကို ပျင်းရိမပြုချင်က တောဝင်သော လှုပ်ပုဏ္ဏား ကဲ့သို့ စိုးရိမ် ငိုကြွေးရဘတ်၏။ ရှေးအခါ ကာသိ နိဂုံးရှာတွင် အဆင်း လှပ အားခွန်ဗလနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဏ္ဏားလှုပ်သည်။ လယ်လုပ်ကုန်သူယ့်၍ မိဘသား မယားတို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်း၊ ဒါနစသော ကောင်းမှုကိုပြုခြင်းငှါ ပျင်းရိ၍၊ မိမိ ကိုယ်ကိုသာ မွေးမြူတော့မည် ကြံစည်လျက် လက်နက်ငါးပါးကို စွဲကိုင်၍၊ ဂနိင် မြိုင်သာ ဟေဝန္တာသို့ဝင်၊ တောသား သမင်တို့ကို သတ်စား၊ ဝိဓဝါမြစ်ကမ်းနား၌ တောင်ကြားကြီးတခုသို့ ရောက်၍၊ အားအင်ယိုယွင်း အိုမင်းသောအခါ၊ စား သောက်ရန် သမင်အများကို တောင်ကြားသို့ သွင်းသား၊ တံခါးပိတ်ဆို့ သက်စား၊ ကာလလျားက ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ အကျိုးပေးချိန်တန်လေသောကြောင့်၊ လက်ခြေ ကိုမျှ မလှုပ်ရှားနိုင် စားသောက်ရန် မရ ညှိုးလျှပ်ချိုးကိုယ်လုံးအက်ကဲ့ ဆင်းရဲ ကြီးစွား လူပြိုတာဖြစ်၍ အခွန်ကြာရှည် နေရသည်အခါ၊ သိဝိတိုင်းကြီး သခင် ဗရင်မင်း လည်း၊ မီးအိုးခင်း၌ ကင်သော သမင်သားကို စားလို၍ တိုင်းပြည်ကို မူးမတ်တို့အား အပ်နှင်း၍ တောတွင်းသို့ဝင်၊ အစဉ် အတိုင်းပစ်ခတ် သတ်စာ ထိုယောကျ်ား နေရပ်သို့ ရောက်၊ လန့် ကြောက် စုံစမ်း မေးမြန်း သောအခါ၊ လူပြိုတာက အရင်းမှစ၍ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို အကုန် အစင် လျှောက်တင် ထားပြီး၍၊—

အမိတ္တာနံ ဝဟတ္ထတ္ထံ၊ သိဝိ ပပွေတိ မာမိဝ၊
 ကမ္မဝိဇ္ဇေ ဒက္ခေယံ၊ ဝိဝါဟံ သီလမဒ္ဒဝံ။

ဧတေစ ယသေ ဟာပေတွာ၊ နိဗ္ဗတ္တော သေဟိကမ္မိဘိ။
 သောဟံ သဟဿဇီနောဝ၊ အဗန္ဓု အပရာယဏော။

အရိယဓမ္မာ အပက္ကန္တော၊ ယထာပေတော တထေဝဟံ။

သုခကာမေ ဒုက္ခာပေတွာ၊ အာပန္နောသ္မိပဒံ ဣမံ။
 သောသုခံ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ ဒဇော ဘာဏုမတာမိဝ။

သိဝိ၊ သိဝိဥက္ကဋ္ဌ အိုမင်းမြတ်။ မာမိဝ၊ အကျွန်ုပ်လို အကျင့်အိုဆိုး လူမှိုက်မျိုး သည်။ အမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ ဟတ္ထတ္ထိဣဝ၊ လက်၌ပျက်စီးသကဲ့သို့သော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပပွေ၊ တိ၊ ရောက်ရတတ်၏။ ကမ္မံ၊ လယ်လုပ်ခြင်းစသော အသက်မွေးကြောင်း ကောင်းသော အမှုကိစ္စကို၎င်း။ ဝိဇ္ဇဉ္ဇ၊ ဆင်စီးအတတ် စသောပညာကို၎င်း။ ဒက္ခေယျံ၊ စည်းစိမ်ဖြစ်ပွားဘို့ရာ လိမ္မာခြင်းကို၎င်း။ ဝိဝါဟံ၊ မျိုးနွယ်ဆက်ပွားထိမ်းမြားမင်္ဂလာကို၎င်း။ သီလံ၊ ငါးပါးသီလကို၎င်း။ မဒ္ဒဝံ၊ နူးညံ့ ပြောပျောင်းမိတ်ဆွေကောင်းရှိသော အဖြစ်ကို၎င်း။ ဧတေစယသေ၊ ထို အခြေအရံ အကျော်အစောကို ပေးတတ်ကုန်သော ယသဒါယကတရား ပေါင်း ခြောက်ပါး တို့ကိုလည်း။ ဟာပေတုာ၊ ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး ပျက်ပြားစေ၍။ သေဟိကမ္မိတိ၊ မိမိပြုသော မကောင်းမှုကံတို့ကြောင့်။ နိဗ္ဗတ္တော၊ လူဇာတ်မှန်စွာ လူဖြစ်ပါလျက် ပြိတ္တာ ယခုဖြစ်ရချေပြီ။

သောဟံ၊ ထိုကျွန်ုပ်သည်။ သဟဿဇီနောဣဝ၊ အသပြာထောင်ထုပ် ကုန်ယုတ်ဆုံးပါးသော ယောက်ျားနှင့် အလားတူချေပြီ။ ဝါ၊ သဟဿဇီနောဝေ၊ အသင့်ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ပါက အထောင်မက ရမည့်စည်းစိမ် အလုံးစုံတို့မှ ဆုံးရှုံးတော့သည်သာလျှင်တည်း။ အဗန္ဓု၊ ဆွေမျိုးရင်းချာ ကိုးကွယ်ရာလည်းမရှိပါပြီ။ အပရာယဏော၊ ထောက်တည် လည်းလျောင်းရာလည်း မရှိပါပြီ။ အရိယဓမ္မာ၊ သူတော်တရားမှ။ အပက္ကန္တော၊ ဘဲဆုတ်ကင်းကွာခဲ့ချေပြီ။ ပေတောယထာ၊ သူတကာမှာ သေခါပြိတ္တာဖြစ်ရသကဲ့သို့။ တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပေတော၊ မသေသေးခင် အရှင်လတ်လတ် ပြိတ္တာဇာတ် ဖြစ်ရချေပြီ။

သုခကာမေ၊ ချမ်းသာလိုလား တောသားသမင်တို့ကို။ ဒုက္ခာပေတုာ၊ ဆင်းရဲစေသောကြောင့်။ ဣမံပဒံ၊ ဤလူပြိတ္တာဖြစ်ရသော ဆင်းရဲအစုသို့။ အာပန္နော၊ ကပ်ရောက်ရသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ရချေသည်။ ဘာဏုမတာဣဝ၊ အလျှံကင်းပြီး မီးကျိုးအစနှင့်တူသော ကိုယ်အပူသည်။ ဒဗ္ဗော၊ မခံနိုင်အောင် ဝိုင်း၍ လောင်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သောအဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ သုခံ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းကို။ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ မရနိုင်ပါဗရား။-

ဟု-မိမိ၏ဆင်းရဲကြောင်းကို ပြောကြားပြီးလျှင် အရှင်မင်းဗရား-အကျွန်ုပ် ငမိုက်သားအသွင် လူပြိတ္တာမဖြစ်ချင်ပါလင့်၊ တိုင်းခွင်ပြည်တော်သို့ ပြန်ကြွ၍၊ ဒါနစသော ကောင်းမှုကို ပြုတော်မူပါဆိုသည်နှင့် သိဝိမင်းလည်း၊ ကြောက်ခြင်းကြီးစွာ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်လာ၍၊ လူပြိတ္တာဆိုတိုင်း ကောင်းမှုပြုလျက်၊ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို မိန့်ဆိုဟောကြားကာ၊ နာရဒ ရသေ့ထိတ်လန့် သံဝေဂရ၍ ရှိခိုးတောင်းပန်၊ ကသိုဏ်းပရိကမ်ကိုပြု၍ ပျောက်ကွယ်သော

ဈာန်ကို တဘန်ရလျက် သရဘင်္ဂဆရာကြီး ခေါ်သွားကြောင်းနှင့်တကွ သစ္စာ
လေးပါးကို ဘော်ပြုပြီးသည်ရှိသော်၊ ပျင်းရိ ထွက်လိုသော ရဟန်း ကြီးသည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

‘သာလိဿရော သာရိပုတ္တော၊ မေဏ္ဍိဿင်္ဂရာစ ကဿပေါ။
ပဗ္ဗတော အနုရုဗ္ဗေ၊ ဒေဝိလောကတိယာယနော။
ကိဿဝစ္ဆော မောဂ္ဂလာနော၊ အာနန္ဒောစ အနုပ္ပိယော။
နာရဒေါ ဥက္ကဏ္ဍိတောစ၊ သရဘင်္ဂေါ ဇိနော အဟု။

သာလိသာရိ၊ မေဏ္ဍိကဿပ၊ ပဗ္ဗတနုရုဗ္ဗ၊ ကစ္စာဒေဝိလာ၊ ဝစ္ဆမောဂ္ဂ
လာန်၊ အာနန္ဒနုပ္ပိယ၊ နာရဒထွက်ချင်၊ သရဘင်္ဂ၊ ချစ်ရှင် ဇာတ်တော်
ပေါင်း။ (အဋ္ဌနိပါတ် ဣဒ္ဓိယဇာတ်)

၂၄-အာလသျဆိဒ္ဓကိုမဖါထေးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော
အပြစ်ကိုပင်ပြသော ကုဋုမ္ဗိကတိဿ ဝတ္ထုနှင့်
ဝရုဏကဋုဇာတ်

သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမွေလျော် စံနေတော်
မူစဉ်အခါ၊ ဆွေခင်ပွန်းသုံးကျိပ်တို့ တရားနာ၍ သဒ္ဓါရှိသဖြင့် ရဟန်းပြုကြ၍ ငါးဝါ
ရကြသော်၊ ဒွေမာတိကာ-ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ကိုသင်၊ တောသို့ဝင်ကြ၊ သူကြွယ်
သားတိဿမူ အစားကိုမက် ပျင်းရိသည့် အတွက်ကြောင့် တောထွက် ကြရာသို့
မလိုက်ဖြစ်၊ သာဝတ္ထိတွင် နေရစ်ပေါက်လွတ် သီတင်းကျွတ်က တရားထူး ရ၍
ပြန်လည်လာကြစဉ်၊ လမ်းတွင် နက်ဘန်အပြန် ကျွေးလိုသော ဆွမ်းကို လက်ခံခဲ့၍
ဗရားထံရောက်ကြ၊ ဗရား ချီးမွမ်းသံကိုကြားရ သူကြွယ်သား တိဿသည် ဗရား
ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံချင်လှ၍၊ ယခုညဉ့်ပင် မဂ်ဖိုလ်ရစေမည်ဟု တညဉ့်လုံး တရား
အားထုတ်သော်၊ သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် မတ်တတ်ငိုက်လျက် လည်းသော
ကြောင့် ပေါင်သွက်သွက် ကျိုးသည်ကိုဝိုင်း၍ကုသ၊ ဆွမ်းပင့်ဘိတ်ရာရပ်ထံသို့ မပြန်
ဖြစ်ကြ၊ ဗရားထံ ဆည်းကပ်ကြ၍ မပြန်ဖြစ်ကြသည့် အကြောင်းကို လျှောက်ထား
ကြလေသော်၊ ဤရဟန်းပျင်းရိသည့်အတွက် ရှေးကလည်း သင်တို့လပ်ပျက်ဘူးပြီ။

ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်တွင် ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ငါဖြစ်စဉ်အခါ၊ တပည့်
ငါးရာတို့ နက်ဘန်ခါ ယာဂုကျိခြင်းငှါ ထင်းခွေတောလည်ကြသည်တွင်၊ အရှက်
ကြေကျသော ခံတက်ပင်ကို အခြောက်ထင်၍ ပြန်ခါနီးတွင်မှ တက်၍ ချိုးသွား
တော့မည်အကြံနှင့် ခံတက်ပင်ကို ဥးခေါင်းဆိုက်လျက် အိပ်စက်နေရာ၊ သူတကာ

အပြန်တွင် ခြေတောက်နှင့် ကန်၍ နှိုးမှနှိုး၍ ခံတက်ပင်ကို တက်ချိုးကုန် မျက်စိ
တဘက်ကို ထိုးမိ၍ ကန်းလှလှသောကြောင့် နောက်ကြီးမှထမ်းခွဲ၍ ထင်းပုံအပေါ်
ယံတွင်ချ၊ နံနက်စောစောထ၍ ကျွန်မမီးမွှေး၍ မတောက်နိုင်သည်နှင့် ယာဂုမကျိ
ရ၊ ပင့်ဘိတ်ရာသို့ မသွားဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာကြီးအား ပြန်ကြား ပြောဆိုကြ
လေသော်၊ တက္ကသိုလ်ဆရာကြီးက၊—

ယောပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊ ပစ္ဆာ သော ကာတုမိစ္ဆတိ။
ဝရုဏကဋ္ဌဘဉ္ဇောဝ၊ သပစ္ဆာ အနုတပုတိ။—ဟု
ဂါထာကိုရုတ်၏။

ယော၊ အကြင် လူပျင်းသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးဥူးစွာ၌။ ကရဏီယာနိ၊ ပြုသင့်
ပြုထိုက်သော ကိစ္စတို့ကို။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ ကာတု၊ ပြုခြင်းငှာ။ မိစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။
သ၊ ထိုလူပျင်းသည်။ ဝရုဏကဋ္ဌဘဉ္ဇောဝ၊ အိပ်နှိုးစမှား ခံတက်ကိုင်ကို ချိုး၍
မျက်စိကိုထိုးမိသော ယောက်ျားငယ်ပျင်းကဲ့သို့။ ပစ္ဆာ၊ နောက်ကာလ၌။ အနုတပုတိ၊
နောင်တပုဂ္ဂိုလ် စိုးရိမ်ငိုကြွေးရတတ်၏။ (သောသဒ္ဒါ အနက်မရှိ)

မျက်စိကန်းသောလူလင်သည်၊ ပေါင်ကျိုးသော ကုဋုမ္ပိကပုတ္တတိဿ ဖြစ်လာ
၏။ ဒိသခပါမောက္ခဆရာကြီးကား ငါဗရားဖြစ်လာ၏။ ကြွင်းသော သူတို့သည်
ဗရားပရိသတ် ဖြစ်လာကုန်၏။ ဟု — ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းသည်။ (ကောနိပါတ်
ဝရုဏဇာတ်)

ဤသို့စသည်ဖြင့် ပျင်ရိခြင်း အာလသျှတရားယုတ်သည်၊ လောကီ၊ လောကုဗ်
စီးပွားချမ်းသာ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို ပြုတတ်သည် ဖြစ်၍ ကြောက်မက် ဘွယ်ရာ
ကောင်းလှ၏။

၂၅-အာလသျှဆိဒ္ဒကိုဖါထေး၍ အကျိုးရသည်ကို
ပြသော အမ္မဇာတ်စသည်

ထိုအာလသျှကင်း မပျင်းမရိ လုံ့လရှိ၍ မိမိသူတပါး အများချမ်းသာဘူး
သော ဝတ္ထုသက်သေကား၊—

ဗရားမြတ်စွာသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း
မွှေးလျှော်စံနေတော်မူစဉ်၊ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းငယ်တပါး
ကို လူအများ မြင်၍၊ ကြည်လင် သဒ္ဒါ များစွာ လှူဒါန်းကြ သဖြင့် မကုန်ခန်း

နိုင်အောင် လပ်သပ္ပကာပေါများ။ သံသာအများ ချမ်းသာသည်ကို အကြောင်း ပြု၍ ယခုမှ မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါကလည်း အများချမ်းသာဘူးလေပြီဟု၊ ကေ နိပါတ်အဓမ္မဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ရှေးအခါ ဟေဝန္တာတွင်ရသေ့ ငါးရာနှင့် ဗရားလောင်း ဂိုဏ်းဆရာပြု၍ နေစဉ်၊ နွေအခါ အလွန်ပူပြင်း ရေရှားလှ၍၊ ထို ရဟန်းငယ် အလောင်း ရသေ့ငယ်တပါးသည်၊ သစ်သားကို ခေါင်းထွင်း ရေတွင်း တူးဘော်ကာ သစ်သီးရှာ မသွားပဲ ရေကိုသာတုံးခေါင်း၌ ခပ်လောင်းထည့်ထား တိရစ္ဆာန်အများကို ရေတိုက်၍နေသည်ကို ကျေးဇူးတင်ကြ၍၊ တကိုယ်လျှင်သစ်သီး တလုံးကျ ရေသောက် လာသည့်အခါ ယူခဲ့ကြတမ်းဟု ကတိကဝတ် ပြုကြ၍၊ နေ့တိုင်းအမှန် တိရစ္ဆာန်တို့ ကိုက်ချီခဲ့ကြ၍ ရေတွင်းနားတွင် ချထားခဲ့ကြသော သစ်သီး လှည်းအစီးနှစ်ရာ ငါးဆယ်တိုက်မျှကို နေ့တိုင်းရကြသဖြင့် ရသေ့ငါးရာ တို့သစ်သီးရှာမသွားရပဲ အများချမ်းသာကြသည်ကို ဗရားလောင်း ဂိုဏ်းဆရာကြီး မြင်သောကြောင့်—

ဝါယမထေဝ ပုရိသော၊ နနိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
 ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿ၊ ဘုတ္တာ အမ္မာ အနိတိဟံ။—

ဟူသောဂါထာကိုရွတ်ဆို၍ လုံ့လကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းထောမနာ၏။

ပဏ္ဍိတော၊ ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိသော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားကောင်း သည်။ ဝါယမထေဝ၊ အားထုတ်ရာသည် သာလျှင်တည်း။ နနိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ ငြီးငွေ့ လျော့ယုတ်နောက်မဆုတ်ရာ။ ဝါယာမဿ၊ မတုန်မဆုတ် အားလျှင်ခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုစမ်းတော့လော့။ အမ္မာ၊ သရက်ပိန္နဲ၊ န ရှံ့ထောက်ရှာ၊ မာလကာ စသော လှည်းအစီးနှစ်ရာ ငါးဆယ်တိုက်မျှလောက်သော သစ်သီးတို့ကို။ ဘုတ္တာ၊ ရသေ့ငါးရာတို့စား၍ မကုန်နိုင်ကုန်။ ဣဒံ၊ ဤအကြောင်းအရာသည်။ အနိတိဟံ၊ ဣတိဟဟု ပြောကြလူများ တဆင့်ကြားသော စကားဟောင်း မဟုတ်ချေ၊ ဒိဋ္ဌ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ။အမ္မာတိဒေသနာမတ္တံ။ (အဋ္ဌကထာ)

ကေနိပါတ် ဝဏ္ဏပထဇာတ်၊ ဒုကနိပါတ် အလီနစိတ္တဇာတ်စသည်တို့၌၊ သတ္တဝါ တယောက် မပျင်းမရိ လုံ့လရှိသည်နှင့်၊ အများ သတ္တဝါ ချမ်းသာရကြောင်း ထုံးဟောင်းအများ အထင်အရှားဖြစ်၍၊ အာလသျှဟူသော ပထမ အပေါက်ကို လုံ့လောက်အောင်ဆို ပိတ်ဖါထေးဘို့ကောင်းလှပေ၏။

၂၆-ပမာဒဆိဒ္ဒကိုမဖါထေးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောအပြစ်ဒေါသကို
ပြသော ယက်ကန်းသည် ကန်းမလင် ရှင်လူထွက်ဝတ္ထု
ကာဠမက္ကဒုလူထွက်ရဟန်းဝတ္ထု

ပမာဒဟူသော ဒုတိယအပေါက်ကို မဆိုပိတ် မဖါထေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်ဒေါသ၏ ဝတ္ထုသက်သေကား၊-

သီဟိုဠ်ကျွန်းကျေးလက် ဇနပုဒ်ရွာက ရဟန္တာမဟာထေရ်တပါး၊ ဘဏ္ဍာထမ်း အဘိညာရ သာမဏေငယ် တပါးနှင့် အနုရာဇမြို့သို့ ဗရားဖူးကြွလာ၊ မဟာဝိဟာရ သို့ရောက်၍ စိရိပရိဝုဏ်သို့ဝင် လှူရှင်မပြုမီ ညနေချမ်းအခါ မဟာစေတီတော် ကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ တပါးတည်း တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့သည်ကို သာမဏေ သိ၍ တိတ်တဆိတ်နောက်ထပ်လိုက်လာ အလွန်ကြည်ညိုစွာရှိခိုးပြီး၍ ထလျက်လက်အုပ် ချီငေါ် စေတီတော်ကို မထေရ်ကြီး မော်၍ ရှုမျှော်စဉ်အခါ လာခဲ့ ကြောင်းကို ချောင်းဟန်၍ သိစေပြီးလျှင် အရှင်ဗရား-ပန်းများရသော် ပူဇော်တော်မူလိုပါသ လောမေးလျှောက်က သာမဏေ-ဤစေတီလောက်များစွာ ဓာတ်တော် ဌာပနာ သောစေတီ အခြားမှာမရှိ၊ အသဒိသတုမရသော ဤမဟာစေတီတော်ပါကို ပန်း ရလျှင် မပူဇော်လိုပဲ ရှိပါရိုးလားဟု မထေရ်ကြီးမိန့်ဆိုရာတွင် သို့ဖြစ်လျှင် ခဏ ခေတ္တ ဆိုင်းတံတော်မူပါဟုလျှောက်ထား၊ ဟိမဝန္တာသို့ ပန်းဆွတ် သွားပြီးလျှင် မထေရ်ကြီးတောင်မျက်နှာမှ အနောက်မျက်နှာသို့ မရောက်မီပင် ပဝါရေစစ်နှင့် ထုပ်ယူခဲ့သော အဆင်းအနံ့နှင့်ပြည့်စုံသော ပန်းထုပ်ကိုဆက်ကပ်ကာ ပန်းနည်းလှ၏ သာမဏေဟုမိန့်ဆိုသော်၊ ဗရားဂုဏ်တော်ကိုဆင်ခြင်၍ ပူဇော်တော်မူပါဟု လျှောက် ၏။ မထေရ်လည်းအနောက်မျက်နှာ နတ်လှေခါးကတက်၍ အထက်တတိယပစ္စယာ ဌာ ပန်းမွေ့ရာ ကြဲဖြန့်ပူဇော်ရာ၊ တတိယပစ္စယာပြည့်၍ ဒုတိယပစ္စယာသို့လျှောက်၊ ပုဆစ်ထူးနှင့်မျှ ပြည့်မောက် ပထမပစ္စယာ ဘိနပ်တော်သို့ရောက်သော်လည်း မကုန် လေ၍၊ စေတီပြင် တလင်းတွင် ပန်းမွေ့ရာ ခင်းကျင်းပူဇော်လှူဒါန်း မကုန်ခန်း နိုင်ပြန်သောကြောင့် သာမဏေ-ပန်းမကုန်နိုင်ဟု မထေရ်ကြီးမိန့်ဆိုသော်၊ ရေစစ် ပဝါကိုမှောက်တော်မူပါလျှောက်ဆို၍၊ ရေစစ်ပဝါကို မှောက်၍ ခါမှ ပန်းကုန်ရာ တွင် ရေစစ်ပဝါကို သာမဏေအားအပ်၍၊ အတောင် ခြောက်ဆယ်ကွာ၌ ရံအပ် သော တံတိုင်း မဟာစေတီတော်မြတ်ကို သုံးပတ်လှည့်လျက် လေးမျက်နှာက ရှိခိုး ပြီး၍ ပရိဝုဏ်သို့ကြွသွားသောအခါ၊ သာမဏေကား တန်းခိုးကြီးလှ၏။ မိမိတန်းခိုး ကို ကြာရှည် စောင့်ရှောက် နိုင်မည်လောဟု ဆင်ခြင်သော်၊ မစောင့်ရှောက်နိုင် မည်ကိုမြင်၍ သာမဏေ-သင်သည် ယခုတန်းခိုးကြီးလှ၏။ နောက်ကာလဤတန်းခိုး ကိုဖျက်၍ ယက်ကန်းသည် ကန်းမလင်နှင့် မွေ့နှောက်ဆုပ်နယ်သော ပန်းရေကို သောက်ရလေဥျားမည်ဟု မထေရ်မိန့်မြှောက်သော်လည်း၊ ငယ်ရွယ်သည့်အတွက်ပမာဒ

နှိပ်စက်၍၊ ဘာတုက်ကြောင့် ငါ့ဥပဇ္ဈာယ်ဆိုလေ မသိဟု မကြားဘိသည့်အလား သွားလေသည်။

“ဒဟရ ဘာဝဿ နာမေသဒေါသောယံ၊ သော ဥပဇ္ဈာယဿ ကထာယ သံဝေဗိတော ကမ္မဋ္ဌာနံ မေ ဘန္တေ အာဓိက္ခထာတိ နယာစိ။”
(သမ္မပ္ပဓာနဝိဘင်း အဋ္ဌကထာ)

မထေရ်သည် မဟာစေတီ၊ မဟာဗောဓိတို့ကို ရှိခိုးပြီး၍ သာမဏေကို သပိတ် သင်္ဃန်းကို ထမ်းယူစေ၍ ကုဋေဋီတိဿ ကျောင်းကြီးသို့ကြွ၏။ ဆွမ်းခံရွာတို့ သာမဏေ အတူ မလိုက်မူ၍၊ သပိတ်သင်္ဃန်းကိုယူကာ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် နောက်မှ လိုက်လာသောကြောင့် သာမဏေ—ဤသို့မပြုလင့်၊ ပုထုဇဉ်တန်းခိုးမည်သည် မမြဲ၊ အနဲငယ်မျှဖြင့်ပင်ပျက်တတ်၏။ ငြိမ်သက်သောသမာပတ်မှလျှောကျလျှင်သာသနာ တော်၌ပင် မတည်နိုင်မူ၍ လူထွက်ရတတ်သည်ဟု မပြတ်ဆုံးမဟောကြားသော် လည်း နားမထောင်ချင်၊ အစဉ်အတိုင်း စေတီများကို ရှိခိုးဝတ်ပြု၍၊ ကမ္မပေန္တ ကျောင်းသို့ မထေရ်ရောက်သောအခါလည်း၊ ဆွမ်းခံရွာသို့ သာမဏေရှေးအတူပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် နောက်မှလာရာ၊ ပဒုမာကြာအိုင်တွင်း၌ အဆင်းရှုဘွယ် အရွယ်မကြီး ယက်ကန်းသည့် သမီးပျို သီချင်းဆိုလျက် ကြာချိုးသည်ကိုကြားရာ မက်မောတပ်စွန်း၍ ဈာန်လျှော့၊ အိုင်ကမ်း၌ကျ၍ လျင်မြန်စွာ ဆရာ့တံ သပိတ် သင်္ဃန်းကို အပ်နှံ၍ ပြန်လည်ကမ်းနားက စောင့်စားနေသောအခါ၊ ယက်ကန်း သည့်သမီး ကြာအိုင်မှတက်လာ၍၊ သရာဝါသ အိမ်၌နေရခြင်း၏ အပြစ်ဒေါသ ဗြဟ္မစရိယ၌ အကျိုးအာနိသံသကိုပြု၍ ဆုံးမသော်လည်းမရ၍၊ ငါ့ကြောင့် ဈာန် လျှော့ရွာသည်ကို ငါ့စွန့်၍မလျှော်ပေဟု ဆင်ခြင်၍၊ သည်တွင် နေရစ်ပါဥျား မှာ ထား၊ မိဘများထံသွား၍ အကြောင်းကြားရာ၊ မိဘတို့လာ၍ အထူးထူးအထွေ ထွေ ပြောဟောဆုံးမ၍ မရလျှင်၊ မောင်ရင်—ငါတို့ကို လူရတတ် မှတ်ထင်သလား၊ ငါတို့ကား ယက်ကမ်းယက်၍ စားရသောဆင်းရဲသားတည်း၊ သင်ယက်ကန်းယက် နိုင်ပါမည်လားဟုမေး၍၊ ဥပသကာ လူလို့ဖြစ်က လူ့ကိစ္စကို ပြုရတော့မည်သာ မကြောင့်ကြပါနှင့်၊ ယခုဝတ်ဘို့ရာပုဆိုးမျှကိုသာပေးပါတော့ဟုသာမဏေ ဆိုလျှင်၊ ဝမ်းပိုက်တွင် ချည်ဖွဲ့လျက်ပါလာသော ပုဆိုးကိုပေး၍ အိမ်သို့ခေါ်သွားပြီးလျှင် သမီးကိုပေးလေ၏။

ရှင်လူထွက်လည်း၊ ယက်ကန်းသည်အတတ်ကိုသင်ကြား၍ ယက်ကန်းသည်များ နှင့်တူစွဲ ယက်ကန်းရုံ၌ ယက်ကမ်းယက်နေရာ၊ သူ့ဘဝါး မိန်းမများမှာ ‘စောစော ထမင်းပို့ လာ၍ စားသောက်ကြသည့်အခါ၊ ယောက်လုံးယောက်၍ နေရသဖြင့် နေမြင့်မှမိန်းမထမင်းပို့လာရာ၊ ဘာတုက်ကြောင့်ကြာသနည်းဟု မြည်တွန်လေက၊ သူများအိမ်မှာ ထင်း၊ ဟင်းရွက်၊ ဆား စသည် အသင့်ရှိအောင်ပြင်ပက ယက်ကန်း

သည်တို့ရှာဘောယူဆောင်၍ ထားကြသည်။ သင်ကား အိမ်မှာ ဘယ်ဟာ! ရှိ-မရှိကို မသိ၊ အဟံကေကာ၊ ငါတယောက်ထီးတည်းဖြစ်၍ စောစောစီးစီးမလာနိုင်၊ စားလို့ စား၊ မစားလို့နေဟု ဆို၏။

“မာတုဂါမောစနာမ အပိ စက္ကဝတ္တိရာဇာနံ အတ္တနိ ပတိဗန္ဓစိတ္တံ ဥ တွာ ဒါသံဝိယ သလ္လက္ခေတိ”။ (သမ္မပ္ပဓာန ဝိဘင်းအဋ္ဌကထာ)

ထိုအခါ နေမြင့်မှ ထမင်းပို့ လာရုံမက၊ ငါ့ကို စော်ကား ရမ်းကား စကားဖြင့် ထိခိုက်လေသေး၏ ဟု ယောက်လုံးတံနှင့် ချွတ်ပစ်က၊ မျက်စိကို စူးဝင်၍ သွေးသွင် သွင်ယိုကျလေ၏။ ထိုအခါ သာမဏေ-သင်သည် ယခုတန်းခိုးကြီးလှ၏။ နောက် ကာလ ဤတန်းခိုးကိုဖျက်၍ ယန်ကန်းသည် ကန်းမလက်နှင့် မှေ့နှောက် ဆုပ်နယ် သော ပုန်းရေကိုသောက်ရလေဥျးမည်ဟု ဥပဇ္ဈာယ်မထေရ် ဆိုဘူးသော စကားကို သတိရ၍၊ အဟောဒီဃဒဿိ၊ အရှည်ကို မြင်တော် မူနိုင်ပေစွဟု-ချုံးချ၍ ကျူကျူ ငိုလေသော်၊ အဆွေ-ပျက်လေပြီးသော မျက်စိကို ငိုသော်လည်း ပကတိမပြုနိုင်ရာ၊ မငိုပါနှင့်ဟု မိတ်ဆွေယက်ကန်းသည်တို့က ဆိုကြရာတွင် ငါ့ဤမိန်းမကို ငိုသည် မဟုတ်ပါ၊ ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဆိုဘူးသောစကားကို အောက်မေ့ လှမ်းဆွတ်၍ ငိုပါသည်ဟု အလုံးစုံဖြစ်ခဲ့သမျှအကြောင်းတို့ကို ကန်းမလင်ရှင်လူထွက်ယက်ကန်း သည် ပြန်ကြားပြောဆိုလေသည်။ (ကန်းမလင်ရှင်လူထွက်ဝတ္ထု)

တကြောင်း ဝတ္ထုမှာလည်း၊ သုံးကျိပ် မျှလောက်သော ရဟန်း တို့သည်၊ ကလျာဏီမဟာစေတီကို ရှိခိုးပြီး၍ တောလမ်းခရီးဖြင့် သွားကြရာ၊ ခရီးအကြား တောမီးလောင်ထားသော လယ်မြေ၌ တောမူလုပ်၍ မည်းကြုတ်သော အဝတ် ပုဆိုးကို အောက်ပိုးကျိုက်လျက် မည်းနက်သော ကျောပြင်မှာ ဆံပင်ကိုဘွားရရား ကြ၍၊ မီးတပိုင်း စွဲပြီးသော ထင်းစည်းကို ခေါင်းရွက်လျက် ရဟန်း လူထွက် တယောက် ရဟန်းများ၏ မျက်မှောက်တွင် ရပ်တည်လာသော်၊ သာမဏေငယ်တို့ မြင်၍ ကိုရင့်အဘ ကိုရင့်ဘကြီး ကိုရင့်ဥျးရီးဟု-ရယ်သွမ်းသွေးလျက် အမည်ကို မေးကြရာတွင်၊ စိတ်နှလုံးမသက်သာလှ ထင်းစည်းကို ပစ်ချ ပုဆိုးကိုပြင်သပြီးလျှင်၊ မထေရ်ကြီးများကို ရှိခိုးဥျးချ၍ ဆိုင်းရပ်တော် မူကြပါဥျးဟု လျှောက်ထား၊ မထေရ်ကြီးများ ရပ်သည့် မျက်မှောက်ဝယ်လည်း သာမဏေငယ်တို့ ပြက် ရယ် ပြောဆိုကြသည်တွင်-

အရှင်ငွေ-တပည့်တော်ကိုမြင်လျှင်၊ ရယ်ရှင် ချော်ပြက်ကြလေသည်။ ဤမျှနှင့် ရဟန်းကိစ္စ ကုန်ပြီဟု မှတ်ထင်ကြသလော၊ တပည့်တော်လည်း ရှေးအခါတွင် အရှင်တို့ကဲ့သို့ ရဟန်းပင်၊ အရှင်တို့မှာစိတ်၏တည်ကြည်ခြင်း၊ ကေဂုတာမျှမရှိသေး တကား။ တပည့်တော်ကား ဤသာသနာတော်၌ နေစဉ်၊ တန်းခိုးအာနုဘော်ကြီး

သောသ္မာနည်း။ ကောင်းကင်ကို မြေဖြစ်အောင်၊ မြေကို ကောင်းကင် ဖြစ်အောင် အဝေးကိုနီးအောင်၊ အနီးကိုဝေးအောင် ဘန်ဆင်းနိုင်၏။ စကြဝဠာအသိန်းမျှကို တခဏခြင်းရောက်ပေါက်နိုင်၏။ တပည့်တော် လက်တို့ကိုရှုကြစမ်း၊ မျောက်လက်ဟု ဆိုရခမန်း၊ ဤလက်တို့ဖြင့် လ-နေတို့ကို လှမ်း၍ စမ်းသပ်ဆုပ်ကိုင်ဘူး၏။ ဤခြေ တို့ဖြင့် လ, နေပေါ်မှာနင်း၍ ထိုင်နေဘူး၏။ ဤသို့ ကြီးမားသော တန်းခိုးသည်၊ မေ့လျော့ခြင်းပမာဒလှမ်းမိုးသောကြောင့် မှိန်ညှိကွယ်ပျောက်၍၊ ယခုမျောက်နက် ကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီ။ မေ့မေ့ လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ တန်တန် နေသော သူတို့သည်၊ တပည့်တော်ကဲ့သို့ ပျက်စီးဆုံးပါးကြီးသို့ ရောက်တတ်ကုန်၏။ မမေ့မလျော့ မပေါ့ မဖျင်းနေသော သူတို့ကား အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ အဆုံးကို ပြုနိုင်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်-တပည့်တော်ကို အာရုံဘင်၍ အရှင်တို့ မမေ့မလျော့ မပေါ့မစား ရဟန်းတရားကို အားထုတ်တော်မူကြပါကုန်ဟု ခြိမ်းမောင်းဆုံးမ သြဝါဒစကား ပြောကြားစဉ်-

ရဟန်း သုံးကျိပ်သားတို့ တရားသံဝေဂရကြ၍ ဝိပဿနာကို ပွားကြရာတွင်၊ ထိုနေရာ၌ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်သည်။ ။ သမ္ပပ္ပဓာန ဝိဘင်း အဖွင့်၊ သမ္မောအဋ္ဌကထာလာ-ကာဠမက္ကဋ္ဌ ရဟန်းလူထွက်ဝတ္ထု။

၂၇-ပမာဒဆိဒ္ဒအပြစ်များလှ၍ ပိတ်ဆို့ရမည်ဟု ပြသော သုတ္တနိပါတ်၊ ဓမ္မပဒ

ဤသို့လျှင် ပမာဒတရားဟူသည်ကို အနည်းငယ်မျှ မထောင်းသာဟု၊ မထိမဲ့မြင် အောက်မေ့လျက် လက်ခံသိမ်းပိုက်မပြုရာ၊ တစဘစတိုးပွား၍ ကြီးမားစွာ ဆုံးရှုံး ပျက်စီးတတ်၏။ မြို့ဖုံအမှိုက်ကျလတ်သော်၊ တခုတည်း နှစ်ခုတည်း အနည်းငယ် မျှသာ မျှသာဟု-မထိမဲ့မြင် မသုတ်သင်က အထပ်ထပ်ကျလတ်သော် အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်၍၊ မြေကင်း ဆူးငြောင့်စသည် ဝင်အောင်း ခိုကပ်၍ ဥပဒ် အန္တရာယ် ဖြစ် တတ်သည်။

ပမာဒေါ ရဇော သဗ္ဗဒါ၊ ပမာဒါနုပတိတော ရဇော။
 အပ္ပမာဒေန ဝိဇ္ဇာယ၊ အဗ္ဘူဟေ သလ္လမတ္တနော၊-
 (သုတ္တ နိပါတ် ပါဠိတော်)

ပမာဒေါ၊ ရှေးဥျားစွာ သတိလွတ်ကင်း အနည်းငယ် မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒ တရားသည်။ ရဇော၊ စိတ်အစဉ်ကို မရှင်မြူး ညစ်ညူးစေတတ် ရှေးဥျားစွာ ကျလတ်သော မြို့ဖုံအမှိုက် မည်၏။ သဗ္ဗဒါ၊ နေ့ယော၊ ညဉ့်ပါ အခါမပြတ်။

အနုပတိတော၊ ထပ်၍ ထပ်၍ ကျရောက်လာသော။ ပမာဒေါ၊ ကြီးစွာလှူဒါန်းမင်း၊ မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒအာသည်။ အနုပတိတော၊ ထပ်၍ ထပ်၍ ကျရောက်လာသော။ ရဇော၊ မြူပေါင်းစုဆုံ အမှိုက်ပုံ မည်၏။ တသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ကျိုးကြောင်းမြင်သိ ပညာရှိသော အမျိုးကောင်း သားမြေးသည်။ အပုမာဒေန၊ မမေ့မလျော့သော သတိတရားဖြင့်။ ဝိဇ္ဇာယ၊ အကြောင်းအကျိုး ကောင်းအဆိုးကို ထိုးထွင်း၍ သိတတ်သောညွှန်ပညာဖြင့်။ အတ္တိနော၊ မိမိ၏။ သလ္လံ၊ မြားပြောင့် မြေကင်း ကပ်ချဉ်း ခိုအောင်းရာ ဗေဒျာရစ်ရုံ အမှိုက်မြူဖုံးနှင့် တူသော ပမာဒ တရားကို။ အဗ္ဘူဟေ၊ ပယ်နုတ် သုတ်သင်ရာ၏။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒ တရားယုတ်သည်။ လောကီ၊ လောကုတ် စီးပွားချမ်းသာ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးကြောင်းဖြစ်၍၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာ ကြောက်မက် ဘွယ်ရာကောင်းလှ၏။ ၎င်းပမာဒတရားယုတ်ကို ပယ်ထုတ်နှိပ်နင်းဘို့ရာ အပုမာဒ တရားပြည့်စုံနိုင်အောင် အပုမာဒဂုဏ်ကို-

အပုမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။
အပုမတ္တာ နမိယန္တိ၊ ယေ ပမတ္တာ ယထာ မတာ။

စသည်ဖြင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော်လာ- အပုမာဒဝဂ်၊ ၎င်းအဋ္ဌကထာလာ- သာမာ ဝတီ၊ ဣမ္မသောသက၊ စူဠပန်ဝတ္ထု စသည်တို့ဖြင့် သိအပ်မှတ်အပ်၏။ ။ဤအပု မာဒအရာ၌ အရှင်မဟာကဿပ၏ တပည့် ပိယသံဝါသ အကျမ်းဝင် ချစ်ခင်စုံမက် ကြသော ရဟန်းနှစ်ပါးကို အကြောင်းမူ၍၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူအပ် သော ဝိသတိနိပါတ် စိတ္တသမ္ဘူတ ဇာတ်လည်း စွဲမှတ်နည်းခံ ကျင့်ကြံဘွယ် ကောင်းလှ၏။

၂၇-ပမာဒကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ဒေါသ၊ အပုမာဒကြောင့် ရသောအကျိုးတို့ကို ဘော်ပြသော စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်ဝတ္ထု

အဝန္တိတိုင်း ဥဇ္ဇေနိပြည် ဒွန်းစက္ကားရွာ၌ ဗုဒ္ဓအလောင်း စိတ္တပဏ္ဍိတ၊ အာနန္ဒာ အလောင်း သမ္ဘူတပဏ္ဍိတ၊ ဒွန်းစက္ကားနောင်ညီတို့အမိ ထင်းခွေ ရေခပ်၊ ဟင်းရွက် ခူး၊ ဆုန်ကဲ့ ဆန်ညှာ အရှာအဘွေသွားသည့်အခါ၊ ခွေးငယ်များနှင့်အတူ ခွေးမကြီး နို့ကို သေစက်စို့ ကြီးမြောက် အရွယ်ရောက်ကြ၍၊ မြို့၏ အရှေ့ တံခါး၊ မြောက် တံခါးတို့၌ ဒွန်းစက္ကားအနွယ်အလာ အတတ်ပညာ ပြနေကြစဉ်၊ မာတင်ဇာတ်၌ ကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ သဠေးသမီး နှစ်ယောက်တို့ မြို့ပ ဥယျာဉ်သို့ ပျော်ပွဲ ကစား

သွားမည်ဟု အရှေ့တံခါးသို့ တယောက်၊ မြောက်တံခါးသို့ တယောက် လာရောက်
 လေလျှင် ဒွန်းစက္ကား တို့ကို မြင်၍ အမင်္ဂလာကို ငါမြင်ရသည်ဟု နုံသာရေနှင့်
 မျက်စိတို့ကိုဆေး၍ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရာတွင်၊ သင်းတို့အတွက်ကြောင့် ငါတို့အဘိုး
 မပေးပဲ စားသောက်ရမည့် လပ်သပ္ပကာ ထန်းရည် အရက် ပျက်စီး ဆုံးပါးလေ
 သည်ဟု သဋ္ဌေးသမီးတို့ နောက်ပါ သေသောက်ကြူးများ ဇီထောင်း ထု ရိုက်နှက်
 သောကြောင့်၊ အသက်မသေရုံ မူးဝေစန့်နေ သေငယ်သေကြ၍၊ သတိရမှ ထ၍
 နောင်ညီ တအိအိမြည်တမ်းလျက်၊ ဒွန်းစက္ကားဇာတ်ကို ဖုံးလွှမ်းပြီးလျှင် ပုဏ္ဏား
 အသွင်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အတတ်ပညာ သင်ကြရာ ဗရား အလောင်း
 စိတ္တပဏ္ဍိတမှာ မကြာမီ တတ်မြောက် ဆရာကြီး လက်ထောက် ဖြစ်၍၊ ဗြာဟ္မဏ
 ဝါစနက မင်္ဂလာပရိတ် ရွတ်ဘတ်ရာသို့ ဆရာကြီးကိုယ်စား အကြီးအမှူးပြု၍ လိုက်
 သွားရာ၊ ဃနာထမင်းခဲကို သမ္ဘူတ ရုပ်တရက် သုံးဆောင် နှုတ်ခမ်းကို လောင်
 ရာတွင်၊ ဒွန်းစက္ကားဘာသာဖြင့် ခဠုခဠု ဆိုရကား၊ စိတ္တပဏ္ဍိတကလည်း ထေး၍
 ပစ်စေလို၍၊ နိဂ္ဂလ နိဂ္ဂလဟု—ဒွန်းစက္ကား ဘာသာ အမှတ်မဲ့ ဆိုမိသည်၏ အဖြစ်
 ကြောင့်၊ အပြန်လမ်းတွင် ဘာသာကိုစစ်ကြ၍ ဇာတ်မြစ်ကို သိကြသဖြင့်၊ ငါတို့
 ပုဏ္ဏားဇာတ်ကို ဝင်၍ ဖျက်ကြသည်ဟု စိတ်မျက် ထောင်း၊ ထု ကြ ပြန်သည်တွင်၊
 လူတယောက် ဝင်၍ တောင်းပန်သောကြောင့် မသေရုံ အနိုင်ကျန်သဖြင့် တောယံ
 သို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုလုပ်လျက် တရားကို အားထုတ် ကြရာ၊ မကြာမီ သေ၍
 နေရဉှရာ မြစ်ကမ်းတွင် သမင်နောင်ညီဖြစ်၍ ခေါင်းချင်း၊ ချိုချင်း နှုတ်သီးချင်း
 ပူးရှက် စားမြို့ပြန်လျက် နေကြရာဝယ်၊ တောလည်မှုဆိုး လုံနှင့်ထိုး၍ သေဆိုးမလှ
 သေပြန်ကြခါ၊ ရမ္မဒါ မြစ်ကမ်းစဉ် ဥက္ကဋ္ဌ မည်သော ဝန်လိင်္ဂကံ၊ နောင်ညီဖြစ်
 ကြပြန်၍ ခေါင်းချင်း၊ နှုတ်သီးချင်း တွဲရှက်ကာ နေကြရာဝယ်၊ ယဠိလဒ္ဓကမူဆိုး၏
 ကျော့ကွင်းတွင် သေချင်းမလှ သေပြန်ကြ၍၊ စိတ္တပဏ္ဍိတသည် ကောသမ္မိပြည်၌
 ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏သား၊ သမ္ဘူတပဏ္ဍိတသည် ဥတ္တရ ပဉ္စာလမင်း၏သား ဖြစ်၍၊
 အမည်မည့်သောနေ့၌ ဇာတိဿရ ဉာန်ကိုရကြ၊ စိတ္တပဏ္ဍိတသည် လေးဘဝလုံးကို
 အစဉ်အတိုင်းမြင်၍ တဆဲ့ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် ဟိမဝန္တာ တောသို့ဝင်၍ ရသေ့
 ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ် ချမ်းသာဖြင့် နေ၏။ သမ္ဘူတ ပဏ္ဍိတကား—
 စတုတ္ထ ဒွန်းစက္ကားဘဝကိုသာ မြင်မြော်နိုင်လျက်၊ ခမည်းတော် နတ်ရွာပြောင်း၍
 ထီးဆောင်း မင်္ဂလာ သဘင်အခါ၊ များစွာသော ဗိုလ်ပုံ မှူးမတ် ပရိသတ်
 အလယ်တွင်—

သဗ္ဗံ နုရာနံ သဖလံ သုစိဏ္ဏံ၊ နကမ္မုနံ ကိဉ္စ နမောဃမတ္ထိ။
 ပဿာမိ သမ္ဘူတ မဟာနုဘာဝံ၊ သကမ္မုနာ ပုညဖလူပပန္နံ။
 သဗ္ဗံ နုရာနံ သဖလံ သုစိဏ္ဏံ၊ နကမ္မုနံ ကိဉ္စ နမောဃမတ္ထိ။
 ကစိန္နုစိတ္တဿပိ ဝေမေဝ၊ ဣဒ္ဓေါ မနော တဿ ယထာပိ မယံ။

ဟူသောသီချင်းဂါထာနှစ်ပုဒ်ကိုဝမ်းမြောက်စွာချို ဥဒါန်းအဖြစ်ဖြင့် ကျူးရင့် သီဆို၏။ ထိုသီချင်းကိုကြား၍ ငါတို့မင်းတရား၏ မင်္ဂလာသီချင်းတော်ဟု နန်း တွင်း နန်းပ မောင်းမ၊ စောင်းသမား အများဗိုလ်လူ၊ မြို့သူမြို့သားအားလုံးပင်သီဆို ကြလေကုန်သည်။ စိတ္တပဏ္ဍိတရသေ့လည်း ညီတော်သမ္ဘူတမင်း၏ အခြင်းအရာကို ဆင်ခြင် စဉ်းစား၍ သမီး၊ သားတို့ဖြင့် ကြီးပွားသောအရွယ် အသက် ငါးဆယ် ပြည့်သည့်အခါ၊ ဟိမဝန္တာမှ တန်းခိုးဖြင့် သွား၍ မင်း၏ ဥယျာဉ်မင်္ဂလာ ကျောက် ဖျာထက်တော့ ရွှေရုပ်ကဲ့သို့ထိုင်နေ ထင်းခွေသမားယောက်ျား သူငယ်တယောက် တမနက်လုံး မင်း၏သီချင်း နှစ်ပုဒ်ကိုသာ သီဆိုလျက် ထင်းကောက်နေသည်ကို ခေါ်မေး၊ သီချင်းတို့ ပေးရာတွင် ပြေး၍ မင်းထံပါး သီချင်းတို့ တင်ဆက်လို့ ကြောင်းကို လျှောက်ထား၊ မင်းခွင့်သနား၍ အများပရိသတ်ကို စည်းဝေးစေပြီး လျှင်၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ သီချင်းကို ရှေးဦးစွာသီဆိုတော်မူပါ။ ပြီးမှ သီချင်းတို့ကို ကျွန်တော်မျိုး သီဆို တင်လျှောက်ပါမည်ဟု တောင်းပန်လေသော်၊ သဗ္ဗ နရာနံ သဖလံ သုစိဏ္ဍံ-စသော ဥပဇာတိဂါထာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို မင်းသီဆို၏။

နရာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သုစိဏ္ဍံ၊ ကောင်းစွာအသင့် သဒ္ဓါ ပွင့်၍ ပြုကျင့်အပ်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်။ သဖလံ၊ အကျိုးရှိသည်ချည်းတည်း။ ကမ္မုနံ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတို့တွင်။ ကိဉ္ဇနံ၊ တစုံတခုသောကံသည်။ မောသံ၊ အကျိုး မပြီး အချည်းနီးမည်သည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ သကမ္မုနာ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား ဘဝ တခဏမျှ သီလစောင့်မှု မိမိပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကြောင့်။ ပုညဖလူပပန္နံ၊ ကောင်းမှုအကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော။ မဟာနုဘာဝံ၊ ကြီးကျယ်ဘိခြင်း မင်း၏အာနု ဘော်ရှိသော။ သမ္ဘူတံ၊ သမ္ဘူတမင်းကို။ ပဿာမိ၊ ငါမြင်ရ၏။

နရာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သုစိဏ္ဍံ၊ ကောင်းစွာအသင့် သဒ္ဓါ ပွင့်၍ ပြုကျင့်အပ်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်။ သဖလံ၊ အကျိုးရှိသည် ချည်း တည်း။ ကမ္မုနံ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတို့တွင်။ ကိဉ္ဇနံ၊ တစုံတခုသောကံသည်။ မောသံ၊ အကျိုးမပြီးအချည်းနီးမည်သည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ မယျံ၊ ငါ၏။ မနော၊ နှလုံးအလိုသည်။ ဣဒ္ဓေါယထာပိ၊ ပြည့်ဝသကဲ့သို့လည်း။ ဧဝမေဝ၊ ဤအတူ သာလျှင်။ စိတ္တဿပိ၊ ငါ့နှောင်တော် စိတ္တပဏ္ဍိတ၏လည်း။ မနော၊ နှလုံးအလိုသည်။ ဣဒ္ဓေါ၊ နှု၊ ပြည့်ဝပါလေ၏လော။ ။ ဤသို့ ရာဇဂီတာကို မင်းသီဆိုပြီးသည့်အခါ-

သဗ္ဗံ နရာနံ သဖလံ သုစိဏ္ဍံ၊ န ကမ္မုနံ ကိဉ္ဇနံ မောသံ မတ္ထိ။
စိတ္တံပိ ဇာနာဟိ တထေဝ ဒေဝ၊ ဣဒ္ဓေါ မနော တဿ ယထာပိ တုယံ။

ဟူသော ပတိဂီတာ သီချင်းတို့ဂါထာကို ထင်းခွေသမား ယောက်ျား သူငယ် သီဆို၏။

နရာ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သုစိဏ္ဏံ၊ ကောင်းစွာ အသင့် သဒ္ဓါ ပွင့်၍ ပြုကျင့်အပ်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်သည်။ သဖလံ၊ အကျိုးရှိသည်ချည်းတည်း။ ကမ္မုနံ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတို့တွင်။ ကိဉ္ဇနံ၊ တစုံတခုသော ကံသည်မျှ။ မောဃံ၊ အကျိုးမပြီး အချင်းနှီးမည်သည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ စိတ္တံပိ၊ စိတ္တပဏ္ဍိတကိလည်း။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူပါ။ တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ မနော၊ နှလုံးအလိုသည်။ ဣဒ္ဓေ၊ ယထာပိ၊ ပြည့်ဝသကဲ့သို့လည်း။ တထေဝ၊ ထိုအတူသာလျှင်။ တဿ၊ ထိုစိတ္တပဏ္ဍိတ၏။ မနော၊ နှလုံးအလိုသည်။ ဣဒ္ဓေ၊ ပြည့်စုံပါ၏။

ထိုအခါ၊ မင်းက အချင်းယောက်ျား—သင်ကား စိတ္တပဏ္ဍိတလော၊ သို့တည်း မဟုတ်၊ စိတ္တပဏ္ဍိတနှင့် တွေ့ခဲ့သလော။ သို့တည်းမဟုတ်၊ စိတ္တပဏ္ဍိတနှင့် တွေ့ခဲ့ ကြောင်းကို သူတပါးက သင့်အားပြောကြားသလော၊ သင်၏ သီချင်းတို့ကို ထာကို ငါကြားရ၍ ယုံမှားမရှိ၊ ငါ့နောင်တော် စိတ္တပဏ္ဍိတကို ငါသိရပေသည်။ သင်အား ရွာတရာကို ငါဆုလပ်ပေးသနား၏ဟု—မင်းတရားမိန့်ဆိုလေသော်၊ ကျွန်တော်မျိုး စိတ္တပဏ္ဍိတမဟုတ်ပါ။ အရှင်မင်းမြတ်၏ ဥယျာဉ်တော်တွင် ရှင်ရသေ့ တပါးက အရှင်မင်းမြတ်ထံသွား၍ သီချင်းတို့ လျှောက်ထား တင်ဆက်ချေ၊ မင်းနှစ်သက်၍ သင်အားဆုတော်လပ်တော် သနားမည်မသိဟု စေခိုင်းပါကြောင်းကို တင်လျှောက် ထားက၊ ငါ့နောင်တော် စိတ္တပဏ္ဍိတ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ယခုပင်သွား၍ ဖူးမျှော်မည်၊ ရထား ဆင်ယာဉ်တို့ကို ကကြီးတန်းဆာထင်၍ ပြင်ဆင်ကြလေကုန်။ စည်မောင်း၊ ကြေးနင်း၊ ခရုသင်းတို့ကို ချက်ခြင်းတီးမှုတ် ဆော်ရွမ်းကြလေကုန်ဟု—အမိန့်တော် ပြန်ပြီးလျှင်၊ လျင်မြန်စွာ ထွက်ချီ ချဉ်းကပ် ရှိခိုးဝပ်ချ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်ဌာန၌ ထိုင်နေကာ၊ ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ အခါ၌ တကာတော် သီဆိုမိသော သီချင်းကား ကောင်းသော သီချင်းပေတည်း။ ထိုသီချင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဆရာတော် ရှင်ရသေ့ကို ဖူးတွေ့ရပေသည်ဟု—နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်စွာ ပြောဆို၊ နေရာပလ္လင်ကို ခင်းခြင်းစသည်ကို စီမံပြီးလျှင်—

အာသနံ ဥဒကံ ပဇ္ဇံ၊ ပတိဂ္ဂဏှာတု နော ဘဝံ။
 အဂ္ဂေ ဘဝန္တံ ပုစ္ဆာမ၊ အဂ္ဂံ ကုရုတု နော ဘဝံ။

ဘဒန္တေ၊ အရှင်ရသေ့။ ဘဝံ၊ အရှင်ရသေ့သည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အာသနံ၊ နေရာပလ္လင်ကို၎င်း။ ဥဒကံ၊ သောက်ရေး သုံးဆောင်ရေးကို၎င်း။ ပဇ္ဇံ၊ ခြေနုတ် ဆီကို ၎င်း။ ပတိဂ္ဂဏှာတု၊ ခံတော်မူပါလော့။ အဂ္ဂေ၊ ဧည့်သည်ကောင်းအား ကိုက်တန် သော ပူဇော်ဘွယ်၌။ ဘဝန္တံ၊ အရှင်ရသေ့ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ ပန်ကြားပါကုန်၏။ ဘဝံ၊ အရှင်ရသေ့သည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အဂ္ဂံ၊ ဧည့်သည်ကောင်းအားထိုက်တန်သော ပူဇော်ဘွယ်ကို။ ကုရုတု၊ ခံယူသုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလော့။ ။ ဟု-မရုပတိ သန္ဓာရကိုပြုလျက်၊ ကပိလတိုင်း ဥတ္တရပဉ္စာလပြည်ကို ထက်ပိုင်းဝက်၍ တဝက်ကို

ပေးပါမည်။ လူထွက်၍အတူ စည်းစိမ် ခံစိတော်မူပါဟု- တိုင်းပြည်ဖြင့် ဘိတ်ကြား
လေသော်၊ ညီတော်သမ္ဘူတမင်းအား တရားဟောလို၍၊-

ဒိသ္မာ ဖလံ ဒုစ္စရိတဿ ရာဇ၊ အထော သုစိဏ္ဏဿ မဟာဝိပါကံ။
အတ္တာနုမေဝ ပုတိသံယမိဿံ၊ နပတ္တယေ ပုတ္တ ပသုံ ဓနံ ဝါ။

ဒသေဝိမာဝဿဒသာ၊ မစ္စာနံ ဣဓ ဇီဝိတံ။
အပုတ္တညေဝ တံဩဓိံ၊ နဋ္ဌော ဆိန္ဓောဝ သုဿတိ။

တတ္ထ ကာနန္ဒိ ကာခိဉ္ဇာ၊ ကာရတိ ကာ ဓနေသိနာ။
ကိမေ ပုတ္တေဟိ ဒါရေဟိ၊ ရာဇမုတ္တော သိ ဗန္ဓနာ။

သောဟမေတံ ပဇာနာမိ၊ မစ္စ မေ နပုမဇ္ဇတိ။
အန္တကေနာဓိပန္ဓဿ၊ ကာ ရတိကာ ဓနေသိနာ။

ဇာတိ နုရာနံ အဓမာ ဇနိန္ဒ၊ စဏ္ဍာလယောနိ ဒွိပဒက္ကနိဋ္ဌာ။
သကေဟိ ကမ္မေဟိ သုပါပကေဟိ၊ စဏ္ဍာလဂဗ္ဘေ အဝသိမှ ပုဗ္ဗေ။

စဏ္ဍာလာဟုမှ ဝန္တိသု၊ မိဂါ နေရဉ္ဇရံ ပတိ။
ဥက္ကဿ ရမ္မဒါ တီရေ၊ တျဇ္ဇဗြာဟ္မဏ ခတ္တိယာ။-

ဟူသော ခြောက်ဂါထာကို ဗရားလောင်းမိန့်ဆို၏။

ရာဇ ပညာလပြည်ကိုအစိုးရသော ငါ့ညီသမ္ဘူတမင်း။ ဒုစ္စရိတဿ၊ မကောင်း
သဖြင့် မိုက်လုံးဖွင့်၍ ပြုကျင့်ခဲ့မိသော အကုသိုလ် ဒုစ္စရိတ်၏။ ဖလံ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား
မျိုး၊ ဖြစ်ချက်ဆိုးသော မကောင်းကျိုးကို၎င်း။ အထော၊ ထိုမှတပါး။ သုစိဏ္ဏဿ၊
ဒွန်းစဏ္ဍားဘဝ ကာလမကြာ ကောင်းစွာအသင့် သဒ္ဓါပွင့်၍ ပြုကျင့်ခဲ့မိသော
ကုသိုလ်သုစရိတ်၏။ မဟာဝိပါကံ၊ ငါတို့ညီနောင် ခုသုံးဆောင်ရသော အခေါင်
အဖျား ကြီးမားသော အကျိုးကို၎င်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ရ၍။ ဝါ၊ မြင်ရသောကြောင့်။
အတ္တာနုမေဝ၊ ကိုယ်ရှင် ကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ပုတိသံယမိဿံ၊ သီလလက်စွဲ တရားမြဲ၍
အဘန်တလဲလဲ စောင့်စည်း ချုပ်တည်းတော့အံ့။ ပုတ္တံ ဝါ၊ သားမယားကို၎င်း။
ပသုံ ဝါ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားကို၎င်း။ ဓနံ ဝါ၊ ဥစ္စာ၊ ရွှေ၊ ငွေ ဆန်ရေ စပါးကို၎င်း။
နပတ္တယေ၊ နပတ္တယာမိ၊ ငါမတောင့်တပြီ။

ဣဓ၊ ဤခေတ် ဤခါဤလူရွာ၌။ မစ္စာနံ၊ လူဖြစ်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏။
ဇီဝိတံ၊ အံ့သက်သည်။ ဣမာဒသေဝဝဿဒသာ၊ မန္ဒ၊ ခိဉ္ဇာ၊ ဝဏ္ဏ၊ ဗလာ၊ ပညာ၊ ဟာန၊
ပဗ္ဗာရနှင့်၊ ဝက်၊ မောမူဟ၊ သယနဟု၊ ဒသကဆယ်ဖြာ ဤနှစ်ပေါင်း တရာတို့
သံလျှင်တည်း။ တံဩဓိံ၊ ထိုဒသကဆယ်ဆက် အသက်တရာ သင်္ချာ အတန်း
အရေး အကန့်သို့။ အပုတ္တညေဝ၊ မရောက်မီကပင်လျှင်။ ဆိန္ဓော၊ ခုတ်ဖြတ်ရိတ်

လျက် နေကျက်ကျက်တွင် ပစ်ထားအပ်သော။နဋ္ဌောဣဝါ ကျူပင်ကဲ့သို့။သုဿတိ၊
သွေ့ယောင်းခြောက်ထပ် ချုပ်ပြတ်ပျက်စီး၏။

တတ္ထ၊ ထိုသွေ့ယောင်းခြောက်ထပ် ချုပ်ပြတ်ပျက်စီးတတ်သည် ရှိသော်။ဝါ၊
ပျက်စီးတတ်သော အသက်ဖြစ်ပါလျက်။ နန္ဒါ၊ ကာမဂုဏ်ကိုမှီလျက် နှစ်သက်ခြင်း
သည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ခိဉ္ဇာ၊ ကာလ၊ ကိဋ္ဌာ စသောအားဖြင့်
ကစားမြူးတူးခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ရတိ၊ ဝမ်းမြောက်ရှင်
ပျော် မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဓနေသိနာ၊ ပစ္စည်း
ကိုရှာဘောခြင်းဖြင့်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ပုတ္တေဟိ၊ သားသမီးတို့ဖြင့်
၎င်း။ ဒါရေဟိ၊ မယားတို့ဖြင့်၎င်း။ မေ၊ ငါအား။ ကိ အဘယ်မူအံ့နည်း။ ရာဇ၊
ကပိလတိုင်းကို အစိုးရသော ငါ့ညီသမ္ဘူတ မင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗန္ဓနာ၊ သား
မယား တည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မုတ္တော၊ ကျွတ်လွတ် ကွာကင်းသည်။
အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

မေ၊ ငါအား။ မစ္စု၊ သေမင်းသည်။ နပ္ပမဇ္ဇတိ၊ နေတိုင်းမမေ့ တရွေ့ရွေ့
နီးကပ်လာ၏။ ဧတံ၊ ထိုသေမင်းမမေ့ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်သည်ကို။ သောအဟံ၊ ထို
ငါသည်။ ပဇာနာမိ၊ သိ၏။ အန္တကေန၊ အသက်ဆုံးရှုံးအောင် ပြုတတ်သောသေ
မင်းသည်။ အဓိပန္နဿ၊ အစိုးရအပ်သော ငါအား။ ရတိ၊ ဝမ်းမြောက်ရှင်ပျော်
မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဓနေသိနာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို
ရှာဘောခြင်းဖြင့်။ ကာ၊ အဘယ်ပြုအံ့နည်း။

ဇနိန္ဒ၊ ပဉ္စာလတိုင်းသူ လူတို့ကို အစိုးရသော ငါ့ညီသမ္ဘူတမင်း။ ဒိပဒကနိဋ္ဌာ၊
အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းဝယ် ငယ်နှောင်းသေးသိမ် လှသော။
စဏ္ဍာလယောနိ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုးသည်။ နရာနံ၊ လူတို့တွင်။ အဓမာယုတ်ညံဖျင်း
သဉ်း အသေးဆုံးတည်း။ မယံ၊ ငါတို့ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး
စတုတ္ထ လွန်ပြီးသော ဘဝ၌။ သုပါပကေဟိ၊ အလွန်ယုတ်မာကုန်သော။ သကေဟိ
ကမ္မေဟိ၊ မိမိတို့ပြုခဲ့ကြသော မကောင်းမှုတို့ကြောင့်။ စဏ္ဍာလဂဗ္ဘေ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား
ဝမ်း အမိတိုက်ခန်း၌။ အဝသိမှ၊ အောင်းနေခဲ့ရဘူးကုန်ပြီ။

တေမယံ၊ ထိုငါတို့ညီနောင်တို့သည်။ အဝန္တိသု၊ ဥဇ္ဇေနိပြည် အဝန္တိတိုင်းတို့၌။
စဏ္ဍာလာ၊ ခွေးငယ်များနှင့်အတူတကွ ခွေးမနှို့ကို သောက်စို့ကြီးပွားရသော ဒွန်း
စဏ္ဍားညီနောင်တို့သည်။ အဟုမှ၊ ဖြစ်ခဲ့ရဘူးကုန်ပြီ။ နေရဉ္စရံ၊ နေရဉ္စရာ၊ ဆိပ်သာ
မြစ်ကြီးကို။ ပတိ၊ အမှီပြု၍။ မိဂါ၊ သမင်ညီနောင်တို့သည်။ အဟုမှ၊ ဖြစ်ခဲ့ရဘူး
ကုန်ပြီ။ ရမ္မဒါတီရေ၊ ရမ္မဒါမြစ်ကမ်း၌။ ဥက္ကုသာ၊ ဝန်လိုငှက်ညီနောင်တို့သည်။
အဟုမှ၊ ဖြစ်ခဲ့ရဘူးကုန်ပြီ။ တေမယံ၊ ထိုငါတို့ညီနောင်တို့သည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုဘဝ၌။
ဗြာဟ္မဏ ခတ္တိယာ၊ ပုဏ္ဏားနှင့်မင်းတို့သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အဘိတ်ရှေးက ကံချော်၍ရ ယုတ်ညံ့လှသော ဘဝသုံးဆက် တို့ကို ထင်ပြက်စွာပြုပြီး၍၊ ယခုဘဝ၌လည်း အာယုသင်္ခါရ နည်းပါးလှသည်ကို ပြ၍ အပုမာဒ- ကောင်းမှုကုသိုလ်၌ တိုက်တွန်းလိုသည်ဖြစ်၍။-

ဥပနိယတိ ဇီဝိတမပ္ပမာယု၊ ဇရူပနိတဿ နသန္တိ တာဏာ။
ကရောဟိ ပဉ္စာလ မမေတဝါ ကံပု၊ မာကာသိ ကမ္မာနိ ဒုခုဒြယာနိ။

ဥပနိယတိ၊ ပ၊ မာကာသိ ကမ္မာနိ ဒုခပုလာနိ။
ဥပနိယတိ၊ ပ၊ မာကာသိ ကမ္မာနိ ရဇသိရာနိ။

ဥပနိယတိ ဇီဝိတမပ္ပမာယု၊ ဝဏ္ဏံ ဇရာဟန္တိ နရဿ ဇီရတော။
ကရောဟိ ပဉ္စာလ မမေတဝါ ကံပု၊ မာကာသိ ကမ္မာနိ နိရယူပပတ္တိယာ။

ဟူသော လေးဂါထာကို စိတ္တပဏ္ဍိတရသေ့မိန့်ဆို၏။

သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဥပနိယတိ၊ ဇရာတရားသည် သေခြင်းသို့ ရောက်အောင် ဆောင်ယူအပ်၏။ အာယု၊ အသက်သည်။ အပုံ၊ အပ်ပေါ်မုန်ညင်း မြက်ပေါ်နှင်းကဲ့သို့ နည်းကျဉ်းတိုလှစွာ၏။ ဇရူပနိတဿ၊ အိုခြင်းတရားသည် သေခြင်းသို့ ရောက်အောင် ယူဆောင် အပ်သော သတ္တဝါ အား။ တာဏာ၊ စောင့်ရှောက်တားမြစ်နိုင်သော သား၊ မြေး၊ မိဘ ဆွေမျိုးစသည် တို့ မည်သည်။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ပဉ္စာလ၊ ပဉ္စာလတိုင်းကြီးကို အစိုးရသော ငါ့ညီ သမ္ဘူတမင်းမြတ်။ မမ၊ ငါ၏။ တေဝါ ကံပု၊ ထိုဆိုဆုံးမသော သြဝါဒစကားကို။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာပြုကျင့်လော့။ ဒုခုဒြယာနိ၊ ငရဲစသည်တို့၌ ဆင်းရဲကို ပွားစေ တတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ မာကာသိ၊ မပြုကျင့်လင့်။

ဒုခပုလာနိ၊ ငရဲကျိုးကို ပေးတတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှု တို့ကို။ မာကာသိ၊ မပြုကျင့်လင့်။

ရဇသိရာနိ၊ ကိလေသာဟူ ဖုံမြူလူးလည်းသော ဥျးခေါင်းရှိကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ မာကာသိ၊ မပြုကျင့်လင့်။ ။ဤနှစ်ဂါထာ၌ အကြွင်းကား ပထမဂါထာနှင့်နည်းတူ။

သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဥပနိယတိ၊ ဇရာတရားသည် သေခြင်းသို့ရောက်အောင် ဆောင်ယူအပ်၏။ အာယု၊ အသက်သည်။ အပုံ၊ နည်းလှ စွာ၏။ ဇီရတော၊ ဇီရန္တဿ၊ ဆွေးမြည့်ယိုယွင်း အိုမင်းသော။ နရဿ၊ လူအို၏။ ဝဏ္ဏံ၊ ပျိုရွယ်သောအရေအဆင်းကို။ ဇရာ၊ အိုခြင်းတရားသည်။ ဟန္တိ၊ ဖျက်ဆီး ညှဉ်းဆဲ၏။ ပဉ္စာလ၊ ငါ့ညီပဉ္စာလမင်းမြတ်။ မမ၊ ငါ၏။ တေဝါ ကံပု၊ ထိုဆိုဆုံးမ သော သြဝါဒစကားကို။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာပြုကျင့်လော့။ နိရယူပပတ္တိယာ၊ ငရဲ

ဘုံသို့ရောက်ခြင်းငှါ။ ကမ္မံ၊ မကောင်းမှုကို။ မာကာသိ၊ မပြုကျင့်လင့်။ ။ထို
အခါ သမ္ဘူတမင်း ကာမဂုဏ်ကို စွန့်ခွါခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၍၊-

သစ္စံ တေ ဝစနံ ဘိက္ခု၊ ပဏေံ သန္ဓေဝ ကုဉ္ဇရော။
'ကာမေသု တေန မာတာဝ၊ ပုတ္တကံ အနုသာသ မံ။

ဘိက္ခု၊ နောင်တော်ဘုန်းဟေ့ ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဝစနံ၊ ဩဝါဒ
စကားသည်။ သစ္စံ၊ မှန်ကန်ကောင်းမြတ်လှပေ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်မူကား။ ပဏေံ၊
ညွှန်ပျောင်း၍။ သန္ဓေဝ၊ ကျွန်ုပ်သော။ ကုဉ္ဇရောဣဝ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့။
ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်ထောင်သောင်း၊ ရှံညွှန်ပျောင်းတို့၍။ သန္ဓေဝ၊ ကျွန်ုပ်၏ နေ
ချေပြီ။ တေန၊ ထိုကာမဂုဏ်ရှံဘွက် ရုန်းနုတ်တက်၍ တောထွက် စွန့်ခွါ နောက်
တော်သာသို့ မလိုက်မပါနိုင်သောကြောင့်။ မာတာဝ၊ အမိသည်။ ပုတ္တကံ၊ ချစ်လှ
စွာသောသားကို။ အနုသာသတိဣဝ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး ကြီးပွားရေးကို မြော်တွေး
ဆုံးမသကဲ့သို့။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အနုသာသ၊ ဤလူ့ဘောင်၌ပင် ခုနောင်သံသရာ
လိမ္မာယဉ်ကျေး ကြီးပွားရေးကို မြော်တွေးထောက်ဆ၍ ဆုံးမတော်မူပါလော့။ ။
ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောဆိုတောင်းပန်၏။ ထိုအခါ ဗရားလောင်းက၊-

နောစေ ဥဿဟသေ ရာဇ၊ ဟာတုံ ကာမေ မနုဿကေ။
ဓမ္မိံ ဗလိံ ပဋ္ဌယဿ၊ မာဟု ရဋ္ဌေ အဓမ္မိကော။
ဒုတေ ဝိဓာဝါပေတွာ၊ နိမန္တာဝိယ ပြာဟ္မဏေ။
အန္ဓပါနေနုပဋ္ဌဟ၊ သဂ္ဂမေဟိသျှ နိန္ဒိတော။
သစေ တံ မဒေါ သဟေယျ၊ သမ္ပတ္တိဟိ သမပ္ပိတံ။
ဣမံဂါထံ အဝေက္ခဿ၊ ဇနမဇ္ဈေစ ဘာသသု။

ရာဇ၊ ငါ့ညီသမ္ဘူတမင်းမြတ်။ မနုဿကေ၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေ၊
ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟာတုံ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းငှါ။ နောစေဥဿဟသေ၊ အကယ်၍ မစွမ်း
နိုင်သည်ဖြစ်အံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ဓမ္မိံ၊ တရားနှင့်လျော်ညီသော။
ဗလိံ၊ ဆယ်ဘို့တဘို့ထက် မပိုလွန်သော အခွန်အတုတ်ကို။ ပဋ္ဌယဿ၊ ဖြစ်စေလော့။
ဝါ၊ ကောက်ခံလော့။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းကားနိုင်ငံပေါ်၌။ အဓမ္မိကော၊ ရှေးမင်း
ကောင်းတို့ လမ်းကြောင်းကိုဖျက် မတရားသောမင်းဆိုး မင်းပျက်သည်။ မာအဟု၊
မဖြစ်စေလင့်။

ဒုတေ၊ မင်းစေတမန်တို့ကို။ ဝိဓာဝါပေတွာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သွားလာ
လှည့်ပတ်ရှာဘောစေ၍။ ပြာဟ္မဏေ၊ ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ် မျှောတတ်ကုန်
သော ရသေ့၊ ရဟန်းပြာဟ္မဏတို့ကို။ နိမန္တာဝိယ၊ ဘိတ်မန်ပင့်ခေါ်စေ၍။ အန္ဓပါ
နေန၊ ထမင်းအဖျော်ဖြင့်။ ဥပဋ္ဌဟ၊ လုပ်ကျွေးရစ်လော့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်

ရှိသော်။ အနိန္ဒိတော၊ တရားချစ်ခင် သူတော်စဉ်တို့ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ မပြုအပ်သည် ဖြစ်၍။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဧဟိသိ၊ ရောက်ရလတ္တံ့။ ။

သမ္ပတ္တိဟိ၊ ကြီးကျယ်စွာသော စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့နှင့်။ သမပိတံ၊ ပြည့်စုံ သော။ တံ၊ သင့်ကို။ မဒေါ၊ ငါသာငါပြင် ငါမမြင်ဟု ဗရင်မှန်ဖျား ငှက်မြတ် နားကဲ့သို့ ထောင်လွှားမာန်ရစ်ခြင်းသည်။ သစေ သဟေယျ၊ အကယ်၍ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းသည်ဖြစ်အံ့။ ဧဝံသဘိ၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ဣမံဂါထံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့ သော ဂါထာကို။ အဝေက္ခဿု၊ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလော့။ ဇနမဇ္ဈေစ၊ ပန်သတ်လယ် လူပေါ်ယယ်၌လည်း။ ဘာသသု-ဘာသဿု၊ ရွတ်သီ ရစ်လော့။ ။ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောဆိုဆုံးမ၏။

ဤလေးဂါထာ တို့ကား၊ ဇာတ်ပါဠိတော်လာ ဂါထာကြီး ခုနစ်ကို အလိုတော်မပျက်စေမူ၍ ရွတ်ဘတ်လယ်အောင် ဘွဲ့စီသော ရစနာဂါထာ တို့တည်း။ ။ဣမံဂါထံ၏အရ ဆင်ခြင်ရွတ်ဘတ်ရန် ဂါထာကား၊-

အဗ္ဘောကာသသယော ဇန္တု၊ ဝဇန္တာ ခီရပါယိနီ။
ပရိကိဏ္ဍော သုဝါနေဟိ၊ သုဇ္ဇ ရာဇာတိ ဝုစ္စတိ။-ဟူသည်တည်း။

အဗ္ဘောကာသသယော၊ မြက်မိုးသောကုဋ်မျှမရှိသည်ဖြစ်၍ လွင်တီးလဟာလျှင် အိပ်ရာနေရာရှိသော။ ယောဇန္တု၊ အကြင်သမ္ဘူတမည်ဘော သတ္တဝါ ဒွန်းစဏ္ဍား ငါသည်။ ခီရပါယိနီ၊ နို့ရည်ကျွေး၍ မွေးပေသော အမိ ဒွန်းစဏ္ဍားမကြီးသည်။ ဝဇန္တာ၊ ထင်းခွေရေရွက် ဟင်းရွက်ခူး ဆန်ကွဲဆန်ညှာ အရှာအတော သွားသည် ရှိသော်။ သုဝါနေဟိ၊ ခွေးငယ်တို့နှင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ယောပြုမ်း တုံ့၍ ခွေးမနှိုကို စို့လျက်ကြီးပွားရ၏။ သောဇန္တု၊ ထိုသမ္ဘူတမည်သော သတ္တဝါ ငါဒွန်းစဏ္ဍားကို။ အဇ္ဇ၊ ယခုဘဝ၌။ ရာဇာတိ၊ ပဉ္စာလ တိုင်းကြီးကို အစိုးရသော သမ္ဘူတမင်းဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ဤသို့ ဆုံးမသြဝါဒပေးပြီး၍ သင်ကား တောထွက်သည်ဖြစ်စေ၊ တောမထွက် သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ပြုသော ကံ၏ အကျိုးကို ကိုယ်သာ ခံစားရလတ္တံ့ ဟု ဆိုလျက်၊ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၊ ထိပ်ထက်၌ ခြေမှန်ချထား၍၊ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွသွားသော ဗရားလောင်း စိတ္တပဏ္ဍိတရသေ့ကို မြင်ရသောကြောင့်၊ ထိတ်လန့်သံဝေဂရသည်နှင့် တိုင်းပြည်ကို သားတော်အားလဲ့၊ ဗိုလ်ပါ သူရဲတို့ကို ပြန်လည်စေ၍၊ ဟေဝန္တာသို့ ရှေးရှု သမ္ဘူတမင်း ထွက်သွား၊ ဗရားအလောင်း ရသေ့အပေါင်းနှင့်တကွ ဆီးယူ ကြိုဆို၊ ရံသေ့ပြုစေပြီး၍ ကသိုဏ်း ပရိကမ်ကိုပြောကြား၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ပွား များ၍ နောင်၊ ညီနှစ်ပါးလုံး ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကြလေကုန်သည်။ ။ဝိသတိ နိပါတ် စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်။

၂၉-အနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကို ပိတ်ဆို့ဖါထေးရန်၊ သုတ္တနိပါတ်လာ
ဥဋ္ဌာနသုတ်ပါဠိအနက်

အနုဋ္ဌာန၊ ဟူသော တတိယအပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ဖါထေးရန်ကား၊ အရဟံအစ ဂုဏ်ပေါင်း ခသော လောက ထုတ်ထား သုံးလူ ဖျားသည်၊ တပါးသော အခါ သာဝတ္ထိပြည်မြတ် မိဂါရမာတု ပြာသာဒ်၌ ကိန်းဝပ်တော် မူစဉ်ဝယ်၊ ပဉ္စင်းငယ် ငါးရာတို့ ညနေချမ်းအခါ အိပ်ရာမှထ၍ အာမိသနှင့် စပ်သော စကား အုတ်အုတ် ကျတ်ကျက် ပြောဆိုကြသည်ကို ကြားတော်မူလျှင်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ခေါ် တော်မူ၍၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကြီးကို လှုပ်စေ၍ ချောက်လှန့်စေသောအခါ၊ ကြောက် လန့်ထိတ်ပြာ မျက်နှာရှေးရှုရာ ထွက်ပြေးကြ၍၊ တို့ဘေးချစ်ရှင် ဗရားကို မြင်က ရှေ့တော်တွင် ချဉ်းကပ်ဝပ်တွား ခစားထိုင်နေကြသည်ကို ဆုံးမသြဝါဒ ပေးတော် မူခြင်းငှါ၊-

ဥဋ္ဌာဟထ နိသီဒထ၊ ကောအတ္ထော သုပိတေန ဝေါ။
အာတုရာနဉ္စိကာ နိဒ္ဓါ၊ သလ္လဝိဒ္ဓါန ရပုတံ။
ဥဋ္ဌာဟထ နိသီဒထ၊ ဒဋ္ဌံ သိက္ခထ သန္တိယာ။
မာဝေါ ပမတ္ထေ ဝိညာယ၊ မစ္စုရာဇာ အမောဟယိတ္ထဝ သာနုဂေ။
ယာယဒေဝါ မနုဿာစ၊ သိတာ တိဋ္ဌန္တိ အတ္ထိကာ။
တရထေတံ ဝိသတ္ထိကံ၊ ခဏော ဝေ မာဥပစွဂါ။
ခဏာတီတာ ဟိ သောစန္တိ၊ နိရယမ္ပိ သမပိတာ။
ပမာဒေါ ရဇော သဗ္ဗဒါ၊ ပမာဒါနု ပတိတော ရဇော။
အပ္ပမာဒေန ဝိဇ္ဇာယ၊ အပ္ပုဟေ သလ္လမတ္ထနော။-

ဟူသော သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်လာ-ဥဋ္ဌာနသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဘိက္ခုဝေ၊ ထကြွလုံ့ လဥဿာဟမစိုက် အဝတ်အစားနောက်သို့လိုက်၍ စိတ်ကြိုက် ရာပျော်ပါး တရားလစ်ဟင်း ရဟန်းပျင်းတို့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဥဋ္ဌာဟထ၊ မပျင်းမရီ လုံ့လရှိ၍ သတိမကွာ မိမိအိပ်ရာမှ လျင်မြန်စွာထကြွကုန်လော့။ နိသီ ဒထ၊ သိလထူငြိမ်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းဘို့ရာ ကောင်းမွန်စွာ ထိုင်ကြကုန်လော့။ ဝေါတုမှာကံ၊ အနုပါဒါန် ပြည်နိဗ္ဗာန်ကို ရည်သန် အားသစ် ရဟန်း ဖြစ်ကြကုန် သော သင်ချစ်သားတို့အား။ ဝါ၊ တို့၏။ သုပိတေန၊ တရားလွတ်ကွေ အိပ်၍သာ နေသဖြင့်။ ကောအတ္ထော၊ အတိမှာရည်ရင်း အကျိုးပြီးနိုင်ပချိမှ်နည်း။ ဟိ ယုတ္တံ၊ ငါတိုက်တွန်းသင့်စွ။ အာတုရာနံ၊ ကိလေသာဟူသော အနာဖြင့် ကျင်နာခံခက် ကုန်သော။ သလ္လဝိဒ္ဓါနံ၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနသိ၊ ဒိဋ္ဌိအပင်း ငြောင့်ငါးစင်း တို့ ရင်တွင်းထုတ်ခတ် စူးဝင်အပ်ကုန်သော။ ရပုတံ၊ ရပုန္နာနံ၊ ဣဋ္ဌာနိဋ္ဌံ လောကဓံ

ကြောင့် ဘောက်ပြန် တုန်လှုပ် ကုန်သော။ တုမှာကံ၊ သင်ချစ်သားတို့အား။ ဝါ၊ တို့၏။ နိဒ္ဒါ၊ ပျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက် အိပ်ငိုက်၍ နေခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ် အကျိုး ရှိပျော်နည်း။

တနည်းကား။ ။ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အာတုရာနံ၊ ကျင့်နာ ခံခက် ကုန်သော။ သလ္လဝိဒ္ဓါနံ၊ ငြောင့်ငါးစင်းတို့ ရင်ဆွင်းထုတ်ခတ် စူးဝင်အပ်ကုန်သော။ ရူပတံ၊ ရူပန္တာနံ၊ ဘောက်ပြန်တုန်လှုပ် ကုန်သော။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ဝါ၊ တို့၏။ နိဒ္ဒါ၊ အိပ်ငိုက်၍ နေခြင်းသည်။ ကာ၊ တစုံတရာ ချမ်းသာဖွံ့ဖြိုး ကောင်းကျိုး မရချေ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ အကျိုးမရှိသောကြောင့်။ တုမှာ၊ သင်တို့သည်။ ဥဋ္ဌာဟထ၊ ထကြကုန်။ နိသီဒထ၊ ထိုင်ကြကုန်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းများတို့။ တုမှာ၊ သင်တို့သည်။ ဥဋ္ဌာဟထ၊ ထကြကုန်။ နိသီ ဒထ၊ ထိုင်ကြကုန်။ သန္တိယာ၊ စင်စစ်ကေန ငြိမ်းရာမှန်သော နိဗ္ဗာန်အလို့ငှါ။ ဒဋ္ဌံ၊ အရိုးကြေကြေ အရေ ခြောက်ခြောက် နောက်မဆုပ်ပဲ မြဲမြဲမြဲမြဲ။ သိက္ခထ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြကုန်။ ဝေ၊ သင်ချစ်သားတို့ကို။ ပမတ္ထေ၊ မေ့လျော့ ပေါ့ ဖျင်းသည်တို့ကို။ ဝိညာယ၊ သိ၍။ မစ္စုရာဇာ၊ သေမင်းသမုတ် မာရ်နတ်ယုတ်သည်။ အတ္တဝသန္တဂေ၊ သံသရာဝဋ် ဘဝညွတ်မှ မလွတ်စေချင် မိမိလိုအင်သို့ အစဉ်လိုက် သည်တို့ကို။ ကရောန္တော၊ ပြုလျက်။ မာ အမောဟယံ၊ မမိုက်စေလင့်။ ဝါ၊ မိုက်အောင်မပြုစေလင့်။

ယာယဝိသတ္တိကာယ၊ အကြင် ကာမဂုဏ် ငါးရပ်တို့၌ ငြိကပ်ကျယ်ပွား သွား တတ်သောဘဝ၊ ဘောဂတဏှာကြောင့်။ ဒေဝါစ၊ နတ်တို့သည်၎င်း။ မနုဿာစ၊ လူတို့သည်၎င်း။ အတ္တိကာ၊ ရူပ၊ သဒ္ဓ၊ စသည်အာရုံ ကာမဂုဏ်ဖြင့် အလိုရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ သိတာ- နိသိတာ၊ ကာမဂုဏ်ကို မှီဝဲကုန်လျက်။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်နေကုန်၏။ တေဝိသတ္တိကံ၊ ထိုကာမဂုဏ် ငါးရပ်တို့၌ ငြိကပ်ကျယ်ပွား သွားတတ်သော ဘဝ၊ ဘောဂတဏှာကို။ တရထ- သမတိက္ကမထ၊ ကူးတက်လွန်မြောက်ကြကုန်။ ခဏော၊ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခွင့်ရသော ဗုဒ္ဓုပ္ပုဒါ၊ နဝမခေတ်ကာလသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ မာဥပစွဂါ၊ လွန်၍ မသွားစေလင့်။ ဟိယုတ္တံ၊ ငါတိုက်တုန်း သင့်စွ။ ခဏာတိတာ၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပုဒါနဝမ ခေတ်ကာလသည် လွန်အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ သည်။ ဝါ၊ ခေတ်ကာလကို လွန်တတ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ နိရယမ္ပိ၊ ချမ်းသာကင်းကွာ ပါယ်လေးရွာ၌။ သမပ္ပိတာ၊ ကျရောက် တည်နေရကုန်သည် ဖြစ်၍။ သောစန္တိ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရကုန်၏။

ပမာဒေါ၊ ရှေးဥျားစွာ သတိလွတ်ကင်း မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒသည်။ ရဇော၊ စိတ်အစဉ်ကို မရှင်မမြူး ညစ်ညူးစေတတ်သော ရှေးဥျားစွာကျသော မြေဖုံးအမှိုက် မည်၏။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အနုပတိတော၊ အဘန်တလဲလဲ ထပ်၍ ထပ်၍ ကျ

လာသော။ ပမာဒေါ၊ ကြီးစွာ လွန်မင်း မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒသည်။ အနုပဘိ
 တော၊ ထပ်၍ ထပ်၍ ကျလာသော။ ရဇော၊ မြူပေါင်းစုဆုံ အမှိုက်ပုံ မည်၏။
 တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ကျိုးကြောင်းမြင်သိ ပညာရှိသော အမျိုးကောင်း
 သားမြေးသည်။ အပ္ပမာဒေန၊ သတိမကင်း အောက်မေ့ခြင်းဖြင့်၎င်း။ ဝိဇ္ဇာယ၊
 အာသဝေါ လေးထွေကို ကုန်စေတတ်သော သမုဇ္ဈေဒဝိဇ္ဇာ မဂ်ပညာဖြင့်၎င်း။
 အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သလ္လံ၊ မြူပေါင်းစုဆုံ အမှိုက်ပုံတမျှ ထပ်၍ ထပ်၍ ကျသော
 ပမာဒအတွင်း ငြောင့်ငါးစင်းကို။ အဗ္ဘူဟေ၊ လျင်စွာတမူဟုတ် အားအင်ထုတ်၍
 ထွင်နုတ်ပယ်ပစ်ရာ၏။

သဗ္ဗရတ္တိံ သုပိတုနာ၊ ဒိဝါ သင်္ဂဏိကေ ရတော။
 ကုဒါဿုနာမ ဒုမ္မေဓော၊ ဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿတိ။
 သဗ္ဗရတ္တိမ သုပိတု၊ ယောဂကမ္မေ ဒိဝါ ရတော။
 ခိပ္ပမေဝေသ သပ္ပညော၊ ဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿတိ။—

ဟူလိုသည်။ အဓိပ္ပာယ်။

၃၀—အနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ကိုပြသော
 လာဠုဒါယီဝတ္ထု၊ ပဓာနိကတိဿဝတ္ထု

ထိုအနုဋ္ဌာန တတိယ အပေါက်ကို မပိတ်ဆို့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အပြစ်
 ဒေါသ၏ ဝတ္ထုသက်သေကား၊ ခုနစ်ကုဋေ အိမ်ခြေလူနေရှိသော သာဝတ္ထိပြည်မ၌
 ငါးကုဋေမျှလောက်သော အရိယာ သာဝကတို့သည် နံနက် အခါ အလှူပေး
 ကမ်း၍ ညနေချမ်းအခါထောပတ်၊ ဆီ၊ ပျား၊ တင်လဲ၊ အဝတ်ထည် သင်္သန်းစသည်
 လက်စွဲ ဆောင်ယူကာ တရား နာပြီး၍ အပြန်တွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်
 မောဂ္ဂလာန်ထေရ်မြတ်နှစ်ပါး၏ ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုစကားကို
 လာဠုဒါယီမထေရ်ကြား၍၊ သင်တို့ကား သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၏ တရားကို
 နာရကာမျှဖြင့် ဤသို့စင် ခြီးမွမ်းကြဘိ၏။ ငါတရားများကို နာကြားရမှုကား
 ဘယ်လိုများ နေကြလိမ့်မည်မသိဟု ဘက်ပြိုင်အင်တူပြု၍ ဆိုရာတွင်၊ ဤအရှင်လည်း
 မမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တပါးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ဤမထေရ်ထံ၌လည်း ငါတို့တရားနာခြင်းငှါ
 သင့်၏ဟု နှလုံးပြုလျက် တနေ့သ၌ အလှူပေးပြီး၍၊ တပည့်တော်တို့အား နေ့တရား
 ဟောတော်မူပါ ပင့်ရာလိုက်သွား၊ တရားဟော ပလ္လင်ထက်ဝယ် ဆန်းကြယ်သော
 ယပ်ကိုကိုင်လျက် ဟောမြှောက်ဘို့ရာ ကြံစည်ပါသော်လည်း၊ တစုံတရာရှာဖွေမရ ရှိနေ
 သောကြောင့်၊ သဒ္ဓာည အသံဘောင်ဘောင်နှင့် ဟောရသော ယပ်ထောင်

တရားကိုမှ ငါဟောမည်။ ယပ်လည်းတရား စကားကိုကား တပါးပုဂ္ဂိုလ်ဟောပါ စေဥးဟု ဆို၍ ပလ္လင်ထက်မှ ဆင်းသက် ပြန်လည်လေ၏။ ယပ်လည်း တရား ပြီး၍ တဘန် တရားဟောပလ္လင်သို့ တင်ကြပြန်ခါလည်း၊ ဟောရွတ်ဘို့ရာ ရှာဖွေမရရှိ၍ ညဉ့်အခါမှ ငါဟောမည်ဆို၍ ဆင်းသွားပြန်၊ ညဉ့်တိုင်ပြန်လည်း မိုးသောက်ယံမှ ငါဟောမည်ဆို၍ ဆင်းသွားပြန်၊ မိုးသောက်ယံ၌ တဘန်ပင့်တင်ကြပြန်လျှင် ပလ္လင် ထက်၌ထိုင်လျက် မှိုင်နေလေသော်၊ လူတွေအုတ်အုတ်သဲသဲ အုတ်ခဲလှံတံကိုင်စွဲလျက် ဟယ်ရှင်မဲ့ဗိုက်ကန်း-ရဟန်းတော်သခင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ငါတို့ဆိုသော် ဝန်တို့ကုဿာ မသမာပဲ ငါလည်း ဟောတတ်၏ဟု ယုဂ္ဂါဟဘက်ပြိုင် ပြုပြီး၍ ယခု ဘယ်ဟာကြောင့် မဟောနေဘိ သနည်းဟု ခြိမ်းမောင်း ဟိန်းဟောက်၍ နောက်က အစဉ်တစိုက် ဝိုင်း၍လိုက်ကြသည်ရှိသော်၊ လည်ကြည့် လည်ကြည့် ပြေးရာ လာဠုဒါယီ ရဟန်းဖျင်းသည် ဘင်တိုင်း ပျက်၍ ကျန်စေလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို တရားသဘင်၌ ပြောဆိုကြစဉ်အခါ၊ ဗရားရှင် ကြွတော်မူလာ၍ လာဠုဒါယီသည် သာရိပုတ္တရာကို ဘက်ပြိုင်မှုနှင့် ယခုသာမဟုတ် သေး၊ ရှေးကလည်း ဝက်အများတွင် လာဠုဒါယီအလောင်း ဝက်မိုက်တကောင်သည်၊ သာရိပုတ္တရာအလောင်းခြင်္သေ့နှင့်တွေ့၍ ဤနေမှ ခုနစ်ရက်စေ့သည့်အခါ၊ သင်နှင့်ငါ စစ်ထိုးကြစို့ဟု ချိန်းချက်ခဲ့သည်နှင့် ဝက်များ သေဘေးကို ကြောက်၍ နည်းပေး ခြင်းကြောင့် ဘင်တိုင်းသို့ဆင်း၍ လူးလဲလျက် ခုနစ်ရက်စေ့၍ စစ်ထိုးမည် ခြင်္သေ့ လာလျှင် လေတင်ကနေ၍ မစင်နံ့ပေးရာတွင် ခြင်္သေ့ဆုတ်ခွါသွားသောကြောင့်၊—

စတုပ္ပဒေါ အဟံ သမ္မ၊ တံပိ သမ္မ စတုပ္ပဒေါ။
 ဟံ သမ္မ နိဝတ္တဿ၊ ကိန္နု ဘိတော ပလာယသိ။

အဆွေ—အခြေလေးချောင်း ရှိချင်းအတူတူဖြစ်လျက် ကြောက်၍ပြေးသလော ဟု—ဝက်ဆိုဘိသော်၊—

အသုစိ ပူတိလောမောသိ၊ ဒုဂ္ဂန္ဓော ဝါယသိ သူကရ။
 သစေ ယုဇ္ဈိတုကာမော၊ ဇယံ သမ္မ ဒဒါမိ တေ။

အဆွေ သင်ကား ပုပ်ဟောင်နံစော်လှ၍ ငါစစ်ထိုးဝံ့ပြီ၊ သင်အား အနိုင်ပေး ၏ဟု ခြင်္သေ့ဆို၏။

“တဒါ သိဟော သာရိပုတ္တော အဟောသိ၊ သူကရော လာဠုဒါယီ” ။ ။
 (ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ)

မြတ်စွာဗရားသည် ဤဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီး၍၊ ချစ်သားရဟန်းများတို့ ဥဒါယီသည် အနည်းငယ်မျှသာ စာသင်ဘူးသည်၊ သင်ဘူးသံမျှကိုလည်း ပြန်၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုမပြု၊ ခပ်သိမ်းသော ပရိယတ် အတတ်ပညာသည် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်လှန် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုက အညစ်အကြေးတက်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍၊—

အသဇ္ဈာယ မလာ မန္တာ၊ အနုဋ္ဌာန မလာ သရာ။
မလံ ဝဏ္ဏဿ ကောသဇ္ဇံ၊ ပမာဒေါ ရက္ခတော မလံ။—

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

မန္တာ၊ ပညာအတတ်ပရိယတ်ကျမ်းဂန်သည်။ အသဇ္ဈာယမလာ၊ ထပ်ကာထပ်
ကာ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုလျှင် အစဉ်မမှန် မွေကျန်ပျောက်ပျက် အညစ်အကြေး
တက်ခြင်းကြောင့်၊ မသရဇ္ဈာယ်ခြင်းလျှင် အညစ်အကြေးရှိ၏။ သရာ၊ အိမ်တို့သည်။
အနုဋ္ဌာနမလာ၊ ကျိုးပဲ့ ကျနသည်ကို ပြုပြင် လုပ်ခွင်အဝဝ ဟူသမျှကို ထကြွလုပ်ကိုင်
နိုင်မှ၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည်ဖြစ်၍ ထကြွလုံ့လမရှိ ပျင်းရိခြင်းလျှင် အညစ်အကြေး
ရှိကုန်၏။ ကောသဇ္ဇံ၊ လူယောရှင်ပါ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တန်းဆာအဝတ်တို့ကိုလျှော်ဖွပ်
သုတ်သင် ပြုပြင်ခြင်းမရှိ ပျင်းရိခြင်းသည်။ ဝဏ္ဏဿ၊ အဆင်းအရောင်အဝါ၏။ မလံ၊
အညစ်အကြေးတည်း။ ပမာဒေါ ဒွါရခြောက်ပါး မိမိနှားတို့ကို လှူတ်ထားဖျင်း
ပေါ့ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ရက္ခတော၊ တရားစောင့်ရှောင်း ရဟန်းကောင်းနှင့်
နှားကျောင်းသမား စောင့်သူများ၏။ မလံ၊ ကံလေသာတက် လူသူထွက်ရ ပျောက်
ပျက်နှားများ လယ်ကိုစား၍ တရားစွဲခံရ ဒဏ်သော်ကျခြင်း စသည်ဖြင့် အညစ်
အကြေးဖြစ်လာ၏။ ။ဤတရားဂါထာ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော
သတ္တဝါတို့ သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ။လာဠုဒါလီဝတ္ထု။

သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးကောင်းသား ငါးရာတို့ မြတ်စွာဗုဒ္ဓထံ ရဟန်းပြုကြပြီး
လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်ယူ၍ တောသို့သွားကြသော်၊ ပဓာနိကတိဿချန်ရစ်၍ အာ
လသျှဉ်ပြခဲ့သော ဝဏ္ဏပထဇာတ်လာ သူကြွယ်သားတိဿကဲ့သို့ ပစ္စုပ္ပန်၊ အတိတ်၊
ဝတ္ထုနည်းတူဖြစ်၍၊ ဥဋ္ဌာနကာလ ထကြွလုံ့လ ပြုသင့်ချိန်သမယကို ထကြွလုံ့လ
မပြုပဲ အကြံလဲသောလူပျင်းသည်၊ ဈာန်စသော တရားထူးကို မရနိုင်ချေဟု မိန့်
တော်မူ၍—

ဥဋ္ဌာနကာလမိ အနုဋ္ဌဟာနော၊ ယုဝါ ဗလီ အာလသိယံ ဥပေတော။
အပုဏ္ဏသင်္ကပ္ပမနော ကုသီတော၊ ပညာယ မဂ္ဂံ အလသော နဝိန္ဒတိ။—

ဟူသော ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်လာ-ဣန္ဒ၊ ဥပေဒ္ဒ၊ ဣန္ဒဝံသာ၊ သုံးမျိုး ယောသော
ဥပဇာတိဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့
သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

ဥဋ္ဌာနကာလမိ၊ ထကြွလုံ့လ ပြုသင့်ချိန်ကာလ၌။ အနုဋ္ဌဟာနော၊ ထကြွလုံ့လ
မပြုသော။ ယုဝါ၊ အရွယ် ကောင်းပါလျက်။ ဗလီ၊ အားအင် ရှိပါလျက်။ အာလ
သိယံ၊ စားပြီးအိပ်စင်း ပျင်းရိခြင်းသို့။ ဥပေတော၊ ရောက်နေသာ။ အပုဏ္ဏသင်္ကပ္ပ

မနော၊ ကာမဗျာပါဝိဟိံ သာဟု မိစ္ဆာဝိတက် အကြံပျက်ကြောင့် ဝိတက်သမ္မာ
ဝေးကွာလွတ်ကင်း မပြည့်မစုံသော စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ပျင်းရှိုသော။ ကုသိတော၊ ဝီရိယ
ကင်းသော။ အလသော၊ အလွန်ပျင်းရိသောသူသည်။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊
မြင်ထိုက်သော။ မဂ္ဂံ၊ အရိယမဂ်ကို။ နဝိန္ဒတိ၊ မရနိုင်။

၃၁--အနုဋ္ဌာန ဆိဒ္ဓ အပြစ်ဒေါသကိုပင်ပြသော
မဟာဓနသဋ္ဌေးသားဝတ္ထု

မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ကျရာ မိဂဒါဝုန်တော၌ နေတော်မူစဉ်အခါ၊
ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ် စည်းစိမ်ကြွယ်သော သဋ္ဌေးနှစ်ဥျားတို့ သားနှင့်
သမီးကို အတတ်ပညာ မသင်စေပဲ ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း မျှကိုသာ သင်စေ
လျက်၊ စုံဘက်လက်ထပ် ထိမ်းမြား၍ မိဘတို့တမလွန်ဘဝတပါး ပြောင်းသွားကွယ်
လွန်ကြသည်ရှိသော်၊ တနေ့သုံးကြိမ် မင်းထံသဋ္ဌေးသား ခစားသွား၍ အပြန် တနေ့
သ၌ သေသောက်ကြူးတွေ့ လမ်းကနေ၍ သေရည်ကို သောက်လျက် ဆားကိုလျက်
ပြီးလျှင် သစ်ဥခဲဘွယ် ငါးအမဲများ ကိုက်စား၍၊ သာမိသေဋ္ဌိပုတ္တ၊ အရှင်သဋ္ဌေး
သား။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇီဝ၊ အသက်ရှည်တော်မူပါလော့။ တံ၊
အရှင်ကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ခါဒနပိဝနသမတ္တာ၊ စားနိုင်
သောက်နိုင်ကုန်သည်။ ဘဝေယျာမ၊ ဖြစ်လိုပါကုန်၏။ ဟုဆိုကြသည်ကို သဋ္ဌေးသား
ကြား၍၊ ထိုသူများဘယ်ဟာကို သောက်ကြသနည်းဟု နောက်ပါ အလုပ်အကျွေး
ကို မေး၍ တခုသော အဖျော်ကို သောက်ကြပါသည်။ ဤဖျော်ရည်ကဲ့သို့ လူ့
ပြည်တွင် သောက်ဘွယ်ကောင်း မရှိဆိုရာတွင် အတန်ငယ်ယူစေ၍ သောက်သဖြင့်၊
နောက်အခါ သေသောက်ကြူးတွေ့ဝန်းရံ အခြေအရံပေါများ အပါးတွင်ဒဂ်ါးကို
စုပုံကာ တရာပေး၍သောက် နှစ်ရာပေး၍ သောက် ပန်းနံသာကိုဝယ်စေလိမ္မာသော
ကချေသည်၊ သီချင်းသည်၊ အငြိမ့်သမားတို့ကို တထောင်ဆုချ နှစ်ထောင်ဆုချ၊
မကြာလှခင် မိမိပါ ဥစ္စာကုဋေ ရှစ်ဆယ်ကုန်ခန်းပြီးနောက်၊ သဋ္ဌေးသမီးပါ ဥစ္စာ
ကုဋေရှစ်ဆယ်များကိုလည်း သုံးစားကုန်စင် လယ်ယာ၊ ဥယျာဉ်၊ လှည်းယာဉ်၊ အိုး၊
ခွက်၊ ဘဏ္ဍာ၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ အိမ်ပါရောင်းချ၊ အိုမင်းသောကာလ၌ အိမ်ဝယ်သော
သူက အိမ်မှနှင်ထုတ်လေသော်၊ မယားနှင့်အတူ သူတပါး အိမ်နံရံကိုမှီလျက် အိုး
ခြမ်းခွဲလက်စွဲ၍ တောင်းစားရ၏။

* တနေ့သ၌ ဆွမ်းစားကျောင်းတံခါးဝဝယ်၊ ပဉ္စင်းငယ်သွာမဏေတို့ ပေးသော
စားကြွင်းကို ခံယူနေသည်ကို ဗုဒ္ဓရှင်မြင်၍ ပြုံး၍ ရှင်တော်မူရာ၊ အကြောင်းကိုအရှင်

အာနန္ဒာ မေးလျှောက်ရာတွင်၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ကုဋေတရာ၊ ခြောက်ဆယ်မျှ
သော ဥစ္စာကိုဖြုန်းတီးလျက် မသားနှင့်တကွ တောင်းစား၍ နေသောသဋ္ဌေးသား
ကိုမြင်၏လော။ ဤသဋ္ဌေးသားသည် ပထမအရွယ် ငယ်စဉ်အခါက လယ်ယာ
လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်းစသော အမှုတို့ကို ထကြွလုံ့လပြုသည်ဖြစ်အံ့။ ဤဗာရာ
ဏသီပြည်၌ သဋ္ဌေးကြီးဖြစ်လောက်၏။ တောသွက်၍ ရဟန်းတရားကိုအားထုတ်ပါ
မူကား ရဟန္တာဖြစ်၍၊ သူ၏မယားလည်း အနာဂါမ်ဖြစ်လောက်၏။

မဇ္ဈိမအရွယ်၌ စီးပွားပြုပါမူကား သဋ္ဌေးလတ် ဖြစ်ရာ၏။ ရဟန်းတရားကို
အားထုတ်ပါမူကား အနာဂါမ် ဖြစ်၍၊ သူ၏မယားလည်း သကဒါဂါမ် ဖြစ်
လောက်၏။

ပစ္ဆိမအရွယ်၌ စီးပွားပြုလျှင်လည်း သဋ္ဌေးငယ် ဖြစ်လောက်သေး၏။ ရဟန်း
တရားကို အားထုတ်လျှင်လည်း သကဒါဂါမ်တည်၍၊ သူ၏မယားလည်း သော
တာပန်တည်လောက်သေး၏။

ယခုမူကား ဥဋ္ဌာန ဝီရိယကင်း၊ သေရည် သေရက်ကိုသာ သောက်၍ နေခဲ့ခြင်း
ကြောင့်၊ ဖျင်းသွံ သေးသိမ် လူ့စည်းစိမ်၊ ရဟန်းစည်းစိမ် နှစ်ပါးလုံး ဆုံးရှုံး
ခြင်း သို့ရောက်၍၊ ခြောက်သော ရေအိုင်၌ မိုင်၍နေရသော ကြီးကြာငှက်တပဲ
ဆင်းရဲညှိုးခွေ မိုင်တေ့၍နေ ရှာရပြီဟု မိန့်တော်မူ၍၊—

အစရိတွာ ဗြဟ္မစရိယံ၊ အလဒ္ဓါ ယောဗ္ဗနေ ဓနံ။
ဇိဏ္ဏကောဉ္ဇာဝ ဈာယန္တိ၊ ခိဏ မစ္ဆေဝ ပလ္လလေ။
အစရိတွာ ဗြဟ္မစရိယံ၊ အလဒ္ဓါ ယောဗ္ဗနေ ဓနံ။
သေန္တိ စာပါတိ ခိဏာဝ၊ ပုရာဏာနိ အနုတ္တရံ။—

ဟူသော ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော် အဆုံး၌ များစွာ
သောတာပန် စသည်ဖြစ်ကြကုန်၏။

ယောဗ္ဗနေ၊ အရွယ်ကောင်းတုန်း၌။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို။ အစ
ရိတွာ၊ မကျင့်မိခဲ့သောကြောင့်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကိုသော်လည်း။ အလဒ္ဓါ၊ မရခဲ့ခြင်း
ကြောင့်။ ခိဏမစ္ဆေ၊ ရေကုန်ခန်းဘိ ငါးမရှိသော။ ပလ္လလေ၊ ညှန်အိုင်၌။ ဇိဏ္ဏ
ကောဉ္ဇာဝ၊ အတောင်ယွင်းယို ကြီးကြာအိုတို့ကဲ့သို့။ အဝဈာယန္တိ၊ တစုံတရာ ကြံရာ
မရမိုင်တေ့၍နေရကုန်၏။

ယောဗ္ဗနေ၊ အရွယ်ကောင်းတုန်း၌။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို။ အ
စရိတွာ၊ မကျင့်မိသောကြောင့်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကိုသော်လည်း။ အလဒ္ဓါ၊ မရခဲ့ခြင်း
ကြောင့်။ စာပါတိခိဏာ၊ လေးမှလွတ်တုံ ညှိဟုန် ကုန်ပြီးသော မြားတို့သည်။
တနည်း၊ စာပါ၊ လေးမှ။ အတိခိဏာ၊ လွန်မြောက်လွတ်တုံ ညှိဟုန်ကုန်ပြီးသော မြား

တို့သည်။ သေန္တိဣဝံ၊ မြေမှာစင်း၍ ဆွေးခြင်း၊ ခြစာဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်ရကုန်သကဲ့
သို့။ ပုရာဏာနိ၊ ရှေး၌ ခံစားဘူးသော စည်းစိမ်ဟောင်းတို့ကို။ အနုတ္တုနံ-အနုတ္တု
နန္တာ၊ အောက်မေ့သည်တို့အား စိုးရိမ်ပွားကုန်လျက်။ သေန္တိ၊ နေရကုန်၏။

ဤ မဟာဓန သဋ္ဌေးသား ဝတ္ထုကို ထောက်၍ သေသောက်ကြူးခြင်း၊ အရှယ်
ရှိတုန်းက ထကြလုံ့ လမပြုခြင်းသည် လွန်မင်းစွာအပြစ်ရှိ၏ဟု နှလုံးပြုကုန်ရာသည်။

၃၂-အနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကိုပိတ်ဆို့ခြင်းအကျိုးကိုပြသော
ကုမ္ဘာသောသကဝတ္ထု

ထိုအနုဋ္ဌာန-ဟူသော အပေါက်ကို ဆို့ပိတ် ဖါထေးရာ၌ ကျေးဇူး ဂုဏ်အင်
အာနိသင်ကား၊ ဗရားမြတ်စွာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှန် ဝေဠုဝန် ရွှေကျောင်း၌၊
ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံနေတော် မူစဉ်အခါ၊ ရာဇဂြိုဟ် သဋ္ဌေးအိမ်၌၊ အဟိ
ဝါတက ကူးနာ ကျသောကြောင့်၊ ယင်ကောင်တိရစ္ဆာန်ကို အစပြု၍ ကျေးယော
ကျန်ပါမိဘ ဉာတကာအိမ်လုံး သေဆုံးပျက်ပြား၍၊ အိမ်နံရံကိုဘောက်လှန် ထွက်
သွား၊ တောင်ကြားမှာ တဆဲန့စ်န့စ်နေခဲ့၍ ပြန်လည်လာသော ကုမ္ဘာသောသက
မည်သော သဋ္ဌေးသားကို၊ ငယ်စဉ်ကသွား၍ ကြီးမူ ပြန်လာ သောကြောင့် တစုံ
တယောက်သော သူမျှ မသိကြ၍၊ စုတိခါနီးတွင် မိခင်၊ ဘခင်တို့ မှာထားခဲ့သော
ကုဋေလေးဆယ်ဥစ္စာ၏ နေရာမပျက်သည်ကိုသိပြီး၍၊ ယခု ဘော်ယူသုံးက ကတုံး
ကတိုက်ပြုကြချိမ့်မည်။ သူရင်းငှါးလုပ်၍ အသက်မွေးဥားမည် ကြံစည်လျက်၊ ပုဆိုး
နွမ်းကိုဝတ်ပြီးလျှင် နန်းတော်အနီး အိမ်ကြီးတခု၌ နံနက် ထနိုးခြင်း၊ လှည်းနွား
ကကြ၊ ဆင်စာ၊ မြင်းစာ၊ မြက်ရိတ်ထွက်ကြ၊ ယာဂုကျိုကြ၊ ထမင်းချက်ကြဟု လှည့်
ပတ်နှိုးဆော်ခြင်း ဟူသော ပဗောဓန စောဒန အစား အမှုကို နေ့တိုင်း မပြတ်
ပြု၏။

တနေ့သ၌ သဗ္ဗရတညူ အသံဟူသမျှကိုသိသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြား၍၊ ဥစ္စာ
ပေါများသော ယောက်ျား အသံတည်းဟု ဆိုသည်ကို၊ အနီးနေ အလုပ်အကျွေး
မိန်းမတယောက်ကြားသည်နှင့် သွား၍စုံစမ်းစေ၍၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါး သူခစားပါဟု
တင်လျှောက်သောအခါ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ နှစ်ရက်မြောက်၊ သုံးရက်မြောက်လည်း
ထိုနည်းတူ ဆိုပြန်ရာတွင် အရှင်မင်းဗရား- အသပြာတထောင်ရပါလျှင် သမီးနှင့်
အတူသွား၍ ဆိုယောက်ျားလက်ရှိ ဥစ္စာများကို ထံပါးတော်သို့ သွင်းဆောင်ပါ
မည်ဟုလျှောက်ထား၊ အသပြာတထောင်ကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ခရီးသွားအပေောင်
ဆောင်လျက် ကုမ္ဘာသောသကအိမ်တွင် မြစ်တားမရ တညဉ့်မျှ တောင်းပန်တည်းခို

နေထိုင်ရ၏။ နံနက်အခါကုမ္ဘာသောသကတောသို့သွားစဉ်၊ နန်းတော်၌ချက်ပြုတ်၍ ထောက်အပြန် ကျွေးမွေးကစိတ်ဒုးမြန်းညံ့၍ တဖြည်းဖြည်း နေ့ရက်ကြာသောအခါ၊ သမီးနှင့် ထိမ်းမြားပြီးလျှင် သူရင်းငှါးလမ်းတွင် 'သဘင်ခံကြရမည်။ သဘင်မခံသောအိမ်ကို ဒဏ်တပ်မည်ဟူ၍ အမိန့်တော်ပြန်ပါဟု မင်းထံတင်လျှောက်စေ၍ အမိန့်တော် ပြန်လေသော်၊ သမက်ကုမ္ဘာသောသကက အခံစားလုပ်၍ နေရသည်။ အသက်မွေးရရုံမျှမဝ အသို့ပြုရပါအံ့နည်းဟု ဆိုရာတွင်၊ ငါ့သား၊ မင်းအာဏာကို မလွန်သာပေ၊ ချေးငှါး ကျွေးယူ၍ပင်ဖြစ်စေ၊ တပြားနှစ်ပြားရအောင် ရှာပါ ချေဟု ယောက္ခမ ဆိုလေသောကြောင့်၊ ကုဋေလေးဆယ်ရှိရာမှ တပြားတည်းသာ ယူဆောင်၍ ယောက္ခမအားပေး၏။

တဘန် အတန်ငယ်ကြာပြန်လျှင်လည်း၊ ထိုနည်းတူ အမိန့်တော်ပြန်စေက ဒဂ်းသုံးပြားယူ၍ ပေး၏။ ယောက္ခမလည်း ပေးသမျှကို မင်းထံ ဆက်၍ မိမိလက်ရှိ ဥစ္စာဖြင့်သာလျှင် သဘင်ကျင်းပလျက် တတိယအကြိမ်၌ ကုမ္ဘာသောသကကို အမိန့်တော်နှင့် ခေါ်တော်မူပါဟု တင်လျှောက်စေ၍၊ မင်းလုလင်တို့ခေါ်ရာ ကြောက်သောကြောင့် ငါ့ကိုမင်းမသိဆို၍ မလိုက်ပဲနေသည်ကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲငင်ကြလေသော်၊ ယောက္ခမမြင်၍ သင်တို့ ငါ့သမက်ကို ဆွဲငင်သင့်သလား။ ငါ့သားဘာမျှ မကြောက်လင့်၊ မင်းထံရောက်က သင်းတို့ လက်ကို ဖြတ်စေမည်ဆို၍ သမီးကိုခေါ်၍ ရှေ့က သွားပြီးလျှင် တန်းဆာဆင်ပြင်လျက် အသွင်ပြောင်းကာသင့်တင့်ပျော်နေ၏။ ကုမ္ဘာသောသကလည်း ဆွဲငင်လာရောက်က သင်သည် ကုမ္ဘာသောသကမဟုတ်လော၊ အဘဲ ကြောင့် ဥစ္စာအများကို ကဲ့ဝှက်ထား၍ မစားမသောက်ပဲ နေဘိသနည်းဟု ဆို၍ ဝန်မခံနေသည်ကို ထိုဒဂ်းများကိုပြုမှ ငါခက်ပါပြီတကား၊ အဘယ်အခြင်းအရာဖြင့် ငါ၏ဥစ္စာ မင်းထံသို့ ရောက်လေမသိဟု ထိုမူဤမှ ကြည့်ရှုသော်၊ ထိုသား အမိနှစ်ယောက်ကိုမြင်၍ ဝန်လေးသောအမှုကို ငါပြုမိချေပြီဟု ကြံမိင် တွေ့နေလေရာတွင်၊ ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ ပြောလော့ဟု မင်းက မေးပြန်၍၊ အရှင် မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ကိုးကွယ်ရာ မရှိပါဟု တင်လျှောက်၏။

ငါ့ကဲ့သို့သော မင်းသည် ကိုးကွယ်ရာ မသင့်လောဆိုသော်၊ ကောင်းလှပါပြီ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးလက်ထက်ဝယ် အသပြာကုဋေ လေးဆယ် ရှိပါ၏။ လှည်းနှားတို့ကို စေလွှတ်၍ တိုက်ယူပါစေ တင်လျှောက်ရာ၊ အရာမကသော လှည်းတို့ကို စေလွှတ်စေ၍ တိုက်ယူစေ၍ နန်းရင်ပြင်တွင် စုပုံထားစေပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ် မြို့သို့ မြို့သားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဤမျှလောက် ဥစ္စာ အဘယ်သူမှာရှိ သနည်း၊ ဤသူကို အဘယ်သို့ပြုသင့်သနည်းမေးပြီးလျှင်၊ ကြီးစွာသော 'သက္ကာရဖြင့် ယခင်သမီးတော်ကိုပေး၍ သဋ္ဌေးအရာ တင်မြောက်ထား၍ ထိုကုမ္ဘာသောသကနှင့် အတူ ဗရားရှင် ထံဟော်ပါးသို့ ဗိဇ္ဇိသာရမင်းသွား၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ရှင်ပင်ဗရား-ဤ ယောကျ်ားကို ရှုစားတော်မူပါ၊ ဤသူကဲ့သို့ တည်ကြည်သောသူမရှိပါ၊ အသပြာ

ကုဋ္ဌလေးဆယ်ရှိလျက်နှင့် တက်ကြွသော အခြင်းအရာ ငါဟူသော မာန်မာန်ကိုမျှ မပြုပဲ၊ အထီးကျန်သော သူဆင်းရဲအလား အဝတ်ညစ်နွမ်းပါးနှင့် သူရင်းငှါးလုပ်၍ အသက်မွေးနေသည်ကို ဥပယ် အကြောင်းဖြင့် တကာတော် သိအောင် ပြုပြီး သမီးတော်နှင့် ထိမ်းမြား၍ သဋ္ဌေးအရာ၌ တင်ထားခြီးမြောက်ပါသည်။ ဤသူကဲ့သို့ တည်ကြည်သောသူကို မတွေ့မမြင်ပါဟု လျှောက်ထားရာတွင်၊—

ဒါယကာ မင်းမြတ်—နေပါရိဇုညဖြစ်၍ ဥစ္စာ ပစ္စည်းပျက်ဆုံးရှုံးသည့် အခါ၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးဝှက်ခြင်း စသည်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းသည် ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန်နှစ်တန် သောဘဝတို့၌ ချမ်းသာမရ ဒုက္ခကို ပေးတတ်၏။ လယ်ထွန်ခြင်း၊ အခစားလုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းသည်သာလျှင် တရားနှင့်လျော်သော အသက်မွေးခြင်း မည်၏။ ထကြွလုံ့လ ဥဋ္ဌာန ဝီရိယ စသော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုကဲ့သို့သော သဘောရှိသော သူတော်ကောင်းသား အစိုးရခြင်း၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာ အခြံ အရံ အကျော်အစော ကောင်းသော အကျိုးစီးပွား တနေ့ တခြား တိုးပွားတော့သည် သာဟု မိန့်တော်မူ၍၊—

ဥဋ္ဌာနဝတော သတိမတော၊ သုစိကမ္မဿ နိသမ္မကာရိနော။
သညတဿ ဓမ္မဇီဝိနော၊ အပ္ပမတ္တဿ ယသော ဘိဝဇ္ဇတိ။—

ဟူသော ဝေတာလီဂါထာ ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။ ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ကုမ္ဘာသေသက သဋ္ဌေးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ သည်မှတစ်ပါး များစွာ သောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

ဥဋ္ဌာနဝတော၊ ထကြွလုံ့လရှိထသော။ သတိမတော၊ ထင်မြင်သော သတိ ရှိသော။ သုစိကမ္မဿ၊ အပြစ်မထင် စင်ကြယ်သော ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှု ရှိထသော။ နိသမ္မကာရိနော၊ ခပ်သိမ်းသော အမှုကို စုံစမ်း ဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ ရှိထသော။ သညတဿ၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါးလုံးကို စောင့်သုံး သိမ်း ဆည်း ထသော။ ဓမ္မဇီဝိနော၊ လူမှာ ချိန်စဉ်းလဲခြင်း စသည်ကို ရဟန်းမှာ ဆေးကျခြင်း၊ တမန် ပြုခြင်း စသည်ကို ကြပ်ရှောင်၍ လယ်ထွန်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်း တရားနှင့်အညီ ဆွမ်းခံခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အသက်မွေးလေ့ ရှိထသော။ အပ္ပမတ္တဿ၊ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဖျင်း မကင်းသော သတိရှိသောသူအား။ ယသော၊ စိုးရိမ်ငြိမ် စည်းစိမ် ကြယ်ဖိုး သူမြတ်နိုး၍ ကျော်ဟိုး သတင်း ခြီးမွမ်းခြင်းသည်။ အဘိဝဇ္ဇတိ၊ တိုးပွား၏။

“ယသောဘိဝဇ္ဇတိတိ ဣဿရိယ ဘောဂ သမ္မာနန သင်္ခါတောစော ကိတ္တိဝဏ္ဏဘုညသင်္ခါတောစ ယသော အဘိဝဇ္ဇတိ။”

(ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ကုမ္ဘာသေသကဝတ္ထု)

၃၃-အနုဋ္ဌာနဆိဒ္ဓကို ပိတ်ဆို့ခြင်း၏ အကျိုးကိုပင်ပြသော
ဓနသေဋ္ဌသွီး၏သား၊ စူဠပန်မထေရ်၏ဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဓနသေဋ္ဌိ အမျိုးသမီးသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်သို့တင်၍ မိခင်၊ ဘခင်တို့ စောင့်ရှောက်ပါလောက်လည်း၊ ယောက်ျား၌ လျပ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ရင်းနှင့် ပေါင်းဘက် ထွက်ပြေး၍၊ သားတယောက် မွေးဘွားမည်ရှိရာ မိဘထံပြန်လာသည်တွင်၊ လမ်းမှာ ဘွားမြင်တုံ့ပြန် တဘန်လည်း နည်းတူ လမ်းတွင် ဘွားမြင်တုံ့ပြန် သားနှစ်ယောက်ကို မဟာပန်၊ စူဠပန်နာမည်မှည့်၍ မဟာပန် အတန်ငယ် ကြီးပြင်းသည့်အခါ၊ အဘိုးအေ ဓနသေဋ္ဌိသဌေးထံ သားနှစ်ယောက်ကို အပ်နှံ ပို့ထား၊ မဟာပန်အဘိုးနှင့်အတူ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ထံတော်မှောက် သို့ သွားရောက် ဖူးမြင်ဘန်များသောကြောင့်၊ ရှင်ပြုချင်သောစိတ်ပါ၍ အဘိုးအား ခွင့်ပန်၊ အမြန်ပင်ခွင့်ရ ပိဏ္ဏစာရိက ရဟန်းထံ ဗုဒ္ဓရှင်လွှဲအပ်၊ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးအပ်၍ ရှင်ပြု၊ သတ္တုဝစန ပိဋကတ်ကို များစွာသင်၊ အသက်ပြည့်လျှင်ပဉ္စင်းခံ စျာန်သမာပတ်၊ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရ၊ စျာနသုခ၊ ဖလသုခဖြင့် ကာလကို ကုန်ကျမ်းစေလျက်၊ ဤချမ်းသာကိုညီတော် စူဠပန် အားလည်း ပေးလိုပြန်၍ အဘိုးအေထံ တောင်းပန်ရှင်ပြုစေ၍ သီလ၌တည်စေ၏။ သာမဏေစူဠပန်လည်း ကဿပဗုဒ္ဓရှင်ထံတော်ဝယ် ပညဝန် ရဟန်းဖြစ်စဉ်က ဉာဏ်ပညာနှင့်နှေးသော ရဟန်းတပါး ကျမ်းဂန် စာပေတက်ရာ ပရိဟာသမှု ပြုရယ်ပြုလျက် ထိုရဟန်းရှက်၍ စာမတက်၊ စာမအံအောင် ပြုခဲ့ဘူးသည့် ပါပကံညစ်ကြောင့် ရှင်ဖြစ်လျှင် ဖြစ်ခြင်း ဉာဏ်ပတိဘာန် ထိုင်းပျစ်လေးလံ၍၊—

ပဒ္ဓိယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊ ပါတော သိယာ ဖုလ္လမဝီတဂန္ဓံ။
အင်္ဂီရသံ ပဿ ဝိရောစမာနံ၊ တပုန္တမာဒိစုမိဝန္တလိက္ခေ။—

ဟူသော ဣန္ဒဝင်္ဂ ရာတဂါထာကို လေးလတိုင်အောင် နောင်တော်ချသော်လည်း မရရှိလေသည်။

ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ ဖုလ္လံ၊ ကား ကား ပွင့်သည်ဖြစ်၍။ အဝီတဂန္ဓံ၊ မကင်းသော ရနံ့ရှိထသော။ သုဂန္ဓံ၊ ကြိုင်သင်းမွှေးပျံ့ ကောင်းမြတ်သော အနံ့ရှိထသော။ ကောကနဒံ၊ ကောကမည်ငှက် စက္ကဝါက်ကို မြည်လျက် တွန်ကြူး မြူးစေတတ်ထသော။ ပဒ္ဓိယထာ၊ ရှုသာတင့်ဆန်း ကြာနီပန်းကဲ့သို့၎င်း။ အန္တလိက္ခေ၊ ဆီးနှင်း မြူတိမ် သူရိန်မီးခိုး ညစ်မျိုးသန့်စင် မိုးကောင်းကင်၌။ တပုန္တံ၊ ရောင်လျှံ ပြင်းပြ ထွန်းလင်းပသော။ အာဒိစုမိဝ၊ နေမင်းကဲ့သို့၎င်း။ ဝိရောစမာနံ၊ တင့်တယ်ပြောင် ရှန်း ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူသော။ အင်္ဂီရသံ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ အမျိုးမျိုးမှ ပြုံးပြုံး ပြက် ထွက်သော ရောင်ခြည်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဗုဒ္ဓကို။ ပဿ၊ စေ့စေ့မော်၍ ဖူးမျှော်ရှုကြည့်လော့။

ထိုအခါ၊ မဟာပန်နောင်တော် သာသနာတော်နှင့် မထိုက်တန်ဟု ကျောင်းကန် မှ နှင်ချပယ်ရှင်း ဇီဝကပင့်ရာ သံဃာငါးရာ စာရင်းတွင်မှလည်း မထည့်မသွင်း သောကြောင့်၊ ဝမ်းတွင်းမသက်သာ လူထွက်ပါတော့မည်ဟု နံနက်စောစောထ၍ အိမ်သို့အသွား၊ ကျောင်းတံခါးမုတ်ဝတွင် ဗရားရှင်နှင့်တွေ့၍ ချော့မော့ခေါ်သွား၊ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ဥူးနားတွင် ရှေ့ပါးသို့မျက်နှာမူ၍ ပဝါဖြူကို ရဇောဟရဏံ ရဇောဟရဏံ ဆိုလျက် ဆုပ်နယ်စေ၍ ဇီဝကအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ စူဠပန်သာမဏဇာတိလည်း ရှေးရှင်ဗရင်ဖြစ်စဉ်ဝယ် မြို့လည်ရာ ယိုထွက်လာသော နဘူးချွေးကို ဖြူဖွေးစင်ကြယ် သောအဝတ်ဖြင့် ပွတ်သုတ်၍ ညစ်ကြုတ်သောအဝတ် မြင်က ထင်ခဲ့ဘူးသော အနိစ္စ သညာကြောင့်၊ ပဝါဖြူကိုဆုပ်နယ်စဉ် အနိစ္စဝတ် သင်္ခါရာ ဟု-ဝိပဿနာဉာဏ်သို့ အလိုလိုတက်၍ ပွားများနေသည်တွင်၊ ရောင်ခြည်တော်လွတ်လျက် မျက်မှောက်တူရု ထိုင်တော်မူသည့်အသွင် ကိုယ်ထင်ရှားပြတော်မူ၍၊-

ရာဂေါ ရဇော နောပနရေဏု ဝုစ္စတိ၊ ရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
တေရဇံ ဝိပုဇဟာယ ဘိက္ခဝေါ၊ ဝိဟန္တိ ဧဝံ ဝိတရဇဿ သာသနေ။
ဒေါသော ရဇော၊ ပါ မောဟော ရဇော၊ ပါ သာသနေ။-

ဟူသော သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ရာဂေါ၊ ရာဂကို။ ရဇောတိ၊ မြူမန်အမှိုက်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ရေဏု၊ ပြုကတော့သောမြို့ကို။ ရဇောတိ၊ မြူမန်အမှိုက်ဟူ၍။ နောပနဝုစ္စတိ၊ မဆိုသင့်။ ရဇော တိ၊ မြူမန်ဟူသော။ တေ၊ ဤအမည်သည်။ ရာဂဿ၊ ရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည် တည်း။ ဘိက္ခဝေါ၊ ရဟန်းတို့သည်။ တေရဇံ၊ ဤရာဂဟူသော မြူမန်အမှိုက်ကို။ ဝိပုဇဟာယ၊ ပယ်စွန့်ကုန်၍။ ဧဝံ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဝိတရဇဿ၊ ရာဂဟူသော မြူမန်အမှိုက်ကင်းတော်မူသော ဗရား၏။ သာသနေ၊ သာသနာတော်မြတ်၌။ ဝိဟန္တိ၊ နေကြကုန်၏။ ။(နောက်နှစ်ဂါထာ အနက်တူပြီ။)

ဂါထာအဆုံး၌ စူဠပန်သည် ပတိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း တတ်မြောက်၏။ ဇီဝကလည်း မြတ်စွာဗရားအား အလှူရေစက်ဆက်ကပ်၏။ ဇီဝက-ကျောင်းမှာ ရဟန်းရှိသေးသည် မဟုတ်လောဟု သပ္ပံတော်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်တော်မူ၏။ ရဟန်းမရှိပါပြီဟု မဟာပန်လျှောက်၏။ ဇီဝက-ရှိသေးသည်ဟု ဗရား မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ မင်းချင်း တယောက်ကို သွား၍ ကြည့်ရှုချေ ဇီဝကစေလတ်သော်၊ ထိုခဏ၌ စူဠပန်သည် အချို့ ရဟန်းက သင်္ဃန်း ချုပ်၊ အချို့ရဟန်းက သင်္ဃန်းဆိုး၊ အချို့ရဟန်းက စာပေရွတ်အံ့စသည်ဖြင့် တပါး နှင့် တပါး မတူအောင် ရဟန်းအထောင် ဘန်ဆင်းလျက် ဇီဝက၏ သရက် ဥယျာဉ် ကျောင်းကို ရဟန်းအပေါင်းဖြင့် ပြည့်စေ၍နေနှင့်၏။ ဤကိုရည်၍၊-

သဟဿက္ခတ္တု မတ္တာနံ၊ နိမ္မိနိတၤန ပန္နကော။
နိသိဒ္ဓမ္မဝနေ ရမေ၊ ယာဝကာလပုဝေဒနာ။—

ဟု—ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌မိန့်၏။

ပန္နကော၊ စူဠပန်သည်။ ယာဝကာလပုဝေဒနာ၊ ဆွမ်းစားချိန်အခါ လျှောက်ကြားလာသည်တိုင်အောင်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သဟဿက္ခတ္တု၊ အရေအတွက်အထောင်မျှ။ နိမ္မိနိတၤန၊ ဘန်ဆင်း၍။ ရမေ၊ နှလုံးမွှေလျော် ပျော်ဘွယ်ရှိသော။ အမ္မဝနေ၊ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်း၌။ နိသိဒ္ဓိ၊ နေနှင့်၏။

ထိုမင်းချင်း ယောက်ျားလည်း တတိုက်လုံး ရဟန်းတွေပြည့်၍ နေကြောင်းကို ဇီဝကအား ပြန်ကြားသည်ရှိသော်၊ စူဠပန်အရှင်ကို ဗရားခေါ်ပါသည် ဆိုလေဟု စေပြန်၍၊ ဗရားအမိန့်တော်ဆိုပြန်ခါလည်း ငါစူဠပန်၊ ငါစူဠပန်ဟု ခံတွင်းတထောင် ဟ၍ဆိုကြကြောင်း ပြန်လျှောက်ကာ၊ ငါစူဠပန်ဟု ရှေးဥျားစွာ ဆိုသောသူကို လက်၌ကိုင်ဆွဲလေ၊ ဗရားအမိန့်တော်နှင့် ပင့်ခေါ်မှလိုက်လာ၍ ဆွမ်းစားပြီးအခါ၊ ဗရားရှင်အာဏာဖြင့် ခြင်္သေ့ပျိုအလား ပိဋကတ်သုံးပုံကို ချွေချက်ချား၍ တရားအနုမောဒနာပြုသည်များကို တရားသဘင်၌ ရဟန်းများချီးမွမ်းစကား ပြောကြားကြရာတွင်၊ ယခုမှ ဉာဏ်ပတိဘာန်လေးလံထိုင်းမိုင်းလှသော စူဠပန်၏မိခင်ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ ရှေးကလည်းဖြစ်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေးကအဖြစ်ကို ဆောင်ပြတော်မူ၏။

ရှေးအခါ၊ ဗာရာဏသီ ပြည်တွင် လုလင်တယောက် တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာထံသွား၍ ဓမ္မန္တေဝါသိကဖြစ်၍ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ဆရာအား အလွန်ကျေးဇူးများ၏။ ဉာဏ်နှင့်နှေးလှ၍ ပညာကား တတ်မြောက်အောင်မသင်ကြားနိုင်။ လန့်ကြာ၍နေရပ်သို့ ပြန်လည်လိုကြောင်းကို ဆရာအား ခွင့်တောင်းတိုင်ကြားလတ်သော်၊ ငါကား ကျေးဇူးတုံ့ ပြုသင့်ပေသည်ဟု ကြံစည်ကျိုးမြော် တောသို့ခေါ်၍။ “ဃဇ္ဇေသိ ဃဇ္ဇေသိ၊ ကိံကာရဏာ ဃဇ္ဇေသိ။ အဟံပိ တံကာရဏံ ဇာနာမိ ဇာနာမိ။” ဟု-မန္တာန်ဘွဲ့ကုံး၍ ရအောင်အထပ်ထပ်သင်စေ။ ရပြီး၍လည်း အခေါက်အရာမကပြန်စေ။ အမြဲမပြတ်ရွတ်လေဟုမှာထား၊ လမ်းစာရိက္ခာများကိုပေး၍လွှတ်၊ နေရပ် ဗာရာဏသီသို့ရောက်၊ အမိက ချီးမြှောက်ပူဇော်၊ ပြည်တော်သနင်း မင်းလည်း မိမိအပြစ်ဒေါသကို စုံစမ်းခြင်းငှါ ညချမ်းအခါ မြို့ကို လှည့်ပတ်၊ အိမ်နှစ်အိမ်အစပ်တွင် ဥမင်တူးဘောက်၍ အိမ်နှစ်အိမ်သို့ ဝင်သော ဥမင် ခိုးသူတို့ကိုမြင်၍ အိမ်ရိပ်တွင် မင်းရပ်တန်ကြည့်နေစဉ် လုလင်နိုး၍။—

“ဃဇ္ဇေသိ ဃဇ္ဇေသိ၊ ကိံကာရဏာ ဃဇ္ဇေသိ။ အဟံပိ တံကာရဏံ ဇာနာမိ ဇာနာမိ။” ။ဟု-မိမိမန္တာန်ကို မေ့မည်စိုး၍ ရွတ်အံသရဇ္ဈာယ်ရာတွင်၊ ငါတို့ကို လူသိပြီဟု ကြောက်ရွံ့၍ ဥမင်ဘောက်သောသူခိုးတို့ ဝတ်သောပုဆိုးများကိုမျှ မယူ

နိုင် ထွက်ပြေးကြ၊ မင်းလည်း မြို့ကိုလှည့်လည်စုံစမ်းပြီး၍ နန်းတော်သို့ပြန်၊ နက်ဖြန် မိုးသောက်တိုင် ထိုလုလင်ကိုခေါ်ဆောင်၊ တထောင်သော အာစရိယဘာဂကို ပေး၍ အတတ်ပညာသင်ယူ၊ စစ်သူကြီးက ငါမင်းဖြစ်လျှင် သင့်ကို စစ်သူကြီးခန့် မည်။ မုစ္ဆိတ်ပြင်ဆင်ရင်း မင်း၏လည်ချောင်းကိုဘောက်ဖြတ်ရမည်ဟု တထောင် ပေး၍ စေခိုင်းအပ်သော ဆေတ္တာသည်လည်း မင်း၏လည်ချောင်းကိုဘောက်မည် အကြံတိုင် မန္တာန်ကို သတိရ၍ မင်းရွတ်ရာ၊ ငါ့ကိုသိပြီဟု ဆေတ္တာသည် ရှုံ့ကြောက် ရင်ဖြင့်မှောက်၍၊ အလုံးစုံကိုတင်လျှောက်သည်တိုင်၊ စစ်သူကြီးကို တိုင်းပြည်မှနှင်၊ ဆရာလုလင်ကို စစ်သူကြီးအရာပေးလေသည်။ ထိုလုလင်သည် စူဠပန်၊ တက္ကသိုလ် ဆရာကြီးကား ဗရားဖြစ်လာ၏။

တနေ့သ၌လည်း ထိုနည်းအလား တရားသဘင်၌ စကားဖြစ်ပွားရာတွင်၊ ကြက် သေတခု အရင်းပြု၍ စတုမာသ လေးလအတွင်း၊ ဒဂုံနီးနှစ်သိန်းရအောင် ဥဋ္ဌာန လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော စူဠန္တေဝါသိကဝတ္ထုကို ဆောင်တော်မူ၍-

အပ္ပကေနာပိ မေဓာဝီ၊ ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊ အဏုံ အဂ္ဂိံ ဝ သန္ဓမံ။-

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဝိစက္ခဏော၊ ထူးသောအကျိုးစီးပွားကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နိုင်သော။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အဏုံ၊ အနည်းငယ်မျှသော။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ သန္ဓမံ၊ သန္ဓမန္တော ဣဝ၊ အမှိုက်ထည့်ပြီး နှုတ်သီးလေပေး ပွားအောင်မွေးသော ယောက်ျားကဲ့သို့။ အပ္ပကေနာပိ၊ အနည်းငယ်မျှလည်း ဖြစ်သော။ ပါဘတေန၊ အရင်းဥစ္စာဖြင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ ကောင်းစွာတက်ကြွား ကြီးပွားစေ၏။ ။ ထိုစူဠသေဋ္ဌိဇာတ်၌လည်း ငါဗရားသည် စူဠပန်၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ဘူးပြီ။ စူဠန္တေဝါသိကသည် စူဠပန်၊ စူဠသဋ္ဌေးသည် ငါဗရားဖြစ်လာ၏ဟုဇာတ်ပေါင်းတော်မူ၏။

တနေ့သ၌လည်း ထိုနည်းအလား တရားသဘင်၌ ရှင်စူဠပန်၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုကြရာတွင်၊ နိယျာနိကဖြစ်၍ တရားလမ်းမှန်သော ငါဗရား သာသနာ၌ ကောင်းစွာလုံ့လ ဥဿာဟထုတ်ကာ၊ လောကုတ္တရာ တရား၏အရှင်ဖြစ်တော့သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥဋ္ဌာနေ နာပု မာဒေန၊ သံယမေန ဒမေနစ။
ဒီပံ ကယိရာထ မေဓာဝီ၊ ယံ သြသော နာဘိကီရတိ။-

ဟု- ဟောတော်မူ၏။

မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသော အမျိုးကောင်းသမီးသားသည်။ ဥဋ္ဌာနေ၊ ထကြွလုံ့လ ပြုသဖြင့်၎င်း။ အပ္ပမာဒေန၊ သတိမကင်း မမေ့ မလျော့ခြင်းဖြင့်၎င်း။ သံယမေန၊

သီလလေးခင်း စောင့်စည်း ခြင်းဖြင့် ၎င်း။ ဒမေနစ၊ စက္ခု စသောဣန္ဒြေကို ဆုံးမ ခြင်းဖြင့်၎င်း။ ယံဒီပံ၊ အကြင်အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော မှီခိုရာကျွန်းကို။ ဩသော၊ ကံလေသာလေးအင် ရေယဉ် ဩသ သည်။ နာဘိကီရတိ၊ မကျော်လွှား မစား မချွက်နိုင်။ အတ္တဋ္ဌာန၊ မိမိ၏။ တံဒီပံ၊ ထိုသံသရာစောက်နက် ချောက်နရက်မှ ချွန် တက်ပေါ်ထွန်း အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော မှီခိုရာကျွန်းကို။ ကသိရာသ၊ ပြု စမ်းနိုင်ရာ၏။ ။ ဤဒေသနာတော် အဆုံး၌ သောတာပန် စသည်များစွာဖြစ် ကြကုန်၏။

ဤကား အနုဋ္ဌာန ဟူသော တတိယအပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ ဖါထေးခြင်းကြောင့် ပေးသော အကျိုးအာနိသင်၏ ဝတ္ထုသက်သေများတည်း။

၃၄-အသံယမအပေါက်ကိုမပိတ်ဆို့ ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အပြစ်ကိုပြသော စုန္ဒသုကရိကဝတ္ထု

အသံယမ အပေါက်ကို မဖါကေး မဆို့ပိတ်ခြင်းကြောင့် အပြစ် ရောက်ဘူး သော ဝတ္ထုသက်သေကား၊ -

မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှန် ဝေဠုဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံနေတော်မူစဉ်အခါ၊ စုန္ဒမည်သော ဝက်ထိုးသမားသည် ဆန်စပါး ရှားသည့်အခါ၊ တစလယ်၊ နှစ်စလယ်မျှဖြင့် ဝက်ငယ်များစွာကို ဝယ်ယူမေးပြီး ကြီးပြင်း ဆူဖြိုးသည့်အခါ၊ သတ်လိုရာကို လေးထောင့် ဆောက်ပုတ်ဖြင့် အသား ရောင်ပွအောင် ရိုက်ပြီး၍ ရေနှေးပူကိုခံတွင်းကလောင်းချ။ ဝမ်းတွင်း၌ မစင်ကုန်၍ အောက်ဒွါရက ရေကြည်ထွက်မှ ကျန်ရေနှေးကို ကျောက်ကုန်း၌ဖျန်းလျက် အရေ နက်ကုန်သည့် အခါ၊ မြက်မီးစည်းဖြင့် အမေးကို မြှက်သင်း၍ လည်ဘင်းကိုဖြတ်၊ ဗျတ်ကြီးနှင့် သွေးကိုခံထား၊ ဝက်သားနှင့်နယ်၍ ချက်ပြုတ်စား၊ ကျန်ဝက်သားကို ရောင်းချ၊ မြို့ဥျး မြို့ထိပ်၌ ဗရားထင်ရှား ရှိတော်မူလျက် တရံတခါမျှ ဒါန၊ သီလ ဓမ္မဿဝန စသော ကောင်းမှုကို မပြုဖြစ်ငါးဆဲ့ငါးနှစ် လွန်သောအခါ၊ ကိုယ်မှာ ရောဂါဘိစီး အဝီစိငရဲမီးပူလည်းရောက်၊ ဝက်ကဲ့သို့ လေးဘက်ထောက်၍ အိမ်သယ် တွင် တောင်ရွှောက် မြှောက်ရွှောက်သွား၊ ဝက်အလားအော်၊ ပစပ်ကို ပိတ်ကြ သော်လည်းမရ အိမ်ကိုပိတ်၍ထားရာ၊ အရပ်အိမ်နီးချင်းတို့ မအိပ်ပျော်ရာ၊ ခုနစ်ရက် လွန်ကသေ၍ အဝီစိသို့ ကျလေသည်။ ထိုသူ ဝက်ကဲ့သို့ အော်သံကို ကြားခဲ့သော ရဟန်းများက လျှောက်ထားသည့်အခါ၊ -

ဣဓ သောစတိ ပေစ္စ သောစတိ၊ ပါပကာရိ ဥဘယတ္ထ သောစတိ။
သော သောစတိ သော ဝိဟညတိ၊ ဒိသ္မာ ကမ္မ ကိလိဋ္ဌမတ္တနော။-
ဟူသော ဝေတာလီ ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ပါပကာရိ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။
သောစတိ၊ ကမ္မသောစနုဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၏။ •ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ •သောစတိ၊
ဝိပါကသောစနုဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဥဘယတ္ထ၊ နှစ်ပါးစုံဘဝတို့၌။
သောစတိ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကိလိဋ္ဌ၊ ညစ်
နှမ်းသော။ ကမ္မံ၊ အကုသိုလ်ကံကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ရလေသောကြောင့်။ သောစတိ၊
စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဟညတိ၊ အထူးထူးအပြားပြား မြည်တမ်း၍
ပင်ပန်းရ၏။ ။ဂါထာအဆုံး၌ သောတာပန် စသည်များစွာ ဖြစ်ကြလေ၏။ ။
ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာလာ-စန္ဒသုကရိကဝတ္ထု။

၃၅-အသံယမအပြစ်ဒေါသကိုပင်ပြသော
ဂေါသာတကဝတ္ထု

မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း
မွေ့လျော် စံနေတော်မူစဉ်အခါ၊ ဂေါသာတက ယောက်ျား နှားသတ်သမား
လည်း၊ ငါးဆဲ့ငါးနှစ်ပတ်လုံး နှားကိုသတ်လျက် အသက်မွေး၍၊ တနေသ၌ မိမိတို့
ထားသော အမဲသားကို မိတ်ဆွေတဥျးယူ၍ သွားသည်နှင့်၊ အိမ်နောက်ဘေးတွင်
ချည်ထားသောနှား၏လျှာကို လှီးဖြတ်ကင်စားစဉ်၊ ထမင်းပွဲတွင် လျှာပြတ်၍ ကျ
သောကြောင့် လေးဘက်တွား၍ နှားကဲ့သို့မြည်အော်၊ သေသော် အဝီစိသို့ကျ၊ မြင်ရ
သည့်သား ကြောက်၍ ထွက်သွား တိမ်းခို၊ တက္ကသိုလ်ပြည် ရှေ့ပန်းထိမ်သည် အိမ်၌
အတတ်ပညာသင်ကြား၊ သမီးနှင့်ထိမ်းမြား၊ သာဝတ္ထိသို့လာ၊ အဘ အိုမင်းသော
အခါ ခေါ်ယူ၍ အဘ၏ဇီဝဘတ်အလို ငှါ ဗုဒ္ဓအားရှုသော သံဃာတော်အား
ကျွေးမွေးပေးလှူ၊ တရားအနုမောဒနာ ပြုတော်မူသောအခါ၊ ဂေါသာတကပုတ္တ
အဘလူအို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍၊ ဒုတိယရက်တွင် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်
လေ၏။ ။၎င်းလာ-ဂေါသာတကပုတ္တဝတ္ထု။

၃၆-အသံယမအပြစ်ဒေါသကိုပင်ပြသော မဏိကာရ
ကုလုပကတိဿထေရ်ဝတ္ထု

မဏိကာရ ကုလုပက တိဿမထေရ်လည်း သာဝတ္ထိပြည် ရွဲထွင်းသမားအိမ်၌ တဆဲ့နှစ်နှစ်ကာလပတ်လုံး ထိုင်အိမ်ပြု၍ ဆွမ်းစား၏။ ရွဲထွင်းသမား မထေရ်အပါး၌ အမဲသားကိုခတ်လှီးစဉ်၊ ကောသလမင်းထံမှ ပွတ်သွေးထွင်းဘောက်၍ ပေးလိုက်ရ မည်ပိုလာသော ပတ္တမြားရတနာကိုခံယူတင်ထား၊ အိမ်တွင်းသို့ လက်ဆေးမည် ဝင် သွားခိုက် အမဲသားမှတ်၍ မွေးထားသော ကြီးကြာမျို၊ မထေရ်ဥျားခေါင်းကိုကြီးနှင့် ချည်ရိုက် သွေးဖြိုက်ဖြိုက်ယို သွေးကိုကြီးကြာလာ၍သောက်၊ ခြေနှင့်ကန်ကျောက်၍ ကြီးကြာသေသောအခါမှ ဒါယကာ၏ ပတ္တမြားလုံးကို ကြီးကြာမျိုသည်ဟု မထေရ် ဆို၍၊ ကြီးကြာဝမ်းကိုခွဲ၍ ပတ္တမြားကိုတွေ့က ထိတ်လန့်သံဝေဂရ၍ ဝန်ချတောင်း ပန်၊ သည်းခံတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးမြဲ ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ လျှောက်ထားရာတွင်၊ ဒါယကာ-သင့်အပြစ်လည်းမဟုတ် ငါ့အပြစ်လည်းမဟုတ် ဝဋ်ဆင်းရဲ အပြစ်သာ တည်း။ သူတကာတို့၏ အိမ်မိုးတွင်းသို့ ဝင်မိခြင်းကြောင့် ဤအပြစ် ဖြစ်လာသည်။ ယနေ့မှစ၍ ငါ့ကျန်းမာလျှင် အိမ်တံခါးဝ၌သာ နေ၍ ဆွမ်းရပ်တော့မည်ဆို၍ ပိဏ္ဏ ပါတ်စုတင်ကို ဆောက်တည်ပြီးလျှင်-

ပစ္စတိ မုနိနော ဘတ္တံ၊ ထောက် ထောက် ကုလေ ကုလေ။
ပိဏ္ဏိကာယ စရိဿာမိ၊ အတ္ထိ ဇသံဗလံ မမ။

မုနိနော၊ ရဟန်းတို့။ ကုလေ ကုလေ၊ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း၌။ ထောက် ထောက်၊ အနည်းငယ် အနည်းငယ်။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းကို။ ပစ္စတိ၊ ချက်အပ်၏။ ဝါ၊ ဘတ္တံ၊ ထမင်း သည်။ ပစ္စတိ၊ ကျက်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပိဏ္ဏိကာယ၊ ဆွမ်းအလို့ငှါ။ စရိဿာမိ၊ အိမ်စဉ်မပြတ် လှည့်လည် ရပ်တော့အံ့။ မမ၊ ငါအား။ ဝါ၊ ငါ၏။ ဇသံဗလံ၊ သလုံး မြင်းခေါင်းအားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိသေးသည်တကား။

ဤဂုဏ်ထာကိုမိန့်ဆိုပြီး၍၊ ထိုအနာဖြင့်ပင် မကြာခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူ၏။ ကြီးကြာလည်း ရွဲထွင်းကတော်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏။ ရွဲထွင်းသမားလည်း သေသော အခါ ငရဲ၌ဖြစ်၏။ ရွဲထွင်းသမားကတော်လည်း မထေရ်၌ကြည်ညိုသဒ္ဓါ နူးညံ့စွာ သော စိတ်ရှိသည့်အတွက် နောင်သေသောအခါ နတ်ရွာသို့ တက်လေသည်။ ထိုသူ လေးဥျားတို့၏ နောက်ဘဝအလားကို ရဟန်းတို့ လျှောက်ထားရာတွင်-

ဂဗ္ဘမေကေ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ နိရယံ ပါပကမ္မိနော။
သဂ္ဂံသုဂတိနော ယန္တိ၊ ပရိနိဗ္ဗန္တိ အနာသဝါ။ ဟု-ဟောတော်မူ၏။

ကေ၊ အချို့သေသတို့သည်။ ဂဗ္ဘံ၊ အမိဝမ်းတိုက်၌။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပါပ ကမ္မိနော၊ မကောင်းမှုရှိကုန်သော သူတို့သည်။ နိရယံ၊ ငရဲ၌။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

သုဂတိနော၊ ကောင်းသော အလား ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ သင်္ဂ၊ နတ်ပြည်သို့။
ယန္တိ၊ လားရကုန်၏။ အနာသဝါ၊ အာသဝေ ဝါကင်းကွာ ရဟန္တာတို့သည်။ ပရိနိဗ္ဗန္တိ၊
ပရိနိဗ္ဗူ စံယူရကုန်၏။ ။ ဒေသနာအဆုံး၌ သောတာပန် စသည်များစွာ ဖြစ်ကြ
ကုန်၏။ ။ ၎င်းလား-မဏိကာရ ကုလူပကတိဿထေရ်ဝတ္ထု။

၃၇-ပုထုဇဉ်အဖြစ်အနန္တရိယကံ၌ ပါဌ်ပျက်ပြင်ဆင်ပုံ

ပုထုဇဉ်အဖြစ်ကား လွန်မင်းစွာ အပြစ်ကြီးမား၏။ တဆဲနှစ်နှစ်ပတ်လုံး ကြည်ညို
မြတ်လေး ဆွမ်းကျွေးပြုစု၍နေသော ဆရာကိုစင်လျက် အမျက်ထွက်က ရိုက်နှက်
ပုတ်ခတ်သတ်နိုင်သေး၏။ ဆရာကိုမဆိုထားဘိဥျး၊ အသက်ပေးတတ်သော အမိကို
ပင် သတ်ဖြတ်နိုင်သေးကြောင်းကို-

ယာယ မာတုဘရောပေါသော၊ ဣမံ လောကံ အဝေက္ခတိ။
တံပိ ပါဏဒဒိံ သန္တိံ၊ ဟန္တိ ကုဒ္ဒေါ ပုထုဇဉ်နော။ ဟု-

မိန့်ဟောကျမ်းရှိပင်ဖြစ်၏။

ယာယမာတု၊ အကြင်အမိသည်။ ဘရော၊ ဆောင်ရွက် မွေးမြူအပ်သည်ဖြစ်၍။
ဝါ၊ အပ်သော၊ ပေါသော၊ သတ္တဝါသည်။ ဣမံလောကံ၊ ဤဆန်းကြယ် စွာလှ
ပစ္စုပ္ပန်လောကကို။ အဝေက္ခတိ၊ ရှုမြင်ရ၏။ ပါဏဒဒိံ၊ အသက်ကိုပေးတတ်သည်။
သန္တိံ၊ ဖြစ်လျက်၊ ဝါ၊ ဖြစ်သော။ တမ္ပိ၊ ထိုအမိကိုသော်လည်း။ ကုဒ္ဒေါ၊ အမျက်
ထွက်သည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ထွက်သော။ ပုထုဇဉ်နော၊ အရိယာဂိုဏ်းမဝင် ပုထုဇဉ်လူမိုက်
သည်။ ဟန္တိ၊ သတ်နိုင်သေး၏။

ဤသို့လျှင် ပုထုဇဉ်ဟူက မပြုဝံ့သော မကောင်းမှု မည်သည် မရှိရကား၊ မကျ
မရောက်ကောင်းသော အပါယ်ဘုံမည်သည် မရှိ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ ကောင်းလှ
ဘိ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ပုထုဇဉ်အဖြစ်ကို မြန်မြန် လွန်မြောက် ထည့်ရအောင် အား
ဆောက်၍ ကျင့်ကြံသင့်လှ၏။ ။ ဤဂါထာ၌ နိဂ္ဂဟိတ်ကျနေသောကြောင့် ပါဏ
ဒဒိံသန္တိ ပါဌ်ရှိရကား ကြိယာဝိသေသန၌ ပထမာဝိဘတ်ဟု ဆရာတော် ဥျးဗုဓ်
အဆိုချမှတ်၏။

နိက္ခန္တံဝတ မံ သန္တိံ၊ အဂါရာ အနဂါရိယံ။
ဝိတက္ကာ ဥပဓာဝန္တိ၊ ပဂဗ္ဘာ ကဏှတော ဣမေ။-

ဟူသော ဝဂီသံယုတ် စသည်၌ကဲ့သို့ ပါဏဒဒိံ သန္တိံဟု တံပိနှင့် တုလျာခိ
ကရဏ ဒုတိယန္တ ပါဌ်ရှိမှသင့်သည်။

အဂါရာ၊ အိမ်မှ။ အနဂါရိယံ၊ အိမ်၏အစီးအပွား၊ မရှိသော ရဟန်းဘောင်သို့။
 နိက္ခန္တံ၊ ထွက်၍လာခဲ့သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်ပါလျက်။ ဝါ၊ ဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ထံသို့။
 ကဏှတော၊ ဆိုးဝါးညစ်တန် မာရ်နတ်ထံမှ။ ပဂဗ္ဘာ၊ ကြမ်းကြုတ် ထန်သည်း
 အမြင်နည်းကုန်သော။ ဣမေ ဝိတက္ကာ၊ ဤမိစ္ဆာဝိတက်တို့သည်။ ဥပဓာဝန္တိဝတ၊
 ချည်းကပ်ပြေးလာကုန်ချေ၏တကား။ ။ဤမာတု ပိတုဿာတကကံ အရာ၊ အဋ္ဌ
 ကထာဋီကာပါဌ်ချွတ်ပျက်သောကြောင့် ရှေးဆရာကြီးတို့ညွှန်မသက်နိုင်၍ ကြံမိုင်
 ချွတ်ချော်ကြသည့်အရာကို သတိပြုရန် အမှာစကားချပ်ဥးအံ့။

မနုဿဘူတဿေဝ မနုဿဘူတံ မာတရံဝါ ပိတရံဝါ အပိပရိဝတ္တလိင်္ဂံ
 ဇီဝိတာ ဝေါရောပေန္တဿ ကမ္မံ အာနန္တရိယံ ဟောတိ။ ။သမ္မောဟ
 ဝိနောဒနိ အဋ္ဌကထာ၊ ဉာနဝိဘင်းအဘွင်။ ။လိင်္ဂံပရိဝတ္တပိ သောဇေ
 ဧကမ္မနိဗ္ဗတ္တိတော ဘဝင်္ဂပုဗန္ဓော ဇီဝိတိန္ဒြိယပုဗန္ဓော၊ နာညောတိ
 အာဟ အပိပရိဝတ္တလိင်္ဂန္တိ။ ။၎င်းအဘွင်မူလဋီကာ။

နစေတ္ထ ဘာဝကလာပဂတ ဇီဝိတိန္ဒြိယဿ ဝသေန စောဒနာကာတဗ္ဗာ
 တဒညဿေဝ အဓိပေတတ္တာ။ တံဟိ အဝိစ္ဆေဒဂုတ္တိယာ ပဗန္ဓဝေါဟာရံ
 လဘတိ။ဣတရံပိဝါဘာဝါနုပါလတာ သာမညေနာတိ အနောကာသာဝ
 စောဒနာ။ တဿှာ ပရိဝတ္တပိ လိင်္ဂံ တဿေဝ ဧကမ္မနိဗ္ဗတ္တဿ သန္တာ
 နဿ ဇီဝိတာ ဝေါရောပနတော ဝေါဟာရဘေဒတော သော ဣတ္ထိဿာ
 တကောဝါ ဟောတု ပုရိသဿာတကောဝါ အာနန္တရိယကမ္မတော နမုစ္စ
 တိ။ ။၎င်းမူလဋီကာအဘွင် အနုဋီကာ။ တတိယပါရာဇိကအဘွင် သုရတ္ထ
 ဒီပနီဋီကာ။

ပရိဝတ္တလိင်္ဂံမ္ပိ မာတရံ ပိတရံဝါ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေန္တဿ အာနန္တ
 ရိယံ ဟောတိယေဝ။

မနုဿဘူတဿေဝ၊ မိမိကလူဖြစ်လျက်သာလျှင်။ မနုဿဘူတံ၊ လူဖြစ်၍ဖြစ်
 သော။ မာတရံဝါ၊ အမိကို၎င်း။ ပိတရံဝါ၊ အဘကို၎င်း။ အပိပရိဝတ္တလိင်္ဂံ၊ ပရိ
 ဝတ္တလိင်္ဂံ အပိ၊ လိင်္ဂံပြန်သည်ကိုသော်လည်း။ ဇီဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေန္တဿ၊
 ချသောသားသမီးအား။ ဝါ၊ ၎င်း။ တနည်းလည်း။ ဝေါရောပေန္တဿ၊ ချသော။
 မနုဿဘူတဿေဝ၊ လူဖြစ်၍ဖြစ်သော သားသမီးအားသာလျှင်။ ဝါ၊ ၎င်းသာလျှင်။
 ကမ္မံ၊ ကံသည်။ အာနန္တရိယံ၊ အနန္တရိယကံသည်။ ဟောတိ၊ ၎င်း။ ။အပိပရိဝတ္တ
 လိင်္ဂံ၌ အပိသဒ္ဓါဂရဟတ္ထ။ လိင်္ဂံမပြန်မူ ပဂေဝဟု သမ္ဘာဝနတ္ထကို ဖေါင်းဆည်း
 သည်။ ။(အဋ္ဌကထာအနက်)။ ။လိင်္ဂံ၊ လိင်္ဂံသည်။ ပရိဝတ္တပိ၊ ပြန်သော်လည်း။
 ဧကမ္မနိဗ္ဗတ္တိတော၊ တခုတည်းသော ဇနကကံသည် ဖြစ်စေအပ်သော။ ဘဝင်္ဂပု
 ဗေန္ဓာ၊ ဘဝင်အစဉ်သည်၎င်း။ ဇီဝိတိန္ဒြိယပုဗန္ဓော၊ ဇီဝိတိန္ဒြိယအစဉ်သည်၎င်း။

သောဝေ၊ထိုအစဉ်သည် သာလျှင်တည်း။ န အညော၊ ဘဝပြောင်းခြား . တပါး အစဉ်မဟုတ်ပြီ။ ဣတိတသ္မာ၊ ကြောင့်။ အပိ ပရိဝတ္တလိင်္ဂန္တိ၊ ဟူ၍။ အာဟ၊ မိန်ဆီပြီ။ (မူလဋီကာအနက်)

စ၊ ဆက်ဥးအံ။ ဧတ္ထ၊ ဤအစဉ်မပြတ် ဟူရာ၌။ ဘာဝကလာပဂတ ဇီဝိတိန္ဒြိယဿ၊ ချုပ်သွားပေါ်လာသော ဘာဝဒသက ကလာပ်နှစ်မျိုးတို့၌တည်သော ဇီဝိတိန္ဒြိယ၏။ ဝသေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ စောဒနာ၊ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ နကာတဗ္ဗာ၊ မပြုအပ်။ တဒညသေဝ၊ ထိုမှတပါးသော ကမ္မဇကလာပ်ခုနစ်စည်း၌ပါသော ဇီဝိတိန္ဒြိယကိုသာလျှင်။ အဓိပေတတ္တာ၊ အလို ရှိအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ဟိသန္ဓံ၊ မှန်၏။ တံ၊ ထိုကြွင်းကမ္မဇကလာပ် ခုနစ်စည်း၌ပါသော ဇီဝိတိန္ဒြိယသည်။ အဝိစ္ဆေဒဇုတ္တိယာ၊ မပြတ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ ပဗန္ဓဝေ၊ ဟောရုံ၊ အစဉ်မပြတ်ဟူသော ဝေ၊ ဟောရုံကို။ လဘတိ၊ ရ၏။ ဝါ၊ တနည်းလည်း။ ဣတရမ္ပိ၊ ရှေ့နောက် ဘာဝဒသက ကလာပ်နှစ်စည်း၌ပါသော ဇီဝိတိန္ဒြိယသည်လည်း။ ဘာဝါနု ပါလတာ သာမညေန၊ ဘောကိုစောင့်ခြင်း တူသောအားဖြင့်။ ဝါ၊ တူသောကြောင့်။ ပဗန္ဓဝေ၊ ဟောရုံ၊ အစဉ်မပြတ်ဟူသော ဝေ၊ ဟောရုံကို။ လဘတိ၊ ရ၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ကြောင့်။ စောဒနာ၊ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်။ အနောကာသာဝ၊ အရာမကျ ခွင့်မရ သည်သာတည်း။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ လိင်္ဂေ၊ လိင်သည်။ ပရိဝတ္တပိ၊ ပြန်သော်လည်း။ ဧကမ္မနိဗ္ဗတ္တဿ၊ တခုတည်းသော ဇနကကံကြောင့်ဖြစ်သော။ တသေဝသန္တာနဿ၊ ထိုသတ္တဝါအစဉ်ကိုသာလျှင်။ ဇီဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေ၊ ဝေ၊ ပရောပနတော၊ ချခြင်းကြောင့်။ ဝေ၊ ဝေ၊ ဟောရ ဘေဒတော၊ အခေါ်အဝေါ် ပြားသောအားဖြင့်။ သေဝံ၊ ထိုသတ်သော သား၊ သမီးသည်။ ဣတ္ထိဿာတကောဝါ၊ အဘမကိုသတ်သော သူမည်သည်မူလည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ ပုရိသဿာတကောဝါ၊ အမိထီးကိုသတ်သော သူမည်သည်မူလည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ အနန္တရိယကမ္မတော၊ အနန္တရိယကံမှ။ နမုစ္စတိ၊ မလွတ်။ (အနုဋီကာအနက်)

ဤပါဌ်တို့တွင် အဋ္ဌကထာ၌ ပိကျ၍ ဋီကာ၌ဖွဲ့၍နေသော ပါဌ်ပျက်တို့ကို တွေ့မြင်ကြသော နိဿယဂဏ္ဍိတို့၌ “အပရိဝတ္တလိင်္ဂ” မပြန်သောလိင်ရှိသော။ ဝါ၊ လိင်မပြန်သော။ ဟု၊ ဋီကာများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အဋ္ဌကထာကို အနက်ပေးမှားလေသည်။ လိင်ပြန်၍အမိသည်အဘ၊ အဘသည်အမိဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ အနန္တရိယကံ ဖြစ်၏ဟု ယူလေအံ့စိုးရကား၊ အပရိဝတ္တလိင်္ဂ မိန်၊ ဟု၊ ၎င်းဂဏ္ဍိ၌ အနုသန္ဓေတက်မှားလေသည်။ အချို့ဆရာတို့ကား၊ အ-အက္ခရာ တဗ္ဗော၊ အပိသဒ္ဒါ ကြေသည်ဟု ကြံ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကားမှန်၏။ သဒ္ဒါမှာ နေရာမကျ။ ကြံပုံစည်ပုံဖျင်းသန် နှုပ်ဖွဲ့လှ၏။ ထို့ကြောင့်။ “အပိဒိဗ္ဗေသု ကာမေသု၊ ရတိ သော နာဓိဂစ္ဆတိ” ဟူသော ဓမ္မပဒပါဌ်တော်။

ဣတ္ထိယောပိ ပန အပိ အဋ္ဌသမာပတ္တိလာဘိနိယော ဗြဟ္မပါရိ သဇ္ဇေသုယေဝ
 နိဗ္ဗတန္တိ။ ။ ဟူသော ဋီကာကျော် များ၌ကဲ့သို့ အပိပရိဝတ္တလိင်္ဂံဟု ပါဠိရှိမှ
 မှန်သည်ဟု သန္တိဋ္ဌာန်ကျ မှတ်ယူရာသည်။ ။ ဤဋီကာကျော်ပါဠိ အရကိုလည်း
 မိန်းမဟူက သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုရသော်လည်း အောက်ဆုံး ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံ၌သာ
 ဖြစ်ရ၏ဟု ခပ်သိမ်းသော ဆရာကြီးတို့ ဆုံးဖြတ်ရေးသား၍ ထားကြသောစကား
 မသင့်ကြောင်းကို (ပရမတ္ထ သရူပဘေဒနီ) စာအုပ်နံပါတ်— ငါးဆဲ့ခုနစ် ဂဏန်း
 မျက်နှာတွင် များစွာ ဆုံးဖြတ်လျက်ပါလေပြီ။ ။ ဤကား အမှားစကားချုပ်။

၃၈-နေ့ကိုသတ်၍ ညဉ့်ကိုရှောင်ကြဉ်သော
 မိဂလုဒ္ဓကဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေ့ယော ညဉ့်ယော သတ်လျက် အသက်မွေးသော သားမုဆိုး
 ကို အကျိုးလိုသော မိတ်ဆွေဥပါသကာက၊ ပါဏာတိပါတမှ အလျဉ်းရှောင်ကြဉ်
 အောင် မတတ်နိုင်၍ ညဉ့်အခါ၌၊ ကြဉ်ရှောင်စေ၍ ကောင်းမှု၌တိုက်တွန်းလေ၏။
 သေသော အခါ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အနီးမှာ ဝေမာနိက ပြိတ္တာဖြစ်၍၊ နေ့အခါ
 ကြီးစွာသော ခွေးတို့ပြေးလာကိုက်စား၊ အသားကုန်ကင်း အရိုးမျှ ကြွင်းသည်ကို
 ရှင်နာရဒမြင်၍မေးရာ—

သွာဟံ ဒိဝါ ဟနိတွာန၊ ဝိရတော ရတ္တိယံ တတော။
 ရတ္တာဟံ ပရိစာရေမိ၊ ဒိဝါ ခဇ္ဇာမိ ဒုဂ္ဂတော။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဗရား။ သွာဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌။ ဟနိတွာန၊
 သတ်ဖြတ်၍။ ရတ္တိယံ၊ ညဉ့်၌။ တတော၊ ထိုပါဏာတိပါတမှ။ ဝိရတော၊ မိတ်ကောင်း
 ဆိုရာ လိုက်နာ ရှောင်ကြဉ်၏။ တတော၊ ထိုနေ့ခါ သတ်ညဉ့် ညဉ့်ခါ ရှောင်ခြင်း
 ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌။ ပရိစာရေမိ၊ နတ်စည်းစိမ်နယ်
 နန်းဘုံလယ်၌ စံပယ်စံစားရ၏။ ဒိဝါ၊ နေ့၌။ ဒုဂ္ဂတော၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သည်
 ဖြစ်၍။ ခဇ္ဇာမိ၊ ခွေးစားခံရပါ၏ဗရား။—

ဟု၊ ဖြေဆို လျှောက်ထားပြီးလျှင်၊ အရှင် ဗရား— ညဉ့်အခါတွင်ရွှေ ပါဏာတိ
 ပါတမှ ရှောင်ကြဉ် ရုံမျှနှင့်ပင် ညဉ့်အခါ ဤမျှလောက်သော စည်းစိမ် ချမ်း
 သာကို စံစား ရသေး၏။ နေ့ယော ညဉ့်ပါ မြတ်စွာဗရား အဆုံးအမကို ဂုဏ်နာ
 ကျင့်သုံးကြပေသော သူတော်ကောင်းတို့မကား လောကီချမ်းသာ၊ မနှိုင်းရာသော
 လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်ကြရပေလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင် အောက်မေ့
 မိပါကြောင်းကို၊ ရှင်နာရဒမထေရ်အား ပြိတ္တာလျှောက်ထားလေသတည်း။ ။
 မိဂလုဒ္ဓကပေတဝတ္ထု။

ဒုတိယ မိဂလုဒ္ဒကပေတဝတ္ထုမှာလည်း၊ မိတ်ဆွေဥပါသကာသည်၊ မိမိပြောဆို ဆုံးမ၍ မရသောကြောင့်၊ ရဟန္တာမထေရ်တပါးကို လျှောက်ထား ဆုံးမစေသည် သာ ထူးပြား၏။ မိတ်ဆွေကောင်းရှိသည်ကား ကျေးဇူးများလှ၏။ ဤဝတ္ထုတို့၌ လာသော ဥပါသကာတို့နှင့်တူသော မိတ်ဆွေကောင်းကိုရှာ၍ ပေါင်းဘော် ကုန်ရာသည်။ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ကလည်း ဆုံးမစကားကို နားမထောင်သောသူကို မစွန့်ပစ်မူ၍၊ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်လှလျှင်၊ ပါးရုံမျှသော်လည်း ရှိအောင် မကောင်းမှု ဒုစရိတ် တရားတို့မှ မြင်တား၍ ကောင်းမှု သုစရိတ်၌ တိုက်တွန်း ရာကုန်သည်။

၃၉-သာဏဝါသီမထေရ်ဟူသော ဒုဋ္ဌကုမာရ
ရာဇပုတ္တပေတဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည် ကိတဝါသမင်းသား ဥယျာဉ် ကစားရာမှပြန်လာရာ၊ ဆွမ်းခံ၍ မြို့မှထွက်လာသော သူနီတပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ ငါ့ကိုစင်လျက်ရှိမခိုးဘိဟု အမျက်ထွက်၍ ဆင်ပေါ်မှဆင်းသက် လက်ကသပိတ်ကို လှမ်းယူပေါက်ခွဲ ခြိမ်းမောင်းမဲ၍ ဖဲသွားလေသော်၊ ငရဲမီးအတူ ကိုယ်ပူပြင်းစွာ ဝေဒနာဘိစီး၍သေလျှင်၊ အဝီစိငရဲကြီး၌ ပက်လက်မှောက်ကာ ဘယ်ညာစောင်း လတ် မတ်တတ် စောက်ထိုး ရေတွက်ရိုး နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင် ခြောက်လီခံနေပြီး၍ မရေတွက်နိုင်သော ကာလပတ်လုံး၊ ခုပ္ပပါသပေတ ဒုက္ခကို ခံစားရပြီး၍ ငါတို့ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်တော်မူသောအခါ၊ ကုဏ္ဍိမြို့၏အနီး တံငါသည်ရှာ၌ ပေါဋ္ဌပါဒလုလင်ဖြစ်လာ၍၊ ဇာတိဿရဉာန်ဖြင့် မိမိခံစားခဲ့ရသော ဆင်းရဲကို အောက်မေ့၍ ထိတ်လန့်ရှုံ့ကြောက်သောကြောင့်၊ အရွယ်ရောက်သည့်အခါလည်း ဆွေမျိုးများနှင့်အတူ တံငါလုပ်ရာသို့မလိုက်၊ ကုန်ပိုက်ကို ဆုတ်ထား၊ အသက်ရှင် သောငါးတို့ကိုရေ၌လှတ်ပစ်၊ အစ်ကိုတယောက်သာချစ်ခင် မြင်သမျှ တဆွေလုံးလုံး မုန်းကြ၍ အိမ်မှနှင်ချလေသော်၊ ကုဏ္ဍိမြို့ကိုမှီ၍ သာဏတောင်တွင် အရှင်အာနန္ဒာ သီတင်းသုံးခိုက်ငြား၍၊ ထိုတံငါသား ခိုရာရှားသဖြင့် တောင်သွား မြောက်ပတ် ထိုတောင်ရပ်သို့ ရောက်လာ၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မေး၍ ထမင်းကျွေးမွေးပြီးလျှင် အကြောင်းမျိုးစုံကိုသိ၍ ရှင်ပြုစေလျက်၊ ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ ခေါ်သွား၊ မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓက ချစ်သား အာနန္ဒာ-ဤသာမဏေကို စောင့်ရှောက်လော့ဟု မိန့်ကြား တော်မူ၍ ရှေးကုသိုလ်နည်းပါး လပ်သပ်ပကာ ရှားသောကြောင့် သံသာများ သုံးငံရေ သောက်ရေကို ခပ်လောင်းစေ၏။ ထိုကိုမြင်၍ ဥပါသကာတို့ များစွာနိစ္စ ဘတ်ဆွမ်းဝတ် တည်ထားကြကုန်၏။ ထိုသာမဏေသည် နှောင်ရဟန်းဖြစ်၍

အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်၍ မထေရ်မြောက်သည့်အခါ၊ သာဏတောင်ဝယ် ရဟန်းတော် တကျိပ်နှစ်ပါးနှင့်တကွ နေတော်မူ၏။ ထိုမထေရ်၏ ဆွေမျိုးငါးရာတို့မှာမူကား၊ ကောင်းမှုရှားပါး မစွေရစသော မကောင်းမှုများသောကြောင့် ပြိတ္တာ ဖြစ်၍ နေကြလေကုန်၏။ အိမ်မှနှင်ချသော မိဘတို့သည် မထေရ်ထံ မချဉ်းမကပ်ဝံ့၊ ရှက်ရွံ့ လှ၍ လူစဉ်ကချစ်သော အစ်ကိုမထေရ်ထံ စေလွှတ်ကြသည်နှင့် ရွာသို့မထေရ် ဆွမ်းခံဝင်သည့်ကာလ ကိုယ်ထင်ရှားပြလျက်—

မာတာ ပိတာစ တေ ဘန္ဓေ၊ ဒုဂ္ဂတာ ယမလောကိကာ။
ပါပကမ္မံ ကရိတံနာ၊ ပေတလောကံ ဣတော ဂတာ။
တေ ဒုဂ္ဂတာ သုစိကန္ဓာ၊ ကိလန္တာ နဂ္ဂိနော ကိသာ။
ဩတ္တပ္ပန္နာ မဟတ္တာသာ၊ နဒဿန္တိ ကုရုဒ္ဓိနော။
အနုကမ္မဿု ကာရုဏိကော၊ ဒတွာ အနာဒိသာဟိ နော။
တဝ ဒိန္ဓေန ဒါနေန၊ ယာပေဿန္တိ ကုရုဒ္ဓိနော။-

ဟု-လျှောက်ဆို၏။

ဘန္ဓေ၊ အရှင်ဗရား။ တေ၊ အရှင်ဗရား၏။ မာတာစ၊ အမိသည်၎င်း။ ပိတာစ၊ သည်၎င်း။ ယမလောကိကာ၊ ယမမင်းနိုင်ငံ၌ဖြစ်ရကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒုဂ္ဂတာ၊ ဆင်းရဲ သို့ရောက်ကုန်၏။ ဣတော၊ ဤလူ့ ဘုံမှ။ ပါပကမ္မံ၊ မကောင်းမှုကံကို။ ကရိတံနာ၊ ပြုကြကုန်၍။ ပေတလောကံ၊ ပြိတ္တာဘုံသို့။ ဂတာ၊ ရောက်ကြရကုန်၏။

ကုရုဒ္ဓိနော၊ ကြမ်းတန်းသော မကောင်းမှုရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ ဒုဂ္ဂတာ၊ ဒုဂ္ဂတိသို့ ရောက်ကုန်၏။ သုစိကန္ဓာ၊ ပုပ်နံညှိဟောင် အရိုးချောင်၍ ဆာ လောင်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်၏။ ကိလန္တာ၊ ပင်ပန်းသော ကိုယ်၊ စိတ်၊ ရှိကြ ကုန်၏။ နဂ္ဂိနော၊ အဝတ်မဖုံး တုံးတလုံးသော သဘောရှိကြကုန်၏။ ကိသာ၊ အရိုးပေါ်မှာ အရေဖုံး၍ ပိန်ချုံးသောကိုယ်ရှိကြကုန်၏။ ဩတ္တပ္ပန္နာ၊ ဤရဟန်း ကား ငါ့တို့သားဟု ကြောက်အားပြင်းပြကုန်လျက်။ မဟတ္တာသာ၊ ပြုခဲ့မိကြသော မကောင်းမှုကံကိုစွဲ၍ ဆင်းရဲပူပန် ထိတ်လန့် ကုန်လျက်။ နဒဿန္တိ၊ အရှင်ဗရား ထံတော်ပါး၌ ကိုယ်ထင်ရှား မပြဝံ့ကြကုန်။

ကာရုဏိကော-သနားခြင်း ကရုဏာရှိတော်မူသော အရှင်ဗရားသည်။ အနု ကမ္မဿု-အစဉ် သနားစောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ဒတွာ၊ အလှူပေးကမ်း၍။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ အနာဒိသာဟိ၊ မေတ္တာပို့သ အမျှဝေညွှန်းဘော်မူပါ။ တဝ၊ အရှင်ဗရားသည်။ ဒိန္ဓေန-ပေးလှူအပ်သော။ ဒါနေန၊ ဒါနဖြင့်။ ကုရုဒ္ဓိနော၊ ကြမ်း တန်းသော မကောင်းမှုရှိကုန်သော ပြိတ္တာတို့သည်။ ယာပေဿန္တိ၊ မျှတကြပါကုန် လတ္တံ့။ ။ ထိုအစ်ကို စကားကိုကြား၍ မထေရ်ဆွမ်းခံသွားပြီးလျှင် ဆွမ်းစား

ကျောင်း၌စုမိကြသည့်အခါ၊ တကျိပ်နှစ်ပါး သံသာများထံမှခံ၍ ရခဲသမျှဆွမ်းကို တောင်းယူပြီးလျှင် ထိုသံသာကိုပင် ပင့်တိတ်လှူဒါန်း၍-

ဣဒံ မေ ဉာတိနံ ဟောတု၊ သုခိတာ ဟောန္တု ဉာတယော။ ။ဟု-အမျှ ပေးဝေသောအခါ၊ ပြိတ္တာတို့အား နတ်ဩဇာ ဖြစ်ပေါ် လာသည့်နောက် အဘန် တလဲလဲလာရောက် တောင်းပန် သောကြောင့်၊ တံမြက်ချေးပုံမှ အဝတ်စုတ်တို့ကို ပံသုကူကောက်ယူဆိုးချုပ်ပြီး၍၎င်း၊ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ပြီး၍၎င်း၊ ဓမ္မကရိုဏ်ရေစစ်ဖြင့် ရေကိုစစ်ပြီး၍၎င်း၊ တလွှာဘိနပ်ကိုရ၍၎င်း စာဘုဒ္ဓိ သာသံသာအား လှူဒါန်းပြီးလျှင်-

ဣဒံ မေ ဉာတိနံ ဟောတု၊ သုခိတာ ဟောန္တု ဉာတယော။ ။အမျှ ပေးဝေသောအခါ၊ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တန်းဆာပလာ၊ ဘုံနန်းပြာသာဒ်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ယာဉ်ရထားတို့သည် ထင်ရှားစွာ ခဏချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၍၊ နတ်၏ ချမ်းသာကို ရကြသည်ဖြစ်၍-

အနုကမ္ပိတာမှာ ဘဒ္ဒန္တ၊ ဘတ္တေနန္ဒာဒနေနစ။
သရေန ပါနီယဒါနေန၊ ယာနဒါနေန စူဘယံ။
မုနိံ ကာရုဏိကံ လောကေ၊ ဘန္တေ ဝန္တိတု မာဂတာ။

ဘဒ္ဒန္တ၊ အရှင်ဗရား။ တယာ၊ အရှင်ဗရားသည်။ ဘတ္တေန၊ ထမင်းဩဇာဖြင့်၎င်း။ အန္တဒနေနစ၊ အဝတ်တန်းဆာဖြင့်၎င်း။ သရေန၊ နေအိမ်ဘုံနန်းဖြင့်၎င်း။ ပါနီယဒါနေန၊ သောက်ရေ ပေးသဖြင့်၎င်း။ ယာနဒါနေနစ၊ စီးနင်း သွားလာဘို့ရန် ယာဉ်ပေးသဖြင့်၎င်း။ ဥဘယံ-ဥဘယေန၊ ယာဉ်ပေးခြင်း ကြွင်းပစ္စည်း လေးပါး ပေးခြင်းနှစ်ပါးစုံဖြင့်။ အနုကမ္ပိတာ၊ အစဉ်သနား စောင့်ရှောက် အပ်ကုန်သည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ရပေကုန်ပြီ။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဗရား။ လောကေ၊ လူ့ရွာ၌။ ကာရုဏိကံ၊ သနားခြင်းကရုဏာနှင့် ယှဉ်တော်မူသော။ မုနိံ၊ ဆွေမျိုးအထွတ် ရဟန်းတော် မြတ်ကို။ ဝန္တိတု၊ ရှိခိုးခြင်းငှါ။ အာဂတာ၊ လာရောက်ပါကုန်၏။

ဟု-ဆို၍ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့ ရှိခိုးလာကြောင်းကို မြတ်စွာဗရားအား လျှောက်ထားလေသော်၊ သင်၏ ဆွေမျိုးများကဲ့သို့ သင်လည်း အခြားမဲ့ဘဝ၌ ခုပွဲပါသပြိတ္တာမျိုး၌ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရဘူးပြီဟု ရာဇပုတ္တပေတဝတ္ထု ဒေသနာဖြင့် ရောက်လာသော လူများ အပေါင်းကို ထိတ်လန့် သံဝေဂ ရစေလျက် သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူပြီးသည်၏အဆုံး၌၊ သောတာပန်စသည် များစွာဖြစ်ကြကုန်၏။ ။ရာဇပုတ္တပေတဝတ္ထု။

၄၀ - ယစ်မူးသု၏ပုဆိုးကိုခိုးယူမိသော ခလ္လာတိယပေတီဝတ္ထု

ရှေးအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဆံပင်ကောင်းသော ပြည့်တန်းဆာမဘယောက်ကို ငြူစူဝန်တို့ မနာလိုသောမိန်းမတို့က ထိုသူ၏ကျွန်မကို အာမိသဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဥားခေါင်း လျှော်ဆေးသောအခါ၊ ဆံပင်ကျွတ်ဆေးကိုပေးစေ၍ ဆံပင်အုပ်လုံး ကျွတ်၍ ကျသဖြင့် ရှက်လှ၍ မြို့ပ၌ အတန်ငယ်နေလျက် အရှက်ပြေသော အခါ၊ နှမ်းပွတ်၍ ဆီကုန်-သေရည်ကုန် ရောင်းချလျက် အသက်မွေး၏။ တနေ့သ၌ သေရည် မူး၍ အိပ်ကြူးသော သူ၏ ပုဆိုးကို ခိုးထား၊ ဆွမ်းခံ သွားလာ လှည့်လည်သော ရဟန္တာထေရ်ကို အိမ်သို့ပင့်၍ ဆီထွေးနှမ်းညက်လှူ ဘုဉ်းပေးတော် မူသောအခါ၊ ကြည်ဖြူသဒ္ဓါ ထီးမိုးကာလျက် အနုမောဒနာပြုစဉ်၊ ဆံပင်ကောင်းလိုကြောင်းနှင့် ဆုတောင်းပတ္တနာ၍ နောင်စုတေသောအခါ မိဿကကံကြောင့်၊ သမုဒြါအလယ် ရှေ့ဗိမာန်၌ ခြွေရံမရှိ ဝေမာနိက နတ်ပြိတ္တာမဖြစ်ရ၏။ အဝတ်မပါ ဆံပင်ဖြင့်သာ ကိုယ်ကိုရစ်ပတ်၍ ထပ်ကာထပ်ကာ ထိုဗိမာန်၌သာဖြစ်စဉ်၊ ငါတို့ဗရားရှင် ပွင့်လာ၍ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းတော်မူခိုက်အခါ၊ သာဝတ္ထိ ပြည်မှ ကုန်သည်ခုနစ်ရာတို့ သုဝဏ္ဏဘူမိမည်သော သထုံပြည်ကိုမှန်း၍ လှေလမ်း ခရီးဖြင့် သမုဒြါကိုဖြတ်သန်း ကူးလတ်သော်၊ လေဟုန်ကြောင့် လည်ပတ်၍ ထို ပြိတ္တာမနေရာ အရပ်သို့ ရောက်က ဗိမာန်နှင့်တကွ ကိုယ်ထင်ရှားပြသည်နှင့် ကုန် မူးကြီးက-

ကာနု အန္တော ဝိမာနသ္မိံ၊ တိဋ္ဌန္တိ နုပနိက္ခမိ။
 ဥပနိက္ခမဿု ဘဒ္ဒေ၊ ပဿာမ တံ ဗဟိဋ္ဌိတံ။

အန္တောဝိမာနသ္မိံ၊ ဗိမာန်အတွင်း၌။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်လျက်။ နုပနိက္ခမိ၊ ပြင်ပသို့ မထွက်သောသင်သည်။ ကာနု၊ အဘယ်အမျိုးအနွယ်ပေနည်း။ ဘဒ္ဒေ၊ အိုရှင်မ။ ။ ဘဒ္ဒန္တတိဝါ ပါဠိ၊ ဘဒ္ဒိ တေ အတ္ထုတိ အတ္ထော။ ။ ပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ။ ဥပနိက္ခမဿု၊ ပြင်ပသို့ထွက်ပြုပါလော့။ ဗဟိ၊ ပြင်ပ၌။ ဋ္ဌိတံ၊ တည်သော။ တံ၊ ရှင်မ ကို။ ပဿာမ၊ ရှုမြင်လိုပါကုန်၏။ ။ ဟု-ဆိုသောအခါ-

အဋ္ဌိယာမိ ဟရာယာမိ၊ နဂ္ဂါ နိက္ခမိတုံ ဗဟိ။
 ဧဝေဟမိ ပတိစ္ဆန္ဒာ၊ ပုညံ မေ အပ္ပကံ ကတံ။

နဂ္ဂါ၊ အဝတ်မဖုံး တုံးတလုံး။ ဗဟိ၊ သို့။ နိက္ခမိတုံ၊ ငှါ။ အဋ္ဌိယာမိ၊ ဆင်းရဲလှ ပါ၏။ ဟရာယာမိ၊ ရှက်လှပါ၏။ ဧဝေဟိ၊ ဆံပင်တို့ဖြင့်။ ပတိစ္ဆန္ဒာ၊ ဖုံးလွှမ်း ရသည်။ အမိ၊ ဖြစ်ရ၏။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ အပ္ပကံ၊ အနည်းငယ်မျှသော။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ခဲ့ဘူး၏။

ဤသို့ ပြိတ္တာမဆိုလေသော်၊ ဤအပေါ် ရုံပုဆိုးကိုဝတ်၍ ထွက်ခဲ့ပါဟု ကုန်သည် မူးက အပေါ် ရုံပုဆိုးကိုပေးရာ၊ သင့်လက်ဖြင့် ငါ့လက်သို့ပေးသော် မသုံးဆောင်

ရာ၊ သင်တို့အထဲတွင်ပါသော သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ဤသတင်းသည် ဥပါသကာအား ပေးလှူ၍ ငါ့အား အမျှဝေမှ သုံးဆောင်ရပါမည် ဆိုရာတွင်၊ ထိုဥပါသကာကို ရေချိုး လိမ်းကျံကြကုန်၍ ထမင်း၊ ဟင်းနှင့်တကွ ပုဆိုးအစုံ လှူပြီးကာလ ပြိတ္တာမကို အမျှပေးဝေစာ ခဏချက်ခြင်း နတ်၌ဖြစ်သော ထမင်းဩဇာ ပန်းနံ့သာ အဝတ် တန်းဆာပလာတို့ကို ရသဖြင့် ပြုံးစေထွက်လာသော ဒက္ခိဏာနိသံသဒါန၏ အကျိုးဖလကို ဒိဋ္ဌထင်ထင် မျက်မှောက် မြင်ရသည်နှင့်၊ ထိုသီလရှင် ဥပါသကာကို လွန်စွာ ရိုသေလေးမြတ် ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။ ဥပါသကာလည်း ထိုကုန်သည်တို့ကို တရားစကားဖြင့် သဒ္ဓါတရား တိုးတက်စေ၍ သရဏဂုဏ်သီလ၌ တည်စေ၏။ ထိုကုန်သည်အပေါင်းတို့က-
သုစိတ္တရူပံ ရုစိရံ၊ ဝိမာနံ တေ ပဘာသတိ။
ဒေဝတေ ပုစ္ဆိတာစိက္ခာ၊ ကိဿ ကမ္မဿိဒံ ဖလံ။

သုစိတ္တရူပံ၊ ဆင်မြင်းအလား ယောကျ်ား မိန်းမပုံ ခြူးအုံခြူးနွယ် စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် အလွန်ဆန်းကြယ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန် ရှိထသော။ ရုစိရံ၊ မွေ့လျော် စတောင်း ရှုချင်ဘွယ်ကောင်းထသော။ တေ၊ သင်၏။ ဝိမာနံ၊ ဗိမာန်သည်။ ပဘာသတိ၊ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ ဒေဝတေ၊ အိုနတ်သမီး။ ပုစ္ဆိတာ၊ သိလိုရေးနှင့် မေးအပ်သော သင်သည်။ အာစိက္ခာ၊ ဖြေကြားပါလော့။ ဣဒံ၊ ဤကောင်းကျိုးသည်။ ကိဿကမ္မဿ၊ အဘယ်ကောင်းမှုကံ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးပေးနည်း။ ။ ဤသို့ မေးကြသောအခါ၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု နှစ်ပါးလုံးကိုပင် ဖြေကြားလို၍-
ဘိက္ခုနော စရမာနဿ၊ ဒေါဏိ နိမ္မဇ္ဇနိံ အဟံ။
အဒါသိံ ဥဇုဘူတဿ၊ ဝိပ္ပဿန္နေန စေတသာ။
တဿကမ္မဿ ကုသလဿ၊ ဝိပါကံ ဒီဃမန္တရံ။
အနုဘောမိ ဝိမာနသ္မိံ၊ တဉ္စ ဒါနိ ပရိတ္တကံ။
ဥဒ္ဓံ စတူဟိ မာသေဟိ၊ ကာလံ ကြိယာ ဘဝိဿတိ။
ဧကန္တကဋုကံ ယောရံ၊ နိရယံ ပပတိဿဟံ။
စတုက္ကဏံ စတုဒ္ဓါရံ၊ ဝိဘတ္တံ ဘာဂသောမိတံ။
အယောပါကာရပရိယန္တံ၊ အယသာ ပတိကုဇ္ဇိတံ။
တဿစာယောမယာ ဘူမိ၊ ဇလိတာ တေဇသာ ယုတာ။
သမန္တာ ယောဇနသတံ၊ ဖရိတွာ ဌာတိ သဗ္ဗဒါ။
တုတ္တာဟံ ဒီဃမဒ္ဓါနံ၊ ဒုက္ခံ ဝေဒိဿ ဝေဒနံ။
ဖလဉ္စ ပါပကမ္မဿ၊ တသ္မာ သောစာမဟံ ဘူသံ။-

ဟူသော ခြေကန်ဂါထာကို ဆို၏။

အဟံ၊ သည်။ စရမာနဿ၊ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော။ ဥဇ္ဇဘူတဿ၊ ဖြောင့်မတ်သောဖြစ်ခြင်းရှိသော။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန္တာအား။ ဝိပုဿန္ဓေန၊ အထူးသဖြင့် ကြည်ညို သဒ္ဓါသော။ စေတသ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဒေါဏိနိမ္မဇ္ဇနိ၊ နှမ်းညက်ဆီထွေးကို။ အဒါသိ၊ ပေးလှခဲ့ဘူးပြီ။

ကုသလဿ၊ ကောင်းသော။ ဇာယကမ္မဿ၊ ၎င်း။ ဝိပါကံ၊ ကို။ ဝိမာနသ္မိံ၊ ဌိ။ ဒီဃမန္တရံ၊ ဗရားနှစ်ဆူတို့၏ အကြားပတ်လုံး။ အနုဘောမိ၊ ခံစားရပေ၏။ တဉ္စ၊ ထိုအကျိုးသည်လည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပရိတ္တကံ၊ နည်းပါးလှပြီ။

ဉဒ္ဓံ၊ အထက်ဖြစ်သော နောက်ကာလ၌။ စတုဟိမာသေဟိ၊ လေးလတို့ဖြင့်။ ကာလံကြိယာ၊ သေခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ သည်။ ဧကန္တကဋ္ဌကံ၊ စင်စစ် စပ်ခါးဆင်းရဲသော။ ဘောရံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ စတုက္ကဏ္ဍံ၊ လေးထောင့်စပ်စပ်သော။ စတုဒ္ဓါရံ၊ တံခါးလေးခုတပ်သော။ ဝိဘတ္တံ၊ ညီညွတ်စွာ ဝေဘန်အပ်သော။ ဘာဂသော၊ အဘို့အားဖြင့်။ မိတံ၊ နှိုင်းရှည့်အပ်သော။ အယောပါကာရ ပရိယန္တံ၊ သံနံရံ တံတိုင်းကာအပ်သော။ အယသ၊ သံဖြင့်။ ပတိကုဇ္ဇိတံ၊ ပိတ်ဖုံးအပ်သော။ နိရယံ၊ ချမ်းသာမဘက် အဝီစိချောက်နရက်သို့။ ပပတိဿံ၊ ကျရချေတော့အံ့။

တဿစ၊ ထိုအဝီစိငရဲ၏လည်း။ ဘူမိ၊ မြေသည်။ အယောမယာ၊ သံဖြင့်ပြီး၏။ ဇလိတ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်ပ၏။ တေဇသ၊ မီးလျှံနှင့်။ ယုတ၊ ယှဉ်၏။ သမန္တာ၊ ဝဲယာရှေ့နေဘက် အထက်အောက်ပြင် ထက်ဝန်းကျင်အရပ်တို့၌။ ယောဇနသတံ၊ ယူဇနာတရာတိုင်အောင်။ ဖရိတွာ၊ နှံ့၍။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဌာတိ၊ တည်၏။

အဟံ၊ သည်။ တတ္ထ၊ ထိုအဝီစိငရဲ၌။ ဒီဃံ၊ ရှည်ကြာလေးမြင့်။ အဒ္ဓါနံ၊ ကာလပတ်လုံး။ ပါပကမ္မဿ၊ မကောင်းမှုကံ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးဖြစ်သော။ ဒုက္ခဉ္စေဒနာ၊ ဆင်းရဲဝေဒနာကိုလည်း။ ဝေဒိဿံ၊ ခံစားရလတ္တံ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ သည်။ ဘုသံ၊ ပြင်းပြစွာ။ သောစာမိ၊ စိုးရိမ် ပူဆွေးလှ၏။

ဤသို့ ဆိုသောအခါ၊ ထိုဥပါသကာသည် နတ်သမီး၏ ကိုးကွယ်ရာ ငါဖြစ်မည် ကြံစည်၍ အလှူပေးခြင်း၊ ဗရားဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့ခြင်း၌ တိုက်တွန်းလေ၏။ ထိုစကားကို လိုက်နာပြီးလျှင် နတ်သမီးလည်း လှေသားအပေါင်းကို ငွေချွေးမွှေးဥျး၍ အထူးထူးဘော နတ်ပုဆိုး စသည်များကို ပေးကမ်းပြီး၍ မြတ်စွာဗရားဘို့ နတ်ပုဆိုးတစ်လှူဒါန်း၍ ခြေတော်စုံကို ရှိခိုးပုံ မှာတမ်းများကို မှာထားလျက်၊ တရက်ခြင်းဖြင့် လှေကို လိုရာဆိပ်ကမ်းရောက်ပို့လိုက်၍၊ ဗရားထံတော်ပါး၌ အကြောင်းမျိုးစုံကို ကုန်သည်တို့ လျှောက်ထား၊ နက်ဘန်နေ၌ ဗရားအားရှိသော သံဃာအား

ကြီးမားသောအလှူကိုပေးလှူကြ၍ ပြိတ္တာမအား အမျှပေးဝေကြကုန်၏။ ပြိတ္တာမလည်း ထိုဘဝက စုတေလေသော်၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည် ရွှေဗိမာန်၌ နတ်သမီးတထောင်ခြံရံလျက် နတ်စည်းစိမ်ကို စံစားရလေ၏။ ။ ခလ္လဘတိယပေတဝတ္ထု။

၄၁-အပ္ပသက္ကာရ မည်သောနတ္ထိကဝါဒီ
လိစ္ဆဝီ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမင်းဝတ္ထု

မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံနေတော်မူစဉ်အခါ၊ အပ္ပသက္ကာရမည်သော နတ္ထိကဝါဒီလိစ္ဆဝီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမင်းသည် ဝေသာလီပြည်၌မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ချိုသာနှုတ်ထွက် အမျက်နည်းပါး သူတပါးဂုဏ်ကို နှုတ်ငုံ့မထား ဟုတ်တိုင်းပြောကြား တတ်သော သီလဝါကုန်သည်တဦးသည်၊ အိမ်ဈေးအနီးလမ်းတွင် ရွံ့ပွက်ကိုခန့်လွှား ကူးသန်းရသဖြင့် အများပင်ပန်းကြသည်ကိုမြင်၍ ညှိနှိုင်းမထင် ဖြူစင်သောနွားခေါင်းရိုးကို ဆောင်စေ၍ တံတားအမှတ်ဖြင့် ချထားစေ၏။ တစေ၏။

တနေ့သ၌ ရေချိုးစဉ်မမြင်ခိုက် မိတ်ဆွေ၏ ပုဆိုးကို ကစားလို၍ သိုဝှက်ပင်ပန်းစေပြီးမှပေး၏။ ထိုကုန်သည်၏ တူဖြစ်သောသူကား တပါးအိမ်ကဘဏ္ဍာကို ခိုးယူပြီး၍ ဥးရီး၏အိမ်ဈေးတွင်ထားသည်ကို ဘဏ္ဍာရှင်တို့ ရှာဘွေဘမ်းဆီး၍ ခိုးထုပ်နှင့်တူက တူဝှီးနှစ်ယောက်ကို မင်းအားပြရာတွင်၊ ဥးရီး၏ ဥးခေါင်းကိုဖြတ်စေတူကိုတံကျင်လျှိုစေသည်ရှိသော်၊ ဥးရီးကုန်သည်သည် ဘုမ္မစိုးနတ်မျိုး၌ဖြစ်၍ နွားခေါင်းရိုးကိုတံတားခင်းခဲ့လေခြင်းကြောင့်၊ အဆင်းဖြူဆွ မနောဇဝ နတ်မြင်းပုံကိုရ၏။ ဂုဏ်ရှိသောသူတို့၏ ကျေးဇူးကို ပြောဆိုခဲ့သောကြောင့် ကိုယ်မှ နတ်၌ဖြစ်သော နွံသာလှိုင်ပျံ၏။ သူတပါးအဝတ်ကို ပြု ရယ်စကား ဝှက်ထားမိခြင်းကြောင့် အဝတ်ကားမရှိ တုံးတလုံးဖြစ်ရ၏။ မိမိကံကို အစဉ်လျှောက်၍ ဆင်ခြင်သော်၊ တံကျင်လျှိုသောသူကိုမြင်၍ သနားသောကြောင့် မနောဇဝနတ်မြင်းကို စီးနင်းကာ ညဉ့်သန်းခေါင်အခါ တံကျင်လျှိုရာသို့သွား၍ မနီးမဝေးကရပ်လျက်။ ။ “ဇီဝဘော ဇီဝိတမေဝ သေယျော။” ဘော၊ အိုတံကျင်လျှိုခံရသောယောက်ျား။ ဇီဝ၊ အသက်ကြာရှည်တည်နေပါလော့။ တေ၊ သင်၏။ ဇီဝိတမေဝ၊ အသက်ကြာရှည်တည်နေခြင်းသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ ကောင်းမြတ်၏။ ဟု နေ့တိုင်းမပြတ်ဆို၏။

ထိုအခါ၊ အပ္ပသက္ကာရမင်းသည် မြို့တွင်း၌ ဆင်စီး၍ လှည့်လည်စဉ်၊ ပြတင်းပေါက်ကိုဘွင့်၍ ကြည့်သော မိန်းမကိုမြင်သဖြင့် ချစ်ခင်တပ်မက်ခြင်း ဖြစ်ရကား၊ လင်ယောက်ျားကို အပါး၌ခစားစေ၍၊ သတ်လိုသော အာသာဖြင့် သုံးယူဇနာကွာသော ဤမည်သောရေကန်မှ အရုဏ္ဏဝတီမြေနှင့် ကြာညှိပန်း စသည်တို့ကို

ညနေချမ်းရောက်အောင် ယူဆောင်ချေ၊ မရောက်လာလျှင် သေပြီမှတ်ဟု စေလွှတ် ပြီးလျှင်၊ နေမဝင်မီ တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားဟု တံခါးစောင့်ကိုဆို၏။ ထိုယောက်ျား လည်း ဒကရက္ခိကံစောင့်သော ရေကန်သို့ အပြင်းသွား၍၊ သနားသဖြင့် ဘီလူးပေး လိုက်သည်တို့ကို ယူငင်၍ နေမဝင်မီ ရောက်ငြားသော်လည်း၊ တံခါးကို မပိတ်ပါ သေးနှင့်ဟု ဟုတ်အော်စဉ်၊ မြို့တံခါးကို ပိတ်သွားသောကြောင့် မြို့တံခါး အနီးတွင် တံကျင်လျှိုထားသော ယောက်ျားကို သက်သေခံပါ တောင်းပန် ထွာသော်၊ ငါကား သေလု နီးချေ၍ သင့်သက်သေမခံနိုင်။ သန်းခေါင်ယံတွင် ငါ့ထံသို့ လာနေကျ ပြိတ္တာကို ဤအရပ်က စောင့် နေ၍ သင့် သက်သေ ခံစေ လော့ ဟု ဆိုသည်နှင့် ပြိတ္တာကို သက်သေပြုပြီးလျှင်၊ မိုးလင်းစင်သည့်အခါ ငါ့အာဏာကို လွန်ကျူးသည်ဟု သတ်မည်ရှိရာ၊ မလွန်ကျူးကြောင်းနှင့် ပြိတ္တာကို သက်သေ ညွှန်းခြင်းကြောင့် မင်းကိုယ်တိုင် ပြိတ္တာထံလိုက်ပါ၍။ ။ဇီဝ ဘော ဇီဝိတမေဝ သေယျော။ ဟု ဘုမ္မစိုး၊ နတ်ပြိတ္တာ ဆိုလာသောအခါ၊ အိုနတ်မင်း၊ တံကျင်လျှို ထားသော ဤယောက်ျားမှာ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊ သွားလာ၊ ထိုင်လျောင်းခြင်း၊ ဣရိယာ ပုတ် အလုပ်အကျွေး အစားအစာ ထံပါးသို့ လာသူ ဉာတကာ မရှိ၊ အောက် အထက်သွေးအတိ လိမ်းကျံ၊ နေ့နက်ဘန်ပင် သေရအံ့လား တမာသား တံကျင် ထက်၌ အလွန်လျှင် ငြိုငြင် ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၍နေရ၏။ ဤသူကို အဘယ်မူ၍ အသက်ရှည်ခြင်း၌ သင်တောင့်တ တိုက်တွန်း သနည်းဟု မင်းက မေးလေသော်၊ ဆွေမျိုး ဉာတိ ဖြစ်၍၊ ဤသူ သေလျှင် တံကျင်လျှို ခံရသော ဒုက္ခထက် အဆ ရာထောင်မက ဆင်းရဲလှသော ပဉ္စဝိဓဗန္ဓနဖြင့် နှောင်ဘို့ခြင်း၊ ခံတွင်း၌ သံရည်ပူ လောင်ခြင်း၊ မီးကျိုးတောင်သို့ တက်စေခြင်း၊ လောဟကုမ္ဘိ၌ ပစ်ချခြင်း၊ သန်လျက် ရွက်တောသို့ ဝင်စေခြင်း၊ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းသို့ မျှောချခြင်း၊ ငရဲကြီး၌ ပစ်ချခြင်း အားဖြင့် ခုနစ်ပါးသော ကြမ်းကြုတ်ခြင်း များသော စပ်ခါး ပူလောင် ကြောက် ဘွယ် ကောင်း သော ငရဲ၌ မအောင်းရ ပါစေနှင့် ဟူ၍ သနား ကြင်နာသော ကြောင့်။ ။ “ဇီဝ ဘော-ဇီဝိတမေဝ သေယျော” ။ ။ဟု ဆိုပါသည်ဟု ပြိတ္တာက ပြန်ကြားသော်၊ သင်ကား အဘဲ ကြောင့် ဖွေးဖွေးဖြူသော မနောဇဝ နတ်မြင်း၊ ထက်ဝန်းကျင်ထွန်းလင်း မွှေးကြိုင်သော ကိုယ်ရောင်၊ ကိုယ်နံ့ကို ရသနည်း။ အဘဲ ကြောင့်ကား အဝတ်မပါ ဖြစ်ရှာ ရသနည်းဟု မင်းက မေးပြန်သည်ကို၊ မြို့လယ် ဈေးနား ရွံ့ပွက်ကြား၌ နွားခေါင်းရိုးကို တံတားခင်းခြင်း၊ အမျက်မဝင်ကြည်လင် နူးညံ့သော စကားကိုဆိုခြင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ပြောဆိုခြင်း၊ ကစား ကျီစယ်လို့၍ မိတ်ဆွေ ရေချိုးရာ၌ ပုဆိုးကို ဝှက်ထား ပင်ပန်းမော်ခြင်းများ ကြောင့်၊ ဤကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးများကို ရသည်ဟု ပြိတ္တာ ပြောသည်ကို၊ နတ္ထိကဝါဒီ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမင်း မယုံကြည်ဟုဆိုသော်၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ နှစ်ပါး ကြောင့်၊ သတ္တဝါအများ ကောင်းစား ကြွယ်ဝခြင်း၊ ဆင်းရဲ နွမ်းလျခြင်း များကို မြင်ရှု၎င်း၊ ကြားရှု၎င်း ယုံကြည်သင့်ပါ၏။” ကံ ကံ၏အကျိုးကို သုံကြည်၍ကောင်း

သည်ကိုပြုသောသူတို့သာ လှူပြည်၊ နတ်ရွာ၌ ချမ်းသာကိုခံစားရကုန်၏။ မယုံကြည်
သော သူတို့ကား ငရဲစသည်၌ ဒုက္ခကိုခံစားရကုန်၏။ ရှေးကပြုသည့် ကောင်းမှု
လည်းမရှိ၊ အလှူပေး၍ အမျှပေးဝေသူလည်း မရှိသောကြောင့်၊ အဝတ်မဆီး
အချည်းနီးသာ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာနေရသည်ကို သင်မင်းကြီးရှုပါလောဟု ပြိတ္တာ
ဆိုက၊ သင့်၏အဝတ်ပုဆိုးရခြင်း၏ အကြောင်းရှိမူပြောပါ ယုံကြည်ပါမည်။
အဝတ်ပုဆိုးပေးလိုပါသည်ဟု မင်းဆို၏။

အရှင်ဥပါလိမထေရ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ရသေ့တထောင်တွင် ပါဝင်၍ ဈာယီ
ဝိမုတ္တ ဂုတ္တိန္ဒြိယ စသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဤဝေသာလီပြည်၏အနီးရှိ
ကပ်နစ္စနာအရပ်၌ သတင်းသုံးနေတော်မူသော ရဟန္တာသခင် အရှင် ကပ္ပိတကထံ
သွား၍ အဝတ်တစ်စုံဖြစ်စေ၊ နှစ်စုံဖြစ်စေလှူဒါန်း၍ အမျှပေးဝေပါမူ၊ အဝတ်
တန်းဆာ ဆင်ယင်လျက်လာသည်ကို သင်မင်းကြီးမြင်ရပါလိမ့်မည်။ ယခုကား နတ်
များကို မထေရ်တရားဟောနေဆဲဖြစ်၍ နောက်သင့်လျော်သည့်အခါမှ မထေရ်ထံ
သွားပါလောဟု ပြိတ္တာဆိုသည်နှင့် နန်းတော်သို့ပြန်သွားပြီးလျှင်၊ နောင်သင့်လျော်
သည့်အခါ သွား၍ ပုဆိုးရှစ်စုံ လှူဒါန်း၍ ပြိတ္တာအား အမျှပေးဝေ၏။

ဘုမ္မစိုး၊ နတ်ပြိတ္တာလည်း သာဓု- သာဓု- ခေါ်ရသဖြင့် ပတ္တာနုမောဒနာ
ကုသိုလ်အကျိုးရသည်နှင့် နတ်ဝတ်တန်းဆာတို့ကို ဆင်ယင်ဝတ်ယူ မြင်းဖြူကိုစီးနင်း
လျက် မထေရ်မင်းနှစ်ပါးတို့၏ ရှေ့ပါးတွင် ထင်ရှားစွာပေါ်လာ၏။ ထိုကောင်းမှု
အကျိုးကို မျက်မှောက်ထင်ထင် မြင်ရခြင်းကြောင့်၊ မင်းနှစ်သက်ဝမ်းသာ၍ ဤနေ့
မှစ၍ မကောင်းမှုကို မပြုပါပြီဟု နတ်ပြိတ္တာဖြင့် သက်သေပြု၏။

လိစ္ဆဝီမင်း ဤနေ့မှစ၍ မတရားကိုပယ်လှင့် တရားကိုကျင့်သည်ဖြစ်အံ့။ သင့်
သက်သေပြုပါမည်။ သင့်ထံသို့လည်း လာရောက်ပါမည်။ တံကျင်လျှိုထားသော
ထိုယောက်ျားကိုလည်း လျင်လျားစွာလှုတ်ပါ။ အသက်ချမ်းသာ တရားရှာ၍
သံသရာညွတ် ဆင်းရဲဝဋ်မှ လှုတ်ပါလေစေ။ မထေရ်ထံသို့လည်း ရံဘန်မပြတ်
ဆည်းကပ်သွားလာ တရားနာ၍ ကောင်းရာရောက်စွာ ကောင်းသောအမှုကို ပြုပါ
လောဟုဆို၍ နတ်ပြိတ္တာ သွားလေသော်၊ မင်းလည်း မြို့သို့ပြန်ဝင်၍ လျင်မြန်စွာ
လိစ္ဆဝီမင်းပရိသတ်ကို စည်းဝေးစေ၍ ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် တံကျင်လျှိုရက်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ရှိသောသူကို နတ်ယူ ဆေးကုစေ၍ အရှင်ဗုဒ္ဓ- ငရဲသို့ ရောက်ကြောင်း
မကောင်းမှုကို ပြုမိသောသတ္တဝါ ငရဲရွာမှ လှုတ်နိုင်ပါဥြးမည်လောဟု မထေရ်ကို
မေးလျှောက်၏။ များစွာကောင်းမှုပြုသော် လှုတ်၏ဟု မထေရ်ဆို၍ သရဏဂုဏ်
သိလှ၍တည်စေ၏။ ထိုအပွသက္ကာရ လိစ္ဆဝီမင်းသည် ကပ္ပိတက မထေရ်၏အဆုံး
အမိတ်တည်၍ သောတာပန်ဖြစ်၏။ တံကျင်လျှိုခံရသော ယောက်ျားလည်း၊ အနာ
ပျောက်ပ သံဝေဂရရှိ ရဟန်းပြုလျှင် မကြာခင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

“သော တတ္ထ ပတိဋ္ဌိတော ထေရဿ ဩဝါဒေ ဌတော သောတာပန္နော အဟောသိ၊ သူလာဝုတောပန ပုရိသော အရောဂေါ ဟုတော သံဝေဂ ဇာတော ဘိက္ခုသု ပဗ္ဗဇိတော နစိရဿေဝ အရဟတ္တံ ပါပုဏိ။”
ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။

ဤသို့လျှင် သူတော်ကောင်းနှင့် တွေ့ကြုံရသော တံကျင်လျှိုခံရသော ခိုးသူ၊ နတ္ထိက—မိစ္ဆာအယူရှိသော လိစ္ဆဝီမင်းများပင် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ကြသေး ၏။ သူတော်ကောင်းကို မှီဝဲပေါင်းဘော်ချခြင်းသည် လွန်မင်းစွာ ကျေးဇူးများ ၏ဟု ပြခြင်းငှါ—

တောဒိသာ သပ္ပုရိသာန သေဝနာ၊ မဟပ္ပလာ ဟောတိ သတံ ပိဇာနတံ။
သူလာဝုတော အဂ္ဂဖလံ အဖုဿယိ၊ ဖလံ ကနိဋ္ဌံ ပန အပ္ပသက္ကာရော။
ဟု၊ သင်္ဂါယနာတင် အရှင်မြတ်တို့ မိန့်အပ်ကုန်၏။

သတံ—သန္တာနံ၊ ငြိမ်သက်သော သဘောရှိကုန်သော။ ပိဇာနတံ—ပိဇာနန္တာနံ၊ အထူးသိတတ်သော ပညာရှိကုန်သော။ သပ္ပုရိသာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို။ သေဝနာ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်ခြင်းသည်။ တောဒိသာ၊ ဤသို့သော သဘောရှိသည်။ မဟပ္ပလာ၊ များမြတ်သောအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ ၏။ သူလာဝုတော၊ တံကျင် လျှိုအပ်သောယောက်ျားသည်။ အဂ္ဂဖလံ၊ အရတ္တဖိုလ်သို့။ အဖုဿယိ၊ ရောက်လေ ပြီ။ အပ္ပသက္ကာရောပန၊ အပ္ပသက္ကာရလိစ္ဆဝီမင်းသည်ကား။ ကနိဋ္ဌံ၊ အငယ်ဆုံးဖြစ် သော။ ဖလံ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့။ အဖုဿယိ၊ ရောက်လေပြီ။

ကပ္ပိတကမထေရ် ဤအကြောင်းအရာများကို သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၍ မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓအား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည် ဤအနက်ကို အဋ္ဌပုတ္တိပြု၍ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရားဟောတော်မူ၏။ များစွာသော သတ္တဝါ အပေါင်းအား များစွာအကျိုးရှိ၏။

၄၂-နိယတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအရာ၌ အယူမှားတတ်သည်ကို ပြသောအခန်း

ဤ အပ္ပသက္ကာရ ပေတဝတ္ထု၌။ ။ “ဘဂဝတိ ဇေတဝနေ ဝိဟရန္တေ အပ္ပ သက္ကာရေနာမ လိစ္ဆဝီရာဇာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နတ္ထိကဝါဒေ ဝါဒေ ဝေသာလိယံ ရဇ္ဇိကာရေသိ။”

ဘဂဝတိ၊ သည်။ ဇေတဝနေ၊ ၌။ ဝိဟရန္တေ၊ နေတော်မူသည်ရှိသော်။ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ၊ မှားသောအယူရှိသော။ နတ္ထိကဝါဒေ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို ပြုသော်လည်း ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးမရှိဟု မှတ်ယူပြောဆိုသော။ အပ္ပသက္ကာရေနာမ၊

မည်သော။ လိစ္ဆဝီရာဇာ၊ လိစ္ဆဝီမင်းသည်။ ဝေသာလိယံ၊ ၌။ ရဇ္ဇံ၊ မင်း၏ဖြစ်ကြောင်းကို။ ကာရေသိ၊ ပြုစေ၏။

ဤသို့အဋ္ဌကထာလာတိုင်း ဤအပ္ပသက္ကာရ လိစ္ဆဝီမင်းသည်၊ ကမ္မပထမြောက်သော နတ္ထိက၊ အဟေတုက၊ အကြိယဒိဋ္ဌိကြီးသုံးပါးတို့တွင်၊ နတ္ထိကဝါဒီ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်း။ ကပ္ပိတကမထေရ်ဟူသော ကလျာဏမိတ်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဘော် ရ၍ အယုကို စွန့်သောကြောင့်၊ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်ပဋိသန္ဓေကို မပေးနိုင်ရကား၊ နိယတဒိဋ္ဌိမဟုတ် အနိယတဒိဋ္ဌိတည်း။

“အထ မဟာသတ္တော အယံရာဇာ အတိဝိယ ဒဋ္ဌံ မိစ္ဆာဒဿနံ ဂဏှိ။ နိရယဘယေန နံ သန္တဇ္ဇေတွာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိံ ဝိသဇ္ဇာပေတွာ ပုန ဒေဝလောကေန အဿာသေဿာမိတိ စိန္တေတွာ မဟာရာဇ သစေဒိဋ္ဌိံ နဝိသဇ္ဇေဿ သိ၊ ဧဝံ အနန္တဒုက္ခံ နိရယံ ဂမိဿသိတိ ဝတွာ နိရယကထံ ပထပေသိ။”

အထ၊ ထိုအခါ၌။ မဟာသတ္တော၊ ဗရားလောင်း မဟာနာရဒ ကဿပဗြဟ္မာမင်းသည်။ အယံရာဇာ၊ ဤမင်းကား။ အတိဝိယ၊ အလွန်လျှင်။ ဒဋ္ဌံ၊ မြဲစွာ။ မိစ္ဆာဒဿနံ၊ ကို။ ဂဏှိ၊ ၏။ နိရယဘယေန၊ ဖြင့်။ နံ၊ ထိုမင်းကို။ သန္တဇ္ဇေတွာ၊ ခြိမ်းခြောက်၍။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိံ၊ ကို။ ဝိသဇ္ဇာပေတွာ၊ စွန့်စေ၍။ ပုန၊ တဘန်။ ဒေဝလောကေန၊ ဖြင့်။ အဿာသေဿာမိ၊ သက်သာစေအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စိန္တေတွာ၊ ၍။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ဒိဋ္ဌိံ၊ မိစ္ဆာအယုကို။ သစေဒိဋ္ဌိံ၊ သစေဒိဋ္ဌိံ၊ အကယ်၍မစွန့်လွှတ်သည်ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ မစွန့်သည်ရှိသော်။ အနန္တဒုက္ခံ၊ အတိုင်းမသိ ဆင်းရဲသော။ နိရယံ၊ သို့။ ဂမိဿသိ၊ သင်ရောက်ရလိမ့်မည်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ၍။ နိရယကထံ၊ ငရဲစကားကို။ ပထပေသိ၊ ပြောဟော၏။

ဟူ၍ မဟာနာရဒဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ လာသော ပါပမိတ္တ အစေလက ကဿပတက္ကတွန်း၏ မိစ္ဆာဝါဒ တရားစကားကို ကြားနာရသော အင်္ဂတိမင်းကြီးလည်း နတ္ထိကဝါဒီ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပင်တည်း။ ဗရားအလောင်းတော် ကလျာဏမိတ္တ မဟာနာရဒ ကဿပဗြဟ္မာမင်း၏ တရားစကားကို ကြားနာရသောကြောင့် မိစ္ဆာအယုကို စွန့်လွှတ်၍၊ အနိယတဒိဋ္ဌိဖြစ်သောကြောင့် အပါယ်ဘေးမှ လွတ်လေသည်။ ဤနိယတနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအရာ၌—

“ယေဝါပန တေသံ လဒ္ဓိံ ဂဟေတွာ ရတ္တိဋ္ဌာနေဝါ ဒိဝါဋ္ဌာနေဝါ နိသိန္နာ သဇ္ဈာယန္တိ ဝိမံသန္တိ။ တေသံ ကရောတော နကရိယတိပါပံ။ နတ္ထိဇောတု၊ နတ္ထိ ပစ္စယော။ မတော ဥစ္စိဇ္ဇတိတိ တသ္မိံ အာရမဏေ မိစ္ဆာသတိ သန္တိဋ္ဌတိ။ စိတ္တံကေဂ္ဂံ ဟောတိ။ ဇဝနာနိ ဇဝန္တိ။ ပထမဇဝနေ သတေကိစ္ဆာ ဟောန္တိ။ တထာ ဒုတိယာဒိသု။ သတ္တမေပန ဗုဒ္ဓါနိပိ အတေကိစ္ဆာ၊ အနိဝတ္တိနေ၊ အရိဋ္ဌကဏ္ဍက သဒိသာ။”

ယေဝါပန၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ တေသံ၊ ထိုနတ္ထိက၊ အဟေတုက၊ အကြိယ
 ဒိဋ္ဌိဆရာတို့၏။ လဒ္ဓိံ၊ အယူကို။ ဂဟေတုာ၊ ရှိ။ ရတ္တိဋ္ဌာနေဝါ၊ ဌ်ငှင်း။ ဒိဝါ
 ဋ္ဌာနေ၊ ဌ်သော်ငှင်း။ နိသိန္ဒာ၊ ထိုင်ကုန်လျက်။ သဗ္ဗာယန္တိ၊ တိတ္ထိကျမ်းဂန်ကို
 ရှုတ်အံ့ကုန်၏။ ဝိမံသန္တိ၊ စုံစမ်းကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ကရောတော၊
 မကောင်းမှုကို ပြုသောသူအား။ ပါပံ၊ ကို။ နကရိယတံ၊ ပြုအပ်သည် မမည်။
 ဟေတု၊ သတ္တဝါတို့ ဆင်းရဲ ချမ်းသာကြောင်း ဇနကဟိတ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
 ပစ္စယော၊ ဥပတ္တမ္ဘကအကြောင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မတော၊ သေလေသောသတ္တဝါ
 သည်။ ဥစ္ဆိဇတံ၊ ပြတ်တောက် ပျောက်ဆုံး တုံးလေတော့၏။ ဣတံ၊ ဤသို့။ တသ္မိံ
 အာရမဏေ၊ ထိုမှားသောအာရုံ၌။ သတံ၊ မိစ္ဆာသတိသည်။ သန္တိဋ္ဌတံ၊ ကောင်းစွာ
 တည်၏။ စိတ္တံ၊ သည်။ ဧကဂ္ဂံ၊ တည်ကြည်သည်။ ဟောတံ၊ ၏။ ဇဝနာနိ၊ ဒိဋ္ဌိဂတ
 သမ္ပယုတ်လောတို့သည်။ ဇဝန္တိ၊ စောကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ပထမဇဝနေ၊
 ၌။ သတေကိစ္ဆာ၊ ကုစားနိုင်ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်သေးသည်။ ဟောန္တိ၊
 ကုန်၏။ ဒုတိယာဒိသု၊ ဒုတိယလောစသည်တို့၌။ တထာ၊ ထိုအတူတည်း။ သတ္တမေ
 ပန၊ ၌ကား။ ဗုဒ္ဓါနံပိ၊ တို့သည်သော်လည်း။ အတေကိစ္ဆာ၊ မကုစား နိုင်ကုန်။
 အနိဝတ္တိနော၊ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ခြင်းမရှိကုန်။ အရိဋ္ဌကဏ္ဍကသဒိသာ၊ အရိဋ္ဌရဟန်း၊
 ကဏ္ဍက သာမဏေတို့နှင့် အလားတူကုန်၏။

ဤသီလကွန် အဋ္ဌကထာကို တွေ့မြင်၍ ဇောခုနစ်ကြိမ်မျှ စောလျှင်ပင်၊ ထိုဘဝ
 တွင် ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်သည်ဖြစ်စေ၊ မစွန့်သည်ဖြစ်စေ၊ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၍
 သေလျှင် ဧကန္တအဝိစိရဲသို့ လားရ၏ဟု အထင်အမှတ်မှားတတ်၏။ မမှတ်မှားသင့်။
 ဤအရာ၌ ကျက်မှတ်ဘို့ရန် အကျဉ်းပါ၌ အနက် မျှကိုပြအံ့။ အကျယ်ကိုလို့မ မောင်း
 ထောင်ဆရာတော်စီရင်သော (ကမ္မပိနိစ္ဆယကျမ်း) မြို့ပြင်ကြီးဆရာတော်စီရင်သော
 (ငါးစောင်တွဲကျမ်း)။ မန်လည်မြို့မ ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးဆရာတော် စီရင်သော
 (ဒိဋ္ဌိဝိသောဓနဝဇီရဂ္ဂဒိပနိကျမ်း) များကိုရှု။

“သမ္ပဇမာနာ ပန တိရစ္ဆာနယောနိံ အာဝဟတိ၊ ဝိပဇ္ဇမာနာ နိရယံ။”
 မူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ။

သမ္ပဇမာနာပန၊ တိရစ္ဆာန်ပုံ ပြည့်စုံအောင်ကျင့်သော ဒိဋ္ဌိသည်ကား။ တိရစ္ဆာန
 ယောနိံ၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးသို့။ အာဝဟတိ၊ ဆောင်၏။ ဝိပဇ္ဇမာနာ၊ တိရစ္ဆာန်ပုံ
 မပြည့်စုံ မသေချာမှု။ နိရယံ၊ သို့။ အာဝဟတိ၊ ၏။

ဣတိခေါ ပုဏ္ဏ သမ္ပဇမာနံ ကုက္ကုရဝတံ ကုက္ကုရာနံ သဟဗျတံ ဥပ
 ပဇ္ဇတိ၊ ဝိပဇ္ဇမာနံ နိရယံ။ ။ဣတိခေါ သေနိယ သမ္ပဇမာနံ ဂေါဝတံ
 ဂုန္ဒံ သဟဗျတံ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ဝိပဇ္ဇမာနံ နိရယံ။ ။မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်။

ပဏ္ဍ၊ ပဏ္ဍတက္ကတန်း။ ဣတိခေါ၊ ဤသို့လျှင်။ ကုက္ကုရဝတံ၊ ခွေးကဲ့သို့သော အကျင့်သည်။ သမ္ပုဇ္ဇမာနံ၊ သေချာပြည့်စုံ ခွေးပုံကျသည်ရှိသော်။ ကုက္ကုရုနံ၊ တို့၏။ သဟဗျတံ၊ အဘော်အပြစ်သို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ သေခါ လှန်မစောက် ကပ်ရောက်၏။ ဝိပဇ္ဇမာနံ၊ ခွေးပုံမသက် မျက်ကွက်သည်ရှိသော်။ နိရယံ၊ သို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ၏။ ။ ဂေါတလည်း အနက်နည်းတူ။

“သမ္ပုဇ္ဇမာနာ ယထာဝိမိ ပတိပတ္တိယာ တိရစ္ဆာနယောနိ” အာဝဟတိ၊ ကမ္မသရိက္ခကေနဟိ ဝိပါကေနော ဘဝိတဗ္ဗံ။ ။ မူလပဏ္ဏာသဋ္ဌိကာ။

သမ္ပုဇ္ဇမာနာ၊ သည်။ ယထာဝိမိပတိပတ္တိယာ၊ ဥပဒေ အစီအရင်ရှိတိုင်း ကျင့် သဖြင့်။ တိရစ္ဆာနယောနိ၊ သို့။ အာဝဟတိ၊ ၏။ ဟိသစ္စံ၊ ၏။ ဝိပါကေန၊ သည်။ ကမ္မ သရိက္ခကေနော၊ ကံနှင့်တူသည်သာလျှင်။ ဘဝိတဗ္ဗံ၊ ဖြစ်သင့်၏။

“ဗြဟ္မာနံပနေသာ တံတံဒိဋ္ဌိသဟဇာတာပိ နတတ္ထ ဇာယတိ ဂေါကြိ ယာဒိ ဝိပုတိပတ္တိ မူလကာယ ဒိဋ္ဌိယာ ဗြဟ္မာနံ အသမ္ဘဝတော”။ ။ ပတိသမ္ဘိဒါမဂ်ဂဏ္ဍိ။

ဗြဟ္မာနံပန၊ တို့၏ကား။ သော၊ ထိုကမ္မစေတနာသည်။ တံတံဒိဋ္ဌိသဟဇာတာပိ၊ ထိုထိုသသတုစ္ဆေဒ အယုနှင့်တကွ ဖြစ်သော်လည်း။ တတ္ထ၊ ထိုငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၌။ နဇာယတိ၊ မဖြစ်။ ကသ္မာ၊ မူကား။ ဂေါကြိယာဒိ ဝိပုတိပတ္တိ မူလကာယ၊ နှားအမူ အရာစသော ဘောက်ပြန်သော အကျင့်၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်သော။ ဒိဋ္ဌိယာ၊ အယု၏။ ဗြဟ္မာနံ၊ တို့အား။ အသမ္ဘဝတော၊ မဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။

“ယထာ ဟိ မဂ္ဂမာသပ္ပမာဏာပိ ပါသာဏသက္ခရာ ဥဒကေ ပတိတာ ဥပရိပဝတ္တမာနာနာမ နတ္ထိ၊ ကေန္တိ ဟေဋ္ဌာဝ ပတတိ၊ ဧဝမေဝ အန္တမသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိပိ သဂ္ဂံ ဥပနေတုံ သမတ္တာနာမ နတ္ထိ။ အပါယေသုယေဝ နိမုဇ္ဇာပေတိ”။ ။ ကေဂုံတ္တရ အဋ္ဌကထာ။

ဟိ တံပါကဋီကရောမိ၊ ထိုစကားကို ထင်ရှားပြုဉာအံ့။ မဂ္ဂမာသပ္ပမာဏာပိ၊ ပဲနောက်၊ ပဲကြီးပမာဏမျှရှိသော်လည်း။ ပါသာဏသက္ခရာ၊ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက် စရစ်သည်။ ဥဒကေ၊ ၌။ ပတိတာ၊ ကျလတ်သည်ရှိသော်။ ဥပရိ၊ ရေပေါ်၌။ ပဝတ္တ မာနာနာမ၊ ဖြစ်ပေါ်သည်မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ကေန္တိ၊ စင်စစ်။ ဟေဋ္ဌာဝ၊ သို့သာ လျှင်။ ပတတိယထာ၊ ကဲ့သို့။ ဧဝမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အန္တမသော၊ အယုတ်ဆုံး အားဖြင့်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ သည်ပင်သော်လည်း။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ရွာသို့။ ဥပနေတုံ၊ ဆောင်ခြင်းငှါ။ သမတ္တာနာမ၊ စွမ်းနိုင်သော ဒိဋ္ဌိမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အပါယေသုယေဝ၊ တို့၌သာလျှင်။ နိမုဇ္ဇာပေတိ၊ နစ်မြုပ်စေ၏။

“နတ္ထိကာဟေတုက အကြိယ ဒိဋ္ဌိဟိဇေ ကမ္မပထ ဘေဒေါ ဟောတိ၊
နအညဒိဋ္ဌိဟိ” ။ ။ အဋ္ဌသာလိနိစသည်။

နတ္ထိကာဟေတုက အကြိယ ဒိဋ္ဌိဟိဇေ၊ တို့ဖြင့်သာလျှင်။ ကမ္မပထဘေဒေါ၊
ကမ္မပထမြောက်သည်။ ဟောတိ၊ ၎င်း။ အညဒိဋ္ဌိဟိ၊ တပါးသောဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်။ ကမ္မပထ
ဘေဒေါ၊ သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။

“အနိယတာ အပ္ပသာဝဇ္ဇော၊ နိယတာ မဟာသာဝဇ္ဇော” အဋ္ဌသာလိနိစသည်။
အနိယတာ၊ အကျိုးပေး မမြဲသောဒိဋ္ဌိသည်။ အပ္ပသာဝဇ္ဇော၊ နည်းသောအပြစ်
ရှိ၏။ နိယတာ၊ သည်။ မဟာသာဝဇ္ဇော၊ ၎င်း။ (အနက်)။ ။ “ခန္ဓဘေဒါနန္တရမေဝ
ဝိပါကဒါနတော နိယတာ” ။ ။ အဋ္ဌသာလိနိ။

ခန္ဓဘေဒါနန္တရမေဝ၊ ခန္ဓာပျက်ကြွေ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌သာလျှင်။ ဝိပါက
ဒါနတော၊ အပါယ် ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးခြင်းကြောင့်။ နိယတာ၊ မည်၏။

“တတ္ထ ကောစိ ဧကံဒဿနံ ဩက္ကမတိ၊ ကောစိ ဒေ။ ကောစိ တိဏိပိ။
ကေသ္မိံ ဩက္ကန္တေပိ ဒ္ဓိသုပိ တိသုပိ ဩက္ကန္တေသု နိယတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကောဝ
ဟောတိ၊ ပတ္တော သဂ္ဂမဂ္ဂါဝရဏဉ္စေဝ မောက္ခမဂ္ဂါဝရဏဉ္စေ။ အဘဗ္ဗော
တဿတ္တ ဘာဝဿ အနန္တရံ သဂ္ဂမ္ပိ ဂန္တံ။ ပဂေဝ မောက္ခံ။ ဝဇ္ဇခါဏုကော
နာမေသ သတ္တော ပထဝီဂေါပကော။ ယေဘုယျေန ဧဝရူပဿ ဘဝတော
ဝုဋ္ဌာနံ နတ္ထိ” ။ ။ သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာ။

တတ္ထ၊ ထိုသုံးပါးသော ဒိဋ္ဌိတို့တွင်။ ကောစိ၊ အချို့သောသူသည်။ ဧကံ၊ သော။
ဒဿနံ၊ မိစ္ဆာအယူသို့။ ဩက္ကမတိ၊ သက်ဝင်၏။ ကောစိ၊ သည်။ ဒေ၊ ကုန်သော။
ကောစိ၊ သည်။ တိဏိပိ၊ သုံးပါးလုံးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဒဿနာနိ၊ တို့သို့။ ဩက္က
မတိ၊ ၎င်း။ ကေသ္မိံ၊ တခုသောအယူသို့။ ဩက္ကန္တေပိ၊ သက်အပ်သော်၎င်း။ ဒ္ဓိသုပိ၊
နှစ်ခုသော အယူတို့သို့လည်း။ တိသုပိ၊ တို့သို့လည်း။ ဩက္ကန္တေသု၊ သက်ဝင်အပ်ကုန်
သည်ရှိသော်၎င်း။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကောဝ၊ အကျိုးပေးမြဲသော အယူရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်
သည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ၎င်း။ သဂ္ဂမဂ္ဂါဝရဏဉ္စေဝ၊ နတ်ရွာသုဂတိ လမ်းပိတ်ခြင်း
သို့၎င်း။ မောက္ခမဂ္ဂါဝရဏဉ္စေ၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းပိတ်ခြင်းသို့၎င်း။ ပတ္တော၊ ရောက်ရလေ၏။
အဘဗ္ဗော၊ တဿအတ္တဘာဝဿ၊ ထိုကိုယ်အဖြစ်၏။ အနန္တရံ၊ ၌။ သဂ္ဂမ္ပိ၊ လူ့ရွာနတ်ရပ်သို့သော်
လည်း။ ဂန္တံ၊ ငှါ။ အဘဗ္ဗော၊ မထိုက်။ မောက္ခံ၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်သို့ကား။ ဂန္တံ၊ ငှါ။
ပဂေဝအဘဗ္ဗော၊ မထိုက်လျှင်ဆော စောစောသာလျှင်တည်း။ သေဇော၊ သတ္တော၊
ထိုနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသတ္တဝါသည်။ ဝဇ္ဇခါဏုကောနာမ၊ ဝဋ်သစ်ငုတ်မည်၏။ ပထဝီ
ဂေါပကော၊ မြေစောင့် သတ္တဝါတည်း။ ယေဘုယျေန၊ များသော အားဖြင့်၊ ဧဝ
ရူပဿ၊ ဤသို့သဘောရှိသော သတ္တဝါအား။ ဝါ၊ ၎င်း။ ဘဝတော၊ ဘဝစက်မှ။ ဝုဋ္ဌာနံ၊
လွတ်ထွက် ထမြောက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ကိံပနေသာ ကေသိံယေဝ အတ္တဘာဝေ နိယတော ဟောတိ။ ဥဒါဟု အညသိမ္ပိတိ။ ကေသိံယေဝ အတ္တဘာဝေ နိယတော။ အာသေဝနံဝသေန ပနဘဝန္တရေပိတံတံဒိဋ္ဌိံ ရောစေတိယေဝ။ ဝေရူပဿဟိ ဘဝတော ဝုဋ္ဌာနံ နာမ နတ္ထိ။ •။ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ။

ကိံပန၊ အသိနည်း။ သေ-သော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ကေသိံယေဝ အတ္တဘာဝေ၊ တဘဝ၌သာလျှင်။ နိယတော၊ မြဲသောအယူရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ အညသိမ္ပိ၊ တပါးသော ဘဝ၌လည်း။ နိယတော၊ သည်။ ဟောတိ၊ လော။ ဣတိ၊ ဤကားအမေးတည်း။ ကေသိံယေဝအတ္တဘာဝေ၊ တဘဝ၌သာလျှင်။ နိယတော၊ ၏။ ပန၊ ယင်းသို့ ဖြစ်သော်လည်း။ အာသေဝနံဝသေန၊ အထုံဝါသနာပါသည်၏အစွမ်းဖြင့်။ ဘဝန္တရေပိ၊ ဘဝတပါး၌လည်း။ တံတံဒိဋ္ဌိံ၊ ထိုထိုယူနေကျအယူကို။ ရောစေတိယေဝ၊ နှစ်သက်တတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ ဝေရူပဿ၊ အား။ ယေဘုယျေန၊ ဖြင့်။ ဘဝတော၊ မှ။ ဝုဋ္ဌာနံနာမ၊ မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

“ဣတိ အာသေဝနံဝသေန ဘဝန္တရေပိ တံတံဒိဋ္ဌိယာ ရောစနတော ယေဘုယျေနာသ ဘဝတော ဝုဋ္ဌာနံ နတ္ထိတိကတွာ ဝဋ္ဌခါဏုကော နာမေသ ဇာတော၊ နပန မိစ္ဆတ္တနိယာမဿ အစုန္တိကတာယ”။ ။ သီလက္ခန္ဓံ မဟာဋီကာ။

ဣတိ၊ ဤသို့။ အာသေဝနံဝသေန၊ အရှိန်ရသည်၏ အစွမ်းဖြင့်။ ဘဝန္တရေပိ၊ ၌လည်း။ တံတံဒိဋ္ဌိယာ၊ ထိုထိုယူနေကျ မိစ္ဆာအယူကို။ ရောစနတော၊ နှစ်သက်ခြင်းကြောင့်။ အသ၊ ထိုသူ၏။ ဝါ၊ အား။ ယေဘုယျေန၊ ဖြင့်။ ဘဝတော၊ မှ။ ဝုဋ္ဌာနံ၊ ကျွတ်လွတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိကတွာ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ သေ-သော၊ ထိုသူသည်။ ဝဋ္ဌခါဏုကောနာမ၊ မည်သည်။ ဇာတော၊ ၏။ မိစ္ဆတ္တနိယာမဿ၊ နိယတမိစ္ဆာအယူ၏။ အစုန္တိကတာယ၊ စင်စစ်ဆုံးတုံးအောင်ပြုသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်။ ဝါ၊ ကြောင့်။ ဝဋ္ဌခါဏုကောနာမ၊ မည်သည်။ နပနဇာတော၊ ဖြစ်သည်ကားမဟုတ်။

“ယာစ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နိယတတိ အဟေတုကဝါဒ အကြိယဝါဒ နတ္ထိကဝါဒေသု အညတရာ၊ တံ ဂဟေတွာ ဌိတပုဂ္ဂလံ ဗုဒ္ဓသတံပိ ဗုဒ္ဓသဟဿံပိ ဗောဓေတုံ နသက္ကောတိ”။ ။ အဋ္ဌသာလိနိ။

ယာစမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနိယတတိ၊ ဟူသည်ကား။ အဟေတုကဝါဒ၊ အကြိယဝါဒ၊ နတ္ထိကဝါဒေသု၊ အယူတို့တွင်။ အညတရာ၊ တပါးပါးသောအယူတည်း။ တံ၊ ထိုအယူကို။ ဂဟေတွာ၊ ၍။ ဌိတပုဂ္ဂလံ၊ တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဗုဒ္ဓသတံပိ၊ ဗုဒ္ဓအရာသည် သော်၎င်း။ ဗုဒ္ဓသဟဿံပိ၊ ဗုဒ္ဓအထောင်သည်သော်၎င်း။ ဗောဓေတုံ၊ ချေချွတ်ခြင်းငှါ။ နသက္ကောတိ၊ မတတ်နိုင်။

“ဂဟေတွာ ဌိတန္တိစေတေန ယဒိ တံ ဝိသဇ္ဇေတိ၊ မဂ္ဂေါပိဿ အဝါရိ
တောတိ ဒဿေတိ၊ တေနော အာဂမဋ္ဌကထာသု ယေဘုယျေန ဘဝတော
ဝုဋ္ဌာနံ နတ္ထိတိ ဝုတ္တံ” ။ ။မဂ်လတ္ထဒီပနီ။

ဂဟေတွာဌိတံန္တိစေတေ- ဟူသော ဤပါဌ်ဖြင့်လည်း။ တံ၊ ထိုအယုကို။ ယဒိ
ဝိသဇ္ဇေတိ၊ အကယ်၍စွန့်အံ့။ အဿ၊ ဆိုသ၏။ မဂ္ဂေါပိ၊ မဂ်ရခြင်းကိုလည်း။ အဝါ
ရိတော၊ မတားမြစ်အပ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒဿေတိ၊ ပြ၏။ တေနော၊ ထို့ကြောင့်
သာလျှင်။ အာဂမဋ္ဌကထာသု၊ သုတ်အဋ္ဌကထာတို့၌။ ယေဘုယျေန ဘဝတော
ဝုဋ္ဌာနံ နတ္ထိတိ၊ ဟူ၍။ ဝုတ္တံ၊ မိန့်ဆိုအပ်၏။

“ဇဝနာနိ ဇဝန္တိတိ အနေကက္ခတ္တံ၊ တေနာကာဇပုန ပုဗ္ဗဘာဂိယေသု
ဇဝနဝါရေသု ပဝတ္ထေသု သန္တိဋ္ဌာနဘူတေ သဗ္ဗပစ္ဆိမေ ဇဝနဝါရေ သတ္တ
ဇဝနာနိ ဇဝန္တိ” ။ ။သီလက္ခန္ဓီကာသစ်။

ဇဝနာနိ ဇဝန္တိ-ဟူသည်ကား။ အနေကက္ခတ္တံ၊ အကြိမ်များစွာ။ တေနာ
ကာရေန၊ ထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ ပုဗ္ဗဘာဂိယေသု၊ ရှေးအဘို့၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ဇဝန
ဝါရေသု၊ ဇောဝါရတို့သည်။ ပဝတ္ထေသု၊ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်။ သန္တိဋ္ဌာနဘူတေ၊
ဆုံးဖြတ်သည်ဖြစ်၍ဖြစ်သော။ သဗ္ဗပစ္ဆိမေ၊ အလုံးစုံတို့မှ နောက်ဆုံး ဖြစ်သော။
ဇဝနဝါရေ၊ ဇောဝါရ၌။ သတ္တဇဝနာနိ၊ ဇောခုနစ်ချက်တို့သည်။ ဇဝန္တိ၊ စောကုန်၏။

“ပဉ္စဟိ အာနန္တရိယကမ္မာနိ မဟာသာဝဇ္ဇာနိနာမ၊ တေဟိပိ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
ယေဝ မဟာသာဝဇ္ဇတရာတိ အဓိပ္ပာယော။ ကဿှ၊ တေသံဟိ ပရိစ္ဆေဒေဂါ
အတ္ထိ၊ စတ္တာရိဟိ အာနန္တရိယကမ္မာနိ နိရယေ နိဗ္ဗတ္တာပေန္တိတိ ဝုတ္တာနိ၊
သံဃဘေဒ ကမ္မံပိ နိရယေ ကပ္ပဋ္ဌိတိကမေဝ ဟောတိ၊ ဧဝမေ တေသံ
ပရိစ္ဆေဒေဂါ အတ္ထိ၊ ကောဋ္ဌိ ပညာယတိ၊ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယာပန ပရိစ္ဆေဒေဂါ
နတ္ထိ။ သာဟိ ဝဋ္ဋဿ မူလံ၊ တာယ သမန္နာဂတဿ ဘဝတော ဝုဋ္ဌာနံ နတ္ထိ။
ဧဝ တဿ သောတဗ္ဗံ မညန္တိ။ တေပိ ဝိပုတိ ပါဒေတိ။ တာယ သမန္နာ
ဂတဿ နေဝသဂ္ဂေါ အတ္ထိ၊ နမဂ္ဂေါ။ ကပ္ပဝိနာသေ မဟာဇနေ ဗြဟ္မလော
ကေ နိဗ္ဗတ္တန္တေ နိယတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကော တတ္ထ အနိဗ္ဗတ္တိတွာ ပိဋ္ဌိစက္ကဝါဠေ
နိဗ္ဗတ္တိ” ။ ။ကေဂံတ္တရဋ္ဌကထာ။

ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ အာနန္တရိယကမ္မာနိ၊ အဘို့သည်။
မဟာသာဝဇ္ဇာနိနာမ၊ အပြစ်ကြီးသောကံ မည်ကုန်၏။ တေဟိပိ၊ ထိုကံ တို့ထက်
လည်း။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယေပ၊ သည်သာလျှင်။ မဟာသာဝဇ္ဇတရာ၊ အလွန်ကြီးမင်းသော
အပြစ်ရှိ၏။ ဣတိအယံ၊ ဤသည်ကား။ အဓိပ္ပာယော၊ အလိုတည်း။ ကဿှ၊
အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ တေသံ၊ ထိုအနန္တရိယကံ

ငါးပါးတို့၏။ ပရိစ္ဆေဒေါ၊ အပိုင်းအခြားသည်။ အတ္ထိရိ၏။ ဟိဝိတ္တာရေမိ၊ ချဲ့ဥးအံ့။ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်သော။ အာနန္တရိယ ကမ္မာနိ၊ တို့ကို။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ နိဗ္ဗတ္တာပေန္တိတိ၊ ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏ဟူ၍။ ဝုတ္တာနိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ သံသဘောဒကမ္မိပိ၊ သည်လည်း။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ ကပ္ပဋိတိကမေဝ၊ အာယုကပ်ပတ်လုံးမျှသာ။ ဝါ၊ အသင်္ချေယုကပ်ပတ်လုံးမျှသာ တည်စေတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧကေသံ၊ ထိုအနန္တရိယကံတို့၏။ ပရိစ္ဆေဒေါ၊ သည်။ အတ္ထိ၊ ၏။ ကောဋီ၊ အဆုံးအစွန်သည်။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယာပန၊ ၏ကား။ ပရိစ္ဆေဒေါ၊ သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သာ၊ ထိုနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသည်။ ဝဋ္ဋဿ၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲ၏။ မူလံ၊ အမြစ်အရင်းစည်း။ တာယ၊ ထိုနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနှင့်။ သမန္နာဂတဿ၊ အား၊ ၏။ ဘဝတော၊ မှ။ ဝုဋ္ဌာနံ၊ ထမြောက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ တဿ၊ ထိုတိတ္ထိဆရာ၏စကားကို။ သောတဗ္ဗံ၊ လိုက်နာသင့်၏ဟူ၍။ မညန္တိ၊ ထင်ရောက် မှောက်မှားကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုသူတို့ကိုလည်း။ ဝိပုတိပါဒေတိ၊ အကျင့်မှောက်မှား ပျက်ပြားချွတ်ယွင်းစေ၏။ တာယ၊ ထိုနိယတမိစ္ဆာအယုနှင့်။ သမန္နာဂတဿ၊ အား၊ ၏။ သဂ္ဂေါ၊ သုဂတိသည်။ နေဝအတ္ထိ၊ မရှိ။ မဂ္ဂေါ၊ မဂ်ရခြင်းသည်။ နအတ္ထိ၊ မရှိ။ ကပ္ပဝိနာသေ၊ ကမ္မာပျက်ခါ၌။ မဟာဇနေ၊ သတ္တဝါအများသည်။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ၌။ နိဗ္ဗတ္တန္တေ၊ ဖြစ်ကြလတ်သော်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကော၊ နိယတမိစ္ဆာ အယုရှိ သည့်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌။ အနိဗ္ဗတ္တိတော၊ မဖြစ်ရမူ၍။ ပိဋ္ဌိစက္ကဝါဠေ၊ မီး၊ ရေ၊ လေ၊ မရောက်သော နောက်ဘေးစကြဝဠာ၌။ နိဗ္ဗတ္တတိ၊ ဖြစ်ရ၏။

နာဟံ ဘိက္ခဝေ အညံ ကေဓမ္မိပိ သမနု ပဿာမိ၊ ယံ ဧဝံ မဟာသာဝဇ္ဇံ ယထယိဒံ ဘိက္ခဝေ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပရမာနိ ဘိက္ခဝေ ဝဇ္ဇာနိ။ ။
 ကေဂုံတ္တရပါဠိတော်။

ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ ဣဒံ အယံမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ဤမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသည်။ မဟာသာဝဇ္ဇာယထာ၊ အပြစ်ကြီးရှိသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ယံဓမ္မဇာတံ၊ အကြင်တရားသည်။ မဟာသာဝဇ္ဇံ၊ အပြစ်ကြီးရှိ၏။ ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ အညံ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမှတစ်ပါးသော။ တံကေဓမ္မိပိ၊ ထိုတခုသော တရားကိုမျှလည်း။ အဟံ၊ သည်။ နသမနုပဿာမိ၊ မြင်တော်မူ။ ဘိက္ခဝေ၊ တို့။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ သည်။ ပရမာနိ၊ လွန်ကဲကုန်သော။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်တို့တည်း။

ခန္ဓာ အဝိဇ္ဇာ ဖဿောစ၊ သညာ တက္ကော အယောနိသော။
 ဒုမ္မိတ္တော ပရတော သောသော၊ ဒိဋ္ဌိဌာနာနိ အဋ္ဌဓာ။ ။

ပတိသမ္ဘိဒါမဂ္ဂပါဠိသင်္ဂဟဂါထာ။

ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၎င်း။ အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟ၎င်း။ ဖဿောစ၊ ၎င်း။ သညာ၊ ၎င်း။ တက္ကော၊ ဝိတက်၎င်း။ အယောနိသော၊ မသင့်မတင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၎င်း။ ဒုမ္မိတ္တော၊ ပါပမိတ္တ ပုဂ္ဂိုလ်၎င်း။ ပရတောသောသော၊ မိတ်ဆွေ ယုတ်ထံမှ ကြားနာ ရသော

မိစ္ဆာတရားသံဍဏ်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒိဋ္ဌိဋ္ဌာနာနိ၊ မိစ္ဆာအယူ၏ အကြောင်းတို့သည်။
အဋ္ဌဓာ၊ ရှစ်ပါးအပြားရှိကုန်၏။

တသ္မာ အကလျာဏဇနံ၊ အာသိဝိသပိဝေဂါရဂံ။
အာရကာ ပရိဝဇ္ဇေယျ၊ ဘူတိကာမေ ဝိစက္ခိဏော။ ။

သီလက္ခန္ဓာဒွကထာနုသာသနီ။

တသ္မာ၊ ထိုသို့ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၏ လွန်မင်းစွာ အပြစ်ရှိခြင်းကြောင့်။ ဘူတိကာ
မေ၊ လောကီ လောကုတ် မယုတ်ဖွံ့ထွား ကြီးပွားခြင်းကို အလိုရှိသော။ ဝိစက္ခိ
ဏော၊ ကျိုးကြောင်း မြင်သိ ပညာရှိသည်။ အကလျာဏဇနံ၊ အယူပျက်ချော်
မည့်တော်ကို။ အာသိဝိသံ၊ လျင်မြန်သော အသိပ်ရှိသော။ ဥရဂံဣာ၊ မြေပေး
ဪဟောက်ကိုလှဲသို့။ အာရကာ၊ အဝေးမှ။ ပရိဝဇ္ဇေယျ၊ ရှောင်ကွင်းရာ၏။

၄၃-မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ နန္ဒိကပေတဝတ္ထု

မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော် မူသည့်နောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်
လောက်တွင်၊ ဇမ္ဗူသောင်းခွင် မြေပြင် အလုံးကို ဘုန်းလက်ရုံး အာဏာ လွှမ်း
ချုပ်လျက်၊ ဓမ္မာသောကမင်း ထီးဖြူအုပ်၍ ဧကရာဇ်မင်း ပြုလုပ်စဉ်အခါ၊ သုရဋ္ဌ
တိုင်းကို အစိုးရသော ပိဂ်လမင်း၏ နတ္ထိက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသော နန္ဒိက စစ်သူကြီး
သည်၊ သမီးဥတ္တရာကို သင့်တင့်ရာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမျိုးသားနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခဲ့၍
သေလွန်သောအခါ၊ ဝိဇ္ဇျာဋ္ဌဝီ တောအုပ်တွင် ပြည်ညောင်ပင်ကြီး၌ ဝေမာနိက
ပြိတ္တာဖြစ်၍၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည်စုံသော သမီးဥတ္တရာသည် စင်ကြယ်စေးမြေ မှေးပျံ့
လှစွာသော နံသာရေတို့ဖြင့် ပြည့်သော သောက်ရေအိုး၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာနှင့်
ပြည့်စုံသော မုယောမုံပြည့်သော မုံခွက်တို့ကို အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန္တာ
မထေရ် တပါးလက်၌ ကပ်ဆက် လှူဒါန်းပြီးလျှင် “အယံဒက္ခိဏာ မယံပိတု ဥပ
ကပ္ပတု” ဤအလှူသည် သွားလေသူ အဘနန္ဒိက စစ်သူကြီးထံသို့ အဘို့ဘာဂ အမျှ
ရောက်ပါစေသတည်းဟု ရည်ညွှန်းပို့သသည်နှင့် သာဓုခေါ်ရ၍ နန္ဒိက ပြိတ္တာအား
နတ်၌ဖြစ်သော သုံးရေ၊ သောက်ရေ၊ မရေတွက်နိုင်သော မုံခဲဘွယ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်ကို မြင်ရသဖြင့်၊ လူဖြစ်စဉ်က နတ္ထိဒိဋ္ဌိ စသည်ဖြင့် ကံ-ကံ၏ အကျိုး မရှိဟု နတ္ထိ
က မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကိုယူ၍ လူအများတို့အား လမ်းမှားကို ငါပြောဟောခဲ့မိသည်
ကား မှားချေပြီဟု မိစ္ဆာအယူကို စွန့်ကြဲ၍၊ သုရဋ္ဌ တိုင်းခွင်မှ ထွက်သော အခွန်
ဘဏ္ဍာတော်များကို ဓမ္မာသောက မောရိယမင်းထံ ဆက်သွင်း ခစားပြီး စစ်အင်္ဂါ
လေးပါးနှင့်တကွ သုရဋ္ဌမြို့သို့ ပိဂ်လမင်း ပြန်လည်လာရာ၊ နေချစ်ချစ် ပူသော

မုန်းတည့်အခါ၌ မိမိနေရာပြည်ညောင်သာသို့ ရှေးရှုတန်းတန်း မွေ့လျော်ဘွယ်
သော သံဖုတ်ခရီး မင်းလမ်းကို ဘန်ဆင်းထားသည်နှင့် ထိုမင်းလမ်းသို့ ပိင်္ဂလမင်း
လိုက်ရာတွင် ရှေ့၌သာ လမ်းထင်၍ နောက်တွင် လမ်းပိတ်၍ ပိတ်၍ လိုက်သည်ကို
မြင်၍ နောက်ဆုံးတွင် လိုက်ပါလာသော မင်းမှုသမ်းသား ကယောက် ထိတ်လန့်
တကြားပြေးလာ၍-

ကုမဂ္ဂံ ပတိပန္နာမုာ၊ ဘီသနံ လောမဟံသနံ။
ပုရတော ဒိဿတေ မဂ္ဂေါ၊ ပစ္ဆာတောစ နဒိဿတိ။
ကုမဂ္ဂံ ပတိပန္နာမုာ၊ ယမ ပုရိသာန သန္တိကေ။

အမာနုသော ဝါယတီ ဂန္ဓော၊ ဘောသော သုယျတိ ဒါရုဏော။

ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဘီသနံ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်
ကောင်းသော။ လောမဟံသနံ၊ ကြက်သီးမွေးညှင်းထဘွယ်ကောင်းသော။ ကုမဂ္ဂံ၊
လမ်းကောင်းလမ်းမှားသို့။ ပတိပန္နာ၊ လိုက်လာ မှားခဲ့ကုန်သည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ကြ
ကုန်ပြီ။ ပုရတော၊ ရှေ့မှ။ မဂ္ဂေါ၊ လမ်းသည်။ ဒိဿတော၊ ထင်၏။ မစ္ဆာတောစ၊
နောက်မှကား။ နဒိဿတိ၊ မထင်ကွယ်ပိတ်ခဲ့၏။

ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မယံ၊ တို့သည်။ ကုမဂ္ဂံ၊ သို့။ ပတိပန္နာ၊ ကုန်သည်။ အမှာ၊
ကုန်ပြီ။ ယမပုရိသာနံ၊ ယမမင်းလူမျိုး သဘက်ပြိုကြွာထိုးတို့၏။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။
ဝတ္တာမ၊ ဖြစ်ကြကုန်ပြီ။ အမာနုသောဂန္ဓော၊ ပြိုကြွာတို့၏ ကိုယ်နံ့သည်။ ဝါယတိ၊
ပုပ်ဟောင်လှိုင်ပျံ၏။ ဒါရုဏော၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ဘောသော၊ ငရဲဘုံက ကမ္မ
ကာရဏကို ပြုလုပ်ရိုက်ပုတ် ထိုးဆွဲခံရသော သူတို့၏ ဟစ်အော်သံကို။ သုယျတိ၊
ကြားရပါ၏။

“ဘောသော သုယျတိ ဒါရုဏောတိ ပစ္စေကံ နိရယေသု ကာရဏံ
ကရိယမာနာနံ သတ္တာနံ ဘောရတရော သဒ္ဓေါ သုယျတိ”။ ။ပေတ
ဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။

ဤသို့ဟစ်အော် တင်လျှောက်သော်၊ ပိင်္ဂလမင်းလည်း ကြောက်လန့် တကြား
ရထားထိန်းကို ထိုအတိုင်းပြောကြားလျက်၊ ရထားမှဆင်းသက် ဆင်ကြောက်ကုန်း
သို့တက်ပြီးလျှင်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်မျှော်ကြည့်လေလော်၊ မိုသ်းတိမ်ညို
ဆိုင်းသကဲ့သို့ မိုင်းမိုင်း ညိုညို အရောင်ထင်သော ပြည်ညောင်ပင်ကြီးကို မြင်လေ၍၊
ရှေးရှုသူသို့ သျက် ဆင်ပေါ်မှ သက်ဆင်း ပြည်ညောင်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍
မှူးမတ်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ ပြည်ညောင်ရိပ်၌ ထိုင်နေကြသောအခါ၊ နန္ဒိကပြိုကြွာသည်၊
နတ်ဝတ်တန်းဆူတို့ကို ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက် မင်းထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်၊ အရပ်ရပ်
ပဋိသန္ဓာရ အမှုတို့ကို ပြုလျက် မှဲ့ခဲဘွယ် ရေချမ်းတို့ကို ပေးကမ်းဆက်သလေ၏။

ပိင်္ဂလမင်းလည်း အချင်း အရင်းဗိုလ်ပါ မူးမတ်တို့နှင့် တကွ ရေမိုးချိုးပြီး မုံ့ခဲဘွယ် သုံးသောင်ပြီး ရေသောက်ပြီး၍ ဘိုးပင်ပန်းခြင်း ပြေငြိမ်းလတ်သော်။—

ဒေဝတာသိနု ဂန္ဓဗ္ဗော၊ အဒု သက္ကော ပုရိန္ဒဒေါ။
အဇာနန္ဓော တံ ပုစ္ဆာမ၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ။

ဘော၊ အိုအမောင်။ တံ၊ သင်သည်။ ဒေဝတာ၊ နတ်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်လေသလော။ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုးသည်။ အသိနု၊ ဖြစ်လေသလော။ အဒု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ ပုရိန္ဒဒေါ၊ လက်ဥးအလှူကိုပေးတတ်သော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ အသိနု၊ ဖြစ်လေသလော။ အဇာနန္ဓော၊ မသိကုန်သည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင်ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါကုန်၏။ ကထံ၊ ဘယ်မျိုး ဘယ်နွယ် ဟူ၍။ တံ၊ သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဇာနေမု၊ သိရပါကုန်အံ့နည်း။ ဟု—မေးသည်ကို။—

နာမိ ဒေဝေါ နဂန္ဓဗ္ဗော၊ နာမိသက္ကော ပုရိန္ဒဒေါ။
ပေတော အဟံ မဟာရာဇ၊ သုရဋ္ဌာဟံ ဣဓာဂတော။—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် နတ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ သိကြားမဟုတ် အကျွန်ုပ် ပြိတ္တာ ပါတည်း။ အရှင်မြတ်ပိုင် သုရဋ္ဌနိုင်ငံမှ ဤဝိဇ္ဇာဇုတောအုပ်သို့ အကျွန်ုပ်ဖြစ်လာပါသည်ဟု ဖြေဆို၏။

ကိံ သီလော ကိံ သမာစာရာ၊ သုရဋ္ဌသ္မိံ ပုရေ တုဝံ။
ကေန တေဗြဟ္မစရိယေန၊ အာနုဘာဝေါ အယံ တဝံ။—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် သုရဋ္ဌမြို့ဝယ် အဘယ်သီလ သမာစာရ ဗြဟ္မစရိယကိုကျင့် ဆောက်တည်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်၊ ထူးမြတ်သော ဤအာနုဘော်ကို သင်ရသနည်းဟု မေးပြန်လတ်သော်။—

တံ သုဏောဟိ မဟာရာဇ၊ အရိန္ဒမ ရဋ္ဌ ဝမုန။
အမစ္စာ ပါရိသဇ္ဇာစ၊ ဗြာဟ္မဏောစ ပုရောဟိတော။
သုရဋ္ဌမှာ အဟံ ဒေဝ၊ ပုရိသော ပါပစေတသော။
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိစ ဒုဿီလော၊ ကဒရိယော ပရိဘာသကော။—

အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် ဤသို့ဖြေဆို၏။ အရှင်မင်းမြတ်၊ မူးမတ်ကိုယ်ရုံသား ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ နားထောင်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည် သုရဋ္ဌမြို့မှာ ယုတ်မာကောက်ကျစ် သီလမရှိသော နတ္ထိကမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်လျက် ခက်ထန်သော မစ္ဆေရဆိုးဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုဆဲရေး၍ အလှူပေးသူတို့ကို တားမြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဝိပါကော နတ္ထိ ဒါနဿ၊ သံယမဿ ကုတော ဖလံ။
နတ္ထိ အာစရိယောနာမ၊ အဒန္တံ ကောဒမေဿတိ။—

စသည်ဖြင့် ဒါန, သီလ၏ အကျိုးမရှိ။ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတတ်သော ဆရာဟူ၍မရှိ။ သတ္တဝါတို့ မိုက်မဲလိမ္မာခြင်း, ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်း စသည်တို့သည် အလိုလိုမေ့တာသဘောအားဖြင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤဘဝမှတစ်ပါး တမလွန်လောက ဟူ၍မရှိ။ လူကိုထားဖြင့်နှုတ်ဖြတ်၍ သတ်သော်လည်း ပထဝီကာယစသော ကိုယ် ခုနှစ်ပါးတို့၏ အကြားသို့သာ ထားဝင်သွားသည်ဖြစ်၍ အပြစ် မကောင်းကျိုး မတက်။ အသက်လည်းမသေ။ အသက်ဟူသည် ယူဇနာငါးရာမြင့်၏။ ရံခါလုံးဝန်း ၏။ ရံခါရှစ်ထောင်ရှိ၏။ ဘယ်သူတယောက်မျှ မဖျက်ဆီးနိုင်။ သစ်ပင်တောင်ဖျား ကနေ၍ ချည်လုံးကိုဖြေလွှတ်၍ ချလေသော်၊ ချည်မကုန် မခြင်းပြည်၍ ချည်ကုန် လျှင် ရပ်သကဲ့သို့၎င်း၊ တရွာမှထွက်၍ တရွာသို့ တအိမ်မှထွက်၍ တအိမ်သို့ဝင် သကဲ့သို့၎င်း၊ သတ္တဝါတို့အသက်သည် ကိုယ်တခုမှ ကိုယ်တခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြေး သွားလျှင် အနုဝတတ်စသော အိုင်ကြီးတခုမှ အနှစ်တရာလျှင် တခါ သမန်း မြက်ဖျားဖြင့် တို့ယူထုတ်ပစ်ရာ ခုနှစ်ခါရေကုန်လောက်မျှ ကြာမှ မဟာကပ်တခု ထိုမဟာကပ် ရှစ်သန်းလေးသိန်းကုန်လျှင် ပညာရှိသူမိုက် အလုံးစုံ သံသရာဆင်းရဲ ပြတ်စဲကုန်ခန်း၍ ချမ်းသာကြကုန်လတ္တံ့။ ဤအကြောင်းကိုဗရားသိ၏။ သူတပါး မသိကြ။ ယခုကား ဗရားသော်မှလည်း သံသရာကလွတ်ရသေးဟု နတ္ထိကမိစ္ဆာ အယူကိုယူ၍ လူဖြစ်စဉ်က ဒုဿိလအမှု၊ သီလဝန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဆဲရေးခြင်းအမှုတို့ကို ပြုကျင့်မိခဲ့ပါသည်။ ထိုမကောင်းမှုတို့ကြောင့် ခြောက်လအတွင်းသေ၍ ငရဲပြည် သို့သွားရပါတော့မည်ဟု-

ဩရံ မေ ဆဟံ မာသေဟံ၊ ကာလံကိရိယာ ဘဝိဿတံ။
 ဧကန္တကဋျကံ ဘောရံ၊ နိရိယံ ပပတိဿဟံ။
 စတုက္ကဏ္ဍံ စတုဒ္ဒါရံ၊ ဝိဘတ္တံ ဘဂဝေသာမိတံ။
 အယောပါကာရ ပရိက္ခိတ္တံ၊ အယသာ ပဋိကုဇ္ဇိတံ။
 တဿအယောမယာဘူမိ၊ ဇလိတာ တေဇသာယုတာ။
 သမန္တာယောဇနသတံ၊ ဖရိတုာ တိဋ္ဌတိသဗ္ဗဒါ။-

အဆုံးရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် ပြိတ္တာဆို၏။ ထိုငရဲသက်လည်း-
 ဝဿာနိ သတသဟဿာနိ၊ ဘောသော သုယျတိ တာဝဒေ။
 လက္ခော ဧသော မဟာရာဇ၊ သတဘာဂ ဝဿကောဋ္ဌိယော။
 ကောဋ္ဌိသတသဟဿာနိ၊ နိရယေပစ္စရေ ဇနာ။
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိစ ဒုဿိလာ၊ ယေစာရိယူပဝါဒိနော။
 ဘတ္တာဟံ ဒီဃမဒ္ဒါနံ၊ ဒုက္ခံဝေဒံဿ ဝေဒနံ။
 ဖလံ ပါပဿ ကမ္မဿ၊ တဿှာ သောစာမဟံ ဘုသံ။-

ဟု-ပြိတ္တာပြောဆို၏။

တံသုဏောဟိ မဟာရာဇ-စသော စကားဖြင့် အရှင်မင်းဗရား သီလသတင်းစောင့်
သုံးခြင်း၊ ဝေဘန် ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း အလေ့ရှိသော သမီးဥပါသိကာ ဥတ္တရာ
သည် စင်ကြယ်မေးမြန်းပျံ့လှသော သောက်ရေး သုံးဆောင်ရေး အဆင်းအနံ့ အရ
သာနှင့် ပြည့်စုံသော မြဲခဲဘယ်တို့ကို အိမ်သို့ဆွမ်းခံ ကြွလာသော ရဟန္တာအရှင်
တပါးအားလှူဒါန်း၍ အမျှပေးကမ်းသောကြောင့် ချမ်းချမ်းသာသာ သုံးဆောင်
စားသောက်ရပေသည်ဟု ဖြေဆိုပြီး၍ မင်းကြီးကို သရဏဂုဏ်သီလ၌တည်စေခြင်းငှါ-

တံ သုဏောဟိ မဟာရာဇ၊ အရိန္ဒမ ရဋ္ဌဝဗ္ဗန။
သဒေဝကဿ လောကဿ၊ ဗုဒ္ဓေါ အဂ္ဂေါတိ ဝုစ္စတိ။

တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆ၊ သပုတ္တဒါရော အရိန္ဒမ။
အဋ္ဌဂိကေန မဂ္ဂေန၊ ဖုသန္တိ အမတံ ပဒံ။

တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆ၊ သပုတ္တဒါရော အရိန္ဒမ။
စတ္တာရောစ ပတိပန္နာ၊ စတ္တာရောစ ဖလေ ဌိတာ။

ဧသသံသော ဥဇ္ဇဘူတော၊ ပညာ သီလသမာဟိတော။

တံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆ၊ သပုတ္တဒါရော အရိန္ဒမ။
ပါဏာတိပါတာ ဝိရမဿ ခိပ္ပံ၊ လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယဿ။
အမဇ္ဇပေါမာစမုသာ ဘဏဿ၊ သကေန ဒါရေနစ ဟောတိ တုဋ္ဌော။-

ဟူ၍ဆို၏။

အရိန္ဒမ- သူပုန်ရန်ကို တွန်းလှန်နှိပ်ကွပ် ဆုံးမတတ်သော။ ရဋ္ဌဝဗ္ဗန- နိုင်ငံတိုင်း
ကား ပြည်ရွာများကို တိုးပွားစေတတ်သော။ မဟာရာဇ-မင်းမြတ်။ တံ-ထိုလျှောက်
ဆိုလိမ့်သောစကားကို။ သုဏောဟိ- နာယူတော်မူလော့။ သဒေဝကဿ- နတ်နှင့်တကွ
သော။ လောကဿ- လူများအပေါင်းတက်။ ဗုဒ္ဓေါ-ဗရားကို။ အဂ္ဂေါတိ- အမြတ်ဆုံး
ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။ အရိန္ဒမ သူပုန်ရန်ကို တွန်းလှန်နှိပ်ကွပ် ဆုံးမတတ်သော
အိုမင်းမြတ်။ တံဗုဒ္ဓံ- ထိုမြတ်စွာဗရားကို။ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ သပုတ္တဒါရော-
သားမယားနှင့် တကွ။ ဂစ္ဆ- ဆည်းကပ်ပါလေလော့။

အဋ္ဌဂိကေန- အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော။ မဂ္ဂေန- မဂ်ဖြင့်။ သန္တော- ဗရား အစရှိ
ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အမတံ- သေခြင်းကင်းသော။ ပဒံ- နိဗ္ဗာန်
သို့။ ဖုသန္တိ- ရောက်ကြကုန်၏။ အရိန္ဒမ အိုမင်းမြတ် တံဓမ္မံ- ထိုမဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်
တရားကို။ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ သပုတ္တဒါရော- သားမယားနှင့်တကွ။ ဂစ္ဆ-
ဆည်းကပ်ပါလေလော့။

ပတိသန္နာ- ကျင့်ဆဲဖြစ်ကုန်သော။ စတ္တာရောစ- ပဂ္ဂန္ဓာန်လေးပါးတို့၎င်း။ ဖလေ-
ဖိုလ်၌။ ဌိတာ- တည်ကုန်သော။ စတ္တာရောစ- ဖလဋ္ဌာန်လေးပါးတို့၎င်း။ ဧသသော

သံဃော-ဤအရိယာသံဃာရှစ်ပါးသည်။ ဥဇုဘူတော- ဖြောင့်မတ်သော ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏။ ပညာသီလ သမာဟိတော- အချစ်ချင်းတူမျှသော ပညာသီလနှင့် ပြည့်စုံ ၏။ အရိန္ဒမ- အိုမင်းမြတ်။ တံ သံသံ- ထိုအရိယာသံဃာကို။ သရဏံ- ဟူ၍။ ဥပေဟိ-လော့။

ပါဏာတိပါတာ-သူ့ အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ။ ခိပ္ပံ-လျင်မြန်စွာ။ ဝိရမဿု-ရှောင် ကြဉ်ပါလော့။ လောကေ-လူ့ရှာ၌။ အဒိန္နံ- အရှင်မသဒ္ဓါ သူ့ဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇေ ယဿု-ရှောင်ကွင်းပါလော့။ အမဇ္ဇပေါ- ယစ်မှူး ရူးသွပ်ဖေတတ်သော သေရည် သေရက်ကို မသောက်သည်။ ဟောဟိ-ဖြစ်တော်မူလော့။ မုသာစ-ချွတ်ယှင်းသော စကားကိုလည်း။ မာဘဏဿု- ပြောဆိုတော်မူလင့်။ သကေနဒါရေန- မိမိပိုင် မယားဖြင့်။ တုဋ္ဌောစ-ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သည်လည်း။ ဟောဟိ-ဖြစ်တော်မူလော့။

ထိုအခါပိဂံလမင်းသည် ယုံကြည်ခြင်းသဒ္ဓါရှိသည်ဖြစ်၍ ပြိတ္တာပြုပေသော ပဋိ သန္တာရကျေးဇူးကို ခြီးကြူးထောနာစကားဆို၍ သရဏဂုဏ်းသီလကို ဝန်ခံလျက် ရှေးအထက် ယူမှားခဲ့သော မိစ္ဆာအယူကို စွန့်ပစ်ပြန်လည်လေကာ၊ ယက္ခာနုဘာဝ ကြောင့် သုရဋ္ဌမြိန်နန်းအိမ်စံခွင်သို့ ထိုနေ့ပင် ရောက်လေသတည်း။ ။ဝန်ခံသော စကားရပ်ကား

အတ္တ ကာမောသိမေ ယက္ခ၊ ဟိတကာမောသိ ဒေဝတေ။
ကရောမိတုယံ ဝစနံ၊ တံသိ အာစရိယော မမ။
ဥပေမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ၊ ဓမ္မဉ္စာပိ အနုတ္တရံ။
သံဃဉ္စ နရဒေဝဿ၊ ဂစ္ဆာမိသရဏံ အဟံ။
ပါဏာတိပါတာ ဝိရမာမိ ခိပ္ပံ၊ လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယာမိ။
အမဇ္ဇပေါ နောစ မုသာဘဏာမိ၊ သကေနဒါရေနစဟောမိတုဋ္ဌော။
ဩဖုဏာမိ မဟာဝါတေ၊ နဒိယာဝါ သိဃဂါမိယာ။
ဝမာမိ ပါပိကံ ဒိဋ္ဌိံ၊ ဗုဒ္ဓါနံ သာသနေ ရတော။
ဣဒံတောန သောရဋ္ဌော၊ ဝိရမိတော ပါပ ဒဿနံ။
နမော ဘဂဝတော ကတော၊ ပါမောက္ခော ရထမာရဟိ။
ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်။

ယက္ခ-အမောင်နတ်သား။ တံ-သင်သည်။ မေ-ငါ၏။ အတ္တကာမော-အကျိုးကို အလိုရှိသည်။ အသိဖြစ်ပေ၏။ ဒေဝတေ- အမောင်နတ်သား။ တံ သင်သည်။ မေ-ငါ၏။ ဟိတကာမော- စီးပွားကို လိုလားသည်။ အသိ-ဖြစ်ပေ၏။ တုယံ - သင်၏။ ဝစနံ-ဆုံးမစကားကို။ ကရောမိ-လိုက်ပါအံ့။ တံ-သင်သည်။ မမ-ငါ၏။ အာစရိယော-ဩဝါဒကဆရာသည်။ အသိ- ဖြစ်ပေ၏။ ။အဟံ-ငါသည်။ ဗုဒ္ဓံ-

မြတ်စွာဗုဒ္ဓကို။ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဥပေမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။ အနုတ္တရံ-
အတူမရှိမြတ်သော။ ဓမ္မဉ္စ-တရားတော်ကိုလည်း သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဥပေမိ-
ဆည်းကပ်ပါ၏။ နရဒေဝဿ- လူအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာနတ် ဗုဒ္ဓမြတ်၏။
သံသဉ္စ-တပည့်သားသံဃာတော်မြတ်ကိုလည်း။ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂစ္ဆာမိ-
ဆည်းကပ်ပါ၏။

ပါဏာတိပါတာ-မှ။ ခိပ္ပံ-စွာ။ ဝိရမာမိ- ရှောင်ကြဉ်ပါ၏။ လောကေ- ဌ။
အဒိန္နံ-ကို။ ပရိဝဇ္ဇယဒမိ-၏။ အမဇ္ဇပေါ-သည်။ ဟောမိ- ဖြစ်ပါ၏။ မုသာစ-
ကိုလည်း။ နောစဘဏာမိ- မပြောဆိုတော့အံ့။ သကေန ဒါရေန- ကိုယ်ပိုင်မယား
ဖြင့်။ တုဋ္ဌောစ-ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သည်လည်း။ ဟောမိ-ဖြစ်တော့အံ့။

အဟံ-ငါသည်။ ဗုဒ္ဓါနံ-ဗုဒ္ဓတို့၏။ သာသနေ- အမြိုက်တရား ဆုံးမစကား
၌။ ရတော-မေ့လျော့ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်သည်ဖြစ်၍။ ဘုသံ-ဖွဲ့စပါးဖျင်းကို။
မဟာဝါတေ- လေပြင်း၌။ သြဖုဏာတိဣဝ-လှိုင်လှေ့ သကဲ့သို့။ ပါပိကံဒိဋ္ဌိံ-ယုတ်
မာချာချ။ မိစ္ဆာအယူတည်းဟူသော ဖွဲ့အဖျင်းကို။ မဟာဝါတေ-သင်၏ သြဝါဒ
ကထာ တရားဒေသနာ တည်းဟူသောလေပြင်း၌။ သြဖုဏာမိ- လှိုင်လှေ့ စွန့်ပစ်
လိုက်ပါ၏။ သိသဂါမိယာ- လျင်မြန်စွာ စီးသွားသော။ နဒိယာဝါ-မြစ်ရေကြော
၌ သော်လည်း။ ကစဝရံ-အမှိုက်သရိုက် ထိုက်သရောကို။ ပဝါဟေတိဣဝ-မျှော
လှတ် စွန့်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့။ ပါပိကံဒိဋ္ဌိံ-ယုတ်မာချာချ။ မိစ္ဆာအယူတည်းဟူသော
အမှိုက်သရိုက် ထိုက်သရောကို။ သိသဂါမိယာနဒိယာ-သင်၏သြဝါဒကထာတရား
ဒေသနာတည်းဟူသော မြန်စွာစီးသည့် မြစ်ကြီးရေကြော၌။ ပဝါဟေမိ- မျှော
လှတ် စွန့်ပစ်လိုက်ပါ၏။ မုခဂတံ-ခံတွင်း၌ တည်သော။ ဝမထုံ-အန်ဖတ်ကို။
ဝမတိဣဝ-ထွေးအန် စွန့်ပစ်သကဲ့သို့။ မနောမုခဂတံ-စိတ်တည်းဟူသော ခံတွင်း၌
ဖြစ်သော။ ပါပိကံဒိဋ္ဌိံ-ယုတ်မာချာချ။ မိစ္ဆာအယူတည်းဟူသော အန်ဖတ်ကို။
ဝမာမိ-ထွေးအန်စွန့်ပစ်လိုက်ပါ၏။

သောရဋ္ဌော-သုရဋ္ဌတိုင်းကို အစိုးရသော ပိင်္ဂလမင်းသည်။ ဣဒံ- ဤစကား
ကို။ ဝတုာန-ဆို၍။ ပါပဒဿနံ-မိစ္ဆာအယူကို။ ဝိရမိတုာ-ကြဉ်ရှောင် စွန့်ပစ်၍။
ဘဂဝတော-မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား။ နမော-ရှိခိုးခြင်းကို။ ကတုာ-ပြု၍။ ပါမောက္ခော-
ရှေ့မှောက်နှာအရပ် သုရဋ္ဌတိုင်းသို့ ရှေးရှုလျက်။ ရထံ-ရထားကို။ အာရဟံ-တက်စီး
ချီသွားလေ၏။

“အာရဟံ ယက္ခာနုဘာဝေန တံဒိဝသမေဝ အတ္တံနော နဂရံ ပတုာ ရာဇ
ဘဝနံ ပါဝိသိ၊ သော အပရေန သမယေန ဣမံပဝတ္တိံ ဘိက္ခုနံအရော
စေသိ၊ ဘိက္ခုဏေရာနံ အာရောစေသံ၊ ထေရာ တတိယံ သင်္ဂဟံ အာရော
ပေသံ” ။ ။ ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။ နန္ဒိကပေတဝတ္ထု။

၄၄ ရဟန်းကောင်းတို့ကိုဆဲရေးသော
ဂူထဒါဒကပေတပေတီဝတ္ထု

လောကတံခွန် စောဘုန်းဝှန်သည် သာဝတ္ထိတောင်စွန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း မေ့လျော် စံနေတော်မူစဉ် အခါ သာဝတ္ထိမြို့ကြီးနှင့် မနီးမဝေး ရွာငယ်ဝယ်၊ သူကြွယ် တယောက်သည် ဆရာကုလုပက ရဟန်းကိုရည်၍ တည်ဆောက်အပ်သောကျောင်း၌သောင်းပြောင်း မြို့ရွာဇနပုဒ်တို့မှလာ၍ နေကြသော ရဟန်းတို့ကို လူအများသဒ္ဓါကြည်ညို၍ မှန်မြတ်သောပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ကိုဆောင်လာလှူဒါန်းကြသည်ကို ကျောင်းထိုင်ကုလုပက ပုဂ္ဂိုလ် မနာလိုဝန်တို့ ဣဿာဖြစ်၍ ထိုရဟန်းတို့၏အပြစ်ကို ကျောင်းတကာ သူကြွယ်အား ပြောကြား ကဲ့ရဲ့ စေရာ- ကျောင်းတကာ သူကြွယ်လည်း ဆဲရေးပုတ်ခတ် ပြောဆိုလေ၍၊ သေသောအခါ ထိုကျောင်းဝစ္စကုဋ်တွင်း၌ ရဟန်းများစွန့်ချသော မစင်ကို စားရသော ဘင်စား ပြိတ္တာဖြစ်၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာ ကုလုပက ရဟန်းလည်း၊ ကျောင်းတကာ၏ အောက်၌ ကျောင်းတကာ စွန့်ပစ်လိုက်သော မစင်ကို စားရသော ဘင်ပြန်စား ပြိတ္တာဖြစ်ရလေ၏။ တရံရောအခါ ကုဋ်တွင်းမှ ပေါ်တက်လာသော ဘင်စားပြိတ္တာ ကျောင်းတကာကို ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တွေ့မြင်၍ သင်အဘယ်သူနည်းဟုမေးရာ၊ အကျွန်ုပ်ပြိတ္တာဟုလျှောက်ဆိုလျှင်၊ ဘယ်မကောင်းမှုကိုပြုခဲ့သောကြောင့် ပြိတ္တာ ဖြစ်ရသနည်းဟုမေးမြန်းရာ-

အဟု အာဝါသိကော မယံ၊ ဣဿုကီ ကုလမစ္ဆရီ။
အဇ္ဈေသိကော မယံ ဃရေ၊ ကဒရိယော ပရိဘာသကော။
တဿဟံ ဝစနံ သုတွာ၊ ဘိက္ခဝေါ ပရိဘာသိသံ။
တဿ ကမ္မဝိပါကေန၊ ပေတလောကမိတော ဂတော။-

ဟု-ပြိတ္တာဖြေဆို၏။

ဘဒ္ဒန္တ အရှင်ကောင်း။ မယံ-အကျွန်ုပ်၏ ဆောက်လုပ်သော ကျောင်း၌။ အာဝါသိကော-အမြဲနေထိုင်သောကျောင်းထိုင်ဆရာသည်။ အဟုဖြစ်ပြီ။ ဣဿုကီ- ငြူစုစောင်းမြောင်းလေ့ ရှိ၏။ ကုလမစ္ဆရီ-အမျိုးဒါယကာတို့ကို ဝန်တိုခြင်းရှိ၏။ မယံ-အကျွန်ုပ်၏။ ဃရေ-အိမ်၌။ အဇ္ဈေသိကော- မပြတ်နေရက် တဏှာမက်၍ ဝင်ထွက်ရှာဘေ့၏။ ကဒရိယော- အလွန်စည်းနဲ့၏။ ပရိဘာသကော ဆဲမေးတတ်၏။ ဝါ-ဆဲရေးတတ်သော။ အာဝါသိကော- ကျောင်းထိုင်ဆရာသည်။ အဟု- ဖြစ်ပြီ။

အဟံ-သည်။ တဿ-ထိုကိုးကွယ်ရာ ဆရာရဟန်း၏။ ဝစနံ-စကားကို။ သုတွာ- နားထောင်လိုက်နာမှား၍။ ဘိက္ခဝေါ- ရဟန်းကောင်းတို့ကို။ ပရိဘာသိသံ- ဆဲရေးမိခဲ့ပြီ။ တဿ-ထိုမကောင်းမှု၏။ ကမ္မဝိပါကေန- ကံ၏ အကျိုးအားဖြင့်။

ပေတလောကံ- ပြိတ္တာဘုံသို့။ ဣတော- ကပ်ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဂတော- ပြိတ္တာ
ဖြစ်ရပါသည်ဗရား။ ဝါ- ဣတော- ဤအရှင်ဘို့လူ့ဘုံမှ။ ပေတလောကံ- သို့။
ဂတော- ရောက်ရပါသည်ဗရား။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဆရာကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး၏ လားရာဂတိကို-
အမိတ္တော မိတ္တဝဏ္ဏေန၊ ယော တေ အာသိကုလူပကော။
ကာယဿ ဘေဒါ ဒုပ္ပညော၊ ကိန္နု ပေစ္စဂတိံ ဂတော။-

ဟု-အရှင်မောဂ္ဂလာန်မေးပြန်၏။

တေ-သင်၏။ အမိတ္တော- ပြိတ္တာဖြစ်ရေး နည်းပေးဖြစ်မှု ရန်သူဖြစ်ပါလျက်။
မိတ္တဝဏ္ဏေန- အကျိုးလိုရှောင်း မိတ်ကောင်းအသွင် အယောင်ဖြင့်။ ယောကလူ
ပကော- အကြင်သွေးဆောင်ခေါ်ယူ ဆရာဖြစ်သူ ရဟန်းသည်။ အာသိ-ဖြစ်ပြီ။
ဒုပ္ပညော- ပညာနီးပါးသော။ သောကလူပကော- ထိုဆရာဖြစ်သူရဟန်းသည်။
ကာယဿ- ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ-ပျက်သည်မှ။ ပေစ္စ- နောက်တမလွန်ဘဝသို့
ကပ်၍။ ကိံ ဂတိံ- အဘယ်ဂတိသို့။ ဂတောနု-လားရှာရလေသနည်း။

တဿေဝါဟံ ပါပဓမ္မဿ၊ သီသေ တိဋ္ဌာမိ မတ္တကေ။
သောစ ပရဝိသယံ ပတ္တော၊ မမေဝ ပရိစာရကော။
ယံဘဒ္ဒန္တေ ဟဒန္တညေ၊ တေံ မေ ဟောတိ ဘောဇနံ။
အဟဉ္ဇခေါ ယံ ဟဒါမိ၊ တေံ သော ဥပဒီဝတိ။-

ဟု-ဘင်စား ပြိတ္တာ ကျောင်းတကာဖြေဆို၏။-

အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်။ ပါပဓမ္မဿ- ယုတ်မာဖျင်းသောင်း မကောင်းသော
အကျင့်ရှိသော။ တဿေဝ- ထိုကိုးကွယ်ရာ ဆရာဘုန်းကြီး၏သာလျှင်။ သီသေ-
ဥပဒါ- ခေါင်းဟုဆိုအပ်သော။ မတ္တကေ- ထိပ်ထက်၌။ တိဋ္ဌာမိ- တည်နေရပါ၏။ ။
“သီသေ တိဋ္ဌန္တောစ မတ္တကေဝေ တိဋ္ဌာမိ။ နသီသပ္ပမာဏေ အာကာသေတိ
အတ္ထော” ။ ။ ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။

သောစ-ထိုဆရာဘုန်းကြီးလည်း။ ပရဝိသယံ- လူ့ဘုံမှတစ်ပါး ပြိတ္တာများနေရာ
ဘုံသို့။ ပတ္တော-ရောက်ရှာရ၏။ မမေဝ- အကျွန်ုပ်၏သာလျှင်။ ပရိစာရကော-
အလုပ်အကျွေး အစေအပါးသည်။ အဟောသိ-ဖြစ်ပြီ။

ဘဒ္ဒန္တေ- အရှင်ကောင်း။ အညေ- တပါးသောသူတို့သည်။ ယံအကြင်မစင်ကို။
ဟဒန္တ- စွန့်ချကြကုန်၏။ တေံ- ထိုမစင်သည်။ မေ-အကျွန်ုပ်၏။ ဘောဇနံ- နေ့
တိုင်းစားဘို့ရာ အစာသည်။ ဟောတိ-၏။ အဟဉ္ဇခေါ- အကျွန်ုပ်သည်ကား။ ယံ-
အကြင်မစင်ကို။ ဟဒါမိ- စွန့်၏။ တေံ-ထိုအကျွန်ုပ်စွန့်သော ဘုံပြန်ကို။ သော-

ထိုဆရာ ရဟန်းသည်။ ဥပဇိဝတိ- နေ့တိုင်းမခြား မှီဝဲ သုံးစားလျက် အသက် ရှင်ရှာရပါ၏ဗရား။

“တေသံ ကုဉ္ဇုမ္ဗိကော ပေသလေ ဘိက္ခု။ ဧဝံ အာဟာရ ပရိဘောဂတောဝရံ တုမှာကံ ဂူထခါဒနန္တိ အက္ကောသိ။ ကုလူပကောပန ကုဉ္ဇုမ္ဗိကံပိ တထာဝစနေ သမာဒါပေတွာ သယံပိ တထာ - အက္ကောသိ။ တေနဿ တတောပိ ပါပိဋ္ဌတရာ ဇိဝိကာ အဟောသိ” ။ ။ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။

ဤဘင်စား ပြိတ္တာ, ဘင်ပြန်စားပြိတ္တာ, တကာဆရာနှစ်ဦးသားတို့၏ အခြင်း အရာကို မြတ်စွာဘုရားအား ရှင်မောဂ္ဂလာန် လျှောက်ထားသည်ကို အဋ္ဌပုတ္တိပျို့ စွပ်စွဲ ဆဲရေးခြင်း၌ အပြစ်ကိုပြလျက်၊ ရောက်လာကြသော ပရိသတ်အားတရားဓမ္မ ဟောပြောတော်မူသည်နှင့် လူအပေါင်းအား များစွာကျေးဇူးရှိလေသတည်း။ ။ ဂူထခါဒကပေတဝတ္ထု။ ။ ဂူထခါဒကပေတဝတ္ထုလည်း နည်းတူပင်။ သူကြွယ်မ ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်ခြင်းသာထူးပြား၏။

၄၅-ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ခြင်းသံယမကင်းသည်ကို ပြသော လိတ္တဇာတ်

လောကဆီမီး စောထီးဘုန်းဟေ့ ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းစံမေ့ တော်မူစဉ်အခါ၊ များစွာသော ရဟန်းမင်းတို့သည် စောင့်စည်းခြင်းသံဝရ ကင်း သဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ပစ္စဝက္ခဏာ မဆင်ခြင်ပဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ယေဘုယျအားဖြင့် ငရဲဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ကျရောက်ရကုန်၏။

“တသ္မိံ ကိရကာလေ ဘိက္ခု။ စိဝရာဒိနိ လဘိတွာ ယေဘုယျေန အပ္ပစ္စ ဝေက္ခိတွာ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ။ တေ စတ္တာရော ပစ္စယေ အပ္ပစ္စဝေက္ခိတွာ ပရိဘုဉ္ဇ မာနာ ယေဘုယျေန နိရယ တိရစ္ဆာနယောနိတော နမ္မစ္စန္တိ” ။ ။ ကေ နိပါတ်လိတ္တဇာတ် အဋ္ဌကထာ။

ထိုအခြင်းအရာကို ဗရားသိမြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား များစွာတရားဟော၍ ပစ္စဝက္ခဏာ မဆင်ခြင်ပဲ သုံးဆောင်ခြင်း၌ အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝေကို ပြလျက်၊ (ပဋိသင်္ခါယောနိသော စိဝရံ ပဋိသေဝံါမိ။ စသည် ပစ္စဝက္ခဏာ အစီအရင် အစဉ်ကို ထားတော်မူ၍၊ ဘိက္ခုဝေ စတ္တာရောပစ္စယေ ဧဝံ ပစ္စဝေက္ခိတွာ ပရိဘုဉ္ဇိတံ ဝဇ္ဇတိ၊ အပ္ပစ္စပေက္ခိတွာ ပရိဘောဂေါနာမ ဟလာဟလဝိသပရိဘောဂသဒိသော) ဟူသောစကားဖြင့် ပစ္စဝက္ခဏာဉာဏ်ကင်း၍ သုံးဆောင်ခြင်းသည် လတ်တလော

ခြင်း သေစေတတ်သော အဆိပ်ကို စားမိသည်နှင့်တူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ရှေး အတိတ်က မဆင်မခြင် အဆိပ်ကိုမျှမိသော လိတ္တဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်ခင်း မင်းပြုသည့်အခါ၊ ငါတို့ဗရားအလောင်းတော် သည်၊ မဟာဘောဂအမျိုး၌ ကြွအန်သမားဖြစ်၍ မိမိနှင့်အတူ ကစားသော ကြွအန်သမားလူလိမ်တယောက်ရှုံးတိုင်းရှုံးတိုင်းအန်စာကို တိတ်တဆိတ်မျှပြီးခါ အန်စာပျောက်သည်ဟု ကစားဝိုင်းကိုဖျက်၍ဖျက်၍ ဘဲသွားသည်ကို ဗရားလောင်း သိ၍ အန်စာများကို အိမ်သို့ယူသွား၊ အဆိပ်စိမ်၍ အကြိမ်ကြိမ်နေလှမ်း၊ ခြောက် သွေသည့်အခါယူလာ၍ကစားပြန်သော်၊ ရှေးနည်းအတူရှုံး၍ အန်စာကိုမျှမည်ဟု ခံတွင်းသို့ ထည့်သွင်းသည်ကိုမြင်၍-

လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊ ဂိလမက္ခံ ပုရိသော နဗုဇ္ဈတိ။
ဂိလာရေ ဂိလပါပဓုတ္တက၊ ပစ္ဆာတေ ကဋျကံ ဘဝိဿတိ၊ - ဟုဆို၏။

ပရမေန တေဇသာ-လွန်စွာထက်သော အဆိပ်အတောက်ဖြင့်။ လိတ္တံ - လိမ်းကျံ စိမ်ထားအပ်သော။ အက္ခံ - အန်စာကို။ ဂိလံ - မျှသော။ ပုရိသော - လူမိုက်သည်။ နဗုဇ္ဈတိ-မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မသိမရိပ်မိ။ အရေပါပဓုတ္တက-ဟယ် ယုတ်မာ ဆိုးရွားသော ကစားသမား။ ဂိလ-မျှလိုက်လော့။ ဂိလ-မျှလိုက်လော့။ ပစ္ဆာ- မျှပြီးသည်မှ နောက်ကာလ၌။ တေ-သင်အား။ ကဋျကံ-စပ်ခါး ခံခက် အဆိပ် တက်ခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့ ဗရားလောင်းဆိုစဉ်ပင် အဆိပ်မှန်လှိုက် မျက်ဖြူဆိုက်လျက် ခေါင်းငိုက် ငိုလျှိုးဟပ်ထိုးလည်းလေ၏။ ဗရားလောင်းလည်း ဇီဝိတဒါန ပေးမည်ဟု အန် ဆေးကိုတိုက်၍ အန်စေပြီးခါ၊ ထောပတ်တင်လဲ ပျားသကာစသည်တို့ကို စားစေ၍ ရောဂါ ပျောက်သည့်အခါ၊ နောက်နောင် ဤကဲ့သို့ မညစ်မကောက်ကျစ်နှင့် ဟု ဆုံးမ၍၊ ဒါနစသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြုလျက် ကံအလျောက်သွားလေ၏။ လူလိမ် ကစား သမား ဗရား ပွင့်တော် မူသည့်အခါ မပေါ်လာသော ကြောင့် ဇာတ် ပေါင်းရာမပါ။

ကုဋ္ဌဓုတ္တော ပနေတ္တနကထိယတိ၊ ယထာစေတ္တ၊ ဧဝံ သဗ္ဗတ္ထ ယော ဣမသ္မိံ ကာလေ နပညာရတိ၊ သောန ကထိယတေ။ ။လိတ္တဇာတ် အဋ္ဌကထာ။

ဤလိတ္တဇာတ်နှင့်တူစွာ တရံရောအခါလည်း၊ ရဟန်းအများတို့ ငါတို့အား လူတုံးက အလား မိဘများက လူဒါန်းသည်။ အစ်ကို အစ်မ မိထွေး မိကြီး၊ ဘထွေး၊ ဘကြီးများက လူဒါန်းသည်။ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ဘွယ်မရှိဟု ရဲတင်း ကျွမ်းဝင် မဆင်ခြင်ပဲ သုံးဆောင်ကြသည်ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းများကို စည်းဝေးစေပြီး လျှင်-

ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာနာမ ဉာတိဟိပိ အဉာတိဟိပိ ဒိန္နကေ စတ္တာရော ပစ္စယေ ပစ္စဝေက္ခိတောဝ ပရိဘောဂေ ဂါကာတဗ္ဗော၊ အပ္ပစ္စဝေက္ခိတပရိဘောဂံ ကတောဟိကာလ ကုရုမာနေော ဘိက္ခုယက္ခပေတအတ္တဘာဝတော နမုစ္စတိ၊ အပ္ပစ္စဝေက္ခိတ ပရိဘောဂေ နာမေသ ဝိသပရိဘောဂသဒိသော။—

အစရှိသော ကေနိပါတ်ဝိဿာသ ဘောဇနဇာတ်အဋ္ဌကထာလာ စကားတို့ဖြင့် ချစ်သား ရဟန်းတို့— ဆွေမျိုးကပင် ဖြစ်စေ၊ တစ်စိမ်းကပင်ဖြစ်စေ ပေးလေသော ပစ္စည်း လေးပါးကို ပစ္စဝေက္ခကာ မဆင်ခြင်ပဲ သုံးဆောင်လျှင် ဘီလူး ပြိတ္တာဖြစ်ရ တတ်၏။ အဆိပ်ကို စားရသည်နှင့်တူ၏။ အဆိပ်မည်သည် အကျွမ်း ဝင်သောသူ၊ မဝင်သောသူ၊ ဘယ်သူကပင် ပေးသော်လည်း သေဆေးစင်စစ် ဖြစ်တော့သည်ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ဝိဿာသ ဘောဇနဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းပြုသည့်အခါ၊ ငါတို့ဗရားလောင်း မဟာဝိဘဝသဋ္ဌေး၏ နွားကျောင်းသား တယောက် ကောက်လုပ်ချိန်အခါ တောသို့ ဝင်၍ထိန်းကျောင်းရာ၊ နွားခြံ၏အနီးမှာ နေလာသော ခြင်္သေ့ကိုကြောက်လန့်ကြ၍ နွားမများ ပိန်ချိုးလျက် နို့မထွက်၊ သဋ္ဌေးထံပို့ဆက်နေကျ ဂေါရသ ထောပတ် နည်းလှ၍ သဋ္ဌေးက မေးသည်ကို အကြောင်းပြန်ကြား၊ သဋ္ဌေးပြောကြားသော ဥပဒေနယဖြင့် ခြင်္သေ့ချစ်ကြိုက်သောပြောင်မကိုဘမ်း၍၊ တင်းကျမ်း ကိုယ်လုံးပြည့် နဘူးကစ၍ အမွှေးတို့ကို အဆိပ်ရည်လိမ်းကျံခြောက်သွေ့စေလျက်၊ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်မှ လွတ်လေသော်၊ လွမ်းဆွတ်ခင်မက် လျှာဖြင့် လျက်၍ ခြင်္သေ့အသက်ကုန်ဆုံး လေသတည်း။ ထိုအခါ အရေ၊ လက်သည်း၊ ခြေသည်း၊ အစွယ်၊ အဆီ၊ အသားတို့ကို သဋ္ဌေးအား ဆက်သလေရာ၊ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရားဟောလို၍၊—

နဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေ၊ ဝိဿတ္ထေပိ နဝိဿသေ။
ဝိဿသာ ဘယမန္နေတိ၊ သီဟံ မိဂမာတုယာ။—

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေ၏။

အဝိဿတ္ထေ-အကျွမ်းမဝင် တွင်းပြင်မပုံ မိမိကို မယုံသောသူ၌။ နဝိဿသေ- အကျွမ်းတဝင် တွင်းပြင်လုံပုံ မယုံကြည်ရာ။ ဝိဿတ္ထေပိ-အကျွမ်းတဝင်တွင်းပြင်လုံပုံ မိမိကိုယုံသောသူ၌လည်း။ နဝိဿသေ-အကျွမ်းတဝင် တွင်းပြင်လုံပုံ မယုံကြည်ရာ။ ဝိဿာသာ-ကျွမ်းဝင်ရဲတင်း ယုံကြည်ခြင်းကြောင့်။ ဝါ-ယုံကြည်ခြင်းမှ။ ဘယံ-ဘေးသည်။ အန္နေတိ- အစဉ် တစိုက် လိုက်လာ ရောက်လာ တတ်၏။ ကိမိဝ- ဥဒါဟရုဏ် အဘယ်ပုံလိုနည်း ဟူမူကား။ မိဂမာတုယာ - ယုံကြည် ကျွမ်းဝင် ချစ်ခင်အပ်သောပြောင်မကြောင့်။ ဝါ - မှ။ သီဟံ - ချစ်ကြိုက်စုံမက် လျှာဖြင့်လျက် သော ခြင်္သေ့သို့။ ဘယံ-သေဘေးသည်။ အန္နေတိဣဝ - အစဉ်တစိုက် လိုက်လာ ရောက်လာသကဲ့သို့တည်း။ ။ဟိတော ပဒေသမည်သော လောကီကျွမ်း၌လည်း။—

နဝိဿသေ အဝိဿတ္ထံ၊ ဝိဿတ္ထံပိ နဝိဿသေ။
ကဒါစိ ဣပိတော မိတ္တော၊ သဗ္ဗဒေဝါသံ ပကာသယေ။—ဟုဆို၏။

အဝိဿတ္ထံ-မိမိကိုမယုံသောသူကို။ နဝိဿသေ - မယုံကြည်သင့်။ ဝိဿတ္ထံပိ - မိမိ
ကိုယုံသောသူကိုလည်း။ နဝိဿသေ-မယုံကြည်သင့်။ ကဿာ - အဘဲ ကြောင့်နည်း
ဟူမူ။ ကဒါစိ-တရံတခါ အနိဋ္ဌာရုံ ကြိုက်ကြိုသော ကာလ၌။ ဣပိတော-မာန်မူ
ရန်ငြိုး စိတ်ဆိုးမျက်ထွက်သည်ရှိသော်။ မိတ္တော-တွင်းပြင်အသိ ယုံကြည်မိသော
ပိယမိတ်ကျမ်း ဆွေခင်ပွန်းသည်။ သဗ္ဗဒေဝါသံ-လူသူမသိ ရှိသမျှအကုန် အလုံးစုံ
သော အပြစ်ဒေဝါသ ဟူသမျှကို။ ပကာသယေ - ထင်ရှားဘော်ထုတ် ကျိုးယုတ်
ရှက်ကဲ့အောင်ပြုတတ်၏။

မိတ္တဒုဗ္ဗိဇာတ်၌ ချောက်ထဲမှဆယ်၍ အသက်ကိုကယ်မိသောမူဆိုးကို ယုံကြည်
မိမှား၍ ရင်ခွင်ကြားမှာ အိပ်မိသော ဗရားလောင်း မျောက်မင်းလည်း ဥျားခေါင်း
ကို မူဆိုးကျောက်ခဲနှင့် ထုခွဲခြင်းကြောင့် သွေးဖျင်းဖျင်းကျအောင် သေမတတ်
ဘေးတွေ့လေ၏။

တက္ကာရိယဇာတ်၌ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်း မယားကိုယုံကြည်မိမှား၍ စကား
ကို မစောင့်စည်းသောကြောင့်၊ မြို့သန္ဓေမည့်အရေးတွင် သေဘေးတွေ့၍ ထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်ရလေ၏။

ဤသို့လျှင် ဗရားလောင်း သဋ္ဌေးသည်၊ ရောက်လာသော ပရိသတ် အစည်း
အဝေးအား တရားစကားဟောကြား၍ ဒါနစသော ကောင်းမှုကို ပြုလျက် ကံ
အလျောက်သွားလေ၏။ ဤသို့ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်ဟူသော ဆင်ခြင်ခြင်း သံယမ
တရားကင်းသည်ကား လွန်မင်းစွာအပြစ်ရှိ၏။ ပစ္စည်းလေးပါးကို ပစ္စဝေက္ခဏာ
မဆင်ခြင်ပဲသုံးဆောင်လျှင် ပါရာဇိကအာပတ်ပင် ပညတ်တော်မူချင်၏။ ပါရာဇိက
ကျသူများ၍ သာသနာတော်၌ ထောက်တည်ရာမရနိုင်ကြမည်ကြောင့်သာ ပါရာ
ဇိကအာပတ် ပညတ်တော်မူပဲ ချန်လှပ်ထားတော်မူခဲ့သည်ဟု အဋ္ဌကထာများ၌
မိန့်ဆို၏။

၄၆—အသံယမအပြစ်—သံယမ အကျိုးကိုပြသော
အမှု ပေတဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်ငယ် သူကြွယ်တယောက် ရှေးကံမှောက်သောကြောင့်၊ ဆင်းရဲ
နှမ်းနွဲ ခြင်းသို့ရောက်၍ မယားသေဆုံးပြီးနောက်၊ သမီးတယောက်ကို မိတ်ဆွေ၏အိမ်
မှာထား၍ ဒုဂ်ဂါးတူရာချေးငှါးရင်းနှီး ကုန်ဝယ်ပြီးလျှင် ကုန်သည်များနှင့်အတူ

လိုက်သွား၍ မကြာခင် ငါးရာတိုးပွားပြန်လည်၊ လမ်း၌ခိုးသားထသည်နှင့်ချုံကြား
 မှာ ဥစ္စာကိုပစ်ထား ပုန်းနေရာ ခိုးသားတို့ ဘမ်းသတ်လေ၍။ ။ ဓနုလောဘေန
 တတ္ထေဝ ပေတော ဟုတော နိဗ္ဗတ္တိ။ ။ အဋ္ဌကထာရှိသည်နှင့်ညီစွာ၊ ဥစ္စာကိုတပ်မက်
 မောသောကြောင့် ထိုတော၌ပင်ပြိတ္တာဖြစ်လေ၏။ သမီးလည်း အဘသေဆုံး နောင်
 အသက်မွေးရအုံးမည် နှစ်ချက်ကြောင့် ဝမ်းနဲပက်လက်ငိုလေလျှင်၊ အိမ်ရှင်သူကြွယ်
 က အားပေးနားချ တရားပြသဖြင့် သက်သာရာကိုရ၍ အဘ၏မတကိစ္စကိုပြုခြင်း
 ငှါ၊ ယာဂုနှင့် သရက်သီးလုံးကြီးရွှေဝါတို့ကို မြတ်စွာဗရား၊ ရဟန်းများအား ကပ်လှူ
 တပက်ဖြူကိုခင်းလှူလေ၍ “အယံ မေ ဘန္တေ ပစ္စတ္တရဏယာဂု အမ္ပုဖလဒါန ဝသေန
 ပဝတ္တာ ဒက္ခိဏာ၊ သော မေ ပိတု ပါပုဏာတု။” ဤယာဂု အိပ်ရာခင်း၊ မှည့်ဝင်း
 သော သရက်သီး အလှူဒါနသည် သွားလေသူ အဘအား ရောက်ပါစေသတည်းဟု
 အမျှဝေ၏။ အဘေပြိတ္တာလည်း အကျိုးကိုခံစားရ၍ နောက်ကာလ ကုန်သည်တို့
 ထိုနေရာ၌ပင် ညဉ့်အိပ်ကြပြန်ရာ၊ စုံလင်စွာပြိတ္တာပြု၍ မြင်ကြရသဖြင့်၊ ဘယ်ကောင်း
 မှုကြောင့် ရသနည်းဟု ကုန်သည်တို့မေးသည်ကို၊—

အမ္ပပက္ကုဒကံ ယာဂု၊ သီတစ္ဆာယာ မနောရမာ။
 ဇီတရာ ဒိန္နဒါနေန၊ တေန မေ ဣဒ လဗ္ဘတိ။ ဟုပြိတ္တာဖြေဆို၏။

ဇီတရာ-သမီးသည်။ တေနဒိန္နဒါနေန- ထိုလှူဒါန်းအပ်သော ရေချမ်း၊ ယာဂု
 တော် မှည့်ပျော်သော သရက်သီး အလှူကြောင့်။ မေ၊ မယာ-သည်။ ဣဒ-ဤနတ်
 ဥယျာဉ်၊ နတ်ရေကန်တို့၌။ အမ္ပပက္ကု-ဥတုမပြတ်သီးသော သရက်သီးကို၎င်း။ ဥဒကံ-
 နတ်ရေစင်ကို၎င်း။ ယာဂု-နတ်ဩဇာယာဂုကို၎င်း။ လဗ္ဘတိ-ရအပ်ပေ၏။ ဓီတရာ-
 သည်။ တေနဒိန္နဒါနေန-ထိုလှူဒါန်းအပ်သော အိပ်ရာခင်းအလှူကြောင့်။ ဣဒ-
 ဤပဒေသာပင် ဥယျာဉ်ဗိမာန်တို့၌။ မနောရမာ-နှလုံးမွေ့ လျော်ဘွယ်ရှိသော။
 သီတစ္ဆာယာ-ချမ်းမေးသောအရိပ်ကို။ မေ၊ မယာ-သည်။ လဗ္ဘတိ-ရအပ်ပေ၏။

ဤသို့ဖြေကြားပြီး၍ မိမိပစ်ထားသော ဒင်္ဂါးငါးရာကိုပြုလျက် တဝက်ကိုသင်တို့
 ယူ၊ တဝက်ကိုငါချေးငှါးခွဲဘူးသော ကျွေးကိုပေးဆပ်လျက် ချမ်းသာစွာ အသက်
 မွေးရန် သမီးကိုပေးပါလေဟု မှာထား၊ ကုန်သည်များ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်သွား၊
 ဒင်္ဂါးငါးရာလုံးကို သမီးအားပေးအပ် တရာကို ကျွေးဆပ် ကျန်လေးရာကို သခင်
 သူကြွယ်အား ပေးအပ်၊ သူကြွယ်က ပြန်ပေးအပ်ပြီးလျှင် သားကြီးနှင့် လက်ထပ်
 ထိမ်းမြား သားတယောက် ရသည့်အခါ ချီလျက် မျက်မှောက်ထင်ထင် ဒါနဓမ္မ
 သံယမ၏ အကျိုးကို မြင်ရပေသည်။ ကျွန်မဖြစ်ပါလျက်နှင့် တအိမ်လုံးကို အစိုးရ
 သော ချွေးမအဖြစ်သို့ ရောက်ရပေသည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆိုလေ၏။ တနေ
 သ၌ ဉာန်ရင့်သည့်အခါ၊—

အသာတံ သာတရူပေန၊ ပိယရူပေန အပ္ပိယံ။
 ဒုက္ခံ သုခဿ ရူပေန၊ ပမတ္တံ အတိဝတ္တတိ။

အသာတံ- မသာယာလောက်သော ကာမဂုဏ်သည်။ သာတရူပေန သာယာ
ဘွယ်အသွင်ဖြင့်။ အပ္ပိယံ-မချစ်လောက်သောကာမဂုဏ်သည်။ ပိယရူပေန-ချစ်ဘွယ်
ရာအသွင်ဖြင့်။ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲပူပန်သော ကာမဂုဏ်သည်။ သုခဿ- ချမ်းသာအေးမြ
သည်၏။ ရူပေန-အသွင်ပုံဟန်ဖြင့်။ ပမတ္တံ-မေ့လျော့သောလူမိုက်ကို။ အတိဝတ္တတိ-
လှမ်းမိုးနှိပ်စက်၏။

ဟူသော ဩဘာသဂါထာကိုဟောတော်မူရာတွင်၊ ထိုသူငယ်မသည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ နက်ဘန်နေ၌ ဗရားအမှူးရှိသော သံဃာအား အလှူပေးပြီးလျှင်
အကြောင်းမျိုးစုံကို လျှောက်ထား၊ ထိုစကားကို အဋ္ဌပုတ္တိပြု၍ တရားဟောတော်
မူရာ၊ များစွာသောသတို့အား အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းလေသတည်း။ ။ ဤအမှု
ပေတဝတ္ထု၌ ဒင်္ဂါးငါးရာကို တပ်မက်သောလောဘကို မချုပ်တည်း မစောင့်စည်း
နိုင်၍ သူကြွယ်ပြိတ္တာဖြစ်ရလေသည်။ အသံယမ၏အပြစ်ကြီးလေစွ။ သမီးဖြစ်သော
သူငယ်မကား သခင်သူကြွယ် နှစ်သက်ဘွယ် ကျွန်မအဖြစ်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စကြီး
ငယ်ကိုဆောင်ရွက်ချုပ်တည်း စောင့်စည်းခြင်း ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းကို ပြုရ၍
ချမ်းသာရလေသည်။ သံယမ၏အကျိုးကြီးပေစွ။

၄၇-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အပ်ချည်လှကျိုးရသော
သုတ္တပေတဝတ္ထု

ငါတို့ဗရားပွင့်တော်မမူမီ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာအထက်က၊ သာဝတ္ထိပြည်၏ အနီး
ရွာဝယ် သူငယ်တယောက်သည်၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတဆူကို လုပ်ကျွေး၍ အရွယ်ရောက်
လတ်သော်၊ အမျိုးအနွယ်တူမျှသော သတို့သမီးတယောက်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်
သနွေ အဘော်များနှင့် အတူ ရေချိုးဆိပ်သို့သွားရာ မြေကုန်၍ သေရှာ၏။ ။
“ယက္ခဂါဟေနာတိပိ ဝဒန္တိ” ။ ။ ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။

ထိုလုလင်သည် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို လုပ်ကျွေးရသော ကုသိုလ်များသော်လည်း
သံယမတရားကင်း သူငယ်မ၌ တပ်မက်ခြင်းပြင်းလှ၍ ဝေမာနိကပြိတ္တာမျိုး၌ ဖြစ်ရ
၍ တန်ခိုးအာနုဘော်ကား ကြီးမားလှ၏။ ထိုသူငယ်မကို မိမိမာန်သို့ဆောင်ယူ
ခြင်းငှါလှူ အသွင်ဖြင့် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သစ်နီးချုပ်ရာသို့သွား၍၊ အရှင်ဗရား-အပ်
ချည်များ အလိုတော်ရှိပါလျှင် ဤအိမ်တွင် ရပ်ခံတော်မူပါဟု သူငယ်မ အိမ်ကို
ညွှန်ပြ၍ အပ်ချည်လုံးဒါန ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဓနီယကံကို ပြုစေပြီးလျှင် လှူ အသွင်ဖြင့် သူ
ငယ်မအိမ်သို့ သွား၍၊ အမိအားခြီးမြှောက်ခြင်းငှါ အိုးခွက်ရှိသမျှကို ရှေ့ငွေဖြင့်
ပြည့်စေလျက်၊ “ဣဒံ ဒေဝဒတ္တိယဓနံ နကေနစိ ဂဟေတဗ္ဗံ။” ဟု-အိုးခွက်ပေါ်၌

တံဆိပ်ဝတ်ထားပြီးလျှင် သမီးကိုတောင်းခံလျက် ဗိမာန်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ အမိလည်း ဥစ္စာများစွာရ၍ မိမိလည်းသုံးစား၊ ဆွေမျိုးဆင်းရဲသား ခရီးသွားညွှန်သည် စသည်တို့အားလည်း ပေးကမ်းဝေငှပြီးလျှင်၊ ငါ့သမီးလာခဲ့သော် ဤဥစ္စာများကို ပြုရစ်ကြပါဟု ဉာဏကတို့ကို မှာထားခဲ့၍ ဘာဘာပီး ပြောင်းသွား စုတသေလွန်သည့်ဒနာကံ၊ နှစ်ပေါင်း ခုနှစ်ရာလွန်သဖြင့် ငါ့ဘုံဗျား လူသုံးပါးတွင် ထင်ရှားပွင့်တော်မူလာ၍ သာဝတ္ထိပြည်တွင် စံနေဘော်မူစဉ်အခါ၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အပ်ချည်လုံးလှူဒါန်းရသော ကောင်းမှုအစွမ်းကြောင့်၊ သုံး၍ မကုန်ခမ်းနိုင်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားစံစားရပေပြီ။ တဘန်လူ့ပြည်သို့ ရှေ့ပြောင်း၍ ကောင်းမှု ကုသိုလ်များကို ပြုလိုကြောင်းနှင့် ထိုမိန်းမ ပျင်းချိုငြီးငွေ့လှ၍ ဝိမာနပြိတ္တာထံ တောင်းပန်လတ်သော်၊ ဤဗိမာန်ပေါ်၌ သင်ဒနသည်မှာနှစ်ပေါင်း ခုနှစ်ရာကြာပြီ။ ယခုအခါ ကုသိုလ်ကံလည်းကုန်၊ လူ့ဘုံ၌ အဟာရလည်း ကြမ်းတန်းသည်ဖြစ်၍ လူ့ဘုံသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်သိမ့်မည်။ သင့်ဆွေမျိုးများလည်း ဆုံးပါး သေပျောက်ကုန်နှင့်ပြီ။ လူ့ပြည်သို့ သွားသော်လည်း အကျိုးစီးပွားမရှိပြီဟု မြစ်တားသော်လည်း မယုံမနာ၊ ဤဗိမာန်သို့ ရောက်လာသည်မှာ ခုနှစ်နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။ များစွာကောင်းမှုပြုရန် နေရပ်ထံသို့ ပြန်ပို့ပါမည့်အကြောင်းနှင့် အခါခါ တောင်းပန်ချက်ကြောင့်၊ သင်ကားခုနှစ်ရက်သာ အသက်ရှည်တော့မည်။ ငါပေး၍သင့်အမိထားခဲ့သော ဥစ္စာများကို ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့အား ပေးကမ်းလှူဒါန်း၍ ဤဘုံ၌ ဖြစ်လာရအောင် ဆုတောင်းလေဟု ဆို၍ ရွာလယ်၌ ထားပြီးလျှင်၊ သင့်ထံသို့လာရောက်သောလူများကိုလည်း ကုသိုလ်ဘုရား၌ တိုက်တွန်းရစ်လော့ဟု မှာထားခဲ့၍ မိမိဗိမာန်သို့ပြန်သွားလေ၏။ ထိုမိန်းမလည်း ဆွေမျိုးများထံသွား၍ မိမိ၏ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်ကို ပြောကြား၍၊ ဆွေမျိုးများအပ်နှင်းသောဥစ္စာများဖြင့် ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့အား ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေး၍ ဝေဘန်၊ မိမိထံလာရောက်မေးမြန်းကြသူ လူအပေါင်းတို့အား၊—

ဒိဋ္ဌာ မယာယျာ အကတေန သာဓုနာ၊ ပေတာ ဝိဟညန္တိတထေဝ မာနုသာ။
 ကမ္မဉ္စ ကတော သုခဇေဒနီယံ၊ ဒေဝါ မနုဿာစ သုခေ ဌိတာ ပဇာ။—

ဟု-ဆုံးမကြွေဝါဒပေး၏။ (ဣန္ဒဝံသာ ဣန္ဒဝဇီရာယောသော ဥပဇာတိဂါထာ။)

အယျာ-အိုအမောင်တို့အစ်မတို့။ အကတေနသာဓုနာ- အကတသာဓု-မပြုခဲ့မိသော ကောင်းမှုရှိကုန်သော။ ပေတာ- ပြိတ္တာတို့သည်။ ဝိဟညန္တိယထာ- ပင်ပန်းဆင်းရဲကုန်သကဲ့သို့။ တထေဝ- ထိုအတူသာလျှင်။ အကတေန- မပြုခဲ့မိသော။ သာဓုနာ- ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့်။ ဝိဟညမာနာ- ပင်ပန်းဆင်းရဲ နှမ်းမဲ့ငတ်မွတ်ဘေးမလွတ်ကုန်သော။ မာနုသာ- လူတို့ကို။ မယာ- ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ- မျက်မှောက်ထင်ထင် မြန်ရကုန်၏။ သုခဇေဒနီယံ- ချမ်းသာသောအကျိုးကို ပေးတတ်

သော။ ကမ္မိ- ကုသိုလ်ကံကို။ ကတုာ- ပြုခဲ့ဘူးသောကြောင့်။ သုခေ- ချမ်းသာ စည်းစိမ်၌။ ဌိတာ- တည်နေစံစားရကုန်သော။ သုခေမိတာတိဝါ ပါဠိဋ္ဌာ။ . ။ ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။ ။ သုခေမိတာ- သုခေမိတာ- ချမ်းသာစွာ ကြီးပွားရကုန် သော။ ဒေဝါစ-နတ်တို့ကို၎င်း။ မနုဿာစ-လူတို့ကို၎င်း။ ပဇာ- နတ်ယောလူပါ သတ္တဝါတို့ကို။ မယာ-ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ- မျက်မှောက်ထင်ထင်မြင်အပ်ကုန်၏။ ။ တဿာ-ထိုကြောင့်။ ပါပါ-မကောင်းမှုမှ။ ဒုရတေ၁၀- ဝေးစွာသာလျှင်။ ပရိ ဝဇ္ဇယန္တာ-ရှောင်ကင်းကုန်လျက်။ ပုညကိရိယာယ- ကောင်းမှုကိုပြုခြင်း၌။ ယုတ္တ ပယုတ္တာ-လွန်စွာကြီးကုတ်အားထုတ်ကုန်သည်။ ဟောထ-ဖြစ်ကြကုန်လော့။

ဤသို့ဆုံးမ သြဝါဒပေးလျက် ခုနစ်ရက်မြောက်သနေ့၌စုတေ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတို့လျှောက်ထားသည်တွင် ရောက် လာသော ပရိသတ်အား တရားဟောတော်မူ၏။ အထူးအားဖြင့် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ တို့အား လှဒါန်းအပ်သော ဒါန၏အကျိုးအာနိသင် ကြီးမြတ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုတရားစကားကို ကြားနာရ၍ များစွာသောလူတို့ မစ္ဆေရအညစ် အကြေးကင်းလျက် အလှပေးခြင်းစသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်၌ မွေ့လျော်ပျော် ပိုက်ကြကုန်၏။ ။ သုတ္တပေတဝတ္ထု။

၄၈-ဈေးသည်မ လေးယောက်တို့၏
ဘောဂသံဟာရပေတီဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဈေးသည်မ လေးဦးတို့သည်၊ အထူးထူးသော ထောပတ်၊ ဆီ၊ ပျား၊ စပါး အစရှိသည်တို့ဖြင့် စဉ်းလဲ ကောက်ကျစ် ကုန်သွယ် ရောင်းဝယ် သက်မွေးကြ၍ သေကာလ မြို့ပကျုံးထိပ်အပြင် ပူပင်ဆင်းရဲလှသော ပြိတ္တာမ ဖြစ် ကြသဖြင့် ညဉ့်အခါ ကျယ်လောင်စွာသော အသံကြီးဖြင့်၊-

မယံ ဘောဂေ သံဟရိမှာ၊ သမနေန ဝိသမေနစ။
တေ အညေ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ မယံ ဒုက္ခဿ ဘာဂိနီ။-

ဟု-ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြသည်ကို လူအများကြား၍ ကြောက်လန့်ခြင်းကြောင့် မိုးလင်းသည့်အခါ ဗရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ကြီးစွာသောအလှူကို ပေး၍ မေးလျှောက်ကြရာ၊ တစုံတရာအန္တရာယ်မရှိကြောင်းကို မိန့်ဆို၍ ထိုပြိတ္တာမတို့ကို အဋ္ဌပြုတ္တိပြု၍ တရားဟောတော်မူရာ၊ သောတာပန်စသည်များစွာဖြစ်ကြကုန်၏။

မယံ-ငါတို့သည်။ သမေနစ- တရားနှင့်ညီညွတ်သဖြင့်၎င်း။ ဝိသမေနစ- တရား နှင့် မညီမညွတ် သီလချွတ်သဖြင့်၎င်း။ ဘောဂေ- ဝတ်စားတန်းဆင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်

တို့ကို။ သံဟရိမှ-မပေးကမ်းရက် မစ္ဆေကွက်၍ သိုဝှက်စုထားခဲ့ကုန်ပြီ။ တေ-ထို
 မပေးကမ်းရက် သိုဝှက်စုထားခဲ့သော ဝတ်စားတန်းဆာ ဥစ္စာ စည်းစိမ် တို့ကို။
 အညေ-တပါးကုန်သော သူတို့သည်။ ပရိဘူဒန္တိ- သုံးဆောင် စားသောက်ရစ်ကြ
 ကုန်၏။ မယံ-သုစရိတ်ကိုမဲ့ ဒုစရိတ်ကိုသာလေ့ ကုန်သော ငါတို့သည်။ ဒုက္ခဿ-
 ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့။ -ဘာဂိနိ- ရောက်ရချေကုန်ပြီ။ ။ဘောဂ သံဟာရ
 ပေတဝတ္ထု။

၄၉-ကာမေသုပိစ္ဆာစာရကြောင့် လောဟကုမ္ဘိဋ္ဌိကျသော
 သေဋ္ဌိပုတ္တပေတဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး ဆင်းစီးမြို့လည်စဉ်၊ ပြာသာဒ်
 ထက် လေသာပြတင်းကို ဘွင့်လှစ်၍ ကြည့်ရှုသောမိန်းမကိုမြင်၍၊ ချစ်ခင် စုံမက်
 မလွှတ်ရက်သည်နှင့် အပ္ပသက္ကာရပေတဝတ္ထုအတူ၊ လင်ကိုသတ်၍ ယူမည်ကြံစည်
 လျက် မွေ့ရာထက်၌ အိပ်က်စက်မည်နေလေရာ၊ ညဉ့်သန်းခေါင်အခါ၊ ထိုသာဝတ္ထိ
 ပြည်ဘွား ပရဒါရိကကံကို လိုက်စားသော ရှေးသဌေးသား လေးယောက်တို့၊
 ထိုသာဝတ္ထိမြို့၏ အနီးအောက်ဆီ လောဟကုမ္ဘိဋ္ဌိရဲက၊ အနှစ် သုံးသောင်းနှစ်၍
 သုံးသောင်းပေါ်လာ၊ အနှစ်ခြောက်သောင်း စေ့သည့်အခါ ရှုတ်ကြသော သ,န,
 ဒု, သော-ဟူသော အသံကြီးလေးခွန်းကိုကြား၍ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားညစ်ကြောင့်၊
 သဗ္ဗစတုက္က ယဇ်ကိုပူဇော်ရန် စီမံကြရမည် မှူးမတ်တို့ကို စေခိုင်းရာ၊ မှာလိကဘု
 မိဗရားကံဝေါ်သွား၍ လျှောက်ထားသည်တိုင်။-

သဋ္ဌိဝဿသဟဿာနိ၊ ပရိပုဏ္ဏာနိ သဗ္ဗသော။
 နိရယေ ပစ္စမာနာနံ၊ ကဒါ အန္တော ဘဝိဿတိ။
 နတ္ထိ အန္တော ကုတော အန္တော၊ နအန္တော ပဋိဒိဿတိ။
 တထာဟိ ပကတံ ပါပံ၊ တုယံ မယုဉ္စ မာရိသ။
 ဒုဇ္ဇိဝိတမ ဇိဝိမှာ၊ ယေသံ နော နဒဒါမှသေ။
 သန္တေသု ဒေယျဓမ္မေသု၊ ဒီပံနာကမ္ပ အတ္တနော။
 သောဟံ နုနုက္ကတော ဂန္ဓာ၊ ယောနိ လဒ္ဓါနမာနုသိ။
 ဝဒည သီလသမ္ပန္နော၊ ကာဟာမိ ကုသလံ ဗဟံ။-

ဟူသောဂါထာကို ကိုယ်စီရွတ်လိုလျှက် အစအကွရာ တလုံးစီကိုသာ ရွတ်ဆို
 စောက်ထိုး ငရဲအိုး၌ နစ်မြုပ်ကြလေသည်ဟု အကျယ်အားဖြင့် တရားဟောတော်

မူသည်၏အဆုံး၌ မြေညက်နှင့်ကြာယူဆောင်လာသော မိန်းမလှ ခင်ပွန်းသောထာ
ပန် တည်၏။ကောသလမင်းလည်း သံဝေဂရ၍ မိစ္ဆာစာရအမှုမှရှောင်ကြဉ်လေ၏။

နိရယေ- ငရဲ၌။ အမှာကံ- ငါတို့၏။ ပစ္စမာနာနံ-ကျက်ရကုန်စဉ်။ သဠိဝဿ
သဟဿာနိ - အနှစ်ခြောက်သောင်းတို့သည်။ သဗ္ဗသော - အချင်းခပ်သိမ်း။ ပရိ
ပုဏ္ဏာနိ- ပြည့်ကုန်ပြီ။ ကဒါ-အဘယ်အခါ၌။ အန္တော-ဤဆင်းရဲ၏အဆုံးသည်။
ဘဝိဿတိ-ဖြစ်ပါအံ့နည်း။

အန္တော-ငရဲ၏အဆုံးသည်။ နတ္ထိ-မရှိချေ။ အန္တော-သည်။ ကုတော-အတိမှာ
ရှိချေအံ့နည်း။ အန္တော-သည်။ နပဋိဒိဿတိ-မထင်ချေတကား။ ဟိသစ္စံ-ထိုစကား
မှန်၏။ မာရိသ-အဆွေ။ ယထာ-အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော်။ တုယံ-
သင်၏၎င်း။ မယုဉ္ဇ-ငါ၏၎င်း။ ဝါ-အား၎င်း။ ဒုက္ခဿ-ဆင်းရဲ၏။ အန္တော-အဆုံး
သည်။ နတ္ထိ-မရှိ။ နပဋိဒိဿတိ-မထင်။ တထာ-ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ဆင်းရဲအဆုံး
မရှိခံရအောင်။ တုယံ-သင်သည်၎င်း။ မယုဉ္ဇ-ငါသည်၎င်း။ ပါပံ-မကောင်းမှုကို။
ပကတံ-ပရမ်းပတာ ပြုခဲ့မိပါပေသည်တကား။

ယေနော-အကြင်ငါတို့သည်။ သံ-ယင်ရှားရှိသောမိမိဉာဏ်ကို။ နဒဒါမှသေ-
မပေးလှခဲ့မိကုန်။ တေနော-ထိုငါတို့သည်။ ဒုဇ္ဇိဝိတံ-ပညာကျယ်တို့ ကဲ့ရဲ့ဘွယ်
သောအသက်မွေးခြင်းကို။ အဇီဝိမှ-မွေးမှားခဲ့ပြီ။ ဒေယျဓမ္မေသု-ပေးလှဘွယ်
ဝတ္ထုတို့သည်။ သန္တေသု-ရှိပါကုန်လျက်။ ဒီပံ-သံသရာပြင်ကျယ် ရေဝယ်ပေါ်
ထွန်း ကောင်းမှုတည်းဟူသော သောင်ခုံကျန်းကို။ နာကမှ-မပြုခဲ့မိကြပေကုန်။

သော အဟံ-ထိုငါသည်။ ဣတော-ဤလောဟကုမ္ဘီ သံပူငရဲမှ။ ဂန္ဓာ-ဘဲခွါ
၍။ မာနုသိ ယောနိ -လူ့ဘဝကို။ လဒ္ဒါန-ရသည်ရှိသော်။ ဝဒညူ-စွန့်ကြဲလေ
ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါ-သူတောင်းစားတို့၏ စကားကို နားလည် သိတတ်သည်ဖြစ်၍။
သီလသမ္ပန္နော-သီလအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဗဟံ-များစွာသော။ ကုသလံ-
ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ကာဟာမိနုန-ပြုတော့မည်တကား။ “ဝဒညူတိ စာဂိ
ပရိစ္စာဂသီလော ယာစကာနံဝါ ဝစနညူ”။ ။အဋ္ဌကထာ၊သေဠိပုတ္တာပတဝတ္ထု။

၅၀-သာလိတ္တကအတတ်ကြောင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရသော
သဠိကုဋပေတဝတ္ထု

အတုမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှန်ဝေဠု ဝန်တောရကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းတော်
မူစဉ်၊ ရှေးအခါ ဗာရာဏသီမြို့ဝ ညောင်ပင်ရွက်တွင် အဆူးကူးသော အရုပ်ဟင်
အောင် ကျောက်စရစ်ပစ်တတ်သော သာလိတ္တက သိပ္ပတတ်ပွန် သူ့ဆွံ့ကို ဗာရာဏသီ
မင်းခေါ်သွား၍ စကားပြောရင်း တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာပေါက်တွင်းကနေစေ၍

သူတကာကြားပြင်းအောင် စကားများသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားခံတိုင်းသို့ ဆိတ်
 ချေးတစလယ်သားဝင်အောင် အာခေါင်ရောက် ပစ်သွင်းစေပြီးလျှင်၊ ရှက်သော
 ကြောင့်၎င်း၊ မထွေးနိုင်သောကြောင့်၎င်း မျို၍မျို၍ချသော ပုဏ္ဏားကို စကား
 များကျိုးရင်လပြီ။ သမင်စာသီး၊ ပျင်းခေါက် စသည်ကိုကျိ၍ အန်ဆေး သောက်
 ချေဟု စေလွှတ်၍ သူ့ဆံ့အား တဆဲလေးရွာစား ဆုလာပ်ပေးသနားသဖြင့်၊ စည်းစိမ်
 ကြီးမား ပစ္စုပ္ပန်တမလွန် အကျိုးစီးပွားကို မယုတ်စေမူ၍၊ ချမ်းသာစွာ ကြီးပွား
 နေထိုင်သော ရွာစားမင်း သူ့ဆံ့ထံတောင်းပန်ဆည်းကပ် သာလိတ္တက အတတ်ကို
 သင်ယူတတ်မြောက် တယောက်သောလူမိုက်လူသွမ်းသည် အတတ်ပညာစမ်းလို့၍၊
 ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှာ ထိုင်နေသော သုနေတ္တပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၍ ဥျားခေါင်းတော်ကို ပစ်ခွဲ
 လေမူ၊ နိဗ္ဗာန်ယူသည်နှင့် လူများရိုက်သတ်သော်၍ အဝီစိသို့ကျ။ အဝီစိမှ တက်
 သည့်ကာလ ဝိပါကာဝံသေသဖြင့် ဤငါတို့ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်အဖော်ဝယ် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ အနီး၌
 ပြိတ္တာဖြစ်၍၊ နံနက်ယော၊ နေ့လယ်ယော၊ ညနေချမ်းယော၊ သံတူ ခြောက်သောင်း
 ဥျားခေါင်း၌ကျ၍ ဥျားခေါင်းပေါက်ကွဲ ဆင်းရဲစွာအော်အင် မြေပြင်မှာလည်းရင်း
 သံတူ စဲရင်း ထ၍ ပြေးရင်း နေသည်ကို ရှင်မောဂ္ဂလာန် ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်က
 အဆင်းတင်မြင်၍၊—

ကိန္နု ဥပ္ပတ္တရူပေါဝ၊ မိဂေါ ဘန္တောဝ ဓာဝသိ။
 နိသံသယံ ပါပကမ္မန္တော၊ ကိန္နု သဒ္ဓါယသေ တုဝံ။—

ဟူသောဂါထာဖြင့်၊ ဘာကြောင့်သင်သည် အရူးအသွင် တောသမင်အလား
 မပြေးလွှား၍နေသည်။ စင်စစ် မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့သောသူဟူ၍ ငါထင်၏။ အဘဲ
 ကြောင့် အော်အင်ငိုကြွေးသနည်းဟု မေးတော်မူလျှင်၊—

အဟံ ဘဒ္ဒန္တ ပေတောမ္ပိ၊ ဒုဂ္ဂတော ယမလောကီကော။
 ပါပကမ္မံ ကရိတွာန၊ ပေတလောကမိတော ဂတော။
 သဠိကုဋ္ဌ သဟဿာနိ၊ ပရိပုဏ္ဏာနိ သဗ္ဗသော။
 သီသေ မယံ နိပတန္တိ၊ တေဘိန္ဒန္တိစ မတ္တကံ။—

ဟူသောနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်၊ အကျွန်ုပ် ပြိတ္တာပါတည်း။ သံတူခြောက်သောင်း
 ဥျားခေါင်း၌ ခွဲသောကြောင့်၊ ရှောင်လွှဲခြင်းငှါ အော်အင် ပြေးလွှားကြောင်းကို
 လျှောက်ထားလျှင်၊—

ကိန္နု ကာယေန ဝါစာယ၊ မနသာ ဒုက္ကဋ္ဌံ ကတံ။
 ကိဿကမ္မ ဝိပါကေန၊ ဣဒံဒုက္ခံ နိဂစ္ဆသိ။
 သဠိကုဋ္ဌ သဟဿာနိ။ ပ။
 သီသေ တုယ နိပတန္တိ၊ တေဘိန္ဒန္တိစ မတ္တကံ။—

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် အဘယ်မကောင်းမှုကြောင့်၊ သံတူခြောက်သောင်း သင့်ဥျားခေါင်း၌ ကျခွဲသနည်းမေးပြန်ရာ၊-

အဏုဒ္ဓဿာသိ သဗ္ဗုဒ္ဓံ၊ သုနေတ္တံ ဘာဝိတိန္ဒြိယံ။
နိသိန္ဒံ ရုက္ခမူလသ္မိံ၊ စျာယန္တံ အကုတောဘယံ။
သာလိတ္တကပ္ပဟာရေန၊ အဘိန္ဒြိံ တဿ မတ္တကံ။
တဿကမ္မ ဝိပါကေန၊ ဣဒံဒုက္ခံ နိဂစ္ဆိသံ။
သဠိကုဋ္ဌ သဟဿာနိ၊ ပ၊ မတ္တကံ။-

ဟူသော သုံးဂါထာတို့ဖြင့် သုနေတ္တံ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဥျားခေါင်းကို ပစ်ခွဲမိသော ကြောင့်၊ ဆင်းရဲခံရကြောင်းကို ပြန်လျှောက်လေလျှင်၊-

ဓမ္မေန တေ ကာပုရိသ၊ သဠိကုဋ္ဌသဟဿာနိ။
။ပ။ သီသေတုယံ။ပ။မတ္တကံ။-

ဟူသော ဂါထာဖြင့် ယုတ်မာလှသော ယောက်ျား- သင်၏ အကြောင်း မကောင်းမှုအားလျော်စွာ ခံရသော ဆင်းရဲကို ဗရားသော်မှလည်း ပယ်ရှုံးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကောင်းပြီဟု ဆို၍၊ ဆွမ်းခံပြန်နောက် ညနေချမ်း ရောက်၍ ဗရားကို လျှောက်လေလျှင်၊ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား ထိုစကားနှင့် စပ်ဆို၍ ကံ ဟူသည် မမြဲနိုင်ကြောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အာနုဘော်ကြီးကြောင်းကို ပြတော် မူ၏။ လူအများတို့ သံဝေဂရကြ၊ မကောင်းမှုကိုစွန့်ကြ၍ ဒါနစသောကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ကြကုန်၏။။ “သာလိတ္တကံ ဝုစ္စတိ ဓနုကေန အင်္ဂုလီဟိ ဝေဝါ သက္ခရာ ခိပနယောဂေါ။ တထာဟိ သက္ခရာယ ပဟာရေနာတိဝါ ပါပါဌော”။ ။ ပေတ ဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ။ ။ဤဝတ္ထုတွင်၊-

ယာဝဒေဝ အနတ္တာယ၊ ဥတ္တံ ဗာလဿ ဇာယတိ။
ဟန္တိ ဗာလဿ သုက္ကံသံ၊ မုဒ္ဓမဿ နိပါတယံ။-

ဟု-ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်၌လည်း ဟောတော်မူ၏။

ဗာလဿ-မလိမ္မာသူ လူမိုက်၏။ ဥတ္တံ-အတတ်ပညာ လိမ္မာ တတ်မြောက်ခြင်း သည်။ ယာဝဒေဝ- အတိုင်းထက်အလွန်။ အနတ္တာယ-အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ။ ဇာယတိ- ဖြစ်ရလေ၏။ အဿ-ထိုသူမိုက်၏။ မုဒ္ဓံ- ပညာဉာဏ်တည်းဟူသော ဥျားခေါင်းကို။ နိပါတယံ- နိပါတယန္တံ- တောက်လောင်ပြတ်ကြေ ပြုတ်ကျစေလျက်။ ဗာလဿ- သူမိုက်၏။ သုက္ကံသံ-ဖြူစင်သော ကုသိုလ်အဘို့ ဟူသမျှကို။ ဟန္တိ- ဖျက်ဆီးလေ၏။ သဠိကုဋ္ဌပေတဝတ္ထု။

၅၁ - ရဟန်းတို့ကိုဆဲရေးသောရဟန်း၏
သုကရမုခပေတဝတ္ထု

ကဿပ ဗရားရှင်လက်ထက် ကိုယ်ငြိမ်သက်၍ နုတ်ထွက်ဆိုးဝါး ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေးတတ်သော ရဟန်းတပါးသေ၍ ငရဲပြည်ကျ၊ ဤဒဂါတမ ဗရားရှင် လက်ထက် ငရဲကတက်၍ ဝိပါက်ကြွင်းခံစေဘို့၊ ဂိဇ္ဈိကုဋ်တောင်ခြေ၌၊ ကိုယ်ရေကားရွှေအဆင်း၊ ခံတွင်းကား ဝက်နှုတ်သီးပမာ သုကရမုခ ပြိတ္တာဖြစ်၍ နေသည်ကို ရှင်နာရဒ မထေရ်မြင်၍၊-

ကာယော တေ သဗ္ဗသော ဝဏ္ဏော၊ သဗ္ဗာ သြဘာသတေ ဒိသာ။
မုခံ တေ သုကရသေဝ၊ ကိံ ကမ္မမကရာ ပုရေ။

တေ-သင်၏။ သဗ္ဗော-သော။ ကာယော-သည်။ သောဝဏ္ဏော- ဥူးသစ်သော ရှေ့နှင့်တူ၏။ သဗ္ဗာ-သော။ ဒိသာ-အရပ်မျက်နှာသည်။ သြသာသတေ- ပွင့်လင်း တောက်ပ၏။ ဝါ၊ ဒိသာ-တို့ကို။ သြဘာသတေ- ထွန်းလင်းတောက်ပစေ၏။ ။ “သြဘာသတေတိဝါ အန္တောဂတဟေတု အတ္ထမိဒံ ပဒံ” ။ ။ အဋ္ဌကထာ။

ဟေ-၏။ မုခံ-သည်။ သုကရဿဣဝ-ဝက်၏ နှုတ်သီးကဲ့သို့တကား။ ပုရေ-ရှေး ဘဝ၌။ ကိံ ကမ္မ-အဘယ်သို့သော ကံကို။ အကရာ- ပြုခဲ့ဘူးသနည်း။ ။ ဟု- မေးလတ်သော်၊-

ကာယေန သညဘော အာသိံ၊ ဝါစာယာသိ မသညတော။
တေန မေ တာဒိသော ဝဏ္ဏော၊ ယထာ ပဿသိ နာရဒ။

နာရဒ- အရှင်နာရဒ။ ကာယေန-ဖြင့်။ သညဘော-စောစံစည်းသည်။ အာသိံ- ဖြစ်ဘူးပြီ။ ဝါစာယ-ဖြင့်။ အသညဘော- မချုပ်တည်းသည်။ အာသိံ- ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တေန-ထိုသံယမ၊ အသံယမ၊ နှစ်ပါးကြောင့်။ မေ-၏။ ဝဏ္ဏော- အဆင်းသဏ္ဍာန် နှစ်ပါးသည်။ ယထာ- အကြင်အခြင်းအရာဖြင့်။ ပဿသိ- အရှင်မြင်၏။ တာဒိ သော- ထိုမြင်တိုင်းသောသဘောရှိသည်။ ဟောတိ-၏။ ။ ဟုဖြေဆိုပြီး၍၊-

တံတာဟံ နာရဒ ဗြူမိ၊ သာမံ ဒိဋ္ဌမိဒံ တယာ။
မာကာသိ မုခသာ ပါပံ၊ မာခေါ သုကရမုခေါ အဟု။

နာရဒ-အရှင်နာရဒ။ ဣဒံ-ဤလူ့ ကိုယ် ဝက်ခေါင်း အမြင် မကောင်းသော အကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို။ တယာ-အရှင်ဗရားသည်။ သာမံ-ကိုယ်တိုင်။ ဒိဋ္ဌ- မြင်အပ်ပြီ။ တံ စာသွာ-ထို့ ကြောင့်။ တံ-အရှင်ဗရားကို။ အဟံ-သည်။ ဗြူမိ-ပြောဆို လျှောက် ထားပါ၏။ မုခသာ-နှုတ်ဖြင့်။ ပါပံ-မကောင်းမှုကို။ မာကာသိ-မပြုပါလင့်။ သုကရ မုခေါ-ဝက်နှုတ်သီးကဲ့သို့သော နှုတ်သီးရှိသည်။ မာခေါအဟု-မာဟောသိ ဝေ-

ဖြစ်၍ မတော်ပါသလျှင်ကတည်း။ - ဟု ဆုံးမလိုက်သော စကားကို မြတ်စွာ
ဗုဒ္ဓအား ရှင်နာရဒ လျှောက်ထားရာတွင် ဝစီဒုစရိတ်၏ အကျိုးတို့ကို များစွာ
ဘော်၍ တရားဟောတော်မူလေသတည်း။ ။ သူကရမုခပေတဝတ္ထု။

၅၂-ကုန်းတိုက်၍ ကျောင်းကိုလုယူသော ပုတိမုခပေတဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပဗုဒ္ဓရှင်လက်ထက် သီလာစာရ၊ သလ္လေခ
ဝုတ္တိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးကောင်းသား ရဟန်းနှစ်ပါး၏နေရာ ဆာယုဒက
ဂေါစရ သမ္ပန္နကျောင်းသို့ မကောင်းသော အဇ္ဈာသယရှိသော ရဟန်းယုတ်တပါး
လာ၍၊ ကျောင်းကို လိုချင်သည်နှင့် အရှင်ကောင်းနှစ်ပါးကို ကုန်းတိုက် ခဲ့ပြား
ထွက်သွားစေသည့်နေ့က မဆောက်တည်စမ်း ညှိနှိုင်းပူဆာ ဝေဒနာဘိ မကြာခင်
စုတိ၍ အဝီစိဉ့်ဖြစ်ရလေ၏။ မဟာထေရ်ကြီးနှစ်ပါးလည်း တခုသောကျောင်းမှာ
ပေါင်းဆုံမိ အကြောင်းရင်းကို သိကြ၍ နေမြဲအာဝါသသို့ ပြန်လည်။ ညီညွတ်စွာ
ဝိပဿနာကိုပွားများ ရဟန်းတရားအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ကုန်းတိုက်
သော ပေသုနိက ရဟန်း ယုတ်ကား၊ ဤဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ် အခါ အဝီစိဉ့်မှ တက်လာ၍
ရာဇဂြိုဟ်မြို့နားတွင် ကိုယ်ရေကား ရွှေအဆင်း၊ ခံတွင်းကား ပိုးလောက် တဘွား
ဘွား ကိုက်စား ပုပ်ဟောင်သော ပုတိမုခပြိတ္တာဖြစ်၍ ဂိဇ္ဈကုန္ဒတောင်မှ ဆင်းကြွ
လာသော ရှင်နာရဒမြင်၍ အကြောင်းကို မေးမြန်းလေသော်၊ ရဟန်းပြုကျင့်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ကိုယ်ရေ ရွှေအဆင်း၊ ပိသုနာ ဝါစာ မုသာဝါဒကြောင့် ခံတွင်း ကား
ပုပ်ဟောင် လောက်စား၊ ကောင်း မကောင်း အကျိုး နှစ်ပါးကို ရကြောင်းကို
လျှောက်ထား မုသာဝါဒပေသုညစကားတို့ကိုရှောင်ရှားပါလေ ဆုံးမလိုက်သည်ကို
မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား ရှင်နာရဒ လျှောက်ထား၍၊ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား
တရားဟောတော်မူ၍ လူအများအကျိုး ဖြစ်ထွန်းလေသတည်း။ ပုတိမုခပေတဝတ္ထု။

၅၃-တိရောကုန္ဒပေတဝတ္ထု

• ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သော် ကိုးဆဲ့နှစ်ကမ္ဘာထက် ဖုဿဗုဒ္ဓလက်ထက်
ဝယ်၊ ခမည်းတော်ဇယသေနမင်းသည်၊ ရတနာသုံးပါးကို သူတပါးမမြင်စေရာ မိမိ
ချည်းသာ ကိုးကွယ်နေခြင်းကြောင့်၊ မင်းသား သုံးပါးတို့ တိုင်းစွန့် ပြည်နားက
ခိုးသားဒါးမြ ထကြွမငြိမ်သည့်အသွင် ဥပါယ်ဆင်၍ တောင်းပန်မှ ဝါတွင်းသုံးလ
ကိုးကွယ်ခွင့်ရကြ၍၊ နောင်တော်ဖုဿဗုဒ္ဓရှင်နှင့်တကွသော သံဃာတော်ကို နှစ်
ထောင်ငါးရာသော ဝေယျာဝစ္စကရတို့နှင့်အတူ ဇနပုဒ်သို့ပင့်ယူကျောင်းတင်လှူပြီး

လျှင်၊ ဘဏ္ဍာစိုးသူကြွယ်က လူဘွယ်ဒါနဝတ်ကိုလှုပ်ပေး၊ ဇနပုဒ် ဘဏ္ဍာစာရေးက ဇနပုဒ်သား၊ သောင်းတထောင်တို့နှင့်တကွ လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းရာ၊ အချို့လူမိုက်များ ကိပ်ပေးစိတ်ခွဲ၍ အလှူဝတ္ထုကိုခိုးယူ၊ အလှူတင်းကုပ်ကို မီးရှို့၍ ငရဲသို့ကျ၊ ဝမည်းတော်၊ သားတော်၊ ဘဏ္ဍာစာရေး၊ ဘဏ္ဍာစိုးတို့သည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကြ၊ ဒွါနဝုတိ ကပ္ပကုန်၍ ငရဲဘုံသို့ကျသော လူမိုက်များ ကဿပ ဗရားရှင်လက်ထက် ငရဲမှတက်၍ ပြိတ္တာဖြစ်ကြ၊ ဆွေမျိုးတို့လှူဒါန်း၍ အမ္မဝေသည်ကိုခံရ၍ စည်းစိမ်ကို ရကြသော တပါးသော ပြိတ္တာများကိုမြင်၍ ကဿပ ဗရားရှင်ထံ ကပ်ချဉ်း လျှောက်ထား၊ နောင် ဂေါတမ ဗရားလက်ထက် သင်တို့ ဆွေမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဗိဒ္ဓိသာရမင်း လှူဒါန်း၍ အမ္မဝေကမ်းသည့်အခါ ရလတ္တံ့ ဟု ကဿပ ဗရားရှင် မိန့်တော်သံကို နာခံ၍၊ နက်ဘန်ပင် ရတော့မည်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်၍လာခဲ့ကြ၊ ငါတို့ဗရားပွင့်တော်မူကာလ အချင်းဘထောင်နှင့်တကွ မင်းသားသုံးယောက် နတ်ပြည်မှစုတေ၍ ရသေ့ညီနောင် ရှင်တထောင်ဖြစ်ကြ၊ ဘဏ္ဍာစိုးသမီးဝင်ပုန်းတို့ ပိသာခ မေတ္တိန္ဒာဖြစ်ကြ၊ ဘဏ္ဍာစာရေး ဗိမ္ဗိသာရမင်းဖြစ်၊ အခြံအရံများလည်း မင်း၏ အခြံအရံဖြစ်ကြ၍၊ ဗရားနှင့် ပထမအတွေ့တွင် တသိန်းတသောင်းသော အင်္ဂုမဂတိုင်းသားတို့နှင့်တကွ ဗိမ္ဗိသာရမင်း သောတာပန်တည်ပြီး၍ နက်ဘန်အလို ငှါဆွမ်းပင့်တိတ်၍ပြန်၊ နက်ဘန် နံနက်အခါ။—

ဒန္တော ဒန္တေဟိ သဟ ပုရာဏ ဇဠိလေဟိ၊ ဝိပုမုတ္တော ဝိပုမုတ္တေဟိ။
 သိက္ခိနိက္ခသဝဏ္ဏော၊ ရာဇဂဟံ ပါဝိသိ ဘဂဝါ။—

အစရှိသောဂါထာကို ခြီးမွမ်းရွတ်ဆိုလျက်၊ လုလင်ပျိုအသွင် ဘန်ဆင်းသော သိကြားမင်းရှေ့သွားလမ်းတွင် နန်းတော်သို့ဝင်တော်မူ၍ အလှူကိုခံတော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း လှူဒါန်းပြီး၍ ဗရားသတင်းသုံးတော်မူရန် နေရာကို ကြံစည်သော ဗျာပါရဖြင့် ဘယ်ကိုမှ အမ္မမဝေမိသည့်အခါ၊ ကြာရှည်စွာကာလက စောင့်စား အားကိုး၍လာခဲ့ကြသော ပြိတ္တာတို့သည်၊ ညဉ့်အခါ နန်းတော်တွင် ကြောက်မက် ဘွယ်အော်ကြသောအသံကိုကြားရ၍၊ ဗရားရှင်ကိုလျှောက်ထားလေသော်၊ သင်မင်း မြတ်အား တစ်တရာအပြစ်မရှိ၊ သင့်ဆွေမျိုးဖြစ်ဘူးသော ပြိတ္တာတို့ သင်အလှူပေး သည့်အခါ အမ္မရ၍ ချမ်းသာကြပေလိမ့်မည်ဟု ဗရားနှစ်ဆူတို့၏ အကြားပတ်လုံး စောင့်စားမြော်လင့်၍ လာခဲ့ရှာကြသည်။ မနေ့က အမ္မဝေမခံရ၍ အာသာပြတ် ကြသဖြင့် ပူဆွေးဒုက္ခအော်အင်ကြသည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ ထိုနေ့ပင် အလှူကြီး ကို စီရင်ပြန်၍ ဗရားအမှူးရှိသော သံသာတော်ကိုပင့်၍ ဒက္ခိဏာဒက ဟူသော အလှူရေဥားကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလျက် ဣဒံ မေ ဉာတိနံ ဟောတု၊ ဟု—အမ္မဝေ ညွှန်းလျှင် ဝေညွှန်းခြင်း ကြာမျိုးငါးပါး ဖုံးလွှမ်းသော ရေကန်များကိုရ၍၊ ချိုးကြ၊ သောက်ကြရသဖြင့် ခဏ ချက်ခြင်း ပူလောင်မှတ်သိပ် ပျောက်ကင်း၍ ရှေ့ အဆင်းကဲ့သို့ လှကြကုန်၏။ ထို့နောင် ယာဂု၊ ခဲဘွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့ကို လှူဒါန်း၍

အမျှဝေညွှန်းလျှင် ဝေညွှန်းခြင်းနတ်၌ဖြစ်သော ယာဂု၊ ခဲဘွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့ဖြစ်လာ
သုံးဆောင်ကြရသဖြင့် ပြည့်ပြီသော ဣန္ဒြေရှိကြကုန်၏။ ထို့ နောင် အဝတ် သင်္ဘန်း
အိပ်ရာနေရာတို့ကို လူဒါန်း၍ အမျှဝေညွှန်းလျှင်၊ နတ်၌ဖြစ်သော ဘုံနန်းပြာသာဒ်
အိပ်ခင်းနေရာ အဝတ်တန်းဆာတို့ကိုရ၍ နတ်ချမ်းသာကိုရကြကုန်၏။ ဤအလုံးစုံကို
မြင်ရအောင် ဗရားဓိဋ္ဌာန်တော်မူခြင်းကြောင့်၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်း မြင်ရပေ၍ အလွန်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလေသတည်း။ ထို့ နောင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးအခါ တရားအနု
မောဒနာပြုခြင်းငှါ- .

တိရောကုဋ္ဌေသု တိဋ္ဌန္တိ၊ သန္ဓိသိဃံ၊ ဣကေသုစ။
ဒွါရဗာဟာသု တိဋ္ဌန္တိ၊ အာဂန္နာန သကံသရံ။
ဗဟုတ္ထေ အန္ဓပါနမိ၊ ခဇ္ဇဘောဇဇေ ဥပဋ္ဌိတေ။
နတေသံ ကောစိ သရတိ၊ သတ္တာနံ ကမ္မပစ္စယာ။
ဧဝံဒဒန္တိ ဉာတိနံ၊ ယေ ဟောန္တိ အနိကမ္ပကာ။
သုစိ ပဏိတံ ကာလေန၊ ကပ္ပိယံ ပါနဘောဇနံ။
ဣဒံဝေ ဣတိနံ ဟောတု၊ သုခိတာ ဟောန္တု ဉာတယော။
တေစ တတ္ထ သမာဂန္နာ၊ ဉာတိပေတာ သမာဂတာ။
ဗဟုတ္ထေ အန္ဓပါနမိ၊ သက္ကစ္စံ အနုမောဒရေ။
စိရံ ဇီဝန္တု နော ဉာတိ၊ ယေသံ ဟောတု လဘာမသေ။
အမ္ဘာကဉ္စ ကတာ ပူဇာ၊ ဒါယကာစ အနိပ္ပလာ။
နဟိ တတ္ထ ကသိ အတ္ထိ၊ ဂေါရက္ခေတ္ထ နဝိဇ္ဇတိ။
ဝါဏိဇ္ဇာ တာဒိသိ နတ္ထိ၊ ဟိရညေန ကယာကယံ။
ဣတော ဒိန္နေန ယာပေန္တိ၊ ပေတာ ကာလင်္ကတာ တဟိ။
ဥန္နမေ ဥဒကံဝုဋ္ဌံ၊ ယထာ နိန္ဒံ ပဝတ္တတိ။
ဝေမေဝ ဣတော ဒိန္ဒံ၊ ပေတာနံ ဥပကပ္ပတိ။
ယထာဝါရိဝဟာ ပူရာ၊ ပရိပူရေန္တိ သာဂရံ။
ဝေမေဝ ဣတော ဒိန္ဒံ၊ ပေတာနံ ဥပကပ္ပတိ။
အဒါသိ မေ အကာသိ မေ၊ ဉာတိမိတ္တော သခါစ မေ။
ပေတာနံ ဒက္ခိဏံ ဒဇ္ဇာ၊ ပုဗ္ဗေ ကတမနုဿရံ။
နဟိရုဏ္ဏံဝါ သောကောဝါ၊ ယာစညာ ပရိဒေဝနာ။
နတံ ပေတဿ အတ္တာယ၊ ဧဝံ တိဋ္ဌန္တိ ဉာတယော။
အယဉ္ဇေဝါ ဒက္ခိဏာ ဒိန္ဒာ၊ သံသမိ သုပ္ပတိဋ္ဌိတာ။
ဒီသရတ္တံ ဟိတာ ယဿ၊ ဌာနသော ဥပကပ္ပတိ။

သော ဉာတိဓမ္မောစ၊ အယံ နိဒဿိတော။

ပေတာန ပူဇာစ ကတာ ဥဋ္ဌာရာ၊ ဗလဉ္စ ဘိက္ခုနမနုပ္ပဒိန္နံ။

တုမေဟိ ပုညံ ပသုတံ အနပ္ပကံ။—

ဟူသော တိရောကုဋ္ဌပေတ ဝတ္ထုဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

ဉာတိပေတာ - ဘဝ တဆွေ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ကပ် ဆွေမျိုး တော်စပ်သော ပြိတ္တာတို့သည်။ သကံသရံ - မိမိအိမ် ဆွေမျိုးတို့အိမ်သို့။ အာဂန္နာ - လာကြ၍။ တိရောကုဋ္ဌေသု - နံရံတံတိုင်း ပြင်ပတို့၌။ တိဋ္ဌန္တိ - ရပ်တည်ကြကုန်၏။ သန္တိသိသံသု ကေသုစ - ခရီးလေမြှာ အိမ်ကာ ပြတင်း အစပ်အဆက် ခရီးသုံးချက်အဆုံတို့၌၎င်း။ ဒွါရဗာဟာသု - မြို့အိမ်တံခါးပေါင်တို့၌၎င်း။ တိဋ္ဌန္တိ - ရပ်တည်ကြကုန်၏။

ဗဟုတ္ထေ - ပေါများလောက်သော။ အန္ဓုပါနမိ - ထမင်းအဖျော်သည်၎င်း။ ခဇ္ဇဘောဇ္ဇေ - ခဲဘယ်ဘောဇဉ်သည်၎င်း။ ဥပဋ္ဌိတေ - အနီး၌ တည်ရှိသည်ဖြစ်ပါ လျက်။ ဝါ - တည်ရှိပါသော်လည်း။ တေသံသတ္တာနံ - ထိုပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြရကုန် သောသတ္တဝါတို့၏။ ကမ္မပစ္စယာ - မစ္ဆေရနိပိစက် ပြုခဲ့ကြသော အကုသိုလ်ကံတို့ကို ကြောင့်။ တေသံသတ္တာနံ - ထိုသတ္တဝါပြိတ္တာတို့ကို။ ကောစိ - တစုံတယောက်သော မိဘသားမြေးသည်။ နသရတိ - မအောက်မေ့မိ သတိရမလေ။ ။ဗဟုတ္ထံ၌ ဗဟု ပုဒ် - တွ, ပစ္စည်းဟု သက္ကတကျမ်းတို့၌ဆို၏။ အဋ္ဌကထာ၌ကား။— “ဗဟုတေတိ အနပ္ပကေ ဗဟုမိ ယာဝဒတ္ထေတိ အတ္ထော၊ ဗကာရဿဟိ ပကာရော လစ္ဆတိ၊ ပဟု သန္တော နဘရတိတိ အာဒိသုဝိယ၊ ကေစိပန ဗဟုတေ ဗဟုကေတိစ ပဋ္ဌန္တိ၊ တေ ပမာဒပါဌာ။” ဟု—ဘွဲ့၏။

ဧဝံ - ဤသို့ မစ္ဆေကဒရိ ကံဆိုးဘိ၍ သတိမရ မေ့လျော့တတ်ကြသည် ဖြစ် လျက်။ ဧဝံ - ဤသင်မင်းမြတ်အတူ။ ယေ - အကြင် မိဘသားမြေး သွေးနီးစပ်သသူ တို့သည်။ အနုကမ္မကာ - အကျိုးလိုလား အစဉ်သနားကုန်သည်။ ဟောန္တိ - ဖြစ်ကုန် ၏။ ဇေတ - ထိုသင်မင်းမြတ်အလား သနားကြင်နာ ကရုဏာရှိကုန်သော မိဘ, သား မြေး, သွေးနီးစပ်သသူတို့သည်။ သုစိ - စင်ကြယ်သော။ ပဏိတံ - မှန်မြတ်သော။ ကပ္ပိယံ - အရိယာသူတော်ကောင်းတို့အား အပ်စပ်သော။ ပါနဘောဇနံ - အဖျော် ဘောဇဉ် စသောပေးလှူဘွယ်ဝတ္ထုကို။ ဣဒံ ဤဝတ္ထုသည်။ ဉာတိနံ - ဆွေမျိုး တော်စပ်သောပြိတ္တာတို့အား။ ဟောတု - ဖြစ်စေသတည်း။ ။ “ဝေဂိတိ နိပါတ မတ္တံ၊ နောတိစ ပဋ္ဌန္တိ၊ အမှာကန္တိအတ္ထော” ။ အဋ္ဌကထာ။ ။ဉာတိယော - ဆွေမျိုးတော်စပ်ကုန်သောပြိတ္တာတို့သည်။ သုခိတာ - ဤဒါနကို ဝမ်းမြောက်ကြ၍၊ ချမ်းသာခြင်းသို့ရောက်ကြရကုန်သည်။ ဟောန္တု - ဖြစ်ကြစေကုန်သတည်း။ ‘ဣတိ - ဤသို့ရည်ညွှန်းကုန်၍။ ကာလေန - အလှူခံတို့ သုံးဆောင်ရန် လျှောက်ပတ်သော ကာလ၌။ ဝါ - ပြိတ္တာတို့ ရပ်တည်လာသော ကာလ၌။ ဉာတိနံ - ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့ အား။ ဒဒန္တိ - လှူဒါန်း၍အမျှပေးဝေကုန်၏။

တေစဉာတိပေတာ-ထိုဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့သည်လည်း။ သမာဂတာ- အညီအညွတ်
စည်းဝေး ကုန်လျက်။ တတ္ထ-ထိုအလှပေးရာအရပ်သို့။ သမာဂန္တာ- ကောင်းစွာလာ
ကုန်၍။ ဗဟုတ္တေ-များစွာသော။ အန္ဓပါနမိ-ထမင်းအဖျော်၌။ သက္ကန္တံ-ရိုသေစွာ။
အနုမောဒရေ-ဝမ်းမြောက်ချီငေါ် သာဓုခေါ်ကြကုန်၏။

ယေသံ-အကြင် အလှ ရှင်တို့၏။ ဟေတုပေးလှမှုဝေခြင်းဟူသော အကြောင်း
ကြောင့်။ လဘာမသေ- သုံးစားမကုန်ရပေကုန်၏။ နော-ငါတို့၏။ တေဉာတိ-
ထိုကျေးဇူးသခင် အလှ ရှင်ဆွေမျိုးတို့သည်။ စိရံ-ကြာမြင့်စွာ။ ဇီဝန္တု- အသက်
ရှည်ပါစေကုန်သတည်း။ အမှာကဉ္စ- ငါတို့အားလည်း။ ပူဇာ- ပူဇော်ခြင်းကို။
ကတာ-ပြုအပ်ပေ၏။ ဒါယကာစ-အလှရှင်တို့သည်လည်း။ အနိပ္ပလာ-အလှ၏
အကျိုးဖွံ့ဖြိုးများမြတ်ကုန်၏။ ဣတိ-ဤသို့။ ထောမေန္တိ- ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ။
ဤ၌အင်္ဂါသုံးပါးစုံမှ ထိုခဏပြိတ္တာတို့ အကျိုးခံစားရကြောင်းကို။ ။ “ပေတာနဉ္စိ
အတ္တနော အနုမောဒနေန ဒါယကာနံ ဥပဒိဿနေန ဒက္ခိနေယျ သမ္ပတ္တိယာစာတိ
တိဟိ အင်္ဂေဟိ ဒက္ခိဏာ တံခဏညေဝ ဖလနိဗ္ဗတ္တိကာ ဟောန္တိ၊ တတ္ထ ဒါယကာ
ဝိသေသဟေတု။” ။ ။ အဋ္ဌကထာ။

ဟိသန္တံ-ထိုစကားမှန်၏။ တတ္ထ-ထိုပြိတ္တာတို့၌။ ကသိ-လယ်လုပ်ခြင်းသည်။ နအတ္ထိ
မရှိ။ ဧတ္ထ- ဤပြိတ္တာတို့၌။ ဂေါရက္ခာ-နှားကျောင်းခြင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိ။ တာဒိ
သိ-ထိုသို့ အသက်မွေးကြောင်း သဘောရှိသော။ ဝါဏိဇ္ဇာ- ကုန်သွယ်ခြင်းသည်။
နတ္ထိ-မရှိ။ ဟိရညေန-ငွေဖြင့်။ ကယာကယံ-ဝယ်ခြင်း ရောင်းခြင်းသည်။ နတ္ထိ-မရှိ။
ကာလကံဘာ-သေလေကုန်သော။ ပေတာ-ပြိတ္တာတို့သည်။ ဣတော-ဤလှပြည်
မှ။ ဒိန္နေန-ပေးလှသောဥစ္စာဖြင့်။ တဟိ-ထိုပြိတ္တာတို့၌။ ယာပေန္တိ- မျှတရကုန်၏။

ဥန္နမေ- မြင့်မောက်ရာအရပ်၌။ ဝုဋ္ဌံ-မိုးရွာသော။ ဥဒကံ-မိုးရေသည်။ နိန္ဒံ-
ချိုင်းဝှမ်းရာအရပ်သို့။ ပဝတ္ထတိယထာ- စီးသွားသကဲ့သို့။ ဝေမေဝ-ဤအတူသာ
လျှင်။ ဣတော- ဤလှပြည်မှ။ ဒိန္နံ-ပေးလှသောဥစ္စာသည်။ ပေတာနံ- ပြိတ္တာ
တို့အား။ ဥပကပ္ပတိ- အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာ၏။ အသုံးဖြစ်လာ၏။

ဝါရိဝဟာ-မြစ်ကြီးတို့သည်။ ပူရာ-ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ်ငယ် အိုင်ငယ်၊ ထုံး၊
အင်းတို့မှ စီးဆင်းသောရေတို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သည်ရှိသော်။ သာဂရံ- သမုဒြာကို။
ပဒိပူရေန္တိယသာ- ပြည့်စေကုန်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ-လျှင်။ ဣတော-မှ။ ဒိန္နံ-သည်။
ပေတာနံ-တို့အား။ ဥပကပ္ပတိ-၏။

မေ-ငါအား။ အဒါသိ- လှဖြစ်စဉ်က ပေးဘူးလှပေပြီ။ မေ- ငါ၏ကိစ္စကို။
အကာသိ- ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ဘူးလှပေပြီ။ မေ-ငါ၏။ ဉာတိ- မိဆွေ ဘမျိုးပေ
တည်း။ မိတ္တော-ချစ်ကြည်မြဲခိုင်စောင့်ရှောက်နိုင်သော မိတ်ဆွေပေတည်း။ သခါ-
ငယ်ရွယ်စဉ်က အတူဖုတ်ကစား၍ သွာလာဘော် ခင်ပွန်းပေတည်း။ ဣတိ-ဤသို့။
ပုဗ္ဗေ-ရှေးမသေခင်က။ ကတံ-ပြုဘူးသောကျေးဇူးကို။ အနုဿရံ- အစဉ်အောက်မေ့

လျက်။ ပေတာနံ- ဘဝတပါးပြောင်းသွားစုတေ သေလွန်လေသော သူတို့အား။
၀၂- သူတို့အကျိုးငှါ။ ဒက္ခိဏံ- အလှူအဘို့ကို။ ဒဇ္ဇာရည်ညွှန်းပို့ သအမျှပေးဝေရာ၏။

ဟိသစ္စံ- တိုက်တွန်းသင့်စွာ။ ရုဏ္ဏံ ၀၂- မျက်ရည်စီးယို ငိုခြင်းသည်၎င်း။ သောကော
၀၂- စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်၎င်း။ အညာ- တပါးသော။ ယာစ ပရိဒေဝနာ- အကြင်
ဂုဏ်ကိုချဲ့၍ ဘွဲ့မြည်တမ်းခြင်းသည်၎င်း။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ တံ- ထိုငိုရုံပူရိန် စိုးရိမ်
မြည်တမ်းခြင်းကို။ နကာတဗ္ဗံ- မပြုသင့်။ တံ- ထိုငိုရုံပူရိန်စိုးရိမ်မြည်တမ်းခြင်းသည်။
ပေတဿ- ဘဝတပါး ပြောင်းသွားစုတေလေသော သူ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုး
စီးပွားအလို့ငှါ။ နဟောတိ- မဖြစ်။ တထာပိ- ထိုသို့ မဖြစ်ပါပဲလျက်လည်း။ ဉာတိ
ယော- ကြောင်းကျိုးမသိ ပညာမရှိကုန်သော ဆွေမျိုးတို့သည်။ ဧဝံ- ဤကဲ့သို့ငိုရုံ
ပူရိန် စိုးရိမ်မြည်တမ်းကုန်လျက်။ တိဋ္ဌန္တံ- တည်နေတတ်ကြကုန်၏။

မဟာရာဇ- မင်းမြတ်။ သံသမ္ပိ- သံသဘာတော်မြတ်အား။ ဒိန္နာ- ပေးလှူအပ်သော။
သံသမ္ပိ- ဌ။ သုပ္ပတိဋ္ဌတာ ကောင်းစွာတည်သော။ အယဉ္ဇေက္ခိဏာ- ဤမင်းမြတ်
အလှူသည်ကား။ ဒီဃရတ္တံ- ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး။ အဿ- ထိုဆွေမျိုး
ဉာတကာ ပြိတ္တာအပေါင်း၏။ ဟိတာယ- အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ။ ဌာနသော
ခဏချက်ခြင်း။ ဥပကပ္ပတိ- ပြည့်စုံပြီးမြောက်အကျိုးရောက်လေ၏။ “အယံဟိ
ဓမ္မတာယံ ပေတေဉ္ဇဒ္ဓိဿ ဒါနေ ဒိန္နေ ပေတော စေအနုမောဒန္တိ။ တာဝဒေဝဿ
ဗလေန မေတာ ပရိဘုဉ္ဇန္တိတိ” ။ ။ အဋ္ဌကထာ။

မဟာရာဇာ- မင်းမြတ်။ သောအယံဉာတိဓမ္မောစ- ထိုဆွေမျိုးတို့သည် ဆွေမျိုး
တို့အား ကျင့်ရာသော တရားကိုလည်း။ နိဒဿိတော- ထုတ်ဘော်ဟောပြုအပ်ပြီ။
ပေတာနံ- ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ပြိတ္တာတို့အား။ ဥဠာရာ- ပြည့်စုံ ပြန်ပြောသော။
ပူဇာစ- နတ်စည်းစိမ်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း။ ကတာ- ပြုအပ်ပြီ။ ဘိက္ခုနံ-
ရဟန်းတော်တို့အား။ ဗလဉ္ဇေ- အားခွန်ဗလကိုလည်း။ အနုပ္ပဒိန္နံ- ပေးလှူချီးမြှောက်
အပ်ပြီ။ တုမေဟိ- သင်မင်းမြတ်တို့သည်။ အနုပ္ပကံ- မနည်းမပါး အတိုင်းမသိ
များပြားသော။ ပုညံ- ပြိတ္တာတို့အား သနားရှေးရှု ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်း ကောင်း
မှုကို။ ယသုတံ- ဆည်းပူးပွားများအပ်ပြီ။

ဤဒေသနာတော်အဆုံး၌ ထိတ်လန့် သံဝေဂပွား၍ အသင့် အားထုတ် ကျင့်
ဆောင်သဖြင့် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့ သစ္စာလေးပါးကိုသိ၍
အကျွတ်တရားကိုရကြကုန်၏။ နောက်နောက်နေ့တို့၌လည်း ရောက်လာသေခနတ်
လူတို့အား၊ ဤတိရောကုဋ္ဌပေတဝတ္ထု ဒေသနာကို ခုနစ်ရက်ဆက်၍ ဟောတော်
မူ၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းပင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့ အကျွတ်
တရားကို ရကြလေကုန်သတည်း။ ။ တိရောကုဋ္ဌပေတဝတ္ထု။

ဒုတိယတွဲပြီး၏။

သိဒ္ဓိပိဏ္ဍနိက္ခမိ

တတိယတွဲ

နမော အတ္ထိဒ္ဓဿ ဝဇီရသင်္ဘာတ သမသရိရဿ။

၅၄-ကိုယ်ဝန်ချ၍ လှည့်စားသော မကောင်းမှုကြောင့်
ညဉ့် နံနက် သားငါးယောက်ဖွေးဘွား၍ စားရဘော
ပဉ္စပုတ္တခါဒိကပေတိဝတ္ထု

သာဝတ္ထိမြို့နိုး ရွာငယ်၌ သူကြွယ်တယောက်၏ မယားမြုံသည်နှင့် ထိုမြုံသော မယားကြီးပါ ဉာတကာတို့ တိုက်တွန်းကြ၍ ယူရသော မယားငယ် ကိုယ်ဝန်ရသော အခါ၊ မယားကြီးငြူစု ဣဿာရိ၍ ပရိပိုဇ်မတယောက်ကို အာမိသဖြင့် ဖြောင်းဖြ၍ ကိုယ်ဝန်ကို ချစေရာ၊ ဉာတကာ တစ်စုတို့က အမြုံမကို စွပ်စွဲ ကျိန်စေလတ်သော် ညည်းတိုမိန်းမ ကိုယ်ဝန်ကို ငါချသော် စုတေသည့်အခါ နံနက်ငါးယောက် ညနေ ငါးယောက် သားဘွား၍ စားရသော်လည်း မဝဆာလောင် ပုပ်ဟောင် ရင်ထိုး အမြင်ဆိုးသော ပြိတ္တာမျိုး ဖြစ်ရစေ၏ဟု ကျိန်တယ်လှည့်စားပြီး၍၊ များမကြာ၊ သေ၍ ထိုရွာနှင့် မနီးမကပ် အရိပ်ရေနှင့်ပြည့်စုံသော တောအရပ်၌ ပြိတ္တာဖြစ်လေ ၍ ဗုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါလာစဉ်၊ ထိုတောတွင် တည်းခိုသော မထေရ်ရှစ်ပါးကို ကိုယ်ထင်ပြလေလျှင်-

နဂ္ဂါ ဒုဗ္ဗဏ္ဍရူပါသိ၊ ဒုဂ္ဂန္ဓာ ပုတိ ဝါယတိ။
မက္ခိကာဟိ ပရိကိဏ္ဍာ၊ ကာနု တံ ဣမ တိဋ္ဌသိ။

နဂ္ဂါ၊ အဝတ်မပါ။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍရူပါ၊ အဆင်းဆိုးရွားသော သဘောရှိသည်။ ဒုဂ္ဂန္ဓာ၊ ပုပ်နံ့ညှိလှောင်း မကောင်းသောအနံ့ရှိသည်။ အသိ-ပြစ်တိ၏။ ပုတိ၊ ပုပ်နံ့ညှိလှောင်း မကောင်းသောအနံ့သည်။ ဝါယတိ၊ လှိုင်ပျံ့၏။ မက္ခိကာဟိ၊ ယင်မမဲရိုင်းတို့သည်။ ပရိကိဏ္ဍာ၊ တသဲသဲဝိုင်းအုံအပ်၏။ ဣမ၊ ဤငါတို့အနီး၌။ တိဋ္ဌတိ၊ ရပ်တည်လာတိ၏။ တံ-သင်သည်။ ကာနု- အဘယ်သို့သော မိန်းမနည်း။ ။ဟု-မထေရ်ကြီး ဝေလေသော်-

အဟံ ဘဒ္ဒန္တေ ပေတိမ္ပိ၊ ဒုဂ္ဂတာ ယမလောကံကာ။
ပါပကမ္ပံ ကရိတာန၊ ပေတလောကမိတောဂတာ။

ကာလေန ပဉ္စပုတ္တာနိ၊ သာယံပဉ္စ ပုနာပရေ။
ဝိဇ္ဇာယိတာန ခါဒါမိ၊ တေပိ နာဟောန္တိ မေ အလံ။

ပရိဒယုတိ ဓူမာယတိ၊ ခုဒ္ဒါယ ဟဒယံ မမ။
ပါနီယံ နလဘေ ပါတုံ၊ ပဿမံ ဗျဿနံ ဂတံ။

ဘဒ္ဒန္တ- အရှင်ဗရား။ အဟံ-သည်။ ဒုဂ္ဂတာ- ဒုဂ္ဂတိသို့ လားရသော။ ယမလော ကိကာ- ယမမင်းနယ်၌ဖြစ်သော။ ပေတံ- ပြိတ္တာမသည်။ အံမှိ-ဖြစ်ပါ၏။ ပါပကမ္မံ- ကို။ ကရိတုာန- ပြုခဲ့မိ၍။ ဣတော- ဤလူ့ဘုံမှ။ ပေတလောကံ- ပြိတ္တာဘုံသို့။ ဂတာ- ရောက်လာရပါသည်ဗရား။

ကာလေန-နံနက်အခါ၌။ ပဉ္စ- ငါးယောက်ကုန်သော။ ပုတ္တာနိ-ပုတ္တေ- သား တို့ကို။ ပုန-တဘနံ။ သာယံ-ညချမ်းအခါ၌ ပဉ္စ-ငါးယောက်ကုန်သော။ အပရေ- တပါးသော သားတို့ကို။ ဝိဇာယံ-တုာန- မွေးဘွား၍။ ခါဒါမိ-စားရပါ၏။ တေပိ- ထိုဆယ်ယောက်သော သားတို့သည်လည်း။ မေ-အကျွန်ုပ်၏ ဆာလောင်ခြင်းကို။ အလံ-ပယ်ဖျောက်စွမ်းနိုင်ကုန်သည်။ နဟောန္တ-မဖြစ်ပါကုန်ဗရား။

ခုဒ္ဒါယ-ဆာလောင်ခြင်းကြောင့်။ မမ- အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ- နှလုံးရင်ဘတ် သည်။ ပရိဒယုတိ-ပူလောင်လှပါ၏။ ဓူမာယတံ- အခိုး ခြောင်းခြောင်းထပါ၏။ ပါနီယံ-သောက်ရေကို။ ပါတုံ-သောက်ခြင်းငှါ။ နလဘေ-နလဘာမံ၊ မရနိုင်ပါ။ ဗျဿနံ-ပရမ်းပတာ- ချမ်းသာကွယ်ကင်း ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂတံ-ရောက်၍ နေသော။ မံ-အကျွန်ုပ်ကို။ ပဿ-ရှုတော်မူပါဗရား။—ဟု ပြိတ္တာမလျှောက်ဆို၏။

ကိန္နု ကာယေန ဝါစာယ၊ မနသာ ဒုက္ကဋ္ဌံ ကတံ။
ကံဿ ကမ္မဝိပါကေန၊ ပုတ္တမံသာနိ ခါဒသံ။

ကာယေန-ကိုယ်ဖြင့်။ ဝါစာယ-နှုတ်ဖြင့်။ မနသာ- စိတ်ဖြင့်။ ကိံ ဒုက္ကဋ္ဌံ- အဘယ် မကောင်းမှုကို။ ကတံနု ပြုခဲ့ဘူးသနည်း။ ကံဿ-အဘယ်ကံ၏။ ကမ္မဝိပါကေန- ကံ၏ အကျိုးအားဖြင့်။ ပုတ္တမံသာနံ- သားဆယ်ယောက်၏ အသားတို့ကို။ ခါဒသံ စားရဘိသနည်း။ ။ ဟူသော ဂါထာဖြင့် သားဆယ်ယောက်၊ ဆယ်ယောက် နေ့ တိုင်းမွေးဘွား၍ စားရခြင်း၏အကြောင်း၊ မကောင်းမှုကို မေးပြန်လေသော်—

သပတိ မေ ဂပ္ပိနိ အာသိ၊ တဿာ ပါပံ အစေတယံ ။
သာဟံ ပဒုဋ္ဌမနသာ၊ အကရိံ ဂမ္ဘဂါတနံ။

တဿာ ဒေမာသိကော ဂဗ္ဘော၊ လောဟိတညေဝပဉ္စရိ။
တဒါဿာ မာတာ ကုပိတာ၊ မယုညတိ သမာနယံ။

သပထဉ္စ မံ ကာရေသိ၊ ပရိဘာသာပယိစ မံ။
သာဟံဗောရဉ္စ သပထံ၊ မုသာဝါဒံ သဘာသိသံ။
ပုတ္တမံသာနိ ခါဒါမိ၊ သုစေတံပကတံ မယာ။

တဿကမ္မဿ ဝိပါကံ၊ မုသာဝါဒဿစူဘယံ။
ပုတ္တမံသာနိ ခါဒါမိ၊ ပုဗ္ဗလောဟိတမက္ခိတာ။

ဘဒ္ဒန္တ-အရှင်ကောင်း။ မေ-အကျွန်ုပ်နှင့်။ သပတိ-လင်တူမသည်။ ဂဗ္ဘိနီ--
ကိုယ်ဝန်ရှိသည်။ အာသိ- ဖြစ်ပြီ။ တဿာ-ထိုလင်တူမ၏။ ပါပိ-မကောင်းယိုယွင်း-
ပျက်စီးခြင်းကို။ အစောယိ- ကြံစည်မိပြီ။ သာဟံ-ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ပဒုဋ္ဌမနုသာ-
ပြစ်မှားသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဂဗ္ဘပါဘနံ-ကိုယ်ဝန် လျှော့ ကျ စေခြင်းကို။
အကရိ-ပြုခဲ့မိပြီ။

တဿာ-ထိုလင်တူမ၏။ ဒွေမာသိကော- နှစ်လရှိပြီးသော။ ဂဗ္ဘော-သူငယ်
သည်။ လောဟိတညေဝ- သွေးပုပ်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ပဉ္စရိ-ယိုကျလေ၏။ တဒါ-ထို
အခါ၌။ အဿာ-ထိုမိန်းမ၏။ မာတာ-အမိသည်။ မယံ-အကျွန်ုပ်ကို။ ကပိတာ-
အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍။ ဉာတိ-သူ့ဆွေမျိုးတို့ကို။ သမာနယိ- ခေါ်ဆောင်
စုရုံးလေ၏။

မိ-အကျွန်ုပ်ကို။ သပထဉ္စ- ကျိန်သစ္စာဆိုခြင်းကိုလည်း။ ကာရေသိ- ပြုစေပြီ။
မိ-ကို။ ပရိဘာသာပယိစ- ဘေးဖြင့်လည်း ခြိမ်းချောက်စေပြီ။ မယာ-ငါသည်
တေ- ထိုသင်တို့စပ်စွဲသော အမှုကို။ သစေပကတံ- အကယ်ပြုအပ်သည်မှန်အံ့။ ပုတ္တ
မံသာနိ-နံနက်ငါးယောက်ညချမ်း ငါးယောက်မွေးဘွားသော သားဆယ်ယောက်
အသားတို့ကို။ ခါဒါမိ-စားရသော ပြိတ္တာမ ဖြစ်ရစေ၏ဟူ၍။ သာဟံ-ထိုအကျွန်ုပ်
သည်။ ယောရိ-ကြမ်းတန်းသော။ မုသာဝါဒိ- မဟုတ်မမှန်ဆိုသော။ သပထဉ္စ-
ကျိန်သစ္စာစကားကိုလည်း။ အဘာသိသံ-ဆိုခဲ့မိပါ၏။

တဿကမ္မဿ-ထိုကိုယ်ဝန်ချသော ပါဏာတိပါတကံ၏၎င်း။ မုသာဝါဒဿ-
မဟုတ်မလျား လှည့်စားကျိန်ဆိုသော မကောင်းမှု၏၎င်း။ ဉာယံ- ဉာယဿ
နှစ်ပါးစုံသော ကံ၏။ ဉာယံ၊ ဉာယေန- နှစ်ပါးစုံသော။ ဝိပါကံ-ဝိပါကေန-
အကျိုးအားဖြင့်။ ပုဗ္ဗလောဟိတမက္ခိတာ-ကိုယ်လုံးပေါက်ပြဲပြည်သွေးလူးလဲသည်
ဖြစ်၍။ ပုတ္တမံသာနိ- သား၏အသားတို့ကို။ ခါဒါမိ-စားရပါသည်ဗရား။

ဟု-လျှောက်ထားပြီးဖြစ်၍၊ တပည့်တော်မသည် ဤရွာ၌ပင် သူကြွယ်မယားပါ
တည်း။ အရှင်ဗရားတို့ သူကြွယ်အိမ်သို့ ကြွတော်မူကြပါ။ သူကြွယ် လှူဒါန်းပါလိမ့်
မည်။ ထိုအလှူကို အကျွန်ုပ်အား ရည်ညွှန်းပို့ သအမျှဝေပါစေဟု လျှောက်ထား-
မထေရ်ရှစ်ပါးကြွသွား သူကြွယ်အားအကြောင်းကိုပြောကြား၊ သနား၍သူကြွယ်
လှူဒါန်းပို့ သ၊ ထိုပြိတ္တာမ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုရ၍ညအခါ သူကြွယ်ထံလာ၍ ကိုယ်
ထင်ပြလေသည်။ မထေရ်များလည်း မြတ်စွာဗရားကို လျှောက်ထား၍ရောက်လာ
သောပုရိသတ်တို့အား ထိုဝတ္ထုနှင့်စပ်သောတရားကိုဟောတော်မူ၏။ ဗိုလ်လူအများ
စီးပွားဖြစ်ထွန်းလေသတည်း။ ။ပဉ္စပုတ္တခါဒိကပေတီဝတ္ထု။

၅၅-သားခုနစ်ယောက်မွေးဘွား၍ စားရသော
ပြိတ္တာမဝတ္ထု

သာဝတ္ထိမြို့အနီးရွာ၌၊ ဥပါသကာ၏မယားလည်း သားလှည့်ယောက်အတွက်
မာန်ထောင်တက်သောကြောင့် လင်မနှစ်သက်၍ မယားငယ်ယူ၍ ယခင် ဝတ္ထု
အတူပင်ဖြစ်၏။ နံနက်ခုနစ်ယောက်၊ ညချမ်းခုနစ်ယောက် နေ့စဉ် သားတကျိပ်
လေးယောက်မွေးဘွား၍ စားရခြင်း၊ မထေရ်များစွာ ထိုတော၌တည်းခိုလာခြင်း။

အဟု မယ့်ဒုဝေ ပုတ္တာ၊ ဥဘောသမ္ပန္နယောဗ္ဗနာ။
သာဟံ ပုတ္တဗလူပေတာ၊ သာမိကံအမညိဿံ။
တတော မေ သာမိကော ကုဒ္ဒေါ၊ သာပတိံမယုမာနယိ။
သာစဂဗ္ဘံ အလဘိတ္ထံ၊ တဿာပိံ အစေတယိံ ။
သာဟံပဒုဋ္ဌမနသာ၊ အကရိံ ဂဗ္ဘပါတနံ။
ကဿာတေမာသိကော ဂဗ္ဘော၊ ပုဗ္ဗလောဟိတကောပတိံ။

(ဟူသော ဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုလျှောက်ဆွဲခြင်း များသည်သာ ထူးပြား၏။
တဒါဿိမာတာကုပိတာ မှစ၍ကြွင်းသမျှစကားစုကားရှေးဝတ္ထုနှင့်အတူတူပင်။)

မယ့် အကျွန်ုပ်အား။ ဥဘော-နှစ်ယောက်လုံးတို့ပင်။ သမ္ပန္နယောဗ္ဗနာ- ပြည့်စုံ
သော အရွယ်အဆင်း အကျင့်ကောင်းခြင်းရှိကုန်သော။ ဒုဝေပုတ္တာ-သားကောင်း
နှစ်ယောက်တို့သည်။ အဟု-ရှိသည်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သာဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ပုတ္တ
ဗလူပေတာ-သားကောင်းများကို အားကိုးလျက်။ သာမိကံ-လင်ကို။ အတိမညိဿံ-
မထိမဲ့မြင်ပြုခဲ့မိပြီ။

တတော-ထို့ကြောင့်။ မေ-၏။ သာမိကော လင်သည်။ ကုဒ္ဒေါ- အမျက်ထွက်
သည်။ ဖြစ်၍မမ-၏။ သာပတိံ - ရန်ဘက်ဖြစ်သူ လင်တူမယားငယ်ကို။ အာနယိ-
ရှာကြံဆောင်ယူလေပြီ။ သာစ-ထိုမိန်းမငယ်သည်လည်း။ ဂဗ္ဘံ-ကိုယ်ဝန်ကို။ အ
လဘိတ္ထံ-ရလေပြီ။ တဿာ-ထိုလင်တူမအား။ ပါပိံ-မကောင်းသိမ်ဖျင်း ပျက်စီး
ခြင်းကို။ အစေတယိံ -ကြံခဲ့မိပါ၏။

သာဟံ-သည်။ ပဒုဋ္ဌမနသာ-ဖြစ်၍။ ဂဗ္ဘပါတနံ-ကို။ အကရိံ - ပညာသုယ်
ကို ဥပါယ်အကြောင်းဖြင့် ဖြားယောင်း ပြုမူခဲ့ပေ၏။ တဿာ-ထိုမိန်းမ၏။ တေ
မာသိကော- သုံးလသားရှိပြီးသော။ ဂဗ္ဘော-သူငယ် ကိုယ်ဝန်သည်။ ပုဗ္ဗလောဟိတ
ကော- ပျောင်းရိကြေဆွေး ပြည်သွေးဖြစ်လျက်။ ပတိံ-လျှောက် ပျက်စီးလေ၏။
သတ္တပုတ္တခါဒိကပေတိဝတ္ထု။

၅၆-သံကိစ္စထေရ်၏ တပည့်လူထွက်လိုသော သာမဏေရည်းစား
ယောက်ဘလောင်း နတ်သမီး၊ နတ်သား ယောက္ခမလောင်း
ပြိတ္တာများနှင့်တွေ့၍ သံဝေဂဖြစ်သော
နာဂပေတဝတ္ထု

ခုနစ်နှစ်ရှယ်ဆံပယ်သောအဆုံး၌ ရဟန္တာဖြစ်၍၊ ရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ကိုသေဘေး
မှမြစ်တား၍၊ ခိုးသားငါးရာတို့ကို ရှင်ပြု၍ ဗရားထံခေါ်လာ၊ ဒေသနာအဆုံး၌
ရဟန္တာဖြစ်ကြသော ရဟန်းငါးရာတို့နှင့် အတူ၊ မိမိအသက်စေ့၍ ရဟန်းခံပြီး
နောက်၊ ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မိဂဒါပုန်သို့ကြွရောက် သတင်းသုံးနေသော
သံကိစ္စထေရ်ထံတရားနာ၍ သဒ္ဓါရသောလူတို့၊ ခရီးစဉ်အတိုင်း အစု အဖွဲ့ပြု၍
အာဂန္တုဆွမ်း လှူဒါန်းကြလေသော်၊ နိဗ္ဗာန်ဆော် ဥပါသကာ တဒယာဏ်က၊ နိစ္စ
ဘတ်ဖြစ်အောင် စည်းကြပ် ဆော်နှိုး၍၊ မိစ္ဆာလူမျိုးပုဏ္ဏား၏ သားကြီးဖြစ်သော
မိတ်ဆွေကို သံကိစ္စထေရ်ထံခေါ်လာ၊ တရားနာရသဖြင့် စိတ်နှူးညံ့သည့်အခါ၊
ရဟန်းတပါးစာ နိစ္စဘတ်လက်ပံပါ တိုက်တုန်းဆော်နှိုးသော်လည်း၊ အမျိုးမလေ့
မဟုတ်၍ ရှက်နှိုးပယ်ရှားလေက၊ ငါတို့မပေးနိုင်ပါလော။ ပေးနိုင်လျှင် ငါ့ကို
ပေးမည့်အတွက်ကို ရဟန်းတပါးကို ကျွေးမွေးလှူဒါန်းပါဟု တိုက်တုန်းကျွေးမွေး
လေက၊ နောက်ကာလ၌ ညီယော၊ နှမယော သဒ္ဓါတိုးပွားကြ၊ သုံးဥားသားပင်
ကောင်းမှုကုသိုလ်၌ မွေ့လျော်ကြကုန်၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့ကား၊ ရတနာသုံးပါးကို
မကြည်ညို မရိုသေကြလေကုန်။ ထိုသို့သမီးကို သံကိစ္စထေရ်ထံ ရှင်ပြု၍နေသော
ဥားရီးသားနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည် တောင်းဆို ချိန်းချက်၍၊ အမိကအိမ်သို့
ဆွမ်းစားလာသော သာမဏေကို နားချသည်နှင့် သာမဏေလူစိတ်ပါ၍ မထေရ်ကို
လျှောက်ထားလျှင် တလဆိုင်းဥားဟုမြစ်တား၊ ထိုနောက် ဆွဲငါးရက်ဆိုင်းဥားဟု
မြစ်တား၊ ထိုနောက် ခုနစ်ရက်ဆိုင်းဥားဟု မြစ်တားလျက်၊ ထိုခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ
လေပြင်း၊ မိုးရေကြောင့်၊ ပင်ကိုယ်ကဆွေးမြည့်နေသော သာမဏေ၏ အရိုးအေအိမ်
ပြိုလည်းပိပြား၍၊ မိသားငါးယောက်လုံး သေဆုံးရှာကြ၍၊ သားသမီးသုံးယောက်
တို့သည် ဘုမ္မစိုးနတ်ဖြစ်၍၊ လက္ခယံပက္ခ စာတုဒ္ဓသီနေ့တွင် နတ်သဘင်သို့သွားခြင်း
ငှါ သားကြီးမှာဆင်ယာဉ်၊ သားလတ်မှာ အဿထိုရ်မြင်း ကရသော ရထားယာဉ်၊
သာမဏေ၏ ရည်းစားမှာ ရွှေထမ်းစင်စီး၍၊ ဣသိပတန ကျောင်းနောက်ဘေးလမ်း
သို့ လာကြကုန်၏။ အမိ၊ အဘနှစ်ယောက်တို့ကား၊ မည်းခေါက် နက်ကြုတ်၊ မီး
လောင်သောထန်းပင်ငုတ်ပမည်၊ သွေး၊ ပြည်၊ စို့၍ ဆံဖရိုဖရဲထွေးရှုပ် သံတင်းပုတ်
ကြီးတို့ကိုကိုင်စွဲ ဆဲရေးဟိန်းဟောက် အချင်းချင်းရိုက်ဘောက်၍၊ ရေအိုးမျှလောက်
အဖုအလုံးကြီးတွေ့ရောင်ပွ၊ အချင်းချင်း ကိုက်ဘောက်၊ ပြည်သွေးကိုသောက်ကြ
လျက်၊ သားသမီးသုံးယောက်နောက်ကလိုက်ပါကြကုန်၏။

သာမဏေလည်း လူထွက်ချင်စိတ် မပျောက်၍၊ ထွက်ပါရစေဟု မထေရ်ကို လျှောက်ရာတွင်၊ ကျောင်းနောက်ဘေး တောလမ်းသို့ ခေါ်လာ၍၊ သာမဏေမြင် စေသတည်းဟု၊ တန်ခိုးဘန်ဆင်း၍ပြသည်ကို သာမဏေမြင်ရ၍၊ ပြုခဲ့ကြသောကံကို မေးလျှင်၊ နောက်ဆုံးက လိုက်လာသော ပြိတ္တာနှစ်ယောက်ကို မေးရစ်ပါလော့ ဟု ဘုမ္မစိုးနတ်များဆိုသောကြောင့်၊ “ပုရတောဝ သေတေန ပလေတိ ဟတ္ထိနာ။” အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့်၊ အိပ္ပိတ္တာတို့-ရွှေဆုံးက ဆင်ဖြူကြီးကို စီးနင်းလျက်၊ အလယ်က အဿထိရ်မြင်းကသော ရထားကိုစီးနင်းလျက်၊ နောက်က ရှေ့ထမ်းစင် ကို စီးနင်းလျက်၊ ညီးညီး ပြောင်ပြောင် အရောင်တောက်ပ သွားလေကြသော သူတို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း။ သံတင်းပတ်လက်စွဲ ဟစ်အော်ဆိုဆဲ အချင်းချင်း ရိုက်ခွဲ၍၊ ပေါက်ကွဲယိုထွက်သော သွေးပြည်တို့ကို သောက်လျက်၊ မျက်ရည်စီးယို ငိုရိုကာ နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာကြသော သင်တို့ကား အဘယ် သူတို့နည်း။ အဘယ်ကံကို ပြုခဲ့ကြကုန်သနည်းဟုမေးလျှင်၊-

“ပုရတောဝ ယော ဂစ္ဆတိ ကုဉ္ဇရေန” အစရှိသော လေးဂါထာတို့ဖြင့်၊ ရွှေဆုံး က ဆင်ဖြူကိုစီး၍ သွားသောနတ်သားသည်သားကြီး၊ အလယ်က မြင်းရထားစီး၍ သွားသော နတ်သားကား သားလတ်၊ နောက်က ရှေ့ထမ်းစင်စီး၍ သွားသော နတ်သမီးကား သမီးငယ်၊ သူတို့သုံးဦးမှာ ဒါနကိုပြုခဲ့ဘူးသောကြောင့်၊ ထူးမြတ် တင့်တယ် စံပယ်ထွန်းပပေသည်။ အကျွန်ုပ်တို့မူကား၊ မစွေ့ရထန် အကျင့်တန်၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဆဲရေးခဲ့သည်နှင့်၊ အကျိုးပေးမလှ ပြိတ္တာ ဖြစ်ရချေသည်ဟု ဖြေဆို၍ အဘယ် အစာ အာဟာရကိုစား၍ မျှတကြသနည်းဟု မေးမြန်းလျှင်၊-

အညမညံ ဝဓိတွာန၊ ပိဝါမ ပုဗ္ဗလောဟိတံ။
 ဗဟံ ပိတွာ န ဓာတာ ဟောမ၊ နရုစွာဒိမှသေ မယံ။
 ဣတ္တရံဟိ ဓနံ ဓညံ၊ ဣတ္တရံ ဣမ ဇီဝိတံ။
 ဣတ္တရံ ဣတ္တရတော ဉာတွာ၊ ဒီပံ ကယိရာထ ပဏ္ဍိတော။
 ယေ တေ ဧဝံ ပဇာနန္တိ၊ နရာ ဓမ္မဿ ကောဝိဒါ။
 တေ ဒါနေ နပုမဇ္ဇန္တိ၊ သုတွာ အရဟတံ ဝစော။

မယံ-တို့သည်။ အညမညံ - အချင်းချင်း။ ဝဓိတွာန - ထုနွက်ရိုက်ဘောက်ကုန်၍။ ပုဗ္ဗလောဟိတံ - ပြည်၊ သွေးကို။ ပိဝါမ - သောက်မျိုရကုန်၏။ ဗဟံ - များစွာ။ ပိတွာ - သောက်မျို ရကုန်၍ လည်း။ ဓာတာ - တင်းတိမ် အားရ ဝကုန်သည်။ နဟောမ - မဖြစ်ကုန်။ နရုစွာဒိမှသေ - စိတ်အလိုကျ နှစ်သက်လှ၍ သောက်မျိုရ သည်လည်းမဟုတ်ကုန်။ ဝါ - မရှောင်သာကြ၊ ကံဆိုးချ၍သာ သောက်မျိုရကုန်၏။

ဣဓ-ဤလောက၌။ ဓနံ-ဥစ္စာသည်။ ဓညံ-စပါးသည်။ ဣတ္တရံဟိ-ဣတ္တရံဇေ-
နည်းငယ်တို့လျ တခဏမျှသာတည်း။ ဇီဝိတံ-အသက်သည်လည်း။ ဣတ္တရံ-နည်းငယ်
တို့လျ တခဏမျှသာတည်း။ ဣတ္တရံ-နည်းငယ်တို့လျ တခဏမျှတည်သော စည်းစိမ်
အသက်ကို။ ဣတ္တရတော-နည်းငယ်တို့လျ တခဏမျှ တည်၏ ဟူ၍။ ဉာတော-သိ၍။
ပဏ္ဍိတော-ပညာရှိသော အမျိုးကောင်းသမီးသားသည်။ ဒီပံ-ရေလံယ် ပေါ်ထွန်း
ကျန်း၏ သဘွယ် ကိုးကွယ်ရာ ဒါန၊ သီလ စသော ကောင်းမှုကို။ ကယိရာထ-
ပြုသင့်ရာ၏။

ဓမ္မဿ-သူတော်ကောင်းတရား၌။ ကောဝိဒါ-လိမ္မာကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယေတေ
နရာ-အကြင်ပညာရှိသူလူတို့သည်။ ဇေ-ဤသို့ အသက်စည်းစိမ်တို့၏ နည်းပိန် တို့လျ
သည်ကို။ ပဇာနန္တိ-ဟုတ်တိုင်းသိကုန်၏။ တေနရာ-ထိုပညာရှိသူ လူတို့သည်။
အရဟတံ-ဗုဒ္ဓအစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဝစော-တရားစကားကို။
သုတော-ကြားနာရသောကြောင့်။ ဒါနေ-ပေးလှ စွန့်ကြဲခြင်း၌။ နပ္ပမဇ္ဇန္တိ-မမေ့
မလျော့နိုင်ကြကုန်။-

ဟူ၍ သမက်လောင်း တူမောင်ရင်အား၊ ယောက္ခမလောင်း ဝရီးပြိတ္တာ လင်
မယားနှစ်ယောက်၊ ကြားလျှောက် ပြောသွားလေ သတည်း။ သာမဏေသည် ထို
စကားကို ကြားလေ၍ သံဝေဂဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ခြေရင်း ဥးဖြင့်
ဝပ်စင်းလျက်၊ သနားခြင်း ကြီးလှပေသော အရှင်ဗုဒ္ဓ-ရောမ အကျိုးမဲ့ကြီးသို့
ကျလှခါနီးကို ဆီး၍ ကယ်ဆယ် စောင့်ရှောက်တော် မူပေသည်။ လူမထွက်ပါပြီ။
သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်ပါတော့မည်ဟု လျှောက်ထားလေလျှင်။ အဇ္ဈာသယ
အားလျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေးသနားသဖြင့်၊ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်သည့်
အခါ၊ များမကြာခင် ရဟန္တာဖြစ်လေသတည်း။ ဤအလုံးစုံ အကြောင်းစကား
တို့ကို သံကိစ္စမထေရ်လျှောက်ထား၍ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား မြတ်စွာဗုဒ္ဓ
တရားဟောပြု၍ အများကျေးဇူးရှိကြသတည်း။ ။နာဂပေတဝတ္ထု။

၅၇-အင်္ဂုရမင်းအလှူကြီးပေးပုံ အခြင်းအရာ၊ တာဝတိံသာသို့
ရောက်သည့်အခါ၊ ဣန္ဒကနုတ်သား အောက် တန်းခိုးနည်း
သည်ကို ပြသောအင်္ဂုရပေတဝတ္ထု

ဥတ္တရမထုရာ မိပတိမဟာသာဂရ မင်း၏သား ဥပသာဂရမင်းကို စွဲ၍၊ ဥတ္တရာ
ပထကံသ ဘောဂတိုင်း၊ အသိတဉ္စနုမြို့၌ မဟာသာဂရမင်း၏ သမီးတော် မိဗရားမှ
ဘွားမြင်သော အဉ္စနဒေဝီ၊ ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝ၊ စန္ဒဒေဝ၊ သူရိယဒေဝ၊ အဂ္ဂဒေဝ၊
ဝရုဏဒေဝ၊ အဇ္ဇနု၊ သဇ္ဇနု၊ သတပဏ္ဍိတ၊ အင်္ဂုရ ဟူ၍ ခတ္တိယ တကျိပ်တယောက်

တို့တွင်၊ ဝါသုဒေဝ စသောမင်းညီနောင်တို့သည်၊ အသိတဉ္စနမ္ဘိ အစ ဒွါရာဝတီ အဆုံးရှိသော ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းလုံးရှိ ခြောက်သောင်း သုံးထောင်သော မြို့တို့၌ ရှိသော မင်းတို့ကို၊ စက်လက်နက်ဖြင့် သတ်ညစ်သိမ်းပိုက်၍ ဒွါရာဝတီ၌ နေလျက် အစ်မကြီးအဉ္စနဒေဝီကို သတ်မရ၍၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကိုဆယ်ပုံ-ပုံ၍ ခွဲဝေကြပြီးမှ၊ သတ်ရ၍ ပြင်၍ခွဲဝေကြမည်ရှိရာ၊ ညီတော်အငယ်ဆုံး အင်္ဂုရ မင်းသားက၊ ကျွန်ုပ်အတွက် မြို့ရွာ တိုင်းခရိုင် နိုင်ငံကို အစ်မကြီးအား ပေးကြပါ။ ကျွန်ုပ် ကုန်သွယ်လျက် အသက်မွေးပါမည်။ မိမိတို့ တိုင်းခရိုင် နိုင်ငံသို့ အရောင်းအဝယ် ရောက်သည့်အခါ၊ ကျွန်ုပ်အား အခွန်ပဏ္ဍာကို လွတ်ကြပဟု ဆိုသည်ကို ဝန်ခံကြ၍၊ ဒွါရာဝတီ၌ နောင်ညီမင်းကိုးယောက်တို့နေကြကုန်၏။ အင်္ဂုရမင်းသားသည် ကျွန်ယုဘဏ္ဍာစိုး ကို အမျိုးကောင်းသမီးနှင့်ထိမ်းမြား၍ သားကိုယ်ဝန်ရှိသည့်အခါ၊ အဘသေဆုံး သည့်နောက် မွေးဘွား၍၊ ထိုသားငယ်အား အဘလစာကို ပေးကမ်းခြီးမြှောက်၊ အရှယ်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မျိုးဟု မင်းထံ၊ စိုးနား စကားဖြစ်ပွား၍ နွားမဥပမာ ဖြင့် အဉ္စနဒေဝီဆုံးဖြတ်လျက် ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်ထွက်သော်လည်း၊ ရှက်လှသည် ဖြစ်၍ ရောရဝမြို့သို့သွား၊ အပ်လျှိုသမားသမီးကိုယူလျက် အပ်ချုပ်၍ အသက်မွေး နေရာ၊ ထိုရောရဝမြို့၌ အလှူကြီးပေးသော အသယုသဋ္ဌေးအိမ်ကိုမသိ၍ မေးလာကြ သော ရဟန်းပုဏ္ဏား၊ အထီးကျန်ခရီးသွား ဧည့်သည် သူတောင်းစားတို့အား ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာ ညာလက်ရုံးကို ဆန့်တန်းလျက် အလှူ ရှင် အသယု သဋ္ဌေးအိမ်ကို ညွှန်ပြသော ကောင်းမှုကြောင့်၊ နောင် စုတေ သည့်အခါ သဲဖုတ် မြေပြင်ဝယ် အလျား အနံ အမြင့် လေးယူဇနာရှိသော ပြည်ညောင်ပင်ကြီး၌ အလိုရှိတိုင်းပေး နိုင်သော ညာလက်ရုံးရှိသော ဘုမ္မစိုးနတ်ဖြစ်လေ၏။ ထိုအသယုသဋ္ဌေးကား၊ အလှူ၌ ဝေယျာဝစ္စ ကံစွဲကြီးငယ်ကိုဆောင်သောမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိယောက်ျားသည်ကား၊ ထိုဘုမ္မစိုး နတ်၏အနီးအပါး၌ ပြိတ္တာဖြစ်နေရ၏။ အလှူ ရှင် အသယု သဋ္ဌေးကား၊ တာဝတိံ သာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း၏ အပေါင်းအဘော် ဖြစ်လေ၏။ အင်္ဂုရမင်းသား သည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် တဥျားသောလှည်းမှူး ပုဏ္ဏားသည်လည်း လှည်းငါးရာတို့ ဖြင့်၊ နှစ်ဥျားစပ် လှည်းပေါင်းတလောင်တို့ဖြင့် ယခင်ဘုမ္မစိုးနတ်နေရာ ပြည်ညောင် ပင်အနီး သဲဖုတ်ခရီး၌ မျက်စိလည်လမ်းမှား နေရက်များကြာ မြက်ရေစာကုန်ကြ၊ မြင်းသည်ကျော်များကိုစေ၍ ရေရှာသော်လည်းမရ၊ ထိုကာလ အင်္ဂုရမင်းသား ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို ကြံဆင်ခြင်၍ ပြည်ညောင်ပင်ကိုပြု၍ ကြည်ရွှင်ဝမ်းသာ ခိုင်လုံလာကြသောသူတို့အား ညာလက်ရုံးကိုဆန့်တန်း၍ ရေချမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ လှည်းသားတို့ အလိုဆန္ဒရှိသမျှကို ပြည့်ဝအောင်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ လှည်းမှူး ပုဏ္ဏားမိုက်သည် အလိုက်မသိ ကြံဆ၍၊—

ယဿ အတ္ထာယ ဂစ္ဆာမ၊ ကမ္မောဇံ ဓနဟာရကာ။
 အယံ ကာမ ဒဒေါ ယက္ခော၊ ဣမံယက္ခံ နယာမသေ။

ဣမံယက္ခံ ဂဟေတွာန၊ သာဓုကေန ပသယျာဝါ။
ယာနံ အာရောပယိတွာန၊ ခိပ္ပံ ဂစ္ဆာမ ဒွါရကံ။

သမ္မ-အဆွေအင်္ဂုရ။ ဓနဟာရကာ-ဥစ္စာကို ရှာလို့ ဆောင်လိုကုန်သော ငါတို့
သည်။ ယဿအတ္ထာယ- အကြင်ဥစ္စာဟူသော အကျိုးငှါ။ ကမ္မောဇံ-ရှမ်းပြည်တိုင်း
သို့။ ဂစ္ဆာမ-သွားကြကုန်၏။ အယံယက္ခော- ဤနတ်သည်။ ကာမဒဒေါ-အလို
ရှိတိုင်းသောဥစ္စာကိုပေးနိုင်၏။ ဣမံယက္ခံ-ကို။ နယာမသေ-ဆောင်သွားကြကုန်စို့။

ဣမံယက္ခံ-ကို။ သံဓုကေနဝါ- အသာအကြည် တောင်းပန်သဖြင့် သော်၎င်း။
ပသယျာဝါ-အနိုင်အထက် ဗလက္ကာရပြု၍သော်၎င်း။ ဂဟေတွာန-ဖမ်းယူ၍။ ယာနံ-
ယာဉ်ပေါ်သို့။ အာရောပယိတွာန-တင်၍။ ခိပ္ပံ-လျင်မြန်စွာ။ ဒွါရကံ-ဒွါရဝတ်မြို့
သို့။ ဂစ္ဆာမ-ပြန်သွားကြကုန်စို့။ ။ ဟု-ဆိုလျှင်၊ အင်္ဂုရမင်းသားက သူတော်
ကောင်းတရား၌တည်၍၊-

ယဿရုက္ခဿ ဆာယာယ၊ နိသီဒေယျ သယေယျဝါ။
နတဿ သာဓံ ဘဇ္ဇေယျ၊ မိတ္တဒုဗ္ဗောဟိ ပါပကော။

ယဿရုက္ခဿ-အကြင်သစ်ပင်၏။ ဆာယာယ-အရိပ်၌။ နိသီဒေယျဝါ- ထိုင်မှု
လည်း ထိုင်ဘူးအံ့။ သယေယျဝါ- အိပ်မှုလည်း အိပ်ဘူးအံ့။ တဿ- ထိုသစ်ပင်၏။
သာဓံ-အခက်ကိုသော်လည်း။ နဘဇ္ဇေယျ- မချိုးမဖဲ့ရာ။ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားမှန်၏။
မိတ္တဒုဗ္ဗော- မိတ်ဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခြင်းသည်။ ပါပကော-ယုတ်မာလှ၏။-

ဟူသောဂါထာဖြင့် သစ်ရိပ်၌ ထိုင်ဘူးအိပ်ဘူးက၊ သစ်ခက်ကိုမျှမချိုးကောင်း
ပေ၊ သဝိညာဏကဝယ် ဆိုဘွယ်မရှိ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခြင်းသည် ဆိုးရွား
ယုတ်မာလှ၏။ ဤနတ်သားကား အလွန်ကျေးဇူးများလှ၏။ မပြစ်မှားကောင်း
ပေ ပူသာပူဇော်သင့်ပေသည်ဟုဆို၏။

ယဿရုက္ခဿ ဆာယာယ၊ နိသီဒေယျ သယေယျဝါ။
ခန္ဓမ္မိ တဿ ဆိန္ဒေယျ၊ အတ္တော စေ တာဒိသော သိယာ။•

ယဿရုက္ခဿ-၏။ ဆာယာယ-၌။ နိသီဒေယျဝါ- အံ့။ သယေယျဝါ-အံ့။
တဿ-၏။ တာဒိသော- ထိုသစ်ပင်နှင့် လျော်သော သဘောရှိသော။ အတ္တော-
အကျိုးကိစ္စသည်။ စေသိယာ-အကယ်၍ရှိငြားအံ့။ ခန္ဓမ္မိ-ပင်လုံးကိုသော်လည်း။
ဆိန္ဒေယျ-ခုတ်ဖြတ်ရာ၏။ ဟူသောဂါထာဖြင့်၊ သစ်ရိပ်၌ထိုင်ဘူး၊ အိပ်ဘူးသော်
လည်း၊ အသုံးကျလျှင် ပင်စည်ကိုပင်ခုတ်သင့်၏ဟု လောကနိတိလမ်းကိုမှီ၍ ပုဏ္ဏား
ဆို၏။ ။ ယဿရုက္ခဿ ဆာယာယ၊ နိသီဒေယျ သယေယျဝါ။ နာဿ ပတ္တပီ
ဟိ သေယျ၊ မိတ္တဒုဗ္ဗောဟိ ပါပကော။ ။ ဟူသော ဂါထာဖြင့် အရွက်ကိုမျှ
မညှဉ်းဆဲကောင်းပေဟု အင်္ဂုရမင်းသားဆို၏။

ယဿရက္ခဿ ဆာယာယ၊ နိသီဒေယျ သယေယျံဝါ။
သမူလံပိ တံ အဗ္ဘူဟေယျ၊ အတ္တောစေ တာဒိသော သိယာ။—

ဟူသော ဂါထာဖြင့် အသုံးကျလျှင် အမြစ်နှင့် တကွပင် နုတ်သင့်၏ဟု ပုဏ္ဏား ဆို၏။ ထိုအခါ နိတိလမ်းကိုပယ်ဖျက်လို၍—

ယဿေကရတ္တိမ္ပိ သံရေဝသေယျ၊ ယဿန္ဒူပါနံ ပုရိသော လဘေထ။
နတဿ ပါပံ မနသာပိ စိန္တယေ၊ ကတညူတာ သပ္ပုရိသေဟိ ဝဏ္ဏိတာ။
ယဿေကရတ္တိမ္ပိ သရေဝသေယျ၊ အန္ဓေနပါနေန ဥပဋ္ဌိတော သိယာ။
နတဿပါပံ မနသာပိ စိန္တယေ၊ အဒုဗ္ဗိပါဏီဒဟိ မိတ္တဒုဗ္ဗိ။
ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော၊ ပစ္စာပါပေန ဟိံ သတိ။
အဒုဗ္ဗိပါဏီဟတော ပေါသော၊ နသော ဘဒြာ နိနဿတိ။

ဘောဗြာဟ္မဏ- အိပုဏ္ဏား။ ပုရိသော- ကြောင်းကျိုး မြင်သိ ပညာရှိသော ယောက်ျားသည်။ ယဿ-အကြင်သူ၏။ သရေ-အိမ်၌။ ကေရတ္တိမ္ပိ- တညဉ့်မျှလည်း။ ဝသေယျ-တည်းခိုအိပ်နေရ၏။ ယဿ-အကြင်သူ၏။ အန္ဒူပါနံ- ထမင်းအဖျော်ကို။ လဘေထ- ရရာ၏။ တဿ-ထိုသူ၏။ ပါပံ-မကောင်းယုန်၍ အကျိုးမဲ့ကို။ မနသာပိ- စိတ်ဖြင့်သော်မှလည်း။ နစိန္တယေ- မကြံသင့်ပေ။ ကတညူတာ- သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်သည်၏ အဖြစ်ကို။ သပ္ပုရိသေဟိ- ဗရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ သည်။ ဝဏ္ဏိတာ-ခြီးမှမ်းအပ်၏။

ယဿ-၏။ သရေ-၌။ ကေရတ္တိမ္ပိ-လည်း။ ဝသေယျ-၏။ ယေန-အကြင်သူသည်။ အန္ဓေန- ထမင်းဖြင့်။ ပါနေန- ဟင်းအဖျော်ဖြင့်။ ဥပဋ္ဌိတော- လုပ်ကျွေးအပ်ဘူး သည်။ သိယာ-ဖြစ်ရာ၏။ တဿ-၏။ ပါပံ-ကို။ မနသာပိ- လည်း။ နစိန္တယေ- မကြံသင့်ပေ။ အဒုဗ္ဗိပါဏီ-မပြစ်မှားတတ် မိတ်ဆွေမြတ်သည်။ မိတ္တ ဒုဗ္ဗိ-ခင်ပွန်း ဖျက်မှုန်း လူမိုက်တုံးကို။ ဒဟိ-ဒဟတိ-လောင်တတ်ပုပန်စေတတ်၏။

အဒုဗ္ဗိပါဏီတိ အဝိဟိံ သက ဟတ္ထော ဟတ္ထသံယတော၊ ဟု-ဘွင့်သော အဋ္ဌ ကထာ အလိုအားဖြင့်ကား၊ အဒုဗ္ဗိပါဏီ-မညှဉ်းဆဲသောလက်ရှိသောသူသည်။ ဟု- ပေး။ ပါဏီ လက်ဟော၊ ရှေ့နည်း၌ ပါဏီ-သတ္တဝါ ဟော။

ယောပေါသော- အကြင်သူမိုက်သည်။ ပုဗ္ဗေကတကလျာဏော- စတင်ရှေးဦး သူတထူးက ပြုဘူးသော ကျေးဇူးဥပကာရ ရှိသည်ဖြစ်လျက်။ ပစ္စာ- နောက်၌။ ပါပေန- မကောင်းယုန်၍ အကျိုးမဲ့ဖြင့်။ ဟိံ သတိ- ကျေးဇူးမတင် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်တင်ဆိုဆဲ ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်၏။ အဒုဗ္ဗိပါဏီဟတော- မပြစ်မှားတတ် မိတ်ဆွေ မြတ်သည်။ ပြန်၍ ညှဉ်းဆဲအပ်သည် မည်ရကား။ ဝါ-ပေးကမ်းသမှု ကျေးဇူးပြု လျက် စိုသောလက်ရှိသောသူတော်ကောင်းသည် ညှဉ်းဆဲအပ်သော။ သော ပေါ

သော - ထိုသူမိုက်သည်။ ဘဒြာနီ - ကောင်းသောအာရုံတို့ကို။ နပဿတိ-မတွေ့မြင်ရ။
 ဟု- အင်္ဂုရမင်းသားဆိုလျှင် ထိုပုဏ္ဏား ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏
 စကားကို ကြား၍၊ ပုဏ္ဏားကိုစိတ်ထွက်၍ နောင်အချက်ကောင်းကို ကိုင်မည်ကြံ
 စည် စိတ်ထားလျက်၊ မိမိကို သူတပါးတို့ မလှမ်းမိုး မနှိပ်စက်နိုင်သော တန်ခိုး
 အဆင်းအားတို့နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကို ပြည်ညောင်စောင့်နတ်သား ကြုံးဝါးဟိန်း
 ဟောက်လေသတည်း။ ထိုအခါ အင်္ဂုရမင်းသားသည်။—

ပါဏိ.တေ သဗ္ဗသောဝဏ္ဏော၊ ပဉ္စောရော မဓုဿဝေ။
 နာနာရသာ ပဉ္စရန္တိ၊ မညေဟံ တံပုရိန္ဒဒံ။

ဒေဝ - နတ်မင်း။ တေ - သင်၏။ ပါဏိ - လက်ျာလက်သည်။ သဗ္ဗသောဝဏ္ဏော-
 အလုံးစုံ ရှေ့အဆင်းရှိ၏။ ပဉ္စောရော- သူလိုသမျှ လက်ငါးချောင်းတို့မှ ကျသော
 ဝတ္ထုအလျဉ်ရှိ၏။ မဓုဿဝေ - ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အရသာကို ယိုစေတတ်
 ၏။ နာနာရသာ-ချို, ချဉ်, စပ်, ဘန်, ခါးငန်ခြောက်ပါး အထူးထူး အပြားပြားသော
 အရသာတို့သည်။ ပဉ္စရန္တိ - ငါးချောင်းလက်မှ ယိုထွက်ကုန်၏။ အဟံ - သည်။ တံ-
 သင်နတ်မင်းကို။ ပုရိန္ဒဒံ - သိကြားမင်းဟူ၍။ မညေ - မှတ်ထင်မိပေ၏။ ဟု - မေး၏။

နာမိ ဒေဝေ နဂန္ဓဗ္ဗော၊ နာမိ သက္ကော ပုရိန္ဒဒေ။
 ပေတံ အင်္ဂုရ ဇာနာဟိ၊ ရောရုဝမ္မာ ဣဓာဂတံ။

အင်္ဂုရ - ကူးသန်းရောင်းဝယ် ကုန်ကြီးသွယ်သည့် မင်းနွယ်မြတ်လှ အင်္ဂုရ။
 အဟံ-ငါသည်။ ဒေဝေ - ထက်ခေါင်မိုးရပ် ပြည်ကြီးနတ်သည်။ နာမိ-မဟုတ်
 ပေ။ ဂန္ဓဗ္ဗော-ခြေရံခတရ စောင်းနှင့်ခသည့် ကချေသည်နတ်မျိုးသည်။ နာမိ-
 မဟုတ်ပေ။ ပုရိန္ဒဒေ - အလှူလက်ဥျား ပေးကမ်းကြူးသော။ သက္ကော - သိကြားမင်း
 သည်။ နာမိ-မဟုတ်ပေ။ ရောရုဝမ္မာ-ရောရုဝမြို့မှ။ ဣဓ-ဤသဲဖုတ်ခရီး ပြည်
 ညောင်ပင်ကြီးသို့။ အာဂတံ-ဇာတိသန္ဓေ ဖြစ်လာနေသော။ ပေတံ-ပြိတ္တာတွင်
 မည် မြေတည်နတ်မျိုး ဘုမ္မစိုးဟူ၍။ ဇာနာဟိ- သိလေတော့။ ။ဟူသောဂါထာ
 ဖြင့်၊ နတ်ဂန္ဓဗ္ဗ သိကြားမဟုတ် ရောရုဝတိုင်းမှသေ၍ ဤသဲဖုတ်ခရီး ပြည်ညောင်ပင်
 ကြီး၌ ဖြစ်လာသော နတ်ပြိတ္တာတည်းဟု ဘုမ္မစိုးနတ်ဆို၏။

ကိံ သီလော ကိံ သမာစာရော၊ ရောရုဝသ္မိံ ပုရေ တုပံ။
 ကေန တေ ဗြဟ္မစရိယေန၊ ပုညံ ပါဏိမိ ဣဇ္ဈတိ။

တုပံ-သင်နတ်မင်းသည်။ ပုရေ- ရှေးဘဝ၌။ ရောရုဝသ္မိံ - ရောရုဝမြို့၌။ ကိံ သီလော-
 အဘယ် အလေ့ကောင်းရှိပါသနည်း။ ကိံ သမာစာရော - အဘယ်အကျင့်ကောင်း
 ရှိပါသနည်း။ ကေနဗြဟ္မစရိယေန - အဘယ်မြတ်သောအကျင့်ကြောင့်။ တေ-ရှင်
 နတ်မင်း၏။ ပါဏိမိ - ညာလက်ဝါး၌။ ပုညံ - ကောင်းမှုအကျိုးသည်။ ဣဇ္ဈတိ -
 ပြည့်စုံပါသနည်း။—

ဟူသောဂါထာဖြင့်၊ ရောရုဝမြို့ဝယ် အဘယ် သီလစာရ သေဋ္ဌစရိတကြောင့်
လက်၌ကောင်းကျိုးပြည့်စုံသနည်းဟုမေးပြန်လျှင်၊ ရောရုဝမြို့ဝယ်အလှူ ရှင်အသယု
သဠေးအိမ်နား၌ အပ်ချုပ်သမား ဆင်းရဲသားဖြစ်၍ အလှူခံယာစကောတို့အား ညာ
လက်ရုံးကို ဆန့်တန်း၍လမ်းညွှန်ခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုကြောင့်ပြည့်စုံကြောင်းကို—

တုန္ဒဝါယော ပုရေ အာသိံ၊ ရောရုဝသ္မိံ တဒါ အဟံ။
သုကိစ္ဆဝုတ္တိံ ကပဏော၊ နမေ ဝိဇ္ဇတိ ဒါတဝေ။
နိဝေသနဉ္စ မေ အာသိံ၊ အသယုဿ ဥပန္တိကေ။
သဒ္ဓဿ ဒါနပတိနော၊ ကတပုညဿ လဇ္ဇိနော။
တတ္ထ ယာစနကာ ယန္တိ၊ နာနာဂေါတ္တာ ဝနိဗ္ဗကာ။
တေ မံ သင်္ကမ္မ ပုစ္ဆန္တိ၊ အသယုဿ နိဝေသနံ။
ကတ္ထ ဂစ္ဆာမ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ကတ္ထ ဒါနံ ပဒီယတိ။
တေသာဟံ ပုဠော အက္ခာမိ၊ အသယုဿ နိဝေသနံ။
ပဂ္ဂယု ဒက္ခိဏံ ဗာဟံ၊ တေ ဒါနံ ပဒီယတိ။
တေ ဂစ္ဆထ ဘဒ္ဒံ ဝေါ၊ အသယုဿ နိဝေသနေ။
တေန ပါဏိ ကာမဒဒေါ၊ တေန ပါဏိ မဇုဿ ဝေါ။
တေန မေ ဗြဟ္မစရိယေန၊ ပုညံ ပါဏိမိ ဣဇ္ဈကိ။

အဟံ - သည်။ တဒါ - ထိုရှေးဘဝ၌။ ရောရုဝသ္မိံ - ရောရုဝမြို့၌။ သုကိစ္ဆဝုတ္တိံ—
အလှူန်ငြိုငြင်သိမ်ဖျင်း အသက်မွေးခြင်းရှိသော။ ကပဏော-မဲ့တီပေလံ-အထီးကျန်
သော။ တုန္ဒဝါယော—အပ်လျှိုသမားသည်။ အာသိံ—ဖြစ်ခဲ့ဘူးပြီ။ ဒါတဝေ—
ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းငှါ။ မေ-ငါအား။ နဝိဇ္ဇတိ - ဥစ္စာပစ္စည်းမရှိ။

စ - ယင်းသို့မရှိသော်လည်း။ မေ - ငါ၏။ နိဝေသနံ - နေရာအိမ်သည်။ သဒ္ဓဿ-
သဒ္ဓါကြီးပေသော။ ဒါနပတိနော-အလှူ ရှင်ဖြစ်ပေသော။ ကတပုညဿ-ရှေးက
ပြုသည့် ကောင်းမှုရှိပေသော။ လဇ္ဇိနော—မကောင်းမှုကို ရှက်တတ် ပေသော။
အသယုဿ - အသယုမည်ရင်း သဠေးမင်း၏။ ဥပန္တိကေ - အနီးကပ်ကပ်၌။ အာသိံ -
ဖြစ်ပြီ။

နာနာဂေါတ္တာ—အထူးထူး အလယ်လယ် မျိုးနွယ် ရှိကုန်သော။ ဝနိဗ္ဗကာ—
နွမ်းပါးဆင်းရဲ ပြာပြာမဲ့ကုန်သော။ ယာစနကာ - သူတောင်းစားတို့သည်။ တတ္ထ—
ထိုအသယုသဠေးအိမ်သို့။ ယန္တိ - သွားကြကုန်၏။ တေ - ထိုသူတောင်းစားတို့သည်။
မံ - ငါထံသို့။ သင်္ကမ္မ - ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၍။ ဘဒ္ဒန္တေ - အိုအရှင်။ ကတ္ထ - အဘယ်
အိမ်သို့။ ဂစ္ဆာမ - သွားရပါကုန်အံ့နည်း။ ကတ္ထ—အဘယ်အိမ်၌။ ဒါနံ—အလှူကို။
ပဒီယတိ—ပေးလှူအပ်ပါသနည်း။ ဣတိ—ဤသို့။ အသယုဿ—အသယုသဠေး၏။
နိဝေသနံ—အိမ်ကို။ ပုစ္ဆန္တိ—မေးမြန်းကြကုန်၏။

ပုဋ္ဌော-မေးအပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ-ငါသည်။ တေသံ-ထိုသုဒဘာင်းစံးတို့
အား။ ဒက္ခိဏံဗဟံ-လက်ျာလက်မောင်းကို။ ပဂ္ဂယု-ချီမြောက်၍။ ဣ-ဤ
အိမ်၌။ ဒါနံ-အလှူကို။ ပဒီယာတိ-ပေးလှူအပ်၏။ ဣ-ဤအိမ်သို့။ ဂစ္ဆထ-သွား
ကြလေကုန်။ အသယုဿ-အသယုသဋ္ဌေးမင်း၏။ နိဝေသန-အိမ်၌။ ဝေ-
သင်တို့အား။ ဘဒ္ဒိ-ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာသည်။ ဟောဘု-ဖြစ်စေသတည်း။ ဣတိ-
ဤသို့။ အက္ခာမိ-ဖြေဆိုလမ်းညွှန်လိုက်၏။

တေန-ထိုကြောင့်။ မေ-ငါ၏။ ပါဏိ-လက်ဝါးသည်။ ကာမဒဒေါ-အလိုရှိ
တိုင်းကိုပေးနိုင်၏။ တေန-ထိုလက်ဆန့်တန်း၍ လမ်းညွှန်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်။ မေ-
ငါ၏။ ပါဏိ-လက်ဝါးသည်။ မဇုဿဝေ- ချိုမြိန်လှစွာ အရသာကို လိုခါမသွေ
လက်ယက်ရေကဲ့သို့ ယိုစေတတ်၏။ တေနဗြဟ္မာရိယေန-ထိုလက်ဆန့်တန်း၍ လမ်း
ညွှန်သော ကောင်းမှုကြောင့်။ မေ-ငါ၏။ ပါဏိမိ-လက်ဝါး၌။ ပုညံ-ကောင်းမှု
အကျိုးသည်။ ဣဇ္ဈတိ-ပြည့်စုံပေသတည်း။

ဟူသော ငါးဂါထာတို့ဖြင့် ဘုမ္မစိုးနတ်ပြုဆို၏။ ထိုအခါ အင်္ဂုရမင်းသားက
ကိုယ်တိုင်မလှပဲ သူ့အလှူကိုဝမ်းမြောက်၍ လက်မြောက် ညွှန်ပြသော ကုသိုလ်ပင်
သို့ကလောက်အကျိုးပေးလျှင်၊ ကိုယ်တိုင် အလှူကြီးကို ပေးသော အသယုသဋ္ဌေး
ကား ဘယ်သို့သော ဂတိသို့လားလေသနည်းဟုပေးပြန်၍၊ အသယုသဋ္ဌေး၏လားရာ
ဂတိကို မသိရ၊ တာဝတိံသာသို့လား၍ သိကြားမင်း အပေါင်းအတော်ဖြစ်သည်
ဟု ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းပြောစကားကိုကား ကြားသိရ၏ဟု ဘုမ္မစိုးနတ်ပြုဆိုလျှင်-

အလံဝ ကာတုံ ကလျာဏံ၊ ဒါနံ ဒါတုံ ယထာရဟံ။
ပါဏိံ ကာမဒဒံ ဒိသ္မာ၊ ကော ပုညံ န ကရိဿတိ။
သောဟံ နှုန ဣတော ဂန္ဓာ၊ အနုပ္ပတာန ဒွါရကံ။
ဒါနံ ပဋ္ဌပယိဿာမိ၊ ယံ မမဿ သုခါဝဟံ။
ဒဿာမန္နဉ္စ ပါနဉ္စ၊ ဝတ္ထသေနာသနာနိစ။
ပပဉ္စ ဥဒပါနဉ္စ၊ ဒုဂ္ဂေ သင်္ဂမနာနိစ။

ကလျာဏံ-ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ကာတုံ-ငှါ။ အလံဝ- အလံဝေ- သင့်သည်သာ
လျှင်တည်း။ ယထာရဟံ- စည်းစိမ်အားလျော်စွာ။ ဒါနံ-ကို။ ဒါတုံ-ပေးလှူခြင်း
ငှါ။ အလံဝ- သင့်ပေးသလျှင်ကတည်း။ ကာမဒဒံ- အလိုခပ်သိမ်းကို ပေးနိုင်သော။
ပါဏိံ-နတ်မင်း၏လက်ကို။ ဒိသ္မာ-မြင်ရ၍။ ဝါ-မြင်ရသည်ဖြစ်လျက်။ ကော-
အဘယ်ပညာရှိသည်။ ပုညံ-ကောင်းမှုကို။ နကရိဿတိ-မပြုပဲ နေနိုင်တော့အံ့နည်း။

သောဟံ-ထိုငါသည်။ ဣတော-ဤနတ်မင်းတံမှ။ ဂန္ဓာ-သွား၍။ ဒွါရကံ-
ဒွါရာဝတီမြို့သို့။ အနုပ္ပတာန- အစဉ်ရောက်သည်ရှိသော်။ ယံ- အကြင်ဒါနသည်။

မမ - ငါ၏။ သုခါဝဟံ - ချမ်းသာကိုဆောင်သည်။ အဿ - ဖြစ်ရာ၏။ တံဒါနံ - ထို အလှူဒါနကို။ ပဥ္ဇပယိဿာမိန္နန-ဖြစ်စေတော့မည်ဘကား။

အန္ဓု-ထမင်းကို၎င်း။ ပါနု-ဟင်းအဖျော်ကို၎င်း။ ဝတ္ထုသေနာသနာနိဝ-အဝတ် အိပ်ခင်း နေရာတို့ကို၎င်း။ ပပဉ္စ - ရေအိုးစင်ကို၎င်း။ ဥဒံပါနု - ရေကန်ရေတွင်း ကို၎င်း။ ဒုဂ္ဂေ - အသွားခက်သော ချောက်နက်ရွှံ့ရေ ရှိရာအရပ်၌။ သကံဒနာနိဝ- တံတားတို့ကို၎င်း။ ဒဿာမိ-ပေးလှူတော့အံ့။

ဟု-အင်္ဂါရမင်းသားဆို၏။ ထိုအခါ ပြည်ညောင်ပင်နက် နှစ်သက်ကြည်ဖြူလှ၍ သင့်ဥစ္စာကို လှူ၍မကုန်နိုင်အောင် ငါမ၊ မည်။ အလိုရှိတိုင်း ရဲရဲ လှူလေလော့ဟု အားပေးပြီးလျှင်၊ နတ်ကြီးကို အဘင်းဗလက္ကာယ ဆောင်သွားလို့ဒသာ လှည်းမူး ပုဏ္ဏား၏ ဥစ္စာဘဏ္ဍာများကို ကွယ်ပျောက်စေ၍၊ နတ်၏ ခြိမ်းချောက်ခြင်းဖြင့် ခြိမ်းချောက်သည်ကို အင်္ဂါရမင်းသား အထူးထူး အပြားပြားတောင်းပန်၍၊ ပုဏ္ဏား ကို ကန်တော့ဝန်ချစေမှ ပျောက်ကွယ်သော ဘဏ္ဍာများကိုပြန်ရ၍၊ ညဉ့်အခါ ပြန်သွားကြသည်ရှိသော်၊ ပြည်ညောင်ပင်ကြီးနှင့် မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ အဆင်း ဆိုးဝါးလှသော ပြိတ္တာတကောင်ကိုတွေ့မြင်၍၊-

ကေန တေ အင်္ဂုလီ ကုဏာ၊ မုခဉ္စ ကုဏလီကတံ။
အက္ခိနိဝ ပဉ္စရန္တိ၊ ကိံပါပံ ပကတံ တယာ။

ဘောပေတ-အိုပြိတ္တာ။ ကေန-အဘဲ ကြောင့်။ တေ-သင်၏။ အင်္ဂုလီ-လက် ချောင်း၊ ခြေချောင်းတို့သည်။ ကုဏာ-ကောက်ကူး ခွေလိမ်ကုန်သနည်း။ မုခဉ္စ- ခံတွင်းသည်လည်း။ ကုဏလီကတံ-မတည့်စွဲမဲ့ စောင်းရွဲသနည်း။ အက္ခိနိဝ-မျက်စိ တို့သည်လည်း။ ပဉ္စရန္တိ-ရွံ့ဘယ်ညစ်ထေး ပုပ်နံ့ပေးသည့် မျက်ချေးမျက်ရည်တို့ကို ရွဲရွဲစိုအောင် ယိုချကုန်သနည်း။ တယာ-သင်သည်။ ကိံပါပံ-အဘယ်မကောင်းမှု ကို။ ပကတံ-ပြုခဲ့ဘူးသနည်း။-ဟု-အင်္ဂါရမင်းသားမေးလျှင်၊-

အဂီရသဿ ဂဟပတိနော၊ သဒ္ဓဿ ဃရမေသိနော။
တဿာဟံ ဒါနဝိဿဂ္ဂေ၊ ဒါနေ အဓိဂတော အဟံ။
တတ္ထ ယာစနကေ ဒိသ္မာ၊ အာဂတေ ဘောဇနတ္ထိကေ။
ကေမန္တံ အပက္ကမ္မ၊ အကာသိံ ကုဏလီမုခံ။
တေန မေ အင်္ဂုလီ ကုဏာ၊ မုခဉ္စ ကုဏလီကတံ။
အက္ခိနိဝ ပဉ္စရန္တိ၊ တံပါပံ ပကတံ မယာ။

ဘောသတ္ထဝါဟ - အိုလှည်းမူးမင်း။ အဟံ-သည်။ အဂီရသဿ - အလှူကိုမြင် လျှင် ကြည်လင်ရွှင်ပျ ကိုယ်ရောင်ကြွသော။ သဒ္ဓဿ-ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကိုယုံကြည် ခြင်းရှိသော။ ဃရံ-အိမ်၏အစီးအပွားကို။ သေနော-တရားသဖြင့်ရှာလေ့ရှိသော။

အသဂဟပတိနော-ထိုရောရုဝ သူကြွယ် အသယုသဋ္ဌေးမင်း၏။ ဒါနဝိသဂ္ဂေ-အလှူ
ရုံတင်းကုပ်၌။ ဒါနေ-ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းအရာ၌။ အဓိဂတော- အကြီးအအုပ်သည်။
အဟံ-ဖြစ်ဘူးပြီ။

တတ္ထ- ထိုအလှူရုံ၌။ •ဘောဇနတ္ထိကေ- စားသောက်လိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ အာ
ဂတေ- လာကုန်သော။ ယာစနကေ- အလှူခံ ယာစကာတို့ကို။ ဒိသ္မာ- မြင်သည်
ရှိသော်။ ဧကမန္တံ-ကွယ်ရာအရပ်သို့။ အပက္ကမ္မ-ဘဲဆုတ်ရှောင်တိမ်း၍။ ကုဏလီမုခံ-
နှုတ်သီးစုမဲ့ စောင်းရွဲခြင်းကို။ အကာသိ - ပြုမှားမိခဲ့ပေ၏။ တေန- ထိုစေးနွဲ့
ခြစ်ချုပ် ရုံတင်းကုပ်မှ ဘဲဆုတ် တွန့်တိုခြင်း၊ နှုတ်သီးစုအောက် မျက်စိနောက်ခြင်း
ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မေ-အကျွန်ုပ်၏။ အင်္ဂုလီ-တို့သည်။ ကုဏာ-ကုန်၏။
မုခဉ္စ-သည်လည်း။ ကုဏလီကတံ-၏။

အက္ခိနိစ၊ တို့သည်လည်း။ ပဉ္စရန္တိ- ကုန်၏။ မယာ- အကျွန်ုပ်သည်။ တံပါပံ-
ဤမကောင်းကျိုးတို့ကို ရကြောင်း ထိုဆိုးပွဲသော မကောင်းမှုကို။ ပကတံ-ပြုမှား
မိခဲ့ပေ၏။ ။ဟု-အလှူအုပ်ပြုတ္တာဖြေဆိုလေသော်၊ သင်ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအား
လျော်စွာ မကောင်းကျိုးရခြင်းသည် သင့်လျော်လှပေ၏ဟု ပြုတ္တာကိုကဲ့ရဲ့ ပြီး၍၊-

ကထံဟိ ဒါနံ ဒဒမာနော၊ ကရေယျ ပရပတ္တိယံ။
အန္ဓပါနံ ခါဒနိယံ၊ ဝတ္ထသေနာသနာနိစ။

အန္ဓပါနံ-ထမင်းအဖျော်ကို၎င်း။ ခါဒနိယံ-ခဲဘွယ်ကို၎င်း။ ဝတ္ထသေနာသနာနိစ-
တို့ကို၎င်း။ ဒါနံ-လှူဘွယ်ဝတ္ထုအစုစုကို။ ဒဒမာနော- ပေးလှူသောသူကြွယ် အသယု
သဋ္ဌေးသည်။ ကထံဟိ- အဘဲကြောင့်။ ပရပတ္တိယံ- သူတပါးကိုယုံ၍ အကုန်ပုံ
လွှဲခြင်းကို။ ကရေယျ- ပြုဘိလေသနည်း။ ။ဟု- အလှူရှင် အသယု သဋ္ဌေးကို
လည်း ကဲ့ရဲ့ပြီး၍ မိမိအားထုတ်မည့်အစီအရင်ကို၊-

သောဟံနုန ဣတော ဂန္ဓာ၊ အနုပုတွာန ဒွါရကံ။
ဒါနံ ပဌပယိဿာမိ၊ ယံ မမဿ သုခါဝဟံ။
ဒဿာမန္ဓု ပါနဉ္စ၊ ဝတ္ထသေနာသနာနိစ။
ပပဉ္စ ဥဒပါနဉ္စ၊ ဒုဂ္ဂေ သင်္ကမနာနိစ။-

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် အင်္ဂုရမင်းသားဆို၍ ပြန်သွားပြီးလျှင်၊ ပြည်ညောင်
စောင့် ဘုမ္မစိုးနတ်မင်းတန်းခိုးနှင့် ဖြည့်သွင်း၍ ပြည့်တင်းသော ကျီကြံ့ရကား၊-

ကော ဆာတော ကောစ တသိတော၊ ကော ဝတ္ထံ ပရိဒဟိဿတိ။
ကဿ သန္တာနိ ယောဂ္ဂါနိ၊ ဣတော ယောဇေန္တု ဝါဟနံ။
ကော ဆက္ကံစိတိ ဂန္ဓု၊ ကောမာလံ ကော ဥပါဟနံ။
ဣတိဿ တတ္ထ သောသေန္တိ၊ ကပ္ပကာ သုဒါပါဠဝါ။
သဒ္ဓါ သာယဉ္စ ပါတောစံ၊ အင်္ဂုရဿ နိဝေသနေ။

ကော-အဘယ်သူသည်။ ဆာတော- ဆာလောင်သနည်း။ ကောစ- အဘယ်
သူသည်လည်း။ တသိတော- မှတ်သိတ်သနည်း။ ကော-သည်။ ဝတ္ထိ- အဝတ်ကို။
ပရိဒဟိဿတိ- ဝတ်ရုံလိုသနည်း။ ကဿ-အဘယ်သူ၏။ ယောဂ္ဂါနိ-ယာဉ်တို့သည်။
သန္တာနိ- ပန်းနွမ်းကုန်သနည်း။ ဣတော-ဤယာဉ်ပုံထဲမှ။ ဝါဟနံ-လိုရာ ယာဉ်ကို။
ယာဇေန္တု-ကသွားကြကုန်လော့။

ကော-သည်။ ဆတ္တံ-ထီးကို။ ဣစ္ဆတိ-အလိုရှိသနည်း။ ဂန္ဓဉ္စ- နံ့ သာကိုလည်း။
ဣစ္ဆတိ- အလိုရှိသနည်း။ ကော-သည်။ မာလံ- ပန်းကို။ ကော-သည်။ ဥပါဟနံ-
ဘိနပ်ကို။ ဣစ္ဆတိ-နည်း။ ဣတိ-ဤသို့။ အဿအင်္ဂါရဿ-၏။ တတ္ထနိဝေသဒန-ထို
အိမ်၌။ ကပ္ပကာ-ဆေတ္တာသည်တို့သည်၎င်း။ သုဒါပါဠဝါ-စဖိုသည် နံ့ သာသည်
တို့သည်၎င်း။ သဒါ-နေရက်မချာ အခါခပ်သိမ်း။ သာယဉ္စ- ညနေချမ်း၌၎င်း။
ပါတောစ- နံနက်အခါ၌၎င်း။ ယောသေန္တိ-ကြွေးကြော်ရကုန်၏။-

ဟု-ပေတ ဝတ္ထုပါဠိတော် လာသည့် အတိုင်း၊ ကြီးစွာသော အလှကို ပေးလှ
လေသတည်း။ ကာလကြာ၍ ယာစကာ အလှခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ အလိုပြည့်ဝ အားရကြ၍
အလှတင်းကုပ်သို့မလာကြသောကြောင့် အလှတင်းကုပ် ဆိတ်သည်ကိုမြင်၍ မကြည်
လင် မနှစ်သက်ရကား အသူဝတ်ဆောင်ရွက်သော သိန္ဓုက လုလင်ကိုခေါ်၍-

သုခံ သုပတိ အင်္ဂုရော၊ ဣတိဇာနာတိ မံ ဇနော။
ဒုက္ခံ သုပါမိ သိန္ဓုကာ၊ ယံ နပဿာမိ ယာစကေ။
သုခံ သုပတိ အင်္ဂုရော၊ ဣတိဇာနာတိ မံ ဇနော။
ဒုက္ခံ သုပါမိ သိန္ဓုကာ၊ အပ္ပကသ္မိံ ဝနိဗ္ဗကေ။

သိန္ဓုက-ငါ့အကျိုးဆောင် အမောင်သိန္ဓုက။ အင်္ဂုရော- အင်္ဂုရမင်းသည်။
သုခံ- ချမ်းချမ်းသာသာ။ သုပတိ - အိပ်နေရ၏။ ဣတိ- ဤသို့။ ဇနော - လူများ
အပေါင်းသည်။ မံ-ငါ့ကို။ ဇာနာတိ-သိမှတ်ခြီးမှမ်းကြ၏။ ယံ-ယသွာ။ အကြင်ကြောင့်
ယာစကေ- လှူလိုသလောက် ကြွရောက်လာသည့် အလှခံပုဂ္ဂိုလ် များစွာတို့ကို။
နပဿာမိ- မမြင်ရ။ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်။ ဒုက္ခံ-ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာ။ သုပါမိ-
အိပ်နေရ၏။

အင်္ဂုရော- အင်္ဂုရ မင်းသည်။ သုခံ- ချမ်းချမ်း သာသာ။ သုပတိ- အိပ်
နေရ၏။ ဣတိ-ဤသို့။ ဇနော-သည်။ မံ- ကို။ ဇာနာတိ-၏။ သိန္ဓုက- သိန္ဓုက။
ဝနိဗ္ဗကေ-အလှခံ ယာစကာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အပ္ပကသ္မိံ-နည်းပါးသည်ရှိသော်။ ဒုက္ခံ-
ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ။ သုပါမိ-အိပ်ရနေရ၏။ ။ ဟုညည်းတွား ပြောဆို လေသော်၊
ထိုအင်္ဂုရမင်း၏ ကြီးမြတ်သော ဒါနာဓိမုတ္တိသဒ္ဓါတရားကိုထင်ရှားပြုလို၍-

သက္ကောစေတေ ဝရံ ဒဇ္ဇော၊ တာဝတိံသာနမိဿရော။
ကိံ သု သဗ္ဗဿ လောကဿ၊ ဝရမာနော ဝရံဝံရေ။

သာမိ-သခင်။ တာဝတိံသာနံ- တာဝတိံသာ နတ်တို့ကို၎င်း။ သဗ္ဗဿ- အလုံးစုံသော။ လောကဿ-လူ့ပြည်ကို၎င်း။ ဣဿရော- အစိုးရသော။ သက္ကော- သိကြားမင်းသည်။ တေ-အရှင်အား။ ဝရံ-ဆုလပ်ကို။ စေဒဇ္ဇာ-အကယ်၍ ပေး လာငြားအံ့။ ဝရမာနော- ဆုတောင်းသောအရှင်သည်။ ကိံသုဝရံ-အဘယ်ဆုကို။ ဝရေ-ဝရေသိ-တောင်းယူတော်မူမည်နည်း။ ။

သက္ကော စေ မေ ဝရံ ဒဇ္ဇာ၊ တာဝတိံသာနမိဿရော။
ကာလံဠိတဿ မေ သတော၊ သူရိယဂ္ဂမနံ ပတိ။
ဒိဗ္ဗာ ဘက္ခာ ပါတုဘဝေယျု၊ သီလဝန္တောစ ယာစကာ။
ဒဒတော မေ နဒိယျထ၊ ဒတွာ နာနုတပေယျဟံ။
ဒဒံ စိတ္တံ ပသာဒေယျ၊ ဧတံ သက္ကံ ဝရံ ဝရေ။

သဗ္ဗ-အဆွေ သိန္ဒြက။ တာဝတိံသာနံ- တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣဿရော- အစိုးရသော။ သက္ကော-သိကြားမင်းသည်။ မေ-ငါ့အား။ ဝရံ-ဆုလပ်ကို။ စေဒဇ္ဇာ- အကယ်၍ပေးလာငြားအံ့။ ကာလေ- နံနက်ကာလ၌။ ဥဠိတဿ-ကျန်းကျန်းမာမာ ရောဂါမရှိ ပကတိ ထိုင်သည်။ သတော သန္တဿ- ဖြစ်သော။ မေ- ငါ့အား။ သူရိယဂ္ဂမနံ- နေထွက်ခြင်းကို။ ပတိ-စွဲမှတ်၍။ ဒိဗ္ဗာဘက္ခာ- နတ်ဩဇာတို့သည်။ ပါတုဘဝေယျု-ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာစေကုန်သတည်း။ သီလဝန္တော-သီလရှိကုန် သော။ ယာစကာစ- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း။ ပါတုဘဝေယျု- ထင်ရှားဖြစ် ပေါ်လာစေကုန်သတည်း။

ဒဒတော- ပေးလှူသော။ မေ-ငါ၏ ဥစ္စာသည်လည်း။ နဒိယျထ- မကုန် မခန်း နိုင်စေသတည်း။ အဟံ-ငါသည်။ ဒတွာ-ပေးလှူပြီး၍လည်း။ နာနုတပေယျ- မပူပန် ရလို။ ဒဒံ-ဒဒန္တော- ပေးလှူစဉ်ဆဲဆဲ။ စိတ္တံ- စိတ်ကို။ ပသာဒေယျ- ကြည်လင်စေ နိုင်ရလို၏။ ဧတံဝရံ- ဤအနာကင်းမှု ဝတ္ထုအလှူခံ လှူရန်မကုန် အလှူရှင်ဂုဏ် ပြည့်စုံခြင်း ဆုငါးပါးကို။ သက္ကံ-သိကြားမင်းကို။ ဝရေ-ဝရေမိ-တောင်းယူလို၏။ ။ ဟု-အင်္ဂုရမင်းသား ဖြေကြားလေသော်၊ သောနကမည်သော အကျွမ်းဝင်သူ လူတယောက်က-

နသဗ္ဗဝိတ္တာနိ ပရေ ပဝစ္ဆေ၊ ဒဒေယျ ဒါနဉ္စ ဓနဉ္စ ရက္ခေ။
တသ္မာဟိ ဒါနာ ဓနမေဝ သေယျော၊ အတိပုဒါနေန ကုလာနဟောန္တိ။
အဒါနမတိ ဒါနဉ္စ၊ နပုသံသန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
တသ္မာဟိ ဒါနာဓနမေဝ သေယျော၊ သမေန ဝတ္တေယျ-သဓိရဓမ္မော။

သဗ္ဗဝိတ္တာနိ- အလုံးစုံသော ဥစ္စာတို့ကို။ ပရေ- သူတပါးတို့အား။ နပဝစ္ဆေ- အကုန်မပေးရာ။ ဒါနဉ္စ-အလှူကိုလည်း။ ဒဒေယျ-ပေးလှူရာ၏။ ဓနဉ္စ- ဥစ္စာကိုလည်း။

ရက္ခ- ဖြစ်ပွားအောင်စောင့်ရှောက်ရာ၏။ တသ္မာဟိ-ထို့ ကြောင့်သာလျှင်။ ဒါနာ- ဒါနထက်။ ဓနမေဝ- ဥစ္စာသည်လျှင်။ သေယျော- ကောင်းမြတ်၏။ အတိပ္ပ ဒါနန-ပေးကမ်းလွန်သောကြောင့်။ ကုလာ- အမျိုးအဆွေတို့သည်။ နဟောန္တိ- ပဖြစ်မပွား နှမ်းပါးဆင်းရဲကုန်၏။

အဒါနဉ္စ- လုံးလုံးမပေး စေးနဲ့ခြင်းကို၎င်း။ အတိဒါနဉ္စ- ပေးကမ်းလွန်ခြင်းကို ၎င်း။ ပဏ္ဍိတာ-ပညာရှိတို့သည်။ နပ္ပသံ သန္တိ- မခြီးမုမ်းကြကုန်။ တသ္မာဟိ- ထို့ ကြောင့်သာလျှင်။ ဒါနာ-ပေးကမ်းခြင်းထက်။ ဓနမေဝ- အကြောင်းဥစ္စာသည် သာလျှင်။ သေယျော- ကောင်းမြတ်၏။ သမေန- အထွက်အဝင် ညီမျှသဖြင့်။ ဝတ္တယျ-ပြုကျင့်ရာ၏။ သ-သော-ထိုသို့ ထွက်ဝင်ညီမျှ ကျင့်ရခြင်းသည်။ ဓိရဓမ္မော- ပညာရှိတို့ ကျင့်ရိုးဓမ္မတာတည်း။ ။ ဟူသော နှစ်ဂါထာဖြင့် အရှင်သား- ဥစ္စာကို အကုန်မပေးလှသင့်ပါ။ ဥစ္စာရှိမှ ပေးလှူနိုင်သောကြောင့် ဒါနထက်ဥစ္စာက သာ၍ ကောင်းမြတ်ပါသည်။ ဥစ္စာမရှိလျှင် အမျိုးပင် မဘည်တုံနိုင်ပါ။ လုံးလုံးမပေးလှူ ခြင်း၊ အလွန် အကျူး ပေးလှူခြင်း နှစ်ပါးကို နိတိကျမ်း တတ်သိ ပညာရှိတို့ မခြီးမုမ်းကြပါ။

ဧကေန ဘောဂံ ဘုဉ္ဇေယျ၊ ဒွိဟိကမ္ပံ ပယောဇယေ။
စတုတ္ထဉ္စ နိဓာပေယျ၊ အာပဒါသု ဘဝိဿတိ။

ဧကေန-လက်ရှိဥစ္စာကို လေးပုံပုံ၍ တပုံသော ဥစ္စာဖြင့်။ ဘောဂံ- အဝတ် အစား ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို။ ဘုဉ္ဇေယျ- သုံးဆောင်ခံစားရ၏။ ဒွိဟိ- နှစ်ပုံတို့ဖြင့်။ ကမ္ပံ-ရင်းနှီး ကုန်သွယ်ခြင်းစသော အမှုကို။ ပယောဇယေ-ယှဉ်စေရာ၏။ စတုတ္ထဉ္စ- လေးခုမြောက်သော တပုံကိုကား။ အာပဒါသု- အိမ်ကိုမီးလောင်ခြင်း၊ အမှုအခင်း ရောက်ခြင်းစသော ဘေးရန်ရှိသောအခါတို့၌။ ဘဝိဿတိ- အသုံးချရသည် ဖြစ် လတ္တံ့။ ဣတိ-ဤသို့လုံးလုံးသွင်း၍။ နိဓာပေယျ- ပူတာတံတင်း မြေကြီးတွင်း၌ သိုသွင်း မြှုပ်ထားရာ၏။ ။ ဟူသော အစီအရင်ဖြင့်၊ ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်၍ လျှောက်ပတ်သင့်တန်ရုံသာ လှူသင့်ပါသည်ဟုဆို၏။

သိန္ဒူကော ဝေပုနပိ ဝိမံသိတုကာမော နံ သဗ္ဗဝိတ္တာနိတိ အာဒိမာ
ဟာတိ အပရေ။

ထိုစကားကို ကြား၍ အင်္ဂုရမင်းသားသည် ထိုသူ့ အလိုကိုဖျက်ခြင်းငှါ-

အဟောဝတာယံ အဟမေဝ ဒဇ္ဇံ၊ သန္တော စေမံ သပ္ပုရိသာ ဘဇေယျံ။
မေသောဝ နိန္ဒံ ပရိပူရယန္တော၊ သန္တပ္ပယေ သဗ္ဗဝဏိဗ္ဗကာနံ။

ယဿ ယာစနကေ ဒိသ္မာ၊ မုခဝဏ္ဏော ပသိဒတိ။
ဒတုာစာတ္တမနော ဟောတိ၊ တံ ဗုရံဝသတော သုခံ။

ယဿ ယာစနကေ ဒိသ္မာ၊ မုခဝဏ္ဏော ပသီဒတိ။
 ဒတွာစာတ္တမနော ဟောတိ၊ သောယညဿ သမ္ပဒါ။
 ပုဗ္ဗေဝံ ဒါနာ သုမနော၊ ဒဒံ စိတ္တံ ပသာဒယေ။
 ဒတွာစာတ္တမနော ဟောတိ၊ သော ယညဿ သမ္ပဒါ။

ရေ - အိုအချင်းတို့။ အယံမာဏဝေဂါ- ကြိုလှလင်သည်။ အဟောဝတ - အံ့ဩ
 ဘွယ်ရှိပေစွ။ ဝါ-နီတိဝါဒအလိုက် သူ့ အကြိုက်အနေ သူ့ကောင်းလှပေ၏။ အဟံ-
 ငါတမူကား။ ဒဇ္ဇိဝေ- ပေးလှူအံ့သည်သာတည်း။ သန္တော- ငြိမ်သက်သော ကိုယ်
 နှုတ်နှလုံး ရှိကုန်သော။ သပ္ပရိသာ- သူတော်ကောင်း တို့သည်။ မံ- ငါ့ထံသို့။
 စေတဇေယျု-အကယ်၍ လာရောက်ပါကုန်မူကား။ မေသော-မိုးကြီးသည်။ နိန္ဒ-
 ချိုင့်ဝှမ်းရာအရပ်ကို။ ပရိပူရယန္တောဣဝ-ဝန်းကျင်ပတ်ဝန်းကျင် ပြည့်လုံစေ သကဲ့သို့။
 သပ္ပဝဏိဗ္ဗကာနံ-အလုံးစုံသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ အဓိပ္ပာယ်-အလိုဆန္ဒရှိသမျှကို။
 ပရိပူရယန္တော- ဝန်းကျင်ပတ်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံစေလျက်။ သန္တပ္ပယေ- သန္တပ္ပယာမိ-
 နှစ်သက်အင်အဲ ရောင့်ရဲစေအံ့။

ယာစနကေ- အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ဒိသ္မာ- မြင်သည်ရှိသော်။ ယဿ- အကြင်
 အလှူ ရှင်၏။ မုခဝဏ္ဏော-မျက်နှာအဆင်းသည်။ ပသီဒတိ-သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ဘိတ်ဘိတ်
 မြူးရှင် ကြည်လင်တောက်ပ၏။ ဒတွာစ-ပေးလှူပြီး၍လည်း။ အတ္တမနော-နှစ်သက်
 ဝမ်းမြောက်သည်။ ဟောတိ-၏။ သရံ-အိမ်ကို။ ဝသတော- စိုးအုပ်နေထိုင်သော။
 တဿ- ထိုအလှူ ရှင်၏။ တံ- ထိုယာစနကာကိုမြင်လျှင် ရှင်ပျပေးလှူခြင်း၊ ပေးလှူပြီး
 နောက် ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်ခြင်းသည်။ သုခံ- ချမ်းသာခြင်း စည်းစိမ်မည်၏။

ယာစနကေ-တို့ကို။ ဒိသ္မာ-သော်။ ယဿ-၏။ မုခဝဏ္ဏော-သည်။ ပသီဒတိ-
 ၏။ ဒတွာစ-၍လည်း။ အတ္တမနော-သည်။ ဟောတိ-၏။ သော-ဤသူတောင်းစား
 ကိုမြင်လျှင် ရှင်ပျပေးလှူခြင်း၊ ပေးလှူပြီးနောက် ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်ခြင်းသည်။
 ယညဿ-ပေးလှူစွန့်ပစ် ဒါနယဇ်၏။ သမ္ပဒါ-မချိုစုံငုံ ပြည့်ဝခြင်းမည်၏။

ဒါနာ-ပေးလှူသည်မှ။ ပုဗ္ဗေဝ-လူတို့ရှာခိုက် ရှေးအဘို့၌ပင်လျှင်။ သုမနောစ-
 နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝတိုင်ရောက် ကောက်ကောက် နောက်က လိုက်လာ ကြမည့်
 အနုဂါမိကဥစ္စာတို့ကို ကောင်းစွာမြှုပ်နှံမည်ဟု ကြံစည် ဝမ်းမြောက်သည်လည်း။
 ဘဝေယျ - ဖြစ်ရာ၏။ ဒဒံ - ဒဒန္တောစ - ပေးလှူစဉ်အခါလည်း။ စိတ္တံ - စိတ်ကို။
 ပသာဒယေ-အနုဂါမိကဥစ္စာကို ယခုအခါမြှုပ်နှံရပေသည်ဟု ကြည်လင်ရှင်လန်း
 စေရာ၏။ ဒတွာစ - ပေးလှူပြီး၍လည်း။ အတ္တမနော- ဗရားစသော ပညာရှိတို့
 ခြီးမှုမ်းအပ်သောအမှုကို ငါပြုရပေပြီဟု သာကြည်ရှင်မြူးသည်။ ဟောတိ- ၏။
 သော-ဤစေတနာသုံးတန် သဒ္ဓါရံ၍ လောက်ငံပြည့်ဝခြင်းသည်။ ယညဿ-ပေးလှူ
 စွန့်ပစ် ဒါနယဇ်၏။ သမ္ပဒါ-မချိုစုံငုံ ပြည့်ဝခြင်းမည်၏။

ဟု-မိမိ၏ပြုကျင့်သော အစီအရင်ကိုဘော်ပြုလျက်၊ အတိုင်းထက်အလွန် တိုးပွား
 သော ဒါနဇ္ဈာသယ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ နေ့တိုင်းမပြတ် အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၏။ ထို
 အခါ ဒွါရာဝတီပတ်လည် ခုနစ်ပြည်ထောင်သား တို့သည် အလှူရှင် အင်္ကျရ
 မင်းသားထံမှရသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ၊ အစားအသေအစာ၊ အဆောက် အဥ
 အလုံးစုံ၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ ကုံလုံကြသည်နှင့် လယ်လုပ်ကုန်သွယ်ခြင်းစသော အလုပ်
 အကိုင်မရှိ၊ ချမ်းသာစွာ လှည့်ပတ်သွားလာ၍သာ နေကြသဖြင့်၊ လုပ်ခွန်မတက်
 အခွန်ပဏ္ဏာမရ၊ မင်းများ ကျီကြဟောင်းလောင်း အခေါင်းချည်းသာ ရှိနေရကား၊
 ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းများက အလှူရှင် အင်္ကျရမင်းသားထံ သံတမန် ဤသို့
 စေလွှတ်ကြကုန်၏။

ဘောတော - ငါ့ညီချစ်ရှင်၏။ ဒါနံ - အလှူကို။ နိဿယ-မှီ၍။ အမှောက် - ငါ
 တို့၏။ အာယဿ-အခွန်အတုတ်၏။ ဝိနာသော- ပျက်စီးခြင်းသည်။ အဟောသိ-
 ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကောဠာဂါရာနိ- ကျီကြတို့သည်။ ပရိက္ခယံ-ကုန်သွယ်ခြင်းသို့။ ဂတာနိ-
 ရောက်ခဲ့ကုန်ပြီ။ ယုတ္တပတ္တေ-သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော။ ဒိဝသေ-နေ့ကောင်း
 ရက်သာ၌။ ဒါတဗ္ဗံ-ပေးလှူသင့်၏။

ဤသို့စေသော သံတမန်တို့စကားကိုကြားလျှင်၊ ဂင်္ဂါမြစ်တောင်ပိုင်း ဒက္ခိဏာ
 ပထတိုင်းခရိုင်၊ ဒမိဠနိုင်ငံအပါ သမုဒြါနှင့်မနီးပဝေးသော အရပ်သို့သွား၍၊ ကြီးမား
 သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်လုပ် စေ၍၊ မရေတွက် နိုင်သော အလှူကြီး
 ကို အသက်ထက်ဆုံး ပေးလှူလေ၍၊ စုတေသောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌
 ဖြစ်လေသတည်း။ ထိုအင်္ကျရမင်းသား၏ အလှူ၏ပြည့်စုံခြင်း၊ နတ်စည်းစိမ်၏ တင့်
 တယ်ခြင်းကို သင်္ဂါယနာတင် ရဟန္တာအရှင်တို့ ဤသို့ခြီးမုမ်းကြကုန်၏။

သဠိဝါဟသဟဿာနံ၊ အင်္ကျရဿ နိဝေသနေ။
 ဘောဇနံ ဒီယတေ နိစ္စံ၊ ပုညပေက္ခဿ ဇန္တုနော။
 တိသဟဿာနိ သုဒါနံ၊ အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ။
 အင်္ကျရံ ဥပဇီဝန္တိ၊ ဒါနေ ယညဿ ဝါဝဠာ။
 သဠိပုရိသသဟဿာနိ၊ အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ။
 အင်္ကျရဿ မဟာဒါနေ၊ ကဠိ ဖါလေန္တိ မာဏဝါ။
 သောဠသိတ္ထိ-သဟဿာနိ၊ သဗ္ဗာ လင်္ကာရ ဘူသိတာ။
 အင်္ကျရဿ မဟာဒါနေ၊ ဝိဓာပိဏ္ဍေန္တိ နာရိယော။
 သောဠသိတ္ထိ သဟဿာနိ၊ သဗ္ဗာ လင်္ကာရ ဘူသိတာ။
 အင်္ကျရဿ မဟာဒါနေ၊ ဒဗ္ဗိဂ္ဂါဟာ ဥပဠိတာ။

ဗဟံ ဗဟုနံ ပါဒါသိ၊ စိရံ ပါဒါသိ ခတ္တိယော။
 သက္ကစဉ္စ သဟတ္တာစ၊ စိတ္တိကတွာ ပုနပုနံ။
 ဗဟု မာသေစ ပက္ခေစ၊ ဥတုသံဝစ္ဆရာနိစ။
 မဟာဒါနံ ပဝတ္ထေသိ၊ အင်္ဂုရော ဒီသမန္တရံ။
 ဧဝံ ဒတွာ ယဇိတွာစ၊ အင်္ဂုရော ဒီသမန္တရံ။
 သော ဟိတွာ မာနုသံ ဒေဟံ၊ တာဝတိံ သုပဂေ ဂါ အဟု။ ရှစ်ဂါ ထာ။

ပုညပေက္ခဿ - ကောင်းမှုခွဲစောင်း ဆန္ဒကောင်းရှိသော။ အင်္ဂုရဿ - အင်္ဂုရ
 မင်းသား၏။ နိဝေသနေ-အိမ်၌။ သဠိဝါဟသဟဿာနံ-အတင်းရှစ်ဆယ်ဝင်လှည်း
 ပေါင်း ခြောက်သောင်းတိုက် ဆန်ကောင်းတို့၏။ ဘောဇနံ - ချက်ပြုတ်သော
 ဘောဇနကို။ ဇန္တုနော-အလှူခံလှ လှူအပေါင်းအား။ နိစ္စံ-မပြတ်မစဲ အမြဲနေစဉ်။
 ဒီယတေ-ပေးလှူအပ်၏။

အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ - ဆင်ဝတ်သော ပတ္တမြားနားချောင်း ဥပေါင်းခါး
 ကန်းဆာ စသည်ရှိကုန်သော။ သုဒါနံ-ထမင်းချက်ဗိုလ် စဖိုသည် ဝေါင်းအကြီးတို့
 ၏။ တိသဟဿာနံ- သုံးထောင်တို့သည်။ ယညဿ-အလှူဝတ်ကို။ ဒါနေ-ပေးစွန့်
 လှူဒါန်းခြင်းကိစ္စ၌။ ဝါဝဠာ-ကြောင့်ကြအားထုတ် ချက်ပြုတ်ကုန်လျက်။ အင်္ဂုရံ-
 ကို။ ဥပဇိဝန္တိ-မှီ၍အသက်မွေးကြကုန်၏။

တောဂေါ ပဓာနဘူတာ အဓိပေတဝါ၊ တေသု ဧကမေကဿ ပေသန
 ဝစနကရာ အဒနကာတိ ဝေဒိတဗျာ။ ။ အဋ္ဌကထာ။

အာမုတ္တမဏိကုဏ္ဍလာ - ကုန်သော။ မာဏဝါ- ပျိုရွယ်အားပြည့် ကုန်သော။
 သဠိပုရိသသဟဿာနံ - ခြောက်သောင်းသော ယောက်ျားတို့သည်။ အင်္ဂုရဿ-
 ၏။ မဟာဒါနေ-အလှူပွဲကြီး၌။ ကဋ္ဌံ-ချက်ပြုတ်ရန်ထင်းကို။ ဖါလေန္တိ-ခွဲစိတ်
 ကြရကုန်၏။

သဗ္ဗာလင်္ကာရဘူသိတာ-အလုံးစုံသောတန်းဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်အပ်ကုန်သော။
 နာရိယော - အပျိုအရွယ်ဖြစ်ကုန်သော။ သောဠသတ္တိသဟဿာနံ - တသောင်း
 ခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့သည်။ အင်္ဂုရဿ-၏။ မဟာဒါနေ-၌။ ဝိဓာ-
 စီရင်ပြုလုပ်အပ်ကုန်သော ချင်းချေတ်စသည်တို့ကို။ ပိဏ္ဍေန္တိ-ကြိတ်ချေပေါင်းစုရ
 ကုန်၏။

သဗ္ဗာလင်္ကာရဘူသိတာ - ကုန်သော။ သောဠသတ္တိသဟဿာနံ - တို့သည်။
 အင်္ဂုရဿ - ၏။ မဟာဒါနေ - ၌။ ဒဠိဂါဟာ-ယောက်ချို လက်စွဲကုန်လျက်။
 ဥပဠိဗာ- လုပ်ကျွေးရကုန်၏။

ခတ္တိယော-ဇမ္ဗူတရိုး အုပ်ချုပ်စိုးသည့် မင်းမျိုးမဟာနွယ်ဖြစ်သော။ အင်္ကျေ-
 ရော-သည်။ ဗဟုနံ- များစွာကုန်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဘုံအား။ ဗဟု-စားသုံးမကုန်
 အပုံပေါ်များစွာ။ ပါဒါသိ- ပေးလှူ၏။ စိချံ- ကြာမြင့်စွာ။ ပါဒါသိ - ပေးလှူ၏။
 သက္ကစ္ဆ - ရိုသေစွာ၎င်း။ သဟတ္ထာစ - မိမိသက်ကို၎င်း။ စိတ္တိကဘူ - မြတ်နိုး
 တနာပြု၍။ ပုနုပုနံ- အဘန်တလဲလဲ။ ပါဒါသိ-၏။ ဗဟု- များစွာကုန်သော။
 မာသေစ - လဘိပတ်လုံး၎င်း။ ပက္ခေစ- ပက္ခတ္တိ ပတ်လုံး၎င်း။ ဥတုသံဝစ္ဆရာနိစ၊
 ဥတုနှစ်တို့ကို၎င်း။ ဒီသမန္တရံ-အနှစ်နှစ်သောင်း ရှည်ညောင်းတွက်ဆ ကာလပတ်လုံး။
 မဟာဒါနံ - အလှူကြီးကို။ ပဝတ္ထေသိ- ဖြစ်စေပြီ။

သောအင်္ကျေရော - ထိုအင်္ကျေရမင်းသည်။ ဧဝံ-ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း။ ဒီသ
 မန္တရံ- အနှစ် နှစ်သောင်း ရှည်ညောင်းတွက်ဆ ကာလပတ်လုံး။ ဒတုာစ - ပေးလှူ
 ပြီး၍၎င်း။ ယဇိတုာစ - ပူဇော်ပြီး၍၎င်း။ မာနုသံ၊ ဒေဟံ - လှူ၏ကိုယ်ကို။ ဟိတုာ-
 စွန့်ပစ်ခဲ့၍။ တာဝတိံ သုပဂေါ- တာဝတိံ သာနတ်ရွာ ကပ်ရောက်သည်။ အဟု-
 ဖြစ်လေပြီ။

ဤသို့တာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့လား၍ အင်္ကျေရနတ်သားသည် ကြီးမားသော
 နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားစဉ်၊ ငါတို့ဗရားပွင့်တော်မူလာ၍ ဣန္ဒကမည်သော
 လုလင်တယောက်သည်၊ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသော အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်မြတ်အား
 ဆွမ်းတစွန်းလောင်းစေ၍ နောက်စုတေ သေလွန်သည့်အခါ၊ ခေတ္တဂံဘပုညာနု
 ဘာဝကြောင့်၊ အင်္ကျေရနတ်သားထက် ဆယ်ဆလွှမ်းမိုး၍ တန်းခိုးကြီးမားသော
 ဣန္ဒကနတ်သားဖြစ်ကြောင်းကို-

ကဋ္ဌစ္ဆုဘိက္ခံ ဒတုာန၊ အနုရုဒ္ဓဿ တာဒိနော။
 သော ဟိတုာ မာနုသံ ဒေဟံ၊ တာဝတိံ သုပဂေါ အဟု။
 ဒသဋ္ဌာနေဟိ အင်္ကျေရံ၊ ဣန္ဒကော အတိရောစတိ။
 ရူပေ သဒ္ဓေ ဂန္ဓေ ရသေ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗေစ မနောရမေ။
 အာယုနာ ယသသာစေဝ၊ ဝဏ္ဏေနစ သုခေနစ။
 အာဓိပစ္စေန အင်္ကျေရံ၊ ဣန္ဒကော အတိရောစတိ။

ဟု- ပေတဝတ္ထုပဂိဋ္ဌိတော်၌ မိန့်ဆို၏။

သော-ထိုဣန္ဒကလုလင်သည်။ တာဒိနော- တာဒိဂုဏ် သခင်ဖြစ်သော။ အနု
 ရုဒ္ဓဿ- အနုရုဒ္ဓါထေရ်မြတ်အား။ ကဋ္ဌစ္ဆုဘိက္ခံ- တစွန်းမျှလောက်သောဆွမ်းကို။
 ဒတုာန - လှူဒါန်းရသောကြောင့်။ မာနုသံ ဒေဟံ - လှူ၏ကိုယ်ကို။ ဟိတုာ- စွန့်ရ
 သည်ရှိသော်။ တာဝတိံ သုပဂေါ-တာဝတိံ သာ နတ်ရွာကပ်ရောက်သည်။ အဟု-
 ဖြစ်ပြီ။

ဣန္ဒကော-ဣန္ဒကနတ်သားသည်။ အင်္ဂုရံ-အင်္ဂုရနတ်သားကို။ ဒသဋ္ဌာနေဟိ-
 ဆယ်ပါးသောအကြောင်းအရာတို့ဖြင့်။ အတိရောစတိ-သာလှန်၍ တင့်တယ်ထွန်းပ
 ၏။ မနောရမေ-နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ရူပေ-ရူပါရုံကြောင့်၎င်း။ သဒ္ဓေ-
 ကြောင့်၎င်း။ ဂန္ဓေ-ကြောင့်၎င်း။ ရသေ-ကြောင့်၎င်း။ ဖေဂ္ဂဗ္ဗေ-ကြောင့်၎င်း။
 အာယုနာ-အသက်ရှည်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ ယသသာစေ-အခြံအရံ အကျော်အစော
 များခြင်းဖြင့်၎င်း။ ဝဏ္ဏနစ- အဆင်းလှခြင်းဖြင့်၎င်း။ သုခေနစ- ချမ်းသာခြင်း
 ဖြင့်၎င်း။ အာဓိပစ္စေန- အစိုးရခြင်းဖြင့်၎င်း။ ဣန္ဒကော-သည်။ အင်္ဂုရံ-ကို။
 အတိရောစတိ-၏။

ဤသို့လျှင် အင်္ဂုရနတ်သား၊ ဣန္ဒကနတ်သားတို့ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားကြစဉ်
 အခါ၊ ဗရားမြတ်စွာ ခုနစ်ဝါမြောက် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ သာဝတ္ထိပြည် တောင်
 တံခါးဝ ကဏ္ဍမ္မသရက်ဖြူပင်ရင်း၌ တိတ္ထိတို့ကိုနှိမ်နင်းခြင်းငှါ ယမိုက် ပြာဋိဟာကို
 ပြတော်မူပြီး၍၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကိုယ်တော်ထည်း ကြွမြန်းစံပယ်တော်
 မူ၍၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း မြကျောက်ခင်း၌ နေမင်းသဘွယ် တင့်တယ်စွာ အဘိ
 ဓမ္မာကို ဟောတော်မူခြင်းငှါ၊ တသောင်းသော လောကဓာတ်မှလာသော နတ်
 ဗြဟ္မာတို့၏အရောင်အသရေကို လှမ်းမိုးလျက် ထိုင်နေတော်မူ၍၊ တဆွဲနှစ်ယူဇနာ
 ကွာဝေးသောအရပ်သို့ ဆုတ်၍ နေရသော အင်္ဂုရနတ်သားကို ခေါ်တော်မူ၍၊
 အလှူ ခံပုဂ္ဂိုလ်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် အလှူဒါန အကျိုး များကြောင်းကို ထင်ရှား
 ဘော်ပြတော်မူကြောင်းကို သင်္ဂါယနာတင် အရှင်တို့ ဤသို့မိန့်ဆိုကုန်၏။

တာဝတိံ သေ ယဒါ ဗုဒ္ဓေါ၊ သိလာယံ ပဏ္ဍုကမ္မလေ။
 ပါရိဆတ္တကမူလမ္ပိ၊ ဝိဟာသိ ပုရိသုတ္တမော။
 ဒသသုလောကဓာတုသု၊ သန္နိပတိတုာန ဒေဝတာ။
 ပယိရူပါသန္တိ သမ္ပုဒ္ဓံ၊ ဝသန္တိ နဂမုဒ္ဓနိ။
 နကောစိ ဒေဝေါ ဝဏ္ဏန၊ သမ္ပုဒ္ဓံ အတိရောစတိ။
 သဗ္ဗေ ဒေဝေ အဓိဂ္ဂယု၊ သမ္ပုဒ္ဓေါ ဝိရောစတိ။
 ယောဇနာနိ ဒသဒ္ဓေစ၊ အင်္ဂုရေယံ တဒါ အဟု။
 အဝိဒူရေဝ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဣန္ဒကော အတိရောစတိ။
 ဩလောကေတုာန သပ္ပုဒ္ဓေါ၊ အင်္ဂုရဉ္စာပိ ဣန္ဒကံ။
 ဒက္ခိဏေယံ သမ္ဘာဝေန္တော၊ ဣဒံစနမဗြဝိ။
 မဟာဒါနံ တယာ ဒိန္နံ၊ အင်္ဂုရဒီဃ မန္တရေ။
 သုဝိဒူရေ နိသိန္ဓောသိ၊ အာဂစ္ဆ မမ သန္တိကေ။
 စောဒိတော ဘာဝိတတ္တေန၊ အင်္ဂုရေတေဒဗြဝိ။
 ကိံ မယံ တေန ဒါနေန၊ ဒက္ခိဏေယေန သုညတံ။

အယံ သော ဣန္ဒကော ယက္ခော၊ ဒဇ္ဇော ဒါနံ ပရိတ္တကံ။
အတိရောစတိ အမေဟိ၊ စန္ဒော တာရာဂဏေ ယထာ။

ဥဇ္ဇင်္ဂလေ ယထာခေတ္တေ၊ ဗီဇံ ဗဟံပိ ရောပိတံ။
နဝိပူလဖလံ ဟောတိ၊ နာပိ တောသေတိ ကဿကံ။

တထေဝ ဒါနံ ဗဟုကံ၊ ဒုဿိလေသု ပတိဋ္ဌိတံ။
နဝိပူလဖလံ ဟောတိ၊ နာပိ တောသေတိ ဒါယကံ။

ယထာပိ ဘဒ္ဒကေ ခေတ္တေ၊ ဗီဇံ အပံပိ ရောပိတံ။
သမ္မာဓာရေ ပဝစ္ဆန္တေ၊ ဖလံ တောသေတိ ကဿကံ။

တထေဝ သီလဝန္တေသု၊ ဂုဏဝန္တေသု တာဒိသု။
အပူကံပိ ကတံ ကာရံ၊ ပုညံ ဟောတိ မဟာပူလံ။

ဝိစေယျဒါနံ ဒါတဗ္ဗံ၊ ယတ္ထဒိန္နံ မဟာပူလံ။
ဝိစေယျ ဒါနံ ဒတာန၊ သဂ္ဂံ ဂစ္ဆန္တိ ဒါယကာ။ (ဆဲသုံးဂါထာ)

ပုရိသုတ္တမော-ယောကျ်ားမြတ် ဖြစ်တော်မူသော။ ဗုဒ္ဓေါ-မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည်။
ယဒါ-အကြင်အခါ၌။ တာဝတိံ သေ- တာဝတိံ သာ နတ်ပြည်၌။ ပါရိဆတ္တက
မူလမိ-ပင်လယ်က သစ်ပင်ရင်း၌။ ပဏ္ဍုကမ္မလေ- ပဏ္ဍုကမ္မလာအမည်ရှိသော။
သိလာယံ- ကျောက်ဖျာ၌။ ဝိဟာသိ-ဝါဆိုသုံးနေတော်မူပြီ။

ဒသသုလောကဓာတုသု- ဇာတိခေတ်မှတ် တသောင်းသော လောကဓာတ်
တို့၌။ ဒေဝတာ-နေကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်။ သန္တိပတိတုာန-စည်းဝေးကုန်၍။
နဂ-မုဒ္ဒနိ-မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌။ ဝသန္တံ-ဝါဆိုတော်မူသော။ သမ္မုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဗုဒ္ဓ
ကို။ ပယိရူပါသန္တိ-ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။

ကောစိ-တစုံတယောက်သော။ ဒေဝေါ-နတ်ဗြဟ္မာသည်။ ဝဏ္ဏေန- အဆင်း
အရောင်ဖြင့်။ သမ္မုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဗုဒ္ဓကို။ နအတိရောစတိ-သာလွန်၍ မတင့်တယ်။
သမ္မုဒ္ဓေါ- မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည်သာလျှင်။ သဗ္ဗေ- ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒေဝေ -
နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို။ အဓိဂ္ဂယု- လှမ်းမိုးနှိပ်စက်၍။ ဝိရောစတိ- တင့်တယ် တောက်ပ
တော်မူ၏။

ဟဒါ-ထိုအခါ၌။ အယံအင်္ကျရော-ဤဆိုခဲ့ပြီးသော အင်္ကျရနတ်သားသည်။
ဒသဒ္ဓေစယောဇနာနိ-တဆဲ့နှစ်ယူဇနာတို့တိုင်တိုင်။ ဒုရေ- ကွာဝေးသောအရပ်၌။
အဟု-နေရသည်ဖြစ်၏။ ဣန္ဒကော-ဣန္ဒကနတ်သားသည်ကား။ ဗုဒ္ဓဿ- မြတ်စွာ
ဗုဒ္ဓ၏။ အဂိဒူရေဝ- မနီးမဝေးသော အရပ်၌သာလျှင်။ အတိရောစတိ- အလွန်
တင့်တယ်၏။

သမ္မုဒ္ဓေါ-မြတ်စွာဗရားသည်။ အင်္ဂုရဉာဏ်- အင်္ဂုရနတ်သားကို၎င်း။ ဣန္ဒြိယ-
ဣန္ဒြိယနတ်သားကို၎င်း။ သြလောကေတုာန-ကြည့်တော်မူ၍။ ဒက္ခိဏေယျ-အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်သည်ကို။ သမ္ဘာဝေန္တော-ခြီးမုမ်းတော်မူလိုသည် ဖြစ်၍။ ဣဒံစနံ-
ဤဆိုလိမ့်သောစကားကို။ အဗြုဝိ-မိန့်တော်မူပြီ။

အင်္ဂုရ-အင်္ဂုရနတ်သား။ တယာ-သင်သည်။ ဒီဃမန္တရေ- အနှစ်နှစ်သောင်း
ရှည်ညောင်းမြင့်ကြာ အခါအတွင်း၌။ မဟာဒါနံ - ကြီးစွာသောအလှူကို။ ဒိန္နံ-
ပေးလှူအပ်ပြီ။ အထံ - ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်။ သုဝိဒူရေ - တဆဲ့နှစ်ယူဇနာ လွန်စွာ
ကွားဝေးသောအရပ်၌။ နိသိန္နော-နေသည်။ အသိ-ဖြစ်ဘိ၏။ မမ-ငါ၏။ သန္တိ
ကေ-ထံတော်ပါး၌။ အာဂစ္ဆ-လာ၍နေလော့။ ဣတိ-ဤသို့။ အဗြုဝိ-မိန့်တော်မူပြီ။

ဘာဝိတတ္ထေန-ပါရမီထုံ မဂ်ဖြင့်လှူသော စိတ်ရှိတော်မူသော ဗရားမြတ်သည်။
စောဒိတော- တိုက်တုန်းအပ်သည် ဖြစ်၍။ အင်္ဂုရော- သည်။ တေဝစနံ- ကို။
အဗြုဝိ - လျှောက်ဆိုပြီ။ ဒက္ခိဏေယျေန - မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မှ။ သုညတံ-
ဆိတ်သော။ ယံဒါနံ- အကြင်အလှူသည်။ အတ္ထိ-ရှိ၏။ မယံ-အကျွန်ုပ်၏။ တေန
ဒါနေန-ထိုအလှူဖြင့်။ ကိံ -အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

အယံ သောဣန္ဒြိယကောယက္ခော - ဤဣန္ဒြိယနတ်သည်။ ပရိတ္တကံ - အနည်းငယ်မျှ
သော။ ဒါနံ-ကို။ ဒဇ္ဇော- ပေးလှူခဲ့၍။ စန္ဒော- လမင်းသည်။ တာရာဂဏေ- ကြယ်
အပေါင်းတို့ကို။ အတိရောစတိယထာ - သာလွန်၍ တောက်ပ သကဲ့သို့။ အမေ-
အကျွန်ုပ်တို့ကို။ အတိရောစတိ-သာလွန်၍ တင့်တယ်တောက်ပ၏။ “ဟိတိဝါ
နိပါကမတ္တံ” အဋ္ဌကထာ။

ဥဇ္ဇင်္ဂလေ-ကျတ်တီးကုန်းပြင် မြက်ငုံတ်မစင်သော။ ခေတ္တ-လယ်၌။ ရောပိတံ-
စိုက်ပျိုးအပ်သော။ ဗီဇံ-မျိုးစေ့သည်။ ဗဟုပိ-များသော်လည်း။ ဝိပုလဖလံ - ပြန့်
ပြောများပြားသော အသီးအနှံရှိသည်။ နဟောတိယထာ-မဖြစ်သကဲ့သို့။ ကဿကံ
ပိ - လယ်လုပ်သမားကိုလည်း။ နတောသေတိ ယထာ - မနှစ်သက်စေ သကဲ့သို့။
တထေဝ-ထို့ အတူသာလျှင်။ ဒုဿိလေသု-သီလကင်းကုန်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။
ပတိဋ္ဌိတံ - တည်သော။ ဒါနံ-အလှူသည်။ ဗဟုကံ - များသော်လည်း။ ဝိပုလဖလံ-
ပြန့်ပြောကြီးကျယ်သောအကျိုးရှိသည်။ နဟောတိ-မဖြစ်။ ဒါယကံပိ - အလှူ ရှင်
ကိုလည်း။ နတောသေတိ-မနှစ်သက်စေ။

ဘဒ္ဒကေ - မြေကောင်းသန့်ရှင်းသော။ ခေတ္တ - လယ်၌။ ရောပိတံ - စိုက်ပျိုးအပ်
သော။ ဗီဇံ-မျိုးစေ့သည်။ အပွပိ- အနည်းငယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း။ သမ္မာဓာရေ -
အယဉ်ထန်စွာသော မိုးကြီးသည်။ ပဝစ္ဆန္တေ-ရှာသွန်းသည် ရှိသော်။ ဖလံ - ပြန့်
ပြော စီးပွားသော အသီးအနှံသည်။ ဂုဿကံ- လယ်လုပ်သမားကို။ တောသေတိ

ယထာ- နှစ်သက်စေသကဲ့သို့။ တထေဝ- ထို့အတူသာလျှင်။ ဂုဏဝန္တေသု- စျာန်
 စသောကျေးဇူးရှိကုန်သော။ တာဒိသု - ဣဋ္ဌာနိဋ္ဌံ လောကဓံကြောင့် ဘောက်ပြန်
 တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ တာဒိဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ သီလဝန္တေသု- သီလရှိသောအလှူခံ
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ကုတံ- ပြုအပ်သော။ ကာရံ- ကောင်းမှုဟု ဆိုအပ်သော။ ပုညံ-
 ကုသိုလ်သည်။ အပ္ပကံပိ- အနည်းငယ်မျှပင် ဖြစ်သော်လည်း။ မဟပ္ပလံ- များပြား
 ကြီးကျယ်သော အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ- ဖြစ်၏။ ဣတိ တေဝစနံ- ဤစကားကို။
 အဗြဝိ- လျှောက်ဆိုလေ၏။

ယတ္ထ- အကြင်အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ- လှူအပ်သောအလှူသည်။ မဟပ္ပလံ - များ
 သောအကျိုးရှိ၏။ တံ - ထိုအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို။ ဝိစေယျ - ဉာဏ်မှီသလောက်
 စုံထောက်ရွေးချယ်၍။ ဒါနံ- အလှူဝတ္ထုကို။ ဒါတဗ္ဗံ- ပေးစွန့်ရာ၏။ ဒါနံ- အလှူ
 စေတနာကို။ ဒါတဗ္ဗံ- ညစ်ကြေးမတင်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းသင့်၏။ ဝိစေယျ-
 ရွေးချယ်၍။ ဒါနံ- အလှူဝတ္ထုစေတနာကို။ ဒတွာနု- ပေးစွန့် သုတ်သင်နိုင်သည်
 ရှိသော်။ ဒါယကာ- အလှူ ရှင်တို့သည်။ သဂ္ဂံ- လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်အရပ်သို့။ ဂစ္ဆန္တိ-
 သွားရောက်ရကုန်၏။

ဤသို့လျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ်၊ နတ်ဗြဟ္မာ အလယ်၌ ဒက္ခိဏေယျ
 သမ္ပတ္တိ အကျိုးကို ထင်ရှားဘော်ပြုပြီး၍၊ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရားကို
 ဟောတော်မူပြီး၍၊ ဟောပဝါရဏာနေ၌ သင်္ကဿနဂိုရ်သို့ ဆင်းသက်တော်မူ၍၊
 အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော
 အခါ၊ ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌ ဒက္ခိဏေယျသမ္ပတ္တိအကျိုးကို ပြခြင်းငှါသာလျှင်
 အကျယ်အားဖြင့် သစ္စာလေးပါးကိုအထုတ်တပ်၍ တရားစကားဟောကြားတော်မူ
 သည်၏အဆုံး၌၊ တသိန်းမျှလောက်သော သတ္တဝါတို့သည်၊ မဂ်ဖိုလ်အကျွတ်တရားကို
 ရကြလေကုန်သတည်း။ ။ အင်္ဂုရပေတဝတ္ထု။

၅၈- မိဘ, သား, ချွေးမ, လေးဥျားသားတို့၏
 တုသပေတဝတ္ထု

သာဝတ္ထိအနီး ရွာငယ်၌ ကုန်သည် လူလိမ္မာတယောက် သလေး စပါးဖျင်းကို
 လေးအောင်မြေနှိထုံ၍၊ သလေးနီ စပါးကောင်းတို့နှင့် ယော၍ ရောင်း၏။ ထိုသူ့
 သားသည် အိမ်သို့ရောက်လာသော ငါ့မိတ်ဆွေများကို မြတ်နိုးတနာ မပြုဘိဟု
 အမိဥျားခေါင်းကိုစိတ်ပေါက်၍ ဆောက်ပုတ်နှင့်ရိုက်နှက်၏။ ချွေးမသည် အများဘို့
 ထားသော အမဲသားကို စားပြီး၍၊ ကျွန်ုပ်စားမိပချေသော် နောင်ဖြစ်လေရာဘဝ

တိုင်း၊ မိမိကျောက်ကုန်းသားကိုခြစ်၍စားရပါစေ ဟုကျိန်ဆို၏။ မယားလည်းတစုံ
 တခု ငှါးရမ်းတောင်းဆို လာသောသူများကို မရှိဟု လှည့်စားပြီး၍၊ ရှိလျက်နှင့်
 မရှိဟု ဆိုမိပချေသော်၊ နောင်ဖြစ်လေရာဘဝ၌ မစင်ကိုစားရပါစေ ဟုကျိန်ဆို၏။
 ထိုလေးဥားသားတို့ သေကြသောအခါ ဝိဇ္ဇာဋ္ဌာတောအုပ်၌ ပြိတ္တာဖြစ်ကြ၏။ အဘ
 ကုန်သည်မှာ အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်သော ဘွဲ့စပါးဖျင်းကို လက်နှစ်ဘက်တို့
 ဖြင့် ယူ၍ မိမိဥားခေါင်းပေါ်၌ သွန်းလောင်းရ၏။ သားမှာ သံတူဖြင့် ဥားခေါင်း
 ကို မိမိကိုယ်တိုင်ရိုက်ခွဲ၍ ဆင်းရဲခံရ၏။ ချွေးမမှုကား ရှည်ပြန်ထက်လှသော လက်
 သည်းတို့ဖြင့် မိမိကျောက်ကုန်းသားကို ခြစ်၍စားရ၏။ မယားကား ပိုးလောက်
 ဝန်းအုံ နံစော်လှသော မစင်ပုံကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သိမ်းယက်၍ စားရ၏။ အရှင်
 မောဂ္ဂလာန် တောင်စဉ် ဒေသစာရီလှည့်လည်တော်မူသည့်အခါ၊ ထိုပြိတ္တာလေးဥား
 တို့ကို တွေ့မြင်၍ ဆင်းရဲခံရကြောင်း မကောင်းမှုကို မေးသည်ရှိသော်၊-

အယံ ပုရေ မာတရံဟိံ သတိ၊ အယံ ပန ကုဋ္ဌဝါဏီဇော။
 အယံ မံသာနိ ခါဒိတုာ၊ မုသာဝါဒေန ဝဇ္ဇယိ။
 အဟံ မနုဿေသု မနုဿဘူတာ၊ အဂါရိနိ သဗ္ဗကုလဿ ဣဿရာ။
 သန္တေသု ပရိဂူဟာမိ၊ မာစကိဉ္စိ ဣတော အဒံ။
 မုသာဝါဒေန ဆာဒေမိ၊ နတ္ထိ တေံ ဂဟေ မမ။
 သစေ သန္တံ နိဂူဟာမိ၊ ဂူထော မေ ဟောတု ဘောဇနံ။
 တဿ ကမ္မဿ ဝိပါကေန၊ မုသာဝါဒဿ စူဘယံ။
 သုဂန္ဓ သာလိနော ဘတ္တံ၊ ဂူထံ မေ ပရိဝတ္တတိ။
 အဝဇ္ဇာနိစ ကမ္မာနိ၊ နဟိကမ္မံ ဝိနဿတိ။
 ဒုဂန္ဓံ ကိမိနံ မိဇ္ဇံ၊ ဘုဇ္ဇာမိစ ပိဝါမိစ။

ဘဒ္ဒန္တ-အရှင်ကောင်း။ အယံ- ဤသံတင်းပုတ်လက်စွဲ၍ မိမိခေါင်းကို မိမိ
 ရိုက်ခွဲ၍ နေရသော ပြိတ္တာသည်။ ပုရေ-ရှေးဘဝ၌။ မာတရံ- အမိဖြစ်သော
 အကျွန်ုပ်ကို။ ဟိံ သတိ-အားကုန်လွဲ၍ ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်၏။ အယံပန-ဤမီးလျှံ ရဲရဲ
 စပါးဘွဲ့ကို အမြဲခေါင်းထက် လက်နှစ်ဘက်နှင့် သွန်ပက်၍ နေရသော ပြိတ္တာသည်
 ကား။ ကုဋ္ဌဝါဏီဇော-အကျွန်ုပ်ခင်ပွန်းသယ် ကုန်သွယ်လှလိမိပါတည်း။ အယံ-
 ဤကျောက်ကုန်းသားကို ခြစ်၍ စားရသောပြိတ္တာမသည်။ မံသာနိ- ပုံစားဘို့ချက်
 ထားသော အမဲသားတို့ကို။ ခါဒိတုာ-ခိုးဝှက်စားပြီး၍။ မုသာဝါဒေန- မုသား
 စကားဖြင့်။ ဝဇ္ဇယိ-လှည့်စားကျိန်ဆိုခဲ့သော ချွေးမပါတည်း။

အဟံ-အကျွန်ုပ်မူကား။ မနုဿေသု- လူ့ဘုံတို့၌။ မနုဿဘူတာ- လူဖြစ်၍
 ဖြစ်စဉ်။ သဗ္ဗကုလဿ-တအိမ်လုံးကို။ ဣဿရာ-အစိုးရသော။ အဂါရိနိ- အိမ်ရှင်မ

ဖြစ်၍။ သန္တေသု- သူတောင်းယမ်း လာသောဥစ္စာ အသုံးအဆောင် ရှိကုန်လျက် နှင့်။ ပရိဂူဟာမိ- ဖုံးဝှက်လှည့်စားမိခဲ့၏။ ဣတော- ဤအကျွန်ုပ် ဥစ္စာမှ။ ကိဉ္စိစ- တစုံတခုကိုမျှလည်း။ မာအဒိ- မပေးလှခဲ့ပေ။

တေ- ထိုသင်တို့ တောင်းယမ်းသော ဥစ္စာသည်။ မမ- ငါ၏။ ဂဟေ- အိမ်၌။ နတ္ထိ- မရှိ။ သန္တေ- ရှိလျက်ကို။ သဇေနိဂူဟာမိ- အကယ်၍ ဖုံးဝှက်သည်ဖြစ်အံ့။ မေ- ငါ၏။ ဘောဇနံ- အစာသည်။ ဂူထော- မစင်သည်။ ဟောတု- ဖြစ်စေသတည်း။ ဣတိ- ဤသို့။ မုသာဝါဒေန- လှည့်စားကျိန်တယ်သဖြင့်။ ဆာဒေမိ- ဖုံးကွယ်မိခဲ့၏။

တဿကမ္မဿ- ထိုမပေးလှရက် သိုဝှက်စဉ်းလဲသောကံ၏၎င်း။ မုသာဝါဒဿစ- လှည့်စားကျိန်တယ်ခြင်း၏၎င်း။ ဥဘယံ, ဥဘယေန- နှစ်ပါးစုံသော။ ဝိပါကေန- အကျိုးအားဖြင့်။ မေ- အကျွန်ုပ်၏။ သုဂန္ဓသာလိနော- မွေးကြိုင်သော သလေး ဆန်၏။ ဘတ္တံ- ထမင်းသည်။ ဂူထံ- မစင်အဖြစ်သို့။ ပရိဝတ္တဘိ- ဘောက်ပြန် ရောက်သွားရ၏။

ကမ္မာနိ- ကံတို့သည်။ အဝဇ္ဈာနိစ- မမြှူကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ဟိသဇ္ဇံ- ထို စကားမှန်၏။ ကမ္မံ- ပြုခဲ့ပြီးသောကံသည်။ နဝိနဿဘိ- အကျိုးမပေးရပဲလျက် ပျောက်ပျက်သည်မရှိ။ အဟံ- အကျွန်ုပ်သည်။ ဒုဂ္ဂန္ဓံ- မကောင်းသော အနံ့ရှိသော။ ကိမိနံ- ပိုးလောက်တို့ဖြင့်။ ပူရံ- ပြည့်သော။ မိဇ္ဇံ- မစင်ကို။ ဘုဉ္ဇာမိစ- စားလည်း စားရပါ၏။ ပိဝါမိစ- သောက်လည်း သောက်ရပါ၏ ဗရား။ ။ ဟု- မယားဖြစ် သော ပြုတ္တာမ ဖြေဆိုလျှောက်ထားလိုက်သည်ကို၊ မြတ်စွာဗရားထံ ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် လျှောက်ထား, ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရားဟောတော်မူလေသတည်း။ တုသပေတဝတ္ထု။

၅၉- အလှူကြီးကို ကဲ့ရဲ့ပြီးနောက် အမိကောင်းကြောင့်
တောင်းပန်လှူဒါန်း၍ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော
စည်းစိမ်ကိုရသည့်ယောက်ျား၏
ကုမာရပေတဝတ္ထု

သာဝတ္ထိပြည်၌ ဓမ္မအသင်းဘွဲ့၍ ဗရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား ကြီးမား သောအလှူကိုမြင်၍၊ မစ္ဆေရပူးယှဉ် မကြည်လင်နိုင်သော ယောက်ျား၊ ဤဥျားပြည်း များကို လှူမည့်အထွက်ကို၊ အမှိုက်ပုံထက်မှာ စွန့်ပစ်ရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု- ဆိုသည်ကိုကြားကြ၍ ထိတ်လန့်တကြား ရှိကြသဖြင့်၊ ထိုသူ့ အမိကို ဗရား အမှူးရှိအော သံဃာတော်အားသွား၍ ကန်တော့ တောင်းပန်ချေ ဆိုကြသော

ကြောင့်၊ သားမိုက်ကို ခြိမ်းမောင်း နားချလျက် သားနှင့်တကွသွား၍ ကန်တော့
 တောင်းပန်ပြီးလျှင်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဗရားသံဃာအား ယာဂုအလှူကို ပူဇော်
 လှူဒါန်းပြီးနောက်၊ မကြာမီ သားသေ၍ အသက်မွေး ညစ်ပေလှသော ပြည့်
 တန်ဆာမ ဝမ်း၌ဖြစ်၍ မွေးဘွားသည့်အခါ ရှေးက ဝစီကံအတွက် သင်းချိုင်း၌
 ပစ်ထားလေလျှင်၊ ယာဂုလှူသောကုသိုလ်ကံကြောင့်၊ ဘေးရန်ကင်းပ ချမ်းသာစွာ
 အိပ်ရ၍ နေထွက်သောအခါ၊ သင်းချိုင်းသို့ ဗရား ကြွတော်မူသည်ကို မြင်၍၊
 အကြောင်းတခုခု ရှိတန်ရာ၏ ဟု လူများစွာလိုက်လာ စည်းဝေးမိသော ပရိသတ်
 အလယ်၌၊ ဤသူငယ်သည် ယခုသာ သင်းချိုင်းလယ်မှာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့နေရသည်။
 နောင်ကြီးပြင်းသည့်အခါ ပစ္စက္ခဘဝ၌၎င်း၊ တမလွန်ဘဝ၌၎င်း ကြီးမားသော
 စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရလတ္တံ့ ဟု မြက်ဟမိန်ဆိုသော်မူသည်ရှိသော်၊-

ကိဿ ဝတံ ကိံ ပန ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကိဿ သုစိဏ္ဏဿ အယံဝိပါကော။
 တောဒိသံ ဗျသနံ ပါပုဏိတော၊ တံ တာဒိသံ ပစ္စနုဘောဿတိဒ္ဓိံ ။

ဘန္တေ- မြတ်စွာဘုရား။ ယေန- အကြင် ကောင်းမှုကြောင့်။ တောဒိသံ- ဤ
 ပြည့်တန်ဆာမဝမ်း၌ ဖြစ်ခြင်း၊ သင်းချိုင်း၌ စွန့်ပစ်ခြင်းသဘောရှိသော။ ဗျသနံ-
 အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏိတော- ရောက်ရတပြီးလျက်။ အယံ- ဤမသေရုံ
 သာ လွန်စွာဆင်းရဲ ဆီဥးခဲကဲ့သို့ ပြောခဲ့လှသော သူငယ်သည်။ တာဒိသံ- ထိုသို့
 သဘောရှိသော။ တံ- ထိုလက်ညှိုးကဆွက်သော နို့ရည်ဖြင့် မျှတခြင်း၊ ဘေးရန်မရှိ
 ခြင်း၊ ကျီး၊ ခွေး၊ လင်းခ စသည်တို့ စောင့်ရှောက်သုတ်သင်ခြင်း၊ စည်းစိမ်ကြွယ်ဝ
 သော အဂ္ဂကုလဖြစ်ခြင်းကို၎င်း။ ဣဒ္ဓိံ- နတ်၌ ဖြစ်သော တန်းခိုးကို၎င်း။ ပစ္စနု
 ဘောဿတိ- ခံစားရဆဲ၊ ခံစားရလတ္တံ့။ အဿ- ဤဆင်းရဲချမ်းသာ စုံနှစ်ဖြာနှော
 အကျိုးပေးယောသော သူငယ်၏။ တံဝတံ- ထိုအကျင့်သည်။ ကိံ- အဘယ်ပါနည်း။
 တံဗြဟ္မစရိယံ- ထိုမြတ်သောအကျင့်သည်။ ကိံ ပန- အဘယ်ပါနည်း။ အယံ ဝိပါ
 ကော- ဤကောင်းကျိုးသည်။ ကိဿ- အဘယ်မည်သော။ သုစိဏ္ဏဿ- ကောင်းစွာ
 ကျင့်ခဲ့သောကံ၏။ ဝိပါကော- အကျိုးပါနည်း ဗရား။ ။ ဟု- ဥပါသကများ
 လျှောက်ထားကြသည်ကို။-

ဗုဒ္ဓပုဗ္ဗဿ သံဃဿ၊ ပူဇံ အကာသိ ဇနတာ ဥဠာရံ။
 တတြာဿ စိတ္တဿဟု အညထတ္တံ၊ ဝါစံ အဘာသိ ဖရသံ အသဗ္ဗိံ ။
 သော တံဝိတက္ကံ ပဋိဝိနောဒယိတော၊ ပဋိပုသာဒံ ပဋိလဒ္ဓပစ္စာ။
 တထာဂတံ ဇေတဝနေ ဝသန္တံ၊ ယာဂုယာ ဥပဠာသိ သတ္တံရတ္တံ။
 တဿ ဝတံ တံပနဗြဟ္မစရိယံ၊ တဿ သုစိဏ္ဏဿ အယံဝိပါကော။
 တောဒိသံ ဗျသနံ ပါပုဏိတော၊ တံတာဒိသံ ပစ္စနုဘောဿတိဒ္ဓိံ ။

ဌတုာန သော ဝဿသတံ ဣဓေဝ၊ သဗ္ဗေဟိ ကာမေဟိ သမဂိဘူတော။
ကာယဿ ဘေဒါ အဘိသမ္ပရာယံ၊ သဟဗျတံ ဂစ္ဆတိ ဝါသဝဿ။

ဥပါသကာ- သီတင်းသည် အပေါင်းတို့။ ဇနတာ- လူများအပေါင်းသည်။
ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်- ဗုဒ္ဓအများရှိသော။ သံဃဿ-သံဃာအား။ ဥဋ္ဌာရံ- ပြန်ပြောကြား
ကျယ်သော။ ပုဇံ-ပုဇော်လူဒါန်းခြင်းကို။ အကာသိ- ပြုပြီ။ တတြ- ထိုအလှပုံ၌။
အဿ-ဤသူငယ်အလောင်းယောက်ျား၏။ စိတ္တဿ- စိတ်၏။ အညထတ္တံ- အကြည်ညို
ပျက်သော အဖြစ်သည်။ အဟု-ဖြစ်ပြီ။ အသမ္ဘိ- သူတော်မဟုတ် အယုတ်တမာ
မကြားကောင်း မနာသာသော။ ဖရသံ- ကြမ်းကြုတ်သော။ ဝါစံ- စကားကို။
အဘာသိ- ဆိုပြီ။

သော- ထိုယောက်ျားသည်။ တံဝိတက္ကံ- ထိုယုတ်မာသောအကြံကို။ ပဋိဝိနော
ဒယိတုာ- အမိကောင်းစကားကို နားထောင်ပယ်ဖျောက်၍။ ပစ္ဆာ- နောက်မှ။
ပဋိပုသာဒံ- တဘန် ကြည်ညိုခြင်းကို။ ပဋိလဒ္ဓါ- ရပြန်၍။ ဇေတဝနေ- ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌။ ဝသန္တံ- နေတော်မူသော။ တထာဂတံ- သံဃာတော်နှင့် တကွ
သော ဗုဒ္ဓကို။ သတ္တရတ္တံ- ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ ယာဂုယာ- ယာဂုဖြင့်။ ဥပဋ္ဌာသိ-
အမိနှင့် အတူ လုပ်ကျွေးခဲ့ဘူးပြီ။

တောဒိသံ- ဤသို့သဘောရှိသော။ ဗျသနံ- ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏိတုာ-
ရောက်ရတပြီးလျက်။ အယံ- ဤသူငယ်သည်။ ယေန- အကြင် ကောင်းမှုကြောင့်။
တုာဒိသံ- ထိုသို့သဘောရှိသော။ တံ- ထိုဤဘဝ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို၎င်း။ ဣဒ္ဓိံ-
နောင်ဘဝ နတ်တန်းခိုးကို၎င်း။ ပစ္စန္ဒဘောဿတိ- ခံစားဆဲ ခံစားရလတ္တံ့။ အဿ-
ဤသူငယ်၏။ တံ- ထိုအကြောင်းကောင်းမှုကား။ တံ ဝတံ- ထိုရှေးဘဝက ကျင့်ဝတ်
သာတည်း။ တံပနုဗြဟ္မစရိယံ- ထိုမြတ်သော စိတ္တပုသာဒ ယာဂုဒါန အကျင့်သာ
တည်း။ အယံဝိပါကော- ဤကောင်းကျိုးသည်။ သုစိဏ္ဏဿ- ကောင်းစွာ ကျင့်ခဲ့ဘူး
သော။ တဿ- ထိုစိတ်ကြည်ညိုခြင်း ယာဂုလူဒါန်းခြင်း၏ သာလျှင်။ ဝိပါကော-
အကျိုးတည်း။ “အညံ ကိဉ္စိ နတ္ထိတိ အတ္ထော” (အဋ္ဌကထာ)

သော- ထိုသူကြွယ်ကောက်ရသည်။ သဗ္ဗေဟိ- အလုံးစုံကုန်သော။ ကာမေဟိ-
ကာမဂုဏ်တို့နှင့်။ သမဂိဘူတော- ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဣဓေဝ- ဤသူကြွယ်ဘဝ၌ပင်
လျှင်။ ဝဿသတံ- အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဌတုာန- တည်ပြီး၍။ ကာယဿ- ကိုယ်ခန္ဓာ၏။
ဘေဒါ- ပျက်စီးစုတေသည်မှ။ အဘိသမ္ပရာယံ- တမလွန်ဘဝ၌။ ဝါသဝဿ- သိကြား
မင်း၏။ သဟဗျတံ- သားဖြစ်၍ အပေါင်းအဘော်အဖြစ်သို့။ ဂစ္ဆတိ- ရောက်ရလတ္တံ့။

ဟု- ဖြေကြားတော်မူပြီး၍၊ စည်းဝေးရောက်လာသော ပရိသတ်၏ အဇ္ဈာသယ
အားလျော်စွာ၊ သာမုက္ကံသိက စတုသစ္စာဓမ္မ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားလျက်၊

ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား မဂ်ဖိုလ်တရားအမြိုက်ကို တိုက်
ကျွေးတော်မူပြီး၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လည်တော် မူလေ၏။ ဗရားရွှေတော်တွင်ပင်
ထိုသူငယ်ကို ဥစ္စာကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိသော သူကြွယ်တယောက် ငါ့သားဟု ကောက်
ယူ မွေးစားလေ၏။ နောင် ထိုသူကြွယ်သေသည့်အခါ အမွေရ၍၊ ထိုမြို့၌ စည်းစိမ်
ကြီးမားလှသော သူကြွယ်မောင်ကောက်ရသည်။ ဒါန စသောကောင်းမှု၌ မွေ့
လျော်လေ၏။ ဤအကြောင်းစကားကို တရားသဘင်၌ ရဟန်းများတိုင်ပင်ပြောဆို
ကြသည်ကို ကြားတော်မူ၍-
နဘိက္ခဝေံ တဿ ဧတ္တကာဝ သမ္ပတ္တိံ၊ အထခေါ အာယုဟ ပရိယော
သာနေ တာဝတိံ သဘဝနေ သက္ကဿ ဒေဝရညော ပုတ္တော ဟုတ္တာ
နိဗ္ဗတ္တိဿတိ။ မဟတိံ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိံ ပဋိလဘိဿတိ။

ဘိက္ခဝေ-ချစ်သားရဟန်းများတို့။ တဿ-ထိုသူကြွယ်ကောက်ရအား။ ဧတ္တ
ကာဝ - ဤမျှသာဖြစ်သော။ သမ္ပတ္တိံ - စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်။ န - မဟုတ်သေး။
အထခေါ- စင်စစ်သော်ကား။ အာယုဟ ပရိယောသာနေ- အသက်ရှည်သော နှစ်-
လ- နေ့ရက်အဆုံး၌။ တာဝတိံ သဘဝနေ- တာဝတိံ မည် နတ်တို့ပြည်၌။ သက္ကဿ
ဒေဝရညော-သိကြားမင်း၏။ ပုတ္တော- သားသည်။ ဟုတ္တာ-ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗတ္တိဿတိ-
ဖြစ်ရလတ္တံ့။ မဟတိံ - ကြီးကျယ်စွာသော။ ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိံ - နတ်စည်းစိမ်ကို။ ပဋိ
လဘိဿတိ- ရလတ္တံ့ ။

ဟု- ဗျာဒိတ်စကား ဟောကြားတော်မူသည်ကို လူယောရှင်ပါကြားကြ၍၊ ဒီသ
ဒဿိ၊ အရှည်ကို မြင်တော်မူသော ဗရားရှင်သည်၊ ဤအကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍
ဤသူကြွယ် မွေးဘွားစကပင် သင်းချိုင်းသို့ကြ၍ မှိုင်းမတော်မူပေသည်ဟု ဉာဏ်
တော် အထူးကို ခြီးကျူးထောမနာကြလေကုန်သတည်း။ ။ကုမာရပေတဝတ္ထု။

၆၀-ဥပုသ်တညဉ့်စောင့်၍ ဝေမာနိကပြိတ္တာဖြစ်သော
ကုဋ္ဌဝိနိစ္ဆယိက ပေတဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ကြီးသနင်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်၊ တလ ခြောက်သီတင်း ဥပုသ်
စောင့်သုံး၏။ မိမိထံသို့ ခစားဆည်းကပ်လာတိုင်းသောသူကို ဥပုသ်ရ၏လောဟု မေး
လေ့ရှိ၏။ မင်းလိုလိုက်၍ များစွာသော သူတို့လည်း ဥပုသ်စောင့်သုံးကြ၏။ ပိသုန
ဝါစာပေါများ တံစိုးစား၍ တရားဆုံးဖြတ် စဉ်းလဲကောက်ကျစ်တတ်သော တရားမ
သူကြီး အမတ်တယောက် ဆည်းကပ်လာရောက်သည့်အခါ၊ ဥပုသ်ရ၏လား မေး
သည် ရှိသော်၊ မရပါဟု တင်လျှောက်ရမည်ကြောက်ရွံ့၍ ရပါ၏ဟု လှည့်စား

မင်းထံမှ ထသွားလေလျှင်၊ မိတ်ဆွေတယောက်က အဆွေ-ဥပုသ်မရပဲလျက် ရပါ၏ ဟု လိမ်လည်တင်လျှောက်ခြင်းသည် မလျော်၊ ထက်ဝက်ဥပုသ်သော်လည်းရအောင် ဥပုသ်အင်္ဂါတို့ကို ဆောက်တည်ပါဥျးဟု တိုက်တွန်းသည်နှင့် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၊ အိမ်သို့ပြန်၍ ညစာမစားပဲ ခံတွင်းကိုကျင်း၍ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်လျက် အိပ်စက်လေသော်၊ အစာနည်းပါး လေတံကျင်ပွားသဖြင့် ကုစားမရ စုတိကျ၍ တညဉ့်မျှ ဥပုသ်စောင့်သော ကောင်းမှုအစွမ်းကြောင့်၊ တောင်ဝှမ်းတခု၌ နတ်သမီး တသောင်း အခြံအရံရှိသော ဝေမာနိကပြိတ္တာဖြစ်၍ တရားကို ကောက်တကျစ် ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ အမှုအခင်းပွားအောင် ကုန်းတိုက်စကား ပြောဆိုခြင်း မကောင်းမှု များကြောင့်၊ မိမိကျောက်ကုန်းသားကို ခြစ်၍ ခြစ်၍ စားရ၏။ ထိုပြိတ္တာကို ရှင်နာရဒ ထေရ်မြင်၍ အကြောင်းကို မေးမြန်းရာတွင်—

အတ္တနော ဟံ အနတ္တာယ၊ ဇီဝလောကေ အစာရိသံ။
 ပေသုည မုသာဝါဒေန၊ နိကတျာ ဝဉ္ဇနာယစ။
 တတ္တာဟံ ပရိသံ ဂန္ဓာ၊ သစ္စကာလေ ဥပဋ္ဌိတေ။
 အတ္တံ ဓမ္မံ နိရံ ကတွာ၊ အဓမ္မ မနုဝတ္တိသံ။ စသည်ဖြင့်ဖြေကြား၏။

ဘန္ဓေ-အရှင်နာရဒ။ အဟံ-သည်။ ပေသုည မုသာဝါဒေန-ကုန်းတိုက် လှည့် စားခြင်းဖြင့်၎င်း။ နိကတျာ- စဉ်းလဲခြင်းဖြင့်၎င်း။ ဝဉ္ဇနာယစ- လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် ၎င်း။ အတ္တနော-မိမိ၏။ အနတ္တာယ-အကျိုးမဲ့အလို့ငှါ။ ဇီဝလောကေ-လူ့ပြည်၌။ အစာရိသံ-ပြုကျင့်မိခဲ့ပြီ။

အဟံ-သည်။ တတ္တ-ထိုလူ့ပြည်၌။ ပရိသံ- တရားယှဉ်ပြိုင် အမှုဆိုင်ကြသော ပရိသတ်သို့။ ဂန္ဓာ-သွား၍။ သစ္စကာလေ-ဟုတ်မှန်သောစကားကို ဆိုသင့်သော ကာလသည်။ ဥပဋ္ဌိတေ- ရှေးရှုတည်လတ်သော်။ အတ္တံ- အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မံ- အကြောင်းကို၎င်း။ နိရံကတွာ-စွန့်ပစ်၍။ အဓမ္မ-မသူတော်တရားသို့။ အနုဝတ္တိသံ- လိုက်မှားမိခဲ့ပေပြီဗုရား။ “နိရံကတွာတိ ဆဇ္ဇေတွာ ပဟာယ” ။ ။ အဋ္ဌကထာ။ ကုဋ္ဌဝိနိစ္ဆယိကပေတဝတ္ထု။

၆၁-အဇာတသတ်မင်း ဝေပုံရသော ဓာတ်တော်တစိတ်သားကို
 ၇-နှစ်၊ ၇-လ၊ ၇-ရက်ကြာအောင် ပူဇော်သည်ကိုကဲ့ရဲ့သော
 ဓာတုဝိဝဏ္ဏပေတဝတ္ထု

ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ကြီးသနင်း အဇာတသတ်မင်းသည်၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၏ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရာ ကုသိနာရုံပြည်မှ၊ မိမိအဘို့ဘာဂ ရအပ်သော ဓာတ်တော် တစိတ်ကို ဗုဒ္ဓရှင် ဂုဏ်တော်တို့ကို အောက်မေ့လျက် ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်ကြာမြင့်

အောင် အကြီးတကျယ် ပင့်ဆောင် ပူဇော်လေရာ၊ သဒ္ဓါသော အမျိုးကောင်း လူပေါင်း အသင်္ချေ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရလေကုန်၏။ ယူမှားမိစွာ မသဒ္ဓါကိန်း အောင်းသော လူပေါင်း ရှစ်သောင်းခြောက်ထောင်တို့သည်၊ ကြည်ညိုဘွယ်သော အရာ၌၊ မသဒ္ဓါနိုင်အား စိတ်ပြစ်မှားသောကြောင့်၊ ကြီးမားစွာ ဆင်းရဲသော ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြရကုန်၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် သူကြွယ်တယောက်လည်း၊ မယား၊ သမီး၊ ချွေးမသုံးယောက် တို့ ပန်းနံ့သာစသည်တို့ကိုယူ၍ ဓာတ်တော်ကိုပူဇော်သွားမည် အားထုတ်ကြသည့် အခါ၊ စက်ဆုပ် ရှုံရှာဘွယ် အရိုးတို့ကို ပူဇော်သဖြင့် ဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု ကဲ့ရဲ့ဆဲရေး၍၊ မကြာမြင့်မီ သေလွန်သည့်အခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ရလေ၏။ မိန်းမ သုံးယောက်တို့လည်း၊ သူကြွယ် စကားကို နားမထောင်ပဲ၊ အားထုတ် ကြံရွယ်မြဲ အတိုင်းသွား၍ ဓာတ်တော်တို့ကို ပူဇော်ပြီးလျှင်၊ တစုံတခုသော ရောဂါကြောင့် မကြာမြင့်မီ စုတေ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကြကုန်၏။ တနေ့သ၌ အရှင်မဟာကဿပထေရ် သည် စေတီရင်ပြင်၌ တည်တော်မူလျက် သတ္တဝါများကို သနားတော်မူသဖြင့် ပြိတ္တာတို့ကို၎င်း၊ နတ်တို့ကို၎င်း လူအများမြင်ကြရအောင် လောကဝိဝရဏတန်းခိုး ဘန်ဆင်းပြီးလျှင်၊-

အန္တလိက္ခသ္မိံ တိဋ္ဌန္တော၊ ဒုဂ္ဂန္တောပူတိ ဝါယသိ။
မုခဉ္စ တေ ကိမယော ပူတိဂန္ဓံ၊ ခါဒန္တိ ကိံ ကမ္မမကာသိ ပုဗ္ဗေ။
တတော သတ္တံ ဂဟေတွာန၊ ဩက္ကန္တန္တိ ပုနပုနံ။
ခါရေန ပရိဖေဝါသိတွာ၊ ဩက္ကန္တန္တိ ပုနပုနံ။
ကိန္နုကာယေန ဝါစာယ၊ မနသာ ဒုက္ကဋ္ဌံ ကတံ။
ကိဿ ကမ္မဝိပါကေန၊ ဣဒံဒုက္ခံ နိဂစ္ဆသိ။

ဘောပေတ- အိပြိတ္တာ။ တံ- သင်သည်။ အန္တလိက္ခသ္မိံ- ကောင်းကင်၌။ တိဋ္ဌန္တော- ရပ်တည်လျက်။ ဒုဂ္ဂန္တော- မကောင်းသော အနံ့ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပူတိ- ပုပ်ဟောင်းသည် ဖြစ်၍။ ဝါယသိ- ရပ်ဆယ်မျက်နှာ မခံသာအောင် လွန်စွာလှိုင်ပျံ့ဘိ၏။ တေ- သင်၏။ ဒုဂ္ဂန္ဓံ- မကောင်းသောအနံ့ ရှိသော။ မုခဉ္စ- ခံတွင်းကိုလည်း။ ကိမယော- ပိုးလောက်တို့သည်။ ခါဒန္တိ- ကိုက်ခဲ စားသောက်ကြကုန်၏။ ပုဗ္ဗေ- ရှေးဘဝ၌။ ကိံ ကမ္မ- အဘယ်မကောင်းမှုကို။ အကာသိ- ပြုခဲ့ဘူးသနည်း။

တတော ထိုခံတွင်းပုပ်ဟောင်း လောက်ကောင်အများ ကိုက်စားသည်မှတစ်ပါး လည်း။ သတ္တံ- ဒါးလက်နက်ကို။ ဂဟေတွာန- ကိုင်စွဲကုန်၍။ ပုနပုနံ- အဘန် တလဲလဲ။ ဩက္ကန္တန္တိ- သင့်ကိုလတ်လတ် လှီးဖြတ် ခုတ်မှန်းကြကုန်၏။ ခါရေန-

အငန်ရည်ဖြင့်။ ပရိဖေဝါသိတွာ- ဆုတ်ဖျန်းကုန်၍။ ပုနပုနံ- အဘန်တလဲလဲ။
ဩက္ကန္တန္တိ- လှီးဖြတ်ခုတ်မှုန်းပြန်ကုန်၏။

ကိံ ဒုက္ကဋ္ဌံ-အဘယ်မကောင်းမှုကို။ ကာယေန- ကိုယ်ဖြင့်။ ဝါစာယ-နှုတ်ဖြင့်။
မနုဿာ-စိတ်ဖြင့်။ ကတံနု- ပြုခဲ့ဘူသနည်း။ ကိဿ-အဘယ်ကံ၏။ ကမ္မဝိပါကေန-
မကောင်းကျိုးအားဖြင့်။ ဣဒံ ဒုက္ခံ- ဤသို့သော ပြိတ္တာဆင်းရဲသို့။ နိဂစ္ဆသိနု-
ရောက်ရသနည်း။ ဟု-ဓာတုဝိဝဏ္ဏံ သူကြွယ်ပြိတ္တာကို မေးမြန်းတော်မူလေသော်-

အဟံ ရာဇဂဟေ ရမေ၊ ရမဏိယေ ဂိရိဗ္ဗဇေ။
ဣဿရော ဓနဓညဿ၊ သုဗဟုတ္တဿ ပာရိသ။
တဿာယံ မေ ဘရိယာစ၊ ဝိတာစ သုဏိသာစ ပေ။
တာ မာတံ ဥပ္ပလဉ္ဇာပိ၊ ပစ္စုပ္ပန္တံ ဝိလေပနံ။
ထူပံ ဟရန္တိယော ဝါရေသိံ၊ တံပါပံ ပကတံ မယာ။
ဆဋ္ဌာသိတိ သဟဿာနိ၊ မယံ ပစ္စုပ္ပန္တဝေဒနာ။
ထူပုဗ္ဗံ ဝိဝဏ္ဏေတွာ၊ ပစ္စာမ နိရယေ ဘုသံ။
ယေစဒေါ ထူပုဗ္ဗဇာယ၊ ဝတ္တန္တေ အရဟတော မဟေ။
အာဒိနဝံ ပကာသေန္တိ၊ ဝိဝေစယေထ တေ တတော။
ဣမာစ ပဿ အာယန္တိ၊ မာလဓာရီ အလင်္ကာတာ။
မာလာ ဝိပါကံ အနုဘောန္တိ၊ သမိဒ္ဓါစ ယသသိနိ။

မာရိသ-အရှင်ဗရား။ အဟံ-သည်။ ရမေ- မြို့တွင်း ကိုးကုဋေ၊ မြို့ပကိုးကုဋေ၊
အိမ်နေလူတို့၏ မွေ့လျော်ရာဖြစ်သော။ ရမဏိယေ-မွေ့လျော်ဘွယ်လည်းကောင်း
သော။ ဂိရိဗ္ဗဇေ-တောင်ငါးလုံးရံ နွားခြံနှင့်အလားတူသော။ ရာဇဂဟေ-ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်၌။ သုဗဟုတ္တဿ-အလွန်ပေါ့များသော။ ဓနဓညဿ-ဥစ္စာစပါးကို။ ဣဿရော-
အစိုးရသော သူကြွယ်ပါတည်း။

အယံ- ဤနတ်ပြည်ကလာ၍ ကောင်းကင်မှာ ယခု ပေါင်းစု တည်နေသော
နတ်သမီးသုံးယောက်သည်။ တဿ မေ- ထိုအကျွန်ုပ်၏။ ဘရိယာစ-မယားဟောင်း
သည်၎င်း။ ဝိတာစ- သမီးဟောင်းသည်၎င်း။ မေ- အကျွန်ုပ်၏။ သုဏိသာစ-
ချွေးမဟောင်းသည်၎င်း။ အဟောသိ- ဖြစ်ဘူးပြီ။ တာ-ထိုမိန်းမတို့ကို။ မာလဉ္ဇ-
ပန်းကို၎င်း။ ဥပ္ပလဉ္ဇာပိ- ကြာကို၎င်း။ ပစ္စုပ္ပန္တံ-အသစ်စက်စက်ဖြစ်သော။ ဝိလေပနံ-
နံ့သာပျောင်းကို၎င်း။ ထူပံ- စေတီတော်သို့။ ဟရန္တိယော-ဆောင်ယူ ပူဇော်
ဖူးမျှော်သွားသည်တို့ကို။ ဝါရေသိံ- မြစ်တားမိခဲ့ပြီ။ တံပါပံ- ထိုဓာတ်တော်ကို
ကဲ့ရဲ့သော မကောင်းမှုကို။ မယာ-အကျွန်ုပ်သည်။ ပကတံ-ပြုမှားမိခဲ့ပေ၏။

ဆဋ္ဌာသီတိသဟဿာနိ-ရှစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော။ မယံ-အကျွန်ုပ်တို့
သည်။ ထူပပူဇံ-စေတီပုထိုးအား ရှိခိုးဝပ်စင်း ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းကို။ ဝိဝဏ္ဏောဘူ-
ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချမိကြသောကြောင့်။ ပစ္စတ္တဝေဒနာ- အသီးသီးဆင်းရဲကြီးကို ခံစားကုန်
လျက်။ နိရယေ- ငရဲပမာ ဆင်းရဲစွာသော ပြိတ္တာဘုံ၌။ ဘုသံ- ပူလောင်ပြင်းပြစွာ။
ပစ္စာမ-ကျက်ရကုန်၏။ “နိရယေတိ ဗလဝ ဒုက္ခံတာယ ပေတ္တိဝိသယံ နိရယသဒိသံ
ကတော အာဟ” ။ ။အဋ္ဌကထာ။

ထူပပူဇာယ- စေတီတော်ကိုပူဇော်ခြင်းဖြင့်။ အရဟတော- မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား။
မဟေ-ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်းသည်။ - ဝတ္တန္တေ- ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ယေစခေါ-အကျွန်ုပ်
အသွင် အကြင်သူမိုက်တို့သည်ကား။ ထူပပူဇာယ- စေတီတော်ကို ပူဇော်ခြင်း၌။
အာဒိနဝံ-အပြစ်ဒေါသကို။ ပကာသေနိ-ပြုကုန်၏။ နေ-ထိုသူမိုက်တို့ကို။ တတော-
ထိုမကောင်းမှုမှ။ ဝိဝေစယေထ-တားမြစ်တော်မူပါကုန်လော့။

မာလာဓာရီ- နတ်နှယ်နတ်ပန်းကို ဆောင်ယူ ဆင်မြန်းကုန်လျက်။ အလင်္ကတ-
နတ်ဝတ်တန်းဆာ ကောင်းမွန်စွာဆင်ယင်ကုန်လျက်။ မာလာဝိပါကံ- စေတီတော်
ထံရင်း ပန်းပူဇော်ခြင်း အကျိုးကို။ အနုဘောန္တိ - ခံစားကုန်လျက်။ အာယန္တိ-
စေတီတော်ကို အဖူးအမျှော်လာကြကုန်သော။ သမိဒ္ဓါစ - နတ်စည်းစိမ်နှင့်လည်း
ပြည့်စုံကုန်သော။ ယသသိနီ- များသောအခြံအရံလည်း ရှိကုန်သော။ ဣမာစ-ဤ
နတ်သမီးတို့ကိုလည်း။ ပဿ- ရှုစားတော်မူပါ ဗုဒ္ဓအား။-ဟူပြိတ္တာ ဖြေဆိုလျှောက်
ဝားလေသတည်း။

တဉ္စ ဒိသ္မာန အစ္ဆေရံ၊ အဗ္ဘုတံ လောမဟံသနံ။
နမော ကရောန္တိ သပ္ပညာ၊ ဝန္တန္တိ တံ မဟာမုနိံ ။ ။၎င်းပါဠိတော်။

အစ္ဆေရံ- လက်ဖျစ်တီး၍ အံ့ခြီးဘွယ် ကောင်းသော။ အဗ္ဘုတံ- မဖြစ်ဘူးမြဲ
အံ့ဘွယ်သရဲရှိသော။ လောမ ဟံသနံ - ကြက်သီးမွေးညှင်း ထဘွယ်ကောင်းသော။
တဉ္စ - ထိုပန်းပူဇော်ကျိုး နတ်များ တန်းခိုးကိုလည်း။ ဒိသ္မာန - မြင်ကြကုန်၍။
သပ္ပညာ-ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိသူ လူတို့သည်။ နမော - နတ်တို့အားရှိခိုးခြင်း
ကို။ ကရောန္တိ-ပြုကြကုန်၏။ တံ မဟာမုနိံ - နတ်တို့ကို မြင်ရအောင် ပြပေတတ်
သော ထိုရဟန်းမြတ် ရှင်မဟာကဿပကိုလည်း။ ဝန္တန္တိ- ရှိခိုးကြကုန်၏။

ဤအလိုသော် ဤဂါထာ သင်္ဂါယနာတင် မထေရ်များစကားတည်း။

တုနည်း- အဋ္ဌကထာအလိုကား၊ မဟာမုနိ-ရဟန်းမြတ်အရှင်ကဿပ။ သပ္ပညာ-
ပညာရှိကုန်သောနတ်သမီးတို့သည်။ အစ္ဆေရံ-သော။ အဗ္ဘုတံ-သော။ လောမဟံ
သနံ- သော။ တဉ္စ- ထိုအနည်းငယ်သော ပန်းကိုလှူဒါန်းရခြင်း၏အကျိုးကိုလည်း။
ဒိသ္မာန- မြင်ရသောကြောင့်။ တံ-အနုတ္တရပုညခေတ်ဖြစ်ပေသော အရှင်ဗုဒ္ဓအား။

အရှင်ဗရားကို။ နမော - ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရောန္တိ - ပြုကြကုန်၏။ ဝန္တန္တိ - ခြီးလည်း ခြီးမုမ်းကြကုန်၏။ ဤအလိုသော် ထိုပြိတ္တာ၏စကားပင်။

စေတီတော်ကို ပန်းပူဇော်၍ စည်းစိမ်ခံစားရသော နတ်များကိုလည်း မြင်ရာ ဓာတ်တော်ကို ကဲ့ရဲ့ မိ၍ မခြံပူဆာ လှူစွာ ဆင်းရဲ ခံရသောကြောင့်၊ ပြင်းစွာ သံဝေဂရသည်ဖြစ်၍။—

သောဟံ နန္တု ဣတော ဂန္ဓာ၊ ယောနိံ လဒ္ဓါန မာနုသိံ ။
ထူပပူဇံ ကရိဿာမိ၊ အပူမတ္တော ပုနပုနံ။

သောအဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ဣတော - ဤပြိတ္တာအဖြစ်မှ။ ဂန္ဓာ- သွား၍။ မာနုသိံ ယောနိံ - လူ့ဘဝကို။ လဒ္ဓါန-ရသည်ရှိသော်။ အပူမတ္တော-မမေ့မလျော့ သည်ဖြစ်၍။ ပုနပုနံ- အဘန်တလဲလဲ။ ထူပပူဇံ- စေတီတော်အား ပူဇော်ခြင်းကို။ ကရိဿာမိနန္တု-စင်စစ်ပြုတော့မည် ဗရား။—

ဟု- လျှောက်ထားလေလျှင်၊ အရှင်မဟာကဿပ ထေရ်မြတ်သည်၊ ရောက်လာ သော ပရိသတ်အား ပြိတ္တာဝတ္ထုကို အရင်းထား၍ တရားစကား ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မူလေသတည်း။

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံး ကို စောင့်သုံးခြင်း သံယမတရားကြောင့်၊ နတ်ရွာသူဂတိသို့ လားကြကုန်၏။ သူ ယုတ်မာတို့ကား၊ မစောင့်စည်းခြင်း အသံယမကြောင့်၊ ပြိတ္တာဘုံ၌ ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ရကြရှာလေကုန်သတည်း။ ။ဓာတုဝိဝဏ္ဏပေတဝတ္ထု။

၆၂-ပျင်းရိခြင်း၏အပြစ် သာသနာ့ကွယ်ကြောင်း ၁၅-ပါး

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အာလသျှ စသော အပေါက်မလုံ၊ ပေထုံပျင်းရိ စောင့်စည်း ခြင်းမရှိသော လူပျင်းသည်၊ လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း စသော အသက်မွေး ကြောင်း ကောင်းသောလုံ့လ သမ္မာပယောဂကို ကြောင့်ကြမမှု ဂရုမထူသော ကြောင့်၊ လူချင်းမတူ၊ သူချင်းမမျှ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင်ပင် လူဆင်းရဲ၊ လူမဲ့၊ လူငတ်ဖြစ်၍၊ ဒါန၊ သီလ-စသော ကုသိုလ် တမလွန်ရေးကို အလေးမမူ ဂရုမထူနိုင်။ အိမ်သူ သား မယား စားရေး၊ သောက်ရေး၊ ဝတ်ရေး၊ ခြုံရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ အသက်မွေး ရေး မမျှ၊ မဝ၊ မလှပ၍ ပါဏာတိပါတသော၊ အဒိန္နာဒါန်သော၊ ဒုစရိတ်သော၊ ဒုရာဇီဝသော မရှောင်သာ၊ အခန့်သင့်၍ အခွင့်လျော်ကန် အကြံရရာပြုမိ၊ နှောင် လားရန်ဂတိကိုစိတ်မချရာ၊ မဂ်ဖိုလ်မှာဝေးစွာ၊ နေရမည်လည်းရှက်ရှက်၊ ငှက်ရမည် လည်းခက်ခက်၊ နှလုံးမသက် စိတ်ရှုပ်လျက်နှင့်ပင် တောက်၊ တခက်ခက်၊ အသက်

သေဆုံး တဘဝတုံးကြသည့် ဆန်ဖြုန်း မြေလေးသူ လူပြိုန်းများကို၎င်း၊ သာသနာ
 တော်၌လည်း သင်ချိန်ကို မသင်ကြား- ရဟန်းတရားကို အားမထုတ်၊ ရဟန်း
 သာမဏေတို့ အလုပ်ကိုစွန့်ပစ်ပယ်ထား၊ ပရိယတ်၊ ပတိပတ် သမဏဂုဏ်သိမ် အရှိန်
 အစော်ရှားပါးလှ၍၊ အပ္ပဿုတ၊ အပ္ပလာဘ ဘယ်သူ တယောက်မျှ အလေးဂရု
 မပြုကြ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလလည်း ခပ်ချာချာ၊ သမာဓိလည်း ဗလာ၊ ဝိပဿနာမှာ
 ဝေလာဝေး၊ သူဘကောသားမြေး နှစ်ချေးထူ သူငယ်ကလေးများကို ထိန်းကျောင်း
 လျက်၊ ချောင်းကြိုမြောင်းကြား၊ စရပ်ကြို၊ စရပ်ကြား၊ ရွာကြိုရပ်နားတွင်၊ စား
 ရရုံ ဝတ်ရရုံကိုစွန့်၍ တဘဝ ကုန်ဆုံး၊ လက်စတုံးရသော ဖျင်ဖြုန်း သားထိန်း၊
 ရှင်ရဟန်းပြိုန်း တို့ကို၎င်း။ ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်လာ သာသနာ ကွယ်ကြောင်း တရား
 ပေါင်းကား၊ “ရဟန်းများတို့၊ တရားမနာ၊ စာပေမသင်၊ နှုတ်တွင် မဆောင်၊
 သိအောင်မပြု၊ ဓမ္မာနုဓမ္မတ်၊ ပတိပတ်ကွာ၊ ဤငါးဖြာတည်း။ ။ ထဝါတပြင်၊
 စာသင်ပယ်လျော၊ ကျယ်မဟောကြ၊ ကျယ်မချနှင့်၊ ကျယ်စွမအံ၊ မကြံမစည်၊ ဤ
 ငါးမည်တည်း။ ။ ဝါတနည်းမှာ၊ အက္ခရာပုဒ်ပျက်၊ လေ့ကျက်သင်ကြ၊ ဒုဗ္ဗစမူ၊
 စာချသုရှား၊ လပ်များအောင်ဘန်၊ ခိုက်ရန် ဖွဲပြား၊ ဤငါးပါးသည်။ ။ ဗရား
 သာသနာကွယ်ကြောင်းတည်း” ။ - ဟူသော သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်လွယ်
 ကြောင်းကို အားထုတ်၍ နေကြသော သာသနာတော်ထမ်း ရှင်ရဟန်းပေ၊ တို့ကို
 ၎င်း၊ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သူယောငါပင် ပါဝင်လျက် ရှိနေကြသည့်အတိုင်း၊ အာလ
 သျှ ပမာဒ စသော အပေါက်တို့ကို မဆိုပိတ် မဖါထေးခြင်းသည်၊ လွန်မင်းစွာဝန်
 လေးသော အပြစ်ဒေ၊ သအာဒီနဝရိလေစဟု နှလုံးပိုက်ပြီးလျှင်၊ ရွာအိမ် ဝင်းခြံ
 နံရံများ၌ပေါက်ပြတ်လျက်ရှိက၊ သူခိုးသူဂှက် အစိမ်းသဘက် စသော ဘေးရန်တို့ကို
 ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရသကဲ့သို့၊ ကိုယ်မှာလည်း အာလသျှပမာဒ စသော အပေါက်
 ရှိလျှင် ပစ္စုပ္ပန်တွင် ရှေ့လား၊ တမလွန်ဘဝသွား ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ရသည်ဖြစ်၍
 ပစ္စုပ္ပန်ရှေ့လား တမလွန်ဘဝသွား မရွံ့ကြောက်ရအောင် အပေါက်ကို ဖါထေး
 သင့်လှပေသည်။ ဘဝသွား မကြောက်ဘို့ရာ ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီးလျှောက်ထား
 သည်နှင့် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား သိကြားမင်းဖြေသော ဧကဒသနိပါတ်လာ ဒေသနာ
 စကားကို၊ သူတော်အများတို့ မှတ်သားဘို့ရာ ထင်ရှားစွာ ဘော်ထုတ်ဥးအံ့။ -

၆၃ - အပေါက်ခြောက်ပါးတို့ကိုပိတ်ဆို့ ရန် ၁၈-ပါးသော
 တရားကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်

လူသုံးပါးတို့၏ဆရာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည်သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း
 ၌ ကိန်းအောင်းမွေလျော် သုံးနေတော်မူစဉ် အခါ၊ ကာမတဏှာ ကိသေသာ
 လွှမ်းဘိ၍ ပျင်းရိလှထွက်လိုသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍၊ ချစ်သားရဟန်း-
 နိဿျာနိကံ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုနေရသည် ဖြစ်လျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့်

ကာမဘဏှာ ကိလေသာ၏ အလိုသို့လိုက်ဘိသနည်း။ ရှေးပညာရှိတို့မှာ တဆွဲနှစ်ယူ ဇနာ ပြည့်စုံစွာသော အောင်ချောပုရ သုရုန္ဒနမြို့ကြီး၌၊ နတ်သမီးသဘွယ် တင့် တယ်လှပသော မာတုဂါမနှင့်အတူတကွ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာ ကြာရှည်အောင် ဘုံ ဆောင်နန်းရာဒဝ တခုတည်းသော တိုက်ခန်း၌နေသော်လည်း၊ ဣန္ဒြေဘောက်ကျူး လောဘစိတ်ယစ်မှု၍ မကြည့်စူးဘူးကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍၊ အတိတ်ဝတ္ထုကို ထုတ်ဆောင်ဟောတော်မူ၏။

ရှေးနှစ်ဘဒသောင်းတမ်းအခါ၊ ကာသိတိုင်း သုရုန္ဒနမြို့ကြီး၌ ထီးနန်းစိုက်ထူ၍ မင်းမူသော ကသိကရာဇ်မင်းကြီးမှာ၊ သားသမီး ရှားပါးသောကြောင့် မိဖရား တို့ကို သားဆုတောင်းစေရာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေ၍ အဂ္ဂမဟေသီ ဝမ်းတိုက်မှာ ကိန်းလာ၍ သူခပ်သိမ်းတို့နှလုံးကိုပွားစေလျက် ဘွားသန့်စင်သောဗရားအလောင်း တော် ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား ခြေဖြင့် သွားလာနိုင်သော အယွယ်တွင်၊ မိဖရားငယ် တဥျားဝမ်းတိုက်မှာ ယသောရောအလောင်း၊ သမီးကောင်း ရတနာ တည်နေဘွား မြင်လာသည့်နောက်၊ ပညာလုံလောက် အယွယ်ရောက်သော ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား ကို ထိမ်းမြားလက်ထပ် ထီးနန်းအပ်မည်ဟု မယ်တော်ခမည်းတော်တို့ ကြံစည် နားချ၊ အဘန်ဘန် တောင်းပန်ကြသော်လည်း၊ နားမျှမဝင် ပယ်ရမည်ကိုလည်း ငြိုငြင်၍ ရွှေစင်မိန်းမရုပ် သွန်းခုပ်လုပ်ပြီးလျှင်၊ ဤရွှေရုပ်နှင့်တူသောမိန်းမကို ရနိုင် စွမ်းမှ ထီးနန်းကိုလက်ခံနိုင်ပါမည်ဟု တင်လွှာစကား ပြန်ကြား လျှောက်ဆိုလေ လျှင်၊ ထိုရွှေရုပ်ကို ရထားနှင့်ဆောင်ယူ၍ ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းအလုံးကို လှည့်လည် ဘောဂ္ဂာသော်လည်း မရသောကြောင့်၊ ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီးကိုပင် တန်းဆာဆင် ဇျက် ရွှေရုပ်နှင့် ပြိုင်ယှဉ်လေသော်၊ ရွှေရုပ်ထက်ပင် တင့်တယ် လှပသည် ဖြစ်၍၊ အလိုမတူကြသော မိက္ခာတူ၊ မောင်နှမ နှစ်ပါးတို့ကို ထိမ်းမြားလက်ထပ် ထီးနန်း အပ်ပြီးသော်၊ နောက်အခါ ခမည်းတော်နှစ်ပါး နတ်ပြည် လားလေလျှင်၊ ဗရား လောင်းမင်းပြု၍ တခုတည်းသော တိုက်ခန်း၌ စံမြန်းမကွေ့ အတူနေကြသော် လည်း၊ ဣန္ဒြေဘောက်ကျူး ရာဂစိတ် ယစ်မှု၍ ကြည့်ဘူးသည်မရှိ၊ ဇာတိဗြဟ္မစာရီ ငယ်ဖြူပီပီစံနေကြစဉ်အခါ၊ ရှေးဥျားစတင် အလျင်သေလွန်သူက ဖြစ်ရာဌာန-ဘုံ ဘဝမှလာ၍ ပြောကြစတမ်းဟု နည်းလမ်းသက်ရ အချိန်းအချက်ထားကြပြီးလျှင်၊ အဘိသိက်ခံသည်မှ စ၍ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာတိုင်အောင်စံနေ၍ ဗရားလောင်း စုတေ လျက်၊ ထက်ဘောနတ်ရွာ ဝတီ သာဝယ်၊ ဒေဝါတိ ဒေဝါရာဇ် သိကြားမင်းဖြစ်၍၊ လူတို့အနှစ်ခုနစ်ရာ နတ်တို့အသက် ခုနစ်ရာကြာမှ သတိရ၍ ရွှေဒင်္ဂါး ပြည့်လျှမ်း သော ရွှေလင်ပန်းကို ထိမ်းပိုးဆောင် ယူလာ၍ ထက်ဝန်းကျင် လုံခြုံ ဘုံခုနစ်ဆင့် ရှိသောတိုက်ခန်းကြီး၌၊ တယောက်ထီးတည်း သီလကို ဆင်ခြင်၍ နေသော ဥဒယ ဘဒ္ဒါ မင်းသမီးထံခွင် တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ ခင်မင်စုံမက် နှစ်သက် ကြိုက်ချစ်ဟန် စကားကို ပြောဆို၍၊ တည၌မျှ အတူအိပ်စက်လိုကြောင်းနှင့် တောင်းပန် ဖြား ယောင်းလာလေသော်။—

ဩကိဏ္ဍန္တရပရိက္ခံ၊ ဒဠမန္ဒာလ ကောဠကံ။
ရက္ခိတံ ခဂ္ဂဟတ္ထေဟိ၊ ဒုပ္ပဝေသမိဒံ ပုရံ။

ဒဟရဿ ယုဓိနောစာပိ၊ အာဂမောဂါ နဝိဇ္ဇတိ။
အထ ကေနုဝဏ္ဏေန၊ သင်္ဂမံ ဣစ္ဆသီ မယာ။

ဣဒံပုရံ - ဤသုရန္တန မြို့ကြီးသည်။ ဩကိဏ္ဍန္တရပရိက္ခံ - အကြား အကြား၌ တူးလုပ်ထားသော ရေကျိုး၊ ညွှန်ကျိုး၊ အခြောက်ကျိုးအားဖြင့် သုံးတန်သော ကျိုးတို့ဖြင့် ပြုမိ၏။ ဒဠမန္ဒာလ ကောဠကံ - မြဲမြံခိုင်လုံသော ပြအိုးတံခါးအုံ ရှိ၏။ ခဂ္ဂဟတ္ထေဟိ - သန်လျက်လက်နက် စွဲကုန်သော သူရဲကောင်း တသောင်းတို့သည်။ ရက္ခိတံ-ဝန်းကျင်လှည့်ပတ် စောင့်ရှောက်အပ်၏။ တသွာ-ထို့ကြောင့်။ ဒုပ္ပဝေသံ-ဝင်ရောက်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းလှ၏။ ဒဟရဿစာပိ-ဆင်းယုတ်ပြည့်မီ လုလင်ပျို၏၎င်း။ ယုဓိနောစာပိ - အားအင်ပြည့်နှက် သူရဲသူခက်၏၎င်း။ အာဂမောဂါ - ညဉ့်မိုက် မှောင်ရာ ဤအခါဝယ် လာရောက်နိုင်ခြင်းမည်သည်။ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိ။ အထ - ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက်။ ကေနုဝဏ္ဏေန- အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ မယာ- ငါနှင့်။ သင်္ဂမံ- အခါမဟုတ် မိုးချုပ်ချိန်မတော် ပေါင်းဘော်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆသီ-အလိုရှိဘိသနည်း။ ဟု - မင်းသမီးစကားတုံ့ပြေဆိုရာတွင်။-

ယက္ခော ဟမသ္မိ ကလျာဏီ၊ အာဂတောသ္မိ တဝန္တိကေ။
တံ မံ နန္ဒဿ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ပုဏ္ဏကံသံ ဒဒါမိ တေ။

ကလျာဏီ - ကောင်းခြင်းအင်္ဂါပြည့်စုံစွာသော ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး။ အဟံ - ငါသည်။ ယက္ခော-နတ်သား သည်။ အသ္မိ- ဖြစ်၏။ တဝန္တိကေ- သူရဲသူခက် ပတ်လျက်ဝန်းရွှေ စောင့်ကြပ်နေသော ရဝေနန်းပြင် သင့်ထံခွင့်သို့။ အာဂတော- နတ်တန်းခိုးနှင့် ဝင်လျှိုးလာရောက်သည်။ အသ္မိ- ဖြစ်၏။ တံ- သင်သည်။ မံ - ငါ့ကို။ နန္ဒဿ- သဒ္ဓါစုံခက် နှစ်သက်ကြည်သာ ချစ်ကြိုက်ပါလော့။ တေ-သင်အား။ ပုဏ္ဏကံသံ- ရွှေဒင်္ဂါးပြည့်လျှမ်း ရွှေလင်ပန်းကို။ ဒဒါမိ-စရန်ဆက်သွင်း ပေးနှင်းပါ၏။

ဟု သကြားမင်းဆိုလေသော်၊ ရှင်နတ်မင်း - ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားကို ပယ်ထား၍၊ နတ်သားသော လူသော ဘယ်သူဘယောက်ကိုမျှ ငါမတောင့်တပြီ။ သင်၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကိုယူသွားပါ။ ငါ့ထံသို့ နောင်တဘန် မလာပါနှင့်ဟု - မင်းသမီး ဆိုလေလျှင်၊ ပြန်သွားသည့်အသွင်ဖြင့် ထိုနေရာတွင်ပင် ကွယ်နေလျက်၊ နောက်တရက် ညဉ့်အခါ ထိုအချိန်မှာပင် ရွှေဒင်္ဂါးပြည့်သော ငွေလင်ပန်းကို ထမ်းလျက် ပေါ်လာပြန်၍။-

အို- ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး- ဤလူ့ ရွာလောကဝယ် ကာမဘောဂီ သတ္တဝါအလုံးတို့သည်၊ အသာဆုံးကာမရတီကို ရလိုသည့်အတွက်နှင့် အသက်ပင် သေလိုသော

ဒုစရိတ်ကိုပြု၍ပင် ရှာဘောကြရသေးသည်။ ငါ့သက်ဝေ မင်းသမီးမှာ ရုံးခြင်းကြီး မရှုံးပါစေလင့်။ ငါလည်းလက်ချည်းနီးလာသည်မဟုတ်ပါ။ ပဏ္ဏာစရန် ဆက်သွင်း ရန်ဘို့ ရှေးနေ့ကရွှေဒင်္ဂါးပြည့်လျှမ်းသော ရွှေလင်ပန်းကို ယခုနေ့လည်း ရွှေဒင်္ဂါး ပြည့်လျှမ်းသော ငွေလင်ပန်းကို ထမ်းပိုးယူဆောင်၍ လာခဲ့ပါသည်ဟု သိကြားမင်း ဆိုလေသော်၊ နောက်ကို သည်နည်းလာ၍ချည်း နေမည်ကို စိုးရိမ်လေ၍၊ ခုန်းတုံ မချေ မင်းသမီးဆိတ်ဆိတ်နေက၊ ပြန်သွားလေသည့်အသွင်ဖြင့်၊ ထိုနေရာတွင်ပင် ကွယ်နေလျက်၊ နောက်တရက်ညဉ့်အခါ ထိုအချိန်မှာပင် ငွေဒင်္ဂါးပြည့်လျှမ်းသော ကြေးလင်ပန်းကိုထမ်းလျက်ပေါ်လာပြန်၍၊ ငွေသပြာပြည့်လျှမ်း ကြေးလင်ပန်းကို နန်းသူညာစံ မိသက်နွဲ့အား စရန်ဆက်သပါမည်၊ ငါ့ကို ဥဒယဘဒ္ဒါ ဖျော်ဖြေပါ လော့ဟု သိကြားမင်းဆိုရာတွင်၊—

အို-နတ်သား- သင်ကားမိုက်လှစွာ၏။ မကြိုက်၊ ကြိုက်ကြောင်း လက်ဆောင်နှင့် ဖြားယောင်းပါလျှင် တနေ့ထက်တနေ့ တိုး၍ တိုး၍သာ တင်သ၊ ရိုးထုံးစံရှိပါသည် ကို သင့်မှာပြောင်းပြန် လူတို့ထုံးစံဥပဒေကိုမျှ မသိတတ်ချေတကားဟု - မင်းသမီး ဆိုက၊ အို-မင်းသမီး- ငါကားလိမ္မာသော ကုန်သည်ဖြစ်၍ အထည်ကိုကြည့်ရှု စစ် ဆေးလျက် အဘိုးပေးရပါသည်။ သင်သည် အသက်အဆင်းအားဖြင့် တနေ့ထက် တနေ့ တိုးပွားပါမူ၊ ငါလည်း ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ကို ဘိုးပွား၍ တိုးပွား၍ ယူခဲ့ သင့်ပေသည်။ သင်သည်မူကား တနေ့ထက် တနေ့ အသက်အဆင်းအားဖြင့် ယိုယွင်း အိုမင်း ဆုတ်ယုတ်၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ ငါလည်း ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ကို ဖန်အောင် လျော့၍ လျော့၍ ယူခဲ့ပေသည်ဟုဆို၍၊—

အာယုဉ္ဇ ဝဏ္ဏောစ မနုဿလောကေ၊ နိဟိယတိ မနုဇာနံ သုဝဏ္ဏေ။
 တေနောဝ ဝဏ္ဏေန ခနံပိ တုယံ၊ နိဟိယတိ ဇိဏ္ဏတရာသိ အဇ္ဇေ။
 ဧဝံ မေ ပေက္ခမာနဿ၊ ရာဇပုတ္တိ ယသသိနိ။
 ဟာယတေဝတ တေ ဝဏ္ဏော၊ အဟောရတ္တာနမစ္စယေ။
 ဣမိနာဝ တံ ဝယသ၊ ရာဇပုတ္တိ သုဓမ္မဓသေ။
 ဗြဟ္မစရိယံ စရေယျာသိ၊ ဘိယျော ဝဏ္ဏဝတိ သိယာ။—

ဟူသောသုံးဂါထာကို သိကြားမင်းဆို၏။

သုဝဏ္ဏေ-ကောင်းသော ဝတ်ရုံခြင်းရှိပေသော မင်းသမီး။ မနုဿလောကေ— လူ့ရွာ၌။ မနုဇာနံ-လူတို့၏။ အာယုဉ္ဇ-အသက်သည်၎င်း။ ဝဏ္ဏောစ-အဆင်း သည်၎င်း။ နိဟိယတိ-ရေစစ်ပေါ်မှာ ရေပမာသို့၊ လျင်စွာဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး ၏။ ယသ္မာ-အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ တံ-သင်သည်။ အဇ္ဇေ-ယခုနေ့၌။ ဇိဏ္ဏ တရာ-ယခင်ရှေးနေ့ကထက် အိုမင်း၍သာသည်။ အသိ-ဖြစ်၏။ တေနောဝ ဝဏ္ဏေန-

ထိုအကြောင်းကြောင့်သာလျှင်။။ တုယံ-သင့်ဘို့။ ခန့်ပိ-အဘိုးဥစ္စာ ပဏ္ဏာ လက်ဆောင်ကိုလည်း။ နိဟိယတိ-လျော့ယုတ်၍ ယူဆောင်ခဲ့အပ်၏။

ယသသိနိ- များသောအခြံအရံ အကျော်အစော ရှိပေသော။ ရာဇပုတ္တိ-အို-မင်းသမီး။ အညော-တံပီးနေ့ကူး တရက်ကျူးသည်ကား။ တိဋ္ဌတု-တည်ရှိစေဦး။ မေ-ငါ၏။ ဧဝံပေက္ခမာနဿ-ဤယခုကြည့်ရှုစဉ် မျက်မြင်အတွင်း၌ပင်လျှင်။ တေသင်၏။ ဝဏ္ဏော-အရောင်အဆင်းသည်။ ယာယတေဝတ- ဆုတ်ယုတ် အိုမင်းယိုယွင်းချေ၏ တကား။ အဟောရတ္တာနံ- နေ့ညဉ့်တို့၏။ အစ္စယေ-ကုန်ခန်းလွန်သွားခြင်းသည်။ သတိ-ရှိသော်။ ကောပနဝါဒေါ-အဘယ်မှာ ဆိုဘွယ်ရာ ရှိချေအံ့နည်း။ အပဏ္ဏတ္တိကဘာဝမေဝ-အမည်ပင်မထင် အကုန်အစင်ကွယ်ပျောက်ခြင်းသို့။ ဂမိဿတိ-ရောက်ရလတ္တံ့။ ။

တသ္မာ-ထို့ကြောင့်။ သုမေဓသေ- ကောင်းသော ပညာရှိသော။ ရာဇပုတ္တိ-မင်းသမီး။ တံ-သင်သည်။ ဣမိနာဝ ဝယသာ-ဇရာမညဉ်း ရွှေရောင်လင်းသည့် ဤအဆင်းအယုတ်ဖြင့် သာလျှင်။ ဗြဟ္မစရိယံ- ရဟန်းတရား ထွတ်ဖျားကြီးမြင့် မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရေယျာသိ- ကျင့်ဘိလော့။ ဧဝံသတိ-ဤသို့ကျင့်သည်ရှိသော်။ ဘိယျော-လွန်စွာ။ ဝဏ္ဏဝတီ- ဤလူ့ဘောင်တွင် ဂုဏ်ရောင် ပဝင်း နောက်ခါ နောင်လည်း ကိုယ်ရောင်အဆင်း တိုးတက်ပွင့်လင်းခြင်းရှိသည်။ သိယာ-ဘဝေယျာသိ- ဖြစ်ရာ၏၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ။

ထိုအခါ မင်းသမီးက တန်းခိုးကြီးလှပေသော အရှင်နတ်မင်း- နတ်များကား လူတို့လို မအိုပါဘူးလော၊ နတ်များကိုယ်ဝယ် လူတို့လို မဲ့တေ၊ အရေတုန်ရှုံ့ အားနဲ့ ကျတံ့ မျက်မဲ့နားဟူ၊ ဆံဖြူသွားကျိုး အိုဆိုးမည့်စွဲခြင်းမရှိပါဘူးလောဟု မေးလတ်သော် နတ်များကား လူတို့လိုမအို၊ နတ်တို့ကိုယ်ဝယ် လူတို့လိုမဲ့တေ အရေတုန်ရှုံ့ အားနဲ့ ကျတံ့ မျက်မဲ့နားဟူ ဆံဖြူသွားကျိုး၊ အိုဆိုးမည့်စွဲခြင်းမရှိ။ အဆင်းရောင် ရှိန် စည်းစိမ်ချမ်းသာ လွန်စွာကြီးမား တိုးပွား ကြည်လင်သော သဘောရှိသည်။ သင် မင်းသမီးလည်း မအိုခင်ကတောထွက်၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ပါလျှင်၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသဘောရှိသော လူ့ပြည်မှစုတေ၍ မဆုတ်မယုတ်ခြင်း သဘောရှိသော နတ်ပြည်၌ဖြစ်ရလတ္တံ့ ဟု သိကြားမင်းပြောဆိုသောနတ်ပြည်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကိုကြားရသည်နှင့်၊ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်းလမ်းကိုမေးမြန်းလို့၍၊-

ကိံ သူမ ဘိတာ ဇနတာ အနေကာ၊ မဂ္ဂေါစ နေကာယတနပ္ပဝုတ္တော။
ပုစ္ဆာမိ တံ ယက္ခမဟာနုဘာဝ၊ ကတ္တဋ္ဌိတော ပရလောကံ နဘာယေ။

ဟူသော ဂါထာကို မင်းသမီးဆို၏။^၁

မဟာနုဘာဝ-ကြီးမြတ်သော တန်းခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ရှိပေသော။ ယက္ခ-ရှင်နတ်မင်း။ ဣမ-ဤအသက်ရောင်ဆင်း အိုမင်းဆုတ်ယုတ်ခြင်း သဘောရှိသော

လူ့ဘုံ၌။ အနေကာ- မျိုးဇာတ်ထေ့လာ များပြားစွာသော။ ဇနတာ- ညှိုးချိုး ပိန်လျ ဆင်းရဲကြလျက် နေရတုံရှောင်း လူအပေါင်းသည်။ ကိံသု- အဘယ်ကို။ ဘိတာ- ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ မရဲဝံ့သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝလောကံ-လူတို့လိုမဲ့တေ အရေ တွန့်ရှုံ အားနဲ့ ကျတံ့ မျက်မဲ့နားဟူ ဆံဖြူသွားကျိုး အိုဆိုးမည့်စွဲခြင်းမရှိ၊ အဆင်း ရောင်ရှိန် စည်းစိမ်ချမ်းသာ လွန်စွာကြီးမား တိုးပွားကြည်လင်သော ထက်ခွင် နတ်ပြည်သို့။ နဂစ္ဆတိ- မသွားမရောက်နိုင်ပဲ ရှိနေပါသနည်း။ နေကာယတနပု ဝုတ္တော- များစွာသော အယူဝါဒနှင့် ယှဉ်၍ ပညာရှိတို့ ဟောကြားအပ်သော။ မဂ္ဂေါစ- နတ်ထံရောက်ကြောင်း ခရီးလမ်းကောင်းသည်လည်း။ ကော-အဘယ် ပါနည်း။ မဟာနုဘာဝ- ကြီးမြတ်သော တန်းခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ရှိပေသော။ ယက္ခ- ရှင်နတ်မင်း။ ပုစ္ဆာမိ- သိလိုရေးနှင့် မေးလျှောက်ပါ၏။ ကတ္ထ- အဘယ် လမ်းကြောင်း တရားကောင်း၌။ ဌိတော-တည်သောသူသည်။ ပရလောကံ-တမလွန် ရပ်ခြား ဘဝသွားကို။ နဘာယေ-မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့ပါသနည်း။

ဤသို့ မင်းသမီးမေးလျှောက်သည့်အခါ၊ တမလွန်ဘဝသွား မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့ကြောင်း တရားလမ်းကောင်းကို ဟောပြခြင်းငှါ-

ဝါစံ မနုဉ္ဇပုဏိဓာယ သမ္မာ၊ ကာယေန ပါပါနိ အကုဗ္ဗမာနော။
ဗဟန္တုပါနံ သရမာဝသန္တော၊ သဒ္ဓေါ မုဒုံ သံဝိဘဇီ ဝဒညူ။

သင်္ဂါဟကော သခိလောသဏှဝါစော၊ ဧတ္ထဌိတော ပရလောကံ နဘာယေ။
ဟူသော ဂါထာကို သကြားမင်းရွတ်ဆို၏။

ဇိယာ- အကြင်အမျိုးကောင်း သမီးသားသည်။ ဝါစဉ္ဇ- ဝစီဒွါရကိုလည်း။ သမ္မာ-ဝစီဒုစရိတ်လေးပါး မဖြစ်စေရ ကောင်းမွန်စွာ။ ပဏိဓာယ-ဝစီသုစရိတ် လေးပါးဖြစ်အောင်ထား၍။ မနုဉ္ဇ-မနောဒွါရကိုလည်း။ သမ္မာ- မနောဒုစရိတ် သုံးပါးမဖြစ်စေရ ကောင်းမွန်စွာ။ ပဏိဓာယ- မနောသုစရိတ်ဖြစ်အောင်ထား၍။ ကာယေန-ကာယဒွါရဖြင့်။ ပါပါနိ-မကောင်းသောအမှု ကာစဒုစရိတ် သုံးပါး တို့ကို။ အကုဗ္ဗမာနော-မပြုမကျင့် ကာယသုစရိတ်ကိုသာပြုကျင့်လျက်။ ဗဟန္တုပါနံ- စားသောက်ပေးကမ်းလှူဒါန်းစွန့်ကြဲဘို့ရာ များစွာသော ထမင်းအဖျော်ရှိအောင်။ သရံ-အိမ်ကို။ အာဝသန္တော- နေ့နေ့ညည ထကြွလုံ့လ ဥဿာဟရှိ မပျင်းမရိတည် ထောင်၍နေ၏။ သဒ္ဓေါ-ကံ ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံ၏။ မုဒုံ- နူးညံ့ ပြောပျောင်း ကောင်းသောစိတ်နှလုံးရှိ၏။ သံဝိဘဇီ- ဝေဘန်ခွဲခြမ်း ပေးကမ်းလေ့ရှိ၏။ ဝဒညူ-ရသေ့ရဟန်း လူဒန်းစမ်းတို့ တောင်းယမ်းရွှေရှုရပ်လာ မှုကား လှူလော့နေောင်ခါ ချမ်းသာရာသို့ ဩဝါဒစကား ဟောကြားလေလျှင်း၊ မည်လေခြင်းကြောင့်၊ ချက်ခြင်းလှူဘိ ဆုံးမစကားကို သိတတ်၏။ သင်္ဂါဟကော- ဒါန၊ ပေယျဝါစာ၊ အတ္တစရိယာ၊ သမာနတ္တတာ-ဟူသော သင်္ဂါဟ ဝတ္ထုလေးပါး

တို့ဖြင့်၊ သူတပါးကို မြှောက်စား ခြီးမြှင့်တတ်၏။ သခါလော- ပြေပြစ်နာလွယ်
 ချစ်ဘွယ်သော စကားကို ပြောဆိုတတ်၏။ သက္ကဝါစော- သိမ်မွေ့ ပြောပျောင်း
 စကားကောင်းရှိ၏။ ဧတ္ထ- ဤမျှလောက်သော သုစရိတ်ဆယ်ပါး ထမင်းအဖျော်
 ပေါများကြောင်း လုံ့လဝီရိယ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို သဒ္ဓါယုံကြည်ခြင်း၊ နှလုံးသွင်း
 နူးညံ့ခြင်း၊ ဝေဘန်ခဲခြမ်းလေ့ရှိခြင်း၊ တောင်းယမ်းသမျှကို ဧဝဌပေးကမ်းခြင်း၊
 သင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါးတို့ဖြင့် သူအများကိုမြှောက်စားခြီးမြှင့်ခြင်း၊ ပြေပြစ်နာလွယ်
 ချစ်ဘွယ်သောစကားရှိခြင်း၊ သိမ်မွေ့ ပြောပျောင်း စကားကောင်းကိုဆိုတတ်ခြင်း
 အားဖြင့် တဆွဲရစ်ပါးသော တရားကောင်း အစု၌။ ဌိဘော - တည်နိုင်သော။
 သော- ထိုအမျိုးကောင်း သမီးသားသည်။ ပရလောကံ- တမလွန်ရပ်ခြား ဘဝ
 သွားကို။ နဘာယေ - မကြောက်မရွံ့ရဲဘဲပြီ။ ။ “ပဗ္ဗဇိတာ ဘိက္ခာယ စရမာနာ
 သြဝဒန္တိနာမ။ ပစ္စယဒါနေန တေသံ သြဝါဒဿ ဇာနနတော ဝဒညူ” ။ ။
 အဋ္ဌကထာ။

ဤသို့ သိကြားမင်း ပြောဆိုသောအခါ၊ သိကြားမင်းကို ခြီးမွမ်းထောမနာ
 လျက် အမျိုးအနွယ်ကိုမေးမြန်းခြင်းငှါ-

အနုသာသသိ မံ ယက္ခ၊ ယထာ မာတာ ယထာ ပိတာ။
 ဥဠာရဝဏ္ဏ ပုစ္ဆာမိ၊ ကောနုတုမသိ သုဗြဟ။-
 ဟူသောဂါထာကို မင်းသမီးဆို၏။

ယက္ခ - ရှင်နတ်မင်း။ တံ- သည်။ မံ - ငါ့ကို။ မာတာယထာ - အမိကဲ့သို့၎င်း။
 ပိတာယထာ - အဘကဲ့သို့၎င်း။ အနုသာသသိ - သွန်သင်ဆုံးမ ပြသပေ၏။ ဥဠာရဝဏ္ဏ-
 တင့်တယ်သော အဆင်းအရောင်ရှိပေသော။ သုဗြဟ- ကြီးမားအထက် စုံ့စုံ့ တက်
 သော ကိုယ်ရှိပေသောရှင်နတ်မင်း။ တံ- သည်။ ကော- ဘယ်မျိုးဘယ်နွယ် အဘယ်
 သို့သောသူသည်။ အသိနု- ဖြစ်ပေသနည်း။ ။ ဤသို့ မေးလျှောက်သော အခါ၊
 ဗရားအလောင်းတော်သိကြားမင်းက-

ဥဒယော သာမိမ္ပိ ကလျာဏိ၊ သင်္ဂရတ္တာ ဣဓာဂတော။
 အာမန္တေတွာ တံ- ဂစ္ဆာမိ၊ မုတ္တောသ္မိ တဝ သင်္ဂရာ။-
 ဟူသောဂါထာကို ဆို၏။

ကလျာဏီ - ကောင်းခြင်းအင်္ဂါ ပြည့်စုံစွာသော ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး။ အဟံ-
 ငါသည်။ သာမိ - ရှေးဘဝက ငါ့နမ၏ ချစ်စကြင်ကျမ်း ခင်ပွန်းဖြစ်ဘူးသော။
 ဥဒယော - ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား မိုးရပ်အာကာ ဝတိံ သာက လာခဲ့သော သိကြား
 သည်။ အမ္ပိ - ဖြစ်၏။ သင်္ဂရတ္တာ - ရှေးဥျားစတင် အလျင်သေသူက ဖြစ်ရာဌာန
 ဘုံဘဝမှလာ၍ ပြောကြစတမ်းဟု နည်းလမ်းမပျက် အချိန်းအချက် ထားခဲ့ကြ

သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ ဣဓ-ဤချိန် ဤခါ ဆောင်သာဘုံနန်း ဤတိုက်ခန်းသို့။
 အာဂတော-သင့်ကိုရည်မှန်း အလိုစမ်းလျက် နည်းလမ်းမပျက် အချိန်း အချက်
 လွတ်ခြင်းအကျိုးငှါ လာခဲ့သည်။ အမိ-ဖြစ်၏။ တံ-သင့်ကို။ အာမန္တေတော-တိုင်
 တန်းပန်ကြားပြီး၍။ ဂစ္ဆာမိ-ယခုနတ်ထံ ဝတိံ ယံသို့ ဆုတ်လှန်ပြန်သွားတော့အံ့။
 တဝ-သင်၏။ သင်္ကရာ-ရှေးကချစ်ကြင် တိုင်ပင်ချိန်းချက်ခြင်းမှ။ မုတ္တော-မြီကြွေး
 မတင် ကင်းစင်လွတ်မြောက်သည်။ အသ္မိ-ဖြစ်ပြီ။ ။ဤသို့ ဗရားအလောင်း ဆို
 သောအခါ၊ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးသည် သက်ကြီးလှိုက်ဖို့ ရှိုက်ငိုလျက် တောင်းပန်
 ခြင်းငှါ။—

သစေ ခေါ်တံ့ ဥဒယောသိ၊ သင်္ကရတ္တာ ဣဓာဂတော။
 အနုသာသ မံ ရာဇပုတ္တ၊ ယထာဿ ပုန သင်္ဂမော။—

ဟူသော ဂါထာကိုဆို၏။

ရာဇပုတ္တ-အရှင်မင်းသား အို-မိုးသိကြား။ တံ့-သင်သည်။ ခေါ်-စင်စစ်။ ဥဒ
 ယော- ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားသည်။ သစေအသိ-အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ သင်္ကရတ္တာ-
 ရှေးဥားစတင် အလျင်သေသူက ဖြစ်ရာဌာန ဘုံဘာမုလာ၍ ပြောကြစတမ်းဟု-
 နည်းလမ်းမပျက် အချိန်းအချက်သားခဲ့ကြသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ ဣဓ- ဤအချိန်
 ဤအခါ ဆောင်သာဘုံနန်း ဤတိုက်ခန်းသို့။ အာဂတော- ကျွန်ုပ်ကို ရည်မှန်း
 အလိုစမ်းလျက် နည်းလမ်းမပျက် အချိန်း အချက် လွတ်ခြင်းငှါ လာခဲ့သည်။
 သစေအသိ - အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ ရာဇပုတ္တ - အရှင်မင်းသား။ ယထာ - အကြင်
 အခြင်းအရာဖြင့် ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်သည်ရှိသော်။ ပုန-တဘန်။ သင်္ဂမော- အတူ
 တွေ့ကြုံ ပေါင်းဆုံမိပြန်ခြင်းသည်။ အဿ-ဖြစ်ရာ၏။ တထာ- ထိုအခြင်းအရာဖြင့်။
 မံ - အကျွန်ုပ်ကို။ အနုသာသ- ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ခဲ့ပါလော့။ ။ဤသို့တောင်း
 ပန်သောအခါ၊ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်လိုသော ဗရားအလောင်းတော် သိကြားမင်း
 သည်။—

အတိ ပကတိ ဝယော ခဏော တထေဝ၊ ဌာနံ နတ္ထိ ဓုဝံ စဝန္တိ သတ္တာ။
 ပရိဒ္ဓိရတိ အဒ္ဓုဝံ သရီရံ၊ ဥဒယေ မာပမဒါ စရဿု ဓမ္မံ။
 ကသိဏာ ပထဝီ မနုဿပူရာ၊ ဧကသေဝ သိယာ အနညဓေယျာ။
 တံပိ ဇဟာတိ အဝိတ ရာဂေါ၊ ဥဒယေ မာပမဒါ စရဿု ဓမ္မံ။
 မာတာစ ပိတာစ ဘာတရောစ၊ ဘရိယာစာပိ ဓနေန ဟောန္တိ အတိတ္တာ။
 တေဝါပိ ဇဟန္တိ အညမညံ၊ ဥဒယေ မာပမဒါ စရဿု ဓမ္မံ။
 ကာယော ပံရဘောဇနန္တိ ဉာတုာ၊ သံသာရေ သုဂတိဉ္စ ဒုဂ္ဂတိဉ္စ။
 ဣတ္တရဝါသောတိ ဇာနိယာန၊ ဥဒယေ မာပမဒါ စရဿု ဓမ္မံ။—

ဟူသော တရားဂါထာလေးပုဒ်တို့ကို ဘော်ထုတ်မိန့်ဆိုလေသတည်း။

ဝယော-ပထမ, မဇ္ဈိမ, ပစ္ဆိမဟုဆိုအပ်သော အယုယ်သုံးပါးသည်။ အတိပတတိ-
 လွန်စွာကျရောက် ကုန်ပျောက်လွယ်လှ၏။ ခဒဏာ-ဥပါဒ်, ဋီ, ဘင်ဟု ဆိုအပ်သော
 ခဏ-သုံးပါးသည်။ တထေဝံ-ထို့ အဘူသာလျှင်။ အတိပတတိ- လွန်စွာကျရောက်
 ကုန်ပျောက်လွယ်လှ၏။ ဌာနံ-ဖြစ်ဖြစ်သမျှ သင်္ခါရဘူတိ ဘိဇ္ဇနမဘိုင်ကြံ့ ခိုင်စွာတည်
 နိုင်ခြင်းမည်သည်။ နတ္ထိ-မရှိ။ သတ္တာ-သတ္တဝါ ဟူသမျှတို့သည်။ ဓုဝံ-မြေလက်ခတ်
 သို့ မချွတ်ကေန အမှန်မူချ။ စဝန္တိ- စုတေရွေ့လျော့ရကုန်၏။ သရီရံ- ကိုယ်ခန္ဓာ
 သည်။ အဒ္ဓုပံ-အကျိတ်အခဲ အမြဲမရှိ။ ပရိဇီရတိ- ဆွေးမြည့်ယိုယွင်း အိုမင်းပျက်စီး
 ရ၏။ ဥဒယေ-ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး။ မာပမဒါ-မမေ့မလျော့လင့်။ ဓမ္မံ- ကုသိုလ်ကမ္မ
 ပထဆယ်ပါး, သူတော်ကောင်းတရားကို။ စရဿု-ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်
 ဘိလော့။

မနုဿပူရာ- သိန်း, သန်း, သင်္ချေ မရေနိုင်ကောင်း လူမျိုးအပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်
 သော။ ကသိဏာပထဝီ-မြေပြင် အလုံးသည်။ အနညဓေယျာ- တပါးသူတို့နှင့် မစပ်
 မဆိုင် စိုးမပိုင်ပဲ။ ဧကဿေဝ- တမင်းတည်း၏သာလျှင် စိုးပိုင်ရာနိုင်ငံသည်။ သိယာ-
 ဖြစ်စေကာမူ။ တံပိ-ထိုသို့ကလေးကန် မြားမြောက်ကြီးကျယ်သော နယ်ယယ်နိုင်ငံ
 ကိုသော်လည်း။ အဘိတရာဂေါ- အားမရ တင်းမတိမ် သေချိန်အနီးသို့ ရောက်
 သော်လည်း တောက်, ကခက်ခက် စုံမက်ဘပ်စွန်းခြင်း ပကင်းပဲသာလျှင်။ ဇဟာတိ-
 စွန့်ပယ်၍သွားရ၏။ ဥဒယေ-ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး။ မာပမဒါ-မမေ့ မလျော့လင့်။
 ဓမ္မံ-ကုသိုလ်ကမ္မပထ ဆယ်ပါး, သူတော်ကောင်းတရားကို။ စရဿု- ကျင့်ကြံ
 ကြိုးကုတ် အားထုတ်ဘိလော့။

မာတာစ-အမိသည်၎င်း။ ပိတာစ-အဘသည်၎င်း။ ဘာတရောစ- ညီအစ်ကိုတို့
 သည်၎င်း။ ဘရိယာစာပိ- မယားတို့သည်၎င်း။ ဓနေန- ဥစ္စာဖြင့်။ အတိတ္တာ-
 မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ တေဝါပိ-ထိုမိဘသားချင်း ဆွေရင်း
 မျိုးခြား ချစ်လှစွာသော သူတို့သည်လည်း။ အညမညံ- အချင်းချင်း။ ဇဟန္တိ-
 မခွါရက်ပဲ ဆွေပုံထဲက စွန့်ခွဲ၍ သွားရကုန်၏။ ဥဒယေ- ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီး။
 မာပမဒါ-မမေ့ မလျော့လင့်။ ဓမ္မံ-ကုသိုလ်ကမ္မပထဆယ်ပါး, သူတော်ကောင်း
 တရားကို။ စရဿု-ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ဘိလော့။

ကာယော- ခင်မင်မြတ်လေး စည်းစိမ်ပေး၍ မွေးရသော ခန္ဓာကိုယ်သည်။ ပရ
 ဘောဇနံ- ကျီး, ခွေး, လင်းခ ပိုးမျိုးစသော သူတပါးတို့၏ အစာတည်း။ ဣတိ-
 ဤသို့။ ဉာတုာ-သိ၍။ သံသာရေ-ခန္ဓာ, အာယတန, ဓာတ် အစဉ်မပြတ်သော သံသ
 ရာဋ္ဌံ။ သုဂတိဉ္စ-လူ့ဘုံ သုဂတိဘဝသို့ လားရ ပေါင်းဆုံရခြင်းကို၎င်း။ ဒုဂ္ဂတိဉ္စ-
 တိရစ္ဆာန်ဘုံ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ လားရ ပေါင်းဆုံရခြင်းကို၎င်း။ ဣတ္ထရဝါသောတိ-
 နည်းငယ်ခေတ္တ တခဏမျှသာ တွေ့ကြုံပေါင်းဆုံမိကြသည်ဟု။ ဇာနိယာန- ဟုတ်

တိုင်းမှန်စွာသိ၍။ ဥဒယေ- ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး။ မာပမဒါ- မမေ့ မလျော့လင်း။
ဓမ္မ- ကုသိုလ် ကမ္မပထဆယ်ပါး၊ သူတော်ကောင်း တရားကို။ စရဿု- ကျင့်ကြံ
ကြိုးကုတ် အားထုတ်ဘိလော့။ ။ဤသို့ ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသား ဗရားလောင်း
သိကြား ဟောကြားပြသ ဆုံးမသော ဩဝါဒ အနုသာသနီ ကထာကို ဥဒယဘဒ္ဒါ
မင်းသမီး ခြီးမုမ်းထောမနာလျက် ပဋိညာပြုလိုသောကြောင့်။—

သာဓု ဘာသတိ ယံ ယက္ခော၊ အပ္ပံ မစ္စာန ဇီဝိတံ။
ကသိရဉ္စ ပရိတ္တဉ္စ၊ တဉ္စ ဒုက္ခေန သံယုတံ။
သာဟံ ကော ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ဟိတော ကာသိံ သုရုန္နနံ။—

ဟူသော ဂါထာကို မြွက်ဆိုလေသည်။

မစ္စာနံ-သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ- အသက်သည်။ အပ္ပံ-နည်းငယ်လှစွာ၏။ ဣတိ—
ဤသို့။ ဘာသမာနော- ပြောဆိုဟောကြားပေသော။ အယံယက္ခော-ဤနတ်မင်း
သည်။ သာဓု-ကောင်းစွာ။ ဘာသတိ-ပြောဆိုဟောကြားပေ၏။ ဣဒံ-ဤသတ္တဝါ
တို့၏ အသက်သည်။ ကသိရဉ္စ- ဆင်းလည်းဆင်းရဲ ငြိုငြင်ပင်ပန်းလှ၏။ ပရိတ္တဉ္စ-
နည်းလည်းနည်းငယ် တိုလှလှ၏။ တဉ္စ- ထိုငြိုငြင်တိုလှ နည်းငယ်လှသော အသက်
သည်လည်း။ ဒုက္ခေန-အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲနှင့်။ သံယုတံ- ယှဉ်စပ်၍
နေ၏။ သာဟံ- ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ကာသိံ - ကာသိတိုင်းကြီးကို၎င်း။ သုရုန္နနံ—
သုရုန္နနမြို့ကြီးကို၎င်း။ ဟိတော-ပယ်စွန့်၍။ ကော-တယောက်ထီးတည်း။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-
ရသေ့ရဟန်း ပြုပါတော့အံ့။

ဤသို့မင်းသမီးဝန်ခံလျှောက်ထား၍ ဗရားလောင်းတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့
ပြန်လည် တက်သွားပြီးမှ၊ နောက်တရက် အမတ်များလက်၌ တိုင်းပြည်ကိုအပ်နှင်း၍
မြို့တွင်းဥယျာဉ်ဝယ် မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော အရိပ်သခမ်း၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍၊
ရဟန်းတရားကို အားထုတ်လျက်၊ အသက် ဆုံးသည့်အခါ တာဝတိံသာ မိုးယံ
ဗရားလောင်းထံ၌ ဖြစ်လေသည်။

ဤကောဒသနိပါတ် ဥဒယဇာတ်လာ၊ ဝါစံ မနုဉ္ဇပုဏိခာယ သမ္မာ။- စသော
တရား တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့တွင် သုစရိတ၊ မုဒု၊ သခိလ၊ သဏှာဝါစာပုဒ်တို့၏အရာ၊ တဆဲ့
သုံးပါးသော တရားတို့ဖြင့် အသံယမတည်းဟူသော စတုတ္ထအပေါက်ကို၊ ဗဟုနုပပါ
နံ သရမဝသန္တော၊ ပုဒ်တို့၏အရာ လုံ့လ ဝီရိယတရားဖြင့်၊ အာလသျှ၊ အနုဋ္ဌာန၊
နိဒ္ဒါ၊ တန္တိဟူသော ပထမ၊ တဘိယ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌအပေါက်တို့ကို၊ တဂါထာလုံး၏
အ ရသုစရိတ စသောတရား တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ဖြင့်၊ ပမာဒဟူသော ဒုတိယအပေါက်
ကိုပယ်ဖျောက်ပိတ်ဆို့ ဖါထေးနိုင်သည်ရှိသော်၊ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်ဘဝ
နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်သော အရေးကိစ္စဝယ်၊ ဝန်မလေးမူ၍ နေရေး၊ သေရေးနှစ်ပါး
လုံးပင် ဧေးမြချမ်းသာလေတော့သည်။

ထို့ခြောက်ပါးသောအပေါက်တို့တွင်၊ ပမာဒ - ဟူသော ဒုတိယအပေါက်သည်၊ အပေါက် ဟူသမျှကို လွှမ်းမိုး အုပ်စိုးလျက်၊ အပေါက် အားလုံးထက်ပင် အကြီး ဆုံးဖြစ်၍ ကြီးကျယ်စွာသော အဖါအထေး၊ ပွဲရက်၊ မာကျည်၊ ပါတင်းဟူသော တရားဆေးကို ပေးခြင်းငှါ - အတိပတတိ ဝယော ခဏော တဒထဝ ၊ အစ၌သော လေးဂါထာတို့ဖြင့် အခြေမူလ သံဝေဂအကြောင်းနှင့်တကွ၊ အပ္ပမာဒ တရားကို ဗရားအလောင်းတော် သိကြားမင်း ဟောကြားပြန်လေသတည်း။

၆၄-ကာမာဝစရဖြစ်သော အပ္ပမာဒတရားသည် မဟာဂုဏ် လောကုတ္တရာတရားတို့ထက်ပင် ကြီးမြတ်ကြောင်း

ထိုအပ္ပမာဒတရား ကြီးမားမြင့်မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို၊ သဂါထာဝဂ္ဂ ကောသလ သံယုတ်ပါဠိတော်၌လည်း၊-

အပ္ပမာဒေါခေါ မဟာရာဇ ဧကော ဓမ္မော ဥဘောအတ္ထေ သမဓိဂ္ဂယု တိဋ္ဌတိ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကဉ္စေဝ အတ္ထံ သမ္ပရာယိကဉ္စ။ သေယျထာပိ မဟာရာဇ ယာနိကာနိစိ ဇင်္ဂလာနံ ပါဏာနံ ပဒဇာတာနိ၊ သဗ္ဗာနိ တာနိ ဟတ္ထိပဒေ သမောဓာနံ ဂစ္ဆန္တိ။ ဟတ္ထိပဒံ တေသံ အဂ္ဂမက္ခာယတိ ယဒိဒံ မဟန္တဋ္ဌေန။ ဧဝ မေဝခေါ မဟာရာဇ အပ္ပမာဒေါ ဧကော ဓမ္မော ဥဘောအတ္ထေ သမ ဓိဂ္ဂယု တိဋ္ဌတိ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကဉ္စေဝ အတ္ထံ သမ္ပရာယိကဉ္စ။

အာယံ အရောဂိယံ ဝဏ္ဏံ၊ သဂ္ဂံ ဥစ္စာကုလီနတံ။
ရတိယော ပတ္တယန္နေန၊ ဥဋ္ဌာရာ သပရာပရာ။
အပ္ပမာဒံ ပသံသန္တိ၊ ပုညကြိယာသု ပဏ္ဍိတော။
အပ္ပမတ္တော ဥဘော အတ္ထေ၊ အဓိဂ္ဂဏှာတိ ပဏ္ဍိတော။
ဒိဋ္ဌေ ဓမ္မေစ ယော အတ္ထော၊ ယောစတ္ထော သမ္ပရာယိကော။
အတ္တာဘိသမယာ ဓိရော၊ ပဏ္ဍိတောတိ ပဝုစ္စတိ။-

ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

မဟာရာဇ - ကောသလမင်းမြတ်။ ခေါ - စင်စစ်။ အပ္ပမာဒေါ - ပုညကြိယာတို့ ၌ မမေ့မလျော့ခြင်း မူလရင်း အပ္ပမာဒဟုဆိုအပ်သော။ ဧကောဓမ္မော - တခုတည်း သော တရားသည်။ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကဉ္စေဝအတ္ထံ - မျက်မှောက်၌ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွားကို ၎င်း။ သမ္ပရာယိကဉ္စ အတ္ထံ - တမလွန်၌ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွားကို၎င်း။ ဥဘော အတ္ထေ - နှစ်ပါးကုန်သော အကျိုးစီးပွားတို့ကို။ သမဓိဂ္ဂယု - ကောင်းစွာသိမ်းယူ၍။

တိဋ္ဌတိ- တည်၏။ မဟာရာဇ- မင်းမြတ်။ သေယျထာပိ - ဥပမာ မည်သည်ကား။
 ဇင်္ဂလာနံ- မြေပြင်၌သွားတတ်ကုန်သော။ ပါဏာနံ- သတ္တဝါတို့၏။ ယာနိကာနိစိ-
 အလုံးစုံကုန်သော။ ပဒဇာတာနိ - ခြေရာမျိုးတို့သည်။ သန္တိ- ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗာနိ -
 အလုံးစုံကုန်သော။ တာနိ- ထိုခြေရာတို့သည်။ ဟတ္ထိပဒေ- ဆင့်ခြေရာ၌။ သမောဓာနံ-
 ပေါင်းဆုံခြင်းအို့။ ဝါ- အတွင်းဝင်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆန္တိ- ရောက်ကုန်၏။ ယဒိဒံ- ယံဣဒံ -
 ယောအယံမဟန္တဋ္ဌော - အကြင်ကြီးမားသည်၏ အဖြစ်သဘောသည်။ အတ္ထိ - ရှိ၏။
 တေနမဟန္တဋ္ဌေန - ထိုကြီးမားသည့် အဖြစ်ဖြင့်။ တေသံ - ထိုခြေရာတို့တွင်။ ဝါ-
 တို့ထက်။ ဟတ္ထိပဒံ - ဆင့်ခြေရာကို။ အဂ္ဂံ- အလွန်ဆုံးဟူ၍။ အက္ခာယတိ- ဆိုအပ်၏။
 မဟာရာဇ- မင်းမြတ်။ ဧဝမေဝခေါ- ဤအတူသာလျှင်။ အပ္ပမာဒေါ- ပုညကြိယာ
 တို့၌ မမေ့မလျော့ခြင်း မူလရင်း ကာရာပက အပ္ပမာဒဟု ဆိုအပ်သော။ ဧကော
 ဓမ္မော- တခုတည်းသော တရားသည်။ ဒိဋ္ဌဓမ္မိကဉ္စေဝအတ္ထိ- မျက်မှောက်၌ဖြစ်သော
 အကျိုးစီးပွားကို၎င်း။ သမ္ပရာယိကဉ္စအတ္ထိ- တမလွန်၌ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွားကို
 ၎င်း။ ဥဘောအတ္ထေ- နှစ်ပါးကုန်သော အကျိုးစီးပွားတို့ကို။ သမဓိဂ္ဂယု- ကောင်းစွာ
 သိမ်းယူ၍။ တိဋ္ဌတိ- တည်၏။

အာယံ- အသက်ရှည်ခြင်းကို၎င်း။ အရောဂံယံ- အနာကင်းခြင်းကို၎င်း။ ဝဏ္ဏံ-
 အဆင်းလှခြင်းကို၎င်း။ သဂ္ဂံ- နတ်ပြည်တက်ရခြင်းကို၎င်း။ ဥစ္စာကုလီနတံ- အမျိုး
 မြတ်သည့် အဖြစ်ကို၎င်း။ ဥဋ္ဌာရာ- ပြန်ပြောကြီးကျယ်ကုန်သော။ အပရာပရာ-
 အဆင့်ဆင့်တိုးပွားကုန်သော။ ရတိယော- မေ့ လျော့ခြင်းတို့ကို၎င်း။ ပတ္တယန္တေန-
 လိုချင်တောင့်တသော အမျိုးကောင်းသားမြေးသည်။ အပ္ပမာဒေါ- မမေ့မလျော့
 ခြင်း မူလရင်း အပ္ပမာဒတရားကို။ ကာတဗ္ဗော- ပြုသင့်ပြုထိုက်လှ၏။ ဣတိ- ဤသို့။
 ပုညကြိယာသု - ကောင်းမှုကိုပြုခြင်းတို့၌။ အပ္ပမာဒံ - မမေ့မလျော့ခြင်း မူလရင်း
 ကာရာပက အပ္ပမာဒတရားကို။ ပဏ္ဍိတာ - ဗရားအစရှိကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။
 ပသံသန္တိ- ခြီးမုမ်းထောမနာကြကုန်၏။ အပ္ပမတ္တော- မမေ့မလျော့သော။ ပဏ္ဍိတော-
 ပညာရှိသည်။ ဥဘောအတ္ထေ- ပစ္စုပ္ပန်, တမလွန်, နှစ်တန်သော အကျိုးစီးပွားတို့ကို။
 အဓိဂ္ဂဏှာတိ- သိမ်းကျုံး၍ယူနိုင်၏။

ဒိဋ္ဌဓမ္မေ- မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌။ ယောအတ္ထော- အကြင်အကျိုး
 စီးပွားသည်၎င်း။ သမ္ပရာယိကော - တမလွန်ဘဝ၌ဖြစ်သော။ ယောစအတ္ထော -
 အကြင်အကျိုးစီးပွားသည်၎င်း။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ အတ္တာဘိသမယာ- ထိုအကျိုးစီးပွား
 နှစ်ပါးကိုရခြင်း, ရအောင်ပြုကျင့်နိုင်ခြင်းကြောင့်။ ဓိရော- လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော
 သူကို။ ပဏ္ဍိတောတိ- ပညာရှိဟူ၍။ ပဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်၏။

အပ္ပမာဒေါတိ ကာရာပက အပ္ပမာဒေါ၊ မဟဂ္ဂတ လောကုတ္တရံဓမ္မာနံပိ
 ဟေသပဋိလာဘကဋ္ဌေန လောကိယောပိ သမာနော အဂ္ဂေါ ဟောတိ၊
 အတ္တာဘိ သမယာတိ အတ္ထပ္ပဋိလာဘာ။ ။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ။

၆၅-လူမိုက်လူလိမ္မာတို့၏ လက္ခဏာကို
ပြသောအခန်း

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော အပေါက်ခြောက်ပါးတို့ကို လုံခြုံအောင် မပိုက်ဆို့ မပါထေး
သော သူသည် လူမိုက်မည်၏။ ထိုလူမိုက်ဗာလသည်။—

ဒုစိန္တိတဿ စိန္တာစ၊ ဒုဗ္ဘာသိတဿ ဘာသနာ။
ဒုက္ကမ္မဿ ကတဉ္စာတိ၊ ဧတံ ဗာလဿ လက္ခဏံ။

ဒုစိန္တိတဿ-မကောင်းသောအကြံအစည်ကို။ စိန္တာ-ကြံစည်ခြင်း၎င်း။ ဒုဗ္ဘာ
သိတဿ-မကောင်းသော စကားကို။ ဘာသနာ- ပြောဆိုခြင်း၎င်း။ ဒုက္ကမ္မဿ-
မကောင်းသောအမှုကို။ ကတဉ္စ-ပြုခြင်း၎င်း။ ဣတိဧတံ-ဤသုံးပါးသော အမှုအရာ
သည်။ ဗာလဿ- မလိမ္မာသူလူမိုက်ကို။ လက္ခဏံ-မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာတည်း။ —

ဟူသည်နှင့်အညီ၊ သူတပါးဥစ္စာကို လိုချင်ခြင်း အဘိဇ္ဈာ၊ သူတပါးကိုပျက်စီး
စေလိုခြင်း ဗျာပါဒ၊ ကုသိုလ်, အကုသိုလ်ကံ၊ ထိုကံတို့၏ အကျိုးမရှိဟု မှောက်မှား
သော ယူခြင်းမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-ဟူသော မကောင်းသော မနောကံသုံးပါး၊ လှည့်စားခြင်း၊
ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ဆဲရေးခြင်း၊ အနက်ကင်းသည့် အဖျင်းဝတ္ထုစကားကိုပြောဆိုခြင်း
ဟူသော မုသာဝါဒ၊ ပိသုနဝါစာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပ၊ ဝစီကံလေးပါး။
သတ်ခြင်း, ခိုးခြင်း, အိမ်ရာလွန်ကျူးခြင်းဟူသော- ပါဏာတိပါတ, အဒိန္နာဒါန,
ကာမေသမိစ္ဆာစာရ ကာယကံသုံးပါး၊ ဤဒုစရိတ် အကုသိုလ်ကံ ဆယ်ပါးကိုသာ
ကြံစည်ပြောဆို ပြုကျင့်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ။ထိုအပေါက် ခြောက်ပါးကို လုံခြုံ
အောင် ပိတ်ဆို့ ဖါထေးနိုင်သောသူသည်လူလိမ္မာမည်၏။ ထိုလူလိမ္မာပဏ္ဍိတသည်။—

သုစိန္တိတဿ စိန္တာစ၊ သုဘာသိတဿ ဘာသနာ။
သုက္ကမ္မဿ ကတဉ္စာတိ၊ ဧတံ ဓီရဿ လက္ခဏံ။

သုစိန္တိတဿ- ကောင်းသောအကြံအစည်ကို။ စိန္တာစ- ကြံခြင်း၎င်း။ သုဘာ
သိတဿ- ကောင်းသောစကားကို။ ဘာသနာ - ပြောဆိုခြင်း၎င်း။ သုက္ကမ္မဿ-
ကောင်းသောအမှုကို။ ကတဉ္စ-ပြုကျင့်ခြင်း၎င်း။ ဣတိဧတံ- ဤသုံးပါးသော အမှု
အရာသည်။ ဓီရဿ- ပညာရှိသူ လူလိမ္မာကို။ လက္ခဏံ- သိမှတ်ကြောင်း လက္ခ
ဏာတည်း။—

ဟူသည်နှင့်အညီ— သူ့ဥစ္စာကို မလိုချင်ခြင်း၊ မေတ္တာ ပွားများခြင်း၊ ကမ္မဿက
တံာဉ္စာ အမှန်ကို မြင်သိစွယ်ခြင်း ဟူသော အနဘိဇ္ဈာ, အဗျာပါဒ, သမ္မာဒိဋ္ဌိ
မနောကံသုံးပါး။ အမှန်ကိုပြောဆိုခြင်း၊ သူ့နှစ်ဦးတို့စေ့စပ် ညီညွတ်အောင် ပြော
ဆိုခြင်း၊ နူးညံ့ ချိုသာပြောဆိုခြင်း၊ အနက်ဝတ္ထုရှိသောစကားကိုသာ ပြောဆိုခြင်း

ဟူသော သစ္စဝါစာ၊ ပိယဝါစာ၊ သဏ္ဍဝါစာ၊ သာတ္ထကဝါစာ၊ ဝစီကံလေးပါး။ မသတ်ခြင်း၊ မခိုးခြင်း၊ အိမ်ရာမလွန်ကျူးခြင်းဟူသော ပါဏာတိပါတာ၊ အဒိန္နာဒါနာ၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာဝေရမဏိ၊ ကာယကံသုံးပါး။ ဤသုစရိတ် ကုသိုလ်ကံ ဆယ်ပါးကိုသာ ကြံစည်ပြောဆို ပြုကျင့်လေ့လကွဏာရှိ၏။

သူ့မိုက်လကွဏာသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော မသူတော်ဗာလ အနုရိယ ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ သံကိလေသဘေး မကင်းသေးသည် ဖြစ်လျက်၊ နောင် အဘန်တလဲလဲ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ သောက၊ သံကိလေသဘေးနှင့် တွေ့ကြုံတို့ကိုသာလျှင် ရှာဘွေအားထုတ်လေ့ရှိ၏။ ပဏ္ဍိတ လကွဏာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သူတော်ကောင်းပဏ္ဍိတ အရိယပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား၊ ဇာတိ စသောဘေး မကင်းရသေးသည် ဖြစ်၍၊ ထိုဘေးခြောက်ပါးနှင့် တဘန်မတွေ့ မကြုံရအောင် ထိုဘေးကင်းလွတ်ရာ အဇာတိ၊ အဇရာ၊ အဗျာဓိ၊ အမတ၊ အသောက၊ အသံကိလေသမည်သော နိဗ္ဗာန်တရားကိုသာလျှင် မရပ်မနား ရှာဘွေ အားထုတ်လေ့ရှိ၏ ဟု- အရိယပရိယေသနသုတ်ကို မြတ်စွာဗုဒ္ဓကား ဟောကြားတော်မူသည်။ မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်လာ ဤအရိယ ပရိယေသနသုတ်ကို ရှုတ်ဘတ်ဆင်ခြင်၍ ယခင်အာလ သျှ၊ ပမာဒ-စသော အပေါက်တို့ကို ပိတ်ဆို့ ဖါထေးဘွယ်ရာ ကောင်းလှသည်ဖြစ်၍၊ ၎င်းအရိယ ပရိယေသနသုတ်ကို ဘော်ထုတ်ပြုဉ်းအံ့။—

၆၆-အချိုးနိဒါန်းနှင့်တကွ အရိယပရိယေသနသုတ် ပါဠိအနက်

မြတ်စွာဗုဒ္ဓကားသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်အာဝါသ၌ ယာပထလေးဘော် ဖြင့် မျှတတော်မူစဉ်အခါ။—

အာသီဝိသောယထာ သောရော၊ မိဂရာဇာဝ ကေသရီ။
နာဂေါဝ ကုဉ္ဇရော ဒန္တိ၊ ဝေဗုဒ္ဓါ ဒုရာ သဒါ။

သောရော-ကြမ်းတန်းသော အဆိပ်ရှိသော။ အာသီဝိသောယထာ-မြေဆိုးကို ကဲ့သို့၎င်း။ ကေသရီ-မှင်ဆံရှိသော။ မိဂရာဇာဣဝ-သားများသနင်း ခြင်သေ့မင်း ကိုကဲ့သို့၎င်း။ ကုဉ္ဇရော-ရှည်သောအောက်မေးရှိသော။ ဝါ- တောင်ကြား မြစ် ကျော့ လူမတွေ့ရာ၌ ပျော်မွေ့သော။ ဒန္တိ-အစွယ် ငေါင်းငေါင်း ကြောက်ဘွယ် ကောင်းသော။ နာဂေါယထာ-ဆင်ပြောင်ကြီးကိုကဲ့သို့၎င်း။ ဝေဗုဒ္ဓါ- ထို့ အတူ။ ဗုဒ္ဓါ-ဗုဒ္ဓကားကို။ ဒုရာသဒါ-ချဉ်းကပ်ဝံ့ ခဲကုန်၏။—

ဟူသည်နှင့်ညီစွာ၊ ကျေးတောဇနပုဒ်ရွာမှ ငါးရာသောရဟန်းတို့လာ၍ မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓကားထံ တရားတောင်းပန်ခြင်းငှါ မဝံ့ ကြ၍ အရှင်အာနန္ဒာထံ လျှောက်ထားပေး

ပါဟု တောင်းပန်သည်နှင့် ဒမ္မက ပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ကြွလှမ်းတော်
မူနှင့်ကြဟု စေလွှတ်လိုက်ပြီးခါ၊ နေ့ နေခြင်းငှါ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းရပ်၊ မိဂါရမာတု
ပြာသာဒ်သို့ ဗရားမြတ်စွာနှင့်အတူ လိုက်ပါ၍၊ ညနေချမ်းအခါ ဖလသမာပတ်မှ
ထတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူတကွ ကဿပဗရားရှင် လက်ထက်တော်မူ၍
ပုဗ္ဗကောဠအမည်တွင်၍ လာခဲ့သော သာဝတ္ထိမြို့ကိုပတ်ရစ် အစီရဝတီမြစ်စားသည့်
ပုဗ္ဗာရုံအရှေ့တံခါးမုတ်အနီး ကြီးမားတင့်တယ် မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော အစီရ
ဘတီ နဒီမြစ်ဝှမ်း ရေအိုင်ကြီး ဆိပ်ကမ်းသို့ ကြွလှမ်းတော်မူ၍ ရေသွန်း သပ္ပာယ်
ခရဝယ်ပျော်ပါး လိပ်ငါးခပင်းကို၊ ရွှေရောင်အဆင်း ရှိသည်ကို ပြုတော်မူလျက်၊
ရွှေမှတက်၍ ရှင်အာနန္ဒာဆက်ကပ်သော နှစ်ထပ်သင်းပိုင်ကိုဆင်မြန်း လျှပ်စစ်ရောင်
ခါးပန်းကို ပန်းတော်မူပြီး၍ ကိုယ်တော်၌ ရေပေါက်ညှန်နှစ် မရစ်မသန်းသော်
လည်း ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းတို့ ကိုယ်ခြောက်သွေ့မှ ကိုယ်ရုံသင်္ခန်းကို ရုံရန်းရ
သော ရေချိုးဝတ်ကိုပြခြင်းငှါ၊ သင်္ခန်းကြီးကို အနားနှစ်ဘက်၌ကိုင်၍ ရပ်တော်မူ
လေသော်၊ မြတ်စွာဗရား ကိုယ်တော် အလုံးသည် ကန်လုံးပြည့်ပွင့်သော ကြာတော
ကဲ့သို့၎င်း၊ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်သော ပင်လယ်ကသစ်ပင် ကဲ့သို့၎င်း၊ ကြယ်တာရာ
နက္ခတ် တံလှုပ်ရောင်တို့ဖြင့် ပွင့်လင်းကြည်လင်သော ကောင်းကင်ကဲ့သို့၎င်း ကြည်
လင်တောက်ပသည်ဖြစ်၍၊ ထက်ဝန်းကျင် တလံမျှလောက်သော ရောင်ခြည်တော်
အတွေ့အခဲ၏အတွင်း၌ သုံးဆွဲနှစ်စင်းသော လအစဉ်၊ နေအစဉ် အစဉ် အားဖြင့်
တည်ထား စုဝေးသော သုံးဆွဲနှစ်ယောက်သော စကြဝတေးမင်း၊ သိကြားမင်း-
ဗြဟ္မာမင်းတို့အလား၊ သုံးဆွဲနှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏လက္ခဏာတော်ကြီး
အစဉ်သည်၊ လွန်စွာကြည်လင် သပ္ပာယ် တင့်တယ်တော်မူလေသတည်း။

ဂတ္တာနိ ပုဗ္ဗာပယမာနောတိ ပကတိဘာပံ ဂမယမာနော နိရုဒကာနိ
ကုရုမာနော သုက္ခာပယမာနောတိ အတ္ထော။ ။မူလပဏ္ဏာသဠကထာ။

ထိုအခိုက် ဒမ္မကပုဏ္ဏား၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကြောင်းနှင့်
ခြီးမှုမ်း၍ ကြွလှမ်းတော်မူပါမည့်အကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒာ တောင်းပန်ကြ
သွား၊ ခင်ထားရင်းရှိသော ဗရားနေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၍၊ အရိယ ပရိယေသန
သုတ်ကို ဟောတော်မူသတည်း။

ဒွေမာ ဘိက္ခဝေ ပရိယေသနာ အရိယာစ ပရိယေသနာ အနရိယာစ
ပရိယေသနာ။ ကတမာစ ဘိက္ခဝေ အနရိယာ ပရိယေသနာ။ ဣစ ဘိက္ခဝေ
ကေစော အတ္တနာ ဇာတိဓမ္မော သမာနော ဇာတိဓမ္မညေဝ ပရိယေသတိ၊
အတ္တနာ ဇရာဓမ္မော၊ ဗျာဓိဓမ္မော၊ မရဏဓမ္မော၊ သောကဓမ္မော၊ သံ
ကိလေသ ဓမ္မော သမာနော သံကိလေသဓမ္မညေဝ ပရိယေသတိ။ ကိဉ္စ
ဘိက္ခဝေ ဇာတိဓမ္မံ ဝဒေထ၊ ပုတ္တ ဘရိယံ ဘိက္ခဝေ ဇာတိဓမ္မံ၊ ဒါသိဒါသံ

ဇာတိဓမ္မံ၊ အဇေဋ္ဌကံ ဇာတိဓမ္မံ၊ ကုက္ကုဒ္ဓသုကရံ ဇာတိဓမ္မံ၊ ဟတ္ထိဂဝဿ
 ဝဠုဝံ ဇာတိဓမ္မံ၊ ဇာတရူပရဇတံ ဇာတိဓမ္မံ၊ ဇာတိဓမ္မာဟေတေ ဘိက္ခဝေ
 ဥပဓယော၊ ဧတ္ထာယံ ဂမိတော မုစ္ဆိတော အဇ္ဈောသန္ဓော အတ္တနာ ဇာတိ
 ဓမ္မော သမာနော ဇာတိဓမ္မညေဝ ပရိယေသတိ၊ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဇရာ
 ဓမ္မံ ဝဒေထ။ လ။ ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဗျာဓိဓမ္မံ၊ မရဏဓမ္မံ၊ သောကဓမ္မံ၊ သံ
 ကိလေသဓမ္မံ ဝဒေထ။ လ။ သံကိလေသဓမ္မညေဝ ပရိယေသတိ၊ အယံ
 ဘိက္ခဝေ အနရိယာ ပရိယေသနာ။ (ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ ဤသုံးဝါရ
 တို့၌ ဇာတရူပရဇတံပုဒ်ကို ပယ်ချ၍ရွတ်။)

ကတမာစ ဘိက္ခဝေ အရိယာ ပရိယေသနာ၊ ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဧကစ္စော
 အတ္တနာ ဇာတိဓမ္မော သမာနော ဇာတိဓမ္မေ အာဒီနဝံ ဝိဒိတှာ အဇာတံ
 အနုတ္တရံ ယောဂက္ခေမံ နိဗ္ဗာနံ ပရိယေသတိ၊ အတ္တနာ ဇရာဓမ္မော
 သမာနော ဇရာဓမ္မေ အာဒီနဝံ ဝိဒိတှာ အဇရံ။ လ။ အဗျာဓိံ ။ လ။ အမတံ
 ။လ။ အသောကံ ။လ။ အသံကိလိဋ္ဌံ အနုတ္တရံ ယောဂက္ခေမံ နိဗ္ဗာနံ ပရိယေ
 သတိ၊ အယံ ဘိက္ခဝေ အရိယာ ပရိယေသနာ။ ။(မူလပဏာသ အရိယ
 ပရိယေသနသုတ်ပါဠိတော်။)

ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့။ ပရိယေသနာ- ရှာမှီးခြင်းတို့သည်။ ဣမာဒေ- ဤဆိုလတ္တံ့
 သော နှစ်ပါးတို့တည်း။ အရိယာစ ပရိယေသနာ- သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်
 သော ရှာမှီးခြင်း၎င်း။ အနရိယာစ ပရိယေသနာ - သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာ
 တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ရှာမှီးခြင်း၎င်းတည်း။ ဘိက္ခဝေ- တို့။ အနရိယာပရိယေသနာ-
 သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ရှာမှီးခြင်းဟူသည်။ ကတမာစ-
 အဘယ်နည်းဟု- မေးမူကား။ ဘိက္ခဝေ- တို့။ ဣဓ- ဤလောက၌။ ဧကစ္စော- အချို့
 သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ- မိမိသည်။ ဇာတိဓမ္မော- ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သဘော
 မကင်းသေးသည်။ သမာနော - ဖြစ်ပါလျက်။ ဇာတိဓမ္မညေဝ - ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်နေ
 ခြင်းသဘောရှိသော ဝတ္ထုကိုသာလျှင်။ ပရိယေသတိ - ရှာမှီး၏။ အတ္တနာ - မိမိ
 သည်။ ဇရာဓမ္မော- အိုရခြင်းသဘော မကင်းသေးသည်။ ဗျာဓိဓမ္မော- နာရခြင်း
 သဘောမကင်းသေးသည်။ မရဏဓမ္မော- သေရခြင်းသဘော မကင်းသေးသည်။
 သောကဓမ္မော - စိုးရိမ်ပူဆွေးရခြင်း သဘော မကင်းသေးသည်။ သံကိလေသ
 ဓမ္မော- ညစ်ညူးလူးလဲ နှမ်းမဲ့ညှိုးမိန့်ခြင်း သဘော မကင်းသေးသည်။ သမာနော-
 ဖြစ်ပါလျက်။ သံကိလေသဓမ္မညေဝ- ညစ်ညူးလူးလဲ နှမ်းမဲ့ညှိုးမိန့်ခြင်း သဘောရှိ
 သောဝတ္ထုကိုသာလျှင်။ ပရိယေသတိ- ရှာမှီး၏။ ဘိက္ခဝေ- တို့။ ကိဉ္စ- အဘယ်ကိုလျှင်။
 ဇာတိဓမ္မံ- ပဋိသန္ဓေ နေဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုဟူ၍။ ဝဒေထ- ဆိုကြကုန်
 မည်နည်း။ ဘိက္ခဝေ - တို့။ ပုတ္တဘရိယံ - သား မယားသည်။ ဇာတိဓမ္မံ - ပဋိသန္ဓေ
 ဖြစ်နေခြင်းသဘောရှိသောဝတ္ထုမည်၏။ ဒါသိဒါသံ- ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောက်ျား

သည်။ အဇေဋ္ဌကံ- ဆိတ်မြန်မာ ဆိတ်ကုလားသည်။ ကုက္ကုဒ္ဓသုကရံ- ကြက်၊ ဝက်သည်။ ဟတ္ထိဂဝဿဝဋ္ဌဝံ- ဆင်၊ နွား၊ မြင်း၊ မြဲ သတ္တဝါသည်။ ဇာတရူပရဇတံ၊ ရှေ့ငွေ့ပိုက်ဆန်သည်။ ဇာတိဓမ္မံ-ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်နေခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုမည်၏။ ဟိသစ္စံ - ထိုစကားမှန်၏။ ဧတေဥပဓယော- ဤကာမဂုဏ်ငါးပါး ကာမူပမိ တရားတို့သည်။ ဇာတိဓမ္မာ- ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်နေခြင်းသဘော ရှိသော ဝတ္ထုမည်ကုန်၏။ ဧတ္ထ- ဤကာမဂုဏ်ငါးပါး ကာမူပမိတရားတို့၌။ ဂမိတော- မက်မောသော။ မုစ္ဆိတော- တွေဝေသော။ အဇ္ဈောသန္ဓော- နစ်မွန်း၍ နေသော။ အယံပုဂ္ဂလော ဤသူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာမိမိသည်။ ဇာတိဓမ္မာ-ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်နေခြင်းသဘောရှိသည်။ သမာနော-ဖြစ် ပါလျက်။ ဇာတိဓမ္မညော- ပဋိသန္ဓေဖြစ်နေခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုကိုသာ လျှင်။ ပရိယေသတိ- ရှာမှီး၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ကိဉ္ဇ-အဘယ်ကိုလျှင်။ ဇရာဓမ္မံ- အိုခြင်းသဘောရှိသော ဝတ္ထုဟူ၍။ ဝဒေထ-- ဆိုကြကုန်မည်နည်း။လ။ ဘိက္ခဝေ တို့။ ကိဉ္ဇ-အဘယ်ကိုလျှင်။ ဗျာဓိဓမ္မံ-နာခြင်းသဘောရှိသော ဝတ္ထုဟူ၍။ မရဏ ဓမ္မံ-သေခြင်းသဘောရှိသောဝတ္ထုဟူ၍။ သောကဓမ္မံ- စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း သဘော ရှိသော ဝတ္ထုဟူ၍။ သံကိလေသဓမ္မံ-ညစ်ညူးလူးလဲ နှမ်းမဲညှိုးမိန်ခြင်း သဘောရှိ သော ဝတ္ထုဟူ၍။ ဝဒေထ- ဆိုကြကုန်မည်နည်း။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ပုတ္တဘရိယံ- သား၊ မယားသည်။ ဒါသိဒါသံ-ကျန်မိန်းမ၊ ကျန်ယောက်ျားသည်။ အဇေဋ္ဌကံ- ဆိတ်မြန်မာ၊ ဆိတ်ကုလားသည်။ ကုက္ကုဒ္ဓသုကရံ-ကြက်၊ ဝက်သည်။ ဟတ္ထိဂဝဿ ဝဋ္ဌဝံ-ဆင်၊ နွား၊ မြင်း၊ မြဲ သတ္တဝါသည်။ ဇာတရူပရဇတံ- ရှေ့ငွေ့ ပိုက်ဆန်သည်။ သံကိလေသဓမ္မံ- ညစ်ညူးလူးလဲခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုမည်၏။ ဟိသစ္စံ- ထို စကားမှန်၏။ ဧတေဥပဓယော- ဤကာမဂုဏ်ငါးပါး ကာမူပမိ တရားတို့သည်။ သံကိလေသဓမ္မာ- ညစ်ညူးလူးလဲခြင်းသဘောရှိသော ဝတ္ထုမည်ကုန်၏။ ဧတ္ထ- ဤ ကာမဂုဏ်ငါးပါး ကာမူပမိတရားတို့၌။ ဂမိတော- မက်မောသော။ မုစ္ဆိတော- တွေဝေသော။ အဇ္ဈောသန္ဓော- နစ်မွန်း၍နေသော။ အယံပုဂ္ဂလော-ဤသူတော် မဟုတ် သူယုတ်မာ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ- မိမိသည်။ သံကိလေသဓမ္မာ-ညစ်ညူး လူးလဲခြင်း သဘောရှိသည်။ သမာနော- ဖြစ်ပါလျက်။ သံကိလေသ ဓမ္မယေဝ- ညစ်ညူးလူးလဲခြင်း သဘောရှိသော ဝတ္ထုကိုသာလျှင်။ ပရိယေသတိ- ရှာမှီး၏။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့။ အယံ- ဤရှာမှီးခြင်းသည်။ အနရိယာ- သူတော် မဟုတ် သူယုတ်မာတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော။ ပရိယေသနာ- ရှာမှီးခြင်းမည်၏။

(ဤအရာ၌ပုတ္တဘရိယံ၊ ဒါသိဒါသံ၊ အဇေဋ္ဌကံ၊ ကုက္ကုဒ္ဓသုကရံ၊ ဟတ္ထိဂဝဿ ဝဋ္ဌဝံ၊ ဤငါးပါးတို့သည်၊ ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ညစ်ညူး ခြင်း သဘောရှိသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုပုတ္တဘရိယံ စသည်ကို တပ်မက်မောကုန်သော သူတို့၏။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ သံကိလေသတို့၏ အကြောင်းဖြစ်

သောကြောင့်၎င်း၊ ဇာတိဓမ္မ စသည် ခြောက်မည်ရကုန်၏။ ဇာတရူပရဇတသည် ကား-နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းသဘောမရှိသောကြောင့်၊ ကြွင်းသုံးမည်ကိုသာ ရ၏ဟု အထူးခွဲ၍မှတ်။)

ဘိက္ခဝေ-တို့။ ကတမာစ-အဘယ်သည်လျှင်။ အရိယာပရိယေသနာ- သူတော် ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ရှာမှီးခြင်း မည်သနည်း။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ဣဓ-ဤ သာသနာတော်၌။ ဧကစ္စော- အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ-မိမိသည်။ ဇာတိ ဓမ္မော-ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်ရခြင်း သဘောမကင်းသေးသည်။ သမာနော-ဖြစ်သော ကြောင့်။ ဇာတိဓမ္မ- ဖြစ်ခြင်းသဘော၌။ အာဒိနဝံ- အပြစ်ဒေါသကို။ ဝိဒိတုာ- သိ၍။ အဇာတံ-ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်နေခြင်းမရှိသော။ အနုတ္တရံ- အတုမရှိ မြတ်သော။ ယောဂက္ခေမံ- ကာမယောဂ စသည်လေးဖြာ ဘေးကုန်ရာဖြစ်သော။ နိဗ္ဗာနံ-မီး ဆွဲတတန် ငြိမ်းရာမှန်သော နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ပရိယေသတိ- ရှာမှီး၏။ အတ္တနာ- မိမိသည်။ ဇရာဓမ္မော-အိုရခြင်းသဘော မကင်းသေးသည်။ သမာနော-ဖြစ်သော ကြောင့်။ ဇရာဓမ္မ- အိုခြင်းသဘော၌။ အာဒိနဝံ-အပြစ်ဒေါသကို။ ဝိဒိတုာ- သိ၍။ အဇရံ- အိုခြင်းမရှိသော။လ။ အဗျာဓိံ - နာခြင်းမရှိသော။လ။ အမတံ-သေ ခြင်းမရှိသော။ အသောကံ-စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသော။ အသံကံလိဋ္ဌံ- မညစ်ညူးသော။ အနုတ္တရံ- အတုမရှိသော။ ယောဂက္ခေမံ-ကာမယောဂ စသည်လေးဖြာ ဘေးကုန် ရာဖြစ်သော။နိဗ္ဗာနံ-မီးဆွဲတတန် ငြိမ်းရာမှန်သောနိဗ္ဗာန်တရားကို။ ပရိယေသတိ- ရှာမှီး၏။ ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့။ အသံ- ဤရှာမှီးခြင်းသည်။ အရိယာ-သူတော် ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော။ ပရိယေသနာ- ရှာမှီးခြင်းမည်၏။ (ဤကား.. ၎င်း အရိယပရိယေသန သုတ်ပါဠိတော်အနက်။)

၆၇-အနရိယ ပရိယေသနာကိုစွန့်ခွါ၍ အရိယပရိယေသနာပွားသစ်
ဗရားဖြစ်၍ တရားမဟောနေရာ ဗြဟ္မာတောင်းပန်၍ တရား
ဟောမည် ဗာရာဏသီသို့ ကြွရာလမ်းတွင်တွေ့ရသော
ဥပကတက္ကတုန်းလူထွက်၏ တောထွက်ခန်း

ဤအရိယ ပရိယေသန တရားခြောက်ပါးကို ဟောကြားတော်မူသည်၏အဆုံး ၌၊ ချစ်သားရဟန်းများတို့- ငါဗရားလည်း ဗရားမဖြစ်မီအခါ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိံ၊ မရဏ၊ သောက၊ သံကိလေသတရား မကင်းသေးဘဲလျက် ထိုဇာတိစသော အယုတ် တရားကိုသာရှာမှားစဉ်၊ သတိရ၍ ငယ်ရွယ် ပျိုနုစဉ် အခါက အမိအဘတို့ အလို မတူ ကျကျူငိုလျက်ပင် တောထွက်၍ ကာဠာမ အနှယ်ရှိသော အဠာရ ရသေ့

ထံ ချဉ်းကပ်၊ အာကိဉ္ဇညာယတနုဗျာန်တိုင်အောင် သမာပတ်ခုနစ်ပါးကို ရလျက် အာဠာရ ရသေ့သူတော်ကောင်း ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းမရှိ၊ မိမိနှင့်ထပ်တူထား၍ များစွာပူဇော်၍ မြစ်တားသော်လည်း ဤအာဠာရ၏ တရားကား အာကိဉ္ဇညာ ယတနုဘုံသို့ ရောက်ရုံသာ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏမကင်း သေမင်း ကြော့ကွင်းမှ မလွတ် ချေသေးဟု စွန့်ပစ်ထွက်ခွါ၊ အပြစ်မရှိသော အဇာတိ၊ အဇရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာလျက် ရာမပုဏ္ဏားသား ဥဒကရသေ့ထံချဉ်းကပ် သမာပတ်ခုနစ်ပါးကိုရလျက်၊ ဥဒကရသေ့ သူတော်ကောင်းလည်း ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းမရှိ၊ ဆရာ့အရာ၌ထား၍ ကြီးမား စွာပူဇော်၍ မြစ်တားသော်လည်း ဤဥဒကတရားလည်း နေဝသညာ နာသညာ ယတနုဘုံသို့ရောက်ရုံသာ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏမကင်း သေမင်းကြော့ကွင်းမှ မလွတ် ချေသေးဟု စွန့်ပစ်ထွက်ခွါ၊ အပြစ်မရှိသော အဇာတိ၊ အဇရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာလျက် မဂဓတိုင်း ဥရုဝေလာ သေနာနိဂုံးရှာကြီး အနီးဝယ် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေ အဘို့ မိုင်းညို့ ကြည်လင်သော တောအုပ်ရပ်ကွင်း သဲဖြူခင်းသော ဆိပ်ကမ်းရှိသော နေရဉ္ဇရာ မြစ်သာရေယဉ် ထက်ဝန်းကျင် ဆွမ်းခံရွာများကိုမြင်၍ ထိုအရပ်တွင်ပင် ဗောဓိညောင်ရွှေ ဗုဒ္ဓဟေပင်ရင်း၌၊ ကပ်ချဉ်းထိုင်နေလျက် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၏ အကြောင်းအဆက်ဆက် အဝိဇ္ဇာ တိုင်အောင်သော ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်စက်ကို မြင်၍ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အဆက်ဆက်ဖြင့် တက်လျက် အရဟတ္တမဂ် ထားသန်လျက်ဖြင့် ဘဝ စက်၏ ဥျားခေါင်းကို တောင်းလောင်းစဉ်းဖြတ်လျက် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ သံကိလေသ ခြောက်ပါးကင်းပြတ် ရှာခွဲရင်းဖြစ်သော နိဗ္ဗာနဓာတ်ကို ရ၍၊ ခပ်သိမ်းသော တရားကို ကြွင်းထားမရှိ သိမြင်နိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အယံ မေ အန္တိမာ ဇာတိ၊ နတ္ထိ ဒါနိ ပုနုဗ္ဗဝေါ။
 အကုပ္ပါ မေ ဝိမုတ္တိတိ၊ ဥပ္ပန္နာ ပစ္စဝေက္ခဏာ။

မေ၊ ငါ၏။ အယံဇာတိ၊ ဤဘဝသည်။ အန္တိမာ၊ အဆုံးစွန်သောဘဝတည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပုနုဗ္ဗဝေါ၊ တဘန်ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ရခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ ဝိမုတ္တိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သည်။ အကုပ္ပါ၊ အာရုံ၊ အာရမဏိက နှစ်ပါးဖြင့် ပျက်ပြားဆုတ်နစ်ခြင်းမရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္စဝေက္ခဏာ၊ ဆင်ခြင်မြင်သိ ပစ္စ-
 ဝေက္ခဏာဉာဏ်မျက်စိသည်လည်း။ ဥပ္ပန္နာ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ငါဗရားသန္တာန်ဝယ် ဤသို့အကြံဖြစ်လာ၏။ ငါထိုးထွင်း၍ သိအပ် သော သစ္စာလေးပါး တရားသည်ကား၊ နက်နဲသိခက် ငြိမ်သက် ထွတ်မြတ်လှ၏။ ကြံဆ၍ မသိအပ်နိုင်၊ ကြီးခိုင်သော ပညာရှင်တို့ အစဉ်အတိုင်းသော သမ္မာပတိပတ် ကောင်းဖြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်မှ သိနိုင်ရ၏။ သိမ်မွေ့ နူးညံ့ လှ၏။ သတ္တဝါ အပေါင်းသည်ကား၊ ကုမာလယ၊ တဏှာလယ နှစ်ပါး၌ မွေ့

လျော်နှစ်ခြိုက် သံသရာ၌ ပျော်ပိုက်၍နေကြ၏။ ထိုသတ္တဝါအပေါင်းသည် မိုက်မဲ စွာလှ အဝိဇ္ဇာမောဟကြောင့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံ သင်္ခါရဖြစ်၍ နောက်ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေဖြစ်ရသဖြင့် ဝိညာဉ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ-ဟူသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရဟတ်စကြာ သံသရာ ကရွတ်ခွေကို သိနိုင်မြင်နိုင်လေမည့်အရေး ကွာဝေးခဲယဉ်းလှချေ၏။ မရေ မတွက် နိုင်သော ဘဝအထူးတို့က ဖြည့်ဆည်းပူးခဲ့သော ပါရမီသမ္ဘာရတို့ကြောင့်၊ တစတစ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆေရ၊ စသော အကုသိုလ် အယုတ် တရား နည်းပါးကုန်ကင်း၍၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရဟတ်စကြာ သံသရာ၏ အရင်းမူလဖြစ် သော အဝိဇ္ဇာမောဟကို အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ချိုးဖျက်ပယ်ဖျိုလျက်၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် သင်္ခါရလက်စသတ်၍ နောက်ထပ်ပဋိသန္ဓေမဖြစ်ရပဲ၊ ဝိညာဉ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယ တန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ-ဟူသော ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ရဟတ်စကြာ သံသရာကရွတ်ခွေ၊ ကုန်ပြတ်ချုပ်ငြိမ်းရာ သဗ္ဗ သင်္ခါရ သမထ၊ သဗ္ဗုပဓိပဋိနိဿဂ္ဂ၊ တဏှက္ခယ၊ ဝိရာဂ၊ နိရောဓ မည်သော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း သိနိုင် မြင်နိုင်ရန်အရေး ကွာဝေး ခဲယဉ်းလှချေ၏။ ထိုမသိနိုင် မမြင်နိုင်သော သတ္တဝါများကို တရားဟောသော်လည်း၊ ကိုယ်နှုတ် ပင်ပန်းရုံသာ ရှိချေမည်ဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်။-

ကိစ္ဆေန မေ အဓိဂတံ၊ ဟလံ ဒါနံ ပကာသိတုံ။
 ရာဂဒေါသပရေတေဟိ၊ နာယံဓမ္မော သုသမ္ဗုဓော။
 ပဋိဿောတဂါမိံ နိပုဏံ၊ ဂမ္ဘီရံ ဒုဒ္ဒသံ အဏုံ။
 ရာဂရတ္တာ နဒက္ခန္တိ၊ တမောဓန္ဓန အာဂုဋ္ဌာ။

မေ၊ မယာ- ငါသည်။ ကိစ္ဆေန- သင်္ချေလေးထပ် တသိန်းကပ်စဉ် ငြိုငြင်စွာရှာ တွေ့ဆည်းပူးပါမှ။ အဓိဂတံ- ရအပ်သိအပ်ပြီးသော။ ဓမ္မံ- သစ္စာလေးပါးတရားကို။ ပကာသိတုံ- ဝေဘန်ဟောကြား ထင်ရှားဘော်ပြခြင်းငှါ။ အလံ- မသင့်ပြီ။ ရာဂ ဒေါသပရေတေဟိ- ရာဂဒေါသ နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ အယံ ဓမ္မော- ဤငါဟောသော သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို။ သုသမ္ဗုဓော၊ ကောင်းစွာ သိအပ်သည်။ နာဘဝိဿတိ- မဖြစ်လတ္တံ့။

ပဋိဿောတဂါမိံ- နိစ္စသုခ အတ္တသုဘအပြန် ရေညာဆန်သော။ နိပုဏံ- သိမ်မွေ့ နူးညံ့စွာသော။ ဂမ္ဘီရံ- နက်နဲစွာသော။ ဒုဒ္ဒသံ- မြင်နိုင်ခဲသော။ အဏုံ- ပရမာဏုမြူ အလားတူသော။ ဣမံဓမ္မံ- ဤ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘ ဟူ၍ ဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးတရားကို။ ရာဂရတ္တာ- ကာမရာဂ၊ ဘဝရာဂ၊ ဒိဋ္ဌိရာဂဖြင့် တပ်ဖက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ တမောဓန္ဓန- အဝိဇ္ဇာလုံး အမှိုက်တုံးသည်။ အာဂုဋ္ဌာ- ပိတ်ဖုံးမြှေးရှက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ နဒက္ခန္တိ- မမြင်နိုင် မသိနိုင်ကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့အံ့ဘယ်အထူးရှေး၌မကြားဘူးသောဂါထာတို့သည် ဉာဏ်မှာထင်ပေါ်လာ ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ပုန်းရည်ပြည့်သောဗူးတောင်းပမည်၊ ရက်တက်ရည်ပြည့်သော အိုးဇရည်းကြီးမယွင်း ဆီမျက်စဉ်းလူးလဲသော လက်အလား၊ သားဆီစွန်းငြိသော အဝတ်စုတ်၊ ဆီသည်မ လက်သုတ်ပဝါကဲ့သို့ ကိလေသာ အညစ်အကြေး တို့ဖြင့် ညစ်ထေးပြည့်လှုံ၍ နေကြသော သတ္တဝါတို့သည်၊ အဘယ်မှာလျှင် ငါဟောသော တရားကို နားလည် သိမြင်နိုင်ချေအံ့နည်း ဟူ၍၎င်း၊ ဤ- ငါသိအပ် မြင်အပ်သော တရားသည်၊ မြေကိုခံသော ပထဝီသန္တာရက ရေသို့တပဲ နက်နဲ၏။ တောင်ဖုံးသော မုန်ညင်းစေ့အသွင် အံ့မြင်ခက်၏။ အစိတ်တရာ စိတ်အပ်သော သားမြီး ပုံဟေ့ - သိမ်မွေ့လှ၏။ ဤတရားကိုသိပါရမည်ဟူ၍ အားထူသောငါသည် မလှဘူးသော ဒါန၊ မစောင့်ဘူးသောသီလ၊ မဖြည့်ကျင့်ခဲဘူးသော ပါရမီမည်သည် မရှိခဲ့လေ။ နေ မဝင်မီ မာရ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါကို အသာလွယ်ကူ အောင်တော်မူသော်လည်း မဟာ ပထဝီ ဤမြေကြီးမတုန်လှုပ်သေး၊ ညဉ့်ဥးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ကို ရသော်၎င်း၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရသော်၎င်း ဤမြေကြီး မတုန်မလှုပ်သေး၊ မိုး သောက်ယံ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိလျက် အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရခါမှသာ လျှင် ဤသောင်းစကြဝဠာ မဟာပထဝီမြေကြီး တုန်ဟီးလှုပ်ရှားလေသည်။ ငါကဲ့ သို့ ဉာဏ်ထက်မြက်သောသူသော်မှလည်း ခဲယဉ်းငြိုငြင်စွာရှာဖွေ မြင်သိအပ်သော ဤတရားကို လောကီသားတို့ အဘယ်မှာ သိမြင်နိုင်ပါအံ့နည်းဟူ၍၎င်း၊ သတ္တဝါ တို့၏ တိုးပေထိုင်းပျစ်ခြင်း၊ တရားတော်၏ နက်နဲသိမ်မွေ့ခြင်း အလုံးစုံကို အကုန် သိမြင် ဆင်ခြင်သော ငါဗုဒ္ဓ၏ တရားမဟော တုကိုဘောသာ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာကို ကောင်မုန်စွာ ခံစား၍နေလိုသောစိတ်အကြံကို၊ ပဌမဈာန် ဘုံခံနေ အသင်္ချေယုတကပ် အသက်ရှည်လတ်သော သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာသိ၍။ ။ “နဿတိ ဝတ ဘော လောကော၊ ဝိနဿတိဝတ ဘော လောကော။”

ဘော-အိုအချင်းတို့။ လောကော- လောကသည်။ နဿတိဝတ- ပျက်ပြားချေ တော့မည်တကား။ ဘော - အိုအချင်းတို့။ လောကော - လောကသည်။ ဝိနဿတိ ဝတ- အထူးထူး အထွေထွေ ပျက်ပြား ချေတော့မည် တကား။ ယတြဟိနာမ- အကြင်သို့သောလောက၌။ အရဟတော- ပစ္စည်းလေးဥး ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ - အကြွင်းမချန် အမှန်ကိုယ်တိုင် သိနိုင်တော်မူ သော။ တထာဂတဿ- သုံးပါးဗိုလ်ခြေ များဝေနေကို ချေချွတ်တော် မူမည်၊ ကြံစည်ပွင့်ပေါ်တော်မူလာသော ဗုဒ္ဓ၏။ စိတ္တံ- စိတ်တော်သည်။ အပေဿိယုက္ခ တာယ - ကြောင့်ကြမဲ့သာ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာကို ခံစား၍ နေတော်မူခြင်း ငှါ။ နမတိ- ကိုင်းညွတ်တော်မူ၏။ ဓမ္မဒေသနာယ - တရားဟောရွတ် အားတော် လွတ်၍ ချေချွတ်တော် မူခြင်းငှါ။ နော နမတိ - ကိုင်းညွတ်တော်မူ။ ။ ဟု- သောင်းလောကဓာတ် ကြားအောင် ကြီးမားကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဟစ်

အော်ကြေးကြော်လေက၊ တိုဏခြင်း စည်းဝေးရောက်လာသော ဗြဟ္မာခပင်းနှင့် တကွ စက်ရင်းထံအောက် လာရောက်ပြီးခါ။—

ဒေသေတု ဘန္တေ ဘဂဝါ ဓမ္မံ၊ ဒေသေတု သုဂဏော ဓမ္မံ။
သန္တိ သတ္တာ အပ္ပရဇက္ခဇာတိကာ၊ အဿဝဏတာ၊ ဓမ္မဿ ပရိဟာယန္တိ။
ဘဝိဿန္တိ ဓမ္မဿ အညာတာရော။—

အစရှိသောစကားဖြင့် တရားဟောတော်မူပါ တောင်းပန်ထွာသော်၊ သတ္တဝါ တို့၌ သနားခြင်းကို အရင်းပြု၍။—

အပါဝုဋ္ဌေသံ အမတဿ ဒွါရာ၊ ယေ သောတဝန္တော ပမုစန္တု သဒ္ဓံ။
ဝိဟိံ သသညီ ပဂုဏံ နဘာသိံ၊ ဓမ္မံ ပဏီတံ မနုဇေသု ဗြဟ္မေ။

ဗြဟ္မေ—အိုဗြဟ္မာမင်း။ ယေ - အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ သောတဝန္တော- နား ပေါက်ရှိကြကုန်၏။ သံ- ထိုသတ္တဝါတို့၌။ အမတဿ- သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗုတာ ရှေ့မြို့ကြီး၏။ ဒွါရာ- ဝင်ရာ အရိယ မင်္ဂတံခါးတို့ကို။ အပါဝုဋ္ဌာ - ဘွဲ့ထားအပ် ကုန်ပြီ။ ။(အပါဝုဋ္ဌာတိ ဝိဝဋ္ဌာ - အဋ္ဌကထာ။ ။ရှေ့ဗြဟ္မာ တောင်းပန်ခန်း ၌လည်း၊ အပါဝုဋ္ဌေတန္တံ ဝိဝရ တံ၊ ဟု- ပါဠိရှိမှ သင့်သည်။ အပ,အာ - ရေးရှိ သော ဝရဓာတ်။ ဝ,၏ အစိတ်အ- ကိုဥပြု။ ဝိနည်းပါဠိတော်၌လည်း၊ အပါဝုရဏံ အာဒါယ၊ ဟု- ရှိရမည်။ တံခါးဘွဲ့ သံကောက်ကို ဟု- အနက်ပေး။ နိသျှဉ္စကား၊ သင်းပိုင်ကိုယ်ဝတ်ကိုဟု အနက်ပေးလေ၏)။ ။တေ-ထိုနားရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ သည်။ သဒ္ဓံ- ယုံကြည်ခြင်းသဒ္ဓါတရားတည်းဟူသောနားရွှေခွက်ကို။ ပမုစန္တု- ဘွဲ့ လှစ်ခံထားစေကုန်သတည်း။ ဓမ္မဿ- သစ္စာလေးပါး တရားမြိုက်အံ ခြသေ့ဆီဖြင့်။ ပူရေဿာမိ- ပြည့်စေအံ့။ အဟံ- ငါသည်။ ဝိဟိံ သသညီ- ကိုယ်နှုတ် ပင်ပန်းရုံသာ ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပဂုဏံ- လေ့လာနှုတ်တက်ပြီးသော။ ပဏီတံ- မှန်မြတ်လှ စွာသော။ ဓမ္မံ - သစ္စာလေးပါးတရားကို။ နဘာသိံ - မဟောရှောင်သွေ နေပေ သတည်း။ ။ဟု- တရားဟောတော့မည်ဝန်ခံပြီးလျှင်၊ ရှေးဥးစွာ တရားဟောဘို့ ရာ ပညာရှိသတ္တဝါကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ အာဠာရ ရသေ့, ဥဒက ရသေ့ တို့သေ၍ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ, နေဝသညာနာသညာယတနဘုံသို့ရောက်သည်ကို မြင်၍၊ မဟာဇာနိယောခေါ် အာဠာရော ကာလာမော၊ မဟာဇာနိ ယောခေါ် ဥဒကော ရာမပုတ္တော- ရှုံးခြင်းကြီးရှုံးလေစွဟု ကြံဆင်ခြင်၍၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့၏ နေရာ ဗာရာဏသီပြည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ကျသက်ရာ မိဂဒါဝုန်သို့သွားရာ၊ ဇယာ ဗောဓိတို့၏ အကြား သုံးဂါဝုတ်ရှိသော လမ်း၌ ဥပကတက္ကတုန်းနှင့်တွေ့၍ သင့် ဆရာအဘယ်သူနည်းဟု ဥပကက မေးရာတွင်။—

သဗ္ဗာဘိဘူ သဗ္ဗဝိဒ္ဓဟမ သ္မိ၊ သဗ္ဗေသု ဓမ္မေသု အနုပလိတ္တော။
 သဗ္ဗဉ္စဟော တဏှက္ခယေ ဝိမုတ္တော၊ သယံ အဘိညာယ ကမုဒ္ဒိသေယျံ။
 နမေ အာစရိယော အတ္ထိ၊ သဒိသော မေ နဝိဇ္ဇတိ။
 သဒေဝကသ္မိံ • လောကသ္မိံ ၊ နတ္ထိ မေ ပဋိပုဂ္ဂလော။
 အဟံဟိ အရဟံာ လောကေ၊ အဟံ သတ္တာ အနုတ္တရော။
 ဧကောမိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သီတိဘူတောသ္မိ နိဗ္ဗူတော။
 ဓမ္မစက္ကံ ပဝတ္ထေတံ၊ ဂစ္ဆာမိ ကာသိနံ ပုရံ။
 အန္ဓိဘူတသ္မိံ လောကသ္မိံ ၊ အာဟညိံ အမတဒုဒြဘိံ ။

ဥပက-ဥပက။ အဟံ-ငါသည်။ သဗ္ဗာဘိဘူ- အလုံးစုံသော တေဘူမက တရားကိုလှမ်းမိုး၍ တည်သည်။ သဗ္ဗဝိဒ္ဓ-အလုံးစုံသော စတုဘူမက တရားကို သိသည်။ အသ္မိ- ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေသု- အလုံးစုံကုန်သော။ ဓမ္မေသု-တေဘူမက တရားတို့၌။ အနုပလိတ္တော- ကိလေသာအစေးဖြင့် ညစ်မြှေးလိမ်းကပ်ခြင်းမရှိပြီ။ သဗ္ဗဉ္စဟော- အလုံးစုံသော တေဘူမက တရားကိုစွန့်ပြီ။ တဏှက္ခယေ- တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်၌။ ဝိမုတ္တော- အာရုံပြုသော အားဖြင့် လွတ်လွတ်ပြေးဝင်ပြီ။ သယံ- ကိုယ်တိုင်။ အဘိညာယ-ထူးသောအရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့်၊ မကျန်အကုန် လေးဘုံရှိ တရားကို သိသည် ဖြစ်၍။ ကံ-အဘယ်သူတပါးကို။ ဥဒ္ဒိသေယျ- ဤသူပင်သာ ငါ့ဆရာဟု ညွှန်ပြရာတော့အံ့နည်း။

မေ- ငါအား။ အာစရိယော- လောကုတ္တရာ၌ဆရာသည်။ နအတ္ထိ- မရှိ။ မေ-ငါ နှင့်။ သဒိသော- တူသောသူသည်။ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိ။ သဒေဝကသ္မိံ -နတ်နှင့်တကွသော။ လောကသ္မိံ - လူ့ရွာ၌။ မေ-ငါ၏။ ပဋိပုဂ္ဂလော- ပြိုင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နတ္ထိ-မရှိ။

ဟိသစ္စံ- ထိုစကားမှန်၏။ အဟံ- ငါသည်။ လောကေ- လောက၌။ အရဟာ- ပစ္စည်းလေးဥး ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်သော ရဟန္တာတည်း။ အဟံ- သည်။ အနုတ္တရော- အတူမရှိသော။ သတ္တာ- ဆုံးမတတ်သော ဆရာတည်း။ ဧကော- တယောက်ထီးတည်း။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ- အသင့်လျော်စွာ လေးသစ္စာကို ဆရာမရှိ ကိုယ်တိုင်သိသောဗုဒ္ဓတည်း။ အမိ- ဖြစ်၏။ သီတိဘူတော- ကိလေသာဟူ အပူဇော်မြေ သည်။ နိဗ္ဗူတော- ကိလေသာမီး ငြိမ်းသေပြီးသည်။ အသ္မိ- ဖြစ်၏။

ဓမ္မစက္ကံ- သစ္စာလေးပါးကို။ ပဝတ္ထေတံ- လည်စေခြင်းငှါ။ အန္ဓိဘူတသ္မိံ- အကားနားကဲ့သို့ဖြစ်၍ နေသော။ လောကသ္မိံ - လောက၌။ အမတဒုဒြဘိံ - တရား စည်ကြီးကို။ အာဟညိံ - ပဟရိသာမိ- ဓမ္မစက္ကုကိုရကြပါစေ။ ရိုက်တီးဆော်ယမ်း ချေအံ့ဟူ၍။ ကာသိနံ- ကာသိတိုင်းသူတို့၏။ ပုရံ- ဗာရာဏသီပြည်သို့။ ဂစ္ဆာမိ- ငါသွားသတည်း။-

ဟူ၍ ဗရားဖြေဆိုတော်မူလေလျှင်၊ အရှင်ဖြေဆို ဝန်ခံသည့်အတိုင်း အနန္တဇီန ဆိုထိုက်လှပေ၏ ဟု-ဥပက တက္ကတန်းဆိုသည့်အခါ။-

မာဒိသာ ဝေ ဇီနာ ဟောန္တိ၊ ယေ ပတ္တာ အသဝက္ခယံ။
ဇီတာ မေ ပါပကာ ဓမ္မာ၊ တသ္မာဟံ ဥပကာ ဇီနော။

ယေ-အကြင်ဗရားရှင်တို့သည်။ အာသဝက္ခယံ- အာသဝေါကုန်ပျက်အရဟတ္တ မဂ်သို့။ ပတ္တာ-ရောက်ကုန်၏။ မာဒိသာ- ငါကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော။ တေ- ထိုဗရားရှင်တို့သည်။ ဇီနာ-ဇီနမည်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။ ဥပကာ-ဥပကာ။ မေ၊ မယာ-ငါသည်။ ပါပကာ- ယုတ်မာကုန်သော။ ဓမ္မာ- အကုသိုလ် တရားတို့ ကို။ ဇီတာ - အောင်မြင်အပ်ကုန်ပြီ။ တသ္မာ - ကျိုးကြောင်း။ အဟံ-ငါသည်။ ဇီနော-ဇီနမည်၏။

ဟု-ဗရားမိန့်ဆိုတော်မူလေသော်၊ ဟုပေယျာဓုသော- အရှင်ပြောတိုင်း ဟုတ် လောက်ပေ၏ဟု ခေါင်းညိတ်လျက် ဝရီးရှောင်လွဲ၍ ဝင်္ကဟာရ ဇနပုဒ်သို့ သွား၊ သားမူဆိုးရှာကို မှီ၍နေ။ မူဆိုးကြီးက ခြင်ပေါသောကြောင့် အိုးဇရည်းကြီးမှာ သွင်း၍ ကိုးကွယ်၊ တောလည်သွားကြသည့်အခါ၊ ငါတို့ရဟန္တာကို မမေ့မလျော့ ရစ်နှင့်ဟု သမီးလှ စာပါကို လွဲသား၊ ဆွမ်းစားအိမ်သို့ ဥပကလာသည့်အခါ စာပါ ကိုမြင်သည်နှင့်၊ စာပါကို မရလျှင် သေပစေ အစာမစားပဲ နေလျက်၊ ခုနစ်ရက် မြောက် မူဆိုးကြီးပြန်ရောက် မေးမြန်းသည့်အခါ- စာပါကိုမရလျှင် သေရတော့ မည်ဆို၊ အတတ်ပညာကိုမေးက အမဲထမ်း၍ ရောင်းပါမည် ဆိုသည်နှင့်၊ နှစ်လို ကြည်ဇေး အပေါ်ရုံကိုပေး၍ ခေါ်သွား၊ သမီးနှင့်ထိမ်းမြား၊ သား သုဘဒ္ဒါမေးဘွား ၍ ငိုယိုသည့်အခါ၊ “အမဲထမ်းသမား မူဆိုးသား၊- ငိုအား မသည်းထန်ပါနှင့်” စသည်ဖြင့် သားလွဲသီချင်းဆို၍၊ လင်ဥပကကိုပြောင်လှောင်ပြက်ချော်ပြုလေလျှင်၊ ရှင်မ-ငါ့ကို ခိုရာမဲ့ထင်သလား၊ ငါအား အနန္တဇီနမည်သော မိတ်ဆွေကောင်း ရှိသည်တကား။ ထိုမိတ်ဆွေထံ ငါသွားမည်ဟု ဆိုလေသော်၊ ရဟန်း လူထွက် ကတော် စာပါလည်း မလွဲသာ စရင်းက အဘပေးစားခြင်းကြောင့်၊ တက္ကတန်း ရဟန်းလူထွက်ကို မုန်းလျက်နှင့်ပင် ချစ်ကြိုက်ရသည်နှင့်၊ ထိုသားလွဲ သီချင်းကို ဥပက မနှစ်ခြိုက်မုန်းသိ၍၊ ထိုသီချင်းကိုသာ အဘန်တလဲလဲ ဆိုဘိလေသော်၊ မဇ္ဈိမ ဒေသသို့ ရှေးရှု ဘယ်သူကိုမျှမပန်ကြားဘဲ၊ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွား၍၊ အနန္တဇီန ကား ဘယ်မှာနေသနည်းဟု-ရှာလျက်၊ ဗရားသုံးနေတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတ ဝန် ကျောင်းတော်သို့ရောက်၍ ရဟန်းများကိုမေးရာ၊ ဗရားရှင် မှာထားတော်မူရင်း အထိုင်း၊ ရဟန်းများခေါ်ပြု၍ ဗရားရှင်ကို တွေ့မြင်သည့်အခါ၊ မြတ်စွာဗရား- တပည့်တော်များကို မှတ်မိပါသေး၏လားဟု မေးလျှောက်၏။ မှတ်မိ၏။ သင် ဘယ်မှာ နေသနည်းဟု-မေးတော်မူလျှင်၊ ဝင်္ကဟာရ ဇနပုဒ်၌ နေကြောင်းကို

လျှောက်၏။ ဥပက-ကြီးလှပြီ ရဟန်းပြုနိုင်ပါသည်လော- မေးတော်မူလျှင်၊ ပြုနိုင်
ပါကြောင်းကိုလျှောက်၏။ ရဟန်းပြုစေ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးလေသော်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
စီးဖြန်းပွားများလျှင် အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်ကိုရ၍ နောင်စုတေသည်ကလ အဝိဟာ
ဘုံသို့ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်လေပြီ။ ထိုကဲ့သို့ရောက်
သောရဟန်းကား ဥပကနှင့်တကွ ခုနစ်ပါးတည်း။

အဝိဟံ ဥပပန္နာသေ၊ ဝိမုတ္တာ သတ္တ ဘိက္ခဝေ။
ရာဂ ဒေါသ ပရိက္ခိဏာ၊ တိဏ္ဏာ လောကေ ဝိသတ္တိကံ။
ဥပကော ပလဂဏ္ဍောစ၊ ပုက္ကုသာတိစ တေ တယော။
ဘဒ္ဒိယော ခဏ္ဍဒေဝေ ၂၊ ဗာဟုဒဂ္ဂိစ ပိဂိယော။
တေ ဟိတွာ မာနုသံ ဒေဟံ၊ ဒိဗ္ဗယောဂံ ဥပစူဂံ။

ရာဂဒေါသပရိက္ခိဏာ - ကာမ, ရာဂ ဗျာပါဒကုန်ပြီးသော။ လောကေ- ခန္ဓာဒိ
လောက၌။ ဝိသတ္တိကံ- အထူးထူးအပြားပြား ငြိတပ်တတ်သော တဏှာညွှန်အိုင်ကို။
တိဏ္ဏာ- ကူးမြောက်နိုင်ကြကုန်သော။ သတ္တဘိက္ခဝေ - ခုနစ်ပါးသော ရဟန်းတို့
သည်။ ဝိမုတ္တာ- တဏှာအာရုံ ကာမဘုံမှ လွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အဝိဟံ- အဝိဟာဘုံ
၌။ ဥပပန္နာသေ ဖြစ်ကြကုန်ပြီ။

ဥပကော- ဥပကရဟန်း၎င်း။ ပလဂဏ္ဍောစ- ပလဂဏ္ဍရဟန်း၎င်း၊ ပုက္ကုသာတိစ
ပုက္ကုသာတိရဟန်း၎င်း။ တေတယော- ထိုသုံးဥပသော ရဟန်းတို့သည်၎င်း။ ဘဒ္ဒိ
ယောစ- ဘဒ္ဒိယ ရဟန်း၎င်း။ ခဏ္ဍဒေဝေ ၂ - ခဏ္ဍဒေဝရဟန်း၎င်း။ ဗာဟုဒဂ္ဂိစ-
ဗာဟုဒဂ္ဂိရဟန်း၎င်း။ ပိဂိယောစ- ပိဂိယရဟန်း၎င်း။ တေ- ထိုခုနစ်ဥပသောရဟန်း
တို့သည်။ မာနုသံဒေဟံ- လူ၏အတ္တဘောကို။ ဟိတွာ - စွန့်ပစ်ကုန်၍။ ဒိဗ္ဗယောဂံ-
နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အတ္တဘောသို့။ ဥပစူဂံ - ကပ်ရောက်ကြကုန်ပြီ။ ။ခုနစ်ပါးသရုပ်၊
သံယုတ်ပါဠိတော်။

၆၈ -တောထွက်တော်မူသည်မှစ၍၊ မာရ်နတ်မင်း၏ စစ်သည်ကို အောင်
၍၊ ဗရားဖြစ်က၊ သတ္တသတ္တာဟအစဉ်၊ စတုတ္ထ ပဉ္စမ သတ္တာဟတွင်
ရောင်ရှင်ပျံကြ၊ အဋ္ဌမ သတ္တာဟမှထ၍၊ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့နေရာ၊
မိဂဒါဝုန်တိုင်အောင်အခန်း

မြတ်စွာ ဗရားရှင်သည်၊ ဗရား ဖြစ်ပြီး၍ ရှစ်ခု မြောက်သော သတ္တာဟ၌
သဟမ္ပတိဗြဟ္မာတောင်းပန်လာသည်တွင်၊ အဘယ်သူအား ရှေးဥပသော တရားဟော
ရပါအံ့နည်း ဟူသော အကြံတော် ဖြစ်သည်ကို ဤသို့သောအစဉ်ဖြင့် သိအပ်၏။

ဗရားအလောင်းတော်သိဒ္ဓတ်မင်းသည်၊ မဟာနိက္ခမနု ကြီးမြတ်လှသော တောထွက်
 တော်မူမည် ကြံစည်သော နေ့ည၌၊ မင်းမောင်းမတို့ မလှဟန်ပန် ဘောက်
 ပြန်အိပ်ပျော်နေကြသည်ကိုမြင်၍ အလွန်လျှင် ငြီးငွေ့ထိတ်လန့်သော စိတ်အကြံဖြင့်၊
 ဆန္ဒအမတ်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကိုစီးနင်းလျက် ကပိလဝတ်နေပြည်
 တော်မှ ထွက်တော်မူ၍ မြင်းတော်ကို ပြန်လည်စေရာ အရပ်ကို ကဏ္ဍက နိဝတ္တန
 စေတီအမည်တွင်စေလျက်၊ ဒေဝဒဟ၊ ကောလိယ၊ ကပိလဝတ် ဟူသော သုံးပြည်
 ထောင်ကိုလွန်ကျူး၊ အနောမာ မြစ်နဘူးဝယ် ဆံတော်ကိုပယ်ဖြတ် ဘဒ္ဒိကာရ
 ဗြဟ္မာလူကပ်သော ကြာသသန်းဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူပြီးလျှင်၊ အစဉ်သဖြင့်ကြာချီ၍
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်ဆွမ်းခံ၊ ပဏ္ဍဝတောင်ယံ၌နေခို၊ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်ကြီးသနင်း ဗိမ္ဗိ
 သာရမင်း အမည်အနွယ်ကိုမေးမြန်း၍ ပြည်ချမ်းသာစည်းစိမ်ဖြင့် ဘိတ်မန်သည်ကို
 လက်တော်မခံ တွန်းလှန်ပယ်ရှား၊ လောက၏ အစီးအပွားအလို့ငှါ ရဟန်းတရားကို
 အားကြီးလျက် ဝဋ်အမိုးကို ဘောက်ဖျက်မည် တောထွက် ခဲ့သည်ဟု မိန့်တော်
 မူရာ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ဗရားဖြစ်တော်မူသည့်အခါ၊ ရှေးဥျားစွာ အကျွန်ုပ်နိုင်ငံပြည်ခွင်သို့
 သက်ဝင်ကြရောက်တော်မူပါတောင်းပန်သည်ကို ဝန်ခံတော်မူ၍၊ အာဠာရ၊ ဥဒက
 ရသေ့တို့ထံချဉ်းကပ်၊ ထိုရသေ့တို့ထံမှ အာကိဉ္ဇညာယတန၊ နေဝသညာ၊ နာသညာ
 ယတနချာန်ဟူသော လောကီ သမာပတ် မျှကိုသာရ၍ အနှစ်သာရကို မရမမြင်၍၊
 သည်တွင်သာနေပါ နေပါ အခါခါ တောင်းပန်လျက် နှင့်ပင် ဘဲကြဉ် စွန့်ခွဲခဲ့၍
 ဥရုဝေလတောရပ်၌ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရကာရိကာ ခဲယဉ်းစွာသော အကျင့်
 ကို ကျင့်ကြံသော်လည်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား၊ ဥရုဝေလ
 ရွာသို့ဆွမ်းခံကြ၍ ရုန့်ရှင်းသောအာဟာရကို မှီဝဲသုံးဆောင်၍ ကိုယ်တော်ကို အား
 ရှိအောင် ထောက်ထား၍ ရဟန်းတရားကိုအားထုတ်နေစဉ်အခါ၊ ထိုဥရုဝေလရွာ၌
 သုဇာတာမည်သော သူကြွယ်သမီးသည် ပြည်ညောင်ပင်ကြီး၌ချဉ်းကပ်၍၊ အကျွန်ုပ်
 သည် မျိုးဇာတ်ဂုဏ်သိမ်တူသော ယောကျ်ားထံသို့ လိုက်ပါရ၍ ရှေးဥျားစွာ သား
 ယောကျ်ားဘွားမြင်ပါလျှင် အရှင်နတ်မင်းအား ဗလိနတ်စာ ပူဇော်သက္ကာ ပြုပါ
 မည်ဟု ရှေးပြုခဲ့သော ဆုတောင်း ပတ္တနာသည် ထိုအခါပြည့်စုံသည်နှင့်၊ ကဆုန်
 လပြည့်နေ့ ဗလိနတ်စာ ပူဇော်သက္ကာရပြုမည်ဟု အဘိတ်နေ့ည မိုးသောက်ထလျှင်
 နွားနှစ်ဆူဆွမ်းကို အထူး အဆန်း ချက်ပြုတ် စီရင်လေရာ၊ ထိုဆူဆွမ်းအိုးမှ
 ကြီးစွာကြီးစွာကုန်သော ဥဘောင်းအပွက်တို့ထကုန်၍၊ တပေါက်မျှ ပြင်ပသို့မကျ
 ပဲ အိုးထဲ၌သာ လကျောရစ်လည်၍ သွားလာကုန်၏။ မဟာဗြဟ္မာ ထီးမိုးကာ၏။
 စတုလောကပါလနတ်သားတို့ သန်လျက်စွဲ၍ စောင့်ရှောက် လာကုန်၏။ သိကြား
 မင်း ထင်းမီး စသည်ကို ညီညွတ်စွာထည့်၍ မီးတောက်စေ၏။ နတ်တွေ ပတ်ကုံးလေး
 ကျန်း၌ရှိသောဩဇာကို ဖုရိုးညစ်ယူကာ ဆူဆွမ်းအိုး၌ ခပ်လောင်းကြကုန်၏။
 ဗရားအလောင်းတော်လည်း နံနက်စောစောကပင် ဆွမ်းခံချိန်ကာလကို ငံ့လင့်၍၊

ထိုပြည်ညောင်ပင်ရင်း၌ နေနှင့်သည်ကို ညောင်ပင်အသုတ်အသင်လာသောကျွန်မ မြင်၍၊ အရှင်နတ်မင်း သစ်ပင်ရင်း၌ နေထိုင်သည် ပြောကြားလာသောကြောင့်၊ ဝမ်းပါးကြည်သာ သုဇာတာသည်၊ တန်းဆာပလာအပြည့် ဆင်ယင်လျက်၊ တသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက်၌ ဃနာဆွမ်းကို ခူးထည့်လျက်၊ ရွှေခွက်ဘုတ်ဖြင့်ဖုံးအုပ်ပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်ပင် ခေါင်းရွက်၍ ဗရားလောင်းလက်၌ ရွှေခွက်ပါလှုပ် ရှိခိုးဝပ်တုပ် ပြီးလျှင်၊-

မယ့်-အကျွန်ုပ်၏။ မနောရထော- နှလုံးအလိုသည်။ နိပ္ပန္နောယသာ- ပြီးပြည့်စုံ သကဲ့သို့။ ဝေ-ဤ အတူ။ တုမ္ဘာကံပိ- အရှင်နတ်မင်းတို့၏သည်။ မနောရထော- နှလုံးအလိုသည်။ နိပ္ပဇ္ဇတု-ပြီးစီးအောင်မြင်ပါစေသတည်း။ ။ ဟုဆို၍ ဘဲသွား လေသော်၊ ဗရားအလောင်းတော်လည်း နေချော့ဆိပ်ကမ်းသို့ ကြွမြန်းတော်မူ၍၊ ကမ်းပေါ်၌ရွှေခွက်ကိုထားလျက် ရေသပ္ပာယ်၍ တက်ပြီးလျှင် လေးဆွဲကိုးလုပ်ဘုဦး ပေးပြီး၍၊ ငါ ယခုနေ ဗရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် ဤရွှေခွက်သည် ရေညာသို့ ဆန်တက် စေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ မြစ်၌ ပစ်ချသည်ရှိသော်၊ ဝမ်းဘဲငှက်ဟန် ရေညာသို့ ဆန်လျက်၊ ကာလနဂါးမင်း၏ ဗိမာန်သို့ဝင်လျက် ကကုသန်၊ ကောဏာဂုမ်၊ ကဿပ ဗရားသုံးဆူတို့၏ ရွှေခွက်ကိုရွက်လျက် တည်နေလေ၏။ ဗရား အလောင်းတော် လည်း ထိုဥရုဝေလတော၌ နေနေတော်မူ၍ ညနေချမ်းအခါ သောတ္တိယ ပုဏ္ဏား မြက်ရိတ်သမားလှူသော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံယူတော်မူ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ တက်၍၊ တောင်မျက်နှာ၊ အနောက်မျက်နှာ၊ မြောက်မျက်နှာတို့၌ ရပ်တည်သည် ရှိသော်၊ ထိုအရပ်မျက်နှာတို့သည်၊ ပဒုမ္မာကြာရွက်ပေါ်သို့ ရောက်သော ရေပေါက်အလား၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည်နှင့် ဤအရပ်ကား၊ ငါ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ဝှန်းကို ဆောင် စွမ်းနိုင်သော အရပ်မဟုတ်ဟု အရှေ့မျက်နှာသို့ကြွလေက၊ ပလ္လင်မျှ ပမာဏရှိသော နေရာသည်၊ ကောင်းစွာမြေ၌ မြုပ်ထားသောတံခါးခုံကဲ့သို့၊ မတုန်မလှုပ်တည်သော ကြောင့်၊ ဤနေရာကား သဗ္ဗညု ဗရားရှင်တို့၏ ကိလေသာရန်ကို ပုန်ကန်ချိုးဖျက်ရာ အရပ်တည်းဟု နှလုံးပြုလျက်၊ ထိုမြက်တို့ကို အဖျား၌ ကိုင်လျက် လှုပ်ခါသည် ရှိ သော်၊ ပန်းချီဆရာစုတ်ဖျားဖြင့် ရေးသားပိုင်းခြားသကဲ့သို့နေရာပလ္လင်ဖြစ်လာ၍၊-

ကာမံ တစောစ နှာရုစ၊ အဋ္ဌိစ အဝသိဿတု။
ဥပသုဿတု နိဿေသံ၊ သရီရေ မံသလောဟိတံ။-

ဟူသော အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝီရိယကိုဆောက်တည်လျက်၊ မြက်ခင်းပလ္လင် ထက် တင်ပလင်ဘွဲ့ခွေ နေတော်မူသောအခါ၊ မာရ်နတ် မင်းသည်၊ လက်ရိုး တယောင်ဘန်ဆင်းကာ၊ ယူဇနာတရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိဇေခလာ ဆင်ကြီးကို စီးနင်းလျက်၊ ကိုးယူဇနာမျှ ရှိသော မာရ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါရိမက် လက်နက်ကိုင် အပေါင်းနှင့်တကွ မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်လျက်၊ တောင်၏သို့ မယွင်း လွှမ်းမိုး

ကပ်ချဉ်းလာလေသော်၊ ပါရမီ ဆယ်ပါးကို ငါဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်ကား ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ သူတကာ သက်သေမရှိပြီ။ ဝေဿန္တရာမင်းအဖြစ်က ခုနစ်ကြိမ်မျှ မဟာပထဝီ ဤမြေကြီး သက်သေခံဘူး၏။ ယခုလည်း ဤမဟာပထဝီ မြေကြီးပင်သက်သေတည်းဟု လက်တော်ကိုဆန့်တန်းလျက် 'သက်သေညွှန်းတော်မူ လျှင်၊ သံတုတ်ဖြင့် တီးနှက်အပ်သော၊ ကြေးခွက်ပမာ၊ အရာအမထောင် မြည်ဟီးလျက် မြေကြီးလှုပ်ခါ၍ မာရ်မင်းစစ်သည် ဗိုလ်ပါကို စကြဝဠာ အနားရေး၌ ပုံစုစေ ၍ နေမဝင်မီ မာရ်နတ်မင်းစစ်သည်ကိုဖြိုလှန်လျက်၊ ညဉ့်ဥဒ္ဓါယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသညာန် ကိုသန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုညာန်ကို သုတ်သင်၍၊ မိုးသောက်ယံအခါ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ၌ ညာန်တော်ကိုချ၍ ဝဇ္ဇ ဝိဝဇ္ဇကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်လျက်၊ အရုဏ်ဘက်သျှင် အရ ဟတ္တမဂ်ညာန်၊ သဗ္ဗညုတညာန်ကိုရ၍ ဗရားဖြစ်တော်မူပြီးအခါ၊ ကမ္ဘာကုဋေအသိန်း မက ကြာမြင့်အောင် ဤပလ္လင်ကိုရခြင်းငှါ၊ များစွာ အားထုတ်ခဲ့ရသည်ဟု ဖလ သမာပတ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးတင်ပလင်ဘွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော် မူသတည်း။ ။ ဤကား ပလ္လင်သတ္တာဟ။

နေရာပလ္လင်မှ မထသောကြောင့် ဗရားဖြစ်ရန် ကိစ္စမပြီးသေးဟု ထင်မှတ်သော အချို့နတ်တို့၏ ယုံမှားခြင်းကိုပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ၊ ကောင်းကင်၌ယမိုက် ပြာဋိဟာ တန်းခိုးကိုပြုပြီးလျှင်၊ ပလ္လင်မှ အရှေ့မြောက်အရပ်၌ ရပ်တော်မူ၍ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကြာအောင် ပါရမီစာဂ စရိယတို့ကို ဖြည့်ကျင့်မှ ရအပ်သော ပလ္လင် ဗောဓိတို့ကို မမှတ်သောမျက်စိတို့ဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးရှုတော်မူသတည်း။ ထိုအရပ် သည် အနိမိသစေတီမည်၏။ ။ ဤကား အနိမိသသတ္တာဟ။

ထိုအရပ်နှင့် ပလ္လင်တော် အကြား အရှေ့အနောက်လျားသော ရတနာစင်္ကြံ၌ ခုနစ်ရက် စင်္ကြံကြွတော်မူ၏။ ထိုအရပ်သည် ရတနစင်္ကြံမစေတီမည်၏။ ဤကား စင်္ကြံမသတ္တာဟ။

ထိုမှ အနောက်မျက်နှာ အဘို့၌ နတ်တို့ ဘန်ဆင်း အပ်သော ရတနသရ၌ တင်ပလင်ဘွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူလျက်၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို အထူးအားဖြင့် အနန္တနယ သမန္တ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကို စုံစမ်း ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထို အရပ်သည် ရတနသရစေတီမည်၏။ ။ ဤကား ရတနသရသတ္တာဟ။

ဤသို့ဗောဓိပင်အနီး၌ လေးသတ္တာဟကို လှန်တော်မူပြီး၍၊ ပဉ္စမသတ္တာဟ အဇ ပါလပြည်ညောင်ပင်ရင်း၌လည်း၊ အဘိဓမ္မာ တရားတော်မြတ်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင် တော်မူ၍၎င်း၊ အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာကို ခံစားတော် မူ၍၎င်း တင်ပလင်ဘွဲ့ခွေ နေတော်မူ၏။ ။ ဤကား အဇပါလသတ္တာဟ။

ဤတရားတော်မြတ်ကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်ရာ၌ ရှေးဥျားစွာ ဓမ္မသင်္ဂဏီကို ထို
 နေ့၌ ဝိဘင်းကို ဓာတုကထာကို ပုဂ္ဂလပညတ်ကို ကထာဝတ္ထုကို ယမိုက်ကို ပဋ္ဌာန်း
 ကျမ်းကို၊ ဤသို့ နယမဂ္ဂကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းသို့ ရောက်၍
 သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှစွာသောအရာသို့ ဉာဏ်တော်သက်လတ်သော်၊ ထက်မြက် သန့်ရှင်း
 သဖြင့် ရှင်ပျံခြင်းပီတိဖြစ်၍ အသွေးတော်၊ အရေတော် ကြည်လင် တောက်ပခြင်း
 ကြောင့်၊ ရှေ့ကိုယ်တော်မှ စုလစ်မှန်းချွန်တင်ထားသော ပြာသာဒ်ကျောင်းဆောင်
 မျှ ပမာဏရှိသော ရောင်ခြည်အတွေ့အခဲ အတောက် အလုံးသည်၊ ဟုန်းဟုန်းထ၍
 ဆဒ္ဒန္တဆင်ပုံအသွင် အရှေ့ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် အဆုံးမရှိသော စကြဝဠာသို့ ပျံပြေး
 လေကုန်၏။ ထို့အတူ နေ့၌ကိုယ်တော် လကျာပခုံးစွန်းတော်၊ လက်ပဲ ပခုံးစွန်း
 တော်တို့မှလည်း အနန္တစကြဝဠာတို့သို့ ပျံပြေးလေကုန်၏။ ခြေဘဝါးတော်အပြင်
 တို့မှ သန္တာညွန့်အသွင် နီလင်သောရောင်ခြည်တော်တို့သည်၊ မြေရေလေ အထူတို့ကို
 ဘောက်ထွင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင် အောက် ကောင်းကင်သို့ ပြေးဝင် လေကုန်၏။
 ဥျားခေါင်းတော်မှ ပတ္တမြားပန်းဆိုင် ရစ်ဝိုင်း၍ ပျံတက်သလို မည်းညိုသော ရောင်
 ခြည်တော်တို့သည်၊ အလိပ် အလိပ် ထကြ၍ ဆကာမဒေဝါ မြဟွာ ကိုးဘုံ တို့ကို
 ဘောက်ထွင်းလွန်တက်၍ အထက်ဟင်းလင်းအပြင် အဇ္ဈာကောင်းကင်သို့ ပြေးဝင်
 လေကုန်၏။ ထိုနေ့အခါ အတိုင်း မသိသော စကြဝဠာတို့၌ အတိုင်း မသိသော
 သတ္တဝါတို့သည်၊ ရှေ့အဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနေ့ကိုယ်တော်မှ ထွက်ကုန်သော
 ရောင်ခြည်တော်တို့သည်၊ ယခုနေ့တိုင်အောင် အဆုံးမရှိသော လောကဓာတ်တို့သို့
 ပြေးသွားလျက်ပင် ရှိကုန်သေး၏။ ။(ဤ၌ အဋ္ဌသာလိနီမှာ ရတနာသရ စတုတ္ထ
 သတ္တာဟတွင် ရောင်ခြည်တော်ထွက်သည်ဟု ဆို၏။ ဤမူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ၌
 ကား၊ စတုတ္ထပဉ္စမသတ္တာဟနှစ်ပါးလုံး၌ပင် ရောင်ခြည်တော်ထွက်သည်ဟု ဆိုလို
 ရိပ်ရှိ၏။ အဋ္ဌသာလိနီမှာ လိုရင်းစတုတ္ထ သတ္တာဟတွင်ရှေ့ လက်စသတ်လျက် နောက်
 သတ္တာဟကိုစွဲများ မပါသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။)

ထိုအဇပါလ ပဉ္စမသတ္တာဟနောက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မုစလိန္ဒအိုင်မင်း ကျည်း
 ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်သောကာလ၊ ဗရား
 ဖြစ်သောကာလ၊ ဤနှစ်ပါး၌သာ ရွာမြဲ ဓမ္မတာ စကြဝဠာတိုက်လုံးပြည့် အခါမဲ့
 မိုးကြီးတက်၍ ရွာသွန်းသဖြင့် မုစလိန္ဒနဂါးမင်း ကာယဝေယျာဝစ္စကို ပြုခြင်းငှါ၊
 ကြီးမင်းစွာသော ကိုယ်ကိုဘန်ဆင်းပြီးလျှင်၊ မြတ်စွာဗရားကို ခုနစ်ပတ်ရစ်ခွေလျက်
 ဥျားထိပ်တော်အထက်၌ ပါးပျဉ်းမိုး၍ တည်နေ၏။ နဂါးမင်း၏ အခွေအတွင်းကား
 လောဟပါသာဒအောက်တိုက်မျှ လောက်ကျယ်၏။ အလယ်၌ရတနာပလ္လင်၊ အထက်
 တွင် ငံ့ရွကြယ်နံသာပန်းဆိုင်ဆင်သော ဗိတန်မျက်နှာကြက်၊ လေးမျက်နှာမှ တွင်
 ထားသော နံသာကြုတ်၊ တဟုပ်ဟုပ်တောက်ပ လေးထောင့်မှ ထွန်းညှိအပ်သော
 နံသာဆီမီးတို့ဖြင့် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ထိုဆဋ္ဌမုစလိန္ဒသတ္တာဟမှနောက် ခုနစ်ရက်

ပတ်လုံး လင်းလွန်းပင်ရင်းတွင် တင်ပလင်ဘွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူပြီးနောက်၊ ရှစ်ချက် မြောက်သောအခါ သိကြားမင်းဆင်းကပ်လာသော ဒန်ပုနှင့်ရှိသျှားသီးဆေးတို့ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး၍၊ လောကပါလနတ်မင်းကြီးလေးယောက် လာရောက်လှူဒါန်းသော ကျောက်ညိုသပိတ်၌ တပုဿ၊ ဘလ္လိက ကုန်သည်နေ့၌ ညီတို့ လှူဒါန်းသော ပျားမုံဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် တဘန်ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်သို့ ပြန်နေတော်မူရာ၊ အဋ္ဌမသတ္တာဟ ဗြဟ္မဿာစနအခန်းတွင် ဗရားရှင်တို့အား ဖြစ်မြဲဓမ္မတာ ရှေးဥျားစွာ အဘယ်သူအား တရားဟောရပါအံ့နည်းဟူသော အကြံတော်ဖြစ်လေသတည်း။ ထိုသို့ အကြံတော်ဖြစ်၍ ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော်၊ အာဠာရ၊ ဥဒက ရသေ့တို့၏ ရှေ့နစ်ရက်က ယမန်နေ့ ညဉ့်လယ်ကသေ၍ အာကိဉ္ဇညာယတနာတို့၊ နေဝသညာ နာသညာယတနာတို့၌ ဖြစ်ကြသည်ကို နတ်လည်း လျှောက်တင်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့်လည်း သိမြင်၍၊—

မဟာဇာနိယော ခေါ အာဠာရော ကာဠာမော၊
 မဟာ ဇာနိယောခေါ ဥဒကော ရာမပုတ္တော၊
 သစေဟိ သော ဣမံဓမ္မံ သုဏေယျ၊
 ခိပ္ပမေဝ အာဇာနေယျ။ ဟု—

ညည်းတူးတော် မူပြီးလျှင် ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့နေရာ တဆဲ့ ရှစ်ယူဇနာ ကွာဝေးသော ဗာရာဏသီပြည်သို့ကြွရာ၊ သုံးဂါဝုတ်ကွာသော ဂယာဗောဓိတို့အကြားနှစ်ဂါဝုတ်မျှ လောက် အရောက်တွင် ဥပကတက္ကတန်းရဟန်းနှင့် တွေ့ပြီး၍ ကြံတော်မူလေသော်၊ ဗာရာဏသီပြည်အနီးရှိ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန် ရဂုံသာမော ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ နေရာတောသို့ ရောက်လေသတည်း။

၆၉—ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ်ကို အရင်းမှစ၍ ရဟန္တာဖြစ်သည် တိုင်အောင် ပြဆိုသောအခန်း

ပဉ္စဝဂ္ဂိဟူသည် အဘယ်သူတို့နည်းဟူမူ၊ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဖြစ်ပွားတော်မူသည့်အခါ၊ အိပ်မက်လက္ခဏာတော်တို့ကို ဟောဘတ်ကြသော ရာမ၊ ဓဇ၊ လက္ခဏ၊ ဇောတိမန္တီ၊ ယည၊ သုဘောဇ၊ သုယာမ၊ သုဒတ္တ ဟူသော ပုဏ္ဏားတော် ရှစ်ယောက်တို့တွင် သုံးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်၊ ဤလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မင်းသားကား စကြဝတေးမင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့ ။ ဗရားလောင်း သော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု နှစ်လမ်း ဟောဘတ်ကြကုန်၏။ ငါးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကား ဗရား

စင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု တကြောင်း တလမ်းတည်းသာ ဟောဘတ်ပြီး၍၊ ရအပ်သော ပုဏ္ဏပတ္တ ဆုလပ်ကို ဆွေမျိုးဉာတိတို့အား စွန့်ခဲ့၍ ငယ်ယွယ်စဉ်ကပင် ရဟန်းပြု ကြကုန်၏။

“တေသံ ပုတ္တာတိပုံ ဝဒန္တိ၊ တံ အဋ္ဌကထာယ ပဋိက္ခိတ္တံ” ။ မူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌ ကထာ။ ။ ဤသို့ ရဟန်းပြုပြီး၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော ကျောင်းသင်္ဃန်း တို့ကို သုံးဆောင်ကြကုန်လျက်၊ ဗရားအလောင်းတော် တောမထွက်သေးဘူးလားဟု လူ အများကို မေးမြန်းစုံစမ်းလျက်၊ ရမ္မ၊ သုဘ၊ သုရမ္မ ဟူသော ရှေ့နန်းပြာသာဒ် သုံး ဆောင်ဝယ် ကချေသည်တို့အလယ်၌ နတ်သားသဘွယ် စံပယ်စံစားလျက်နေသည့် အလောင်းမင်းသားကို- သင်တို့အဘယ်မှာမြင်ရအံ့နည်းဟု ပြောဆိုကြသောစကား ကို ကြား၍၊ အလောင်းတော်မင်းသား၏ ပါရမီဉာနတော်သည် ရင့်သန်ခြင်းသို့ မရောက်ချေသေးဟု အပွေ့ဿုက္က ကြောင့်ကြမဲ့သာ သွားလာလှည့်ပတ်၍ နေကြ ကုန်၏။ ထိုငါးဥျားသားပုဏ္ဏားတို့သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုတွင် ရှင်ကောဏ္ဍည အလောင်းပုဏ္ဏားသည် ရှေးကောင်းမှု ပြုစဉ်အခါက သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် အလောင်း ညီနှင့် အတူတကွ လယ်လုပ်ကြရာ၊ တနှစ်တွင် ကောက်ဥျားကိုးကြိမ်လှူပူ၍ ကြံစည် တိုင်ပင်သည်ကို ညီသဘောမတူသောကြောင့်၊ လယ်ကိုခွဲဝေ၍ စပါးမျိုး ကြဲခါ၊ နို့ရည်တည်ခါ၊ နို့ရည်ခဲခါ၊ လယ်ရိတ်ခါ၊ ကောက်လှိုင်းထုံးခါ၊ တယောက် ထမ်း ဝန်စည်းဘွဲ့ခါ၊ ကောက်နယ်တလင်းရောက်ခါ၊ စပါးပုံသည့်အခါ၊ ကျီသွင်းသည့် အခါတို့၌၊-

ဗီဇဂ္ဂံ ခီရံ ပုထုကံ၊ လာယနံ ဝေဏိံ ကလာပကံ။
ခဋ္ဌံ ဘဏ္ဍံ ကောဋ္ဌဂန္တိ၊ နဝအဂ္ဂါနိ သော အဒါ။

ဗီဇဂ္ဂံ-စပါးမျိုးကြဲဥျား၎င်း။ ခီရံ- နို့ရည်တည်ဥျား၎င်း။ ပုထုကံ - မှုံဆန်းဥျား ၎င်း။ လာယနံ- ကောက်ရိတ်ဥျား၎င်း။ ဝေဏိံ -ကောက်လှိုင်းထုံးဥျား၎င်း။ ကလာ ပကံ-တယောက်ထမ်း ဝန်စည်းဘွဲ့ဥျား၎င်း။ ခဋ္ဌံ- ကောက်နယ် တလင်းဥျား၎င်း။ ဘဏ္ဍံ- စပါးပုံဥျား၎င်း။ ကောဋ္ဌဂ္ဂံ- ကျီသွင်းဥျား၎င်း။ ဣတိ-ဤသို့။ နဝအဂ္ဂါနိ- ကိုးကြိမ်သောအဥျားတို့ကို။ သော- ထိုသဒ္ဓါကောင်းပေသော ကောဏ္ဍည မထေရ် ၏ အလောင်းအစ်ကိုသည်။ အဒါ-ပေးလှူခဲ့ဘူးလေပြီ။-

ဟူသော အဂ္ဂဒါနကို ကိုးကြိမ်လှူ၏။ သုဘဒ္ဒ ပရိဗိုဇ် အလောင်း ညီကား၊ ကောက်နယ်တလင်းမှ စပါးသိမ်းသည့်အခါ နောက်ဆုံးတကြိမ်သာလှူ၏။ အစ်ကို သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဥျားသားတွင် တရားဥျားရသော ရှင်ကောဏ္ဍညဖြစ်လာ၏။ ညီကား ဗရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီးမှရဟန်းပြု၍ မဂ်ဖိုလ်ရသော နောက်ဆုံးပစ္စိမသာဝက သုဘဒ္ဒရဟန်းဖြစ်လာ၏။ ဤသုဘဒ္ဒ အလောင်းကို မူလပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ၊ သာရတ္ထ ဒီပနီ ဋီကာတို့၌ အစ်ကိုဟုဆို၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ ညီဟူ၍ဆို၏။ ထို

ကုသိုလ်ပြုစဉ်အခါက နောက်ဆုံးတကြိမ်သာ လှူခဲ့သောကြောင့်၊ ငါတို့ဗုဒ္ဓတော်မူသောအခါ၊ ပထမဗောဓိ၊ မဇ္ဈိမဗောဓိတို့၌ မမှီလိုက်ရာ၊ ဗုဒ္ဓနှင့် မတွေ့ရာ၊ ကုသိုလ်ရာပြုမည့် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်ဝယ် နိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီးမှ ပရိပိုင်အို ပညာရှိတို့ကို မေးမြန်း၍မရသော သံသယ သုံးခုကို အရှင်ဒုာနန္ဒာ တားဆီးလျက် နှင့်ပင် ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ စွတ်အတင်းဝင်၍ ကောင်းကင်မှာ ခြေရာရှိပါသလော။ အရှင်သာသနာမှအပ၌ သမဏရဟန်းရှိပါသလော၊ မြဲသောသင်္ခါရ ရှိပါသလော ဟု-မေးလျှောက်ရာတွင်။-

အာကာသေစ ပဒံ နတ္ထိ၊ သမဏော နတ္ထိ ဗာဟိယေ။
ပပဉ္စာဘိရတာ ပဇာ၊ နိပ္ပပဉ္စာ တထာဂတာ။

အာကာသေစ ပဒံ နတ္ထိ၊ သမဏော နတ္ထိ ဗာဟိယေ။
သင်္ခါရာ သဿတာ နတ္ထိ၊ နတ္ထိ ဗုဒ္ဓါနမိဉ္စိတံ။-

ဟူသော နှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံးမှာ အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

အာကာသေ-ကောင်းကင်၌။ ပဒံ-ခြေရာသည်။ နတ္ထိ-မရှိ။ ဗာဟိယေ-ငါဗုဒ္ဓ သာသနာမှ ပြင်ပ၌။ သမဏော-မဂ္ဂဋ္ဌ၊ ဖလဋ္ဌ ရဟန်းသည်။ နတ္ထိ-မရှိ။ ပဇာ-သတ္တဝါ အပေါင်းသည်။ ပပဉ္စာဘိရတာ - တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ဟူသော ပပဉ္စ တရားတို့၌ ပျော်ပိုက်၏။ တထာဂတာ - ဗုဒ္ဓရှင်တို့သည်။ နိပ္ပပဉ္စာ - သံသရာကို ချဲ့ထွင်တတ် သော ပပဉ္စတရားမရှိကုန်။

အာကာသေ - ၌။ ပဒံ - သည်။ နတ္ထိ - မရှိ။ ဗာဟိယေ - ၌။ သမဏော - သည်။ နတ္ထိ - မရှိ။ သင်္ခါရာ - ခန္ဓာငါးပါး သင်္ခါရတရားတို့သည်။ သဿတာ - မြဲကုန်သည် တို့မည်သည်။ နတ္ထိ - မရှိကုန်။ ဗုဒ္ဓါနံ - ဗုဒ္ဓရှင်တို့အား။ ဣဉ္စိတံ - ခန္ဓာငါးဝ သင်္ခါရ ကို မြဲ၏ဟုယူဘိရာ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တို့လုပ်တတ်သော ဣဉ္စိတ တရားသည်။ နတ္ထိ - မရှိ။

(ဤသုဘဒ္ဓအကြောင်းကို ထောက်ထားသော်၊ ကောင်းမြတ်သော ကုသိုလ် တရားကို အားထုတ်ရာ၌၊ လေးလံနောက်ဆွဲ၍နေခြင်းသည် အကျိုးပေးနှောင်းခြင်း ကြောင့် လွန်မင်းစွာ အပြစ်ကြီးလှသည်ဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓရှိခိုး၊ စာတက်၊ တရားနာ၊ ဥပုသ်ပြု၊ သီလခံ၊ အလှူအဒါန်း စသော ကုသိုလ်ရေးတို့၌၊ ဆေးလေးနောက်ဆွဲ ဖင့်နှံခြင်းမရှိစေရ။ သူတကာတို့၏ အလျင်ကျအောင် အားထုတ်သင့်လှပေသည်။)

မြတ်စွာဗုဒ္ဓသည်၊ ဗာရာဏသီပြည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ထံရောက်လျှင်၊ အဇေးကမြင်ကြ ၍ ခဲယဉ်းလှစွာသော ဒုက္ခရကာရိကာ အကျင့်ကိုကျင့်၍ ဗုဒ္ဓမဖြစ်နိုင်ပဲကို ယခု လို ဝလင်ပြည်မှ အသားပိုမိုအောင် အလို့ရှိတိုင်း စားသောက်လျက်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ

ထွက်ခွါ၍ ပစ္စည်းလေးပါး လပ်ပေါများလိုသည့်အတွက်ခကြာင့်၊ လှည့်ပတ်လျက် လာတပြီးကား၊ အဘယ်မှာ ဗရားဖြစ်နိုင်တော့အံ့နည်း။ ဤ ရဟန်းဂေ ဝါတမကို ရှိမခိုးတမ်း၊ နေရာကထ၍ ခရီးဥျးမကြိုဆိုတမ်း၊ သပိတ်သင်္ဃန်းကို မသှမ်းမယူတမ်း၊ အမျိုးမြတ်ပေသည်ဖြစ်၍ နေရာမျှကိုသာ ခင်းထားကြစတမ်းဟု ကတိကဝတ်ပြု နေကြသော်လည်း၊ ဗရားရောက်သည့်ကာလ ကတ္တိကဝတ်၌ မတည်နိုင်၊ တပြိုင်နက် ထ၍ ဝတ်ပြုကြလေကုန်၏။ ဗရားဖြစ်သည်ကို မယုံကြည်ကြကုန်၍ကား၊ အာဝု သောဝါဒ-ဂေ ဝါတမအမည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုကြသည်ကို ယုံကြည်အောင် ပြောဟော ဖြောင်းဖြုပြီးလျှင်၊ ထိုရောက်စ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ပင် နေမဝင်မီ ကောဏ္ဍညအမှူးရှိ သော ဗြဟ္မာတဆဲရှစ်ကုဋေတို့ကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၍၊ လပြည့်ကျော် တရက်နေ့ ဝပုထေရ်ကို၊ နှစ်ရက်နေ့ ဘဒ္ဒိယထေရ်ကို၊ သုံးရက်နေ့ မဟာနာမ်ထေရ် ကို၊ လေးရက်နေ့ အဿဇီထေရ်ကို သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်စေ၍၊ ငါးရက် နေ့ ငါးပါးလုံးကို စုရုံးလျက်၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ္တန် ဒေသနာဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်၌ တည်စေကြောင်းကို ထုတ်ပြန်ဘော်ပြုပြီး၍၊ ဒမ္မကပုဏ္ဏားရသေ့၏ အရံ၌ စည်းဝေး ရောက်လာသော ကြည်းတောရွာ ရဟန်းဘို့အား ချစ်သားရဟန်းများတို့- သင်ချစ် သားတို့သည် ငါဗရား၏၎င်း၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းများ၏၎င်း၊ သွားရာ လမ်းကြောင်း သူတော်ကောင်းတို့၏ ရှာမှီးခြင်းကို ရှာမှီးကြပေသည်ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်၊ လူ့ ဘောင်တွင် ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို တရားမဲ့ရှာမှီး၍ နေသူ လူယုတ်မာတို့၏၎င်း၊ ပစ္စည်းလေးပါးကို ပစ္စဝေက္ခဏာညွှန်ကင်း၍ သုံးဆောင်ပရဘုတ်သော ရဟန်း ယုတ်များ၏၎င်း၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ရှာမှီးခြင်းဟူသော အနရိယ ပရိယေသနာ ကို ဟောတော်မူပြန်သတည်း။

၇၀-ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်ဘဲ သုံးဆောင်ခြင်း၏ အပြစ်ဒေါသကို ပြဆိုသော ပါသရာသိသုတ်ပါဠိအနက်

ပဉ္စိမေ ဘိက္ခဝေ ကာမဂုဏာ၊ ကတမေပဉ္စ' စက္ခုဝိညေယျာ ရူပါ ဣဋ္ဌာ ကန္တာ မနာပါ ပိယရူပါ ကာမဂုဏပသံဟိတာ ရဇနိယာ၊ သောတဝိညေယျာ သဒ္ဓါ၊ သာနဝိညေယျာ ဂန္ဓာ၊ ဇိဝှိဝိညေယျာ ရသာ၊ ကာယဝိညေယျာ ဖေါ ဋ္ဌဗ္ဗာ ဣဋ္ဌာ ကန္တာ မနာပါ ပိယရူပါ ကာမဂုဏပသံဟိတာ ရဇနိယာ၊ ဣမေခေါ ဘိက္ခဝေ ပဉ္စကာမဂုဏာ။ ယေဟိကေစိ ဘိက္ခဝေ သမဏာဝါဗြာဟ္မဏာဝါ ဣမေ ပဉ္စကာမဂုဏေ ဂမိတာ မုစ္ဆိတာ အဇ္ဈောပန္နာ အနာဒိနဝဒဿာဝိနော အနိဿရဏပညာ ပရိဘူဋ္ဌိ၊ ဝေဝေမဿ ဝေဒိတဗ္ဗာ အနယမာပန္နာ ဗျသန မာပန္နာ ယထာကာမကရဏိယာ ပါပိမတော၊ သေယျထာ' ဘိက္ခဝေ အာ

ရညကော မိဂေါ ဗန္ဓော ပါသရာသိံ အဓိသယေယျ၊ သော ဝေမဿ ဝေဒိ
 တဗ္ဗော အနယမာပန္နော ဗျသနမာပန္နော ယထာကာမကရဏီယော လုဒ္ဓဿ၊
 အာဂစ္ဆန္တေစပန လုဒ္ဓေ ယေန ကာမံ နပက္ကမိဿတိတိ၊ ဝေမေဝခေါ ဘိက္ခဝေ
 ယေဟိကေစိ သမဏာဝါ ဗြာဟ္မဏာဝါ ဣမေ ပဉ္စကံာမဂုဏေ ဂဓိတာ။ လ။
 ပါပိမတော၊ ယေဟိကေစိ ဘိက္ခဝေ သမဏာဝါ ဗြာဟ္မဏာဝါ ဣမေပဉ္စကာမ
 ဂုဏေ အဂဓိတာ အမုစ္ဆိတာ အနဇ္ဈောပန္နာ အာဒိနဝဒဿာဝိနော နိဿရ
 ဏပညာ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ တေ ဝေမဿ ဝေဒိတဗ္ဗော နအနယမာပန္နော နဗျသနမာ
 ပန္နော နယထာကာမကရဏီယာ ပါပိမတော၊ သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ အာရည
 ကော မိဂေါ အဗန္ဓော ပါသရာသိံ အဓိသယေယျ၊ သော ဝေမဿ ဝေဒိတဗ္ဗော
 နအနယမာပန္နော နဗျသနမာပန္နော နယထာကာမကရဏီယော လုဒ္ဓဿ၊
 အာဂစ္ဆန္တေစပန လုဒ္ဓေ ယေန ကာမံ ပက္ကမိဿတိတိ၊ ဝေမေဝခေါ ဘိက္ခဝေ
 ယေဟိကေစိ သမဏာဝါ ဗြာဟ္မဏာဝါ ဣမေပဉ္စကာမဂုဏေ အဂဓိတာ။ လ။
 ပါပိမတော၊ ယေဟိကေစိ ဘိက္ခဝေ သမဏာဝါ ဗြာဟ္မဏာဝါ။ လ။ နိဿရဏ
 ပညာ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ၊ သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ အာရညကော မိဂေါ အရညေ ပဝ
 နေ စရမာနော ဝိဿတ္ထော ဂစ္ဆတိ၊ ဝိဿတ္ထော တိဋ္ဌတိ၊ ဝိဿတ္ထော နိဿိဒတိ၊
 ဝိဿတ္ထော သေယျံ ကပ္ပေတိ။ တံ ကိဿ ဟေတု၊ အနာပါတဂတော ဘိက္ခဝေ
 လုဒ္ဓဿ၊ ဝေမေဝခေါ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဝိဝိဇ္ဇေဝ ကာမေဟိ ဝိဝိဇ္ဇ အကုသလေ
 ဟိ ဓမ္မေဟိ သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ ဝိဝေကဗ္ဗံ ပီတိသုခံ ပထမံဈာနံ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ ဝိဟ
 ရတိ၊ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု အန္ဓမကာသိ မာရံ အပဒံ ဝဓိတော မာရစက္ခု
 အဒဿနံ ဂတော ပါပိမတော။

ပုနစပရံ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဝိတက္ကံ ဝိစာရာနံ ဝုပသမာ အဇ္ဈတ္တံ သမ္ပဿဒနံ
 စေတသော ဧကောဓိဘာဝံ အဝိတက္ကံ အဝိစာရံ သမာဓိဗ္ဗံ ပီတိသုခံ ဒုတိယံ
 ဈာနံ။ ပ။ တတိယံဈာနံ။ ပ။ စတုတ္ထံ ဈာနံ၊ အာကာသာနဉ္စာယတနံ၊ ဝိညာနဉ္စာ
 ယတနံ၊ အာကိဉ္စာယတနံ၊ နေဝသညာနာသညာယတနံ၊ သညာ ဝေဒယိတ
 နိရောဓံ ဥပသမ္ပဇ္ဇေ ဝိဟရတိ၊ ပညာယစဿ ဒိသ္မာ အာသဝါ ပရိက္ခိဏာ
 ဟောန္တိ၊ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု အန္ဓမကာသိ မာရံ အပဒံ ဝဓိတော
 မာရစက္ခု အဒဿနံ ဂတော ပါပိမတော တိဏ္ဍော လောကေ ဝိသတ္တိကံ
 ဝိဿတ္ထော ဂစ္ဆတိ၊ ဝိဿတ္ထော တိဋ္ဌတိ၊ ဝိဿတ္ထော နိဿိဒတိ၊ ဝိဿတ္ထော
 သေယျံ ကပ္ပေတိ။ တံ ကိဿ ဟေတု၊ အနာပါတဂတော ဘိက္ခဝေ ပါပိမတော
 တိ။ ဣဒမဝေ ၂၈ ဘဂဝါ၊ အတ္တမနာ တေ ဘိက္ခု၊ ဘဂဝတော ဘာသိတံ
 အဘိနန္ဒု။ ။ပါသရာသိသုတ်၊ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်။

ဘိက္ခဝေ.- ရဟန်းတို့။ ကာမဂုဏာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဣမေပဉ္စ- ဤဆိုလတ္တံ့
 သော ငါးပါးတို့တည်း။ ကတမေပဉ္စ- အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟု မေးမူ စက္ခု

ဝိညေယျာ- မျက်စိဖြင့် မြင်သိအပ်ကုန်သော။ ဣဋ္ဌာ- အလိုရှိအပ်ကုန်သော။ ကန္တာ-
နှစ်သက်အပ်ကုန်သော။ မနာပါ- နှလုံးကို ပွားစေတတ်ကုန်သော။ ပိယရူပါ- ချစ်
အပ်သော သဘောရှိကုန်သော။ ကာမဂုဏ္ဍပသံဟိတာ- ဝတ္ထုကာမအစုနှင့် စပ်
ယှဉ်ကုန်သော။ ရဇနိယာ- တပ်မက်ဘွယ်ကောင်းကုန်သော။ ရူပါ- အဆင်းတို့၎င်း။
သောတဝိညေယျာ- နားဖြင့် ကြားသိအပ်ကုန်သော။ သဒ္ဓါ- အသံတို့၎င်း။ ဃာန
ဝိညေယျာ- နှာခေါင်းဖြင့်နမ်းသိအပ်ကုန်သော။ ဂန္ဓာ- အနံ့တို့၎င်း။ ဇိဝှိဝိညေယျာ-
လျှာဖြင့် လျက်သိ အပ်ကုန်သော။ ရသာ- အရသာတို့၎င်း။ ကာယဝိညေယျာ-
ကိုယ်ဖြင့် တွေ့သိအပ်ကုန်သော။ ဣဋ္ဌာ- အလိုရှိအပ်ကုန်သော။ ကန္တာ- နှစ်သက်
အပ်ကုန်သော။ မနာပါ- နှလုံးကို ပွားစေတတ်ကုန်သော။ ပိယရူပါ- ချစ်အပ်သော
သဘောရှိကုန်သော။ ကာမဂုဏ္ဍပသံဟိတာ- ဝတ္ထုကာမအစုနှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်သော။
ရဇနိယာ- တပ်မက်ဘွယ် ကောင်းကုန်သော။ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာ- အတွေ့တို့၎င်း။ ဘိက္ခဝေ-
ရဟန်းတို့။ ကာမဂုဏာ- ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဣမေခေါပဉ္စ- ဤငါးပါးတို့တည်း။ ။
(ပဗ္ဗဇိတာနံပိစတုသုပစ္စယေသု အပစ္စဝေက္ခဏ ပရိဘောဂေါ အနရိယ ပရိယေသနာ
ဝေါတိ ဒဿေတုံ ဣမံဒေသနံ အာရဘိ။ ၎င်းအဋ္ဌကထာ)။ ။ဘိက္ခဝေ- တို့။
ယေကေစိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သမဏာဝါ- ရဟန်းတို့သည်၎င်း။ ပြာဟ္မဏာဝါ-
ရသေ့ ပရိဗိုဇ်တို့သည်၎င်း။ ဣမေပဉ္စ ကာမဂုဏေ- ဤကာမဂုဏ် ငါးပါး တို့ကို။
ဂမိတာ- တဏှာဖြင့်တပ်မက်မောကုန်လျက်။ မုစ္ဆိတာ- တဏှာဖြင့်တွေ့ဝေကုန်လျက်။
အဇ္ဈောပန္နာ- သက်ဆင်းကျနစ်ကုန်လျက်။ ။(အဇ္ဈောသန္တာဟူ၍လည်း ပါဠိရှိ၏။
သက်ဝင်ကျနစ် ကုန်လျက်ဟု ပေး)။ ။အနာဒိနဝဒဿာဝိနော- အပြစ်ကို မမြင်
ကုန်ပဲ။ အနိဿရဏပညာ- တဏှာမှ ထွက်သော ပစ္စဝေက္ခဏာပညာ ကင်းကုန်သည်
ဖြစ်၍။ ပရိဘူန္တိ- သုံးဆောင်ကုန်၏။ တေ- ထိုသူတို့ကို။ ဝါ- တို့သည်။ ဧဝံ- ဤသို့။
ဝေဒိတဗ္ဗာ- သိထိုက်ကုန်သည်။ အဿု- ဖြစ်ကုန်၏။ အနယံ- ချမ်းသာကင်းစဲ ဘုန်းကံ
နဲခြင်းသို့။ အာပန္နာ- ရောက်ကုန်၏။ ဗျသနံ- ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းသို့။ အာပန္နာ-
ရောက်ကုန်၏။ ပါပိမတော- မာရ်နတ်ယုတ်၏။ ဝါ- သည်။ ယထာကာမကရဏီယာ-
အလိုရှိတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်၏။ ဣတိဧဝံ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗ္ဗာ- သိထိုက်ကုန်သည်။ အဿု-
ဖြစ်ကုန်၏။ ဘိက္ခဝေ- တို့။ သေယျထာပိ- ဥပမာမည်သည်ကား။ အာရညကော-
တော၌ ပေါက်ပွားနေထိုင်သော။ မိဂေါ- သားသမင်သည်။ ဗန္ဓော- ကျော့ကွင်းမိ
သည်ဖြစ်၍။ ပါသရာသိ- ကျော့ကွင်းပုံကို။ အဓိသယေယျ- ဘိ၍ အိပ်နေငြားအံ့။
သော- ထိုတောသားသမင်ကို။ ဝါ- သည်။ ဧပံ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗ္ဗာ- သိထိုက်သည်။
အဿု- ဖြစ်၏။ အနယံ- ချမ်းသာ ကင်းမြှူ ရှေးကံကုန်ခြင်းသို့။ အာပန္နော- ရောက်
ရှာ၏။ ဗျသနံ- ပျက်စီးခြင်းသို့။ အာပန္နော- ရောက်ရှာ၏။ လုဒ္ဓဿ- မှုဆိုး၏။ ဝါ-
သည်။ ယထာကာမကရဏီယော- အလိုရှိတိုင်းပြုအပ်၏။ လုဒ္ဓေစ- မှုဆိုးသည်လည်း။
အာဂစ္ဆန္တေပန- လာသည်ရှိသော်ကား။ ယေနကာမံ- အလိုရှိရာ အရပ်သို့။ နပက္က

မိဿတိ- မပြေးသွားနိုင်လတ္တံ့။ ဣတိဇဝံ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗျာ- သိဆိုက်သည်။ အဿသေယျထာပိ- ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဘိက္ခဝေ- တို့။ ဝေမေဝခေါ- ဤဥပမာ အတူသာ လျှင်။ ယေကစိ- ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သမဏာဝါ- ရဟန်းတို့သည်၎င်း။ ပြာဟ္မဏာဝါ- ရသေ့ပရိဗိုဇ်တို့သည်၎င်း။ ဣမေပဉ္စကာမဂုဏေ- တို့ကို။ ဂဓိတာ- တဏှာဖြင့် တပ်မက်ကုန်လျက်။ လ။ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ- သုံးဆောင်ကုန်၏။ ဗေ- ထိုသူတို့ကို။ ဝါ- တို့သည်။ လ။ ပါပိမဘော- မာရ်နတ်သုတ်၏။ ဝါ- သည်။ ယသကာမကရဏီ သာ- အလိုရှိတိုင်းပြုအပ်ကုန်၏။ ဣတိဇဝံ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗျာ- သိဆိုက်ကုန်သည်။ အဿ- ဖြစ်ကုန်၏။

(ဤ၌ ပစ္စည်းလေးပါးတို့တွင် ဆွမ်းဆေးတို့၌ ကာမဂုဏ်ငါးပါးရ၏။ သင်္ဃန်းကျောင်းတို့၌ကား၊ ပရိဘောဂရသထည့်မှ ငါးပါးရ၏။ ထိုပစ္စည်းလေးပါးတို့သည် ကျော့ကွင်းနှင့် တူကုန်၏။ ပစ္စည်းလူသူ လူဒါယကာတို့သည် မှုဆိုးနှင့် တူကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် တောသမင်နှင့်တူကုန်၏။ ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ချင်ခြင်းသည် ကျော့ကွင်းမိသည်နှင့်တူ၏။ မာရ်မင်းလက်က မထွက်နိုင် မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်ခြင်းသည်၊ မှုဆိုးလာသော် လိုရာမပြေးနိုင်သည်နှင့်တူ၏ ဟူ၍မှတ်။)

ဘိက္ခဝေ-တို့။ ယေကေစိ-အမှတ်မရှိကုန်သော။ သမဏာဝါ-တို့သည်၎င်း။ ပြာဟ္မဏာဝါ- တို့သည်၎င်း။ ဣမေပဉ္စကာမဂုဏေ- တို့ကို။ အဂဓိတာ- မတပ်မက်မောကုန်သည်ဖြစ်၍။ အမုစ္ဆိတာ- မတွေ့ဝေကုန်သည်ဖြစ်၍။ အနဇ္ဈောပန္နာ- မသက်ဆင်း မကျနစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အာဒိနဝဒဿာဝိနော- အပြစ်ကိုမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ နိဿရဏပညာ- တဏှာမှ ထွက်သော ပစ္စဝေက္ခဏာ ပညာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပရိဘုဉ္ဇန္တိ- သုံးဆောင်ကုန်၏။ ဗေ- ထိုသူတို့ကို။ ဝါ- တို့သည်။ ဝေ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗျာ- သိသင့်ကုန်သည်။ အဿ- ဖြစ်ကုန်၏။ အနယံ- ချမ်းသာကုန်စဲ ဘုန်းကံနဲ့ခြင်းသို့။ နအာပန္နာ- မရောက်ကုန်။ ဗျသနံ- ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းသို့။ နအာပန္နာ- မရောက်ကုန်။ ပါပိမဘော- မာရ်နတ်ယုတ်၏။ ဝါ- သည်။ နယထာကာမကရဏီယာ- အလိုရှိတိုင်းမပြုအပ်နိုင်ကုန်။ ဣတိဇဝံ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗျာ- သိအပ်ကုန်သည်။ အဿ- ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ သေယျထာပိ- ဥပမာပုံကား။ အာရညကော- တော၌ဖြစ်သော။ မိဂေါ- သားသမင်သည်။ အဗန္ဓော- ကျော့ကွင်းမမိပဲ။ ပါသရာသိ- ကျော့ကွင်းစုကို။ အဓိသယေယျ- ဘိ၍အိပ်နေငြားအံ့။ သော- ထိုတောသားသမင်ကို။ ဝါ- သည်။ ဝေ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗျာ- သိအပ်သည်။ အဿ- ဖြစ်၏။ အနယံ- ချမ်းသာ ကင်းကွေ့ဘုန်းကံခေါ်ခြင်းသို့။ နအာပန္နာ- မရောက်။ ဗျသနံ- သို့။ နအာပန္နာ- မရောက်။ လုဒ္ဒဿ- မှုဆိုး၏။ ဝါ- သည်။ နယထာကာမကရဏီယော- အလိုရှိတိုင်း မပြုအပ်နိုင်။ လုဒ္ဒေစ- မှုဆိုးသည်လည်း။ အာဂစ္ဆန္တေပန- လာသည် ရှိသော်ကား။ ယေနကာမံ- အလိုရှိရာအရပ်သို့။ ပက္ကမိဿတိ- ပြေးသွားလတ္တံ့။ ဣတိဇဝံ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗျာ- သိသင့်သည်။ အဿသေယျထာပိ- ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဘိက္ခဝေ- တို့။ ဝေ

မေဝခေါ- ဤဥပမာအတူသာလျှင်။ ယေကေစိ- အလုံးစုံကုန်သော။ သမဏာဝါ-
 တို့သည်၎င်း။ ဗြာဟ္မဏာဝါ- တို့သည်၎င်း။ ဣမေပဉ္စ ကာမဂုဏေ- တို့ကို။ အဂဓိ
 တာ-မတပ်မက်မောကုန်သည်ဖြစ်၍။ လ။ ပရိဘူဒ္ဓိ- သုံးဆောင်ကြကုန်၏။ တေ-
 ထိုသူတို့ကို။ ဝါ-တို့သည်။ လ။ ပါပိမတော- မာရ်နတ်ယုတ်၏။ ဝါ-သည်။ နယထာ
 ကာမကရဏီယာ- အလိုရှိတိုင်း မပြုအပ်နိုင်ကုန်။ ဣတိဝေ- ဤသို့။ ဝေဒိတဗ္ဗ-
 သိအပ်, သိသင့်, သိထိုက်ကုန်သည်။ အဿု-ဖြစ်ကုန်၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ယေကေစိ-
 အမှတ်မရှိကုန်သော။ သမဏာဝါ-တို့သည်၎င်း။ ဗြာဟ္မဏာဝါ- တို့သည်၎င်း။ လ။
 နိဿရဏပညာ- တဏှာမှ ထွက်သော။ ပစ္စဝေက္ခဏာ- ပညာရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။
 ပရိဘူဒ္ဓိ- ကုန်၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ သေယျထာပိ-ကား။ အာရညကော- သော။
 မိဂေါ-သည်။ အရညေ-တရားကျင့်လို့ သူအိုတို့သွားရောက်အပ်သော။ ပဝနေ- လူသူ
 မနီး တောအုပ်ကြီး၌။ စရမာနော- သွားလာ နေထိုင်သည်ရှိသော်။ ဝိဿတ္ထော-
 မကြောက်မရွံ့ရဲ ဝံ့ ကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆတိ-သွား၏။ ဝိဿတ္ထော- မကြောက်
 မရွံ့ရဲဝံ့ ကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍။ တိဋ္ဌတိ-ရပ်၏။ ဝိဿတ္ထော- ကျွမ်းဝင်သည် ဖြစ်၍။
 နိသီဒတိ-ဝပ်၏။ ဝိဿတ္ထော-ကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍။ သေယျ-အိပ်ခြင်းကို။ ကပ္ပေတိ-
 ပြု၏။ တံ-ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်။ ကိဿဟေတု- အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း
 ဟူမကား။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ လုဒ္ဓဿ-မုဆိုး၏။ အနာပါတဂတော-ရှေးရှု မျက်
 မှောက်သို့ မကျ မရောက်ရခြင်း ကြောင့် တည်း။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ဝေမေဝခေါ-
 ဤပုံအတူသာလျှင်။ ဘိက္ခု-ရဟန်းသည်။ ကာမေဟိ- ငတ္ထုကာမ, ကိလေသာကာမ
 တို့မှ။ ဝိဝိစ္စေဝ- ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ အကုသလေဟိ-အကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်
 သော။ ဓမ္မေဟိ-တရားတို့မှ။ ဝိဝိစ္စေဝ- ကင်းဆိတ်၍သာလျှင်။ သဝိတက္ကံ- ဝိတက်
 နှင့်တကွဖြစ်သော။ သဝိစာရံ-ဝိစာရနှင့်တကွ ဖြစ်သော။ ဝိဝေကဇံ- ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌
 ဖြစ်သော။ ပီတိသုခံ- ပီတိသုခရှိသော။ ပထမဈာန်- ပထမဈာန်ကို။ ဥပသမ္ပဇ္ဇ-
 ပြည့်စုံစေ၍။ ဝိဟရတိ- နေ၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ အယံဘိက္ခု- ဤလောကီပထမဈာန်
 ကိုရသော ရဟန်းကို။ မာရံ-မာရ်မင်းကို။ အန္ဓံ- မျက်စိကားအောင်။ အကာသိ-
 ပြုသော ရဟန်းဟူ၍။ မာရစက္ခု-မာရ်မင်း၏မျက်စိကို။ အပဒံ-အရာမထင်အောင်။
 ဝဓိတော- ထိုးဘောက်၍။ ပါပိမတော- မာရ်ယုတ်၏။ အဒဿနံ- မမြင်ရာသို့။
 ဂတော-ရောက်သောသူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ပုနစ- တဘန်
 လည်း။ ပရိ-တပါးတို့။ ဘိက္ခု-ဘေးကိုရှု၍ ဘိက္ခုမည်သောသူတော်ကောင်းသည်။
 ဝိတက္ကံဝိစာရာနံ-ဝိတက်, ဝိစာရတို့၏။ ဥပသမာ- ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ အဇ္ဈတ္တံ-ကိုယ်
 တွင်းသန္တာန်၌ဖြစ်သော။ စေတသော- စိတ်ကို။ သမ္မသာဒနံ- ကြည်လင်စေတတ်
 သော။ ဧကောဒိဘာဝံ- မြတ်သော သမာဓိကို ပွားစေတတ်သော။ အဝိတက္ကံ-
 ဝိတက်မရှိသော။ အဝိစာရံ-ဝိစာရမရှိသော။ သမာဓိဇံ- ပထမဈာန် သမာဓိကြောင့်
 ဖြစ်သော။ ပီတိသုခံ-ပီတိ သုခရှိသော။ ဒုတိယံ ဈာန်-ဒုတိယဈာန်သို့။ ပ။ တတိယံ

ဈာန်-တတိယဈာန်သို့။ပ။ စတုတ္ထဈာန်- စတုတ္ထဈာန်သို့။ အာကာသနဉာယတနံ- သို့။ ဝိညာနဉာယတနံ- သို့။ အင်္ဂုညာယတနံ- သို့။ နေဝသညာ နာသညာ ယတနံ-သို့။သညာဝေဒယိတနိရောဓံ-သညာ,ဝေဒနာတို့၏ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓ သမာပတ်သို့။ ဥပသမ္ပဇ-ကပ်၍။ ဝိဟရတိ-နေ၏။ ပညဂယစ-အရဟတ္တမဂ်ဉာန် ဖြင့်လည်း။ ဒိသ္မာ- သစ္စာလေးပါးကို မြင်၍။ အဿ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား။ အာသဝါ- အာသဝေါ လေးပါးတို့သည်။ ပရိက္ခိဏာ- ကုန်ခန်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ-ကုန်၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ အယံဘိက္ခု- ဤဘေးကိုရှု၍ ဘိက္ခုမည်သည့်ကို။ မာရံ-မာရ်နတ်ကို။ အန္တံ-မျက်စိကားအောင်။ အကာသံ-ပြုသောသူဟူ၍။ မာရစက္ခု- မာရ်မင်း မျက်စိကို။ အပဒံ- အရာမထင်အောင်။ ဝမိတော- ထိုးဘောက်၍။ ပါပိမတော- မာရ်မင်း၏။ အဒဿနံ-မမြင်ရာသို့။ဂတော-ရောက်သောသူဟူ၍။ဂုစ္ဆတိ-ဆိုအပ်၏။ လောကေ-လောက၌။ ဝိသတ္တိကံ-အထူးထူးအပြားပြား ငြိကပ်တတ်သော တဏှာ ရေယဉ်ကို။ တိဏ္ဍော-ကူးတက်ပြီးသော သူဟူ၍။ ဝိဿတ္ထော-မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့ စွာ။ဂစ္ဆတိ- သွားရသောသူ ဟူ၍။ ဝိဿတ္ထော-စွာ။တိဋ္ဌတိ-ရပ်ရသောသူဟူ၍။ ဝိဿတ္ထော-စွာ။ နိသိဒတိ-ထိုင်နေရသောသူ ဟူ၍။ ဝိဿတ္ထော-စွာ။ သေယျ- အိပ်ခြင်းကို။ ကပ္ပေတိ- ပြုရသောသူဟူ၍။ ဝုစ္ဆတိ- ၏။ တံ-ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်။ ကိဿဟေတု- ဟုမေးမူကား။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ပါပိမတော- မာရ်မင်း၏။ အနာ ပါတဂတော-ရှေးရှု မကျမရောက်ခြင်း ကြောင့်တည်း။ဘဂဝါ-မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား သည်။ ဣဒံ-ဤပါသရာသိ သုတ်ကို။ အဝေါစ-ဟောတော်မူပြီ။ တေဘိက္ခု- ထိုရဟန်းတို့သည်။ အတ္တမနာ- နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော မိမိစိတ်ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဘဂဝတော- မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား၏။ ဘာသိတံ- စကားတော်ကို။ အဘိနန္ဒါ- နှစ်သက်ကြလေကုန်ပြီ။ ။ပါသရာသိ သုတ်အနက်ပြီး၏။

အရိယပရိယေသနာတိပိ တေသေဝနာမံ။ (အဋ္ဌကထာ)

၇၁-လေးဆဲ့လေးပုဒ်တို့ကို အကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့်မြောက်ပွား၍
 နှစ်ရာနှစ်ဆယ်သောသလ္လေခတရားတို့ကို အချီးနိဒါန်းနှင့်တကွ
 ပြသော သလ္လေခသုတ်ပါဠိအနက်

လေးဆဲ့လေးပါးသောပုဒ်တို့ကို ငါးပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဘွဲ့ထုတ် ဟောပြောတော်မူအပ်သော သလ္လေခသုတ်ကိုရှုတ်ဘတ်ဆင်ခြင်၍၊ ယခင်ပမာဒ အသံ မယစသော အပေါက်တို့ကို ပယ်ဖျောက် ဖါထေးခြင်းငှါ ကောင်းမြတ်လှသည် ဖြစ်၍-၎င်းပါဠိတော်ကို အနက်နှင့်တကွဘော်ပြုအံ့။-

လောကဆီမီး ဘုန်းတော်ကြီးလှသော စောထီးလူ့ဘ သမ္မုဒ္ဓမြတ်စွာသည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်အာဝါသ၌၊ ယာပထလေးဘော်ဖြင့် မျှတတော်မူစဉ် အခါ၊ မဟာစုန္ဒထေရ်မြတ်သည် ညနေချမ်းအခါ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ် ဖလသမာပတ်မှထတော်မူ၍၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓထံတော်ရင်းသို့ ကပ်ချဉ်းစား၍ အဓိမာနိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဓိမာနကို ပယ်ရှားခြင်းငှါ ဤသို့လျှောက်ထား၏။ “ရူပံ အတ္တဝါ ရူပဝါအတ္တဝါ ရူပသ္မိံ အတ္တဝါ အတ္တနိ ရူပံ” စသည်ဖြင့် ခန္ဓာငါးပါး၌ဖြစ်သော အတ္တဝါဒပုဋိသံယုတ္တ သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှစ်ဆယ်၊ သဿတ၊ အသဿတ၊ သဿတာသဿတ၊ နေဝသဿတ နာသဿတ၊ အန္တဝါ၊ အနန္တဝါ၊ အန္တဝါစ၊ အနန္တဝါစ၊ နေဝန္တဝါ နာနန္တဝါ၊ ဟူသော လောကဝါဒပုဋိသံယုတ္တဒိဋ္ဌိ ရှစ်ပါးတို့ကို သောတာပတ္တိမဂ်သို့ မရောက်သေးပါဝိပဿနာမိဿက အာဒိ မနသိကာရဖြင့် ပယ်ချစွန့်ပစ်နိုင်ပါသလောဟု မေးလျှောက်လေလျှင်-

တဏှာမာန ဒိဋ္ဌိ ပပဉ္စတရားသုံးပါးတို့၏ ကိန်းဝပ်ရာ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို၊ နေတံမမ၊ နေသောဟမသ္မိ၊ နမေ သော အတ္တဝါဟု ဝိပဿနာအဆက်ဆက်ဖြင့် တက်၍ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ရောက်မှ နာနာဝါဒပုဋိသံယုတ္တ အနေကဝိဟိတမိစ္ဆာအယူတို့ကို ပယ်ချစွန့်ပစ်နိုင်သည်။ ဝိပဿနာ၏အခြေမဟုတ်၍ သာသနာပ ဗာဟိရက ရသေ့တို့နှင့် ဆက်ဆံသော ရူပဈာန်လေးပါးကို ရသော်လည်း၊ အဓိမာနိက ပုဂ္ဂိုလ်အား မျက်မှောက်၌ ချမ်းသာစွာ နေရရုံ ဒိဋ္ဌဓမ္မသုခ ပိဟာရသာဖြစ်၏။ အရူပဈာန်လေးပါးသို့တက်သော်လည်း ငြိမ်သက်ရေးမြ နေရရုံသာဖြစ်၏။ ဝိပဿနာ၏ အခြေမဖြစ်သော ထိုသမာပတ်ရှစ်ပါးတို့သည်၊ ကိလေသာတို့ကို ပါးရှားကုန်ခန်းအောင် ခြစ်၍ပစ်တတ်သော သလ္လေခတရားမဂ္ဂတို့ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍၊ လေးဆဲ့ လေးပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် သလ္လေခဝတ္ထု၊ သလ္လေခတရားကို ဟောကြားတော်မူအပ်သတည်း။

ဣဓဂေါပန ဝေါ စုန္ဒ သလ္လေခေါ ကရဏီယော၊ ပရေ ဝိဟိံသကာ ဘဝိဿန္တိ၊ မယမေတ္ထ အဝိဟိံသကာ ဘဝိဿာမာတိ သလ္လေခေါ ကရဏီယော၊ ပရေ ပါဏာတိပါတီ ဘဝိဿန္တိ၊ မယမေတ္ထ ပါဏာတိပါတာ ပဋိဝိရတာ ဘဝိဿာမာတိ သလ္လေခေါ ကရဏီယော။ ။ နောက်ကိုနည်းတူရှုတ်။ ။ အဒိန္နာ ဒါယီ၊ အဒိန္နာဒါနာ ပဋိဝိရတာ၊ အဗြဟ္မစာရိနော၊ ဗြဟ္မစာရိနော၊ မုသာဝါဒိနော၊ မုသာဝါဒါ ပဋိဝိရတာ၊ ပိသုနဝါစာ၊ ပိသုနာယဝါစာယ ပဋိဝိရတာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ ဖရုသာယ ဝါစာယ ပဋိဝိရတာ၊ သမ္ပပ္ပလာပိနော၊ သမ္ပပ္ပလာပါ ပဋိဝိရတာ၊ အဘိဇ္ဈာလူ၊ အနဘိဇ္ဈာလူ၊ ဗျာပန္နစိတ္တာ၊ အဗျာပန္နစိတ္တာ။ (၁၀) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပါ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပါ၊ မိစ္ဆာဝါစာ၊ သမ္မာဝါစာ၊ မိစ္ဆာကမ္မန္တာ၊ သမ္မာကမ္မန္တာ၊ မိစ္ဆာအာဇီဝါ၊ သမ္မာအာဇီဝါ၊ မိစ္ဆာဝါယာမာ၊ သမ္မာဝါယာမာ၊ မိစ္ဆာသတိ၊ သမ္မာသတိ၊ မိစ္ဆာသမာဓိ၊

သမ္မာသမာဓိ၊ မိစ္ဆာဉာဏ်၊ သမ္မာဉာဏ်၊ မိစ္ဆာဝိမုတ္တိ၊ သမ္မာဝိမုတ္တိ။ (၂၀) ထိနမိဒ္ဓပရိယုဋ္ဌိတ၊ အထိနမိဒ္ဓပရိယုဋ္ဌိတ၊ ဥဒ္ဓတ၊ အနုဒ္ဓတ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ တိဏ္ဏဝိစိကိစ္ဆာ၊ ကောဓနာ၊ အက္ခောဓနာ၊ ဥပနာဟီ၊ အနုပနာဟီ၊ မက္ခိ၊ အမက္ခိ၊ ပဠာသီ၊ အပဠာသီ၊ ဣဿူကီ၊ အနိဿူကီ၊ မစ္ဆရီ၊ အမစ္ဆရီ၊ သဌာ၊ အသဌာ။ (၃၀)

မာယာဝီ၊ အမာယာဝီ၊ ထဒ္ဓါ၊ အထဒ္ဓါ၊ အတိမာနီ၊ အနတိမာနီ၊ ဒုဗ္ဗစာ၊ သုဗ္ဗစာ၊ ပါပမိတ္တာ၊ ကလျာဏမိတ္တာ၊ ပမတ္တာ၊ အပူမတ္တာ၊ အဿဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါ၊ အဟိရိကာ၊ ဟိရိကာ၊ ဟိရိမနာ၊ အနောတ္တပ္ပိ၊ ဩတ္တပ္ပိ၊ အပ္ပဿုတ၊ ဗဟုဿုတ။ (၄၀)

ကုသိတ၊ အာရဒ္ဓဝီရိယာ၊ မုဋ္ဌဿတိ၊ ဥပဋ္ဌိတဿတိ၊ ပရေဒုပ္ပညာ ဘဝိဿန္တိ၊ မယမေတ္ထ ပညာသမ္ပန္နာ ဘဝိဿာမာတိ သလ္လေခေါ ကရဏိယော၊ ပရေသန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အာဓာနဂ္ဂါဟိ ဒုပ္ပဋ္ဌိနိဿဂ္ဂိ ဘဝိဿန္တိ၊ မယဒမတ္ထ အသန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အနာဓာနဂ္ဂါဟိ သုပ္ပဋ္ဌိနိဿဂ္ဂိ ဘဝိဿာမာတိ သလ္လေခေါ ကရဏိယော။ (၄) ပေါင်း သလ္လေခဝရိယာယ်။ (၄၄)

စိတ္တုပ္ပါဒ်ပိဓေါ အဟံ စုန္ဒ ကုသလေသု ဓမ္မေသု ဗဟုကာရံ ဝဒါမိ၊ ကောပန ဝါဒေါ ကာယေန ဝါစာယ အနုဝိဓိယနာ၊ တသ္မာဘိဟ စုန္ဒ ပရေ ဝိဟိံ သကာ ဘဝိဿန္တိ၊ မယဒမတ္ထ အဝိဟိံ သကာ ဘဝိဿာမာတိ စိတ္တံ ဥပ္ပါဒေတဗ္ဗံ။ လ။ ။ စိတ္တုပ္ပါဒ်ပရိယာယ်။ (၄၄)

သေယျထာပိ စုန္ဒ ဝိသမော မဂ္ဂေါ အဿ။ တဿ အညော သမော မဂ္ဂေါ ပရိက္ကမနာယ။ သေယျထာဝါ ပန စုန္ဒ ဝိသမံ တိတ္ထံ အဿ။ တဿ အညံ သမံ တိတ္ထံ ပရိက္ကမနာယ၊ ဝေမေဝခေါ စုန္ဒ ဝိဟိံ သကာယ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ အပိဟိံ သာ ဟောတိ ပရိက္ကမနာယ၊ ပါဏာတိ ပါတိဿ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ ပါဏာတိ ပါတာ ဝေရမဏိ ဟောတိ ပရိက္ကမနာယ။ ။ (နောက်ကို ဤနည်းဆို)

အဒိန္နာ ဒါယိဿ အဒိန္နာဒါနာ ဝေရမဏိ၊ အဗြဟ္မ စာရိဿ အဗြဟ္မ စရိယာ ဝေရမဏိ၊ မုသာဝါဒိဿ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ၊ ပိသုနဝါစာယ ပိသုနာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ၊ ဖရသဝါစာယ ဖရသာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ၊ သမ္ပပုလာပိဿ သမ္ပပုလာပါ ဝေရမဏိ၊ အဘိဇ္ဈာလုဿ အနဘိဇ္ဈာလုတ၊ ဗျာပန္နစိတ္တဿ အဗျာပါဒေါ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဿ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဿ သမ္မာသင်္ကပ္ပေါ၊ မိစ္ဆာဝါစာယ သမ္မာဝါစာ၊ မိစ္ဆာကမ္မန္တဿ သမ္မာ ကမ္မန္တော၊ မိစ္ဆာအာဇီဝဿ သမ္မာအာဇီဝေါ၊ မိစ္ဆာဝါယာမဿ သမ္မာဝါယာမော၊ မိစ္ဆာသတိဿ သမ္မာသတိ၊ မိစ္ဆာသမာဓိဿ သမ္မာသမာဓိ၊ မိစ္ဆာဉာဏ်ဿ သမ္မာဉာဏ်၊ မိစ္ဆာဝိမုတ္တိဿ သမ္မာဝိမုတ္တိ၊ ထိနမိဒ္ဓပရိယုဋ္ဌိတဿ ဝိဂတထိနမိဒ္ဓတ၊ ဥဒ္ဓတဿ

အနုဒ္ဓစ္စံ၊ဝိစိကိစ္ဆဿ တိဏ္ဍဝိစိကိစ္ဆတာ၊ ကောဓနဿ အက္ကောဓနတာ၊ ဥပနာ
ဟိဿ အနုပနာဟိတာ၊ မက္ခိဿ အမက္ခော၊ ပဋ္ဌာသိဿ အပဋ္ဌာသော၊ ဣဿူ
ကိဿ အနိဿူကော၊ မစ္ဆရိဿ အမစ္ဆရိယံ၊ သဌဿ အသာဌေယျံ၊ မာယာဝိဿ
အမာယာဝိတာ၊ ထဒ္ဓဿ အထဒ္ဓိယံ၊ အတိမာနိဿ အနတိမာနော၊ ဒုဗ္ဗစဿ
သောဝစဿတာ၊ ပါပမိတ္တဿ ကလျာဏမိတ္တတာ၊ ပမတ္တဿ အပ္ပမာဒေါ၊
အသဒ္ဓဿ၊ သဒ္ဓါ၊ အဟိရိကဿ ဟိရိ၊ အနောတ္တပ္ပိဿ ဩတ္တပ္ပံ၊ အပ္ပဿုတဿ
ဗာဟုဿန္တံ၊ ကုသိတဿ ဝီရိယာ ရမ္ဘော၊ မုဋ္ဌဿတိဿ ဥပဋ္ဌိတဿတိတာ၊
ဒုပ္ပညဿ ပညာသမ္ပဒါ၊ သန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အာဓာနဂ္ဂါဟိ ဒုပ္ပဋ္ဌိ နိဿဂ္ဂိဿ
ပုရိသပုဂ္ဂလဿ အသန္တိဋ္ဌိ ပရာမာသိ အနာဓာနဂ္ဂါဟိ သုပ္ပဋ္ဌိနိဿဂ္ဂိတာ ဟောတိ
ပရိက္ခမနာယ။ ။(ပရိက္ခမန ပရိယာယ်) ၄၄

သေယျထာပိ စုန္ဒ ယေကေဝိ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ သဗ္ဗေ ဘေ အဓောဘာဂံ
ဂမနီယာ၊ ယေကေဝိ ကုသလာ ဓမ္မာ၊ သဗ္ဗေ တေ ဥပရိဘာဂံ ဂမနီယာ၊
ဝေမေဝခေါ စုန္ဒ ဝိဟိံသကဿ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ အဝိဟိံသာ ဟောတိ ဥပရိ
ဘာဂါယ။လ။ (ဥပရိဘာဂ ပရိယာယ်) ၄၄

သော ဝတ စုန္ဒ အတ္တနာ ပလိပ ပလိပန္နော ပရံ ပလိပ ပလိပန္နံ ဥဒ္ဓရိဿတိတိ
နေတံဌာနံ ဝိဇ္ဇတိ၊ သော ဝတ စုန္ဒ အတ္တနာ အပလိပ ပလိပန္နော ပရံ ပလိပ
ပလိပန္နံ ဥဒ္ဓရိဿတိတိ ဌာနမေတံ ဝိဇ္ဇတိ၊ သော ဝတ စုန္ဒ အတ္တနာ အဒန္တော
အဝိနိတော အပရိ နိဗ္ဗုတော ပရံ ဒမေဿတိ ဝိနေဿတိ ပရိနိဗ္ဗာပေဿ
တိတိ နေတံဌာနံ ဝိဇ္ဇတိ၊ သော ဝတ စုန္ဒ အတ္တနာ ဒန္တော ဝိနိတော ပရိနိဗ္ဗု
တော ပရံ ဒမေဿတိ ဝိနေဿတိ ပရိနိဗ္ဗာပေဿတိတိ ဌာနမေတံ ဝိဇ္ဇတိ၊
ဝေမေဝခေါ စုန္ဒ ဝိဟိံသကဿ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ အဝိဟိံသာ ဟောတိ ပရိ
နိဗ္ဗာနာယ။ လ။ သန္တိဋ္ဌိ ပရာမာသိ အာဓာနဂ္ဂါဟိ ဒုပ္ပဋ္ဌိနိဿဂ္ဂိဿ ပုရိသပုဂ္ဂ
လဿ အသန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အနာဓာနဂ္ဂါဟိ သုပ္ပဋ္ဌိနိဿဂ္ဂိတာ ဟောတိ ပရိနိဗ္ဗာ
နာယ။ ။ (ပရိနိဗ္ဗာန ပရိယာယ်) ၄၄

ဣတိခေါ စုန္ဒ ဒေသိတော မယာ သလ္လေခ ပရိယာယော၊ ဒေသိတော
စိတ္တုပ္ပါဒပရိယာယော၊ ဒေသိတော ပရိက္ခမန ပရိယာယော၊ ဒေသိတော
ပရိဘာဂပရိယာယော၊ ဒေသိတော ပရိနိဗ္ဗာန ပရိယာယော၊ ယံဝေါ စုန္ဒ
သတ္တာရာ ကရဏီယံ သာဝကာနံ ဟိတေသိနာ အနုကမ္ပကေန အနုကမ္ပံ ဥပါ
ဒါယ၊ ကတံဝေါ တံ မယာ၊တောနိ စုန္ဒ ရုက္ခမူလာနိ၊ တောနိ စုန္ဒ သုညာ
ဂါရာနိ၊ စျာယထ စုန္ဒ၊မာပပာဝတ္ထ၊ မာပစ္ဆာ ဝိပ္ပဋ္ဌိ သာရိနော အဟုဝတ္ထ၊
အယံဝေါ အမှာကံ အနုသာသနိ၊ ဣဒမဝေါ စ ဘဂဝါ၊ အတ္တမနေံ၊ အာယသ္မာ
မဟာစုန္ဒော ဘဂဝတော ဘာသိတံ အဘိနန္ဒိ။

စတုစတုဘလီသပဒါ ဝုတ္တာ၊ သဒ္ဓိံပဉ္စဟိ ဒေသိတော။
သလ္လေခေါနာမ သုတ္တန္တော၊ ဂမ္ဘီရော သာဂရူပမော။

သလ္လေခသုတ်၊ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်။

စုန္ဒ-ချစ်သားစုန္ဒ။ ဣဓ-ဤဆိုလတ္တံ့ သောဝိဟိံသာ စံသောဝတ္ထု၌။ ခေါပန-
စင်စစ်။ ဝေါ-သင်တို့သည်။ သလ္လေခေါ- ပါးအောင် ကုန်အောင်ခြစ်ပစ်ခြင်းကို။
ကရဏီယော၊ ကာတဗ္ဗော- ပြုအပ်၊ ပြုသင့်၊ ပြုထိုက်၏။ ပရေ-ကပါးကုန်သော သူမိုက်
တို့သည်။ ဝိဟိံသကာ- ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်ကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ-ဖြစ်ကုန်ဘိ၏။ မယံ-
ငါတို့သည်။ ဧတ္ထ- ဤညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်ခြင်း ဟူသော ဝိဟိံသာ ဝတ္ထု၌။ အဝိဟိံ
သကာ-မညှဉ်းဆဲ မပုတ်ခတ်ကုန်သည်။ ဘဝိဿာမ- ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဣတိ- ဤသို့။
သလ္လေခေါ-ပါးအောင် ကုန်အောင် ခြစ်ပစ်ခြင်းကို။ ကရဏီယော၊ ကာတဗ္ဗော-
ပြုကျင့်အပ်၊ ပြုကျင့်သင့်၊ ပြုကျင့်ထိုက်၏။ ပရေ- တပါးကုန်သော သူမိုက်တို့သည်။
ပါဏာတိပါတီ- သူ့အသက်ကို သတ်လေ့ရှိကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်ဘိ၏။
မယံ- ငါတို့သည်။ ဧတ္ထ- ဤမကောင်းမှု၌။ ပါဏာတိပါတာ- သူ့အသက်ကို
သတ်ခြင်းမှ။ ပဋိဝိရတာ- ရှောင်ကြဉ်ကုန်သည်။ ဘဝိဿာမ- ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဣတိ
ဤသို့။ သလ္လေခေါ- ပါးအောင် ကုန်အောင် ခြစ်ပစ်ခြင်းကို။ ကရဏီယော၊
ကာတဗ္ဗော-ပြုကျင့်အပ်၏။ ။(နောက်ကို ဤနည်းချည်းစုံလင်အောင်ဆို)

ပရေ-တို့သည်။ အဒိန္နာဒါယီ-အရှင်မပေးသော သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူလေ့ ရှိကုန်
သည်။ ဘဝိဿန္တိ-ကုန်ဘိ၏။ မယံ- တို့သည်။ ဧတ္ထ- ဤမကောင်းမှု၌။ အဒိန္နာ
ဒါနာ-အရှင်မပေးသော သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ။ ပဋိဝိရတာ- ရှောင်ကြဉ်ကုန်
သည်။ ဘဝိဿာမ-ကုန်အံ့။ ဣတိ-သို့။ သလ္လေခေါ-ကို။ ကရဏီယော-၏။

အဗြဟ္မစာရိနော- မမြတ်သောမေထုန်အမှုကို ပြုကျင့်ကုန်သည်။ ဗြဟ္မစာရိနော-
မေထုန်မှရှောင်ကြဉ်ကုန်သည်။

မုသာဝါဒိနော-မဟုတ်မလျား လှည့်စားပြောဆိုလေ့ရှိကုန်သည်။ မုသာဝါဒါ-
မဟုတ်မလျား လှည့်စားပြောဆိုခြင်းမှ။ ပဋိဝိရတာ-ကုန်သည်။

ပိသုနဝါစာ- ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားရှိကုန်သည်။ ပိသုနာယ- ချော
ပစ်ကုန်းတိုက်သော။ ဝါစာယ-စကားမှ။ ပဋိဝိရတာ-ကုန်သည်။

ဖရုသဝါစာ-ကြမ်းတန်းသောစကားရှိကုန်သည်။ ဖရုသာယ-ကြမ်းတန်းသော။
ဝါစာယ-စကားမှ။ ပဋိဝိရတာ-ကုန်သည်။

သမ္မပ္ပလခပိနော-အနက်ကင်း၍ ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုလေ့ရှိကုန်သည်။
သမ္မပ္ပလာပါ- အနက်ကင်း၍ ပြိန်ဖျင်းသော စကားကိုဆိုခြင်းမှ။ ပဋိဝိရတာ-
ကုန်သည်။

အဘိဇ္ဈာလ-သု.ဥစ္စာကို လိုချင်မှုဖြင့် ရှေးရှုကြံခြင်း များကုန်သည်။ အနဘိဇ္ဈာ
လ-သု.ဥစ္စာကို လိုချင်မှုဖြင့် ရှေးရှုကြံခြင်းမရှိကုန်သည်။

ဗျာပန္နစိတ္တာ- သု.ကို ပျက်စီးစေလိုသော စိတ်ရှိ ကုန်သည်။ အဗျာပန္နစိတ္တာ-စိတ်
မရှိကုန်သည်။ (၁၀)

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-မှားသော အယူရှိကုန်သည်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ဖြောင့်မှန်သော အယူရှိ
ကုန်သည်။

မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပါ-မှားသော အကြံအစည်ရှိကုန်သည်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပါ-ဖြောင့်မှန်
သော အကြံအစည်ရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာဝါစာ-မှားသော စကားရှိကုန်သည်။ သမ္မာဝါစာ-ဖြောင့်မှန်သောစကား
ရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာကမ္မန္တာ- မှားသော ကိုယ်အမှုရှိကုန်သည်။ သမ္မာကမ္မန္တာ- ဖြောင့်မှန်
သော ကိုယ်အမှုရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာအာဒိဝါ-မှားသော အသက်မွေးခြင်းရှိ ကုန်သည်။ သမ္မာအာဒိဝါ-ဖြောင့်
မှန်သော အသက်မွေးခြင်းရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာဝါယာမာ-မှားသော အားထုတ်ခြင်းရှိကုန်သည်။ သမ္မာဝါယာမာ-
ဖြောင့်မှန်သော အားထုတ်ခြင်းရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာသတိ-အကုသိုလ်ခန္ဓာလေးပါးဟူသော မှားသောအောက်မေ့ခြင်း ရှိကုန်
သည်။ သမ္မာသတိ-ဖြောင့်မှန်သောအောက်မေ့ခြင်း ရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာသမာဓိ-မှားသော တည်ကြည်ခြင်းရှိကုန်သည်။ သမ္မာသမာဓိ-ဖြောင့်
မှန်သော တည်ကြည်ခြင်းရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာဉာနီ-မှားသောအသိဉာန မောဟ ရှိကုန်သည်။ သမ္မာဉာနီ-ဖြောင့်မှန်
သော ပစ္စဝေက္ခဏာဉာနီရှိကုန်သည်။

မိစ္ဆာဝိမုတ္တိ-မလွတ်ပဲကို လွတ်ပြီမှတ်မှားသော အကုသိုလ် ခန္ဓာလေးပါး ရှိကုန်
သည်။ သမ္မာဝိမုတ္တိ-ဖိုလ်နှင့်ယှဉ်သည့် အင်္ဂါရှစ်ပါးမှ ကြွင်းကျန်သော ဖြောင့်မှန်
သော လွတ်ခြင်းရှိကုန်သည်။ (၂၀)

ထိနမိဒ္ဓ ပရိယုဋ္ဌိတာ-ကုသိုလ်ရေးတို့၌ လေးလံထိုင်းပျစ်ခြင်း ထိနမိဒ္ဓနိပိစက်အပ်
ကုန်သည်။ အထိနမိဒ္ဓ ပရိယုဋ္ဌိတာ-ထိနမိဒ္ဓမနိပိစက်အပ်ကုန်သည်။

ဥဒ္ဓတာ-တုန်လှုပ် ပျံ့လွင့်ကုန်သည်။ အနုဒ္ဓတာ-မတုန်လှုပ် မပျံ့လွင့်ကုန်သည်။

ဝိစိကိစ္ဆာ-ယုံမှားရှိကုန်သည်။ တိဏ္ဏဝိစိကိစ္ဆာ-ယုံမှားခြင်းကို လွန်မြောက်
ကုန်သည်။

ကောဓနာ-အမုက်ကြီးကုန်သည်။ အဒက္ကာဓနာ-အမုက်ကင်းကုန်သည်။
 ဥပနာဟီ-ရန်ငြိုးဘွဲ့တတ်ကုန်သည်။ အနုပနာဟီ-ရန်ငြိုးမဘွဲ့တတ်ကုန်သည်။
 မက္ခိ-သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်ကုန်သည်။ အမက္ခိ-သူ့ကျေးဇူးကို မချေ
 ဖျက် တင်ရွက်တတ်ကုန်သည်။

ပဠာသီ-ဘက်ပြိုင် ပြုတတ်ကုန်သည်။ အပဠာသီ-ဘက်ပြိုင် မပြုတတ်ကုန်သည်။
 ဣဿူကီ-ဠုစု စောင်းမြောင်း တတ်ကုန်သည်။ အနိဿူကီ-မဠုစု မစောင်း
 မြောင်းတတ်ကုန်သည်။

မစ္ဆရီ-သူ့စည်းစိမ်ကို သဝန်တိုတတ်ကုန်သည်။ အမစ္ဆရီ-သဝန် မတိုတတ်
 ကုန်သည်။

သဌာ-ဂုဏ်မရှိပဲ ဂုဏ်ကိုဘော်၍ ကြားမော်စဉ်းလဲကြကုန်သည်။ အသဌာ-
 မစဉ်းလဲကုန်သည်။ (၃၀)

မာယာဝီ-အပြစ်ရှိသည်ကို ဖုံးဘိလှည့်ပတ်ခြင်းရှိကုန်သည်။ အမာယာဝီ-လှည့်
 ပတ်ခြင်းမရှိကုန်သည်။

ထဒ္ဓါ-ခိုင်မာခက်ထန်ကုန်သည်။ အထဒ္ဓါ-မခိုင်မာ မခက်ထန်ကုန်သည်။
 အတိမာနီ-အလွန်ထောင်လွှားကုန်သည်။ အနတိမာနီ-အလွန်ထောင်လွှားခြင်း
 မရှိကုန်သည်။

ဒုဗ္ဗစာ-ဆိုဆုံးမ ခက်သော စကား ရှိကုန်သည်။ သုဗ္ဗစာ-ဆိုဆုံးမ လွယ်သော
 စကားရှိကုန်သည်။

ပါပမိတ္တာ-ယုတ်မာသော မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ရှိကုန်သည်။ ကလျာဏမိတ္တာ-
 ကောင်းသော မိတ်ဆွေခင်ပွန်းရှိကုန်သည်။

ပမတ္တာ-မေ့လျော့ပေါ့ဖျင်းကုန်သည်။ အပမတ္တာ-မမေ့မလျော့ ပေါ့ဖျင်း
 ကုန်သည်။

အသဒ္ဓါ-ရတနာသုံးတန် ကံ,ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရား ကင်း
 ကုန်သည်။ သဒ္ဓါ-သဒ္ဓါတရားရှိကုန်သည်။

အဟိရိကာ-မကောင်းမှုကို မရှက်မရွံ့ကုန်သည်။ ဟိရိမနာ- ရှက်ရွံ့သောစိတ်
 ရှိကုန်သည်။

အနောတ္တပ္ပိ- အကုသိုလ်ကို မကြောက် မရွံ့ကုန်သည်။ ဩတ္တပ္ပိ- အကုသိုလ်ကို
 ကြောက်ရွံ့ကုန်သည်။

အပုဿုတာ- အကြားအမြင်မရှိကုန်သည်။ ဗဟုဿုတာ- အကြားအမြင်များ
 ကုန်သည်။ (၄၀)

ကုသိတာ- ပျင်းရိကုန်သည်။ အာရဒ္ဒဝီရိယာ- အားထုတ်အပ်သော လုံ့လ ရှိကုန်သည်။

မဋ္ဌဿတီ-လွတ်သော သတိရှိကုန်သည်။ ဥပဋ္ဌိတဿတီ-ထင်မြင်သော သတိရှိ ကုန်သည်။

ပရေ-တပါးကုန်သော သူမိုက်တို့သည်။ ဒုပ္ပညာ-ဝိပဿနာပညာ ကင်းကုန် သည်။ ဘဝိဿန္တိ-ဖြစ်ကုန်ဘိ၏။

မယံ-ငါတို့သည်။ ဧတ္ထ-ဤဒုပ္ပညဝတ္ထု၌။ ပညာသမ္ပန္နာ-ဝိပဿနာပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်။ ဘဝိဿာမ-ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဣတိ-ဤသို့။ သလ္လေခေါ-ပါးအောင် ကုန်အောင် ခြစ်ပစ် ဖြတ်တောက်ခြင်းကို။ ကရဏီယော, ကာတဗျော- ပြုကျင့် အပ်၏။

ပရေ-တပါးကုန်သော သူမိုက်တို့သည်။ သန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အာဓာနဂ္ဂါဟိ ဒုပ္ပဋ္ဌိ နိဿဂ္ဂိ-ငါ့အယူသာ အမှန်ဟု မိမိအယူကို သုံးသပ်ကုန်၊ မိကျောင်းခဲသကဲ့သို့ မြဲစွာ စွဲလမ်းကုန်၊ ပြော၍နားမဝင် ကိုယ်အင်္ဂါကိုလိပ်ခွံ တွင်းသို့ သွင်းသောလိပ်အတူ မိမိ အယူကို စွန့်နိုင်ခဲကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ-ဖြစ်ကုန်ဘိ၏။

မယံ-ငါတို့သည်။ ဧတ္ထ-ဤအယူကို စွန့်နိုင်ခဲသော ဝတ္ထု၌။ အသန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အာဓာနဂ္ဂါဟိ သုပ္ပဋ္ဌိနိဿဂ္ဂိ-မိမိအယူကို မသုံးသပ်ကုန်၊ မြဲစွာမစွဲလမ်းကုန်၊ စွန့်လွယ် ကုန်သည်။ ဘဝိဿာမ- ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဣတိ- ဤသို့။ သလ္လေခေါ ပါးအောင်၊ ကုန်အောင်၊ ခြစ်ပစ်ဖြတ်တောက်ခြင်းကို။ ကရဏီယော, ကာတဗျော- ပြုကျင့်အပ် ၏။ (၄)။ ပေါင်း သလ္လေခပရိယာယ် (၄၄)။ ။ (အနက်သမ္ပန်ရာ၌ ဧတ္ထပုဒ်ဟူသမျှ ကို သလ္လေခေါ ကရဏီယော ပုဒ်၌ချည်းစပ်။)

စုန္ဒ-ချစ်သားစုန္ဒ။ ကုသလေသု- ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော။ ဓမ္မေသု- တရားတို့၌။ စိတ္တုပ္ပါဒံပိ-ပြုရသော် ကောင်း၏ဟု စိတ်ဖြစ်ပေါ် လာခြင်းကိုသော်လည်း။ ဗဟု ကာရံ-ဗဟုပကာရံ- များသော ကျေးဇူးရှိ၏ဟူ၍။ အဟံ- ငါဗရားသည်။ ဝဒါမိ- ဟောတော်မူ၏။ ကာယေန- ကိုယ်ဖြင့်။ ဝါစာယ-နှုတ်ဖြင့်။ အနုဝိဓိယနာ- စိတ်ကြံ တိုင်း အစဉ်လိုက်၍ ပြုစီရင်ကုန်မှုကား။ ကောပနဝါဒေါ-အဘယ်မှာ ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့ နည်း။ ဗဟုပကာရာဓေ- ကျေးဇူး များကုန်တော့သည်သာ လျင်တည်း။ စုန္ဒ- ချစ်သားစုန္ဒ။ တသ္မာတိဟ-ထိုကြောင့်သာလျှင်။ ပရေ- တပါးကုန်သော သူမိုက် တို့သည်။ ဝိဟိံသကာ- ညှဉ်းဆဲ ပုတ်ခတ် ကုန်သည်။ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်ဘိ၏။ မယံ- ငါတို့သည်။ ဧတ္ထ- ဤဝိဟိံသာဝတ္ထု၌။ အဝိဟိံသာ- မညှဉ်းဆဲ မပုတ်ခတ် ကုန်သည်။ ဘဝိဿာမ- ဖြစ်ကုန်အံ့။ ဣတိ- ဤသို့။ စိတ္တံ- စိတ်အကြံကို။ ဥပ္ပါဒေတဗ္ဗိ- ဖြစ်စေအံ့၊ သင်၊ ထိုက်၊ ကောင်း၏။ ။ (ဤနည်းတူချည်း စိတ္တုပ္ပါဒ ပရိယာယ် လေးဆဲ့လေးပုဒ်ကုန်အောင် ပါဠိအနက်တို့ကိုဆို)။ ။ စုန္ဒ-စုန္ဒ။ သေယျထာပိ-ဥပမာ

ကား။ ဝိသမော-မညိညွှတ်သော။ မဂ္ဂေါ- ခရောင်းလမ်းဆိုးသည်။ အဿ- ရှိသည်
 ဖြစ်ငြားအံ့။ တဿ- ထိုခရောင်းလမ်းဆိုးကို။ ပရိက္ကမနာယ- ရှောင်လွှဲ၍ သွားရန်
 အလို့ငှါ။ အညော- တပါးသော။ သမော- ညိညွှတ်ပြေပြစ်သော။ မဂ္ဂေါ- လမ်း
 ကောင်းသည်။ အဿသေယျထာဝိ- ရှိမြဲဖြစ်ရာသကဲ့သို့၎င်း။ စုန္ဒ-စုန္ဒ။ သေယျထာ
 ဝါပန- ဥပမာတနည်းလည်း။ ဝိသမံ- တစုန်းသစ်ငုတ် ကျောက်ရှုပ် ကမ်းစောင်း
 မိကျောင်းမကန်းစသည် ယောပြမ်းမညီသော။ တိတ္ထံ- ဆိပ်ကမ်းဆိုးသည်။ အဿ-
 ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့။ တဿ- ထိုဆိပ်ကမ်းဆိုးကို။ ပရိက္ကမနာယ- ရှောင်လွှဲဆင်းသက်
 ကူးသွားရန်အလို့ငှါ။ အညံ- တပါးသော။ သမံ- လှေခါးသစ်ကဲ့သို့ပြေပြစ်ညီညွတ်
 သော။ တိတ္ထံ- ဆိပ်ကမ်းကောင်းသည်။ အဿသေယျထာဝါ- ရှိမြဲဖြစ်ရာသကဲ့သို့
 ၎င်း။ စုန္ဒ-စုန္ဒ။ ဝေဗေဝ-ဤဥပမာအတူသာလျှင်။ ဝိဟိံ သကဿ- ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်
 တတ်သော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏။ ပရိက္ကမနာယ- ဝိဟိံ သကံရှောင်
 လွှဲရန်အလို့ငှါ။ အဝိဟိံ သာ- လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်
 ညီညွတ်သော အဝိဟိံ သာတရားသည်။ ဟောတိ- ဖြစ်လျက်ရှိနေ၏။

ပါဏာတိပါတိဿ- သူ့ အသက်ကိုသတ်လေ့ရှိသော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါ၏။ ပရိက္ကမနာယ- ပါဏာတိပါတကို ရှောင်လွှဲရန်အလို့ငှါ။ ပါဏဒဘိ
 ပါတာဝေရမဏိ-လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်ညီညွတ်သော။
 ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိတရားသည်။ ဟောတိ- ဖြစ်လျက်ရှိနေ၏။ အဒိန္နာဒါ
 ယိဿ- အရှင်မပေးသော သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူလေ့ရှိသော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါ၏။ ပရိက္ကမနာယ- အဒိန္နာဒါန်ကို ရှောင်လွှဲရန်အလို့ငှါ။ အဒိန္နာဒါနာ
 ဝေရမဏိ- လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်ညီညွတ်သောအဒိန္နာ
 ဒါနာ ဝေရမဏိ တရားသည်။ ဟောတိ- ဖြစ်လျက်ရှိနေ၏။ အဗြဟ္မစရိဿ- မမြတ်
 သော မေထုန်အမှုကို ပြုကျင့်သော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ၎င်း၏။ ပရိက္ကမနာယ- ထို
 မကောင်းမှုကို ရှောင်လွှဲရန်အလို့ငှါ။ အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိ- လူ့ရွာ နတ်ထံ
 နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်ညီညွတ်သော အဗြဟ္မစရိယာ ဝေရမဏိတရား
 သည်။ ဟောတိ-ဖြစ်လျက်ရှိနေ၏။

မုသာဝါဒိဿ-မဟုတ်မလျား လှည့်စားပြောဆိုတတ်သော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ-၏။
 ပရိက္ကမနာယ- ထိုမကောင်းမှုကို ရှောင်လွှဲရန်အလို့ငှါ။ မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ-
 လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ် ညီညွတ်သော မုသာဝါဒါ
 ဝေရမဏိ တရားသည်။ ဟောတိ-၏။

ပိသုနာယ- ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားရှိသော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ-၏။
 ပရိက္ကမနာယ- ငှါ။ ပိသုနာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ- လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ရောက်
 ကြောင်း ကောင်းမြတ်ညီညွတ်သော ပိသုနာယ ဝါစာယ ဝေရမဏိ တရားသည်။
 ဟောတိ-၏။

ဖရသဝါစဿ- ကြန်းတန်းသောစကားရှိသော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ဧ။ ပရိက္ကမ
နာယ- ငှါ။ ဖရသ ဝါစဿ ဝေရမဏိ- သည်။ ဟောတိ- ဧ။

သမ္ပပ္ပလာပိဿ - အနက်ကင်းသည့် ပြိန်ဖျင်းသော စကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။
ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ဧ။ ပရိက္ကမနာယ- ငှါ။ သမ္ပပ္ပလာပါဝေရမဏိ- သည်။ ဟောတိ- ဧ။

အဘိဇ္ဈာလုဿ- သူ့ဥစ္စာကိုလိုချင်မှုဖြင့် ရှေးရှုကြံခြင်းရှိသော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ-
ဧ။ ပရိက္ကမနာယ- ငှါ။ အနဘိဇ္ဈာလုဘာ- လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
ကောင်းမြတ်ညီညွတ်သော အနဘိဇ္ဈာလုဘာ တရားသည်။ ဟောတိ- ဧ။

ဗျာပန္နစိတ္တဿ - သူ့ကိုပျက်စီးစေလိုသော စိတ်ရှိသော။ ပုရိသပုဂ္ဂလဿ - ဧ။
ပရိက္ကမနာယ - ငှါ။ အဗျာပါဒေါ - သည်။ ဟောတိ - ဧ။ ။(ဤနည်းကို မှီ၍
ရှေးသလ္လေခ ပရိယာယ် အနက်အတိုင်း ပရိက္ကမနပရိယာယ် လေးဆဲ့လေးပုဒ် ပြီးဆုံး
အောင် အနက်ပေးလေ)။ ။စုန္ဒ- စုန္ဒ။ သေယျထာပိ- ဥပမာကား။ ယေကေစိ- အလုံးစုံ
ကုန်သော။ အကုသလာဓမ္မာ- အကုသိုလ်တရားတို့သည်။ သန္တိ- ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ-
ကုန်သော။ တေ- ထိုအကုသိုလ်တရားတို့သည်။ အဓောဘာဂံ ဂမနိယာ- အောက်
အဘို့ကိုသာ လားစေတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အဓောဘာဂံ ဂမနိယ အမည်ရကုန်
သည်။ ဟောန္တိ သေယျထာပိ- ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၎င်း။ ယေကေစိ- အလုံးစုံကုန်သော။
ကုသလာဓမ္မာ- ကုသိုလ်တရားတို့သည်။ သန္တိ- ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ- အလုံးစုံကုန်သော။
တေ - ထိုကုသိုလ်တရားတို့သည်။ ဥပရိဘာဂံ ဂမနိယာ- အထက်အဘို့သို့ လားစေ
တတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဥပရိဘာဂံ ဂမနိယ အမည်ရကုန်သည်။ ဟောန္တိ သေယျထာပိ-
ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၎င်း။ စုန္ဒ- စုန္ဒ။ ဝေမေဝခေါ- ဤဥပမာ အတူသာလျှင်။ ဝိဟိံ သ
ကဿ- ညှဉ်းဆဲ ပုတ်ခတ်တတ်သော။ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ- ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏။ အဝိဟိံ
သာ အဝိဟိံ သာတရားသည်။ ဥပရိဘာဂါယ- လူ့ရွာ နတ်ထံ နိဗ္ဗာန်မချီ အထက်
အဘို့သို့ ရောက်ခြင်းငှါ။ ဟောတိ- ဖြစ်ပေါ်လာပေ၏။

ပါဏာတိပါတိဿ - သူ့ အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသော။ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ - ဧ။
ဥပရိဘာဂါယ - လူ့ရွာ နတ်ထံ နိဗ္ဗာန်မချီ၊ အထက် အဘို့သို့ ရောက်ခြင်းငှါ။
ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ- ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိတရားသည်။ ဟောတိ-
ဖြစ်ပေါ်လာပေ၏။ ။(ဤနည်းကိုမှီ၍ ဥပရိဘာဂံ ဂမနိယ ပရိယာယ် လေးဆဲ့
လေးပုဒ်ပြီးဆုံးအောင် အနက်ပေးလေ၊ လွယ်လှပြီ။)

စုန္ဒ- ချစ်သားစုန္ဒ။ ယော- အကြင်ဗာလပုထုဇဉ်သည်။ အတ္တဇနာ- မိမိကိုယ်တိုင်ပင်။
ပလိပ ပလိပန္နော- နက်ရှိုင်းသော ရွံညှန်ပျောင်း၌ နှာခေါင်းဖျားထိ ကျုံ့နစ်သော
ယောကျ်ားအတူ ကာမဂုဏ်ဟူသော ရွံညှန်ပွက်၌ ကျုံ့နစ်လျက်နေ၏။ သော- ထို
ဗာလပုထုဇဉ်သည်။ ဝတ- စင်စစ်။ ပလိပ ပလိပန္နံ- နက်ရှိုင်းသော ရွံညှန်ပျောင်း၌

နာခေါင်းအထိ ကျုံ့နစ်သော ယောက်ျားအတူ ကာမဂုဏ် ဟူသော ရှံညွန့်ပွက်၌ ကျုံ့နစ်လျက်နေသော။ ပရံ- သူတပါးကို။ ယေန- အကြင် ဥပါယ်အကြောင်းဖြင့်။ ဥဒ္ဓရိဿတိ- ထုတ်ဆယ် ကယ်ယူနိုင်လတ္တံ့ ။ ဣတိ ဧတံဌာနံ- ဤသို့ ထုတ်ဆယ်နိုင်ဘွယ် ဥပါယ်အကြောင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ- မရှိ။ စုန္ဒ- စုန္ဒ။ ယော- အကြင်ဗရားရဟန္တာစသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ- မိမိသည်။ ဒေပလိပ ပလိပန္နော- နက်ရှိုင်းသော ရှံညွန့်ပျောင်း အတူ ကာမဂုဏ်ဟူသော ရှံညွန့်ပွက်၌ ကျုံ့နစ်လျက်မနေ။ သော- ထိုဗရားရဟန္တာ စသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပလိပ ပလိပန္နံ - နက်ရှိုင်းသော ရှံညွန့်ပျောင်း၌ နာခေါင်းထိ ကျုံ့နစ်သော ယောက်ျားအတူ ကာမဂုဏ်ဟူသော ရှံညွန့်ပွက်၌ ကျုံ့နစ်လျက်နေ သော။ ပရံ- သူတပါးကို။ ယေန- အကြင်ဥပါယ်အကြောင်းဖြင့်။ ဥဒ္ဓရိဿတိ- ထုတ် ဆယ်ကယ်ယူနိုင်လတ္တံ့ ။ ဣတိဧတံဌာနံ - ဤသို့ ထုတ်ဆယ်ကယ်ယူနိုင်ဘွယ် ဥပါယ် အကြောင်းသည်။ ဝိဇ္ဇတိ- ရှိ၏။ စုန္ဒ-စုန္ဒ။ ယော- အကြင်ဗာလပုထုဇဉ်သည်။ အတ္တနာ- မိမိကိုယ်တိုင်ပင်။ အဒန္တော - မယဉ်မကျေး။ အဝိနိတော - မဆုံးမအပ်သေး။ အပရိ နိဗ္ဗုတော- ကိလေသာဟူ အပူမေး။ သော- ထိုဗာလပုထုဇဉ်သည်။ ဝတ-စင်စစ်။ ပရံ- သူတပါးကို။ ယေန- အကြင် ဥပါယ် အကြောင်းဖြင့်။ ဒမေဿတိ- ယဉ်ကျေးစေနိုင် လတ္တံ့ ။ ဝိနေဿတိ- ဆုံးမနိုင်လတ္တံ့ ။ ပရိနိဗ္ဗာပေဿတိ- ငြိမ်းစေနိုင်လတ္တံ့ ။ ဣတိ ဧတံဌာနံ - ဤသို့ ငြိမ်းစေနိုင်ဘွယ် ဥပါယ်အကြောင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ- မရှိ။ စုန္ဒ- စုန္ဒ။ ယော- အကြင်ဗရားအစရှိသော ပညာရှိသည်။ အတ္တနာ- မိမိသည်။ ဒန္တော- ကိလေသာ အဆိပ်ကင်းဝေး ယဉ်ကျေး၏။ ဝိနိတော- သိက္ခာသုံးဝ ဆုံးမပြီးဖြစ်၏။ ပရိနိဗ္ဗုတော- ဝန်းကျင်ပတ်ဝန်းကျင် ကိလေသာဟူ အပူငြိမ်းစေ၏။ သော- ထိုဗရားစသော ပညာရှိသည်။ ဝတ-စင်စစ်။ ပရံ- သူတပါးကို။ ယေန- အကြင် ဥပါယ်အကြောင်း ဖြင့်။ ဒမေဿတိ- ယဉ်ကျေးစေနိုင်လတ္တံ့ ။ ဝိနေဿတိ- ဆုံးမနိုင်လတ္တံ့ ။ ပရိနိဗ္ဗာ ပေဿတိ- ဝန်းကျင်ပတ်ဝန်းကျင် ကိလေသာဟူ အပူငြိမ်းစေနိုင်လတ္တံ့ ။ ဣတိဧတံဌာနံ- ဤသို့ငြိမ်းစေနိုင်ဘွယ် ဥပါယ်အကြောင်းသည်။ ဝိဇ္ဇတိ- ရှိ၏။ စုန္ဒ-စုန္ဒ။ ဧဝမေဝ ခေါ- ဤဥပါယ်အတူသာလျှင်။ ဝိဟိံ သကဿ- ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်တတ်သော။ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ- ၏။ နိဗ္ဗာနာယ - ဝန်းကျင်ပတ်ဝန်းကျင် ကိလေသာဟူ အပူငြိမ်းစေခြင်းငှါ။ အဝိဟိံ သာ - မညှဉ်းဆဲခြင်း အဝိဟိံ သာ တရားသည်။ ဟောတိ - ဖြစ်ပေါ် လာပေ၏။

ပါဏာတိပိတိဿ- သူ့ အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသော။ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ- ၏။ ပရိနိဗ္ဗာနာယ- ငှါ။ ပါဏာတိပိတာ ဝေရမဏိ- သူ့ အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင် ကြဉ်ခြင်း ပါဏာတိပိတာ ဝေရမဏိ တရားသည်။ ဟောတိ- ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် လျက်ရှိပေ၏။ ပ။ ဒုပ္ပညဿ- ဝိပဿနာ ပညာကင်းသော။ ပုရိသ ပုဂ္ဂလဿ- ၏။ ပရိ နိဗ္ဗာနာယ- ငှါ။ ပညာသမ္ပဒါ- ဝိပဿနာပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်း ပညာသမ္ပဒါ တရား သည်။ ဟောတိ- ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေ၏။

သန္တိဋ္ဌိပရာမာသိ အာဓာနဂ္ဂါဟိ ဒုပ္ပဋိနိဿဂ္ဂိဿ-ငါအယူသာ မှန်သည်ဟု မိမိ
 အယူကို သုံးသပ်လေ့ရှိသော မိကျောင်းခဲသကဲ့သို့ မြဲစွာစွဲလမ်းလေ့ရှိသော ပြော၍
 နားမဝင် ကိုယ်အင်္ဂါကိုလိပ်ခွံ ထဲသို့သွင်းသောလိပ်အတူ မိမိအယူကိုစွန့်နိုင်ခဲ့သော။
 ပုရိသပုဂ္ဂလဿ- ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏။ ပရိနိဗ္ဗာနာယ- ဝန်းကျင်ပတ်ခေ ကိလေသာဟု
 အပူငြိမ်းရေးခြင်းငှါ။ အသန္တိဋ္ဌိ ပရာမာသိ အနာဓာနဂ္ဂါဟိ သုပ္ပဋိနိဿဂ္ဂိတာ- မိမိ
 အယူကို သုံးသပ်လေ့ မရှိ။ မြဲစွာစွဲလမ်းလေ့ မရှိ။ စွန့်လွှတ်သော အဖြစ်တည်း
 ဟူသော အသန္တိဋ္ဌိ ပရာမာသိ အနာဓာနဂ္ဂါဟိ သုပ္ပဋိနိဿဂ္ဂိတာ တရားသည်။
 ဟောတိ- ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေ၏။ ။(ရှေးနည်းကိုမိ၍ ဤပရိနိဗ္ဗာန ပရိ
 ယာယ် လေးဆဲ့လေးပုဒ်ကိုဘော်ထုတ်၍ ပြည့်စုံအောင် အနက်သမ္ပန်)။ ။ စုန္ဒ-
 ချစ်သား စုန္ဒ။ ဣတိခေါ-ဤသို့လျှင်။ မယာ-ငါ ဗရားသည်။ သလ္လေခပရိယာယော-
 သလ္လေခ၏အကြောင်း တရားကောင်းကိုလည်း။ ဒေသိတော- ဟောတော်မူအပ်ပြီ။
 စိတ္တုပ္ပါဒပရိယာယော-စိတ်ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း တရားကောင်းကိုလည်း။ ဒေသိ
 တော-ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ပရိက္ကမန ပရိယာယော- ဝိဟိံသာ စသည်ကို ရှောင်လွှဲ
 ခြင်း၏ အကြောင်း တရားကောင်းကိုလည်း။ ဒေသိတော- ဟောတော်မူအပ်ပြီ။
 ဥပရိဘာဂ ပရိယာယော- အထက်အဘို့ ဖြစ်ကြောင်း တရားကောင်းကိုလည်း။
 ဒေသိတော-အပ်ပြီ။ ပရိနိဗ္ဗာန ပရိယာယော-ဝိဟိံသာ စသည် ငြိမ်းရေးကြောင်း
 တရားကောင်းကိုလည်း။ ဒေသိတော-အပ်ပြီ။ စုန္ဒ- ချစ်သား စုန္ဒ။ သာဝကာနံ-
 တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော။ ဝေ-သင်တို့၏။ ဟိတေသိနာ- အစီးအပွားကို ရှာမှီး
 လေ့ ရှိသော။ အနု ကမ္မကေန- အစဉ် သနားစောင့်ရှောက်တတ်သော။ သတ္တာရာ-
 ဆရာဖြစ်သော ငါသည်။ အနုကမ္မ-အစဉ်သနားစောင့်ရှောက်ခြင်းကို။ ဥပါဒါယ-
 စွဲ၍။ ဝါ-အနုကမ္မ-အနုကမ္မေန- အစဉ်သနား စောင့်ရှောက်သော စိတ်ဖြင့်။ ဥပါ
 ဒါယ- သိမ်းပိုက်၍။ ဝေ-သင်တို့၏။ ယံကမ္မ-အကြင်စီးပွားရှိသောအမှုကို။ ကရဏီ
 ယံ-ကာတမ္ပ-ပြုအပ်, ပြုသင့်, ပြုထိုက်, ပြုကောင်း၏။ ဝေ-သင်တို့၏။ ဝါ-သင်တို့ဘို့
 သင်တို့အကျိုးငှါ။ တံကမ္မ-ထိုပြုအပ်, ပြုသင့်, ပြုထိုက်, ပြုကောင်း, ပြုမှ ကောင်းမည့်
 အမှုကို။ မယာ-ငါသည်။ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ။ ။(တ္ထေကမေဝဟိ အနုကမ္မကဿ
 သတ္တုကိစ္စံ ယဒိဒံ အဝိပရိတ ဓမ္မဒေသနာ၊ ဣတော ပရိပန ပတိပတ္တိနာမ သာဝ
 ကာနံ ကိစ္စံ။ ။အဋ္ဌကထာ။)

စုန္ဒ-ချစ်သားစုန္ဒ။ တောနိ- ဤသည်တို့ကား။ ရုက္ခမူလာနိ-ဝိဟိံသာ စသော
 အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပါးအောင် ကုန်အောင်ခြစ်ပစ်ဘို့ရာ၊ ပယ်ဖျောက်မည်ဟုစိတ်
 ကိုဖြစ်စေဘို့ရာ၊ ရှောင်ရှားတိမ်းဘယ်ဘို့ရာ၊ အထက်သို့တက်ဘို့ရာ၊ ငြိမ်းရေးစေဘို့ရာ
 ကောင်းသော သစ်ပင်ရင်း ကျောင်းဘို့တည်း။ စုန္ဒ-ချစ်သားစုန္ဒ။ တောနိ-ဤသည်
 တို့ကား။ သုညဂါရာနိ- ဝိဟိံသာ စသော လေးဆဲ့လေးပါးသော အကုသိုလ်
 တရားတို့ကို ပါးအောင်ကုန်အောင် ခြစ်ပစ်ဘို့ရာ၊ ပယ်ဖျောက်မည်ဟု စိတ်ကိုဖြစ်

စေဘို့ရာ၊ ရှောင်လွှဲတိမ်းဘယ်ဘို့ရာ၊ အထက်သို့တက်ဘို့ရာ၊ ငြိမ်းဇူးစေဘို့ရာ ကောင်း
 သော ဆိတ်ငြိမ်ရာကျောင်းတို့တည်း။ စုန္ဒ- ချစ်သား စုန္ဒ။ တုမေ- သင်တို့သည်။
 ဈာယထ-အာရမဏပနိဇ္ဈာန၊ လက္ခဏပနိဇ္ဈာန ဈာန်နှစ်ပါးဖြင့် ကသိုဏ်းစသော
 အာရုံ၊ အနိစ္စစသော လက္ခဏာတို့ကို ရှုလျက်၊ မကောင်းမှုကို ဖုတ်ကြည်းကြကုန်
 လော့။ ၀၂-သမထံဝိပဿနာ ဘာသာနာ နှစ်ပါးကို ပွားများအားထုတ်ကြကုန်လော့။
 မာပမာဒတ္တ- မမေ့မလျော့ကြကုန်လင့်။ ပစ္စာ-အိုမင်းကိုင်းကွ အနာရလျက် သပ္ပံ
 ယမရှိ ဝိပုတ္တိကြိုက်ကြံ အသက်ကုန်းငြား ငါဗရားပရိနိဗ္ဗူ စံယူသော နောက်ကာလ
 ဌ်။ ဝိပုဋ္ဌိသာဒိနော- မဂ်ဖိုလ်မရ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းနှင့်တကွ သေရသည်ကို မြင်၍
 မရွံညှိုးလျှ နောင်တပူရိန် စိုးရိမ်စိတ်ပျက် တောက်တခက်ခက် ရှိကြကုန်သည်။
 မာအဟုဝတ္ထ-မဖြစ်ကြစေကုန်လင့်။ အယံ-ဤဈာယထ- မာပမာဒတ္တ-မာပစ္စာဝိပုဋ္ဌိ
 သာဒိနော အဟုဝတ္ထဟူသော စကားသည်။ ဝေ ဝါတုံမှာကံ- သင်ချစ်သားတို့အား။
 အမှာကံ-ငါဗရားတို့၏။ အနုသာသနီ- အဆုံးအမသြဝါဒစကားတည်း။

ဣဒံ-ဤသလ္လေခ သုတ္တန်စကားကို။ ဘဂဝါ-မြတ်စွာဗရားသည်။ အဝေဝါ-
 ဟောတော်မူပြီ။ အတ္တမနော-သောမနသ်ပေါက် ပီတိလှောက်လျက် ဝမ်းမြောက်
 သော မိမိစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အာယသ္မာ မဟာစုန္ဒော-သက်တော်ရှည်လှ အရှင်စုန္ဒ
 သည်။ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဗရား၏။ ဘာသိတံ- စကားတော်ကို။ အဘိနန္ဒိ- လွန်
 စွာစုံမက် နှစ်သက်အားရလေပြီ။

ပဉ္စဟိ-အပြားငါးသွယ် ပရိယာယ်အကြောင်းတို့နှင့်။ သဒ္ဓိ-တက္ခ။ စတုဂ္ဂတ္တာ
 လီသပဒါ- လေးဆဲ့လေးပါးသော ပုဒ်တို့ကို။ ဝုတ္တာ-ဟောတော်မူအပ်ကုန်ပြီ။ ဂမ္ဘီ
 ရော-ဓမ္မအတ္ထဒေသနာ ပဋိဝေဓ ဂမ္ဘီရလေးပါးတို့ဖြင့် နက်နဲလှစွာသော။ သာဂရူ
 ပမော-ရှစ်သောင်းလေးထောင် နက်ခြင်းဆောင်သည့် တောင်ခေ့ပတ်ချုပ် သမုဒ်
 ပင်လယ် နဒီကျယ် ဥပမာရှိသော။ သလ္လေခေါနာမ-သလ္လေခမည်သော။ သုတ္တန္တော-
 သုတ်ကို။ ဒေသိတော-ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ။ သလ္လေခသုတ်အနက်ပြီး၏။

ဟိံသာ ကမ္မာစ မိစ္ဆတ္တာ၊ အဒ္ဓါဒျန္တေကနီဝရာ။
 ဥပက္ကိလေသာ ဒုဗ္ဗစာ၊ ပါပမိတ္တာ ပမတ္တကာ။
 သတ္တသဒ္ဓမ္မာ သန္တိဋ္ဌိ၊ ပရာမာသီတိ စောစူတူ။
 ပဉ္စ လေခပုံတို့ပရိက္ခမော ပရိစ နိဗ္ဗူတိ။

ဟိံသာ- ဝိဟိံ သကာပုဒ်၎င်း။ ကမ္မာ-ကမ္မပထ- ဆယ်ပါးတို့၎င်း။ မိစ္ဆတ္တာ-
 မိစ္ဆတ္တဆယ်ပါးတို့၎င်း။ ။ (ဤ၌ကမ္မပထအဆုံး မိစ္ဆတ္တအစ ဒိဋ္ဌိတို့ကို တခုတည်း
 ပေါင်းသည်)။ အဒ္ဓါဒျန္တေကနီဝရာ- အစ နှစ်ခု အဆုံးတခု တပါးသောအလယ်
 နီဝရာဏသုံးပါးတို့၎င်း။ ဥပက္ကိလေသာ-ကောဓ၊ ဥပနာဟ၊ မက္ခ၊ ပဋ္ဌာသ၊ ဣဿာ၊

မစ္ဆေရ၊ သဌ၊ မာယာ၊ ထဒ္ဒ၊ အတိမာန၊ ဟူသော ဥပက္ခိလေသ ဆယ်ပုဒ် တို့၎င်း။ ဒုဗ္ဗင်္ဘာ ပါပမိတ္တာ ပါမတ္တကာ- ဟူသော ပက္ခိဏသုံးပုဒ်တို့၎င်း။ သတ္တသဒ္ဓမ္မာ- သဒ္ဓါ၊ ဟိရောတ္တပ္ပါ၊ သုတာ၊ အာရဒ္ဓါ၊ သဘီ၊ ပညဝါ၊ ဟူသော သဒ္ဓမ္မခုနစ်ပုဒ်တို့၎င်း။ သဒ္ဓိဋ္ဌိ ပရာမာသီ- သဒ္ဓိဋ္ဌိပရာမာသီ၊ အာဓာနဂ္ဂါဟိ၊ ဒုဠုဒ္ဓိနိဿဂ္ဂိတပုဒ်၎င်း။ ဣတိဣမာန- ဤသည်တို့ကား။ စောဗ္ဗတု၊ လေးဆဲ့လေးပုဒ် တို့တည်း။ လေခပုတ္တိ ပရိက္ခမောပရိစ၊ သလ္လေခ၊ စိတ္တပ္ပါဒ၊ ပရိက္ခမန၊ ဥပရိဘာဂ ပရိယာယ် လေးပါးတို့၎င်း။ နိဗ္ဗုတိစ- ပရိနိဗ္ဗာနပရိယာယ်၎င်း။ ဣမေ- ဤသည်တို့ကား။ ပဉ္စ- အကြောင်း ပရိယာယ် ငါးပါး တို့တည်း။ ။သလ္လေခသုတ် ပုဒ်လေးဆယ်၊ ပရိယာယ် ငါးပါးတို့ကို ဆောင်လွယ်ရန် ဥဒါန်းဂါထာ။

ဤသလ္လေခသုတ်ကို တွေ့မြင်၍ မပြတ်ရွတ်ဘတ် ဆင်ခြင်ရကုန်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမျိုးကောင်း သမီးသားတို့သည် အလွန်အားရှိဘွယ် ကောင်းလှ၏။ မဂ်ဖိုလ်ကို ရမည့်အရေးသည်၊ ဝန်လေး ခဲယဉ်းရန် မရှိဟု ထင်မှတ်ဘွယ် ကောင်းလှ၏။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ အယူမရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများကို သနားဘွယ်ကောင်းလှ၏။

၇၂-မိကျောင်းဂါထာ ဒေဂါထာ ဒေလင်္ကာတို့ဖြင့် အပေါက်ဖါထေးရာသောအခန်း

- (၁) နိမုဇ္ဈမုဇ္ဈနေ ဆေကာ၊ ကုမ္ဘိလာဝ ဗဟုဿုတာ။
တေ မာနေန ဝိစိ ယန္တိ၊ တံ ဝန္တာ သုခမုတ္တမံ။
- (၂) မာနဝန္တာ မာနဝန္တာ၊ ဘဝတံ ဘဝတံ သုခံ။
မာနော မာနော ကုလံ ဟန္တု၊ သာသနံ သာသနဗ္ဗိစ။
- (၃) ဓနာလူနံ မလံ မာနော၊ သောတ္ထုက္ကံသေန ပါကဋ္ဌော။
တဿှာ နာတ္တာနမုက္ကံသေ၊ မာဝိဘာဝေ သကံ မလံ။
- (၄) သုတာလူနံ မလံ မာနော၊ သောတ္ထုက္ကံသေန ပါကဋ္ဌော။
တဿှာ နာတ္တာနမုက္ကံသေ၊ မာဝိဘာဝေ သကံ မလံ။

မိကျောင်းဂါထာ ၄-ပုဒ်။

(၁) ကုမ္ဘိလာ- မိကျောင်းတို့သည်။ နိမုဇ္ဈမုဇ္ဈနေ- ရေယဉ်ဖြတ်ခွင်း နက်ရာ ထွင်းလျက် ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်း၌။ ဆေကာ- မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့ခံကျန်း သန်စွမ်း လိမ္မာကုန်၏။ တေ- ထိုလိမ္မာ သန်စွမ်း ခံကျန်းရဲဝံ့ မကြောက် မရွံ့ကုန်သော မိကျောင်းတို့သည်။ မာနေန- ငါတကားဟု ထောင်လွှား ရေကို မခံလိုသော

မာနဖြင့်။ ဝါ- ကြောင့်။ ဝီစိ - ကူးခပ်မလွယ် လှိုင်းကြီးလယ်သို့။ ယန္တိ- သွားရောက် ကူးသန်း လွန်ပင်ပန်း၍ မချမ်းမသာရှိကြကုန်၏။ တံ- ထိုငါတကားဟု ထောင် လွှားရေကို မခံလိုသောမာနကို။ ဝန္တာ- ထွေးအန်ပယ်၍ လှိုင်းမမိပဲ ငါးရှိရေသေ ရာ၌ အသာခွဲနှင့် ငုပ်နေကုန်သော မိကျောင်းတို့သည်။ သုခံ- မပင်ပန်း ချမ်းသာ နေခြင်းသို့။ ယန္တိဣဝ- ရောက်ကုန်သကဲ့သို့။ ဗဟုသုတ- ကျမ်းလာလောက သုတများဖြင့် အကြားအမြင် ရှိကုန်သော လူရှင်အများ ယောက်ျား မိန်းမတို့ သည်။ နိမုဇ္ဈမုဇ္ဈနေ- တောချုံ ပိတ်ပေါင်း ရှိချောက် မြောင်းမှာ၊ စိတ်ကောင်း မွေးမြူ တရားယူ၍ လူသမတော့အောင် လျှိုးငုပ်ခြင်း၊ မြို့နီးလူလယ် စကားကြယ်၍ စံပယ်တင့်ရွမ်း ခြံမြဲခြံမြဲမမ်းမျှ ခြီးမမ်းဟိုးကျော် ထင်ပေါ်ခြင်းဟူသော ငုပ်ခြင်း၊ ပေါ်ခြင်းနှစ်ပါး၌။ ဆေကာ- မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့ခံကျန်း သန်စွမ်းလိမ္မာကုန်၏။ တေ- ထိုလိမ္မာသန်စွမ်း ခံကျန်းရဲဝံ့ မကြောက်မရွံ့ကုန်သော သုတရှင်တို့သည်။ မာနေန- ငါတကားဟု ထောင်လွှားဘာကို မခံလိုသောမာနဖြင့်။ ဝါ- ကြောင့်။ ဝီစိ - အမေးအမြန်းထူ လူသူဆူလှောင် ဘုန်းခေါင်ဘုန်းဖျား၊ လပ်သပ် ပေါများ လောကဓမ်ရှစ်ပါး တရားအရပ်ရပ် ကူးခပ်မလွယ် လှိုင်းကြီးလယ်သို့။ ယန္တိ- ရောက်၍ပင်ပန်း မချမ်းမသာ ရှိကြကုန်၏။ တံ- ထိုငါတကားဟု ထောင်လွှား ဘာကို မခံလိုသောမာနကို။ ဝန္တာ- ထွေးအန်ပယ်၍ လှိုင်းမမိပဲ ရေရှိမြိုင်သာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ အသာလျှိုးငုပ်၍ နေကြကုန်သော သုတရှင်တို့သည်။ ဥတ္တမံ- မြတ် သော။ သုခံ- ဝိဝေကချမ်းသာ၊ စျာန်ချမ်းသာ၊ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာသို့။ ယန္တိ- ရောက်ကြကုန်၏။

(၂) ဘဝတံ-ဣဝပေစ္စ နိဗ္ဗာန်ရသည်တိုင်အောင် ကြီးပွားသည့်အဖြစ်ဟုဆိုအပ် သော။ သုခံ- ချမ်းသာနေခြင်းကို။ မာနဝန္တာ- နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း ရှိသော အမျိုးကောင်းသမီးသားသည်။ မာနဝါ- သဠေးသူကြွယ် ကုန်သည် လူရတတ်ကြီး မဖြစ်မနေရ ကျမ်းဂန်ပိဋကတ်တတ်မြောက်လိမ္မာ ဆရာကြီးမဖြစ် မနေရဟု ရှေးဥျား အစက ငါတကားဟု ထောင်လွှားခြင်း မာန ရှိသည်ဖြစ်၍။ အန္တာ- ကြယ်ဝ ဖြင့်ပြီး ဆရာကြီးဖြစ်မြောက် ကြံတိုင်းပေါက်သော အဆုံး၌။ မာနဝန္တာ-အစွယ် ကျိုးသောမြေလို ဥျားချိုကျိုးသော နွားလား၊ ခြေသုတ် ကြီးဝန်းအလား၊ ထောင် လွှားသောမာန်ကို ထွေးအန်ဖြတ်ဆုတ် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို အသာ ကုပ်ကုပ် အားထုတ်၍နေသည်။ ဘဝတံ- ဘဝတု- ဖြစ်စေသတည်း။ မာနော- သံသရာအစဉ် ဆင်းရဲအင်ကို ချဲ့ထွင်တတ်သော ပပဉ္စတရား သုံးပါးတွင် ပါဝင်သော မာနသည်။ နော- ငါတို့၏။ ကုလမ္ပိစ- တမျိုးတဆွေလုံးကို၎င်း။ သအာသာနံ- မိမိ၏ကြီးပွား ဖွံ့စည် တည်နေရာဖြစ်သော။ ဝါ- သူတော်ကောင်းတို့၏ ကြီးပွားဖွံ့စည် တည်နေရာ ဖြစ်သော။ သာသနံပိစ- ပရိယတ်၊ ပတိပတ်၊ ပဋိဝေဓ အပြား သာသနာသုံးပါးကို ၎င်း။ မာဟန္တု- မဖျက်မဆီးပါစေလင့်။

(၃) ဓနာလှူနံ- ဥစ္စာများစွာ ရှိကုန်သော သဋ္ဌေး သူကြွယ်၊ ကုန်သည် လူရတတ် တို့၏။ မာနော- ငါတကားဟု ထောင်လွှား မော်ကြားခြင်းမာနသည်။ မလံ-လူမုန်း စရာ ဥစ္စာရှိကျိုးမနပ် လိမ်းကပ်သော အညစ်အကြေးမည်၏။ သော-ထိုမာနသည်။ အတ္တုက္ကံသေန - သူ့ကို အောက်ထား ကိုယ်ကိုမြှောက်စား မော်ကြားခြင်းဖြင့်။ ပါကဋ္ဌော - မှန်ကင်းတံမ်းခွန် မာနလှူနံသော သူပါတကားဟု ထင်ရှား လူမုန်း အောင် ပြုတတ်၏။ တသ္မာ- ထို့ကြောင့်။ အတ္တာနံ - မိမိကိုယ်ကို။ နဉ္ဇက္ကံသေ- မမြောက်မစား မမော် မကြားရာ။ သကံမလံ - မာနတည်းဟူသော မိမိအညစ် အကြေးကို။ မာဝိဘာဝေ- ထင်ရှား မြောက်ကော် မဘော်မပြရာ။

(၄) သုတာလှူနံ- အကြားအမြင် ပညာရှိကုန်သော ဓမ္မကတိက စာချ ပုဂ္ဂိုလ် ကျော် ဆရာမော်တို့၏။ မာနော- သည်။ မလံ-လူမုန်းစရာ ပညာရှိကျိုး မနပ် လိမ်းကပ်သော အညစ်အကြေးမည်၏။ သော- သည်။ အတ္တုက္ကံသေန-ဖြင့်။ ပါ ကဋ္ဌော ၏။ တသ္မာ-ကြောင့်။ အတ္တာနံ-ကို။ နဉ္ဇက္ကံသေ-ရာ။ သကံမလံ-ကို။ မာဝိဘာဝေ- ထင်ရှား မြောက်ကော် မဘော်မပြရာ။ ။ ဤတရားဂါထာများ သည်လည်း၊ ပမာဒ, အသံယမအပေါက်တို့ကို ပယ်ဖျောက် ဖါးထေးဘို့ရန် ကောင်းလှ၏။

- (၁) မက္ကဋ္ဌော ပဉ္စဒ္ဓါရာယံ၊ ကုဋ္ဌိကာယံ ပသက္ကိယ။
ဒ္ဓါရေနာနုပဝိယေတိ၊ သန္ဓယန္တော မဟံမဟံ။
- (၂) ထေ ဂဏှထ ဝါရေထ၊ မက္ကဋ္ဌံ ကုဋ္ဌိသာယိနံ။
ယော နေတံ ဂဏှိတုံ သက္ကာ၊ သော ဒုက္ခာ နပ္ပမုစ္စတိ။
- (၃) ထေ ဂဏှထ ဝါရေထ၊ မက္ကဋ္ဌံ ဒ္ဓါရစာရိနံ။
ယော စေတံ ဂဏှိတုံ သက္ကာ၊ သော သုခါ န ဝိဟာယတိ။

မျောက်ဂါထာ-၃။

(၁) မက္ကဋ္ဌော - စိတ်တည်းဟူသော မြောက်ရိုင်း မျောက်လှောင် မျောက် ပြောင်တောင်သည်။ ပဉ္စဒ္ဓါယံ - ဒ္ဓါရငါးပါး တံခါးငါးပေါက်ရှိသော။ ကုဋ္ဌိ ကာယံ- ခန္ဓာအိမ်ကုဋ္ဌိ၌။ ပသက္ကိယ- ဝင်နေ ခိုအောင်း၍။ မဟံမဟံ- အဘန်တလဲလဲ။ သန္ဓယန္တော - သရက်ပိန္နဲ နှဲထောက်သျှာ မာလကာပွင့်သီး ဥယျာဉ်ကြီး အသွင် ဝန်းကျင်ပတ်နေ ကာမဂုဏ်ငါးထွေကို ဆုတ်ချေမေ့နှောက် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ထိပါးတိုက်ခိုက်လျက်။ ဒ္ဓါရေန - တံခါးငါးပေါက်ဖြင့်။ အနုပရိယေတိ- လှည့်လည် ပြေးသွား ကစားမြူးပျော်၍နေ၏။

(၂) ထေ - လာကြကုန်။ ကုဋ္ဌိသာယိနံ - ခန္ဓာအိမ် ကုဋ္ဌိဝယ် ဇမ္ဗယ်ခိုအောင်း လည်းလျောင်း အိပ်နေသော။ မက္ကဋ္ဌံ - ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ် ဥယျာဉ်ကြီးကို

ဖျက်ဆီးချိုးဘဲ ဆောင်ယူခဲ့၍ သွင်းထဲ ရှုပ်ပွေ့ စိတ်မေ့ဟက်လေကို။ ဂဏှထ- ရှေ့
 နောက် ပိတ်လှောင် ကျော့ကွင်း ထောင်၍ မိအောင်ဖမ်းကြကုန်။ ဝါရေထ-
 နောက်ကိုတဘန် မလာပြန်အောင် ခြောက်လှန်တားမြစ် နှင်ပစ်ကြကုန်။ ယော-
 အကြင်သူသည်။ တံ- ထိုစိတ်တည်းဟူသော မျောက်ပျက်ကို။ ဂဏှိတံ- သမထ
 ဝိပဿနာ ပညာတုံပုံနှောင် ကျော့ကွင်း ထောင်၍ မိအောင် ဖမ်းယူခြင်းငှါ။
 နသက္ကာ- မစွမ်းနိုင်။ သော- ထိုသူသည်။ ဒုက္ခာ- အပါယ်ငရဲမှ။ နပမ္မစွတိ- မလွတ်
 မြောက်နိုင်။

(၃) ထေ- လာကြကုန်။ ဒွါရစာရီနံ- တံခါးငါးပေါက်ဖြင့်၊ ခုန်ပေါက်ထွက်ဝင်
 ပျော်ရွှင်မြူးစား ပြေးလွှား လှည့်ပတ်၍ နေသော။ မက္ကဋ္ဌံ- စိတ် တည်းဟူသော
 မျောက်ရိုင်း၊ မျောက်ချော်ကို။ ဂဏှထ- ကုန်။ ဝါရေထ- ကုန်။ ယောစ- အကြင်သူ
 သည်ကား။ တံ- ထိုစိတ်တည်းဟူသော မျောက်မိုက်ကို။ ဂဏှိတံ- ငှါ။ သက္ကာ-
 တတ်စွမ်းနိုင်၏။ သော- သည်။ သုခါ- လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာမှု။
 နဝိဟာယတိ- မဆုတ်ယုတ်နိုင်။

- (၁) ပစ္စယေ လက်ကိုင်မပြုရာ၊ လွဲအပ်ရာ လက်ထောက် သဒ္ဓဟံ။
 ဖိုချောင်ယံ နပုဝိသေယျ၊ သံဃေ ဘာဇေ ရသမျှကို။
- (၂) စတဿေတာ ပတိပဒါ၊ ဧစွာနေရန်ဘို့ ပစ္စယော။
 ဝုစ္စတေ စာယမေးဂါထာ၊ ဧလိကြသုတို့ သိက္ခိယာ။

ဧဂါထာ-၂။

(၁) ပစ္စယေ- ရွှေငွေစပါး ဆီဆား ငပိ အစရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို။ လက်ကိုင်
 မပြုရာ- လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ကိုယ်တိုင် ဝေခြမ်း ဟော့ရမ်းသိုမှီး သိမ်းဆည်း ခြင်းကို
 မပြုသင့်ရာ။ သဒ္ဓဟံ၊ သဒ္ဓဟိတဗ္ဗံ- ထက်အောက်မခြား အများကြည်ညိုအပ်သော။
 လက်ထောက်- အရှည်မြင်သီး လက်ထောက် တပည့်ကြီးကို။ သဒ္ဓဟံ- သဒ္ဓဟန္တော-
 အလိုလို မကြံစည် ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍။ လွဲအပ်ရာ - ပရိသတ်ဝန် ပစ္စည်း ဝန်ကို
 လွဲသွန်အပ်ထားရာ၏။ ဖိုချောင်ယံ - ထမင်းချက်ဖို ပစ္စည်းသို့သော ခန်းချောင်ယံ
 သို့။ နပုဝိသေယျ- ချက်ပြုတ်စီရင် အစားမင်၍ မဝင်မကပ်ရာ။ ရသမျှကို- ဆေးဘော်
 ဝါးဘော်ကို ချန်လှပ်၍ ရတပ်သမျှ ပစ္စည်းကို။ သံဃေ - ညီညွတ် စည်းဝေးရာ
 အပေါင်း၌။ ဘာဇေ- ဝေဘန် လူဒါန်းရာ၏။

(၂) စတဿော- လေးပါးကုန်သော။ တောပတိပဒါ- ဤကျင့်ဝတ်တို့သည်။
 ဧစွာနေရန်ဘို့- ဧးးလူလူ မပူမပန် နေရဘို့အလို ငှါ။ ပစ္စယော- လွန်စွာကောင်း
 သော အကြောင်း ပကတူပ နိဿပစ္စည်း ကရားကြီးပေတည်း။ အယံစဂါထာ- ဤ

ဂါထာကိုလည်း။ ဧဂါထာ-ဧဂါထာဟူ၍။ ဝုစ္စတေ- ခေါ်ဆိုပညပ် သမုတ်အပ်
၏။ ဧလိကြသုဘူ-ဧဧလူလူ မပူ မပန် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်ပင်၊ နေထိုင်ချင်သော
လူကြီးလူကောင်း၊ ဘုန်းကြီးကောင်း တို့သည်။ သိက္ခိယာ - သင်အပ် ကျင့်အပ်
အားထုတ်အပ်၏။

ပစ္စည်းကိုယ်တိုင်၊ လက်ကိုင်မမှု၊ များကြည်သူကို၊ ကြည်ဖြူ လှဲဆောင်၊
ဖိုခန်းချောင်ကို၊ ကွင်းရှောင်ဝေးက၊ ရသမျှကို၊ ညီမျှဝေနိုင်၊ ဤလေးခိုင်
သည်။ ။ကျောင်းထိုင်လူကြီး ဧဘို့တည်း။

ဧလင်္ကာ-၁။

ဤမျောက်ဂါထာ၊ ဧဂါထာ၊ ဧလင်္ကာတို့လည်း အပေါက် ဖါထေးဘို့ရန်
ကောင်းလှ၏။ သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကြကုန်သော အမျိုးကောင်း သမီးသားတို့
သည်၊ ကြီးစား၍ ဖါထေးပိတ်ဆို့နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

တတိယတွဲပြီး၏။

ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်း

စတုတ္ထ

နမော အစ္ဆိဒ္ဓဿ ဝဇီရသင်္ဘာသမတသရီရဿ။

၇၃-သံဝေဂဖြစ်ပွားရန် တရားဥယျောဇဉ်ပါဌ်အနက်
အဓိပ္ပာယ်

သံဝေဂနည်းပါးသည်ဖြစ်၍ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးကို မပွားများနိုင်၊ လက်ခိုင်စိတ်ချ
လျှော့ဆုတ်၍ နေကြသောကြောင့်၊ အာလသျှပမာဒ စသော ခြောက်ပါးသော
အပေါက်ဘို့ဖြင့်၊ အသွင်းသွင်း အပေါက်ပေါက်၊ လောက်ကိုက်ခြစား၊ အဝတ်၊
ပုဆိုး၊ အိုးခွက်၊ တောင်းပလုံးအလား၊ အသုံးမများ ရှိနေကြသည်ဖြစ်၍၊ သံဝေဂ
တရား ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးတို့ကို ပွားများစေခြင်း အကျိုးငှါ၊ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်
သာသနဒါယကာ မင်းတရားကြီးထံ ရေးသွင်း၍ မင်းတရားကြီး ခြီးမွမ်းနှစ်သက်၊
သမီးတော်ကြီးပုံနှိပ်စေလျက် လူဒါန်းဝေငှဘူးသော သံဝေဂတရားရှေ့သွားရှိသော
ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးတို့ကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဆယ်ပါးတို့နှင့် စပ်ဟပ်နှီးနှော၍ ပြုအပ်သော
“ဝိသုဒ္ဓိဒီပနီ” မည်သော “ရှုဘူသီ” ကို၊ မကွယ်မပျောက်ရအောင် ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်း
တွင်းသို့ ထည့်သွင်းပုံနှိပ်အပ်သတည်း။

အာစာရ ကုလပုတ္တ ဓမ္မမာမက လဇ္ဇီပေသလ သိက္ခာကာမ သံသာရဏယ
ဘီရုကဖြစ်ကြကုန်သော အမျိုးကောင်းသမီးသားတို့သည်၊ ဘဝများစွာ သံသရာ
ကာ ခါခါဘန်များ ခံစား၍မဝ ပျော်ပါး၍ အားမရနိုင်သော ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊
ငှက်၊ ခြ၊ ပရွက်တို့မှ မလွတ်ကြ၊ သဗ္ဗသန္တက ဗဟုသာဓာရဏ လောကီယ စည်းစိမ်
လပ်လာဘဂုဏ်သိရ်ကို မမြှန်မရှက်မနှစ်သက်ပဲ၊ ဇီဝိတိန် ကိုယ်အသက်၌ မငဲ့ကွက်
မတွယ်တာ၊ အလုံးစုံသော ပလိဗောဓကြီးငယ်ကို ပယ်ခွါလျက်၊ လွန်စွာမဟေး
ဇာတိဘေး စသည်တို့၏ ကင်းလွတ်ရာ၊ ခေမာနဂရ အဘယပုရ အသင်္ခတခတ်
နိဗ္ဗုတာ အောင်ရပ်သို့ ဖြောင့်မတ်စွာ ရောက်ကြောင်း ဆိပ်ကမ်းကောင်း တူမျှ
မင်းလမ်းမ ဥပမာ၊ ဤဆိုလတ္တံ့ သော ဝိသုဒ္ဓိလမ်းစခမ်း ဤဆိုလတ္တံ့ သောဆိပ်ကမ်း
သို့၊ ကူးသန်းသက်ဆင်းကြ၍ ဘေးကင်းရန်ကေန၊ မုချမှန်လှသော နိဗ္ဗာန်အောင်ချာ
ပြည်ခေမာသို့ လျင်စွာထုတ်ချောက်၊ ဤဗရားသာသနာတော်မြတ် မျက်မှောက်၌
ပင်၊ ရောက်အောင်ကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

အတ္တဒတ္တံ ပရတ္တေန၊ ဗဟုနာပိ နဟာပယေ။
အတ္တဒတ္တမဘိညာယ၊ သဒတ္တပုသုတော သိယာ။

အတ္တဒတ္တံ-ပရမာဏုမူအလား အနည်းငယ်မျှသော ကိုယ့်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွားကို။ ဗဟုနာပိ-မြင်းမိုရ်အလား အလွန်ပင်များငြားသော်လည်း။ ပရတ္တေန-ကျေးကျွန် တိုင်းကားသား၊ မယား စသောသို့တပါး တို့၏စီးပွားတွက်တာကြောင့်။ ပဏ္ဍိတော- ပညာဉာဏ်ရှိ လူကဝိသည်။ နဟာပယေ-မဆုတ်မယုတ် စေသင့်ရာ။ အတ္တဒတ္တံ- ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွားကို။ အဘိညာယ-နဘူးလက်တင် ဆင်ခြင်နှိုင်းညှိ အထူးသိ၍။ သဒတ္တပုသုတော- ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွား၌သာ လပ်လျား မမေ့ လေ့ကျက် အားထုတ်သည်။ သိယာ-ဖြစ်သင့်ရာ၏။ ။ အဓိပ္ပာယ်ကား။ ပရမာဏုမူ အလား ကိုယ်စီးပွား၏ ပျက်ပြား ဆုတ်ယုတ်အံ့သည်ကိုမြင်လျှင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်အလား အလွန်များသော သူတပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မဆောင်မရွက် မငဲ့ကွက်ရာ၊ ကိုယ်စီးပွားကိုသာ လပ်လျားမရှိ သတိမကွာ အားထုတ်ရာသည်။ ကိုယ်ကျိုးလည်း မပျက်ပြား၊ သူ့ စီးပွားလည်းများပြားက စဘုတ္တပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍၊ စင်စစ် ခြီးမှုမ်းထိုက် ပေသည်။ (အဓိပ္ပာယ်)

ဥဒယဗ္ဗယသင်္ခါရေ၊ နိဗ္ဗိန္ဒိတှာန ပဏ္ဍိတော။
သကိစ္စံ အနုယုဉ္ဇေယျ၊ မောဃိကာလံ နခေပယေ။

ပဏ္ဍိတော-ပညာရှိသော အမျိုးကောင်းသမီး၊ သားသည်။ ဥဒယဗ္ဗယ သင်္ခါရေ- ဖြစ်လျှင်ပျက်စဲ မမြဲလေတုံ တေဘုမ္မကသင်္ခါရတရား၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၌။ နိဗ္ဗိန္ဒိတှာန- နဘူးလက်တင် ဆင်ခြင်မှုင်မေ့ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍။ သကိစ္စံ-သီလ၊ သမာဓိ၊ ဝိပဿနာ ဟူသော မိမိကိစ္စကိုသာလျှင်။ အနုယုဉ္ဇေယျ-နေ့ယော ညဉ့်ပါ အခါမစဲ အမြဲ မကွာ အားထုတ် ကျင့်သုံးရာ၏။ မောဃိကာလံ-တသက်လျှာမျှ တဝမ်းဝကာ လိုရာမပြီး အချည်းနှီးသော ကာလကို။ နခေပယေ- မကုန်မခန်း မကျွမ်းစေရာ။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဖြစ်လျှင်ပျက်စဲ မမြဲကြသော တေဘုမ္မက သင်္ခါရတရား၊ ကုန်ပြီးရှိဆဲမရသေးသော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို၊ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒတရားဖြင့်၊ နှားငတ်ရေကျအလား မလိုက်စားပဲ၊ နဘူးလက် တင် ဆင်ခြင်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာတရားဖြင့် စဉ်းစားစေ့စေ့ ဆင်ခြင် ငြီးငွေ့သည် ဖြစ်၍၊ သီလ၊ သမာဓိ ဝိပဿနာဟူသော မိမိကိစ္စကိုသာ၊ နေ့ညမယုတ် အားထုတ် ရာသည်။ (အဓိပ္ပာယ်)

အနာဒိကော ယံ သံသာရော၊ ပုဗ္ဗာကောဋ္ဌိ နနာယတိ။
ဧဝံ ဒီသရတ္တံ ဒုက္ခံ၊ တိဗ္ဗံ ပစ္စနုဘူတကံ။
ဗျသနံ ပစ္စနုဘူတံ၊ ကဋ္ဌသီ ဝံဗိုတာ ဗဟံ။
ယာဝဉ္စ သဗ္ဗသင်္ခါရေ၊ အလမေဝ နိဗ္ဗိန္ဒိတုံ။

အယံသံသာဓရာ- ဤခန္ဓာ, အာယတန, ဓာတ်တို့၏ အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သံသရာသည်။ အနာဒိကော- အစမရှိ။ ဗုဒ္ဓဉာဏေနာပိ- အကြွင်းမချန် သံဝေဘန်သော သမန္တစက္ခု သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သော်လည်း။ ပုဗ္ဗာကောဋီ- အစရှည်ဝေး ရှေးဖြစ်သောအစွန်းကို။ နနာယတိ- မသိအပ်နိုင်။ ဝေဒီသရတ္တံ- သို့စဉ် ရှည်ကြာ သံသရာ ကာလပတ်လုံး။ ဒုက္ခံ- နည်းငယ်သော ဆင်းရဲကိုလည်း။ ပစ္စန္ဒဘူတကံ- ခံစားရဘူးလှပြီ။ တိဗ္ဗံ- စပ်ခါး ခံခက် ထက်မြက်ကြီးမားသောဆင်းရဲကို လည်း။ ပစ္စန္ဒဘူတံ- ခံစားရဘူးလှပြီ။ ဗျသနံ- ဆွေမျိုး စည်းစိမ် ဂုဏ်သိရ်သီလ စသည် ပျက်ခြင်းဆင်းရဲကိုလည်း။ ပစ္စန္ဒဘူတံ- ခံစားရဘူးလှပြီ။ ကဋ္ဌသီ- သင်းချိုင်း မြေကြီးကိုလည်း။ ဗဟံ- များစွာ။ ဝဇ္ဇိတာ- ပွားစေဘူးလှပြီ။ ယာဝဉ္ဇ, အတိဝိယ- အတိုင်းထက် အလွန်ပင်။ သဗ္ဗသင်္ခါရေ- အလုံးစုံသော ဘုံသုံးဆဲ့တပါး သင်္ခါရ တရား၌။ နိဗ္ဗန္တိတုံ- ပျင်းရိမိုင်မေ့ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ။ အလမေဝ- သင့်လျော်လှတော့ သလျှင်ကတည်း။

အဓိပ္ပာယ်ကား- ပဒေသရာဇ်, ဧကရာဇ်, စကြာမန္ဓာတ်, သကြား သုယာမ်, သန္တုဿိက, စသော လူမင်း နတ်မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရသည်လည်း အပိုင်းအခြားမရှိ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်သည်လည်း အခေါက် မရေတွက်နိုင်ပြီ။ အဝီစိ စသော ငရဲ, တိရစ္ဆာန်, ပြိတ္တာ, အသုရကာယ်, အပါယ် လေးရပ်တို့၌လည်း လစ်လပ်သော အရပ်အကွက်မရှိပြီ။ တွေ့ဘူး, ပေါင်းဘူးသော အဟောင်းချည်း ဖြစ်၍ အသစ်မရှိသော ဤသံသရာဝယ်၊ လွန်စွာငြီးငွေ့ဘွယ် ကောင်းလှပြီ။ ဟုတ် တိုင်းကိုသိသဖြင့်၊ အသင့်ကို နှလုံးသွင်းနိုင်သော ကိုယ်တွင်း တရားရှိသော အမျိုး ကောင်းသမီးသားတို့သည် ငြီးငွေ့သင့်လှကြပြီ။ (အဓိပ္ပာယ်)

အဓိသီလာဓိစိတ္တာနံ၊ အဓိပညာယ သိက္ခနာ။
 အတ္တကိစ္စန္တိ ဝိညေယျာ၊ နာညာ ကာမဂဝေသနာ။

အဓိသီလာဓိ စိတ္တာနံ- ငါးပါး, ရှစ်ပါး, ဆယ်ပါးသော သီလ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ ဟူသော အဓိသီလသိက္ခာ, ကသိုဏ်းစသော လေးဆယ်သော အာရုံတို့၌ ရအပ်သော သမာဓိ ဟူသော အဓိစိတ္တ သိက္ခာတို့ကို၎င်း။ အဓိပညာယ- ဝိပဿနာဆယ်ဖြာ မဂ်ဖိုလ်ဟူသော အဓိပညာသိက္ခာကို၎င်း။ သိက္ခနာ- သင်ခြင်း, ကျင့်ခြင်း, အား ထုတ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ အတ္တကိစ္စ- စီးပွားရှိသော မိမိကိစ္စမည်၏။ ဣတိ- သို့။ ဝိညေယျာ- စိတ်ယူစွဲမှတ် သိအပ်ရာ၏။ အညာ- သီလ, သမာဓိ, ပညာမှတစ်ပါးသော။ ကာမဂဝေသနာ- တသက်လျာမျှ တဝမ်းဝကာ ချမ်းသာရာဘို့ ငါးဖြာကာမ၊ ဝတ်စားစည်းစိမ်ကို ရှာတွေ့ရခြင်းသည်ကား။ နအတ္တကိစ္စ-စီးပွားရှိသော မိမိကိစ္စ မဟုတ်။ ဣတိ- သို့။ ဝိညေယျာ- ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ သီလ, သမာဓိ, ပညာ ဟူသော ကိစ္စသုံးပါးသည်သာ ဝေသာကီ
လောကုတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာဘဝ စီးပွားရှိသော မိမိကိစ္စမည်၏။ ဤမှ
တပါး ရေတွက်ဘွယ်များပြားသော ကာမဂုဏ်ငါးပါး အဆောက်အဦ ပြုမူသမျှ
အလုံးစုံသောကိစ္စသည်ကား၊ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား မရှိသောကြောင့်၊ မိမိကိစ္စ
မမည်ချေ။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရှိသော မိမိကိစ္စကိုသာ ဇန, ည မယုတ် အားထုတ်
ရမည်။ (အဓိပ္ပာယ်)

ကတိဟံ စရေယျ သာမညံ၊ စိတ္တံ စေ နနိဝါရယေ။
ပဒေပဒေ ဝိသီဒေယျ၊ သင်္ကပ္ပါနံ ဝသာနုဂေါ။

စိတ္တံ- ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌ အာရုံရှိသမျှတို့၌၊ ကျတတ် ရောက်တတ်သည် ဖြစ်၍၊ တော
မျောက်နှင့်တူလျော် လှုပ်ပေါ်လော်လည် မတည်ကြည်သော စိတ်မိုက်ကို။ စေ
နနိဝါရယေ-စည်းခြံ ခုန်လွှား ကောက်ပင်ကိုစားတတ်သော နွားဆိုး နွားညစ်ပမာ
သတိပညာဟူသော နှင်တံ တံဖျာဖြင့် သိမ်းရုတ်၍ မထိန်းအုပ် မစောင့်ရှောက်သည်
ဖြစ်အံ့။ ကတိဟံ- အဘယ် နှစ်, ရက်, အဘယ်ကာလ, အဘယ်ခဏမျှ။ သာမညံ-
ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ်သော သူမြတ်တို့၏ အကျင့်ဖြစ်သော သီလ, သမာဓိ,
ဝိပဿနာတရားကို။ စရေယျ- အားထုတ်ကျင့်သုံး နှလုံးသွင်းနိုင် ချေအံ့နည်း။
ကောဟံပိ- တနေ့, တရက်, တမနက်မျှလည်း။ နစရေယျ- အားထုတ်ကျင့်သုံး နှလုံး
မသွင်းနိုင်ရာ။ သင်္ကပ္ပါနံ-မိစ္ဆာဝိတက် စိတ်ပျက်စိတ်ဖျင်းတို့၏။ ဝသာနုဂေါ-အလို
အကြိုက်သို့သာ၊ အစဉ်တစိုက် လိုက်တတ်သော လူလေ, လူပေါ့သည်။ ပဒေပဒေ-
မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်းသော အာရုံ၌။ ဝါ- ခြေလမ်းတိုင်း ခြေလမ်းတိုင်း၌။
ဝိသီဒေယျ- သံသရာဝဲ ဆင်းရဲအပေါင်း ရှံညှန်ပျောင်းမှ ဥျးခေါင်းမမော် မပေါ်
စုတ်စုတ် မြုပ်လေရာ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ သံသရာဝတ် ဘဝညွတ်မှ မလွတ်ကြသေးကုန်သော သုံးဘုံသား
တို့၏ ဓမ္မတာသဘောသည်၊ လာဘ, အလာဘာ၊ ယဿ, အယဿ၊ နိန္ဒာ, ပသံသာ၊ သုခ
ဒုက္ခ ဟူသော လောကဓမ်ဓမ္မနှင့် တွေ့ရမြဲ ကြုံရမြဲဖြစ်၍၊-

အစိန္တိတမ္ပိ ဘဝတိ၊ စိန္တိတမ္ပိ ဝိနဿတိ။
နဟိ စိန္တာမယာ ဘောဂါ၊ ဣတ္ထိယာ ပုရိသဿ ဝါ။

အစိန္တိတမ္ပိ- မကြံမစည်ပဲလည်း။ ဘဝတိ- ဖြစ်လာတတ်၏။ စိန္တိတမ္ပိ- ကြံစည်ပါ
ငြားသော်လည်း။ ဝိနဿတိ- ပျက်စီးတတ်ချေ၏။ ဟိသစ္စံ- ဟုတ်မှန်လှ၏။ ဣတ္ထိ
ယာဝါ- မိန်းမအား၎င်း။ ပုရိသဿဝါ- ယောက်ျားအား၎င်း။ ဘောဂါ- စည်းစိမ်
ဥစ္စာတို့သည်။ နစိန္တာမယာ- ကြံလိုက်တိုင်းမပြီးနိုင်ကုန်။ ။သဗ္ဗာ သမ္ပတ္တိ ဝိပတ္တိ
ပရိယောသာနာ။ ။သဗ္ဗာ- လူ့ ရပ်နတ်ဘုံ အလုံးစုံသော။ သမ္ပတ္တိ- ပြည့်စုံခြင်း
သည်။ ဝိပတ္တိပရိယောသာနာ- ပျက်စီးခြင်းသာလျှင် အဆုံးရှိချေ၏။

တဿေဝ တေန ပါပိယျော၊ ယော ကုဒ္ဒံ အပ္ပဋိကုဇ္ဈတိ။
ကုဒ္ဒံ အပ္ပဋိကုဇ္ဈန္တော၊ သင်္ဂါမံ ဇေတိ ဒုဇ္ဇယံ။

ယောနုရော- အကြင်သူသည်။ ကုဒ္ဒံ- မျက်မာန်လှိုက်ဆူ ရန်မူလာသောသူဘာပါး
ကို။ ပဋိကုဇ္ဈတိ- ရန်တုံ့မူ၏။ တေန- ထိုသို့ ရန်တုံ့မူခြင်းကြောင့်။ တဿေဝ- ထိုသူ
အားသာလျှင်။ ပါပိယော - အလွန်အကျူး အထူးသဖြင့် ယုတ်မာခြင်းသည်။
ဟောတိ- ၏။ ကုဒ္ဒံ- မျက်မာန်လှိုက်ဆူ ရန်မူလာသောသူဘာပါးကို။ အပ္ပဋိကုဇ္ဈန္တော-
ရန်တုံ့မူသောသူသည်ကား။ ဒုဇ္ဇယံ - အောင်နိုင်ခဲ့သော။ သင်္ဂါမံ - ရန်စစ်ကို။
ဇေတိ- အောင်သည်မည်၏။

တေဒေဝ အဟံ မညေ၊ ဗာလဿ ပဋိသေဓနံ။
ပရံ သင်္ကပိတံ ဉာတော၊ ယော သတော ဥပသမ္ပတိ။

မာတလိ- မာတလိနတ်သား။ ယော- အကြင်ပညာရှိသည်။ ပရံ- သူတံပါးကို။
သင်္ကပိတံ - ဒေါသအမျက် ဟူးဟူးထွက်သည်ကို။ ဉာတော- သိ၍။ သတော - သတိ
ဖြင့်ချုပ် ထိန်းအုပ်စောင့်စည်းလျက်။ ဥပသမ္ပတိ - ငြိမ်သက်စွာနေ၏။ တဿ- ထို
ပညာရှိ၏။ တေဒေဝ- ထိုငြိမ်သက်ဆိတ်ညံ့ သည်းခံ၍နေခြင်းကိုသာလျှင်။ ဗာလဿ-
သူမိက်ကို။ ပဋိသေဓနံ - ဟန့်တားဘိစီး ဖျက်စီးအောင်မြင်ကြောင်းဟူ၍။ အဟံ-
နတ်တို့သနင်း ငါသိကြားမင်းသည်။ မညေ- သိမှတ်ထင်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် စိတ်နှလုံးကို ဆုံးမနှိပ်ကွပ်ခြင်းမရှိပဲ၊ လာဘ၊ ယသ စသော
ဣဋ္ဌာရုံ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို ကံအားလျော်စွာရ၍ စိတ်လိုရှိသမျှ လိုက်စားလျက်
မပြည့်စုံ သေးသည်ကို ရအောင် ရပြီးသည်ကို မပျက်စီးရအောင် ကြောင့်ကြ
အားထုတ်၍သာ ကာလကိုကုန်စေသော သူအား၎င်း၊ ရှေးကောင်းမှု နည်းပါး၍
အလာဘ၊ အယသ စသော အနိဋ္ဌာရုံတို့နှင့် တွေ့ကြုံသောအခါ၊ နှလုံးမသာ လွန်စွာ
ပင်ပန်းလှ၍ လာဘ၊ ယသစသော ဣဋ္ဌာရုံကာမဂုဏ်ကိုသာ စုံမက်တောင့်တလျက်
ကာလကို လွန်စေသော သူအား၎င်း၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ တွေ့တိုင်းသော အာရုံ
အလုံးစုံသော ဣရိယာပုထ် လေးပါးတို့၌ အကုသိုလ် စိတ္တုပ္ပါဒ်သာ ဖြစ်ပွား၍
အပါယ်လေးပါးတို့၌ နစ်မွန်းဘွယ်ရာသာများသည်။ ကုသိုလ်တရားဖြစ်ခွင့်ကို မရ
နိုင်ပြီ။ ထို့ကြောင့် လာဘ၊ အလာဘ စသည်ရှစ်ပါး၊ လောကဓမ်တရားနှင့် မကင်း
မှု၍ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ကျင်လည်ရကုန်သော ပညာရှိအမျိုးကောင်းသားတို့သည်။—

သဗ္ဗေ ကမ္မဿကာ သတ္တာ၊ ကမ္မံ သတ္တေ ဝိဘာဇတိ။
ဟိနပဏီတဘာဝါယ၊ နစိန္တာယ သမိဒ္ဓိနော။

သဗ္ဗေ - ကုန်သော။ သတ္တာ- တို့သည်။ ကမ္မဿကာ - ကံသာလျှင် မိမိဥစ္စာ
ရှိကုန်၏။ ဟိနပဏီတဘာဝါယ- ယုတ်သောမြတ်သောဖြစ်ခြင်းငှါ။ ကမ္မံ- ကံသည်။

သတ္တေ-တို့ကို။ ဝိဘာဇတိ- ခဲ့ခြင်းဝေဘန်၏။ သတ္တာ- တို့သည်။ စိန္တာယ- လိုတိုင်း
သောစိတ်အကြံဖြင့်။ နသမိဒ္ဓနော- မပြည့်စုံနိုင်ကုန်။ ။

ဤသို့ကမ္မဿကတာဉာဏ်ကို ရှေ့သွား နှလုံးထား၍ မပုဆိုးရှင်က ပိုးပေါင်ချင်
သည်။ ကျစ်စုံရှင်ကလည်း ဗလာမှန်းသည်ဟူသကဲ့သို့၊ ဆင်းရဲသူလည်း ပြည့်စုံလိုသည်။
မင်းခစားလည်း ရာထူးလိုသည်။ နိုင်ငံရှင်လည်း ကျန်းလုံးကိုလိုသည်။ ကျန်းလုံးရှင်
ကလည်း စကြာကိုတောင့်တသည်။ မြင်မြင်သမျှ ပုပုရွရွ သန်းကြမ်းပိုးမှစ၍၊ ဘယ်
သတ္တဝါတယောက်မျှ အလိုဆန္ဒ အဇ္ဈာသယ ပြည့်စုံကြသည်ဟူ၍မရှိ။ နတ္ထိ တဏှာ
သမာနဒီ- ဟောတော်မူသည်နှင့်ညီစွာ၊ ပကတိသောမြစ်ရေမှာ ရံခါရံခါပြည့်သေး
သည်။ တဏှာ ဟူသောမြစ်ရေမှာ ပြည့်ဝသောအခါဟူ၍မရှိချေ။ မပြည့်၍တောင့်တ
ပါသော်လည်း ကံသာလျှင်မူလဖြစ်၍ ကံပေးသမျှသာ ရချေသည်။ တောင့်တ
သော လောဘဇော စိတ္တပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျိုးမနပ် နိရတ္တကသာ ဖြစ်ချေသည်။ ရပြီး
သောအာရုံ ကာမဂုဏ်လည်း မီးပုံကြီးအတွင်းသို့ကျသော မို့လောင်စာအသွင်
မကြာခင်ချက်ခြင်း အနိစ္စတာလက်တွင်းမှာ ပျက်စီးယိုယွင်း ဘောက်ပြန်ခြင်းသို့
သာ ရောက်ရချေသည်ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးသို့ မလိုက်စားပဲ
တော်ရုံတွင်ကမ်းသတ် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော
သီလ၊ သမာဓိ၊ ဝိပဿနာဟူသောကိစ္စကိုသာ လိုရင်းမူလ မိမိကိစ္စဟုထင်မှတ်စွဲကပ်၍၊
လေးရပ်သော ဣရိယာပုထ်တို့၌ ဒုက္ခတွင်နစ်သော ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကိုသာ ဆောလျင်
စွာ ဘော်ထုတ်ရမည်။ (အဓိပ္ပာယ်)

ဤလောက၌ “ငွေယားသေက တဝမ်းဝသည်၊ ပဒါးသေက တဆွေဝသည်၊ သံ
သေလျှင် တပြည်ဝသည်” ဆိုကြသောစကားကဲ့သို့၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို
သုဂတိ၊ ဒုဂ္ဂတိဘဝ၊ သုခ၊ ဒုက္ခသို့ရောက်အောင် စိတ်တပါးတည်းသာဆောင်ရကား၊
စိတ်တခုသေလျှင် မရေတွက်နိုင်သော ဒုက္ခဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ တို့ကို
လွန်မြောက်သည်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊
ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ ဟူသော မီးတဆွဲတပါးငြိမ်းသည်။ ခပ်သိမ်းသော ဘေး
ဥဒ္ဓဝေကို အောင်မြင်သည်။ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနကို ရသည်။ ထို့ကြောင့်—

စိတ္တေန နိယတေ လောကော၊ စိတ္တေန ပရိကဿတိ။
စိတ္တဿ ဧကမဗ္ဗဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသမန္တဂူ။—ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

လောကော - သတ္တလောက သတ္တဝါဟူသမျှကို။ စိတ္တေန-စိတ်တခုတည်းသည်
သာလျှင်။ နိယတေ - ဆောင်အပ်၏။ လောကော - ကို။ စိတ္တေန - သည်သာလျှင်။
ပရိကဿတိ - လည်ဘွဲ့တပ်၍ ဆောင်အပ်သည့်အသွင် ဆွဲငင်အပ်၏။ ဧကမဗ္ဗဿ—
တခုသော ဝိဇာနန သဘောရှိသော။ စိတ္တဿ - စိတ်တခုတည်း၏ သာလျှင်။ ဝသံ-
လိုရာနိုင်ငံ သို့ အကြံသို့။ သဗ္ဗေဝ- ပုပုရွရွ သတ္တဝါ ဟူသမျှ တို့သည်ပင်လျှင်။ အန္တဂူ၊
မငြင်းမဆန် မလှန်နိုင်ပဲ အမြဲစိုက်စိုက် လိုက်ကြရကုန်၏။

အသီးတရာ အညှာတခုဆိုသကဲ့သို့ အသုံးစုံသော သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိဘဝ သုခ ဒုက္ခ သာဝဇ္ဇ အနဝဇ္ဇကမ္မတို့ကို စိတ်တခုထည်းသာ ဖြစ်စေသည်။ စိတ်ဟူသော ဤတရား သည် ဆုံးမ၍ ယဉ်ကျေးလျှင်လည်း အလွန် အကျိုးစီးပွားများ၊ မယဉ်ကျေးလျှင် လည်း အလွန် အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝ များရကား ငွေယားနှင့် အလားတူသည်။ ရှေ့ပန်းထိမ်သည် တို့၏ ရှေ့ငွေသည် အညစ်အကြေးမရှိက ပျောင်းပျောင်း အိအိ တန်ဆာဝိကတိကိုအလိုရှိတိုင်းပြု၍ ပါသကဲ့သို့ စိတ်သည်လည်း ရာဂ, ဒေါသ စသော အညစ်အကြေး ကင်းမင်းက မငြင်းမခါ လိုတိုင်း ပါသည်။ ယခု သွားမည်ဟု သန္တိဋ္ဌာန်စိတ်ချလျှင် ယခုပင်သွားဖြစ်သည်။ ယခုထမည်, ယခုထိုင်မည်, ယခုစားမည်, ယခုသောက်မည်ဟု သန္တိဋ္ဌာန် စိတ်ချလျှင် ယခုပင် စားသောက် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ယခုလှူဒါန်းမည်၊ ယခုသီလ သီတင်းဆောက်တည်မည်၊ ယခုပင် ကာမဂုဏ် ငါးပါး သားမယားစည်းစိမ် ဥစ္စာလယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းကိုစွန့်၍ ဘန်ရည်စွန်းသော သင်္သန်းဖြင့် ရသေ့ ရဟန်းပြုမည်။ ယခုပင် တောချုံ ချောက်မြောင်း ခိုအောင်း ဝင်ကာ နေ့ယောညဉ့်ပါ အခါမခြား သူတော်ကောင်းတရားကို အားထုတ် ကျင့် သုံးတော့မည် ကြံစည်မြဲမြံ သန္တိဋ္ဌာန် စိတ်ချလျှင် ယခုပင် အားထုတ် ကျင့်သုံးဖြစ် တော့သည်။ မြဲမြံမြဲမြံ သန္တိဋ္ဌာန်ချသော စိတ်တခုသာ လိုရင်း စင်စစ် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသော ယောက်ျား အမျိုးကောင်းသားတို့သည် စီးပွားရှိသော မိမိကိုစွဲကို သန္တိဋ္ဌာန်စိတ်ချလျက် နေ့ညမယုတ် အားထုတ်ကုန်ရာသည်။ (အဓိပ္ပာယ်)

ဤကား နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်ကြာဘို့ရာ သဒ္ဓါစည်ကား ဝီရိယ တက်ကြွား ဒေဝင် ဟောကြား ဆုံးမအပ်သော ဥယျောဇန် ဒေသနာတည်း။

၇၄-အကုသလ ကမ္မပထဝိနိစ္ဆယ

စီးပွားရှိသော မိမိကိုစွဲ ဟူသည်ကား ရာဂ, ဒေါသ, မောဟ, သီတဥဏှ စသော အဇ္ဈတ္တ, ဗဟိဒ္ဓဘေးရန်ကို သည်းခံ၍ ကျင့်ကြံအပ်သော သီလ, သမာဓိ, ဝိပဿနာ သုံးပါးတည်း။ ထိုသုံးပါးကို အားထုတ်လိုသောသူသည်၊ ရှေးဥျားစွာ အကုသလ ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါး, ကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို ပိုင်းခြား ဝေဘန် သင်အံ ကျက်မှတ်ရမည်။ ပါဏာတိပါတစသည်ကို ပြုသောအခါ သန္တိဋ္ဌာပကဇော စိတ္တုပ္ပါဒ်ကြောင့်ဖြစ်သော စောပနကာယ ဟူသော လှုပ်ရှားသော ကာယဝိညပ် သည်၊ ကာယကံပြီးကြောင်း ခေါ်ဝေါ်ရကြောင်းဖြစ်၍ ကာယဒွါရမည်၏။

ထိုကာယဒွါရ၌ များစွာဖြစ်သော ပါဏာတိပါတ, အဒိန္နာဒါန, ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ ဟူသော စေတနာသုံးပါးသည် ကာယကံမည်၏။

ထို့အတူ စောပနဝါစာဟူသော ဝစီဝိညတ္တိဒ္ဓါရ၌ များစွာဖြမ်းသာမုသာဝါဒ၊ ပိသုနဝါစာ၊ ဖရုသဝါစာ၊ သပ္ပပ္ပလာပဟူသော စေတနာ လေးပါးသည် ဝစီကံ မည်၏။

ဤအရာ၌ လောဘမူ၊ ဒေါသမူစိတ် ဆယ်ခုသည် မနောဒ္ဓါရမည်၏။ ဝိညပ်ကို ကြည့်၍သော်လည်း ထိုဒ္ဓါရ၌ များစွာဖြစ်သော အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ- ဤစေတသိက်သုံးပါးသည် မနောကံမည်၏။ ကမ္မပထမြောက်သော အရာ၌ ကာယကံ သုံးပါးသည် ကာယဒ္ဓါရ၊ ဝစီဒ္ဓါရ နှစ်ပါး၌ဖြစ်၏။ ဝစီကံလေးပါးလည်း ထိုဒ္ဓါရ နှစ်ပါး၌ပင် ဖြစ်၏။ မနောကံကား ဒ္ဓါရ သုံးပါးလုံး၌ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖြစ်တိုင်းသော ဒ္ဓါရတို့သို့ မလိုက်ပဲ ယေဘုယျ ဖြစ်နေကျ ဒ္ဓါရဖြင့်သာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ မနောကံ ဟူသော အမည်ကို ရသည်။ ကမ္မပထ မမြောက်သော အရာ၌ ကား ဖြစ်တိုင်းသော ဒ္ဓါရသို့လိုက်၍ ကာယဒုစရိတ် စသော အမည်ကို ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်ခိုးသူကို ရိုက်နှက်ရာ လက်ခြေတို့ကို ဖြတ်ရာ နွားကို သင်းကွပ်ရာ စသည် တို့၌ ကာယဒုစရိတ်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို စေခိုင်းရာ၌ ဝစီဒုစရိတ်ဖြစ်သည်။ စိတ်ဖြင့်သာ ကြံမိမူ မနောဒုစရိတ်ဖြစ်သည်။ မိမိသို့မညွတ်ပဲ၊ သူ့ဥစ္စာကို လိုချင်လျှင် မနော ဒုစရိတ်၊ ခြီးမွမ်း နှုတ်မြှက်မူ ဝစီဒုစရိတ်၊ ကိုင်၍ ကြသ့်ရှုမူ ကာယ ဒုစရိတ်ဖြစ်သည်။ အရည်စစ်သော် ကမ္မပထ မမြောက်သော အကုသိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်ဖြစ်လာလျှင် ဖြစ်ရာ ဒ္ဓါရသို့ လိုက်၍ ဒုစရိတ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရသည် ချည်းသာ၊ ဒုစရိတ် မမည်သော အကုသိုလ် အနည်းငယ်မျှ မရှိမှတ်ရမည်။

ကုသိုလ်အရာ၌ကား ကမ္မပထ မမြောက်သော မည်သည်မရှိ၊ တပါးတပါးသော ကံသည်လည်း သုံးပါးသုံးပါးသော ဒ္ဓါရတို့၌ဖြစ်သည်။ ထိုအကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့၏ အင်္ဂါပယောဂ စသည်ကို ဤဆိုလတ္တံ့ သောနည်းဖြင့် သိမှတ်ရမည်။

ပါဏော ပါဏသညိတာစ၊ သာတစိတ္တံ ဥပက္ကမော။
တေနေဝ မရဏဉ္စာတိ၊ ပဉ္စေတေ ဝဓဟေတုယော။
သာဟတ္ထိကော အာဏတ္ထိကော၊ နိဿဂ္ဂိယောစ ထာဝရော။
ဝိဇ္ဇာမယော ဣဒ္ဓိမယော၊ ပယောဂါ ဆဗ္ဗိဓာ မတာ။—

ဟူသော ဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ သတ္တဝါလည်းဟုတ်စေ၊ သတ္တဝါဟူ၍လည်းမှတ်စေ၊ သတ်လိုသော စိတ်လည်းရှိစေ၊ ခြောက်ပါးသောပယောဂတွင် တပါးပါးကိုလည်း ပြုစေ၊ ထိုပြုသော လုံ့လဖြင့်လည်းသေစေ။ ဤအင်္ဂါငါးပါးစုံမှ ပါဏာတို့ပါတ ကမ္မပထမြောက်သည်။

ကိုယ်တိုင် သတ်ခြင်း၊ စေခိုင်းခြင်း၊ လက်လှုပ်ပစ်ခတ်ခြင်း၊ သေနတ် ဒါး၊ လှံ စသော ထာဝရဝတ္ထုကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ အင်း အိုင် မန္တာန် ဒဏ်ပြန် စသော အတတ်ကို

စီရင်ခြင်း၊ မျက်စောင်းထိုးခြင်းစသော ကမ္မဝိပါကဇ တန်းခိုးကိုဖြစ်စေခြင်း အား ဖြင့် ပါဏာတိပါတ်၏ ပယောဂ ခြောက်ပါးရှိသည်။

ပရဿ သံ တထာသည်၊ ထေယျစိတ္တံ ဥပက္ကမော။

တေန ဟာရောတိ ပဉ္စင်္ဂါထေယျဿ ဆ ပယောဂိကာ။-

ဟူသော ဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ သူတပါးဥစ္စာလည်းဖြစ်စေ၊ သူ့ဥစ္စာလည်း မှတ်စေ၊ ခိုးလိုသော စိတ်လည်းရှိစေ၊ ခြောက်ပါးသော ပယောဂတို့တွင် တခုခုကိုလည်း ပြုစေ၊ ထိုပြုသော လုံ့လဖြင့်လည်း ဆောင်သည်ဖြစ်စေ။ ဤအင်္ဂါငါးပါးစုံက အဒိန္နာဒါန် ကမ္မပထမြောက်သည်။ ပယောဂလည်း ပါဏာတိပါတ်နှင့် နည်းတူ ခြောက်ပါးရှိသည်။

ဝတ္ထု အဂမနိယဉ္စ၊ တသ္မိံ သေဝန စိတ္တတာ။

ပယောဂေါ မဂ္ဂေန မဂ္ဂ၊ ပဋိပတျာဓိဝါသနံ။

ဣတိ ကာမဿ စတ္တာရော၊ ပယောဂေ ကောသာဟတ္ထိကော။-

ဟူသော ဂါထာနှင့် ညီစွာ၊ ယောက်ျားတို့မှာ မိမိခင်ပွန်းမှတစ်ပါး မသွားလာ ကောင်းသော “မာ၊ပိ၊မာ၊ပိ၊ဘနှင့်ဘာ၊ ဉာ၊ဂေါ၊ဓမ်၊သာသာ” ဟူသော မိန်းမ တကျိပ်။ ။ “ဓ၊ဆန်၊ဘော၊ပ၊ဩ၊ဩ၊ဓ၊ကမ္မ၊ဒါ၊မုဟာ” ။ ။ ဟူသော မယား တကျိပ်။ ဤနှစ်ကျိပ်သော မိန်းမသည် ယောက်ျားတို့၏ အဂမနိယ ဝတ္ထုမည်သည်။ မိန်းမတို့မှာ ရှေးရှစ်ယောက်၌ မိမိဖေ၌ဗုဒ္ဓကို အစိုးရသသူ မရှိသောကြောင့်၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရမရှိ။ မိမိခင်ပွန်းမှတစ်ပါးယောက်ျား ဟူသမျှသည်။ ။ “သ၊ သာ၊နှစ်တန်၊ဓ၊ဆန်၊ဘော၊ပ၊ဩ၊ဩ၊ဓ၊ကမ္မ၊ဒါ၊မုဟာ” ။ ။ ဟူသော နောက် တကျိပ်နှစ်ယောက်သော မိန်းမ၏ အဂမနိယ ဝတ္ထုမည်၏။ ။ ဤဆိုခဲ့ပြီးသော မိန်းမယောက်ျားတို့၏ မင်္ဂသုံးပါးတွင် တပါးပါးသော ဖေ၌ဗုဒ္ဓ အဂမနိယဝတ္ထု လည်းဖြစ်စေ၊ မှီဝဲလိုသော စိတ်လည်းရှိစေ၊ လုံ့လလည်းပြုစေ၊ မင်္ဂသုံးထိသည် လည်းဖြစ်စေ။ ဤအင်္ဂါလေးပါးစုံက ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံမြောက်သည်။ ပယော ဂကား၊ သာဟတ္ထိကတပါးသာ။ ထိုပယောဂ၏လည်းမမြဲခြင်းကြောင့် အင်္ဂါသုံးပါး ဖြင့်ပင် ကမ္မပထမြောက်တော့သည်။

“သုရာပါနမ္ပိ ဧတ္ထေဝ သင်္ဂယုတိတိ ဝဒန္တိ ရသသင်္ခါတေသု ကာမေသုမိစ္ဆာ စာရဘာဝတော” ။ ။ ဟူသော ဋီကာပါဌ်နှင့် ညီစွာ၊ သုရာပါနကိုလည်း ဤ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ကာယကမ္မအရာ၌ပင် သွင်းရသည်။ တနည်းလည်း သုရာကို သောက်လျှင် အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကိုပင် ပြုရဲသောကြောင့် သုရာပါနကို ကမ္မပထဆယ်ပါးလုံး၌ပင် သပြိုဟ်ရသည်။

မုသာယ အတထံ ဝတ္ထု ဝိသံဝါဒနစိတ္တတာ။

တဇ္ဇော ဝါယာမော ပရဿ၊ တဒတ္ထဇာနနံ ဣတိ။

သမ္ဘာရာ စတုရော ဟောန္တိ၊ ပယော ဂေကောသာဟတ္ထိကော။
အာဏတ္တိက နိဿဂ္ဂိယ၊ ထာဝရာပိစ ယုဇ္ဇရေ။

ဟူသောဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ မဟုတ်မမှန်သော ဝတ္ထုလည်းဖြစ်စေ၊ ဘောက်ပြန်
သောစိတ်လည်းရှိစေ၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုသည်လည်း ဖြစ်စေ၊ သူတပါးလည်း
နားလည်သည်ဖြစ်စေ၊ ဤအင်္ဂါလေးပါးစုံ၍ သူတပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားပျက်စီး
က မုသာဝါဒ ကမ္မပထမြောက်သည်။ ပယောဂကား၊ သာဟတ္ထိက တပါးသာ။
တနည်းလည်း၊ အာဏတ္တိက၊ နိဿဂ္ဂိယ၊ ထာဝရ၊ ဤသုံးပါးတို့လည်း သင့်လျော်ကုန်
သေး၏။ အဋ္ဌကထာဟောင်းတို့၌ မလာသောကြောင့် ဆင်ခြင်နှိုင်းညှိ၍ ယူရာ
သည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌လာသည်။

ပိသုနာယ ဘိန္ဒိတဗ္ဗော၊ တပျုရပိယကမ္ပတော။
ဝါယာမော ဇာနနံ စတု၊ ဘိန္ဒေ ကမ္မပထော ဘဝေ။—

ဟူသောဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ ကုန်းတိုက်ကွဲပြားအပ်သော သူနှစ်ယောက်လည်း
ရှိစေ၊ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ကွဲပြားစေလို၊ မိမိအားသော်လည်း ချစ်စေလိုသော
စိတ်လည်းရှိစေ၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် အားလည်းထုတ်စေ၊ သူတပါးလည်း နားလည်စေ၊
ဤအင်္ဂါလေးပါး ပြည့်စုံ၍ ထိုသူနှစ်ဦးသား ကွဲပြားက ပိသုနာဝါစာ ကမ္မပထ
မြောက်သည်။

ဖရုသာ ဝါစာယက္ကောသိ၊ တဗ္ဗောစ ကောပစိတ္တတာ။
အက္ကောသနာတိ သမ္ဘာရာ၊ တိပိဓာ ဟောန္တိဘေဒတော။—

ဟူသော ဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ ဆဲရေးအပ်သော သူလည်း မျက်မှောက် မျက်ကွယ်
ရှိစေ၊ ဒေါသစိတ်လည်းဖြစ်စေ၊ ဆဲလည်းဆဲရေးစေ။ ဤအင်္ဂါသုံးပါး ပြည့်စုံက
ဖရုသဝါစာ ကမ္မပထမြောက်သည်။

သမ္ပဿ နိရတ္ထကတာ၊ ပုရတာ ကထနံ ဒုဝေ။
ပရေန ဂဟိတေယေဝ၊ ဟောတိ ကမ္မပထောနနော။—

ဟူသောဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ ရွှေယုန်၊ ရွှေကျား သက်ကယ်ရိတ်သွားခြင်း၊ သီတာ
မိဗရားကိုဆောင်ခြင်းစသော အနက်မရှိသောစကားလည်းဖြစ်စေ၊ ပြောလည်းပြော
ဆိုစေ။ ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးစုံ၍ သူတပါးယုံလျှင် သမ္ပပ္ပလာပ ကမ္မပထမြောက်သည်။

ဒေဘိဇ္ဈာယ ပရဘဏ္ဍံ၊ အတ္တနော ပရိဏာမနံ။
ဗျာပါဒဿ ပရသတ္တော၊ တဿဝိနာသစိန္တနံ။—

ဟူသောဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ သူ့ဥစ္စာလည်း မှန်စေ၊ ငါ့ဥစ္စာဖြစ်သော် ငံတော်လေစွ
ဟု ကြံသည်လည်း ဖြစ်စေ။ ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကအဘိဇ္ဈာ ကမ္မပထမြောက်

သည်။ ။တပါးသော သတ္တဝါလည်းဖြစ်စေ၊ သေသော် ကောင်းလေစွဟု ကြံ
သည်လည်းဖြစ်စေ။ ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးပြည့်စုံက ဗျာပါဒ ကမ္မပထမြောက်သည်။

ဒိဋ္ဌိယာ သမ္ဘာရာ ဒုဝေ၊ ဝတ္ထုနော ဝိပရိတထာ။
တထာ ဘာဝေနု ပဋ္ဌာနံ၊ ကမ္မပ္ပထောတိ ဟေဝစ။—

ဟူသောဂါထာနှင့်ညီစွာ၊ ဝတ္ထုလည်းမမှန်သည်ဖြစ်စေ၊ အမှန်ဟူ၍လည်း ညနိဋ္ဌိ
ထင်စေ၊ ဤအင်္ဂါနှစ်ပါးပြည့်စုံက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်၏။ နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊
အကြိယဒိဋ္ဌိ - ဤအယူသုံးပါးသာ ကမ္မပထမြောက်သည်။ ထိုကမ္မပထ ဆယ်ပါးတို့
တွင် ဖရသ၊ ဗျာပါဒနှစ်ပါးသည် သတ္တဝါကိုအာရုံပြုသည်။ ပါဏာတိပါတ၊ မိစ္ဆာ
စာရ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ သုံးပါးသည် သင်္ခါရကို၊ ကြွင်းငါးပါးသည် သတ္တဝါသင်္ခါရကို
အာရုံပြုသည်။

၇၅-သုစရိတ ပုညကြိယာဝိနိစ္ဆယ

ကုသလကမ္မပထတရားသည်လည်း၊ ပါဏာတိပါတ စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း
ဟူသော ပါဏာတိပါတာဝိရတိ၊ အဒိန္နာဒါနာဝိရတိ။ လ။ သမ္မပ္ပလာပါဝိရတိ၊
အနဘိဇ္ဈာ၊ အဗျာပါဒ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအားဖြင့် ဆယ်ပါးတည်း။

ထို့ဆယ်ပါးတို့သည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော နိယာမသုံးပါးတို့ဖြင့်ဖြစ်ကုန်
၏။ ထိုတွင်၊ ဒါနမယသည် ကိုယ်တိုင်လှူသောအခါ ကာယကံ၊ လှူချေစေသော
အခါဝစီကံ၊ ရှိသောဝတ္ထုကို အာရုံမူ၍ လှူမည်ကြံသောအခါ မနောကံမည်သည်။

ထိုနည်းတူစွာ၊ မိဘ၊ ဘွားဘိုး ဆွေမျိုးအစဉ်အဆက် အလေ့အကျက်ဖြင့်လှူမှု၊
စေခိုင်းမှု၊ ကြံစည်မှု သီလမယမည်သည်။ လှူပြီးလျှင် စကြံသွား၍၊ နှုတ်မြှောက်၍၊
ဝိညပ်ကိုမဖြစ်စေမူ၍ “အယံ ဒေယျဓမ္မော ခယံ ဂမိဿတိ” ဟု ဆင်ခြင်မှု ဘာဝနာ
မယဖြစ်သည်။ ။ အယံ- ဒေယျဓမ္မော- ဤလှူဒါန်းအပ်ပြီးသော ပစ္စည်းဝတ္ထုသည်။
ခယံ- ကုန်ခန်းခြင်းသို့။ ဂမိဿတိ- ရောက်ချေလတ္တံ့။ ။ ဝယံ- ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂမိဿတိ-
ရောက်ချေလတ္တံ့။ ။ ဤသို့အနက်သမ္မန်လေ။

တနည်းလည်း၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ ပတ္တိဒါန၊ ပတ္တာ
နုမောဒန၊ ဓမ္မဿဝန၊ ဓမ္မဒေသနာ၊ ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မအားဖြင့် ကုသလကမ္မပုညကြိယာဝတ္ထု
တရားဆယ်ပါးတည်း။ ထိုဆယ်ပါးတို့တွင်၊—

ပူဇော်ဂုဟအားဖြင့် ကြံစဉ်ပေးကမ်းလှူဒါန်းကြောင်းဖြစ်သော စေတနာသည်
ဒါနမည်၏။

ပဉ္စသီလ,စသည်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းစေတနာသည် သီလမည်၏။

သမထ,ဝိပဿနာ စေတနာ၊ အပြစ်မရှိသော အတုတ်ကို သင်ယူရွတ်အံ့ခြင်း စေတနာသည် ဘာဝနာမည်၏။လပ်လာဘကို မတောင့်တပဲ၊ ဝယစုခို,ဂုဏစုခိုပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အရိုအသေ နေရာခင်းခြင်းစသော စေတနာသည် အပစာယနမည်၏။

ထိုနည်းသဘာယ်၊ စင်ကြယ်သောအဇ္ဈာသယဖြင့်၊ သင်္ခန်းဖွပ်ခြင်းစသော ကိစ္စ ကို ပြုကြောင်းဖြစ်သောစေတနာသည် ဝေယျာဝစ္စမည်၏။

မိမိပြုသောကောင်းမှုကို သူ့အား အမျှဝေငှကြောင်းဖြစ်သော စေတနာသည် ပတ္တိဒါနမည်၏။

သူ့ကောင်းမှုကို သာဓုနုမော် ခေါ်ကြောင်းဖြစ်သော စေတနာသည် ပတ္တာ နုမောဒနာမည်၏။

မိမိသူတပါး နှစ်ဦးသားတို့၏ လောကီ,လောကုတ္တရာ စီးပွားအလို့ငှါ တရား နာကြောင်း၊ အပြစ်မရှိသော အတတ်စသည်ကို နာခံကြောင်းဖြစ်သော စေတနာ သည် ဓမ္မဿဝနမည်၏။

လပ်သပ္ပကာကို မငဲ့မူ၍ သူတပါး၏ အကျိုး စီးပွားကို ပြောဟောကြောင်း၊ အပြစ်မရှိသောအတတ်ကို ညွှန်ပြကြောင်း စေတနာသည် ဓမ္မဒေသနာမည်၏။

လှသော်အကျိုးရှိ၏။ အတ္ထိဒိန္နံ အတ္ထိယိဋ္ဌံ စသော သမ္မာဒဿနဖြင့် အယူကို ဖြောင့်မတ်စွာ ပြုခြင်းသည် ဒိဋ္ဌဇုကမ္မမည်၏။

ထိုဆယ်ပါးတို့တွင် ပတ္တိဒါန, ပတ္တာနုမောဒန နှစ်ပါးသည်၊ ဣဿာမစ္ဆရိယ တို့၏ ပဋိပက္ခဖြစ်၍ လက္ခဏာတူမျှသောကြောင့် ဒါန၌အကျုံးဝင်သည်။

အပစာယန, ဝေယျာဝစ္စနှစ်ပါးသည်၊ စာရိတ္တသီလဖြစ်၍ သီလ၌အကျုံးဝင်သည်။ ဓမ္မဿဝန, ဓမ္မဒေသနာ, ဒိဋ္ဌဇုကမ္မသုံးပါးသည်၊ ကုသိုလ်တရားတို့ကို အဘန်ဘန် မှီဝဲပွားများသောကြောင့် ဘာဝနာ၌ဝင်သည်။

တနည်းလည်း၊ ဋီကာဝါဒအားဖြင့် ဓမ္မဒေသနာသည် ဒါန၌ဝင်သည်။ ဒိဋ္ဌဇုကမ္မ သည် သုံးပါး၌ဝင်သည်။ ဤသို့အကျဉ်းအားဖြင့် ကုသလကမ္မပုညကြိယဝတ္ထုတရား သည် သုံးပါးသာ အပြားရှိသည်။

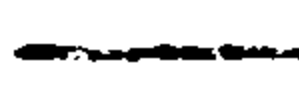
ဤသို့ဒုစရိတ်, သုစရိတ်နှစ်ပါးစသော ဤအကျိုးအပြစ်တရားကို သိပြီးသည်ရှိ သော်၊ အပြစ်ရှိသောဒုစရိတ်တရားကို ရှောင်ကြဉ်၍၊ အကျိုးရှိသော သုစရိတ်တရား ကိုသာ ပြုကျင့်ရာသည်။ ထိုသုစရိတ် တရားတို့တွင်၊-

- ငါးပါးသီလစသော ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလ။
- စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို စောင့်ရှောက်ခြင်းဟူသော ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ။

ကောင်းစွာ ရောင်းဝယ်ဘောက်ကား၍ တရားသဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ဟူသော အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ။

အဝတ်အစား စသည်တို့ကို လောဘတရားမဖြစ်ပွားစေရအောင် အသင့် အားဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ခြင်းဟူသော ပစ္စယသန္တိသီတသီလ။

ဤစတုပါရိသုဒ္ဓိသီလလေးပါးကို ခရုသင်းပွတ်သစ် ပုလဲနှစ်အလား ဖွံ့ထွားစွာ ပြည့်စုံစေ၍-ခြိုးခြံခြင်းဟူသော ဓုတင်အကျင့်ဖြင့် သီလကိုတန်းဆာဆင်ကာ၊ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာနှစ်ပါးကို ပွားများအားထုတ်ရသည်။ ။ သီလဝိသုဒ္ဓိပြီး၏။

၇၆-စိတ္တ, ဒိဋ္ဌိ, ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိသုံးပါး ပွားများနည်း

အဘယ်သို့ ပွားများ အားထုတ်ရသနည်းဟူမူ၊ ဤကိုယ်၌ လွန်စွာ ထင်ရှား အများဆုံးမူလမ, တည်၊ ပင်တိုင်ဖြစ်သော ကောဠာသ လေးခုကို၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတပါး ယောက်ျားမိန်းမဟု ခေါ်စရာအပေါင်းအစု မရှိစေရအောင် အရိုး အကြော, အသား, အရေ၊ အရေ, အသား, အကြော, အရိုး၊ အရိုး, အကြော, အသား, အရေ၊ အရေ, အသား, အကြော, အရိုး၊ ဟု-အဘန် တလဲလဲ စိတ်ခွဲ ဝေဘန် ဉာဏ်ကို ရှေ့ထား၍ ပွားများ အားထုတ်ရမည်။ ထိုအခါ လှည်းဘီး လှည်းသန် ရံတိုင်ဝင်ရိုး စသောအစိတ်ကိုမြင်က လှည်းဟူသော သမူဟပညပ် ပျောက်သကဲ့သို့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတပါး ယောက်ျားမိန်းမ ဟူသော သမူဟပညပ် ဒြပ်ပျက်ပျက် ပြား၍ လေးပါးသော ကောဠာသ အစုသာထင်လိမ့်မည်။ ပထမဈာန်ကိုရလိမ့်မည်။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိပြီး၏။

ထိုအခါ-ကောဠာသ လေးခု၌ ရှိသော ဓာတ်လေးပါးကို စဉ်စားဆင်ခြင်၍ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ အဝိညာဏက မြေစိုင်ခဲသည် ဂရုကသဘောရှိသော ပထဝီဓာတ် လွန်ကဲသည်ဖြစ်၍ သူ့ အလိုလို သဘာဝအားဖြင့် အောက်သို့ကျခြင်း သဘောမြဲ သည်။ အောက်သို့ကျသော်လည်း ကျတတ်သော ပယောဂဗျာပါရမရှိ၊ အသက် ဝိညာဉ် အရှင်မဟုတ် အသေသာလျှင်တည်း။ ကျတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူတပါး ယောက်ျားမိန်းမဟူ၍ မဆိုအပ်။ ဓာတ်လွန်ကဲ၍ မြေစိုင်ခဲဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရသကဲ့သို့၎င်း၊ အဝိညာဏက ရေသည်လည်း ဂရုက သဘောရှိသော အာပေဓာတ် လွန်ကဲသည်ဖြစ်၍ သူ့ အလိုလို သဘာဝအားဖြင့် အောက်သို့စီးယို သက်လျော့ခြင်းသဘောမြဲသည်။ အဝိညာဏက မီးလျှံသည်လည်း လဟုကသဘော ရှိသော ဧတဇောဓာတ်၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် သူ့ အလိုလို သဘာဝအားဖြင့် အထက်သို့ပျံတက်လွင့်ပါးခြင်း သဘောမြဲသည်။ အဝိညာဏက လေသည်လည်း

လဟုကသဘောရှိသောဝါယောဓာတ်၏အစွမ်းသတ္တိကြောင့်၊ သူ့ အလိုလိုသဘာဝ အားဖြင့် ဘီလကန်လန်လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းသဘောမြဲသည်။ ပျံ့ရှားသွားလာ သော်လည်း သွားလာတတ်လော ပယောဂ ဗျာပါရမရှိ၊ အသက်ဝိညာဉ် အရှင် မဟုတ် အသေသာလျှင်တည်း။ သွားလာတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတပါး ယောက်ျားမိန်းမဟူ၍ မဆိုအပ်။ ဓာတ်လွန်ကိစ္စ၍ လေဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရသကဲ့သို့ ၎င်း၊ အရိုး၊ အကြော၊ အသား၊ အရေ၊ ဤလေးထွေသော သဝိညာဏက ကောဠာသ တို့၌လည်း ကြွင်းသောဓာတ်သုံးခုတို့၏ တည်ရာဖြစ်၍ ဣတ္ထိပုရိသ စသော လိင် ဘေဒါဒီဃ၊ ရဿ စသော သဏ္ဍာန်ပုံဟန်ကို ပြ၍ ဗာလပုထုဇဉ်တို့အား၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟု အထင်မှောက်မှားအောင် ဖြားယောင်းလှည့်ပတ်တတ်သော ခက်မာ ကြမ်းတမ်းသောမြေဓာတ်သဘောသည်၎င်း၊

ကြွင်းသော ဓာတ်သုံးခုတို့ကို ပေါင်းစုရုံးစည်းလျက် မကဲ့မပြို မယို မကျစေပဲ၊ ပြည့်ဖြိုးပွားစီးသောအဖြစ်ကိုပြ၍ ဗာလပုထုဇဉ်တို့အား။ လ။ လှည့်ပတ်တတ်သော စေးဘွဲ့ယိုတဲ ရိခွဲပျောင်းအိသော ရေဓာတ်သဘောသည်၎င်း၊

ကြွင်းသောဓာတ်သုံးပါးကို မပုပ်မပျက်ရအောင်စောင့်ရှောက်လျက်၊ အယုယ်၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ အိုမင်းခြင်းကိုပြ၍ ဗာလပုထုဇဉ်တို့အား။ လ ။ လှည့်ပတ် တတ်သော ခိုးရိန်ပုနွေးခြင်းဟူသော မီးဓာတ်သဘောသည်၎င်း၊ ကြွင်းဓာတ်သုံးရပ်ကို ဖြောင့် မတ် တောင့်တင်းစွာတည်စေလျက်၊ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း စသော ဣရိယာပုထ်ကိုပြလျက် ဗာလပုထုဇဉ်တို့အား။ ပ ။ လှည့်ပတ် တတ်သော တောင့်တင်းခိုင်ခံ့ ထောက်ပံ့ခြင်း လေဓာတ် သဘော သည်၎င်းရှိ၏။

ဤလေးပါးသော စိတ္တဇရုပ် မဟာဘုတ်တို့၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့်သာ၊ လေး ကောဠာသ သမူဟ ဤကိုယ်သည်၊ သူ့ အလိုလို သဘာဝအားဖြင့် အောက်သို့ကျ ခြင်း၊ စီးယိုသက်လျော့ခြင်း၊ အထက်သို့ပျံ့တက် မြောက်ကြွခြင်း၊ ဘီလကန်လန် လှုပ်ရှား သွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သွားလာသော်လည်း သွားလာတတ်သော ပယောဂဗျာပါရမရှိ။ ဗျာပါရကို ပြုတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါ သူတပါး ယောက်ျားမိန်းမ မဟုတ်ချေ၊ အသက်ဝိညာဉ် အရှင်မဟုတ်ချေ၊ အသေသာလျှင် တည်း။ ဤသို့အဘန်ဘန်စဉ်းစား နှလုံးထား၍ ပွားများ အားထုတ်ရသည်။ ။ ဤသို့အဘန်ဘန်ပွားများ၍ ဂေါဃာတက ယောက်ျားအား နွားကိုသတ်လျက် လမ်းလေးချက်၌ လေးဘက်ခုတ်လှီး ချပြီးသောအခါ၊ ဂါဝီ သညာပျောက်၍ မံသသညာရောက်သကဲ့သို့၊ ဣရိယာ ပုထ်လေးခု ကောဠာသ လေးပါး အစုဘို့၌ သတ္တသညာ၊ ဇီဝသညာကို ကောင်းစွာ ထုခွဲ၍ ဓာတ်လေးပါး အစုသာဇာည်းဟု ဓာတ်သညာ လွန်စွာထင်သောအခါ၊ ထိုဓာတ်လေးပါး၌ မှီသော စက္ခု၊ သောတ၊

သန္တ, ဇီဝါ, ကာယ, ရူပ, သဒ္ဓ, ဂန္ဓ, ရသ, ဣတ္ထိဘော, ပုမ္မော, ဟဒယ, ဇီဝိတ, အာဟာရ ဟံသော နိပ္ပန္နဥပါဒါရုပ် တဆဲလေးခုတို့ကို ရှေးရှုအားရုံပြုလျက်၊ ဤကား စက္ခု ပသာဒရုပ်။ ပ။ ဤကား အာဟာရရုပ်တည်းဟု သိမ်းဆည်းဆင်ခြင်ရသည်။

မြင်သောအခါ၊ ဤမဟာဘုတ် ဥပါဒါတရား အပေါင်းသည် သီတ, ဥဏှ, ဇီဆန္ဒာ, ပိပါသ, ဒဏ္ဍပုဟာရ, သတ္တပုဟာရ စသော ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းတို့ ကြောင့်၊ မည်းဖြူကြုံဝ ဆိုးလှကြီးတာ ပြောမာရည်ဘတ် ဘောက်ပြန်တတ်သော ကြောင့် ရုပ်မည်၏ဟု ပိုင်းခြားရသည်။ ဤသို့ ရူပက္ခန္ဓာတရားကို သိမ်းဆည်းဘန် များလတ်သော်၊ ထိုရုပ်ကို အာရုံပြု၍ဖြစ်ကုန်သော ဘာဝနာစိတ္တပုဂ္ဂိုလ် နာမ်တရား တို့သည် ဖုသန, ဝေဒိယန, ဝိဇာနန သုံးပါးတွင် တပါးပါးသောအခြင်းအရာကို ဥဒ္ဓါ တည်၍ ယောဂီ၏ညွှန်အား ထင်ရှားလာလိမ့်မည်။ ကြွင်းသော လောကီစိတ္တပုဂ္ဂိုလ် တို့ကိုလည်း မြင်လိမ့်မည်။ ထိုထင်လာသော နာမ်တရားအပေါင်းကို ဤတရားအစု သည်ကား အာရုံသို့ ရှေးရှုညွတ်တတ်သောကြောင့် နာမ်မည်၏ဟု ပိုင်းခြားရသည်။

ထိုနောင် ရုပ်နာမ်နှစ်ခုကို ပေါင်းစု ပူးယှဉ်လျက် ဤကား ရူပန လက္ခဏာရှိ သောရုပ်တည်း။ ဤကား နမနလက္ခဏာရှိသောနာမ်တည်း။ ဤကား နာမ်တည်း။ ဤကား ရုပ်တည်းဟု မှတ်လျက်၊ စေ့စပ်လှစွာသော သေတ္တာကို သန်လျက်ဥဒ္ဓါဖြင့် ဘွင်ခွါသကဲ့သို့၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါသူတပါး ယောက်ျား, မိန်းမ မဟုတ် နာမ်ရုပ် အစုသာတည်းဟု ပိုင်းခြားနှလုံးထား၍ ပွားများအားထုတ်ရသည်။

ဤသို့ ဆင်ခြင်၍ သတ္တဇီဝသညာကို ဖြတ်ပိုင်းလျက် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာသိသော ဉာဏ်သည် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိမည်၏။ နာမရူပ ဝဝတ္ထာနဉာဏ်, သင်္ခါရ ပရိစ္ဆေဒကဉာဏ်လည်း မည်၏။ ။ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိပြီး၏။

တေသမေဝစ နာမရူပါနံ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟော ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိနာမ။ ။ ဟူသည်နှင့်အညီ၊ ဤမြင်အပ်ပြီးသော ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၏အကြောင်းကို သိမ်းဆည်း စဉ်းစားလျက် ကာလသုံးပါး၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်၍ တည်သောဉာဏ်သည် ကင်္ခါ ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိမည်၏။ ပွားဟန်ကား— သမားလိမ္မာသည် အနာကို မြင်လတ်သော် အနာ၏ ဖြစ်ကြောင်းကို ကြံစည်သကဲ့သို့၎င်း၊ စဖိုသည်လိမ္မာသည် ထမင်းအိုးဆူပွက် လျှံဖိတ်သည်ကိုမြင်လျှင် ဝေကြောင်း မီးတောက်ကို ဆင်ခြင်သကဲ့သို့၎င်း၊—

ဒုက္ခမေဝဟိ သမ္မောတိ၊ ဒုက္ခံ တိဋ္ဌတိ ဝေတိစ။
နာညတြ ဒုက္ခာ သမ္မောတိ၊ နညံ ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိ။—

ဟူသည်နှင့်ညီစွာ၊ ချမ်းသာမဘက် သက်သက် ဆင်းရဲချည်းဖြစ်၍ စင်စစ်ထိတ် လန့်ဘူယီရာအနာ၏အလား မြင်ပြီးသော နာမ်ရုပ်နှစ်ပါး၏ အကြောင်းကို ရှုဘော သည်ရှိသော်၊ ရှေးဘဝ၌ အဝိဇ္ဇာ, တဏှာ, ဥပါဒါန်, ကံဟူသော ဇနက အကြောင်း

ဤဘဝ၌ အာဟာရဟူသော ဥပတ္တမ္ဘက အကြောင်း၊ ဤရုပ်၏အကြောင်း ငါးပါးကို ရှေးဥျားစွာ သိမ်းဆည်းရသည်။ ထို့နောင် လောကီနာမ်တရားတို့၏ စက္ခုပသာဒ အာဝဇ္ဇန်းစသော အဇ္ဈတ္တအကြောင်း၊ ရူပါရုံအလင်းစသော ဗဟိဒ္ဓအကြောင်းတို့ကို သိမ်းဆည်းဆင်ခြင်ရသည်။ ဤသို့ ပစ္စုပ္ပန်ရုပ်နာမ်၏ အကြောင်းကိုမြင်လျှင်—

ယထာယိဒံနာမရူပံ၊ ပစ္စယတော ပဝတ္တတိ။
ဧဝံတီတေပိ နာဂတေ၊ အဘဝိတ္ထ ဘဝိဿတိ။—ဟု

ကာလသုံးပါး၌ပင် မြင်တော့သည်။

ဣဒံနာမရူပံ- ဤပစ္စုပ္ပန်- နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးသည်။ ပစ္စယတော- အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ၊ အာဟာရ၊ စက္ခု၊ ရူပ၊ အာလောက၊ မနသိကာရ၊ သောတာ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝိဝရ၊ မနသိကာရ၊ စသော အကြောင်းကြောင့်။ ပဝတ္တတိယထာ- ယခုဖြစ်၍ နေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ- ထို့ အတူ။ အတီတေပိ- အနမတဂ္ဂ ရှေးကာလ၌လည်း။ ပစ္စယတော- ကြောင့်။ အဘဝိတ္ထ- ဖြစ်ဘူးလှလေပြီ။ အနာဂတေပိ- မရောက်သေးရ နောက်ကာလ၌လည်း။ ပစ္စယတော- ကြောင့်။ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လေသေးလတ္တံ့။ ။

ဤသို့ မြင်သောအခါ၊ သဿတအခြင်းအရာကိုမှီ၍ဖြစ်သော “အဟောသိ နုခေါ အဟံ အတီတမဒ္ဓါနံ” အဓိစ္စသမုပ္ပတ္တိအခြင်းအရာကိုမှီ၍ဖြစ်သော “နုခေါ အဟောသိ အတီတမဒ္ဓါနံ” ဇာတိလိင်္ဂဥပပတ္တိကို မှီ၍ဖြစ်သော “ကိံ နုခေါ အဟောသိ အတီတမဒ္ဓါနံ” သဏ္ဍာန်ပုံဟန် အခြင်းအရာကိုမှီ၍ဖြစ်သော “ကထံ နုခေါ အဟောသိ အတီတမဒ္ဓါနံ” ဇာတ်စသည်ကို မှီ၍ဖြစ်သော “ကိံ ဟုတုာ ကိံ အဟောသိ နုခေါ အတီတမဒ္ဓါနံ” ဟု အတိတ်ကိုအာရုံပြု၍ ငါးပါး၊ ထိုအတူ သဿတအခြင်းအရာ၊ ဥစ္ဆေဒအခြင်းအရာစသည်ကိုမှီ၍ဖြစ်သော “ဘဝိဿာမိ နုခေါ အဟံ အနာဂတဒ္ဓါနံ” စသည် အနာဂတ်၌ ငါးပါး၊ “အဟံ နုခေါ သိ၊ နော နုခေါ သိ၊ ကိံ နုခေါ သိ၊ ကထံ နုခေါ သိ၊ အယံ နုခေါ သတ္တော ကုတော အာဂတော။ သော-ကုဟိံ ဂါမိ ဘဝိဿတိ” ဟု ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာကိုစွဲ၍ ခြောက်ပါး။ ဤတဆွဲခြောက်ပါးသော ယုံမှားခြင်းတို့သည် ပျောက်ကင်း ကုန်တော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ ဗြဟ္မာ လူနတ်ဟု သမုတိပညပ်မျှဖြင့်သာ ပညာရှိတို့ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်ဟူ၍ မဘောက်မပြန် အဝိပရိတဉာဏ် ဖြစ်လာသည်။ ဤကား နာမ်ရုပ်၊ နာမ်ရုပ်ကား ဤမျှသာ၊ ဤကား နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်း၊ နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းကား ဤမျှသာဟု ပိုင်းခြားသော ဉာတပရိညာဖြစ်လာ၏။ ဗုဒ္ဓေကင်္ခတိ၊ ဓမ္မေ၊ သံဃေ၊ သိက္ခာယ၊ ပုဗ္ဗန္တေ၊ အပရန္တေ၊ ပုဗ္ဗန္တော ပရန္တေ- ဣဒပစ္စယတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နသု ဓမ္မေသု ကင်္ခတိ။ ဟူသော ကင်္ခါ ရှစ်ပါးလည်း တံ စားရာမရ ပျောက်ပတော့သည်။

ဤသို့ နာမ်ရုပ်၏အကြောင်းကို သိမ်းဆည်းလျက် အခွန်သုံးပါး၌ ယုံမှားခြင်းကို လွန်၍ တည်သောဉာဏ်သည် ကင်္ခါ ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိမည်၏။ ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊

ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာန်၊ ယထာဘူတဉာန်၊ သမ္မာဒဿနလည်းမည်၏။ ။ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသော နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာန်၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာန်နှစ်ပါးသည် သမထဝိပဿနာ နှစ်ပါးတွင် ဝိပဿနာတည်း။ ဝိပဿနာ ဆယ်ပါး၌ မဝင်သောကြောင့်လည်း ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒကဖြစ်၍ ပရိက္ခံ၊ ဥပစာရအရာ၌ တည်ကုန်သည်။ ထိုဉာန်နှစ်ပါးကိုရလျှင် မဂ်တည်းဟူသော ထောက်တည်ရာ၊ ဖိုလ်တည်းဟူသော သက်သာရာကို ရသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ လောကီယဉာန်ဖြင့်ပင် သစ္စာလေးပါးကို သိသောကြောင့် မြဲသော လားရာ ဂတိရှိရကား စူဠသောဗာပန်မည်သည်။ ။ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိပြီး၏။

၇၇-သမ္မသန၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာန်နှစ်ပါးကိုပွား၍ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာနဒဿနဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံ

ဩဘာသော ပီတိ ပဿဒ္ဓိ၊ အဒိမောက္ခောစ ပဂ္ဂဟော။
သုခံ ဉာနမုပဋ္ဌာန၊ မုပေက္ခောစ နိကန္တိစ။-

ဟူသည်နှင့်ညီစွာ၊ ထက်မြက်လှစွာသော ဥဒယဗ္ဗယာနုပဿနာ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော ကိုယ်မှထွက်သော စိတ္တဇရောင်ခြည်- ယင်းဝိပဿနာစိတ်နှင့် တကွ ဖြစ် သော ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သုခ၊ ဝေဒနာ၊ ပညာ၊ သတိ၊ တတြမဇ္ဈတ္တပေက္ခာ၊ ယင်းကိုးဖြာကို သာယာ နှစ်သက်သော တဏှာ၊ ဤဆယ်ပါးသည် ဝိပဿနာ၏ ညစ်ညူးကြောင်းဘေးရန်တည်း။ ဥပက္ခိလေသ ဆယ်ပါးမှ လွတ်သော ဝိထိပ္ပုဋ္ဌိပန္န လမ်းမှန်ကျသော ဝိပဿနာ ဉာန်သည်သာ အရိယာမဂ်၏ ရှေးအဘို့ ဖြစ်သော မဂ်တည်း၊ လမ်းတည်း၊ အကြောင်းတည်း၊ ဟု မဂ္ဂ၊ အမဂ္ဂကိုပိုင်းခြား၍ တည်သော ဉာန်သည်မဂ္ဂါ မဂ္ဂဉာနဒဿန ဝိသုဒ္ဓိမည်၏။ ထိုဝိသုဒ္ဓိကိုရလိုသည်ရှိသော်၊ အတိတ် အစု စသည်ကို တပေါင်းတည်း ရုံးစည်းလျက် သုံးသပ်သောကြောင့်၊ ကလာပ သမ္မသနမည်သော နယဝိပဿနာကို ရှေးဥးစွာပွားရသည်။ ။ပွားပုံကား၊-

အတိတာ ပဉ္စက္ခန္ဓာ အနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ
ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓ ဓမ္မာ ဒုက္ခာ အနတ္တာ။

အနာဂတာ ပဉ္စက္ခန္ဓာ၊ ပစ္စုပ္ပန္နာ ပဉ္စက္ခန္ဓာ အဇ္ဈတ္တံ ဗဟိဒ္ဓါ ဩဠာ
ရိကာ သုခမာ ဟိနာပဏိတာ ဒုရေ သန္တိကေ ပဉ္စက္ခန္ဓာ အနိစ္စာ သင်္ခတာ
ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓ ဓမ္မာ ဒုက္ခာ
အနတ္တာ။

အတီတာ-လွန်လေပြီးထ ရှေးဘဝ၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စကုန္ဒာ- ခန္ဓာ ငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်။ အနိစ္စာ- ဖြစ်ပြီးမြောက်လျှင်ပင် ကျိန်ပျောက်ပျက်ပြယ် ချုပ်ကွယ်ကင်းရှဲ ငြိမ်းစဲသည်ဖြစ်၍ အမြဲမရှိကုန်။ သင်္ခတာ-အကြောင်းတရား တို့သည် ပြုပြင်အပ်ကုန်၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ- အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ ဖြစ်ကုန်၏။ ခယဓမ္မာ-ကုန်ခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ဝယဓမ္မာ-ပျက်ခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ဝိရာဂ ဓမ္မာ-ကင်းခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ နိရောဓ ဓမ္မာ- ချုပ်ခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ဒုက္ခာ- ဖြစ်လျှင် ချုပ်ကွယ် ကြောဘွယ်သရဲ ဘေးဘျန်းမြဲ၍ ဆင်းရဲအတိ တို့တည်း။ အနတ္တာ-အတ္တာနိဝါသီကာရက ဝေဒကဟု တိတ္ထိတို့ကြံဆခေါ်ဆိုအပ်သောကိုယ် ဟူသောအနှစ် သဉ္ဇိးသည်ဖြစ်၍၊ ငှက်ပျောတုံးမျိုး အစိုးမရ အနှစ်သာရမဲ့သော သဘောကြောင့် ကိုယ်လည်းမဟုတ်ကုန်။

အနာဂတာ-နောက်ဘဝ၌ ဖြစ်လတ္တံ့ ကုန်သော။ ပစ္စုပ္ပန္နာ-ယခုဘဝ၌ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော။ အဇ္ဈတ္တ- ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟိဒ္ဓါ-အပဖြစ်ကုန် သော။ သြဋ္ဌာရိကာ-ရုန့်ရင်း ကုန်သော။ သုခုမာ- သိမ်မွေ့ကုန်သော။ ဟိနာ- ယုတ်ကုန်သော။ ပဏီတာ- မြတ်ကုန်သော။ ဒုရေ- ဝေးကုန်သော။ သန္တိကေ-နီး ကုန်သော။ ပဉ္စကုန္ဒာ- တို့သည်။ အနိစ္စာ-ကုန်။ အနတ္တာ-ကုန်။ ။သမ္မသန ဉာန်ပြီး၏။

သမ္မသနဉာန်ကို ရပြီးသော ယောဂီသည်။ ။ဇာတာနံ ပစ္စုပ္ပန္နာနံ ခန္ဓာနံ နိဗ္ဗတ္တိလက္ခဏံ ဇာတိ ဥပ္ပါဒေါ အဘိနဝါကာရော ဥဒယောနာမ၊ ဝိပရိဏာမ လက္ခဏံ ခယော ဘင်္ဂေါ ယောနာမ။ ။ဇာတာနံ-ဖြစ်ဆဲကုန်သော။ ပစ္စုပ္ပန္နာနံ- သန္တတိဓဏပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်ကုန်သော။ ခန္ဓာနံ- ခန္ဓာငါးပါးတို့၏။ နိဗ္ဗတ္တိလက္ခဏံ- ပေါ်စလက္ခဏာသည်။ ဇာတိ- ဖြစ်စသည်။ ဥပ္ပါဒေါ-ဥပါဒ်သည်။ အဘိနဝါ ကာရော- အသစ်သော အခြင်းအရာသည်။ ဥဒယောနာမ- ဥဒယမည်၏။ ဝိပရိ ဏာမလက္ခဏံ-ဘောက်ပြန်ယိုညွတ်ခြင်း လက္ခဏာသည်။ ခယော- ကုန်ခြင်းသည်။ ဘင်္ဂေါ-ပျက်ခြင်းသည်။ ဝယောနာမ-ဝယမည်၏။

ဤသို့အကျဉ်းအားဖြင့် ရှေးဥျားစွာ အဘန်ဘန် ရှုလတ်သော်၊ မဖြစ်ခင်လည်း မရှိ၊ တခြားမှလည်းမလာ၊ ချုပ်ပြီးလျှင်လည်း အစုအပုံမရှိသောစည်သံ၊ စောင်းသံ၊ မောင်းသံ စသည်ကဲ့သို့ ရုပ်နာမ်တို့သည် ဉာန်၌ ထင်ကုန်လတ္တံ့ ။ ထိုအခါ။ ။ “အဝိဇ္ဇာသမုဒယာ-အဝိဇ္ဇာဖြစ်၍ နေခြင်းကြောင့်။ ရူပသမုဒယော-ရုပ်၏ ဖြစ်၍ နေခြင်းသည်။ ဟောတိ-၏။ တဏှာသမုဒယာ-ကြောင့်။ ကမ္မသမုဒယာ- ကြောင့်။ အာဟာရသမုဒယာ- ကြောင့်။ ရူပသမုဒယော- သည်။ ဟောတိ-၏။ နိဗ္ဗတ္တိ လက္ခဏံပိ-ပေါ်ဖြစ်စ ဥပါဒ်စ လက္ခဏာသည်လည်း။ ရူပဿ-၏။ ဥဒယောနာမ- ဥဒယမည်၏။

ဤသို့ ပစ္စယတော ဥဒယလေးပါး၊ ခဏတော ဥဒယ တပါး၊ ပေါင်း ဥဒယ လက္ခဏာ ငါးပါး။

ထို့အတူ၊ “အဝိဇ္ဇာနိရောဓာ- အဝိဇ္ဇာ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ တဏှာနိရောဓာ- ကြောင့်။ ကမ္မနိရောဓာ- ကြောင့်။ အာဟာရနိရောဓာ- ကြောင့်။ ရူပနိရောဓာ- ရုပ်၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဖောတိ- ၏။ ဝိပရိကာမလက္ခဏံပိ- ဘောဏ်ပြန်ယိုညှိတ်ခြင်း လက္ခဏာသည်လည်း။ ရူပဿ- ၏။ ဝယောနာမ- ဝယမည်၏။”

ဤသို့ ဝယလက္ခဏာငါးပါး၊ ရုပ်၌ ပေါင်း ဥဒယဗ္ဗလက္ခဏာ ဆယ်ပါး။ ထို့အတူ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ် တို့၌လည်း ဆယ်ပါးစီအားဖြင့် ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၌ လက္ခဏာ ငါးဆယ်တို့ကို အကျယ်အားဖြင့် ရှုရသည်။ ရှေး၌ အဓန့် အားဖြင့် မြင်ခဲ့ပြီး၍၊ ယခုလည်း ကာလကိုမဝေဘန်ပဲ၊ သန္တတိအားဖြင့် ပစ္စယတော ဥဒယဗ္ဗယကိုမြင်၍ အစဉ်အတိုင်း ခဏတောဥဒယဗ္ဗယကိုမြင်ရကား၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာန် ထက်သန် သန့်ရှင်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဥဒယဗ္ဗယဉာန်ဟူသော တရုဏ ဝိပဿနာကို ရ၍၊ အာရဒ္ဓဝိပဿကပုဂ္ဂိုလ်တယောက် မြောက်တော့သည်။ ထိုအခါ ဩဘာသ စသော ဝိပဿနပုဂ္ဂိုလ်သ ဝိပဿနာ အညစ်အကြေး ဆယ်ပါးဖြစ်လာသည်။ ထိုဆယ်ပါးကို တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အားဖြင့် မစွဲလမ်းပဲ၊ “အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တာ၊ အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တာ” ဟု ရှု၍၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာန် ဟူသော လမ်းမှန်သို့သာသွား၍ ပွားများ ရသည်။ ။မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာနဒဿနဝိသုဒ္ဓိပြီး၏။

၇၈-ဝိပဿနာဉာန်ကိုးပါးဖြင့် ပဋိပဒါဉာနဒဿနဝိသုဒ္ဓိပွားပုံ

တထာ ပရိဗန္ဓ ဝိမုတ္တဿ ပနေတဿ ဥဒယဗ္ဗယဉာနတော။ ပ။ နဝိပဿနာ ဉာနာနိ ပဋိပဒါဉာနဒဿန ဝိသုဒ္ဓိနာမ- ဟူသည်နှင့် ညီစွာ၊ ကံလေသာ ဆယ်ချက်မှ ထွက်မြောက်၍ လမ်းမှန်သို့ ရောက်သော ဥဒယဗ္ဗယဉာန်၊ ဘင်္ဂဉာန်၊ ဘယဉာန်၊ အာဒိနဝဉာန်၊ နိဗ္ဗိဒဉာန်၊ မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာဉာန်၊ ပဋိသင်္ခါဉာန်၊ သင်္ခါရပေက္ခဉာန်၊ အနုလောမဉာန်၊ ဤဝိပဿနာဉာန် ကိုးပါးတို့သည် ပဋိပဒါ ဉာနဒဿနဝိသုဒ္ဓိ မည်၏။ ဥပက္ခိလေသနှောက်၍ လက္ခဏာပျောက်ရကား၊ ယင်းလက္ခဏာထင်လာ စေခြင်းငှါ အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တာ ဟု-ဥဒယဗ္ဗယဉာန်ကို အဘန်ဘန်ပွားများသည် ရှိသော်၊ လျှပ်စစ်ကိုမော်၍ ကြည့်သောသူသည် ဖြစ်သည်ကိုမမြင် ပျက်သည်ကိုသာ မြင်သကဲ့သို့ သင်္ခါရတို့၏ ခယ ဝယ ဘေဒ နိရောဓ ဟူသော အပျက်သာထင်တော့ သည်၊ ဘင်္ဂဉာသ သတိတည်တော့သည်။ ။ဘင်္ဂဉာန်ပြီး၏။

ဤဘင်္ဂဉာန်ကို အဘန်ဘန် မှီဝဲသော ယောဂီအား၊ အသက်ရှည်ကြာ ချမ်းသာ လိုသော ဘိရုကယောကျ်ားသည်၊ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကျား၊ သားရဲ ဝံအောင်း၊ မှေးဆောင်း

စွယ်ဖြူး၊ ဘီလူးရက္ခိသ်၊ နွားမိုက်ခွေးကြမ်း၊ မုန်ပြမ်းသောဆင်၊ ဆိပ်လျင်သောမြေ
ဆိုး၊ မိုးကြိုးစက်ကင်း၊ သင်းချိုင်းစစ်ပဲ၊ အလျှံစသော ရှားမီးခဲစုကို တွေ့၍ မိုင်ပေမူး
ဝေ၊ သေမတတ်ကြောက်ရွံ့လေသကဲ့သို့၊ ခပ်သိမ်းဥသို့၊ မျက်ပြားကုန်သော တေဘူ
မက သင်္ခါရတရားတို့သည် ဘေးကြီးဟု ထင်မြင်လာကုန်၏။ သတ်ပြီး၊ သတ်ဆဲ၊
သတ်လတ္တံ့၊ သားသုံးယောက်ကိုမြင်ရသော အမိကဲ့သို့၊ ချုပ်ပြီး၊ ဖြစ်ဆဲ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။
သင်္ခါရတရားတို့ကိုမြင်၏။ ထိုအခါ ဘယဉာဏ် ဖြစ်ပြီဟူ၍မှတ်။ ။ဘယတုပဋ္ဌာန
ဉာဏ်ပြီး၏။

ဤဘယဉာဏ်ကို အဘန်ဘန် မှီဝဲလေ့လာသော ယောဂီအား၊ ယခင်ယောကျ်ား
သည် သားရဲပုန်းနေသော ရှို့ကျားခိုသောတောင်ခေါင်း၊ မိကျောင်းရက္ခိသ်စောင့်
သောရေ၊ ခိုးသူနေသောခရီးလမ်း၊ သန်လျက်ထမ်းသောသူသတ်၊ အဆိပ်ခပ်သော
ထမင်း၊ မီးဝင်းဝင်းလောင်သောအိမ်၊ ရှယ်ချိန်လွတ်ပစ် ထိုးခုတ်ထစ်သောစစ်မြေသို့
ရောက်၍ ရွံ့ကြောက်လန့်ထိတ် စိတ်မပျော်မရွှင် အပြစ်ထင်သကဲ့သို့၊ အလုံးစုံသော
ဘဝသုံးပါး၊ ယောနိလေးပါး၊ ဂတိငါးပါး၊ ဝိညာနဋ္ဌိတိခုနစ်ပါး၊ သတ္တနိဝါသ
ကိုးပါးတို့၌ ကိုးစားစရာမမြင်၊ ဘယ်သင်္ခါရတခုကိုမျှမတောင့်တ ဘုံသုံးဝကို မီးကျိုး
စု၊ ဓာတ်လေးခုကို မြေ၊ ငါးထွေသောခန္ဓာကိုသူသတ်၊ အဇ္ဈတ္တာယတနခြောက်ပါးကို
ရွာပျက်၊ ဗဟိယာယတနခြောက်ပါးကို စောရ၊ ဝိညာနဋ္ဌိတိနိဝါသတို့ကို ဆဲတဝ
လောင်မီးဖြင့် ရောင်ညှိုးပေါက်ပြ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့ကို ဂဏ္ဍရောဂါ အိုင်း
အမာကဲ့သို့ မသက်မသာ ရသာမရှိ သမ္ပတ္တိကင်းစင် ထက်ဝန်းကျင်မှ အပြစ်အစုသာ
ထင်တော့သည်။

ဥပ္ပါဒဉ္စ ပဝတ္တဉ္စ၊ နိမိတ္တံ ဒုက္ခန္တိ ပဿတိ။
အာယုဟနံ ပဋိသန္တိံ၊ ဉာနံ အာဒိနဝေ ဣဒံ။
ပဉ္စ အာဒိနဝေ ဉာနံ၊ ပဉ္စ သန္တိပဒေပိစ။
ယော ဉာနေ ဒသ ဇာနာတိ၊ နသော ဒိဋ္ဌိသု ကမ္မတိ။

ဥပ္ပါဒဉ္စ- ဤဘဝပဋိသန္ဓေကို၎င်း။ ပဝတ္တဉ္စ-ပဝတ္တိခန္ဓာငါးပါးကို၎င်း။ နိမိတ္တဉ္စ-
သဏ္ဍာန်အားဖြင့်ထင်သော သင်္ခါရနိမိတ်ကို၎င်း။ အာယုဟနံ- ဤဘဝပြုအပ်သော
ကံကို၎င်း။ ပဋိသန္တိံ - နောက်ဘဝ ပဋိသန္ဓေကို၎င်း။ ဒုက္ခန္တိ- ဆင်းရဲအစုသာတည်း
ဟူ၍။ ပဿတိ- ရှုမြင်၏။ ဣဒံ- ဤငါးပါးသည်။ အာဒိနဝေ- အပြစ်ဒေါသဉ္စ။
ဉာနံ- သိသော ဉာဏ်မည်၏။ အာဒိနဝေဉာနံ- အာဒိနဝဉာဏ်သည်။ ပဉ္စ- ငါးပါးတို့
တည်း။ သန္တိပဒေပိစ-နိဗ္ဗာန်၌လည်း။ ဉာနံ-ဉာဏ်သည်။ ပဉ္စ-ငါးပါးတို့တည်း။ ယော-
အကြင်ယောဂီသည်။ ဒသဉာနေ- ဉာဏ်ဆယ်ပါးတို့ကို။ ဇာနာတိ- သိ၏။ နသော-
ထိုယောဂီသည်။ ဒိဋ္ဌိသု- အထူးထူးသော ဒိဋ္ဌိတို့ကြောင့်။ နကမ္မတိ- မတုန်လှုပ်။ ။
အာဒိနဝဉာဏ်ပြီး၏။

ဤသို့ အာဒိဝနကို မြင်ပြီးသောယောဂီသည်၊ စိတ္တကုဋ်တောင်ခြေ ကြာအိုင်
ရေ၌ ပျော်နေကျနေရာဟင်္သာသည် ဒွန်းစဏ္ဍားရှာအထွက် တန်စီးပွက်၌ မနှစ်သက်နိုင်
သကဲ့သို့ အလုံးစုံသော ဘဝယောနိ စသည်တို့၌ ပြီးငွေ့သောစိတ်ရှိ၍ အနုပဿနာ
ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်သို့သာ ညွတ်ကိုင်သောစိတ်ဖြစ်တော့သည်။ ။နိဗ္ဗာန်ဉာဏ်ပြီး၏။ ။
ဤနိဗ္ဗာန်ဉာဏ်ကိုရပြီးသော ယောဂီအား ကုန်ပိုက်၌ငါး၊ မြေမိသောဘား၊ ချိုင့်ထား
သော တောကြက်၊ အလမ္ပာယ်လက်၌မြေ၊ ကင်းမိလေသောသမင်၊ ဂဠုန်လက်တွင်
နဂါး၊ ရန်သူဝိုင်းသောယောကျ်ားတို့ကဲ့သို့ ဘယ်သင်္ခါရတရားတစ်ခုမျှ ပျော်ပါး
တပ်စွန်းခြင်းမရှိ လွန်စွာ လွတ်မြောက် လိုသော စိတ်ဖြစ်၏။ ။မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာ
ဉာဏ်ပြီး၏။

လက်၌ပပ်၍နေသော မြွေကို ဖျည်၍ပစ်လွှတ်လိုသောသူသည်၊ ပပ်သည်ကို 'ဖျည်
ခြင်းငှါ စေ့စေ့ကြပ်ကြပ် ကိုင်သကဲ့သို့၊ ထိုသင်္ခါရတရားတို့မှ လွတ်မြောက်ခြင်းငှါ
တဘန် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟု- သိမ်းဆည်းပြန်ရသည်။ ထိုအခါ တဘန် နိစ္စ၊
သုခ၊ သုဘ၊ အတ္တ ဟု- မထင်လာပဲ ကောင်းစွာလွတ်ကြီး လွတ်လေသည်။ ။
ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ပြီး၏။

ဤပဋိသင်္ခါဉာဏ်ကို ပွားဘန် များလတ်သော်၊ မယား ချစ်ခင်ကို ကွာကြည်ပြီး
နောက် ဘယ်ယောကျ်ားနှင့်ပင် သွားလိုသွား၊ နေလိုနေ၊ မမုန်းမချစ်၊ လျစ်လျူ
ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုသင်္ခါရတို့၌ ငါတည်း ငါ့ဥစ္စာတည်းဟု- မယူမ၍ လျစ်လျူသာ
ဖြစ်၏။ မီး၌ထည့်အပ်သော ကြက်တောင်အလား ဘုံသုံးပါး၌ ပြန်ပွားသောစိတ်မရှိ၊
တူနဲ့တို ကွေးကုပ် စက်ဆုပ်သော စိတ်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ။ဤကား သင်္ခါ
ရပေက္ခာဉာဏ်တည်း။

ဤသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကို အဘန်ဘန် မှီဝဲသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား၊ မဂ်ဖိုလ်
ဖြစ်ခါနီးသည် ရှိသော်၊ မနောဒွါရာဝဇ္ဇန်းသည် ဘဝင်ကို ဖြတ်၍ ပရိကံ၊ ဥပစာ၊
အနုလုံ-ဟု ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီ ဝိပဿနာဇော သုံးကြိမ်ဖြစ်၏။ ။ဤကား အနုလောမ
ဉာဏ်တည်း။ ။ပဋိပဒါ ဉာဏ်ဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ပြီး၏။

၇၉-ဉာဏ်ဒဿနဝိသုဒ္ဓိပွားပုံ၊ ၎င်း၏အကျိုး

ဆိုနောင် ဂေါတြဘူစိတ် ဖြစ်၏။ ဤကား ဝိသုဒ္ဓိဟု 'မခေါ်လောက်သော
အဗျောဇာရိကဉာဏ်တည်း။ ။ဆိုနောင် မဂ်စိတ်တကြိမ်၊ ဖိုလ်စိတ်နှစ်ကြိမ်၊ သုံး
ကြိမ်ဖြစ်၏။ ဤကား ဉာဏ်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိတည်း။

ဤအရာ၌ သဒ္ဓါန္တရအားကြီး၍ အနိစ္စာနုပဿနာတက်သောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ အဆုံးစွန် သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် သုံးဆဲန့စ်ဝီထိတို့ဖြင့် ဥဒယဗ္ဗယ ပရိစ္ဆိန္န သင်္ခါရတို့၌ နိစ္စ၊ ဓဝ၊ သုခ၊ သုဘ၊ အတ္တနိမိတ်ကိုခွါလျက် သင်္ခါရနိမိတ် အကြွင်းမဲ့ ကင်းဆိတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ညွတ်စဉ်၊ ဘဝင်ပြတ်လျက် အနုလောမဉာဏ်၊ ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ တက်၍ မဂ်သို့ ချဉ်းကပ် တစုတ်တည်းသွားအံ့။ နိဗ္ဗာန်သည် အနိမိတ္တ နိဗ္ဗာန်မည်၏။ မဂ်သည် အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခမည်၏။ အနိစ္စာ နုပဿနာဟူသော သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်သည် အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခမုခမည်၏။

ထို့အတူ သမာဓိန္တရ အားကြီးသောသူအား၊ ဒုက္ခာနုပဿနာ ထက်သန်လှ၍ ဘယာဘိဘူတသင်္ခါရတို့၌ တောင့်တခြင်း တဏှာပဏိဓိကို ခွါလျက် တဏှာ ကင်းဆိတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်စဉ် မဂ်ဖြစ်လာအံ့။ နိဗ္ဗာန်သည် အပ္ပဏိဟိတ နိဗ္ဗာန်မည်၏။ မဂ်သည် အပ္ပဏိဟိတ ဝိမောက္ခမည်၏။ ဒုက္ခာနုပဿနာဟူသော သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်သည် အပ္ပဏိဟိတ ဝိမောက္ခမုခမည်၏။

ပညိန္တရအားကြီးသောသူအား၊ အနတ္တာနုပဿနာ ထက်မြက်လှ၍ သူစိမ်းပြင်ပ သင်္ခါရတို့၌ အတ္တသညာကို ခွါလျက် အတ္တကင်းဆိတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်စဉ် မဂ်ဖြစ်လာအံ့။ နိဗ္ဗာန်သည် သုညတနိဗ္ဗာန်မည်၏။ မဂ်သည် သုညတဝိမောက္ခမည်၏။ အနတ္တာနုပဿနာဟူသော သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်သည် သုညတဝိမောက္ခမုခမည်၏။

ဤအနုပဿနာသုံးပါး များသော သူအားလည်း ထိုဣန္ဒြေသုံးပါး ထက်သန် တတ်သည်။ အနုလောမဉာဏ်၊ ဂေါတြဘူဉာဏ်နှင့်တကွ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ဟူသော ဤဝိမောက္ခမုခသုံးပါးကို ဝုဠာနဂါမိနီ ဝိပဿနာဟု ဆိုရ၏။

ဝုဠာတုကာမော သံသာရ၊ ဒုက္ခပင်္ကာ မဟဗ္ဘယာ။
ကရေယျ သတတံ တတ္ထ၊ ယောဂံ ပဏ္ဍိတ ဇာတိယော။

မဟဗ္ဘယာ-ကြောက်ရွယ်ခမန်း ဘေးဘျန်းကြီးစွာသော။ သံသာရဒုက္ခပင်္ကာ— သံသရာညွှန်ပျောင်း ဆင်းရဲအပေါင်းမှ။ ဝုဠာတုကာမော-ထမြောက်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော။ ပဏ္ဍိတဇာတိယော—ပညာရှိသော အမျိုးကောင်း သားသည်။ တတ္ထ-ထို ဝုဠာနဂါမိနီ ဝိပဿနာ၌။ သတတံ-နေ့ညဉ့် မပြတ်။ ယောဂံ-အရိုးကြေကြေ အရေခြောက်ခြောက် နောက်မတုန်ဆုတ် အားထုတ်ခြင်းကို။ ကရေယျ-ပြုရာ၏။

ဤသို့ဆိုခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း၊ လောကီဝိသုဒ္ဓိ ခြောက်ပါးကို ပွား၍ ရအပ်သော သတ္တမဉာနဒဿန ဝိသုဒ္ဓိမည်သော အရိယမဂ်၏ အစွမ်းရှိန်စော် အာနုဘော်ကို ဤသို့သိရမည်။

ကဒါစိပိ အနိဗ္ဗိဒ္ဓ၊ ပုဗ္ဗံ မဂ္ဂေါပနေသ တံ။
ဇောဘံ ဒေါသဉ္စ မောဟဉ္စ၊ ဝိဒ္ဓိသန္ဓေဝ ဇာယတိ။

ပိဓေသဒါပါယဒ္ဓါရံ၊ သောသေတိ ဒုက္ခသာဂရံ။
မိစ္ဆာမဂ္ဂံ ပဇဟတိ၊ အရိယဒ္ဓနမုခိကရော။

သမေတိ ဝေရဘယာနိ၊ နေတိ ဗုဒ္ဓဿ ဩရသံ။
အညေသဉ္စာနိသံသာနံ၊ မဂ္ဂေါ လာဘာယ ဝတ္တတိ။
ဝိတ္တာရာ တေ ပကာသေတုံ၊ နသက္ကာ ဒီဃအဒ္ဓုနာ။

သေသောမဂ္ဂေါပန - ဤအရိယမဂ်သည်ကား။ ကဒါစိပိ- တရံတခါမျှလည်း။ အနိဗ္ဗိဒ္ဓပုဗ္ဗံ - အနာဒိက သံသာရဝယ် မပယ်မခွင်း မဘောက်ထွင်း ဘူးသော။ တံတာဒိသံ- ထိုသို့ သဘော ရှိသော။ ဇောဘဉ္စ- ဇောဘခဲကို၎င်း။ ဒေါသဉ္စ- ဒေါသခဲကို၎င်း။ မောဟဉ္စ၊ မောဟခဲကို၎င်း။ ဝိဒ္ဓိသန္ဓေဝ- မှုံ့မှုံ့ညက်ညက် ဘောက်ခဲဖြိုဖျက်သည် ဖြစ်၍သာလျှင်။ ဇာယတိ- ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မဂ္ဂေါ- အရိယမဂ်သည်။ သဒါ- အချင်းခပ်သိမ်း။ အပါယဒ္ဓါရံ - အပါယ် လေးပါး တံခါးကို။ ပိဓေ- ပိတ်ဆို့၏။ ဒုက္ခသာဂရံ- ဆင်းရဲအစုတ် ရေသမုဒ်ကို။ သောသေတိ- ခန်းခြောက်စေ၏။ မိစ္ဆာမဂ္ဂံ- မှားသောလမ်းကို။ ပဇဟတိ- စွန့်ပယ် ရှောင်လွှဲ၏။ အရိယဒ္ဓန မုခိ ကရော- သဒ္ဓါ, သီလ, သုတ, စာဂ, ပညာ, ဟိရီ, ဩတ္တပ္ပ ဟူသော သူတော်ဥစ္စာခုနစ်ခုသို့ ရှေးရှုပြုတတ်၏။ ဝေရဘယာနိ- တွင်းပြင်နီးဝေး ရန်ဘေးဟူသမျှတို့ကို။ သမေတိ- ငြိမ်းပျောက်စေတတ်၏။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ၎င်း။ ဩရသံ- ရှေ့ရင် တော်နှစ် သားတော်စစ် အဖြစ်သို့။ နေတိ- ၎င်း။ အညေသဉ္စ- ထိုမှတပါးလည်း ဖြစ် ကုန်သော။ အာနိသံသာနံ- ပဋိသမ္ဘိဒါ အဘိညာ စသော အကျိုး ဆက်တို့ကို။ လာဘာယ- ရခြင်းငှါ။ ဝတ္တတိ- ဖြစ်၏။ တေ အာနိသံသေ- ထိုအကျိုး တို့ကို။ ဒီဃအဒ္ဓုနာ- နေ့ရက်, လ, နှစ်၊ သကရာဇ် ရှည်ကြာ အခါကာလဖြင့်။ ဝိတ္တာရာ- ကုန်စင်ပတ်လယ် အကျယ် အားဖြင့်။ ပကာသေတုံ- ထုတ်ဘော် ညွှန်ပြခြင်းငှါ။ နသက္ကာ- မတတ်ကောင်း။

ဤသို့ဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ဆက်၊ ဝိပဿနာ ဆယ်ချက်တို့ကို အစဉ် မပျက်ပွားမှုကား၊ မဂ်ဖိုလ်ကိုဤဘဝပင်ရနိုင်၏။ ပါရမီမစေ၍မရသေးသော်လည်း၊ တနေ့လျှင် ခိုးသူငါးရာ၊ လေးရက်နှင့်ပင် လူနှစ်ထောင်ကို သေအောင် သတ်ပြီး၍၊ ငါးဆွဲငါးနှစ်ပတ်လုံး လူကိုသတ်သော တမ္ပဒါမိက သူသတ်တို့ပင်၊ အရှင်သာရိ ပုတြာဟူသော ဆရာကောင်း ကလျာဏမိတ္တနှင့်တွေ့ရ၍၊ အနုလောမ ခန္တိဟူသော ဝိပဿနာဉာဏ် တိုင်အောင်ရ၍၊ တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ တက်သေး ရောက် သေး သည်။ မကောင်းမှုနည်းသော သူတပျားတို့မှာ ဆိုဘွယ်ရာမရှိ။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်လောက်

ဖြစ်လျှင် ရလောက်၊ ရောက်လောက်ရာသည်။ လုံ့လပေါ့ဖျင်း၊ စိတ်လျော့ခြင်း
ကြောင့်သာ၊ မရနိုင် မရောက်နိုင်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ‘သံသရာဘေးကိုကြောက်
ရွံ၊ သံသရာဝဋ်မှ ထမြောက်လိုကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည်။ ကြောင့်ကြ
ကြီး ကြောင့်ကြငယ်တို့ကို ဖြတ်တောက်၍၊ အခြားကိစ္စများကို မပြုကြပဲ ဝိသုဒ္ဓိ
ခုနစ်ပါးကိုသာ မနေမနား အားထုတ်ကြစေကုန်သတည်း။ ။ ဝိသုဒ္ဓိဒီပနီပြီး၏။

၈၀-ဗုဒ္ဓါနုဿတိကို ပဓာနပြု၍ သီလသမာဓိပညာသုံးပါးဖြစ်ပုံ

(မင်းတိုင်ပင်ပညာရှိ ဘိုးသူတော် ဘိုးမဉ္ဇူတောင်းပန် လျှောက်ထားသော
ကြောင့်၊ မဟာဗိုလ် ဆရာတော်ဗရားကြီး ရေးသား စီရင်သော သုဒ္ဓိပကာသနီ
ကျမ်းလည်း၊ အပေါက်ဖါထေးရန်ကောင်းလှ၍၊ ဤဆိဒ္ဓပိဓာနနိ ကျမ်းတွင်းသို့၊
ထည့်သွင်းပုံနှိပ်အပ်သတည်း။)

သုဒ္ဓေသိနံ အဘုဒ္ဓါနံ၊ သုဒ္ဓိမဂ္ဂမပဿတံ။
သုဒ္ဓါယ ပဏမ္ပ သုဒ္ဓိ၊ ကဿံ သုဒ္ဓိပကာသနီ။
သီလ သမာဓိ ပညည၊ မဂ္ဂံ ဗောဓာယ ဘာဝယံ။
ပတ္တောသ္မိပရမံ သုဒ္ဓိံ၊ နိဟတော တုမသိ အန္တက။

အန္တက-ဟယ်မာရ်ယုတ်။ အဟံ-ငါဗရားသည်။ သီလဉ္စ-ဝါစ၊ ကမ္မန္တ၊ အာဇီဝ
ဟူသော သီလကို၎င်း။ သမာဓိဉ္စ-ဝီရိယ၊ သတိ၊ ဧကဂ္ဂတာဟူသော သမာဓိကို၎င်း။
ပညည-ဒိဋ္ဌိ၊ သင်္ကပ္ပဟူသော ပညာကို၎င်း။ မဂ္ဂံ- အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်တရားကို။
ဗောဓာယ- ပိုင်းခြား၍သိခြင်းငှါ။ ဘာဝယံ- ဘာဝယန္တော- ပွားပြီးသည် ဖြစ်၍။
ပရမံ- မှန်မြတ်လှစွာသော။ သုဒ္ဓိံ- နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တော- ရောက်သည်။ အသ္မိ- ဖြစ်ပြီ။
အန္တက- ဟယ်မာရ်ယုတ်။ တံ- သင်သည်။ နိဟတော- ပရာဇီတော- ရှုံးကြီးရှုံးသည်။
အသိ- ဖြစ်ပြီ။

ဤဂါထာ၌ လာသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဟူသော တရားသုံးပါးတို့တွင်
သီလဟူသည်ကား လူရှင်ရဟန်းတို့ ကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော ပဉ္စဂ်၊ ဒသဂ်၊
ဥပေါသထသီလ၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလသည် ကာယကံ- ဝစီကံ အသက်မွေးခြင်းတို့ကို
သုတ်သင်ဖြူစင်စေကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် သီလဝိသုဒ္ဓိမည်၏။

သမာဓိဟူသည်ကား ပထဝီကသိုဏ်းစသော သုံးဆွဲရှစ်ပါး အပြားလေးဆယ်
သော အာရုံတို့၌ ရအပ်သော ဥပစာအပ္ပနာဟူသော သမာဓိတရားသည် သမာဓိ

မည်၏။ ထိုသံမာဓိအများတို့တွင် လေ့လာဆောင်ရွက် နှစ်သက်ကိုးကား ပွားများ အားထုတ်လိုသော ဗုဒ္ဓါနုဿတိ တရားကို ပွားများ အားထုတ်ရမည်ကား၊ ဣတိပိ သောဘဂဝါ။လ။ဗုဒ္ဓေါဘဂဝါ။

- အရဟံဂုဏ်တော်။
- သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်။
- ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်။
- သုဂတဂုဏ်တော်။
- လောကဝိဒ္ဓဂုဏ်တော်။
- အနုတ္တရဂုဏ်တော်။
- ပုရိသဒမ္မသာရထိဂုဏ်တော်။
- တနည်းလည်း၊ အနုတ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိဂုဏ်တော်။
- သတ္တာဒေဝမနုဿာနံဂုဏ်တော်။
- ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်။
- ဘဂဝါဂုဏ်တော်။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဂုဏ်တော်ဆယ်ပါးသရုပ်။

လူနတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာရ အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အရဟံဂုဏ်တော်။
 ဝါသနာနှင့်တကွ ကိလေသာတို့မှ ဝေးတော်မူသော အရဟံဂုဏ်တော်။
 တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာဟူသော ရန်သူ သူပျက်ကို အရဟတ္တမဂ် ထားသန် လျက်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ခတ်ဖြတ် အကြွင်းမဲ့ သတ်တော်မူသော အရဟံဂုဏ်တော်။
 ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်တော် မမူသော အရဟံဂုဏ်တော်။

သင်္ခတ အသင်္ခတ အားဖြင့် ပြားသော ခပ်သိမ်းသော တရားအပေါင်းကို ဇောဘက်မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း အလိုလို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူသော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်။

ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏ တဆဲ့ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်။

အကျိုးရှိသည် မရှိသည် သူနာလိုသည် မနာလိုသည် ဟုတ်မှန်သည် မဟုတ်မှန် သည်အားဖြင့် ပြားသော ခြောက်ခွန်းသော စကားတို့တွင် ကျိုးရှိဟုတ်မှန် နှစ်တန် သော စကားကောင်းကိုသာ ပြောဆိုတော်မူတတ်သော သုဂတဂုဏ်တော်။

သတ္တ-သင်္ခါရ- သြကာသ တည်းဟူသော လောကသုံးပါးကို ပိုင်းခြား၍ သိ တော်မူတတ်သော လောကဝိဒ္ဓဂုဏ်တော်။

သီလ, သမာဓိ, ပညာ, ဝိမုတ္တိ, ဝိမုတ္တိဉာဏ ဒဿန ဂုဏ်တော်, ကျေးဇူးတော်တို့
ကြောင့်၊ တူသော တစ်စုံတယောက်သောသူ ရှိတော်မူသော အနုတ္တရဂုဏ်တော်။

တနည်းကား၊ မယဉ်ကျေးမလိမ္မာ ပညာအသိ မရှိကုန်သော လူယောက်ျား
နတ်ယောက်ျား၊ တိရစ္ဆာန် ယောက်ျားတို့ကို အဘူမရှိ၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာ ပညာအသိ
ရှိကြစေခြင်းငှါ ဆုံးမတော်မူတတ်သော အနုတ္တရောပုရိသ၊ ဒမ္မသာရထိ ဂုဏ်တော်။

ဇာတိကန္တာရ၊ ဇရာကန္တာရ၊ ဗျာဓိကန္တာရ၊ မရဏကန္တာရ တည်းဟူသော ခရီးခဲ
၌ ကျရောက်သည်ဖြစ်၍၊ လွန်မင်းစွာ ပင်ပန်းကြ ကုန်သော နတ်နှင့်တကွသော
လူတို့ကို ထိုခရီးခဲမှ ထုတ်ဆောင်၍ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော ကျန်းသောင့်ငွေ့—ပို့
ဆောင် ကယ်ယူတတ်သော လှည်းမှူးနှင့် တူတော်မူသော သတ္တာဒေဝ မနုဿာန်
ဂုဏ်တော်။

ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓ၊ မဂ္ဂ ဟူသော သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ပိဋနဋ္ဌ စသော
တဆဲ့ခြောက်ပါးသော အပြားတို့ဖြင့်၊ ကိုယ်တော်ဘိုင် ပိုင်းခြား၍ သိတော်မူဘတ်၊
ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ပိုင်းခြား၍ သိစေတော်မူတတ်သော ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်။

ဘနည်းကား၊ ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို အနန္တဉာဏ်တော်နှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍
ကုန်စင်အောင် သိတော်မူတတ်သော ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်။

စိတ်တော်ကို အစိုးရတော်မူခြင်းတည်းဟူသော ဣဿရိယဘုန်းတော်။

လောကုတ္တရာတရားကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဓမ္မဘုန်းတော်။

ဟုတ်မှန်သည့်အဘိုင်း ကျော်စောတော်မူခြင်းတည်းဟူသော ယသဘုန်းတော်။

သုပ္ပတိဋ္ဌိတပါဒ စသော သုံးဆဲ့နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး၊ တမ္ပနခ, တုဂ်
နာသ, စသော ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်၊ ရောင်ခြောက်သွယ်ဘို့ဖြင့် တင့်
တယ်သော အသရေရှိတော်မူသော သိဒ္ဓိဘုန်းတော်။

အလိုရှိတော်မူတိုင်း ပြီးစီးစေတော်မူနိုင်သော ကာမဘုန်းတော်။

လူသုံးပါးတို့၏ ဆရာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော လုံ့လနှင့် ယှဉ်တော်
မူသော ပယတဘုန်းတော်။ ဤသို့သော ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်
မူသော ဘဂဝဂုဏ်တော်။

ဤသို့လျှင် အကျဉ်းအကျယ်အားဖြင့် ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်၊ ဆယ်ပါးသော
ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပွားများလက်သဖြင့် ရအပ်
သော ဝီရိယ သတိပြဋ္ဌာန်းသော ဇကဂုတတရားသည် သမာဓိမည်၏။

ပညာဟူသည်ကား၊ ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဗရားရှင်၏ဂုဏ်တော်, ကျေးဇူးတော်
မြတ်ကို မပြတ်အောက်မေ့ဆင်ခြင်သော ကာလ၊ ကာမကုသိုလ် ဇောရှစ်ခုတို့တွင်၊
အာရုံအကြောင်းသို့ လိုက်လျော၍ သောမနဿ ဥပေက္ခာ၊ ဉာနသမ္ပယုတ်၊ ဝိပုယုတ်၊

အသင်္ခါရိက, သသင်္ခါရိက ဇောတို့သည်၊ ထိုဗရားရှင်ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍ မနောဒွါရာ ဝဇ္ဇန်းနောက်၊ ပထမဇော၊ ဒုတိယဇော။ လ။ ဆဋ္ဌဇော၊ သတ္တမဇော ဟူ၍ ခုနစ်ကြိမ် မိမိတို့၏ ရှေးရှေးသော မနောဒွါရာဝဇ္ဇန်းစသော စိတ်တို့နှင့် အတူဖြစ်သော ဟဒယ ဝတ္ထုရုပ်ကို မှီ၍ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနောက်၊ အားကြီးသော အာရုံဖြစ်မှု၊ တဒါရုံနှစ်ကြိမ် ဖြစ်ပြီးမှ ဘဝင်ဖြစ်ထိုက် ဘရွှေဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုဗရားဂုဏ် ဓမ္မာရုံကိုပင် အာရုံပြု ၍၊ တဒနုဝတ္ထုကမနောဒွါရိက ကာမကုသိုလ်ဇောတို့သည် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖြစ်၍ ချုပ်လေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုစိတ်နှင့် သမ္ပယုတ်ဖြစ်ကုန်သော မဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ စေတနာ၊ စသော သဗ္ဗစိတ္တ သာဓာရဏ စေတသိက်၊ ဝိတက်၊ ဝိစာရ၊ ပီတိ၊ စသော ပကိဏ်းစေတသိက်၊ သဒ္ဓါ၊ သတိ စသော- သောဘနစေတသိက် တို့သည်၊ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ သမ္ပယုတ်အားဖြင့်၊ ဧကုပ္ပါဒ၊ ဧကနိရောဓ၊ ဧကာလမ္ပန၊ ဧကဝတ္ထုကဖြစ်၍ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်သောကာလ၊ သမ္ပယုတ်စေတသိက် တရားသာ ဖြစ်သည်မဟုတ် သေး၊ စိတ္တက္ခဏတိုင်း၊ ခဏတိုင်း စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာနု၊ ဇိဝှ၊ ကာယ၊ ဟဒယ၊ ဘာဝ ဒသက ဟူသော ကမ္မဇရုပ်ကလာပ်တို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဥပါဒ်တိုင်း၊ ဥပါဒ်တိုင်း၊ သုဒ္ဓဋ္ဌက - ကလာပ်စသော စိတ္တဇရုပ်ကလာပ်တို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဂုဏ်တော် ကို ပွားများသောကာလ ပူသောအခါ ဧးမြသောအခါတို့၌၊ ထိုပူသော ဧးမြသော ဗဟိဒ္ဓဥတုကိုရ၍ အဇ္ဈတ္တ၌ဖြစ်သော စိတ္တဇရုပ်၊ ကမ္မဇရုပ်၌ သဟဇာတ်ဖြစ်သော တေဇောဓာတ်သည်၊ သုဒ္ဓဋ္ဌက- ကလာပ် စသော ဥတုဇရုပ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဂုဏ် တော်ကို ပွားများသောကာလ၊ စားသောက်အပ်ပြီးသော ဗဟိဒ္ဓဥတု အာဟာရ သည်၊ အဇ္ဈတ္တ၌ဖြစ်သော ထိုစိတ္တဇ၊ ကမ္မဇ၊ ဥတုဇ ရုပ်တို့ကို အာဟာရပစ္စယသတ္တိဖြင့် အားပေးခြီးမြှောက်လျက်၊ သုဒ္ဓဋ္ဌက စသော အာဟာရဇရုပ်ကလာပ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။

ဤသို့လျှင် ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်မြတ်ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင် သောကာလ ကာမကုသိုလ်ဇောစိတ်၊ ထိုစိတ်နှင့်တကွ ဖြစ်သော စေတသိက်၊ ထို နာမက္ခန္ဓာတို့နှင့်တကွ ဖြစ်သော ကမ္မဇ၊ စိတ္တဇ၊ ဥတုဇ၊ အာဟာရဇရုပ်၊ ဤနာမ်၊ ရုပ် တရားတို့၏ ဖြစ်ဟန်များကို ပိုင်းခြား၍ သိစေရမည်။

ဤကား ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်မြတ်တို့ကို အာရုံပြု၍ ပွားများ သောကာလ၊ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်၊ ရသင့် ရထိုက်သော စတုသမုဋ္ဌာနိက ရုပ်တရား နှင့်တကွ ကာမကုသိုလ်ဇော စိတ္တုပ္ပါဒ်တို့၏ ဖြစ်ဟန်ကို ပြသော နည်းအကျဉ်းတည်း။ ဤနည်းကို အမှီပြု၍ ထိုထိုအခါ၌ ဖြစ်ကုန်သော နာမ်ရုပ်တရားတို့၏ ဖြစ်ဟန်များ ကို သိနားလည်စေရမည်။

၈၁-ဗုဒ္ဓါနုဿတိကို ပွားခိုက် ရထိုက်သော ခန္ဓာငါးပါး
 တို့ကို လက္ခဏ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်၊ ပဒဋ္ဌာန်တမ်း
 ပိုင်းခြား၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပုံ

ထိုထိုအာရုံတို့၌ စိတ်၊ စေတသိက် စတုသမုဋ္ဌာနိကရုပ်တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်းများ သည် အထူးထူးအပြားပြားများသော်လည်း၊ ဤအရာ၌ ပြခဲပြီးသော ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့၌ အာရုံပြု၍ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက် ရသင့် ရထိုက်သော နာမ်ရုပ်တရားတို့ကို ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၏အကြောင်း နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ပိုင်းခြား၍ လက္ခဏ၊ ရသ စသည်တို့ဖြင့် ထိုက်သည်အားလျော်စွာ အကျဉ်းအား ဖြင့် ပြပေအံ့။-

ဗုဒ္ဓါနုဿတိတရားကို ပွားများသောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ဗရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု ၍ ဖြစ်သော စိတ်၊ စေတသိက် တို့နှင့် တကွဖြစ်သော စတုသမုဋ္ဌာနိက ရုပ်တရား အပေါင်းတို့တွင် အတိဏ္ဍဋ္ဌဖြစ်သော ဗရားရှင်၏ အရဟံ စသောဂုဏ် ဓမ္မာရုံ၌ညွတ် သော ကာမကုသိုလ် သောမနဿ ဉာနသမ္ပယုတ် အသင်္ခါရိက၊ သသင်္ခါရိက စိတ် သည် ထိုဗရားရှင်ဂုဏ် ဓမ္မာရုံကိုသိခြင်း ဝိဇာနနလက္ခဏာ၊ အတူတကွဖြစ်ကြသော ဖဿ-ဝေဒနာ စသော သဟဇာတ် တရားတို့၏ အကြီးအမှူး ဥးစီးဝန်ကိုင်ဖြစ်၍ ပြဋ္ဌာန်းခြင်း ပုဗ္ဗင်္ဂမရသ၊ ထိုသဟဇာတ်တရားတို့၏ တည်ရာဟူသော အဓိဋ္ဌာနပစ္စု ပဋ္ဌာန်၊ ထင်ခြင်းသို့ ရောက်လာသော ဗရားရှင်ဂုဏ် ဓမ္မာရုံဟူသော အာပါတ ဝိသယပဒဋ္ဌာန်ရှိ၏။

ဓမ္မာလမ္ပ ဝိဇာနဉ္စ၊ ဗုဗ္ဗင်္ဂမ မဓိဋ္ဌိတံ။
 အာပါတ ဝိသယဉ္စေဝ၊ စိတ္တဿ လက္ခဏာဒိကံ။

ဓမ္မာလမ္ပဝိဇာနဉ္စ - ဗရားရှင်၏ဂုဏ် ဓမ္မာရုံကိုသိခြင်းသည်၎င်း။ ပုဗ္ဗင်္ဂမဉ္စ- ဖဿ ဝေဒနာ စသော သမ္ပယုတ်တရားတို့၏ အကြီးအမှူး ဥးစီးဝန်ကိုင်ဖြစ်၍ ပြဋ္ဌာန်း ခြင်းသည်၎င်း။ အဓိဋ္ဌိတဉ္စ- ထိုဖဿ-ဝေဒနာ စသော သမ္ပယုတ်တရားတို့၏ တည်ရာ သည်၎င်း။ အာပါတဝိသယဉ္စေဝ- ထင်ခြင်းသို့ရောက်ဘော ဗရားရှင်၏ဂုဏ် ဓမ္မာရုံ သည်၎င်း။ စိတ္တဿ- သောမနဿ၊ ဥပေက္ခာနှစ်ပါးတို့တွင်တပါးပါး၊ ဉာနသမ္ပယုတ်၊ ဝိပုယုတ် နှစ်ပါးတို့တွင် တပါးပါး၊ အသင်္ခါရိက၊ သသင်္ခါရိက နှစ်ပါးတို့တွင် တပါးပါး ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သော ကာမကုသိုလ်စိတ်၏။ လက္ခဏာဒိကံ- လက္ခဏ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်၊ ပဒဋ္ဌာန်မည်၏။

ထိုဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ပွားသောပုဂ္ဂိုလ်အား၊ ယောနိသော 'မနသိကာရ အရင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ဖြစ်ရကား၊ အပြစ်မရှိခြင်း ကောင်းသောအကျိုးကို ပေးခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ အကုသိုလ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ဖြူစင်ခြင်းလျှင် ထင် သော အခြင်းအရာရှိ၏။

တနည်းကား၊ အပြစ်မရှိခြင်းသာလျှင်လက္ခဏာရှိ၏။ ဖြူစင်သောအဖြစ်လျှင် ကိစ္စရှိ၏။ အလိုရှိအပ်သော အကျိုးလျှင် ထင်သောအခြင်းအရာရှိ၏။ နည်းနှစ်ပါး ဌိပင် ယောနိသော မနသိကာရသာလျှင် နီးစွာသော အကြောင်းရှိ၏။

အနဝဇ္ဇသုပါကဉ္စ၊ ပါပဝိဒ္ဓိသနံ တထာ။
ဝေါဒါနံ ကာမကုသလံ၊ ကမေန လက္ခဏာဒိကံ။
အနဝဇ္ဇမေဝဝါ တဿ၊ ဝေါဒါနံ ဣဋ္ဌပါကဉ္စ။
လက္ခဏာဒိ ပဒါနန္တု၊ ဘဝေ သုမနသိဋ္ဌာနံ။

ကာမကုသလံ- သောမနဿ ဥပေက္ခာ ဉာနသမ္ပယုတ်၊ ဝိပုယုတ်၊ အသင်္ခါရိက၊ သသင်္ခါရိက ကာမကုသိုလ်သည်။ ဝါ-ကာမကုသလံ-ကာမကုသလဿ-၏။ အနဝဇ္ဇသုပါကဉ္စ-အပြစ်မရှိ ကောင်းသောအကျိုးသည်၎င်း။ တထာ-ထိုမှတပါး။ ပါပဝိဒ္ဓိသနဉ္စ- အကုသိုလ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်း သည်၎င်း။ ဝေါဒါနဉ္စ-ညစ်ကျမှုထင် ဖြူစင်ခြင်းသည်၎င်း။ ကမေန-အစဉ်သဖြင့်။ လက္ခဏာဒိကံ-လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်မည်၏။

ဝါ-တနည်းကား။ တဿ-ထိုကာမကုသိုလ်၏။ အနဝဇ္ဇမေဝ- အပြစ်မရှိခြင်း သည်သာလျှင်၎င်း။ ဝေါဒါနဉ္စ-ဖြူစင်ခြင်းသည်၎င်း။ ဣဋ္ဌပါကဉ္စ- အလိုရှိအပ် သော အကျိုးသည်၎င်း။ ကမေန- အစဉ်သဖြင့်။ လက္ခဏာဒိ- လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်မည်၏။ တု-နည်းနှစ်ပါးတို့၌အကျိုးဝင်သော ပဒဋ္ဌာန်ကား။ သုမနသိဋ္ဌာန- ကောင်းစွာစိတ်၌ထားခြင်းသည်။ ဝါ-ယောနိသော မနသိကာရသည်။ ပဒါနံ- ပဒဋ္ဌာန်မည်သည်။ ဘဝေ-ဖြစ်၏။

ဓမ္မာရုံ၏လက္ခဏာစသည်တို့မူကား ဤသို့သိမ်းဆည်းရမည်၊ ဗရားရှင်၏ဂုဏ် ဓမ္မာ ရုံသည်၊ ကာမကုသိုလ် သောမနဿ စသောစိတ်၌ထိခိုက်ခြင်းလက္ခဏာ၊ ထိုဝိညာဉ် စိတ်၏ အာရုံ၏အဖြစ်ဟူသော ကိစ္စ၊ ထိုဝိညာဉ်စိတ်၏ ကျက်စားရာအာရုံဟူသော ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏ဟု သိမ်းဆည်းရမည်။

မနသိံ ဟနနဉ္စေဝ၊ ဝိညာန ဝိသယတ္တနံ။
တဿ ဂေါစရဘာဝဉ္စ၊ ဓမ္မဿ လက္ခဏာဒိကံ။

မနသိံ-ကာမကုသိုလ် မနောဝိညာဉ်စိတ်၌။ ဟနနဉ္စေဝ-ထိခိုက်ခြင်းသည်၎င်း။ ဝိညာဉာဏဝိသယတ္တနံ-ထိုမနောဝိညာဉ်၏ အာရုံ၏ အဖြစ်သည်၎င်း။ တဿ-ထိုကာမ ကုသိုလ် မနောဝိညာဉ်၏။ ဂေါစရဘာဝဉ္စ-ကျက်စားရာအာရုံ၏အဖြစ်သည်၎င်း။ ဓမ္မဿ-အသင့်အားဖြင့် နှလုံးထား၍ ပွားများအပ်သော ဗရား၏ ဂုဏ် ဓမ္မာရုံ၏။ လက္ခဏာဒိကံ-လက္ခဏာ-ရသ-ပစ္စုပဋ္ဌာန်မည်၏။

ထိုစိတ်နှင့်သမ္ပယုတ်ဖြစ်ကုန်သော စေတသိက်တရားတို့တွင် ဖဿသည် ထိုဗုဒ္ဓါရား
ဂုဏ် ဓမ္မာရုံကိုတွေ့ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဤလက္ခဏာဖြင့် လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်သော ဖဿ
ဒြပ်ကို သိမှတ်နိုင်ရမည်။ ထိုအာရုံ၌ ထိုခိုက်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ဤသို့သော ကိစ္စဖြင့်
ကိစ္စဝန္တဖဿတရားကို ထင်ရှားစွာသိရမည်။

သောမနဿဇေဒနာသည် ထိုဗုဒ္ဓါရားဂုဏ်ဟူသော ဓမ္မာရုံကို သာယာ နှစ်သက်
စုံမက်ဝမ်းမြောက်သဖြင့် ခံစားခြင်း ဝေဒယိတလက္ခဏာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်မှု၊
ထိုဗုဒ္ဓါရားဂုဏ်ဓမ္မာရုံကိုလျစ်လျူအားဖြင့်ခံစားခြင်း ဝေဒယိတလက္ခဏာ၊ ထိုအာရုံကို
သုံးဆောင် ပရဘုတ်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သညာသည် ထိုအာရုံကို အခြင်းအရာအားဖြင့်
မှတ်ခြင်းလက္ခဏာ၊ နောက်၌ အမှတ်အားလျော်စွာ သိပြန်ရခြင်း၏အကြောင်းကို
ပြုခြင်းကိစ္စရှိ၏။ စေတနာသည် ထိုအာရုံကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ကုန်သောသမ္ပယုတ်
တရားတို့ကို အာရုံ၌ တိုက်တွန်းခြီးပင် ကြောင့်ကြခြင်းလက္ခဏာ၊ ထိုအမှု၌ အား
ထုတ်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ဤနည်းကိုမှီ၍ ကြွင်းသော သဗ္ဗစိတ္တ သာဓာရဏ စေတသိက်
တို့၏ လက္ခဏာ ရသ စသည်ကိုသိသဖြင့် နာမ်တရားကို ပိုင်းခြားရမည်။

ပကိဏ်း စေတသိက်တို့တွင် ဝိတက်သည် ထိုဗုဒ္ဓါရားဂုဏ်ဟူသော ဓမ္မာရုံကိုညွတ်
သဖြင့် အာရုံပြုကုန်သော တရားတို့ကို မနသိကာရ တရားက နှလုံးထား သည့်
အတိုင်း အာရုံသို့ ရှေးရှုတင်ခြင်းလက္ခဏာ၊ ထိုအာရုံကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ခေါက်
ခြင်း ရှေးရှုခေါက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ဝိစာရသည် ငိုတက်သည် တင်အပ်
ပြီးသည့်အတိုင်း ထိုဗုဒ္ဓါရားဂုဏ် ဓမ္မာရုံကို သုံးသပ်ခြင်းလက္ခဏာ၊ ထိုအာရုံ၌ စိတ်ကို
အဘန်တလဲလဲ ယှဉ်စေခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ပီတိသည် ထိုအာရုံကို ပျံ့နှံ့သည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ခြင်း
လက္ခဏာ၊ ထိုအာရုံ၌ ပြည့်ဖြိုးခြင်းကိစ္စရှိ၏။

သောသန စေတသိက်တို့တွင် သဒ္ဓါသည် ထိုဗုဒ္ဓါရားရှင်၏ ဂုဏ် ဓမ္မာရုံ၌ ယုံကြည်
ခြင်း လက္ခဏာ၊ ကြည်လင်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သတိသည် ထိုအာရုံ၌ အောက်မေ့ခြင်း
လက္ခဏာ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ထိုအာရုံ၌ ရထိုက်သော
သောဘန စေတသိက်တို့ကို လက္ခဏာစသည်ဖြင့် ပိုင်းခြား မှတ်သား၍ သိနားလည်
ရမည်။

ထိုပြုပြီးသော ဖဿအစရှိသော စေတောယုတ္တတရားသည် စေတသိက်မည်၏။
ထို၏လက္ခဏာစသည်ကား စိတ်နှင့် ယှဉ်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ထိုစိတ်နှင့်မကွေမကွာ
ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ ဧကပ္ပုဒါ-ဧကနိရောဓ စသော ပစ္စုပ္ပန်ရှိ၏။

ဖဿဒိ မနောယုတ္တဿ၊ စေတောယုတ္တောဝ လက္ခဏံ။
ရသော တဒဝိနာဘာဝေါ၊ ဧကပ္ပုဒါဒုပ္ပဋ္ဌာနံ။

ဖဿဒိမနောယုတ္တဿ - ဖဿဝေဒနာ အစရှိသော စေတသိက်၏။ စေတော
ယုတ္တောဝ-စိတ်နှင့်အညီအညွတ်ယှဉ်ခြင်းသည်သာလျှင်၊ လက္ခဏံ-လက္ခဏာမည်၏။

တဒဝိနာ ဘာဝေ၊- ထိုစိတ်နှင့် မကွေမကွာဖြစ်ခြင်းသည်။ ရသော- ကိစ္စမည်၏။
ဧကုပ္ပါဒါဒိ-စိတ်နှင့်တကွဖြစ်ခြင်း တကွချုပ်ခြင်း စသည်သည်။ ဥပဋ္ဌာနံ-ပစ္စုပဋ္ဌာနံ
မည်၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ကုသိုလ်စိတ်၊ထိုစိတ်နှင့် သမ္ပယုတ်ဖြစ်ကုန်သော ဖဿ၊
ဝိတက်၊ သဒ္ဓါ စသော စေတသိက်တရားတို့သည် နာမ်မည်ကုန်၏။ ထိုနာမ်သည်
သာမညအားဖြင့် ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၌ ညွတ်ခြင်းလက္ခဏာ၊ ယှဉ်ခြင်းကိစ္စ၊ ကိုင်း
ရှိုင်းခြင်း ပစ္စုပဋ္ဌာနံရှိ၏။

နမနလက္ခဏဉ္စေ၊ သမ္ပယောဂရသံ တထာ။
တန္နိန္ဒပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ နာမံ သာမညတော ဘဝေ။

နာမံ-ကုသိုလ် ထိုစိတ်နှင့် သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော ဖဿ စသော စေတသိက်နာမ်
သည်။ သာမညတော- သာမညအားဖြင့်။ နမနလက္ခဏဉ္စေ- ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်
ဓမ္မာရုံသို့ ညွတ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသည်၎င်း။ တထာ- ထိုမှတစ်ပါး။ သမ္ပယောဂရသံ-
ယှဉ်ခြင်းကိစ္စရှိသည်၎င်း။ တန္နိန္ဒပစ္စုပဋ္ဌာနံ-ထိုဓမ္မာရုံသို့ညွတ်ခြင်း၊ ကိုင်းရှိုင်းခြင်း
ပစ္စုပဋ္ဌာနံရှိသည်၎င်း။ ဘဝေ-ဖြစ်၏။

နာမပုဗ္ဗင်္ဂမံ ဝါထ ရူပပုဗ္ဗင်္ဂမံ ထဝါ။ ။ဟုဆိုအပ်သောကြောင့် နာမ်ကိုပြုပြီး၍
ထိုနာမ်လျှင် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းရှိသော ရုပ်ကို ပြုအပ်၏။ စတုဇရုပ်၊ကလာပ်တို့တွင် ကမ္မဇ
ကလာပ်၌ စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယဒသက ကလာပ်ရုပ်တို့ကို ပဉ္စဝတ္ထု
ပဉ္စဒါရဖြစ်၍ ပဉ္စာရုံ ပဉ္စဝိညာဉ်တို့ဖြင့် ပိုင်းခြား မှတ်သားရမည်။ ဝတ္ထုဒသက
ကလာပ်ကိုကား ထိုဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သော ကာမကုသိုလ်
သည်။ ဝိညာနဓာတ်ခုနစ်ပါးတို့တွင် မနောဝိညာနဓာတ်ဖြစ်၍ သုတမယဉာဏ်အား
ဖြင့် ဟဒယဝတ္ထုကို မှီသည်ဟု သိမှတ်၍ မှီဟန်များကို စဉ်းစားသိမှတ်နိုင်ရမည်။
ပဉ္စဝေ၊ကာရတံ၌ ဝိညာနဓာတ်တို့သည်၊ ဝတ္ထုရုပ်ကို မမှီမူ၍ မဖြစ်၊ မှီ၍သာလျှင်
ဖြစ်ရကား ဤဗရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ် မနော ဝိညာန ဓာတ်
သည် ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကို ကော်မီ၍ဖြစ်၏။

ကိဉ္စိဓမ္မံ စိန္တေန္တဿ ဟဒယဿ ခိဇ္ဇနတော တမဝဋ္ဌိတန္တိ ဝိညာယတိ။ ။ဟုဆို
သောကြောင့်၊ တစ်ခုတခု ခဲခက်သော အရာကို ကြံစည် အောက်မေ့သော သူအား၊
နှလုံးပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်သည်ကို ထောက်၍ ဟဒယဝတ္ထု ရုပ်ကလာပ်သည် ဗရား
ဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ် မနောဝိညာနဓာတ်၏ မှီရာ လက္ခဏာရှိ၏။
ထို ဝိညာနဓာတ်၏ တည်ရာဟူသော ကိစ္စရှိ၏။ ဤသို့ ထင်ရှားစွာ ပိုင်းခြား၍
မှတ်သား နားလည်ရမည်။

နိဿယလက္ခဏံ ဝတ္ထု၊ အာဓာရက ရသံ တဿ။
ဥပ္ပာဟနန္တုပဋ္ဌာနံ၊ ဘူတမာသန္နနိဒ္ဒါနံ။

ဝတ္ထု-ဥပါဒါရုပ်ဖြစ်သော ဟဒယံ ဝတ္ထုရုပ်သည်။ တဿ- ထိုကာမ ကုသိုလ် မနောဝိညာနဓာတ်၏။ နိဿယလက္ခဏံ- မှီရာဟူသော လက္ခဏာရှိ၏။ အာဓာရက ရသံ- တည်ရာဟူသော ကိစ္စရှိ၏။ ဥပ္ပာဟနံ- ဥပေါင်း ပံ့ပိုးဖြင့် ဝန်ကို ဆောင် သကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်။ ဥပဋ္ဌာနံ- ပစ္စုပဋ္ဌာန်မည်၏။ ဘူတံ- ပထဝီ၊ အာပေါ စသော ဘူတရုပ်သည်။ အာသန္နနိဒ္ဒါနံ- ပဒဋ္ဌာန်မည်၏။

ဘာဝဒသက ကလာပ်ရုပ်သည် ထိုဂုဏ်ကိုအာရုံပြု၍ ကာမကုသိုလ်ဖြစ်ဆဲကာလ၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်းရှိသော လိင်၊ နိမိတ္တ၊ ကုတ္တာကပ္ပ စသည်တို့၏ အကြောင်း ဖြစ်ရကား၊ ဣတ္ထိဘာဝလက္ခဏာ၊ ပုမ္ဘာဝလက္ခဏာ၊ မိန်းမ ယောက်ျား တည်းဟု ထင်ရှား ပြုခြင်းကိစ္စရှိ၏။ လိင် နိမိတ္တ ကုတ္တာ ကပ္ပတို့၏ အကြောင်းဟု ထင်သော ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏။ ဤသို့ထင်စွာ ပိုင်းဖြတ်သိမှတ် နိုင်ရမည်။ ထိုဝတ္ထု ဒသက၊ ဘာဝ ဒသကတို့၌ အကျုံးဝင်ကုန်သော ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဩဇာ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေ မဟာဘုတ်တို့ကို ပိုင်းခြားလျှင် သိခက်မည်ကြောင့် မဆိုပြီ။

စိတ္တဇရုပ်ဖြစ်ဟန်ကား၊ ထိုဗရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ် ပထမ ဇောစသော စိတ်တို့၏ ဥပါဒ်တိုင်း ဥပါဒ်တိုင်း စိတ္တဇရုပ်ကို ဖြစ်စေရကား၊ ဝိညပ် ကိုထောက်၍၎င်း၊ ဣရိယာပုထ်ကိုထောက်၍၎င်း၊ အဋ္ဌကလာပ် ဝိညတ္တိကလာပ်ရုပ် လဟုတာဒေကာဒသကရုပ် စသည်များကို ပိုင်းခြားသိနိုင်ရမည်။ ကိုယ်တုန်ရှုပ် ခြင်း ကာယ စောပနကိုထောက်၍ ကာယဝိညပ်နှင့်တကွ အဋ္ဌကလာပ် ရုပ်သည် ကာယဝိညတ္တိနဝက ကလာပ်မည်၏။ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း ဝိကာရလက္ခဏာ၊ ကိုယ် ဖြင့် အလိုလိုပြုခြင်း အဓိပ္ပာယ်ပုကာသန ကိစ္စရှိ၏။ နှုတ်မြွက်ခြင်း အသံဖြစ်သည်ကို ထောက်၍ ဝစီဝိညပ်သဒ္ဓနှင့်တကွ အဋ္ဌကလာပ်သည် ဝစီဝိညတ္တိသဒ္ဓဒသက ကလာပ် မည်၏။ နှုတ်မြွက်ခြင်း ဝိကာရလက္ခဏာ၊ နှုတ်ဖြင့် အလိုလိုပြုခြင်းကိစ္စရှိ၏။ သပ္ပာယ် ဖြစ်သော ဥတုဘောဇဉ် ကျောင်း အိပ်ရာနေရာတို့ကို ရသောကာလ၊ လဟုတာ စသော ရုပ်သုံးခုတို့နှင့်တကွ ထိုပြုအပ်ပြီးသော အဋ္ဌကလာပ်သည် လဟုတာဒေကာ ဒသ ကလာပ်ရုပ်မည်၏။ ဤလဟုတာ၊ မုဒုတာ၊ ကမ္မညတာ ရုပ်သုံးခုတို့သည် အစဉ် အတိုင်း ပေါ့ပါးခြင်း လက္ခဏာ၊ မကြမ်းတန်းခြင်း လက္ခဏာ၊ အမုဉ်စွမ်းနိုင်ခြင်း လက္ခဏာရှိကုန်၏။ လေးလံခြင်း ကြမ်းတန်းခြင်း၊ အမုဉ် မစွမ်းနိုင်ခြင်းတို့ကို ဖျောက် ခြင်းကိစ္စရှိကုန်၏။ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော စိတ္တဇရုပ်တို့၏ ပြခဲတိုင်းသော လက္ခဏာကို မထင် မမြင်၊ ကိုယ်နှုတ်ဘောက်ပြန်ခြင်းမရှိ၊ ပေါ့ပါးနူးညံ့ အမုဉ် ခံခြင်းလက္ခဏာတို့မှ ကင်း၍ ဗရားရှင်ဂုဏ်ကိုသာ တဖြောင့်တည်း နှလုံးထား၍ ပွားများ ဖောက်မေ့ ဆင်ခြင်သောကာလ အဋ္ဌကလာပ်ရုပ်ကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုအဋ္ဌကလာပ် ရုပ်တို့၏ အသီး

အသီးလက္ခဏာစသည်တို့ကို ပိုင်းခြားလျှင် ရှုပ်ထွေးသိခက်မည်ကြောင့်၊ အကျဉ်းအားဖြင့် ထိုအဋ္ဌကလင်္ဂရုပ်သည် ဘောက်ပြန်ခြင်း ရှုပုန ဟူသော သာမညလက္ခဏာ၊ ဖရိုဖရဲ မကြဲသော်လည်း ကြဲသကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းဝိကိရုဏရသ၊ ကြောင့်ကြဗျာပါရမရှိခြင်း အဗျာပါရ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ရှိ၏ ဟု-ပိုင်းခြားသိမှတ်နိုင်ရမည်။

ရူပတီတိ ဘဝေရူပံ၊ ရူပနလက္ခဏံဟိတံ။
ဝိကိရုဏ ရသဉ္ဇေဝ၊ အဗျာကတန္တိ ဂယုတိ။

ယံဓမ္မဇာတံ-သည်။ ရူပတိ-အချမ်း အပူတို့ကြောင့် ဘောက်ပြန်တတ်၏။ ဣတိ-ကြောင့်။ တံဓမ္မဇာတံ- သည်။ ရူပံ-ရုပ်မည်သည်။ ဘဝေ-ဖြစ်၏။ ဟိ-မှန်၏။ တံရူပံ-ထိုရုပ်သည်။ ရူပနလက္ခဏံ-ဘောက်ပြန်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ဝိကိရုဏရသဉ္ဇေဝ-ဖရိုဖရဲ မကြဲသော်လည်း ကြဲသကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းကိစ္စရှိ၏။ အဗျာကတန္တိ-ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ မရှိဟူ၍။ ဂယုတိ- ပစ္စုပဋ္ဌာန် အဖြစ်ဖြင့်ယူအပ်၏။

ဥတုဇရုပ်၊ အာဟာရဇရုပ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း အကျဉ်းအားဖြင့် ဤသို့သိမှတ်ရမည်။ ထိုဗရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ်ဖြစ်သော ကာလ အချမ်းအပူဟူသော ဗဟိဒ္ဓဥတုကြောင့်၊ အဇ္ဈတ္တဖြစ်သော ကမ္မစိတ္တရုပ်တို့၌ အကျုံးဝင်သော တေဇောသည်၊ ဌိကာလ၌ ဥတုအဋ္ဌကလင်္ဂကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဆိုပြီးသော ဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ် ဖြစ်သောကာလ၊ စားပြီးသော အစာ ဟူသော ဗဟိဒ္ဓဩဇာအာဟာရသည်၊ အဇ္ဈတ္တ၌ဖြစ်သော ထိုတိဇရုပ်၌ အကျုံးဝင်သော သြဇာနှင့်ပေါင်းမိ၍၊ ဌိကာလ၌ အာဟာရဇ အဋ္ဌကလင်္ဂကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဥတုဇ အာဟာရဇ အဋ္ဌကလင်္ဂရုပ်တို့ကို ယခင် စိတ္တဇ ကလင်္ဂရုပ်နည်းဖြင့်-ဘောက်ပြန်ခြင်း ရှုပုနရှိသော သာမည လက္ခဏာ စသည်တို့ဖြင့် ပိုင်းခြားသိမှတ်ရမည်။ ဤသို့လျှင် အရဟံအစရှိသော ဗရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုအာရုံပြု၍ ပွားများသောကာလ၊ ဖြစ်သင့်သောကာမ ကုသိုလ်စိတ်-စေတသိက်- စတုသ မုဋ္ဌာနိက ရုပ်တို့၏ လက္ခဏာစသည်ကို ပိုင်းခြားသိမှတ်ခြင်းသည်၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၏အကြောင်း နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာန်မည်၏။ ။ ဤသို့ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာန် ဖြစ်ပြီးမှ ဗရားဂုဏ်ကို ပွားသောကာလ၊ ငါ၏သန္တာန်၌ ဤနာမ်ရုပ်သာ ရှိ၏။ နာမရူပတော အညောပုဂ္ဂလောဝါ ဒေဝေါဝါ ဗြဟ္မာဝါနတ္ထိ။ ဤနာမ်ရုပ်မှတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ ငါ့၊ သူတစ်ပါး-ယောက်ျား မိန်းမနတ်၊ ဗြဟ္မာ ဟူ၍မရှိ။ ဤနာမ်ရုပ်သည် နိဿတ္တနိဇ္ဇိဝသဘောသာဖြစ်သည်။ ဤသို့သော သဘောကိုဟုတ်မှန်စွာ ဉာန်ပညာမျက်စိဖြင့် တစ်တပ်ထင်ထင် မမြင်မသိမူ၍ တဏှာ၊ မာန၊ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိဖြင့်-ရူပံအတ္တတောသမနုပဿတိ- အစရှိသော နည်းအတိုင်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိပွား၍ သံသရာ ရှည်လျားသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါ့၊ သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမဟု အထင်အမှတ်အားကြီးလှ၍ ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမရှိ။

နာမ်၊ ရုပ် တရားသာရှိသည်။ ရှိသော နာမ်ရုပ်သည်လည်း နိဿတ္တ နိဇ္ဇိဝဖြစ်၍၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ဟုမှတ်နိုင်ထင်နိုင်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပျောက်ခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိမည်၏။

၈၂-ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံ

ဤသို့ သီလ-စိတ္တ-ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီး၍၊ ထိုဗရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမ ကုသိုလ်ဇောဖြစ်သောကာလ၊ ရသင့်ရထိုက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သောစိတ်၊ စေတသိက် ရုပ်တရားတို့ကို ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ သစ္စာစသည်တို့ဖြင့် ဘွဲ့စည်းပိုင်းခြားသိနား လည်ရအံ့သောငှါ အစီရင်များပြားသော်လည်း၊ တစိတ်တဒေသ အကျဉ်းအား ဖြင့် ခန္ဓာမျှကို ဘွဲ့ပြရမူကား၊-

ထိုဗရားရှင်၏ဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ် သောမနဿ ဉာနသမ္ပယုတ် စိတ်သည် ဖြစ်စေအပ်သောစိတ္တဇရုပ်၊ ထိုစိတ်၏ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်းဖြစ်ဘော စက္ခု ။ပ။ ဟဒယ၊ ဘာဝဒသက ဟူသောကမ္မဇရုပ်၊ ထိုကာလ၌ဖြစ်သောဥတုဇ၊ အာဟာရ ဇရုပ်၊ ဤ စတုသမုဋ္ဌာနိက ရုပ်အပေါင်းသည်၊ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် သုခုမ ဩဋ္ဌာရိကစသော အပြားတို့၏ အပေါင်းဖြစ်ရကား ရူပက္ခန္ဓာမည်၏။

ထိုကုသိုလ်စိတ်နှင့် သမ္ပယုတ်ဖြစ်သောလက္ခဏာရှိသော ဝေဒနာသည်၊ ရူပက္ခန္ဓာ နှင့်အတူ ဝေဒနာက္ခန္ဓာမည်၏။

အခြင်းအရာအာကာရကို သိမှတ်ခြင်းလက္ခဏာရှိသော သညာသည်၊ ထို့အတူ သညာက္ခန္ဓာမည်၏။

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြီးမြှင့်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော စေတနာနှင့်တကွ ဖဿစသော စေတသိက် တရားအပေါင်းတို့သည်၊ ထို့အတူ သင်္ခါရက္ခန္ဓာမည်၏။

ထိုဗရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ်ဇောစိတ်သည်၊ ထို့အတူ ဝိညာ နက္ခန္ဓာမည်၏။ ဤသို့ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်၏။ ။ အာယတနစသည်များကိုလည်း ဘွဲ့ စည်းပိုင်းခြားမှတ်သားရမည်။

ဤသို့လျှင် ဗရားဂုဏ်တော်လျှင် အာရုံရှိသော ကာမ ကုသိုလ်ဇော ဖြစ်သော ကာလ၊ ရသင့်သော ခန္ဓာ၊ အာယတနစသည်တို့သည်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ဆဲ တရားမည်ကုန် ၏။ ထိုတရားတို့မှတပျား၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါသူတပျား ဟုထင်ရှားမရှိ၊ ထင်ရှားရှိသော ပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်တရားတို့လည်း၊ ငါသူတပျား ယောက်ျား မိန်းမ မဟုတ်၊ ထိုပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ် တရားတို့သည်၊ အကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ပဋိသန္ဓေအခါ နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးတို့သည်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒု၊ နိဒ္ဓါ၊ ကံဟူသော အကြောင်းကြောင့်

ဖြစ်ကုန်၏။ ပဝတ္ထိအခါ ရုပ်သည်၊ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်၏။ နာမ်သည်- စက္ခုပသာဒ၊ ရူပါရုံ စသော မှီရာအာရုံတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။ အထူးအားဖြင့်ကား၊ ကုသိုလ်ဖြစ်မှုယေ ဟံနိသော မနသိကာရ စတုစက္ကသမ္ပတ္တိတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။ အကုသိုလ် ဖြစ်မှု ထိုမှပြန်သော အကြောင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။ ဤအရာ၌ကား၊ ဗရားဂုဏ်သျှင် အာရုံရှိသော ကာမကုသိုလ်စိတ်သည်၊ ယောနိသော မနသိကာရ စတုစက္ကသမ္ပတ္တိ ကြောင့်ဖြစ်၏။ ဟဒယဝတ္ထု ဗရားဂုဏ်ဟူသော မှီရာအာရုံတို့ကြောင့်လည်းဖြစ်၏။

ယောနိသောမနသိကာရ၊ စက္ကသမ္ပတ္တိတော တထာ။
ဟဒယဝတ္ထုတောစာပိ၊ ဓမ္မာရမဏတောပိဝါ။
ဥပ္ပဇ္ဇိ ကာမကုသလံ၊ နညာတောတိဟိ ဉာယတိ။

ကာမကုသလံ- သောမနဿဉာနသမ္ပယုတ် အသင်္ခါရိက၊ သသင်္ခါရိက ကာမကု သိုလ်စိတ်သည်။ ယောနိသော မနသိကာရ စက္ကသမ္ပတ္တိတော- အသင့်နှလုံးသွင်းခြင်း စတုစက္ကနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့်၎င်း။ တထာ - ထိုမှတပါး။ ဟဒယဝတ္ထုတောစာပိ- မှီရာဟဒယဝတ္ထုကြောင့်၎င်း။ ဓမ္မာရမဏတောပိဝါ- ဗရားရှင်၏ဂုဏ် ဓမ္မာရုံကြောင့် ၎င်း။ ဥပ္ပဇ္ဇိ - ဖြစ်၏။ ဟိ- ဗျတိရိက်ကား။ အညတော - ထိုမှတပါး အခြားသော အကြောင်းတို့ကြောင့်။ ဝါ- ဗာဟိရကဖြစ်သော ခန္ဓာအရှင် ဗြဟ္မာဗိဿနိုးစသော မိစ္ဆာအကြောင်းတို့ကြောင့်။ နဥပ္ပဇ္ဇိ- မဖြစ်။ ဣတိ- ဤသို့။ ဉာယတိ- သိအပ်၏။ စတုဇရုပ်မူကား၊ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ ဟူသော အကြောင်းတရား လေးပါးတို့ ကြောင့်ဖြစ်၏။

ကမ္မစိတ္တုတာဟာရေဟိ၊ ဘဝေ စတုဇရူပကံ။
ကမ္မံ အတိတမေဝါထ၊ စိတ္တန္တု ကုသလံ ဣဓ။
ဥတာဟာရောတု မုချေန၊ မတော တက္ကာလ နိဿိတော။

စတုဇရူပကံ - လေးပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သောရုပ်သည်။ ကမ္မ စိတ္တုတာဟာရေဟိ- ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့ကြောင့်။ ဘဝေ- ဖြစ်၏။ ကမ္မံ- ကံ သည်။ အတိတမေဝါထ- အတိတ်ကာလ၌သာဖြစ်၏။ အထ- ထိုမှတပါး။ စိတ္တန္တု- သည်ကား။ ဣဓ - ဤဗရားဂုဏ်တော်ကိုပွားရာ၌။ ကုသလံ - ကုသိုလ်စိတ်တည်း။ ဥတာဟာရောတု - ဥတုအာဟာရကိုကား။ မုချေန- မုချအားဖြင့်။ တက္ကာလနိဿိ တော- ထိုဗရားဂုဏ်ကို ပွားသောကာလကို မှီ၍ဖြစ်၏ဟူ၍။ မတော- သိအပ်၏။

ဤသို့နာမ်ရုပ်တို့၏ အကြောင်းကို တပ်တပ်ထင်ထင်မြင်၍၊ ဤနာမ်ရုပ်တို့သည် ဗြဟ္မာဗိဿနိုးစသော တန်းခိုးကြီးသော နတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်သည် မဟုတ် အကြောင်းမရှိဖြစ်သည်လည်းမဟုတ်၊ ယခင်ဆိုခဲ့ပြီးသော အကြောင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဟု- အကြောင်းကို သိမ်းဆည်းရမည်။ ဤပစ္စုပ္ပန်နာမ်ရုပ်၏အကြောင်း ကို မြင်လျှင်-

ယထာယိဒံ နာမရူပံ၊ ပစ္စယတော ပဝတ္တတိ။
ဧဝံ တီတေပိ နာဂတေ၊ အဘဝိတ္ထ ဘဝိဿတိ။-ဟု

ကာလသုံးပါး၌ပင် မြင်တော့သည်။

ဣဒံနာမရူပံ- ဤပစ္စုပ္ပန်နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးသည်။ ပစ္စယတော- အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကံ၊ အာဟာရ၊ မနသိကာရ စယောအကြောင်းကြောင့်။ ပဝတ္တတိယထာ- ယခုဖြစ်၍နေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ - ထို့အတူ။ အတီတေပိ - အနုမတဂ္ဂ ရှေးကာလ၌လည်း။ ပစ္စယင်္ကာ - ကြောင့်။ အဘဝိတ္ထ - ဖြစ်ဘူးလှလေပြီ။ အနာဂတေ - မရောက်သေးထ နောက်ကာလ၌လည်း။ ပစ္စယတော-ကြောင့်။ ဘဝိဿတိ-ဖြစ်ရလေသေးလတ္တံ့။

ဤသို့မြင်သောအခါ သဿတဒိဋ္ဌိ အခြင်းအရာ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိအခြင်းအရာ စသည်တို့ကိုမှီ၍ဖြစ်သော ငါရှေးကာလ၌ဖြစ်ဘူးလေပြီလော၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဖြစ်ဘူးလေသနည်း ဟူ၍၎င်း၊ ငါနောက်ကာလ၌ ဖြစ်ရလတ္တံ့လော၊ အဘယ်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ဖြစ်ရလတ္တံ့နည်းဟူ၍၎င်း၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် ဖြစ်သော ယုံမှားခြင်းမရှိပြီ မရှိသင့် မရှိကောင်းပြီ။ ဤသို့ နာမ်ရုပ်၏ အကြောင်းကို သိမ်းဆည်းလျက် ကာလသုံးပါး၌ ယုံမှားခြင်းကို လှန်၍ တည်သော ဉာဏ်သည် ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိမည်၏။

၈၃-မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာနဒဿန ဝိသုဒ္ဓိပွားပုံ

ထိုမှနောက်၌ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် သိမ်းဆည်းအပ်ကုန်ပြီးသော မိမိတို့၏လက္ခဏာစသည်တို့ဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်ကုန်ပြီးသော ထိုဗရားဂုဏ်လျှင် အာရုံရှိကုန်သော အတိတ်စသောအားဖြင့် ပြားကုန်သော နာမ်ရုပ်တရားတို့ကို ခန္ဓာစသောနည်းအားဖြင့် အကျဉ်းချုံး၍ အတိတ်ဖြစ်သော ရုပ်သည် အတိတ်ကာလ၌ပင် ချုပ်လေပြီ။ အနာဂတ်၌ဖြစ်လတ္တံ့သော ရုပ်လည်လည်း အနာဂတ်၌ပင်ချုပ်လတ္တံ့။ ပစ္စုပ္ပန်၌ ဖြစ်သောရုပ်သည်လည်း အနာဂတ်သို့မရောက်၊ ဤပစ္စုပ္ပန်၌ပင်ချုပ်၏။ ထို့အတူ အဇ္ဈတ္တစသည်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ရုပ်တို့သည်လည်း၊ ထိုအဇ္ဈတ္တစသည်၌ပင်ချုပ်ကုန်၏ဟု- နှလုံးထား၍၊ ရုပ်သည် ဖြစ်၍ပြီးလျှင် ပျက်စီးတတ်သောကြောင့် အနိစ္စ။ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဖြင့် မပြတ်နှိပ်စက်အပ်သောကြောင့်- ဒုက္ခ။ အလိုသို့ မလိုက်ကတ်သောကြောင့် အနတ္တ။ ထို့အတူ ဝေဒနာ စသည်တို့၌လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု နှလုံးထား၍၊ ရူပံ၊ အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တာ။ ပ။ ဝိညာနံ အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊

အနတ္တာ ဟူ၍၎င်း၊ ပဉ္စကန္ဓာ အနိစ္စာ ဒုက္ခာ အနတ္တာ ဟူ၍၎င်း၊ အကြိမ်ကြိမ် အဘိဓာန်၊ အတန်တန် အထပ်ထပ် ပုဂ္ဂိုလ်များသုံးသပ်ခြင်းသည် သမ္မသနဉာဏ်မည်၏။

ဤသို့ သုံးသပ်သော သမ္မသနဉာဏ် စွမ်းသန်ထက်မြက် အားအဆင့်တက်၍၊ အထက်ဉာဏ်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်လွယ်စေခြင်းငှါ၊ အနိစ္စတော၊ ဒုက္ခတော၊ ရောဂတော၊ ဂဏ္ဍတော - စသောလေးဆယ်သောဘာဝနာနည်းတို့ဖြင့် ရှုဆင်ခြင်ခြင်းသည် အနုလောမခန္ဓိ ဉာဏ်ကိုရနိုင်စေ၏။ ထိုခန္ဓာတို့၏ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ခြင်းသည်၊ နိဗ္ဗာန်ဗျာဓိ တံည်းဟုမြင်ခြင်းသည် သမ္မတ္တနိယာမသို့သက်သည်မည်၏။

အနိစ္စတော၊ ပလောကတော၊ စလတော၊ ပဘဂ္ဂံတော၊ အဒ္ဓုဝတော၊ ဝိပရိဏာမတော၊ အသာရတော၊ ဝိဘဝတော၊ မစ္စုတော၊ သင်္ခတတော- ဟူ၍ အနိစ္စာနုပဿနာ ဆယ်ပါးကို၎င်း၊

ဒုက္ခတော၊ ရောဂတော၊ အသတော၊ ဂဏ္ဍတော၊ သလ္လတော၊ အာဗာဓတော၊ ဥပဒ္ဓုဝတော၊ ဘယတော၊ ဤတိတော၊ ဥပသဂ္ဂတော၊ အတာဏတော၊ အလေဏတော၊ အသရဏတော၊ ဝဓကတော၊ အသမူလတော၊ အာဒိနဝတော၊ သာသဝတော၊ မာရာမိသတော၊ ဇာတိတော၊ ဇရာတော၊ ဗျာဓိတော၊ သောကတော၊ ပရိဒေဝတော၊ ဥပါယာသတော၊ သံကိလေသဓမ္မတော- ဟူ၍ ဒုက္ခာနုပဿနာ နှစ်ဆဲ့ငါးပါးကို၎င်း၊

အနတ္တတော၊ ပရတော၊ ရိတ္တတော၊ တုစ္ဆတော၊ သုညတော- ဟူ၍ အနတ္တာ နုပဿနာ ငါးပါးကို၎င်း ပြတော်မူ၏။

ဤသို့ သမ္မသန ဉာဏ်ကို ရပြီးသည် ရှိသော်၊ ဇာတာနံ - ဖြစ်ဆဲကုန်သော။ ပစ္စုပ္ပန်နံ - သန္တတိပစ္စုပ္ပန်၊ ခဏပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ကုန်သော။ ခန္ဓာနံ - ခန္ဓာငါးပါးတို့၏။ နိဗ္ဗတ္တိလက္ခဏံ - ပေါ်စလက္ခဏာသည်။ ဇာတိ-ဖြစ်စသည်။ ဥပ္ပါဒေါ - ဥပါဒ်သည်။ အဘိနဝါကာရော - အသစ်သောအခြင်းအရာသည်။ ဥဒယောနာမ - ဥဒယမည်၏။ ဝိပရိဏာမလက္ခဏံ - ဘောက်ပြန်ခြင်း လက္ခဏာသည်။ ခယော - ကုန်ခြင်းသည်။ ဘင်္ဂေါ - ပျက်ခြင်းသည်။ ဝယောနာမ - ဝယမည်၏။ ။ဤသို့အကျဉ်းအားဖြင့် ရှေးဥပစာ အခါခါရှုပြီးလျှင်-

အဝိဇ္ဇာသမုဒယာ - အဝိဇ္ဇာဖြစ်၍ နေခြင်းကြောင့်။ ရူပသမုဒယော - ရုပ်ဖြစ်၍ နေခြင်းသည်။ ဟောတိ - ၏။ တဏှာသမုဒယာ - ကြောင့်။ ကမ္မသမုဒယာ - ကြောင့်။ အာဟာရသမုဒယာ - ကြောင့်။ ရူပသမုဒယော - သည်။ ဟောတိ - ၏။ နိဗ္ဗတ္တိလက္ခဏံပိ - ပေါ်စဖြစ်စ ဥပါဒ်စ လက္ခဏာသည်လည်း။ ရူပဿ - ရုပ်၏။ ဥဒယောနာမ - ဥဒယမည်၏။ ။ဤသို့ ပစ္စယဒတာ ဥဒယလေ့ပါး၊ ခဏတော ဥဒယတပါးအားဖြင့် ပေါင်း ဥဒယလက္ခဏာငါးပါးကို ပိုင်းခြား၍သိရမည်။

ထို့အတူ အဝိဇ္ဇာနိရောဓာ - အဝိဇ္ဇာ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ တဏှာနိရောဓာ-
ကြောင့်။ ကမ္မနိရောဓာ-ကြောင့်။ အာဟာရနိရောဓာ- ကြောင့်။ ရူပနိရောဓာ-
ရုပ်၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ- ၏။ ဝိပရိနာမလက္ခဏံပိ- ဘေဟင်္ဂပြန်ခြင်း လက္ခ
ဏာသည်လည်း။ ရူပဿ- ရုပ်၏။ ဝယောနာမ- မည်၏။ ။ဤသို့ ဝယလက္ခဏာ
ငါးပါး၊ ဤသို့လျှင် ရုပ်၌ ဥဒယဗ္ဗယလက္ခဏာဆယ်ပါး။

ထို့အတူ ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဉ်တို့၌လည်း ဆယ်ပါးစီ အားဖြင့်
ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ ဥဒယဗ္ဗယလက္ခဏာငါးဆယ်ကို အကျယ်အားဖြင့် အဘန်ဘန်
ပွားသည်ရှိသော်၊ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာနိဟူသော တရုဏ ဝိပဿနာဉာနိကိုရ၍ အာရဒ္ဓ
ဝိပဿက ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် မြောက်၏။

ထိုအခါ၊ သြဘာသ, ပီတိ, ပဿဒ္ဓိ အစရှိသော ဝိပဿနာ၏ အညစ်အကြေး
ဆယ်ပါးဖြစ်လာသည်။ ထိုဝိပဿနပုဂ္ဂိုလ်သ ဆယ်ပါးကို တဏှာမာနဒိဋ္ဌိအားဖြင့်
မစွဲလမ်းပဲ၊ အနိစ္စံ, ဒုက္ခံ, အနတ္တံ, အနိစ္စံ, ဒုက္ခံ, အနတ္တံဟူ၍ ဥဒယဗ္ဗယဉာနိ ဟူသော
လမ်းမှန်သို့သာသွား၍ ပွားများခြင်းသည်၊ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာနဒဿာနဝိသုဒ္ဓိမည်၏။

လျှပ်စစ်ကို မော်၍ကြည့်သည်ရှိသော်၊ အဖြစ်ကိုမမြင် အပျက်ကိုသာ မြင်သကဲ့
သို့၊ အနိစ္စံ, ဒုက္ခံ, အနတ္တံဟု- ဥဒယဗ္ဗယဉာနိကို အဘန်ဘန် မှီဝဲပွားများသည်ရှိသော်
သင်္ခါရတရားတို့၏ ခယ, ဝယ, ဘေဒ, နိရောဓ ဟူသော-အပျက်ကိုသာ မြင်သော
ဘင်္ဂဉာနိ။

ဤဘင်္ဂဉာနိကို အဘန်ဘန်ပွားများသောယောဂီအား၊ ခြင်္သေ့ သစ်ကျား, သားရဲ
စသည်ကိုတွေ့၍ မှီဝဲပွားများသော ယောဂီအား သေမတတ်ရွံ့ကြောက်သကဲ့သို့၊ အလုံးစုံသော
သင်္ခါရတရားတို့ကို ဘေးကြီးဟု ထင်သော ဘယဉာနိ။

ဤဘယဉာနိကို အဘန်တလဲလဲ မှီဝဲပွားများသော ယောဂီအား၊ သားရဲ
နေသောရို့, ကျားခိုသောဘောင်ခေါင်း, မိကျောင်းရကျိသ်စောင့်သော ရေအသွင်,
အလုံးစုံသော ဘဝသုံးပါး, ယောနိလေးပါး, ဂတိငါးပါး, ဝိညာဏဋ္ဌိတိခုနစ်ပါး,
သတ္တာဝါသကိုးပါးတို့၌ ကိုးစားစရာကိုမမြင် အပြစ်အစုသာတည်းဟု ထင်သော
အာဒိနဝဉာနိ။

စိတ္တကုဋ်တောင်ခြေ ကြာအိုင်ရေ၌ ပျော်နေကျ ရွှေဟင်္သာသည် ဒွန်းစဏ္ဍားရွာ
အထွက် တန်စီးပွက်၌ မနှစ်သက်နိုင်သကဲ့သို့၊ အလုံးစုံသော ဘဝ, ယောနိ စသည်တို့၌
ငြီးငွေ့သောနိဗ္ဗိဒဉာနိ။

ကုန်ပိုက်မိသော ငါးကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတရားတို့မှ လှုတ်မြောက်လို
သော မုဉ်တုကမျတဉာနိ။

လက်၌ပပ်၍ တည်သောမြေကို ဖြည့်၍ ပစ်ခြင်းငှါ စေ့စေ့ကြပ်ကြပ် ကိုင်ပြန် သကဲ့သို့၊ ထိုသင်္ခါရတရားတို့ကို တဘန် အနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ၊ အနတ္တာ ဟု-သိမ်းဆည်းပြန်သော ပဋိသင်္ခါဉာဏ်။

ဤပဋိသင်္ခါဉာဏ်ကို အဘန်ဘန် မှီဝဲသော ယောဂီအား၊ စင်္ခါရ တရားတို့၌ ငါတည်း ငါ့ဥစ္စာတည်းဟု-မယူမူ၍ လျစ်လျူသော ဖြစ်သော မီး၌ ထည့်အပ်သော ကြက်တောင်အလား ဘုံသုံးပါး၌ တွန့်တို ကျွေးကုပ် စက်ဆုပ်သော ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီ ဝိပဿနာသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်။

ဤသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကို အဘန်ဘန်မှီဝဲသော ယောဂီအား၊ မဂ်ဖိုလ် ဖြစ်ခါနီး သည်ရှိသော်၊ မနောဒ္ဒါရာဝဇ္ဇန်းနေောက် ပရိကံ၊ ဥပစာ၊ အနုလုံဟူသော ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီ ဝိပဿနာ အနုလောမဉာဏ်။

ဤသို့လျှင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှစ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်ကိုးပါးသည်၊ ပဋိပဒါဉာဏ်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိမည်၏။

ထို့နောင်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြု၍ ဂေါတြဘူ ဟူသော အဗျောဟာရိကဉာဏ်ဖြစ်၏။ ထို့နောင် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဟုဆိုအပ်သော ဉာဏ်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိဖြစ်၍ မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန်၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ် အစဉ်အားဖြင့် အနုပဒါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်၍ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကုန်ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ဟိန်းချရသည်။

ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိမှ တက်၍၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျဉ်းအား ဖြင့် ပြုအပ်ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါး၊ ဝိပဿနာဉာဏ် ဆယ်ပါးတို့ကို၊ မနေမနား တပါးသော ကိစ္စကို လျစ်လျူထား၍ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမည်။

၈၄-နေောက်ဉာဏ်ကိုးပါးကိုပွား၍ဉာဏ်ဒဿနဝိသုဒ္ဓိသို့တက်ပုံ
ကြွင်းကမ္မဋ္ဌာန်းများကိုလည်း နည်းတူပွားပုံ

သာဝတ္ထိပြည်၏အနီး သရက်ပင်ကြီး၌ ဘိတ်ဘိတ်ယိုစီး ကြက်သီးထဘွယ် ရေမီး အဟုန် ရောင်စုံတော်ခြောက်သွယ်တို့ကိုပြု၍၊ ပရဝါဒ မာနထန်ပြင်း ဗရားယောင် ဘန်ဆင်းသော တိတ္ထိတို့ကို နှိပ်နင်းပယ်ရှားပြီးလျှင် နှစ်လှမ်း သုံးဘဝါးဖြင့် ကြံ သွားတော်မူ၍ မြင်းမိုရ်ထက်ဖျား သကြားမင်းနေရာ ဝတိံသာ၌ ဝါလ ပတ် လုံး ရတုနာရဲလုံးကို သန္တာကြိုးဖြင့် သီကုံးသည့်ပမာ အဘိဓမ္မာဒေသနာခဲရပ် ကို သောင်းလောကဓာတ် နတ်တို့အား တိုက်ကျွေးဟောကြား သနားတော်မူပြီး လျှင် သိကြား ဘန်ဆင်းသော စောင်းတန်းလှေကားဖြင့် သက်ဆင်းတော်မူ၍၊

သင်္ကသပြည် တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူသောအခါ လက်ျာတော်ရုံ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်၊ ရိုသေစွာလက်အုပ်ချီ၍ ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူလှပေသော ရှင်ပင်ဗရား-ရှင်ပင်ဗရားကို အများသတ္တဝါတို့ လွန်စွာကြည်ညိုကြ တောင့်တကြ ပါသည်ဟု လျှောက်ရာတွင်၊-

ယေ စျာနုပ္ပသုတာ ဓီရာ၊ နေက္ခမ္မပသမေ ရတာ။
'ဒေဝါပိ တေသံ ပိဟယံ၊ သမ္ပဒ္ဓါနံ သတိမတံ။-

ဟူသော-စကားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

သမ္ပဒ္ဓါ- သစ္စာလေးပါးတရားကို သူတပါးတို့မဆို အလိုလို သိတော်မူကုန် သော။ ယေဓီရာ- အကြင်ပညာရှိတို့သည်။ စျာနုပ္ပသုတာ- ကာမစွန္ဒ စသော ဘေး ရန်တို့ကို အာရမဏူပနိဇ္ဈာန် လက္ခဏူပနိဇ္ဈာန် နှစ်ပါးဖြင့် ဖုတ်ကြည်းဖျက်ဆီးခြင်း၌ လေ့ကျက်ကုန်၏။ နေက္ခမ္မပသမေ ကာမတဏှာ၏ ထွက်မြောက်ရာဖြစ်သော စျာနု မ် ကိလေသာတို့၏ ငြိမ်သက်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၌။ ရတာ- မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် ကုန်၏။ သမ္ပဒ္ဓါနံ- သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ကြွင်းထားမရှိ အလိုလို သိတော် မူကုန်သော။ သတိမတံ၊ သတိမန္တာနံ- ကျောက်ဖျာအပြင် ရေးတင်သားကွက်အပ် သော အက္ခရာအသွင် ထင်မြင်သော သတိနှင့်ပြည့်စုံကြကုန်သော။ တေသံဒီရာနံ- ထိုပညာရှိ ဗရားတို့အား။ ဒေဝါပိ- နတ်တို့ပင်သော်လည်း။ ပိဟယံ- ပိဟယန္တိ- ကြည်ညိုစုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးကုန်၏။

ဤသို့ဟောတော်မူသည်နှင့်ညီစွာ၊ ပညာနဲ့ သသူ လူတို့ကိုမဆိုသာ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့ ပင် လွန်စွာကြည်ညို ရိုသေလေးမြတ် နှစ်သက်တောင့်တအပ်သော မြတ်စွာဗရား၏ ဆိုခဲ့ပြီးသော အရဟံ အစရှိသော ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်စွာ အောက်မေ့ ဆင်ခြင် ပြီးလျှင်၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိအဟုန်ဖြင့် စိမ့်ထုံပြည့်နှက် နှစ်သက် အိရမ်း ပီတိအစွမ်းဖြင့် ဥဒါန်းအဟုန် ကျူးသိရန်ကား၊-

သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကာ။
ယေသံ ဒိဝါစ ရတ္တောစ၊ နိစ္စံ ဗုဒ္ဓဂတာ သတိ။

ယေသံ- အကြင် အမျိုးကောင်းသားတို့အား။ ဒိဝါစ- နေ့အခါ၌၎င်း။ ရတ္တောစ- ည၌အခါ၌၎င်း။ နိစ္စံ- အမြဲမပြတ်။ ဗုဒ္ဓဂတာသတိ- မြတ်စွာဗရား၏ ဂုဏ် ဓမ္မာရုံ၌ ကြည်ယုံနှစ်သက် စုံမက်ချစ်ခင် သက်ဝင်၍တည်သော ဗုဒ္ဓါနုဿတိသည်။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ ဂေါတမ သာဝကာ-ဂေါတမ မြတ်စွာဗရား၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော။ တေ-ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည်။ သဒါ-ည၌တိုင်းမခြာ အခါခပ်သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ- ကောင်းစွာ နိုးခြင်းကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ- နိုးရကုန်၏။ ဝါ- သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကောင်းစွာ နိုးကြီးနိုးရကုန်၏။ ကောင်းစွာ ပွင့်ကြီး ပွင့်ရကုန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ ဗရားမြတ်စွာ၏ အရဟံ စသော ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည် လေးစား အခါမပြတ်နှလုံးထားကုန်သော သူတို့သည်၊လင်းလည်းအောက်၌ တယောက် အထီးတည်း အိပ်ပျော်ရာ ဘီလူးလာ၍ စားမည်ဟု ခြေကိုဆွဲငင်သည့်အခါ လေ့လာနေကျဖြစ်သော၊ “ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။” ဟူသည်ကို အိပ်ပျော်ရာမှ ယောင်ယမ်းမိသောကြောင့်၊ မစားဝံ့၍ ပူဇော် အုက္ကာရကို ပြုရသော ဘူတပါလ သတို့သားငယ်အလား ကောင်းစွာ နိုးကြားရကုန်၏။ ပကတိသော အိပ်ပျော်ရာမှ သာ ကောင်းစွာနိုးရသည် မဟုတ်သေး၊ ဝက္ကလိမထေရ် စသည်တို့အတူ ကိလေသာ ဟူသော အိပ်ပျော်ခြင်းမှလည်း အချင်းခပ်သိမ်း နိုးကြားပွင့်လင်းရကုန်၏။

ထိုနည်းတူစွာ တရားတော်၏ သွာက္ခာတတာ အစရှိသော ဂုဏ်တော်တို့ကို ယုံကြည်စွာ အောက်မေ့ ဆင်ခြင်၍ ရအပ်သော ကာမကုသိုလ်၊ ထိုနှင့် သမ္ပယုတ် ဖြစ်သော ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ စေတနာ အစရှိသော သမ္ပယုတ်တရား၊ ထိုနှင့် အတူဖြစ်သော ကမ္မဇ၊ စိတ္တဇ၊ ဥတုဇ၊ အာဟာရဇ ရုပ်တရား၊ ဤနာမ်ရုပ် တရား တို့ကိုလည်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၌ ပြဆိုပြီးသော နည်းအတိုင်း သိမ်းဆည်း၍ သုဒ္ဓိခနစ်ပါး၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆယ်ပါးတို့ဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် မြားမြောင်အကျိုး တက်တိုးပြီးစီး၍ ကောင်းစွာ နိုးကြီး နိုးရသောအခါ၊ ဓမ္မာနုဿတိဘာဝနာအဟုန်ဖြင့် စိမ့်ထုံပြည့်နှက် နှစ်သက်အိချမ်း ပီတိအစွမ်းဖြင့် ဥဒါန်း အဟုန် ကျူးသီရန်ကား၊—

သုပ္ပဗဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမ သာဝကာ။
ယေသံ ဒိဝါစ ရတ္တောစ၊ နိစ္စံ ဓမ္မဂတာ သတိ။

ယေသံ- တို့အား။ ဒိဝါစ- ဌ်၎င်း။ ရတ္တောစ- ဌ်၎င်း။ နိစ္စံ- အမြဲ။ ဓမ္မဂတာသတိ- တရားတော်၏ဂုဏ် ဓမ္မာရုံတို့၌ ကြည်ယုံနှစ်သက် စုံမက်ချစ်ခင်သက်ဝင်၍တည်သော ဓမ္မာနုဿတိသည်။ အတ္ထိ- ၏။ ဂေါတမသာဝကာ- ကုန်သော။ တေ-တို့သည်။ သဒါ- သိမ်း။ သုပ္ပဗဒ္ဓံ- ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကုန်၏။ ဝါ- သုပ္ပဗဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကုန်၏။

ဆိုခဲ့ပြီးသော အနုဿတိ တရားနှစ်ပါးတို့နှင့် အလား တူစွာ သံဃာတော်၏ သုပ္ပဗဒ္ဓိပန္နတာ စသောဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည်စွာ ဆင်ခြင်ပွားများရာတို့၌လည်း နာမ် ရုပ်တရားတို့ကိုသိမ်းဆည်းပုံ၊ သုဒ္ဓိတရားဖြစ်ပွားသည့်အခြင်းအရာ ဝိပဿနာပွားဟန် တို့နှင့်တကွ သိနားလည်၍ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် သော အကျိုးပွားတိုးပြီးစီး၍ ဗရားရှင်လည်း သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအစစ်ဖြစ်ပေ၏။ တရား တော်လည်း သွာက္ခာတ စသည်ဖြစ်၍ နိယျာနိကမှန်ပေ၏။ ငါလည်းအဂ္ဂဒက္ခိဏေယျ ဖြစ်ရပေပြီဟု အားရ နှစ်သက် စုံမက်ရှင်လန်း၍ ဥဒါန်းအဟုန် ကျူးသီရန်ကား—

သုပ္ပဗဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမ သာဝကာ။
ယေသံ ဒိဝါစ ရတ္တောစ၊ နိစ္စံ သံဃဂတာ သတိ။

ယေသံ-တို့အား။ ဒီဝါစ-ဌ်၎င်း။ ရတ္တောစ-ဌ်၎င်း။ နိစ္စံ-အမြဲ။ သံဃဂတာ- သံဃာ
တော်၏ဂုဏ် ဓမ္မာရုံတို့၌ ကြည်ယုံ နှစ်သက် စုံမက်ချစ်ခင် သက်ဝင်၍ တည်သော။
သတိ- သံဃာနုဿတိသည်။ အတ္တိ- ၏။ ဂေါတမ သာဝကာ- ကုန်သော။ တေ- တို့
သည်။ သဒါ- သိမ်း။ သုပ္ပဗဒ္ဓံ- ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကုန်၏။ ဝါ- သုပ္ပဗဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ-ကုန်၏။

အမတံ တေ ဘိက္ခဝေ ပရိဘုဇ္ဈန္တိ၊ ယေ ကာယဂတံ သတိံ ပရိဘုဇ္ဈန္တိ။

ဘိက္ခဝေ- တို့။ ယေ- အကြင်သူတို့သည်။ ကာယဂတံ- ကေသ,လောမ စသည်
ရောရုံ ကိုယ်အစု၌ အသုဘ ဇေဂုဏ္ဍ ပဋိကူလတည်းဟု သက်ဝင်၍တည်သော။
သတိံ - အောက်မေ့ခြင်း သတိကို။ ပရိဘုဇ္ဈန္တိ- သုံးဆောင်ပွားများ စားသောက်ရ
ကုန်၏။ တေ- ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အမတံ- မသေစေဘတ် ဆေးမြတ်အလား အမြိုက်
နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ပရိဘုဇ္ဈန္တိ- စားသောက်မှီဝဲ သုံးစွဲပွားများရသည် မည်ကုန်၏။

ဤသို့ ဟောတော်မူသည်နှင့်ညီစွာ၊ သေခြင်း ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာ
ရောက်စေတတ်သောကြောင့် အမတဟူ၍ပင် တင်စား၍ ဟောကြား ခေါ်ဝေါ်
အပ်သော ကာယဂတာ သတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း ပွားများ အားထုတ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်း ရှေးနည်းအတူ၊ ဆံပင်, အမွှေး, ခြေသည်း, လက်သည်း, သွား,
အရေ ဟူသော တစပဉ္စက စသည်တို့ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သော ကာမကုသိုလ်၊ ထိုနှင့်
သမ္ပယုတ်ဖြစ်သော ဖဿ,ဝေဒနာ,သညာ-စသောနာမ်၊ထိုနာမ်နှင့်တကွ ဖြစ်သော
စတုဇရုပ်တို့ကို သိမ်းဆည်း၍ လက္ခဏ,ရသ,ပစ္စုပ္ပန်, ပဒဋ္ဌာန် တို့ဖြင့် ပိုင်းခြား၍
မဂ်ဉာန်,ဖိုလ်ဉာန်,ပစ္စဝေက္ခဏာဉာန်,နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်သောအကျိုး ပွားတိုးပြည့်စုံ
ကြည်ယုံနှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုး အားကိုးဝမ်းသာလှ၍ ကာယဂတာသတိ အဟုန်
ဖြင့် စိမ့်ထုံ ပြည့်နှက် နှစ်သက်အိရမ်း ပီတိအစွမ်းဖြင့် ဥဒါန်း သဏ္ဍာန် ကျူးဘို့
ရန်ကား၊—

သုပ္ပဗဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမ သာဝကာ။
ယေသံ ဒီဝါစ ရတ္တောစ၊ နိစ္စံ ကာယဂတာ သတိံ။

ယေသံ-တို့အား။ ဒီဝါစ- ဌ်၎င်း။ ရတ္တောစ- ဌ်၎င်း။ နိစ္စံ- အမြဲ။ ကာယဂတာ
သတိ- ကေသ,လောမ စသည်ရောရုံ ကိုယ်အစု၌ အသုဘ ဇေဂုဏ္ဍ ပဋိကူလတည်း
ဟု သက်ဝင်၍ အောက်မေ့ခြင်း ကာယဂတာသတိသည်။အတ္တိ- ရှိ၏။ ဂေါတမ
သာဝကာ- ကုန်သော။ တေ- တို့သည်။ သဒါ- သိမ်း။ သုပ္ပဗဒ္ဓံ- ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ-ကုန်၏။
ဝါ-သုပ္ပဗဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကုန်၏။

သမာဓိ ယထာဘူတဉာနဒဿနတ္ထာယ။ ယထာဘူတဉာနဒဿနံ ဝိရာဂတ္ထာယ။
ဝိရာဂေါ ဝိမုတ္တတ္ထာယ။ ဝိမုတ္တိ ဝိမုတ္တိဉာနဒဿနတ္ထာယ။ ဝိမုတ္တိဉာနဒဿနံ အနု
ပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာနတ္ထာယ။ ။ဟူသည်နှင့်ညီစွာ မဂ်ဉာန်,ဖိုလ်ဉာန်,ပစ္စဝေက္ခဏာဉာန်

အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်ဘို့၏ အကြောင်းဖြစ်၍ စင်စစ် ပွားအပ်၊ ပွားသင့်၊ ပွားထိုက်၊ ပွားကောင်းသော ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံသ၊ ကာယဂတာသတိ တရားလေးပါးတို့မှ တပါး ကုန်သော သုံးဆဲ့ခြောက်ပါးကုန်သော ဘာဝနာတို့၌လည်း ရအပ်သော သမာဓိ စျာန်တို့၌၊ နာမ်တရား၊ ရုပ်တရားတို့ကို သိမ်းဆည်းခြင်းလျှင် အရင်းရှိသော နာမ ရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့်တကွ သုဒ္ဓိခနစ်ဖြာ ဆယ်ပါးသော ဝိပဿနာပညာတို့၏ အစဉ် အတိုင်း မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ် နိဗ္ဗာန်တိုင်အကျိုး ပွားတိုးပြီးစီးသော အခါ၊ ဘာဝနာ အဟုန်ဖြင့် စိမ့်ထုံပြည့်နှက် နှစ်သက်ရှင်လန်း ပီတိ အစွမ်းဖြင့် ဥဒါန်းအဟန် ကျူးစားရန်ကား၊-

သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ၊ သဒါ ဂေါတမသာဝကာ။
ယေသံ ဒိဝါစ ရတ္တောစ၊ ဘဝနာယ ရတော မနော။
သုညာဂါရံ ပဝိဋ္ဌဿ၊ သန္တစိတ္တဿ တာဒိနော။
အမာနုသီ ရတိ ဟောတိ၊ သမ္မာဓမ္မံ ဝိပဿတော။
ယတောယတော သမ္မသတိ၊ ခန္ဓာနံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
လဗ္ဘတေ ပီတိပါမောဇ္ဇံ၊ အမတံ တံ ဝိဇာနတံ။

ယေသံ- တို့၏။ ဒိဝါစ- ချဉ်း။ ရတ္တောစ- ချဉ်း။ မနော- စိတ်သည်။ ဘာဝနာ ယ- သမထဝိပဿနာ ဘာဝနာနှစ်ပါး၌။ ရတော- မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက် အားရမ်း ရှင်လန်းကြည်သာ၏။ ဂေါတမသာဝကာ- ကုန်သော။ တေ- တို့သည်။ သဒါ- သိမ်း။ သုပ္ပဗုဒ္ဓံ- ကို။ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကုန်၏။ ဝါ- သုပ္ပဗုဒ္ဓံ ပဗုဇ္ဈန္တိ- ကုန်၏။

သုညာဂါရံ- ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့။ ပဝိဋ္ဌဿ- ဝင်သော။ သန္တစိတ္တဿ- ငြိမ်သက် တည်ကြည် မလော်လည်သောစိတ်ရှိသော။ တာဒိနော- ဣဋ္ဌာနိဋ္ဌ စသည်တသွန် လောကဓမ်ကြောင့် ဘောက်ပြန်ခြင်းမရှိ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ သမ္မာ- မဘောက် မပြန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း။ ဓမ္မ- ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး နိဿတ္တ၊ နိဇ္ဇိဝ တရား ကို။ ဝိပဿတော- ထူးသောဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ အမာနုသီ- လူသာမန်တို့ မပျော်မကန် မထိုက်တန်သော။ ရတိ- မွေ့လျော်ခြင်း ဓမ္မရတိသည်။ ဟောတိ- ၏။

ယတောယတော- အကြင်အကြင် နာမမူခ ရူပမူခစသော အဥျးမှ။ ခန္ဓာနံ- တို့၏။ ဥဒယဗ္ဗယံ- အဖြစ်အပျက်ကို။ သမ္မသတိ- ဆင်ခြင်သုံးသပ်၏။ အမတံ- သေခြင်း ကင်းသော။ တံ- ထိုနိဗ္ဗာန်ကို။ ဝိဇာနတံ- ဝိဇာနန္တ နာနံ- သိကုန်သော ပညာရှိတို့အား။ ဝါ- တို့သည်။ တတောတတော- ထိုထိုရူတိုင်းသော အဥျးအဝမှ။ ပီတိပါမောဇ္ဇံ- နှစ်သက်ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို။ လဗ္ဘတေ- ရအပ်၏။

ဤသို့ဆိုခဲ့ပြီးသော သမထဝိပဿနာဘာဝနာနှစ်ပါးကို ပွားများ၍ ရအပ်သော အရိယမဂ်၏ အစွမ်းရှိန်စော် အာနုဘော်ကို ဤသို့ သိအပ်၏။

ကဒါစိပိ အနိဗ္ဗိဒ္ဓ၊ ပုဗ္ဗံ မဂ္ဂေါပနေသတံ။
လောဘံ ဒေါသဉ္စ မောဟဉ္စ၊ ဝိဒ္ဓံသန္ဓောဝ ဇာယတိ။

သေသော မဂ္ဂေါပန- ဤအရိယ မဂ်သည်ကား။ ကဒါစိပိ- ဇီဇဉ်းနည်းစွာ တရံတခါမျှလည်း။ အနိဗ္ဗိဒ္ဓပုဗ္ဗံ-အနမတဂ္ဂ သံသာရဝယ် မပယ်မခွင်း မဘောက် ထွင်းဘူးသော။ တံတာဒိသံ- ထိုသို့သော သဘောရှိသော။ လောဘဉ္စ- လောဘခဲ ကို၎င်း။ ဒေါသဉ္စ- ဒေါသခဲကို၎င်း။ မောဟဉ္စ- မောဟခဲကို၎င်း။ ဝိဒ္ဓံသန္ဓောဝ- မှန်မှန်ညက်ညက် ဘောက်ခဲဖြိုဖျက်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ဇာယတိ-ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ပိဓေ သဒါပါယဒ္ဓါရံ၊ သောသေတိ ဒုက္ခသာဂရံ။
မိစ္ဆာမဂ္ဂံ ပဇဟတိ၊ အရိယဒ္ဓနမုခိကရော။

သဒါ- မကျန်မကြွင်း အချင်းခပ်သိမ်း။ အပါယဒ္ဓါရံ-အပါယ်လေးပါး တံခါး ကို။ ပိဓေ-ပိတ်ဆို့ ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ဒုက္ခသာဂရံ-ကြမ်းကြုတ်စွာလှ အစမထင် ကမ်း မမြင်သည့် ရေယဉ်အစုတ် ဆင်းရဲသမုဒ်ကို။ သောသေတိ- ကုန်စင်သွေ့ ပျောက် ခန်းခြောက်စေတတ်၏။ မိစ္ဆာမဂ္ဂံ- ဒုက္ခတိသို့ ရောက်စေတတ်သော လမ်းကောက် လမ်းမှားကို။ ပဇဟတိ- စွန့်ပယ်ရှောင်လွှဲ၏။ အရိယဒ္ဓနမုခိကရော- သဒ္ဓါ, သီလ, သုတ, စာဂ, ပညာ, ဟိရီ, ဩတ္တပ္ပ ဟူသော သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ခုသို့လည်း ရှေးရှုပြုတတ်၏။

သမေတိ ဝေရဘယာနိ၊ နေတိ ဗုဒ္ဓဿ ဩရသံ။
အညေသဉ္စာနိသံသာနံ၊ မဂ္ဂေါ လာဘာယ ဝတ္တတိ။
ဝိတ္တာရာ တေ ပကာသေတံ၊ နသက္ကာ ဒီသအဒ္ဓုနာ။

မဂ္ဂေါ- အရိယမဂ်သည်။ ဝေရဘယာနိ- ပါဏာတိပါတ စသော အတွင်း အပ ရန်ဘေးတို့ကို။ သမေတိ- ရေသည် မီးသို့ အပြီးတိုင်ရောက် ငြိမ်းပျောက်စေ၏။ ဗုဒ္ဓဿ- မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၏။ ဩရသံ- ရွှေရင်တော်နှစ် သားတော်စစ်အဖြစ်သို့။ နေတိ ပါပေတိ- ရောက်စေတတ်၏။ အညေသဉ္စ- ဤမှ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အာနိသံသာနံ-အဘိညာ, ပဋိသမ္ဘိဒါစသော အကျိုးအာနိသင်တို့ကို။ လာဘာယ- ရခြင်းငှါ။ ဝတ္တတိ- ဖြစ်၏။ တေအာနိသံသေ- ထိုအကျိုးတို့ကို။ ဒီသအဒ္ဓုနာ- နေ့ ရက်, လ, နှစ်, သကရာဇ်ရှည်ကြာ အခါကာလဖြင့်လည်း။ ဝိတ္တာရာ- ကုန်စင် ပတ် လယ် အကျယ်အားဖြင့်။ ပကာသေတံ- ထုတ်တော် ညွှန်ပြခြင်းငှါ။ နသက္ကာ- မတတ်နိုင်ကောင်းချေ။

ဤသို့သော အကျိုးအာနိသံသကို အလိုရှိကြကုန်သော အာစာရ ကုလပုတ္တ မေမာမက လဇ္ဇီပေသလ သိက္ခာကာမ သံသာရ ဘယဘိရုက ဖြစ်ကြကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့သည်၊ ဘဝများစွာ သံသရာက ခါခါဘန်များ ခံစား၍မဝ

ပျော်ပါး၍ အားမရနိုင်သော ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက် ပိုးပဲ့ရွက်တို့မှ မလွတ်ရ သဗ္ဗသန္တက ဗဟုသာဓာရဏ-လောကီယစည်းစိမ် လပ်လာလက်သိရ်ကို မမြိန်မရွက် မငဲ့ကွက် မတူယံဟာပဲ၊ ဗလိဗောဓ ရှိသမျှကို ခဏခြင်း စွန့်ခွါ၍ လွန်စွာမဟေး ဇာတိဘေးစသည်တို့၏ ကင်းလွတ်ရာ ခေမာနဂရ အဘယပုရ အမတစံ ငြိမ်းရာမှန် သော နိဗ္ဗာန်အောင်ရပ် အသင်္ခတ ဓာတ်သို့ ဖြောင့်မတ်စွာရောက်ကြောင်း ဆိပ် ကမ်းကောင်းတူမျှ မင်းလမ်းမဥပမာ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သမထ ဝိပဿနာလမ်း ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆိပ်ကမ်းသို့ ကူးသမ်းသက်ဆင်းကြ၍၊ ဘေးကင်းရာကော်မုချ မှန်သော နိဗ္ဗာန်အောင်ရပ် ဓမ္မဓာတ်သို့ ဖြောင့်မတ်လျှင်စွာ ဤသံသရာတော်မြတ် မျက်မှောက်၌ပင် ရောက်အောင်ကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

ကေနာယံကတာတိ စေ။

ယာစိတော ဓမ္မရာဇေန၊ ရတနာသီခမဏ္ဍလံ။
ဓမ္မရံသီဟိ ဇောတေတိ၊ ယော ရညဝါသိကော သဒါ။

မေနဟာနာဗိုလ်ကာရေန၊ ထေရေန သိဒ္ဓနာမိနာ။
ကတာ သာသနသုဒ္ဓါယ၊ သာယံ သုဒ္ဓိပကာသနီ။

အန္တရာယံ ဝိနာယေဝ၊ ယထာသုဒ္ဓိ ပကာသနီ။
ဧဝံ ကလျာဏ သင်္ကပ္ပါ၊ သိသံ သိဇ္ဈန္တု ပါဏိနံ။

ပဒုမာဘိ သိရိသဒ္ဓမ္မဇေ အရညဝါသိ မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိ ရာဇဂုရု ဆရာတော် ပဗျားကြီး ရေးသား တည်ထွင် စီရင်ပြုစုတော်မူအပ်သော သုဒ္ဓိပကာသနီရှုဘွယ် ကျမ်းကား ၁၂၃၇-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၀-ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် ပြီးစီးအောင် မြင်သည်။ (ပု-ဒိ-အာနှင့် ပြည့်စုံပါလိ၏။)

၈၅- ရဟန်းပစ္စည်းများ၍ ပျက်ပြားသည်ကိုပြသော
သံသရာက္ခိတ-ဗဟုဘဏ္ဍကဝတ္ထု

ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသော ငိုသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးတို့ကို ပွေး စွန့်ပစ်ထားခြင်းကြောင့်၊ တရားမမိ သံဝေဂမငြိပဲ စင်စစ်ငါရှိ၏၊ သူတပါးရှိ၏။ ယောကျ်ား၊ မိန်းမရှိ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရှိ၏ဟု ထင်မှတ်စွဲလမ်းလျက်၊ ရဟန်းကလည်း ငါတံဆိပ်ရ၊ ငါဆရာ တော်၊ ငါသာသနာပိုင်၊ ငါကျောင်းထိုင်၊ ငါဂိုဏ်းအုပ်၊ ငါဂိုဏ်းထောက်၊ ငါစာ တတ်၊ ငါပရိသတ်များ သူ့ဟု လှူကလည်း ငါရှင်ဗရင်၊ ငါမင်းသား၊ ငါသဗ္ဗေ၊ ငါးအရေးပိုင်၊ ငါဝန်ထောက်၊ ငါမြို့အုပ်၊ ငါစံရေးကြီး၊ ငါလူရတတ်ဟု-ငါတွေ့

ပေါင်း သိန်းသောင်းအထပ်ထပ် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စွဲကပ်လျက် ငါ့ကိုယ်ကို မြတ်နိုးလှစွာ အမျိုးမျိုးသော ပစ္စည်း၊ ပရိက္ခရာ၊ ကာမဂုဏ် အသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် ထူထောင်ခြင်း မြှင့်ခြင်းအကျိုးငှါ ပစ္စည်းပရိက္ခရာ၊ ရတနာရွှေငွေ၊ ဆန်ရေစပါး၊ ကျွဲနွားဆင်မြင်း ပေါ်များခြင်းကို အလိုရှိကြ ဘုန်းကံကြီးချင်လှ၍ အဝဝသောနည်းတို့ဖြင့် ပစ္စည်းကို ရှာဖွေစုရုံးလျက်၊ ပစ္စည်းအစုအရုံး အလုံးအခဲရရှိသည့်အခါ အချို့သော ရဟန်းတို့ မှာ တပည့်သံဃာကံမှ မဝေဘန် မမြီးမြောက်မှု၍ သာသနာတော်၌ မကြီးမြောက် သေခါနီးရောက်သည့်အခါ တောက်တခက်ခက် နှမြောစုံမက် တွယ်တာလျက်နှင့် ပင် အသက်ဆုံးပါး စွန့်လွှတ်သွားရ၍၊ ကျောင်းထောင်ကြားမှာ တောက်တောက် ခေါက်ခက်၍ ပြိတ္တာဖြစ်လျက်နေရသော ရှေ့ကျောင်းခင်ကြီး စသည်တို့ အလား ဂတိမှောက်များ အပယ်သို့လားရတတ်သည်။

အချို့သော အရပ်တို့မှာ ရွှေငွေ ဥစ္စာ လယ်ယာ ဥယျာဉ်စသည် ဝယ်ယူစုထား တရားလွတ်ကင်း ဆရာဘုန်းကြီးဖျင်း သေလွန်သည့်အခါ ကြွင်းရစ်သော တပည့် ရဟန်းဖျင်းတို့ အချင်းချင်း အမေ့လုယက် ရုံးကနွားတက်ကြ၍ တရားဆုံးဖြတ်သူ လူက အထက်တရားခံ တရားလိုပုဂ္ဂိုလ် ရဟန်းကျော်များက အောက်နေရ၍၊ ဗရား သာသနာတော် ညှိုးလျော် နွမ်းမဲ့ ရှိန်စော် နဲ့ သဖြင့် ဘာသာကဲ့လူတို့ ကဲ့ရဲ့စရာ အပ္ပသန္ဓာနံ ဘိယျော အပ္ပသာဒါယ၊ ပသန္ဓာနုဉ္စ အညထတ္တာယ။ ပါဠိတော်ပြသည့် အပြစ်ဒေါသတွေ ရောက်လျက်၊ ကျိုးယုတ် ရှက်ကွဲ နိယျာနိက သာသနာတော် ပျက်စဲ အကျိုးကြီးနဲရန်တို့ ဖြစ်လေတော့သည်။

အချို့သော ရဟန်းတို့မှာ ကာမဂုဏ် အစီးအပွား လှူပြုရန် နောင်အလားတို့ ဆင်းရဲ နွမ်းပါး ရေခပ် ထမင်း တောင်းစသော ရည်းစားများကို ရှာဘွေ စပ်ဟပ် ပေးသွင်းပြီးလျှင် ကံရင်းက မထောက် ကြံစည်ရင်း အထ မမြောက် ပစ္စည်းသာ ကုန်ပျောက် ဆုံးပါး၍ တရားမဲ့တင်းလင်းပင် မသေမရှင် နေရတတ်သည်။

အချို့သော ရဟန်းတို့မှာ ကံဇာတာအလျောက် ကြံတိုင်းမြောက်၍ လူ့အဖြစ် သို့ရောက်အောင်ပင် ပျက်စီးရတတ်သည်။

ပစ္စည်း ပရိက္ခရာ အမြောက်အများ စုရုံးမိသူကို မဆိုထားဘိဥပု၊ ဖျင်ပိုင်းရှစ် တောင်မျှရှိသည်နှင့် ပင် လူ့ဘောင်သို့လည်မည်ဟု ကြံစည်သော ဝတ္ထုသက်သေ ရှိသေးသည်။

လူသုံးပါးတို့၏ ခရီးညွှန်ရွှေသွား ဗရားသခင်သည်၊ သာဝတ္ထိပြည်တွင် သုံးနေ တော်မူစဉ်အခါ၊ သာဝတ္ထိပြည်သား အမျိုးကောင်းသား တယောက်သည်၊ ဗရား သာသနာတော်တွင်း၌ ရဟန်းပဉ္စင်းခံ၍ မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာဖြစ်၍ သံဃာရက္ခိတ မထေရ်ဟု ထင်ရှား၍ ညီငယ်၏သားကိုလည်း ဥပုရီး၏အမည်ကို တပ်လျက် အပ်နှံ

ပဉ္စင်းခံပြီးနောက် တခုသော ရှာငယ်ကျောင်း၌ ဝါဆိုနေထိုင်ရာက ခုနစ်တောင်
 တထည်၊ ရှစ်တောင်တထည် ဝါဆိုဖျင်ပိုင်းနှစ်ထည်ရရှိ၊ ဝါကျွတ်သည့်အခါ ရှစ်
 တောင်ရှိဖျင်ပိုင်းကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား လှူမည်ကြံစည် လာရောက်
 ဖူးမြင် ခြေရင်းတွင် ဖျင်ပိုင်းကို လှူကပ် ယပ်လေခပ်၍နေရာ၊ ငါ့ရှင်သာသုံးဆောင်ဟု
 အခါခါဆိုတော်မူ၍ အံ့လှူမခံ ပယ်လှန်လေက၊ ငါ့ဝရီးဥပဇ္ဈာယ်ဆရာမှ ငါနှင့်ပစ္စယ
 သမ္ဘောဂကို မပြုလျှင် ရဟန်းလုပ်၍ မနေချင်ပြီ လှူထွက်တော့မည်၊ လှူထွက်သည့်
 အခါ ဤဖျင်ပိုင်းကို ရောင်းချပြီးလျှင် ဆိတ်မတို့မည်သည် လျစ်မြန်စွာ သားမွေး
 လှယ်ရကား ထိုဖျင်ဘိုးဖြင့် ဆိတ်မဝယ်ထား၊ သားဘွားတိုင်း ဘွားတိုင်း ရောင်း၍
 ကြေးငွေစုပေါင်းမိသည့်အခါ၊ မယားတယောက်ကိုယူ၍ သားရသည်ကာလ သံသ
 ရက္ခိတဟု ငါ့ဝရီးနာမည်ကို မှည့်ပြီးလျှင်၊ ယာဉ်ငယ်တခုသို့ သားမယားကို တင်၍
 ငါ့ဝရီးထံခွင်သို့ ဥြးတင်ရိုခိုးကံတော့လာမည်၊ ထိုအခါ လမ်းခရီးအကြား၌ ငါ့သား
 ကို ငါ့ကိုပေးပါ၊ ငါ့ချီခဲပါမည် မယားကိုဆိုမည်၊ ထိုအခါ မယားက မောင်မင်း
 သားကိုချီ၍ ဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း၊ လှည်းကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့် မောင်းပါဆို၍
 သားကိုမပေးပဲ ချီမြဲ ချီနေရာ၊ မနိုင်လက်က လှည်းဘီးကြားသို့ လွတ်ကျသည်နှင့်
 လှည်းဘီးနင်းဖြတ်၍ သွားသည်ကိုမြင်၍၊ ဝိတက်အကြံကြီးသည်၏ အစွမ်းဖြင့်ပင်
 အဟုတ်သားထင် အင်မတန်စိတ်ထ၍ (တံ့-နင်သည်။ မမပုတံ့-ငါ့သားကို။ မယံ့-ငါ့
 အားသော်လည်း။ နေဝအဒါသိ-မပေးဘိ။ သန္ဓာရေတံ့-နိုင်နိုင်နင်းနင်းမကျအောင်
 ချီပိုက်ခြင်းငှါလည်း။ နာသက္ခိ-မစွမ်းနိုင်ဘိ။ တယာ-နင်သည်။ နာသိတော-ဖျက်ဆီး
 အပ်သည်။ အမိ-ဖြစ်ချေပြီတကား) ဟုဆိုမြည်လျက် နှားမောင်းသော တံဖျာနှင့်တံ
 ဖြင့် မယားကျောကို ရိုက်နှက်မည်ကြံစည်၍ လက်၌ကိုင်၍ ယပ်လေခပ်လျက် ရှိနေ
 သောယပ်ဖြင့် ဥပဇ္ဈာယ် မထေရ်မြတ်၏ ဥြးခေါင်းတော်ကို ရိုက်နှက် မိလေသော်၊
 အဘဲ ကြောင့်ငါ့ဥြးခေါင်းကို ငါ့တူသံသရာက္ခိတယပ်နှင့်ခုတ်ရသနည်းဟု စေတော
 ပရိယာယ အဘိညာဉ်ဖြင့် ဆင်ခြင် စုံစမ်း၍ ကြံသမျှ အလုံးစုံကို စခန်းကုန် သိရ၍
 သံသရာက္ခိတ-အပြစ်ရှိသော မောင်မင်းမယားကို မဆုံးမပဲ၊ ဘယ်အပြစ်ရှိ၍ မထေရ်
 အိုကို ရိုက်နှက်ဘိသနည်းဟု မထေရ်မိန့်ဆိုလေလျှင်၊ ငါ့အကြံကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ
 သိချေပြီ၊ ငါ့လှူထွက်တော့မည်ဟု ယပ်ကိုချလျက် ထ၍ပြေးလေသော်၊ ပဉ္စင်းငယ်
 သာမဏေတို့ ဝိုင်းတော့လိုက်ဖမ်း ခေါ်သွားရာ၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓက ရဟန်းတပါးရခဲ
 ကြာသလော မေးတော်မူလျှင်၊ ဆရာ့ဥြးခေါင်းကိုယပ်နှင့်ခုတ်လျက် ထွက်ပြေးသည်
 ကို ဖမ်း၍ လမ်းက ခေါ်ဆောင်ယူခဲပါကြောင်းနှင့် ဈေးကွက်ထားကြလေသော်၊
 ချစ်သား-ရဟန်းများ လျှောက်ထားတိုင်း မှန်သလား မေးတော်မူ၍ မှန်ကြောင်း
 ကို လျှောက်ထားလျှင်၊ ချစ်သားရဟန်း-ဝန်လေးသောအမှုကို သင်အဘဲ ကြောင့်
 ပြုဘိသနည်း၊ အာရဒ္ဓဝီရိယရှိသော ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြု၍ နေသည်
 ဖြစ်ပါလျက်၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်ဆုံးမ၍ တပည့်တော် သောတာ

ပန်တည်ပါပြီ၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်တည်ပါပြီ၊ ရဟန္တာဖြစ်ပါပြီဟု မဆိုစေနိုင်
 ပဲနှင့်အလုံထွက်ပြေး ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုဘိသနည်းဟု မေးရော်မူလျှင်၊ ပျင်းရိ
 ဆန့်ကျင် လူထွက်ချင်၍ ပြေးကြောင်းကို လျှောက်ထားသည်နှင့် ဗရားရှင်ထပ်မံ
 မေးစစ်ပြန်သည်ရှိသော်၊ ရင်းမြစ်မချန် ဝါဆိုသက်န်းလျာဖျင်ပိုင်းရှစ်တောင်ရသည်
 ကစ၍ သံဃရက္ခိဘထေရ်ကြီး ဝရီးဥပဇ္ဈယ်ဆရာ၏ ဥျားခေါင်းကို ယပ်တောင်နှင့်
 ခုတ်သည် တိုင်အောင်သော ကာမဝိတက်အကြံကို အကုန်ဘုတ်လှန်၍ ပြန်ကြား
 လျှောက်ထားလေလျှင်၊ ချစ်သား သံဃရက္ခိတ-မကြောင့်ကြနှင့်၊ စိတ်ဟူက ဝေးလံ
 လှသော အာရုံကိုသော်လည်း လွမ်းခုန်ခံယူတတ်သောသဘောရှိ၏။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊
 မောဟ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်တဲရအောင် အားထုတ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်၏ဟု
 ထောက်မ မြှောက်ကော်၍၊ -

ဒုရင်္ဂမံ ကေစာရံ၊ အသရီရံ ဂုဟာသယံ။
 ယေ စိတ္တံ သညမေဿန္တိ၊ မောက္ခန္တိ မာရဗန္ဓနာ။ -

ဟူသော-တရားဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒုရင်္ဂမံ-ဝေးလံသော အာရုံကိုသော်လည်း လွမ်းခုန်ခံယူတည်သည် ဖြစ်၍ ဝေးလံ
 သော အစပ်သို့သွားရောက်တတ်ထသော။ ကေစာရံ- တခုချုပ်မှတခုဖြစ်ပေါ်ရသည်
 ဖြစ်၍ ဘော်လှော်မမှီး တခုထီးတည်းသာ ကေစာရမုျိုး အားမကိုး လောက်ထ
 သော။ အသရီရံ-လုံးလုံးလျောင်းလျောင်း ပေါင်း၍တည်ဟန် သဏ္ဍာန်အရောင်
 အဆင်း အထည်ကိုယ်ကင်းသည်ဖြစ်၍ ဖမ်းဆီးခြင်းငှါ ခဲယဉ်းထသော။ ဂုဟာသယံ
 ဟဒံယဝတ္ထုရုပ်တွင် မှီကုပ်လျက် မဟာဘုတ် လေးပါး တည်းဟူသော လိုဏ်ဂူ၌
 အောင်းသည်ဖြစ်၍ ဖမ်းယူနိုင်ကောင်းသော သဘောမရှိထသော။ စိတ္တံ-တော
 မျောက်ရိုင်းကဲ့သို့ ထင်ထိုင်းကိုလိုက် ထင်ရာကိုကြိုက်တတ်သော စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်း
 ကို။ ယေ-အကြင်ယောက်ျား၊ မိန်းမ မဟူ ရဟန်းရှင်လူတို့သည်။ သံယမေဿန္တိ-
 မဖြစ်သေးသော ကိလေသာကို မဖြစ်စေရ မေ့လျော့၍ ဖြစ်သော ကိလေသာကို
 စွန့်ခွါချုပ်တည်း၍ စောင့်စည်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ တေသဗဗ္ဗ - ထိုယောက်ျား၊ မိန်းမ
 မဟူ ရဟန်းရှင်လူ ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည်။ မာရဗန္ဓနာ-မရ်မင်း၏ အနှောင်
 အဖွဲ့တည်းဟူသော တေဘူမိကဝဋ်မှ။ မောက္ခန္တိ-မိမိကိုယ်တွင်းက ကိလေသာ
 အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသဖြင့် ရှင်းလင်းထွက်မြောက်ရကုန်လတ္တံ့။

ဤဒေသနာတော်အဆုံး၌ တူဘာဂိနေယျ သံဃရက္ခိတထေရ်သည် သောတာ
 ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုမှတပါးလည်း သောတာပန် စသည်များစွာ ဖြစ်ကြ
 ကုန်၏။

ဤဝတ္ထု၌ ဘာဂိနေယျ သံဃရက္ခိတထေရ်အရှင်သည်၊ ဖျင်ပိုင်း ရှစ်တောင်မျှကို
 အားကိုး၍ အကျိုးကြီးနည်းစရာ ပျက်စီးလှခါနီးတွင် ရဟန္တာဝရီး ဥပဇ္ဈယ်

ဆရာကြီးလည်း အနီးအပါး၊ ဗရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလည်း ပြောဟော ပြသ
သတင်းသုံးဘော် မိက်ဆွေ ခင်ပွန်းကောင်းတို့လည်း ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီး ခေါ်ငင်
ထောက်မကြည်ဖြစ်၍ အနိုင်နိုင်ထောက်တည်ရာကို ရလေသည်။ ထို့ထက် ပစ္စည်း
ပရိက္ခရာလည်း များပြား၊ ထိုကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေ ဆရာသမား ကောင်းလည်း မရှိ
သောသူတို့မှာကား အဘယ်မှာ ဆိုဘွယ်ရာ ရှိချေတော့အံ့နည်း။ ဤဘာဂိနောယျ
သံသရာကိစ္စတဥပမာ ပျင်းရိဘွယ်ရာ အာရုံတခုနှင့် တွေ့မိ၍ ယောနိသော နည်းပါး၊
အယောနိသော ပွားများမှု ပျက်ပြားဘို့ရာသာမုချ အားကြီးလှတော့သည်။ ။
အချို့သော ရဟန်းတို့မှာ ပစ္စည်းပရိက္ခရာကို ရောင်းချ၍ တထောင်ရှိ၊ နှစ်ထောင်ရှိ၊
လေးထောင်ရှိ၊ ငါးထောင်ရှိ၊ ပိုက်ဆံ ဒင်္ဂါးစုရုံးမိသည့်အခါ၊ အတိုးအပွားနည်းနည်း
ပါးပါးနှင့် ကြွေးမြီချေးငှား လယ်ယာဥယျာဉ်ဝယ်ထား လုပ်သားတွေကို ချ၍လုပ်၊
တရွာလုံးချုပ်မိ၍ လုပ်သားမြီစား ကျေးဇူးခံရသူများက ငါတို့ အလိုရှိသည့်အခါ
လွယ်ကာတကူ ရပေသည်ဟု ကျေးဇူး တတင် ချစ်ခင် ပေါင်းရှက် စီးပွားဘက်
ဖြစ်ကြ၍၊ အသိဇီပုနဗ္ဗသုကတို့နေရာ ကိဋ္ဌာဂိရိဇနပုဒ် ရွာသားတို့ကဲ့သို့၊ ရဟန်း သူ
တော်ကောင်းများ ဝင်ခွင့်မရအောင်လူရောရှင်ပါပျက်ပြား၊ အမေတို့ အဘေတို့မှာ
အမှတ်မဲ့ နေကြဘိသည်၊ ခြံထဲရှိနွားများမှာ အထက်သွား မရှိပါပြီတကားဟု-ဆို
သော သူငယ်၏ စကားကဲ့သို့၊ သာသနာတော် နှမ်းပါး၍ လူရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်
ဟူသော အထက်သို့ သွားဘို့ရန်မရှိ၊ အပါယ်လေးပါးဟူသော အောက်သို့ သွား
ဘို့ရန်သာ ရှိနေတတ်သည်။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် သူကြွယ် တယောက်သည်၊ မယားသေဆုံးပြီးနောက် မိမိနေ
ရန်ဘို့ ပရိဝုဏ်မီးတင်းကုပ်၊ ဘဏ္ဍာတိုက်၊ ကျောင်းကန်များကို တည်ဆောက်ပြီး၍
ထောပတ်ပျားဆီစသော ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် ပြည့်စေလျက်၊ တောထွက်
ပြီးလျှင် မိမိကျေးကျွန်များကို ခေါ်လျက်၊ အလိုရှိတိုင်း ချက်ပြုတ်ဖုတ်ကင် ကြော်
လှော်စားသောက် နေ့သို့ရောက်လျှင်တပုံ၊ ညဉ့်သို့ ရောက်လျှင်တခန်း၊ ထည်လဲ
ဝတ်ရုံဆင်မြန်းလျက်၊ ပမာဒအစွမ်းဖြင့် ကိုယ်ကိုသာ တခမ်းတနား မွှေးမြှေမြှောက်
စား၍၊ အခါတပါး၌ များပြားသော သမီးအိပ်ရာခင်း စသည်တို့ကို ထုတ်၍နေ
လှန်းသည်ကို ရဟန်းများမြင်ကြ၍၊ တိစိဝရိက်မျှကို ခွင့်ပြုတော်မူသော အပ္ပိစ္ဆတာ
ဂုဏ်တော် သခင် ဗရားရှင်၏ သာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြု၍ နေပါလျက်၊ ဤမျှ
လောက် ပစ္စည်း ပရိက္ခရာကို များစွာထား၍ သင့်လျော်နိုင်မည်လားဟု ကဲ့ရဲ့ခေါ်
သွား၊ ဗရားကို လျှောက်ထားကြရာ-

(ဘိက္ခု- ရဟန်း။ မယာ- ငါသည်။ အပ္ပိစ္ဆတာယ- အလိုနည်းခြင်း အကျိုးငှါ။
ဓမ္မေ- တံရားကို။ ဒေသိတေ- ဟောအပ်သည်ဖြစ်လျက်။ ကသ္မာပံန- အဘဲ ကြောင့်
ကား။ တံ- သင်သည်။ ဧဝံ ဗဟုဘဏ္ဍာ- ဤသို့လောက် များသော ဘဏ္ဍာရှိသည်။
ဇာတော - ဖြစ်ဘိသနည်း။)ဟု အပြစ် တွင်တော်မူသည်ကို စိတ်ထ၍ ပရိသတ်

အလယ်၌ ကိုယ်ရုံကိုချပြီးလျှင် ယနေ့ကစ၍ သင်းပိုင်တထည်မျှဖြင့် သွားလာနေထိုင် ပါတော့မည်ဟု လျှောက်သည် ရှိသော်၊ ချစ်သား ရဟန်း- သင်သည် ရှေး ဒကာရက္ခိသံဖြစ်စဉ်အခါကပင် တံဆွဲနှစ်နှစ်ကြာအောင် ဟိရီသြတ္တပ္ပတရားကို ရှာ၍ လာခဲ့သောသူဖြစ်ပါလျက်၊ ယခု ဝန်လေးလှသော ဗရားသာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြု၍ နေသောခါမှ၊ ဟိရောတ္တပ္ပနှင့် မပြည့်စုံ ကိုယ်ရုံကို ပယ်ချ ပရိသတ် လေးပါး အလယ်၌ သင်းပိုင် တထည်တည်းနှင့် အဘဲ ကြောင့် နေရတိသနည်းဟု ခြီးမှုမ်း ထောက်မ၍ မြှက်ဟတော်မူမှ၊ ဟိရောတ္တပ္ပနှင့်ပြည့်စုံ ကိုယ်ရုံကိုကောက်ဆင် ဗရားရှင် ကိုဥးတင်ဝပ်ချ သင့်ရာက နေသောကာလမှ၊ ရဟန်းများ တောင်းပန်ကြသည်နှင့် အတိတ်ဝတ္ထုကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ မိဗရားကြီးသည် မဟိံသကမင်းသား၊ စန္ဒမင်းသား နှစ် ယောက်ကို ဘွားမြင်ပြီးနောက် နတ်ရွာလားလေသော်၊ မိဗရားအသစ်တင်၍ သူရိယ မင်းသားကို ဘွားမြင်သည့်အခါ၊ ဆုပေးသည်ကို ယူထားပြီးနောက် သူရိယမင်း မြောက်ရန် မိဗရားအဘန်ဘန် တောင်းပန်သည်နှင့် မီးပုံကြီးအလား ထွန်းတောက်ပ သော သားကြီး နှစ်ပါးကို မိဗရားအကျိုးမဲ့ ပြုမည်ကို ကြောင့်ကြ၍ ငါလွန်သည့် ကာလမှ ထီးနန်းကို ယူလှည့်ကြဟု မှာထား၍ တောမှာ သွားနေကြချေ လွှက်လိုက် လေက ထွက်သွားကြသည်ကို နန်းရင်ပြင်၌ ကစားနေရာကမြင်၍ ညီငယ်သူရိယမင်း သားလည်း အတူလိုက်ပါ ဟိမဝန္တာတောစပ်သို့ ဝင်ကြသည်ကာလ သစ်ပင်ရိပ်၌နေ နား၍ ဗရားလောင်း မဟိံသက မင်းသားက၊ ငါ့ညီသူရိယ-ဟိရေအိုင်သို့သွား၍ ချိုး သောက်ပြီးလျှင် ပဒုမာကြာရွက်တို့ဖြင့် ရေခပ်ခဲဟု သူရိယမင်းသားကိုစေခိုင်းသွား ရောက်ကာလ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးထံမှ ဒေဝဓမ္မတရားကို မသိသောသူတို့ကိုဖမ်း ယူစားဝါးလေတော့ဟု ထိုရေအိုင်ကို အပိုင်စားရသော ဒကာရက္ခိသံဘီလူးဖမ်းယူ၍ ဒေဝဓမ္မကိုမေးမြန်းရာ၊ လ၊ နေကိုဖြေသောကြောင့်သင်ဒေဝဓမ္မကိုမသိဟုရေအတွင်း ဗိမာန်သို့ သွင်းထား၊ ကြာ၍ စန္ဒမင်းသားကို စေလွှတ်ပြန်လည်း ဒေဝဓမ္မဟူသည် အရပ်လေးမျက်နှာဟု ဖြေ၍ ထို့ အတူ ရေဗိမာန်၌သွင်းထား၊ ဗရားလောင်းကိုယ် တိုင်သွား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင် အတပ်သိမြင်၍၊ လေးကိုတင် သန်လျက်ကိုထမ်း၍ ကမ်းပေါ်၌ ရပ်နေလျှင်၊ တောမူလုပ် လူ့ အသွင် ဘန်ဆင်းလျက် ဘီလူးကပ်ချဉ်း လာပြီး၍ ခရီးပန်းသော အိုယောက်ျား-အဘဲ ကြောင့် ရေအိုင်သို့ဆင်း၍ ရေမိုးချိုး ၍ ကြာစွယ်၊ ကြာရင်းတို့ကို ချိုးစား၍ ပန်းများကို ပန်ဆင်၍ မသွားပဲ နေသနည်း ဟု ဆိုသည်ကို ဘီလူးမှန်းသိ၍၊ သင်သည် ငါ့ညီနှစ်ပါးကို အဘဲ ကြောင့် ဖမ်းထား သနည်းဟု မေး၍၊ ဒေဝဓမ္မကို မေးမြန်းမရသောကြောင့် ဖမ်းထားကြောင်း၊ ဒေဝ ဓမ္မကို သိလိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုတောင်းပန်၍ ဗရားလောင်းမဟိံသကမင်းသားကို ရေချိုးစေ၊ ရေသောက်စေ၊ စားဆာဆင်စေလျက်၊ မဏ္ဍပ်အလယ် ပလ္လင်ထက်သို့ တင်ပြီးလျှင် ခြေရင်း၌ ထိုင်နေသောအခါ၊-

ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ သုက္ကဓမ္မ သမာဟိတာ။

သန္တော သပ္ပရိသာ လောကေ၊ ဒေဝဓမ္မာတိ ဝုစ္စရေ။-

ဟူ၍-ဒေဝဓမ္မ တရားကို ဗရားလောင်း မဟိံ သကမင်းသား ဟောကြား
လေသတည်း။

ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ-မကောင်းမှုကို ရှက်ကြောက်ခြင်း ဟိရိဩတ္တပ္ပ နှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သုက္ကဓမ္မ သမာဟိတာ-သန့်စင်ဖြူဆွတ်သော ဟိရိဩတ္တပ္ပနှစ်ပါး ကို ကိုယ်ပေါ်မှာတင်ထားကုန်သော။ သန္တော-ငြိမ်သက်ကုန်သော။ သပ္ပရိသာ- သူတော်ကောင်းတို့ကို။ ဝါ-သူတော်ကောင်းတို့ သန္တာန်၌ မှီနေသော ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရား နှစ်ပါးတို့ကို။ လောကေ- လူ့ ရှာ၌။ ဒေဝဓမ္မာတိ- သမ္မုတိ၊ ဥပပတ္တိ၊ ဝိသုဒ္ဓိ နတ်သုံးပါးတို့ကျင့်ကောင်း နတ်သုံးပါးဖြစ်ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော ဒေဝဓမ္မ တရားတို့ဟူ၍။ ပဏ္ဍိတေဟိ-ဗရား စသောပညာရှိတို့သည်။ ဝုစ္စရေ-မိန့်ဆိုဟောကြား အပ်ကုန်၏။

ဤဒေဝဓမ္မတရားကို ကြားနာရသည်နှင့်ကြည်ညို၍၊ ညီတယောက်ကို ပေးပါ မည် ဘယ်သူကို ဆောင်ယူခဲ့ရမည်နည်းဟု မေးကာ ညီငယ်ကို ဆောင်ယူခဲ့ဆိုသော်၊ ပညာရှိ-သင်သည် ဒေဝဓမ္မတရားကို သိသာသိ၍ မကျင့်ဘိ၊ ဇေဋ္ဌပစာယိက အမှု ကို မပြုဘိဟုဆိုလေလျှင်၊ ငါသည် ဒေဝဓမ္မကို သိလည်းသိ၏။ ကျင့်လည်းကျင့်၏။ ထိုညီငယ်သူရိယမင်းသားကြောင့် ငါတို့တောသို့ဝင်ခဲ့ရသည်။ ထိုညီငယ်ကို ဘီလူး စားလေပြီဟု ပြောသော်လည်း မယုံကြည်၊ ကဲ့ရဲ့ကြမည်ဘေးကို ကြောက်သော ကြောင့် ညီငယ်ကို ငါတောင်းသည်ဟု ဆိုလေသော်၊ ဘီလူးကြည်ညို၍ ညီအစ်ကို နှစ်ပါးလုံးကိုပင် ဆောင်ယူပေးအပ်လာသောအခါ၊ ဘီလူးအဖြစ်၌ အပြစ်အာဒိနဝ ကို ဟောကြား ငါးပါးသီလ၌ တည်စေ၍၊ ထိုတော၌ပင် ဘီလူးအစောင့်အရှောက် ဖြင့်နေ၍ ခမည်းတော်သေလွန်သည့်အခါ ဒကရက္ခိသ်ဘီလူးကိုလည်း ခေါ်၍ ပြည် တော်သို့ ပြန်လည်မင်းပြု၍ စန္ဒမင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာ၊ သူရိယမင်းသားကို စစ် သူကြီးအရာ၊ ဘီလူးကို မွေ့လျော်ရှိသော နေရာ၌ နတ်ကုန်း၊ နတ်နန်းနှင့်တကွ လာဘဂ္ဂသို့ရောက်အောင်ခြီးမြှောက်ပေးအပ်ကြောင်း၊ ဒေဝဓမ္မဇာတ်ကိုဟောတော် မူပြီး၍၊ ထိုအခါ ဒကရက္ခိသ် ဗဟုဘဏ္ဍကရဟန်း၊ စန္ဒအိမ်ရှေ့မင်းသည် သာ ရိပုတြာ၊ သူရိယစစ်သူကြီးသည် အာနန္ဒာ၊ မဟိံ သကမင်းသည် ငါဗရားဖြစ်လာ၏ ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းပြီး၍၊ ချစ်သားရဟန်းများတို့-ရှေးအခါက တဆွဲနှစ်နှစ် ကြာအောင် ဒေဝဓမ္မ တရားကိုရှာခဲ့၍၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရားနှင့်ပြည့်စုံ၍ သွားလာ လှည့်ပတ်သောသူ ဖြစ်ပါလျက်၊ ယခု ပရိသတ်လေးပါးတို့၏အလယ် ငါဗရားရှေ့ တော်ဝယ် ခံပယ်ကိုယ်ရုံကိုချ၍ ဤသို့နေက အပ္ပိစ္ဆဖြစ်ပါပြီလောဟု ဤရဟန်းဆိုး လျက် မသင့်မလျော်သည်ကို ပြုလုပ်ဘိသည်တကားဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော်မူပြီး၍၊

နနဂ္ဂစရိယာ နဇဋ္ဌာ နပင်္ကံ၊ နာနာသကာ ထဏှိလသာယိကာဝါ။
ရဇောဇလံ ဥက္ကုဒ္ဓိကပ္ပဓာနံ၊ သောဓေန္တိ မစ္စံ၊ အဝိတိဏ္ဏကင်္ခံ။—

ဟူသော—ဂါထာဒေသနာကိုဟောတော်မူ၏။

အဝိတိဏ္ဏကင်္ခံ-ရှစ်ပါး၊ တဆဲ့ခြောက်ပါး ဝတ္ထုပြားသောယုံမှားခြင်း ဝိစိကိစ္ဆာ
ကို မလွန်မြောက်သေးသော။ မစ္စံ-သတ္တဝါကို။ နနဂ္ဂစရိယာ-အဝတ်မဖုံး တုံးတလုံး
ကျင့်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအကျင့်သည်။ နသောဓေတိ-လွန်မြောက် စင်ကြယ်အောင်
မသုတ်သင်နိုင်။ ဇဋ္ဌာ-တရားမေ့ သည့် ရသေ့သွင်မှ ဟန်ပန်ယူ၍ ကျစ်သော ဆံ
ကျစ်တို့သည်လည်း။ နသောဓေန္တိ-လွန်မြောက်စင်ကြယ်အောင်မသုတ်သင်နိုင်ကုန်။
ပင်္ကံ-ဒန်ပူစားရုံမျှ ခွင့်မရအောင် ဓမ္မကျင့်ယောင် ဟန်ပန်ဆောင်၍ အာဘောင်
ညစ်ထေး ထားသောသွားချေးညွှန်နှစ်တို့သည်လည်း။ နသောဓေန္တိ-နိုင်ကုန်။ အနာ
သကာ-မစားမသောက် ဝမ်းဟောက်ပိန်ချောင်း၊ ယုံဟန်ဆောင်သောအကျင့်တို့သည်
လည်း။ နသောဓေန္တိ-နိုင်ကုန်။ ထဏှိလသာယိကာဝါ-သင်ဖြူးမေ့ ရာအရှင်းခွါ၍မြေ
မှအိပ်ရုံမျှသော အကျင့်တို့သည်လည်း။ နသောဓေန္တိ-နိုင်ကုန်။ ရဇောဇလံ-ရေချိုး
ရုံမျှ ခွင့်မရအောင် ဓမ္မကျင့်ယောင် ဟန်ဆောင်ညစ်ကြေး ကိုယ်မှာ ထေးသည့်၊
မြူသေးမြူကြီးသည်။ နသောဓေတိ-နိုင်။ ဥက္ကုဒ္ဓိကပ္ပဓာနံ-သုံးနှစ် ခုနစ်နှစ်၊ ဆဲနှစ်နှစ်
တိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သောအကျင့်သည်လည်း။ နသောဓေတိ-နိုင်။ ဧတာနိ-ထို
အဝတ်မဆည်း ဆံကျစ်စည်းနှင့် သွားချေးဆားသိပ် မြေအိပ်မြူဆင့် ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်သောအကျင့်တို့သည်။ အဝိတိဏ္ဏကင်္ခံ - ရှစ်ပါး၊ တဆဲ့ခြောက်ပါး ဝတ္ထုပြား
သော ယုံမှားခြင်းဝိစိကိစ္ဆာကို မလွန်မြောက်သေးသော။ ဝါ-မလွန်မြောက်သေး
သော ဝိစိကိစ္ဆာရှိသော။ မစ္စံ- သတ္တဝါကို။ နသောဓေန္တိ- လွန်မြောက်စင်ကြယ်
အောင်မသုတ်သင်နိုင်ကုန်။ ဧဝံ- သက်သက်။ မိစ္ဆာဒေသနဉ္စေ-မှားသော မြင်
ခြင်းဟူသော မိစ္ဆာအယူကိုသာလျှင်။ ဝဇေယျု- ပွားစေကုန်ရာ၏။ ကိလမထဿစ-
ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်း၏။ ဘာဂီနိ- အဘို့ရှိကုန်သည်။ အဿု- ဖြစ်ကုန်ရာ၏။

ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌၊ များစွာသော သတ္တဝါတို့ သောတာပတ္တိဖိုလ်
စသည်တို့သို့ရောက်ကြကုန်၏။ ဗဟုဘဏ္ဍကရဟန်းကြီးကား၊ အကျွတ်တရားရသည်ဟု
ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌မလာ၊ ဒေဝဓမ္မဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌သော်ကား၊ သောတာပန်တည်
ကြောင်းလာ၏။ ။ အချို့သော ရဟန်းတို့လည်း၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ပေါများသည့်
အတွက်၊ ခိုးသူအနုကျန်း ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ် အသတ်ခံရသည်ကိုကြားရ၏။ ပစ္စည်း
ဥစ္စာများခြင်းသည် အပြစ်ကြီးမားလှချေ၏။

၈၆-လူပစ္စည်းများ၍ ပျက်ပြားသည်ကိုပြသော အပုတ္တကသဋ္ဌေး
သဋ္ဌေးကတော် သစ္စံကိရဇာတ်

၈၆ဟဋ္ဌဖြစ်သူ လူတို့တွင်လည်း၊ အချို့သောလူတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို များစွာ
စုရုံးပြီးလျှင် မိမိလည်းမသုံးစား-သူတပါးတို့ အားလည်း ပေးကမ်းဝေခြမ်းခြင်းကို
မပြုရက်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ဂူ၊ ကျောင်းဗရားသို့မှ မထွက်အား၊ ဗရားကိစ္စ၊ တရား
ကိစ္စ၊ သံဃာကိစ္စ၊ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်သုံးခြင်းကိစ္စ၊ နောင်သံသရာရေးကို မထောက်
ဆ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းနားက မထနိုင်၊ ပခွါနိုင်၊ ငါအမြဲပိုင်ပြီဟု ခိုင်ခိုင်ကြီး စိတ်ထား
သေခါနီးတိုင်မှ မှီကိုင်ကိုးကွယ်ရာရှားပါး၊ တခိုင်မိုင် တတေ့တေ့ စုတေ့ချုပ်သွား
သည်ရှိသော်၊ အပုတ္တက သဋ္ဌေးအလား အပါယ်သို့လားရတတ်သည်။ ။ ဗရား
မြတ်စွာ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌၊ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံနေ
တော်မူစဉ်ကာလ၊ အပုတ္တက သဋ္ဌေးသေ၍ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာ အသုံးအဆောင်၊
အိမ်ထောင်ခမ်းနားတေ့ကို- အမွေခံသားသမီး မရှိရစ်၍ မင်းဘဏ္ဍာ ဖြစ်သည်ဟု၊
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်းထားပြီးမှ-ဗရားရှင်ထံတော်ပါးသို့ ခစား
သွားရောက်၊ ထိုသဋ္ဌေးအကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီး တင်လျှောက်ရာတွင်၊
ရှေးအခါ၌ တဂ္ဂရသိခီ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူစေသောကြောင့် နတ်ပြည်၌ နတ်
ခုနစ်ကြိမ်၊ ထိုကံ၏ ဝိပါကာဝသေသအားဖြင့် ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ သဋ္ဌေး ခုနစ်ကြိမ်
ဖြစ်ရ- ဆွမ်းလှူပြီးမှ ဝိပုဋ္ဌိသာရ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ရပြီးသော စီးစိမ်ကို မသုံး
ဆောင် မခံစားရက်-အမွေဥစ္စာကို လူသူမည်စိုးခိုမ်ကြောင့်ကြသည့် အတွက်ကြောင့်
အစ်ကိုကြီး၏သားကို တောကြားတွင်သတ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကံကြောင့် နှစ်ပေါင်း
များစွာ ငရဲ၌ခံရ၍၊ ထိုကံ၏ ဝိပါကာဝသေသကြောင့် အမွေခံ သားသမီး ကင်း
ရှေးပြုခဲ့ရင်းကောင်းမှုလည်းကုန်ခန်းရစ်၊ ကောင်းမှုသစ်ကိုလည်း မပြုသောကြောင့်
ယခုမဟာရောရဝငရဲ၌ ဆင်းရဲခံရလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍၊-

ဟနန္တိ ဘောဂါ ဒုမ္မေခံ၊ နောစေ ပါရဂဝေသိခနာ။
ဘောဂတဏှာယ ဒုမ္မေဓော၊ ဟန္တိ အညေဝ အတ္တနံ။-

ဟူသော-ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ပါရဂဝေသိခနာ-ဆင်းရဲစုရာသံသရာ၏ထိုမှာဘက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်လမ်းကိုကြီးပမ်း
ရှာမှီးလေ့ရှိကုန်သည်။ နောစေဟောန္တိ-အကယ်၍ မဖြစ်ကုန်ငြားအံ့။ ဘောဂါ-ရွှေ၊
ငွေ၊ ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာအသုံးအဆောင် အိမ်ထောင်ခမ်းနားတို့သည်။ ဒုမ္မေခံ-ကျိုးကြောင်း
မမြင် ဉာဏ်မယှဉ်သည့် ပညာမဲ့သည့် လူမိုက်ကို။ ဟနန္တိ-ခုရော့နောင်လဲ နှစ်ပါးစုံ
ဆင်းရဲ၍၊ အပါယ်ငရဲသို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက် တတ်ကုန်၏။
ဒုမ္မေဓော-ကျိုးကြောင်းမမြင် ဉာဏ်မယှဉ်သော ပညာမဲ့သည့် လူမိုက်သည်။ ဘောဂ
တဏှာယ-ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ ဘဏ္ဍာ အသုံးအဆောင် အိမ်ထောင်ခမ်းနားတို့ကို တပ်မက်

မခွါရက်သော တဏှာဖြင့်။ အတ္တာနံ-မိမိကိုယ်ကို။ အညေဝ-ကျိုးမဲ့လိုလား ရန်သို့
ဖြစ်သော သူတပါးတို့ကိုကဲ့သို့။ ဟန္တိ-ခုရော့နောင်လဲ၊ နှစ်ပါးစုံဆင်းရဲ၍ အပါယ်
ငရဲသို့ရောက်သည်တိုင်အောင်ပင် ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်လေ၏။ ။ဘရား၊ ဂါထာ၏ အဆုံး
၌ သောတာပန် စသည်များစွာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သဋ္ဌေးကတော်ကြီး တဦးလည်း၊ ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာကို မြေမှာမြှုပ်
ထား၍၊ အသက်ဆုံးပါးသည့်အခါ ဥစ္စာတိုက်တွင်း၌ ကြွက်မကြီးဖြစ်၍ ဗရား
လောင်း ကျောက်ဆစ်သမားနှင့်ပေါင်းမိမှ မိမိဥစ္စာတို့ကို ချမ်းသာစွာစားသောက်
ရကြောင်းကို ကေနိပါတ် ဗဗျဇာတ်၌ ဟောတော်မူသည်။

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ဒေဝဒတ်အလောင်း ဒုဋ္ဌကုမာရ မည်သော
သားဆိုးကို အတွင်းအပလူတို့မုန်းကြ ငြိုးကြ၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးသွားရာ၊ မိုးကြီး
သည်းထန်စွာ ရွာသည်နှင့် ရေမှာမျောပါသည်ဖြစ်၍ သစ်တုံးတခုကို တက်စီးလျက်
ရှိုက်ကြီး ငိုရိုကာ မျောပါရလေ၏။ ကုဋေလေးဆယ် ဥစ္စာကို မြစ်ကမ်းနားမှာ
မြှုပ်ထား၍ ခံသော သဋ္ဌေးတဦးလည်း၊ ငွေတွင်းမှာ မြေဖြစ်၍ ကမ်းပြိုရာ ရေ
မျောပါလျက် ထိုတုံးမှာတက်စီး၏။ ထို့အတူ ကုဋေသုံးဆယ်ရှိသော သဋ္ဌေးတဦး
လည်းကြွက်ဖြစ်၍ ကမ်းပြိုရာ ရေမျောပါလျက် ထိုတုံးမှာပင် တက်စီး၏။ လက်ပံ
ပင် အခေါင်းကထွက်ခိုက် ကျေးငယ်တကောင်လည်း လေပြင်းလွှင့်တိုက်၍ ထိုတုံး
၌ပင် တက်စီးလိုက်ပါလေ၏။ မြစ်ကွေ့သစ်မီးကျောင်း၌နေသော ဗရားလောင်း
ရသေ့စင်္ကြံကသန်းခေါင်ယံတွင် ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသား ငိုသံကြား၍ ကူးသွားဆယ်
ယူ အသက်ပြင်းသူ လူကို နောက်မှ အစာပေးသည်နှင့် ငြိုငြင်စိတ်ထွက် အမျက်
ရန်ငြိုးထားသော်လည်း သူတပါးဟန် ဘိတ်မန်၍သွား ဗရားလောင်းရသေ့ လှည့်
ပတ်၍ စမ်းသပ်လေသော်၊ မြေကြွက်ကျေး သုံးဦးသားတို့ထံက ပဋိသန္ဓာရကို
များစွာရခဲ့၍ ဒုဋ္ဌကုမာရမင်း၏ နန်းတော် တံခါးဝသို့ ရောက်လေလျှင်၊ ရသေ့
စဉ်းလဲကို ထုတ်သတ်စေဟူသော မင်းမိုက်၏အမိန့်အာဏာဖြင့် ပြလမ်းတိုင်း ပြလမ်း
တိုင်းမှာ ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်၍ သတ်မည်ဟု ထုတ်သွားလေရာ၊—

သစ္စံ ကိရေဝမာဟံသု၊ နရာ ကေစ္စိယာ ဣဓ။
ကဋ္ဌံ နိပလဝိတံ သေယျာ၊ နတေဝကစ္စိယော နရော။—

ဟူသော—ဂါထာကို လမ်းတလျှောက်လုံးရွတ်ဆို၍ လိုက်ရှာရလေ၏။

ဣ-ဤလောက၌။ ကေစ္စိယာ- အချို့ကုန်သော။ နရာ-ပညာရှိသူ လူတို့သည်။
ဧဝံ-ဤသို့။ အာဟံသု- ဆိုကြကုန်သည်ကား။ ကိရ-စင်စစ်။ 'သစ္စံ-မှန်လှပေ၏။ နိ
ပလဝိတံ-ရေယဉ်ကြော၌ ပေါလောမျောသည်ကိုဆယ်၍ ကမ်းဝယ် တင်ထူးအပ်
သော။ ကဋ္ဌံ-သစ်တုံးသည်။ ဝါ-သစ်တုံးကို။ နိပလဝိတံ-ရေယဉ်ကြော၌ ပေါလော

မျောသည်ကို ဆယ်၍ ကမ်းဝယ်တင်ထားအပ်သည်သာ။ သေယျော-ကောင်းမြတ်
ချေသေး၏။ ကောစို့ယော-အချိုသော။ နုခုရာ- မိတ္တဒုဗ္ဗိ ကျေးဇူးမသိသော လူမိုက်
ကို။ နိပလဝိတော- ရေယဉ်ကြောင့် ပါမျောသည်ကို ဆယ်၍ ကမ်းဝယ်တင်ထား
အပ်သည်ကား။ နတော့သေယျော - မကောင်းမမြတ် သည်သာလျှင်တည်း။ ဣဘိ
ဝေ- ဤသို့။ အာဟံ သု- ဆိုကြကုန်သည်ကား။ ကိရ- စင်စစ်။ သစ္စံ- မှန်လှပေ၏။

ဤသို့ရှုတ်ဆိုသည်ကိုကြား၍ အာဏာသားတို့မေးမြန်း၍ အကြောင်းမျိုးစုံကို
ပြန်ကြားလေက၊ ဒုဋ္ဌကုမာရ ဗာရာဏသီမင်းကိုသတ်၍ ရှင်ရသေ့မြတ်ကို နန်းတင်
ကြကုန်၏။ ။(မင်းဆိုးဒတ္တ၊ သပ္ပသာရိ၊ မုသိမောဂ္ဂလာန်၊ အာနန်ကျေးသား၊
ရသေ့ကား၊ ဗရားဖြစ်လာဇာတ်ပေါင်းတည်း။)

ဤကေနိပါတ် သစ္စံကိရဇာတ်တွင်လာသော သဠေးနှစ်ဦးတို့သည်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း
ပေါများသည့်အတွက် မြေကြွက်ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ
ရှိသော သူတို့သည် ရှေးအောက်ကပြခဲ့သော။—

ဣတ္တရံဟိ ဓနံ ဓညံ၊ ဣတ္တရံ ဣဓ ဇိဝိတံ။
ဣတ္တရံ ဣတ္တရတော ဉာတု၊ ဒီပံ ကရိယာထ ပဏ္ဍိတော။—

ဟူသော- သံကိစ္စ ဝတ္ထုလာ ဂါထာအတိုင်းဆင်ခြင်၍ ဥစ္စာနားတွင်နေလျက်
မခွါရက်မရှိစေရာ၊ တလ လေးသီတင်း ရှစ်သီတင်း အိမ်ကထွက်ခွါ၍ ရတနာသုံးပါး
ထံ ကပ်ချဉ်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောနင်း၍ ဥပုသ် သီလ သီတင်း စောင့်သုံးခြင်း
ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း အလုပ်ကို အားထုတ် ပြုကျင့်ကုန်ရာသည်။

၈၇-ဥစ္စာကြောင့် မာနကြီးသည်ကိုပြသော နန္ဒဇာတ်
ယက်ကန်းသည်မ၊ ဝိဒေဟပုတ်သင်ဝတ္ထု

ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများခြင်းသည် မာန်မာနကိုတက်ကြွစေတတ်၏။ ငါတို့ဗရား
အလောင်း သူကြွယ်ဖြစ်စဉ်အခါ၊ မိတ်ဆွေသေ၍ အမွေခံသားသည် ကျွန်ယုံနန္ဒနှင့်
အတူ အဘမြှုပ်ထားခဲ့သော ရှေ့အိုးများကိုသိလို၍ ကျွန်ယုံနန္ဒကိုမေးရာ၊ တောမှာ
မြှုပ်ထားသည်ဟု ခေါ်သွား၍ ရှေ့အိုးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ၊ သခင်သားကို
ဟံ့ကျွန်မသားဟု ကြုံးဝါးဆိုဆဲသည်နှင့် ကျွန်နန္ဒကိုသာ ချော့မော့ခေါ်ငင်၍ အိမ်
သို့ပြန်လာခဲ့ရ၏။ အိမ်သို့ကျပြန်လျှင် ကျွန်တို့ပြုရမြဲဝတ်တို့ကို ရိုသေစွာပြုကျင့်၏။

ဤနည်းအတူ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ချော့မော့မေးမြန်းပါသော်လည်း မရသော
ကြောင့်၊ အဘ၏မိတ်ဆွေကောင်း ဗရားလောင်းသူကြွယ်ထံချဉ်းကပ်၍၊ အကြောင်း
ကုန် ဘွင့်လှစ်မေးမြန်းအပ်သည်ရှိသော်။—

မညေ သောဝဏ္ဏယောရာသိ၊ သောဏ္ဏမာလာစ နန္ဒကော။
ယတ္ထ ဒါသော အာမဇာတော၊ ဌိတော ထုလ္လာနိ၊ ဂဇတိ။

တာတ- ငါ့ချစ်ဆွေ သား။ အာမဇာတော - အိမ်ကျွန်မ၏ 'သားဖြစ်သော။ နန္ဒကော- နန္ဒအမည်တွင်သော။ ဒါသော- အိမ်ပေါက်ကျွန်သည်။ ယတ္ထ- အကြင်မြေရပ်၌။ ဌိတော- ရပ်တည်လျက်။ ထုလ္လာနိ- မာန်မှထောင်လွှား ရုန်ရင်းကြမ်းတန်းသော စကားတို့ကို။ ဂဇတိ- ကြုံးဝါးပြောဆို၏။ တတ္ထ- ထိုမြေရပ်၌။ သောဝဏ္ဏယောရာသိ- ဆင်းရောင်ပြည့်စုံ ရတနာတို့၏ အစုအပုံသည်၎င်း။ သောဏ္ဏမာလာစ- ရှေ့ပန်းတို့သည်၎င်း။ သန္တိ- ရှိကုန်၏။ ဣတိ- ဤသို့။ အဟံ- ငါသည်။ မညေ- အောက်မေ့ မှတ်ထင်၏။

ဤသို့ပြောကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ရှေးကဲ့သို့ တဘန် ခေါ်သွား ပြန်၍၊ နန္ဒကြုံးဝါးသည်နေရာ၌ နန္ဒကိုပယ်ရှား၍ တူးဘော်သည့်အခါ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ များစွာ ရသည်ဟု ကေနိပါတ် နန္ဒဇာတ်၌လာသည်။

သိသည်ကို မသိထားဘိဥျား၊ မသိပဲလျက် မာန်တက်သော ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ကြားရဘူး၏။ စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်နေမြဲသော မိန်းမငယ်တယောက် ယက်ကန်း ယက်ရာခြေနှင်းခုံအောက်၌ လူတယောက် စုံစမ်းခြင်းငှါ ငွေတရာ တိတ်တဆိတ် မြှုပ်ထားသည့်နေ့ကစ၍၊ ထိုမိန်းမငယ် ယက်ကန်းယက်ရင်း ဒေါသမာန်ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်ငွေကို နုတ်ယူခါမှ မာန်မာနမရှိ၊ ပကတိပြောပျောင်း စိတ်ကောင်းမြဲ ကောင်းသတတ်။

ဤဝတ္ထုနှစ်ပါး၌ သူတပါး ဥစ္စာကိုပင်မိ၍ မာန်တက်သေး၏။ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဖြစ်မှုကား ဆိုဘွယ်မရှိ။ ဝိဒေဟရာဇ်ပုတ်သင်သည်၊ ဝိဒေဟဗရင်ထွက်တိုင်း ဝင်တိုင်း တံခါးတိုင်ထက်ကဆင်း၍ ဝိဒေဟရာဇ်မင်း၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းခစား လာသည်နှင့် မဟောသဓာကို မေးမြန်း၍ ခယမ်း မှီခို လာသော ကျွန်တော်မျိုးကို အကျိုးမဲ့အချည်းနှီးမရှိစေနှင့်ဟု ပိုက်ဆံပဲဝက်တန်မျှ အမဲသားဆုတော်ချ၍၊ အမဲသားမပေါ်ရသည့်နေ့၌ အမဲဘိုးပိုက်ဆံပဲဝက်ကို ဆွဲ၍ လှူတ်လိုက်သည့်အခါ၊ မင်းကြီး တံခါးဝသို့ ရောက်သော်လည်း တံခါးတိုင် အောက်သို့ မဆင်းလာသည်နှင့် ဥစ္စာကြောင့် မာန်တက်၍ တိုင်ထက်က' မဆင်းလာကြောင်းကို အလောင်းတော် မဟောသဓာ တင်လျှောက်လေသည်။

၈၈-ပစ္စည်းဥစ္စာပေါ်သော်လည်း ယောနိသော
မသိကာရရိက ကျေးဇူးများကြောင်း

ရှေးဆိုးခဲ့ပြီးသော အပုတ္တကသဋ္ဌေးဝတ္ထုဂါထာ၌၊ နောစေပါရဂဝေ သိနောဟု-
ဟောတော်မူသည်နှင့်ညီစွာ၊ ပစ္စည်းပရိက္ခရာဥစ္စာပေါ်များခြင်းသည်အပြစ်ကြီးမား
လှ၏ဟု ဆိုသော်လည်း၊ သံဝေဂနည်းပါး သဒ္ဓါရှား၍ ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကို သံသရာ
တောရှုပ် ခရီးသွားမှန်းမသိ သပ္ပုရိသုပနိသျှ အမှိုက်မရ လောဟုကုမ္ဘိသို့ ရောက်၍
နောက်မှ နောင်တ ပူပန်ဆင်းရဲလှ၍ (ဒု၊ သ၊ န၊ သော) ဟူသော အကံ့ရာ လေးလုံးကို
ရှုတ်ဆို ငိုယိုအော်ဟစ်၍ မြုပ်နစ်သော သဋ္ဌေးသား လေးယောက်အလား တရား
မကြိုက် အမှားသို့လိုက်သော သူမိုက်တို့မှာသာ အပြစ်များလေသည်။

ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ် စသော သူတော်ကောင်းတို့ပုံအလား၊ သဒ္ဓါတက်ကြွား
တရားပြည့်ဝ ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပူည သမ္ဘာရတို့ကို စွမ်းအား
ရှိသမျှ နေ့ညဆည်းပူး ပွားများလေ့ရှိသော အမျိုးကောင်း သမီးသားတို့မှာကား
ပစ္စည်းဥစ္စာများတိုင်း အကျိုးစီးပွားရှိပေသည်။ ယခုကာလ၌လည်း ပစ္စည်း ဥစ္စာ
ပေါ်များ၍ မီးရထားသဋ္ဌေး၊ စပါးစက်သဋ္ဌေး၊ လှူစက်သဋ္ဌေး၊ သဘောသဋ္ဌေး
အစရှိသော တရုပ်၊ ကုလား၊ တလိုင်း၊ မြန်မာ ပညာရှိတို့သည် ရှေ့ငွေဥစ္စာတို့ကို
မြေမှာမြုပ်ထားသဖြင့် အကျိုးစီးပွား မထွန်းကား၊ ထုတ်ဝေပြန်တီး၍ မီးရထား
အလုပ်စသည်ကို တည်လုပ်ရသည်ရှိသော်၊ မိမိမှာ ဥစ္စာ ပစ္စည်း တိုးပွား၍ ဆွေမျိုး
သားမယားစသော အတွင်းသားတို့လည်း ပေါ်ပေါ် များများ ချမ်းသာစွာ သုံး
စားရ၏။ စာရေး၊ စာချီ၊ ကုလီစသော အလုပ်သမားတို့လည်း ချမ်းသာစွာ အသက်
မွေးကြရ၏။ ခရီးသွား ကုန်သည် စသော တိုင်းနိုင်ငံသူ ရှင်လူ အပေါင်းလည်း
ကောင်းမွန်ချမ်းမြေ့ အလိုရှိသရွေ့ကို နေ့ရက်မကြန့်မကြာ ပြီးစေနိုင်၏ဟု အကျိုး
သုံးပါးကို ရှုမြော်ပိုင်းခြား၍၊ မီးရထားအလုပ်၊ စက်ရုံအလုပ်၊ သဘောအလုပ်အစရှိ
သည်တို့ကို တည်လုပ်ကြပေသည်ကား ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါ်များကျိုးနပ်လှပေ၏။ မိမိ
စီးပွားကို များများကြီး မင်းမညာ သူတပါး ချမ်းသာတို့ကိုသာ များစွာပဲ့ညာ
ထောက်စာခြင်း ကောင်းမွန် ဖြောင့်စင်း ရိုးသားသော နှလုံးသွင်း ယောနိသော
မသိကာရလည်း အရင်းရှိ၊ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ်လည်း
အတွင်းခံရှိသော သူဖြစ်ပါမူကား၊ သမ္မောဓိ ဆုကြီးကိုပင် ရင်းနှီး ယူနိုင်လောက်
သော အလုပ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ဤဆိုးခဲ့ပြီးသော အရပ်ရပ်အကြောင်းများကြောင့်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပရိက္ခရာတို့ကို
လွန်မင်းစွာအားတက်တရားပျက်အောင် မက်မောရှာဘောလိုက်စားခြင်းမရှိစေရာ၊
ရှေးကံအားလျော်စွာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ ပေါ်များလှလျှင်လည်း လွန်စွာ နှမြောစုံမက်
မာန်စောင်တက်၍ မပေးရက်၊ မကမ်းရက်၊ မသုံးစားရက်၊ ဒကာရက္ခိယံစောင့်သော

ရေကန်အလား ကျေးဇူးမများပဲ မရှိစေရာ၊ သဒ္ဓါလက်ရှိ မာန်ကိုတိ၍ မိမိလည်း သုံးစား သူတပါးတို့အားလည်း ကျေးဇူးများ တမလွန် ဘဝသွားလည်းကောင်း အောင် ကြံဆောင်အားထုတ်ကုန်ရာသည်။

မာဂိဇ္ဈေ ပစ္စယေ မစ္စော၊ ဗဟုဒေါသာဟိ ပစ္စယာ။
စရန္တော ပစ္စယေ ဉာယာ၊ ဥဘယတ္ထာပိ ဝနုတိ။

မစ္စော- သေမင်းထံမှောက် လူတယောက် ဖြစ်၍ လာ ရောက် ရသော သတ္တဝါသည်။ ပစ္စယေ - စွန့်ပစ်တော့မည် ကြံစည် ဖြတ်တောက်သော်လည်း လွန်စွာ ကပ်စေးသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင်တို့ကို။ မာဂိဇ္ဈေ-မသေဘူးလို့ အကြံပို့၍ မာန်မိုထောင်တက် တရားပျက်အောင် မက်မက် မောမော မနုမြော မစုံ မက်ရာ။ ဟိသစ္စံ - ထိုစကား မှန်၏။ ပစ္စယာ - မရှိနှမ်းလျှ ကံမလှ၍ ပင်ပန်းစွာ ရှာကြံရသော ပစ္စည်း၊ ပြည့်စုံ ကြယ်ဝ ကံထောက်မ၍ လွယ်ကူစွာရသော ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့သည်။ ဗဟုဒေါသာ - ငါးပါးကြီးမှောက် အပါယ် ရောက်အောင် မြား မြောက် ကြီးကျယ်သော အပြစ်ရှိကုန်၏။ ပစ္စယေ - ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့တို့။ ဉာယာ၊ ဉာယေန-သင့်လျော်သောနည်းဖြင့်။ စရန္တော-ပြုကျင့်မသွေ ရှာဘော့ဝေငှ အသုံး ချနိုင်သော ပညာရှိသည်ကား။ ဥဘယတ္ထအပိ- ပစ္စုပ္ပန်တမလွန် နှစ်တန်သောဘဝ တို့၌လည်း။ ဝနုတိ-နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီး စံမငြီးသည်တိုင်အောင် ပွားစီးကြီးမြင့်ရလေ သတည်း။

ဤရစနာဂါထာပါဌ် အနက်ကို နှုတ်တက်ကျက်မှတ် ရှုတ်ဘတ်ဆင်ခြင်ရာ၏။

၈၉-ကိုယ်မှာပြည့်စုံလာသော ဂုဏ်သိရသည် မာန်ရှိန်ကို
အားပေးတတ်သည်ဖြစ်၍ မာန်မတက်ရန်တရားစု
ရဟကဇာတ်ဝတ္ထု

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော ပစ္စည်း ဥစ္စာပေါများခြင်း၊ ဘုန်းတန်းကြီးမားခြင်း၊ ရာထူး ဌာနန္တရတိုးတက်ခြင်း၊ အခြွေအရံ အသင်းအပင်းပေါများခြင်း၊ ကျမ်းဂန်ပိဋကတ် ဇာတ်နိပါတ် ဝတ္ထုပုံပြင် အကြားအမြင် ပညာဗဟုသုတရှိခြင်း၊ သီလဓုတင်အကျင့် ပတိပတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ လက်နက်ကိရိယာ စစ်သည် ရဲမက် တပ်သား အင်အား လောက်လုံခြင်း အစရှိသော မိမိ၌ပြည့်စုံလာသော ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးတို့သည်၊ ယောနိသော နှလုံးသွင်း ဘာဝနာညွှန်ကင်းသော သူမိုက်တို့အား အကြူးအလွန်၊ မာန်တန်းခွန်ကို မိုးစွန်မားမား ထောင်လွှား တက်ကြွားစေတတ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့

သည် ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း သူတော်ဘကတို့မုန်းစရာ၊ ရွံစရာ၊ အော့ချင်စရာ၊ တမလွန်
မှာလည်း အပါယ်သို့လားရသဖြင့်၊ အလယ်မှာမစင်လူးလျက် နှစ်ဘက်အစွန်းတိုး၍
တောရွာနှစ်ပါးမသုံးသော ထင်းကလားတုံးကဲ့သို့၊ အသုံးမကျ အကျိုးမရ၊ အပြစ်
သာများလှ၍ မကြီးပွားပဲ ဖြစ်ရတတ်ချေသည်။

ထိုကြောင့်၊ မိမိကိုယ်ကို အသုံးလည်းကျ၊ အကျိုးလည်းရ၊ အပြစ်လည်းပါ
ကြီးပွားရအောင် သံဝေဂဝိဟာရီ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ ရောက်စေလျက်၊ ဝဋ်မှ
ထွက်မြောက်ကြောင်း ပုညသမ္ဘာရတို့ကို တတ်အားသမျှ နေ့ည မပြတ် ဆည်းပူး
ပွားများ၊ ရိုးသားဖြောင့်စဉ်း၊ စိတ်တွင်းမှေ့ချမ်းသာ၊ အခါခပ်သိမ်း ကြည်လင်
တွေ့မြင်တိုင်းသော ဂိုဏ်းတို့၊ ဂိုဏ်းကဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို လက်
ကိုင် ကိုယ်စောင့်ထားပြီးလျှင်၊-

သဒ္ဓေါ ဟိရီမာ သြတ္တပီ၊ ဝီရော ပညော သဂါရဝေါ။
ဘဗ္ဗော အာပဇ္ဇိတံ ဝုဒ္ဓိံ၊ ဝိရုဠိဉ္စ ဝိပုလ္လတံ။

သဒ္ဓေါ- ရတနာသုံးတန် ကံကံ၏အကျိုးကို ကြည်ညိုယုံကြည်တတ်သော။ ဟိရီ
မာ- ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကိုင်ရှင် မကောင်းမှုကို ရှက်တတ်သော။ သြတ္တပီ- သူတပါးကို ငဲ့ရှ
၍ မကောင်းမှုကိုကြောက်တတ်သော။ ဝီရော- သင့်လျော်သမျှ အဝဝကို လုံ့လ
မယုတ် အားထုတ်လေ့ ရှိသော။ ပညော- ဟုတ်မှန်တိုင်းကို ဆုတ်ဆိုင်း မရှိ
အကြောင်းအကျိုး ကောင်းအဆိုးကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်တတ်သော ပညာရှိသော။
သဂါရဝေါ- တရားငါးထွေ ပြည့်စုံပေ၍၊ ရှိသေလေးမြတ် သူတပါးကို မထီလေး
စား မပြုတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝုဒ္ဓိံ - ကိုယ်ထက်ကြီးမြင့် သသူတို့နှင့် သင့်တင့်
စပ်ဟပ်လျက် အထက်သို့ ကြီးပွားခြင်းသို့၎င်း။ ဝိရုဠိဉ္စ- ကိုယ်အောက်ယုတ်နိမ့်သသူ
တို့နှင့် သင့်တင့်စပ်ဟပ်လျက် အောက်သို့စည်ကားခြင်းသို့၎င်း။ ဝိပုလ္လတံ- ကိုယ်နှင့်
ခြင်းမူ ဂုဏ်ရည်တူသသူတို့နှင့် သင့်တင့်စပ်ဟပ်လျက်၊ နံပါး လေးမျက်နှာသို့ ပြန့်
ပြောခြင်းသို့၎င်း။ အာပဇ္ဇိတံ- ရောက်ခြင်းငှါ။ ဘဗ္ဗော- ထိုက်တန်၏။ ။ဤ
ပဉ္စဂုဏ်ရပါဠိတော်လာ အင်္ဂါငါးပါး- သဂါရဝ သပ္ပဋိဿယ တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံ
ကြွယ်ဝလျက်၊-

အာရောဂျပရမာ လာဘာ၊ သန္တုဋ္ဌိ ပရမံ ဓနံ။
ဝိဿာသ ပရမာ ဉာတိ၊ နိဗ္ဗာနပရမံ သုခံ။

လာဘာ- လုပ်သပ္ပကာတို့သည်။ အာရောဂျပရမာ- အနာရောဂါ ကင်းသော
လုပ်သည်သာလျှင် အကောင်း၊ အမွန်၊ အလွန် အမြတ်ဆုံးရှိကုန်၏။ ဓနံ- ပစ္စည်းဥစ္စာ
ပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင်သည်။ သန္တုဋ္ဌိပရမံ- ရတတ်သမျှနှင့် စိတ်ချ အင်အား၊
ရောင့်ရဲခြင်းဥစ္စာသည်သာလျှင်၊ အကောင်း၊ အမွန်၊ အလွန်၊ အမြတ်ဆုံးရှိ၏။ ဉာတိ-

ယုံကြည်ကိုးစားအပ်သော အဟွင်းသားဆွေမျိုးသည်။ ဝိဿာသ ပရမာ-ကွယ်ရာ ရှေ့ထင် တွင်းပြင်မခြား၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပေသည်ဟု၊ ယုံကြည်သက်ဝင် ကျွမ်းကျင်သောသူသည်သာလျှင်၊ အကောင်း၊ အမွန်၊ အလွန်၊ အမြတ်ဆုံးရှိ၏။ သုခံ-ချမ်းသာဟူသမျှသည်။ နိဗ္ဗာန် ပရမံ-ဘေးပေါင်းကင်းကုန် ဇာတိမြူသည့်၊ ရွှေဘုံနတ်ကုန်း နိဗ္ဗာန်ကျွန်းတည်း ဟူသော ချမ်းသာသည်သာလျှင်၊ အကောင်း၊ အမွန်၊ အလွန်၊ အသာဆုံးရှိ၏။

ဤသို့ ပဿေနဒီ ကောသလမင်းတရားအား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ပရမတရားလေးပါးတွင် အဝင်အပါဖြစ်သော ဝိဿာသပရမာ ဉာတိ၏အရာ၊ အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ်၊ ပတ်လယ်ဝန်းကျင်၊ တွင်းပြင်နီးဝေး၊ သွေးနီး၊ သွေးဖျား၊ မိတ်ဆွေခင်ပွန်းအများတို့၊ ယုံကြည်ကျွမ်းဝင် ချစ်ကြင်ကြည်ညို၊ ရိုသေလေးစား၊ ပရိယာယ်မာယာမများ အတွင်းပြင်မခြား ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပေသည်ဟု ထင်မှတ်လောက်အောင်၊ မကောက်မကျစ် မညစ်မပေ နေနိုင်ကုန်ရာ၏။

ဆိုခဲ့ပြီးသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရာထူးဌာနန္တရ စသည်ကျေးဇူး ဂုဏ်အထူးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ အရို၊ အသေ၊ အခြီး၊ အမွမ်း၊ အမြောက်၊ အပင့် ကြိုက်တတ်၏။ တက်တက်ကြွကြွ၊ ဝါဝါကားကား၊ ပပလွှားလွှား လုပ်ချင်တတ်၏။ ဗရားသားတော် ရဟန်းတော်ဖြစ်ပါလျက် ရဟန်းတော်တို့၏ အစီးအနင်း၊ အဆောင်၊ အရွက်၊ မဟုတ်သော ဘီယိုလည်း၊ မြင်းရထား၊ ကုလားထိုင်ပေါင်းချုပ်စီး၍၊ ရွှေထီးမိုး၊ ယပ်ကာ၊ နောက်လိုက်နောက်ပါ အဆောင်ကိုင့်တို့နှင့်၊ မြိုင်မြိုင် ပွေ့ပွေ့ ဝေဝေ ဆာဆာ၊ မင်းယောင်စိုးဝါး သွားလာနေထိုင်ချင်တတ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗရားဒကာ၊ တလိုင်းမြန်မာအမျိုး သားမြေးဖြစ်ပါလျက်၊ အမျိုးသားတို့၏ အလေ့အလာ အမူအရာ အဝတ်အရုံ အသုံးအဆောင်တို့ကို ပယ်လွတ်၍၊ မှော်ဇာခြေစွပ်စီးနင်း၊ လည်ပင်းပတ်၊ တုတ်ကောက်ကိုင့်၊ အရေးပိုင်ယောင်ယောင်၊ ဝန်ထောက်ယောင်ယောင်၊ စာရေးကြီးယောင်ယောင်၊ ကုလားယောင်ယောင်၊ တရုပ်ယောင်ယောင် ဟန်ဆောင်ဝတ်စားလျက်၊ ရတနာသုံးပါး သက်ကြီးမိဘများကိုမှ မရိုသေနိုင်၊ ရဟန်း၊ သံဃာ၊ ဆရာသမား၊ ရုပ်ပွားတော် အနီးအပါးသို့ ရောက်ပါလျက်၊ မြင်ပါလျက်၊ ခြေစွပ်ကို မချွတ်ချင်၊ ဘာသန္တရ မိတ်ဆွေတို့ကို ရှက်ရွံ့ခံညား ခင်မင်သည့်အတွက်၊ မထွက်မဝင်ပဲ ကြဉ်ရှောင်သွေ၍၊ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ ထွက်မြောက်ကူးတက်ရာ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ကမ်းဖြစ်သော ဗရားသာသနာတော်မှ ကြာလေဝေးလေ မိစ္ဆာ အယူဝါဒဘက်သို့ လိုက်ပြေး၍ အပါယ်လေးပါး အစာသာဖြစ်တတ်ချေသည်။ ထိုသို့ ရဟန်းတော်တို့၏ အစီးအနင်း အဆောင် အရွက်၊ အမျိုးသားတို့၏ အစီးအနင်း အဆောင်အရွက် မဟုတ်သည်ကို စီးနင်းဆောင်ရွက်သာရာစုံမက်သော သူတို့ကား၊ ဒုကနိပါတ် ရဟကဇာတ်၌လာသော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားနှင့် အလားတူ၏။

လူသုံးပါးတို့၏ ရှေ့သွားခရီးညွှန် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဖုရားသည်၊ သာဝတ္ထိ ပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌၊ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် သုံးနေတော်မူစဉ် အခါ၊ မယားနှောင်း ဖြားယောင်းခြင်းကြောင့်၊ ပျင်းရိဆန့်ကျင် လူထွက်ချင် သော ရဟန်းကို၊ ချစ်သားရဟန်း-သင်သည် ဤမယားဟောင်းကိုအကြောင်းပြု၍ မင်းကောင်းပရိသတ်ထံမှ အရှက်ကြီးကဲ့ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ရဟကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ငါတို့ဗုဒ္ဓအလောင်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း ထီးဖြူဆောင်း၍ မင်းကောင်းပြုလုပ်စဉ်၊ ပျင်းရိသောရဟန်း အလောင်း ရဟကမည်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ကကြီးတန်းဆာ အစုံနှင့် မြင်း ကောင်းတစီး ဆုတော်သနားသည်နှင့် မြင်းစီးလျက်၊ မြို့ကြီးအလယ် ပြလမ်းဖြင့် ဖြတ်သန်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ၊ လူများအပေါင်းက မြင်းကောင်းကြောင်းကို ခြီးမွမ်း ကြသည်ကို ကြားခဲ့ရ၍ အိမ်သို့ကျသောအခါ၊ ရှင်မ-မြို့သုမြို့သားများ၊ မိုက်မဲစွာ ငါ့ကိုမခြီးမွမ်း၊ မြင်းကိုသာ ခြီးမွမ်းကြသည်ဟု ပုရောဟိတ် ကတော် ပုဏ္ဏားမကို ပြောဆိုလေသော်၊ မြင်းလိုခြီးမွမ်းခံလိုလျှင် မြင်း၏ ကကြီးတန်းဆာကို ကိုယ်မှာဆင် ပါတော့လားဟု ပုဏ္ဏားမဆိုသောစကားကို အဟုတ် စကားကောင်း မှတ်ထင်၍၊ မြင်းလို ကကြီးတန်းဆာ ဆင်ယဉ်လျက်၊ မြို့လယ်ပြလမ်းဖြင့် နန်းတော်သို့ ရှေ့ရှုပြေး သွားလေသော်၊ ကာလသားလူသရော်၊ လူပြောင်၊ လူလှောင်၊ လူပြက်တို့က၊ အုတ် အုတ်ကျက်ကျက် ခြီးမွမ်းထောမနာကြသည်ကို အားရဝမ်းရွှင်၊ နန်းတော်ဆောင် ခွင် ရှေ့တော်သို့ ဆင်မြဲအတိုင်းပင်ဝင်၍၊ အရှင်သခင် မင်းတရားက ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား ရူး၍လာသလားဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်၊ ဆွဲငင် နှင်ထုတ်မည်ရှိမှ အရှက်ကြီးရ ပုဏ္ဏားမကို စိတ်ထမောက်ပွား ရန်ငြိုးထားလျက်၊ အိမ်သွား နှင်ထုတ်ပြီးလျှင် အရှင် မင်းဗုဒ္ဓ- အမိုက်မ လိမ်လည်လှည့်စားသောကြောင့် မိုက်မှားမိသော အပြစ်ကို အပြစ်ဘေ့မယူ သည်းခံတော်မူပါ၊ ဤပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားမမိုက်ကို မကြိုက်မချစ်စွန့်ပစ် ကွာရှင်းပါတော့မည်ဟု တင်လျှောက်လေလျှင်၊-

အမွှောရဟက ဆိန္ဒာပိ၊ ဇိယာ သန္ဓိယတေ ပုန။
သန္ဓိယဿု ပုရာဏီယာ၊ မာ ကောဓဿ ဝသံ-ဂမိ။

အမွှောရဟက- အချင်းရဟကပုဏ္ဏား။ ဆိန္ဒာပိ- ပြတ်သော်လည်း။ ဇိယာ- လေးညို့ကို။ ပုန- တဘန်။ သန္ဓိယတေ- ဆက်စပ်၏။ ပုရာဏီယာ- ပုရာဏီခေါ် ပုရောဟိတ် ကတော်နှင့်။ သန္ဓိယဿု-မကွာမရှင်း ပြန်ချဉ်း ဆက်စပ် ဥးလော့။ ကောဓဿ- အမျက်ဒေါသ၏။ ဝသံ-အလိုနိုင်ငံသို့။ မာအဂမိ- မလိုက်လင့်။-ဟု မင်းကမိန့်ဆိုလေသော်၊-

လဗ္ဘမာံနေသု ဝါကေသု၊ ဝိဇ္ဇမာနေသု ကာရိယု။
အညံ ဇိယံ ကရိယာမိ၊ အလညေဝ ပုရာဏီယာ။

ဘူပါလ-ရေမြေစိုးကွပ် အိုမင်းမြတ်။ ဂါကေသု-ပိုက်ဆံတန်ချည် လျှော်မျှင်
 တို့ကို။ လဗ္ဘမာနေသု-အခွင့်တော်စပ် ရအပ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ကာရီသု- လေးညှို့
 ကျစ်သည့် ကြိုးကျစ်သမားတို့သည်။ ဝိဇ္ဇမာနေသု- အခွင့်တော်နှင့် ရှိလင့်လတ်
 ကုန်သော်။ အညံ-တပါးသော။ ဇိယံ- လေးညှို့သစ်ကို။ ကရိယာမိ- ပြုလုပ်ပါ
 တော့အံ့။ ပုရာဏီယာ- ပုရာဏီခေါ် ကတော်ညှို့ဟောင်း မိန်းမသောင်းဖြင့်။
 အလညေဝ- မသင့်မတော် မလျော်မစပ် မလျောက်ပတ်တော့သည်သာဗရား။ ။
 ဟု ပုဏ္ဏားတင်လျှောက်ပြီး၍၊ နောက်မဆက်မစပ် အလျဉ်းပြတ်လေတော့သည်။

ဤဇာတ်ဂါထာ ဒေသနာတော်အဆုံး၌၊ ပျင်းရိဆန့်ကျင် လူထွက်ချင်သော
 ရဟန်းသည်၊ လူထွက်ချင်စိတ်ကင်းပျောက်၊ ကာမဝိတက်ကို သမုစ္ဆေဒ ပဟာန်ဖြင့်
 ဖြတ်တောက်၍၊ သောတာပတ္တိ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

၉၀- ရဟကဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂရှုရန်ကောင်းသောအချက်
 ၄-ခုတွင် ဣဿာမစ္ဆေရကို ပယ်ရန် လောသက
 တိဿဝတ္ထု၊ လာဠုဒါယိဝတ္ထုစသည်

ဤရဟကဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂရှုရန်ကောင်းလှသော အချက်လေးပါးရှိ၏။
 မိမိစီးသောမြင်း လှပတင့်တယ် ဂုဏ်ကြီး၍ ခြီးမုမ်းခံရလျှင်၊ မိမိဂုဏ်သိရ ကြီးမြင့်
 ကြွက်သရေ တိုးတင့်တော့သည်ဖြစ်ပါလျက်၊ မနှစ်သက်နိုင် မသဒ္ဓါနိုင်သည်ကား
 အလွန်ကြီးခိုင်မြဲ ပြောထူလှသော ငြူစူဝန်တို့ မနာလိုခြင်း ဣဿာမစ္ဆေရအတွက်
 ကြောင့် ဖြစ်ရချေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် အမှိုက်မောဟ လက်ရှိတင်းလင်း
 ဣဿာမစ္ဆေရ မကင်းသော ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့၏ သဘောဓမ္မတာတည်း။ ထိုတရား
 သည် သူတော်ကောင်းတရား အလျဉ်းကင်းကွာ၍ ဉာဏ်ပညာ လုံးလုံးမရှိ ကွာဝေး
 သော ခွေးဝက်၊ ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန်တို့မှာ သာလွန်၍ သိသာထင်ရှား၏။ မတူယံ
 တာလောက်သော အဝတ်စုတ်တခုကိုမျှရ၍ ခွေးနှစ်ကောင်လုံး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်
 ထွေးလုံးပြေးလွှား ကစားခုန်ပေါက် ရွှေ့နောက်ဆွဲငင် အင်မတန် ချစ်ခင်၍ နေကြ
 ဆဲတွင် ဆွမ်းတော်ပွဲ ထမင်းကျန်စွန့်သန်လိုက်လျှင် အချင်းချင်းနိုင်ရာအသေအလဲ
 လှိုမ့်ကိုက်၍ ရန်ခိုက်စစ်ရေးကြီး ချက်ခြင်းဖြစ်ကြသည်ဖြစ်၍၊ ထိုတရားကို ခွေးတရား
 ဟုဆိုသင့်၏။ ထိုခွေးတရားသည် ပညာမျက်စိ မမြင်သော အနုဗာလ ပုထုဇဉ်
 လူရှင်ရဟန်းယုတ်တို့၏ သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။

လောကဆီမီး ရွှေဘုန်းဟော်ကြီးလှသော ဖောယီးမုနိသည်၊ သာဝတ္ထုပြည်မှန်
 ဇေတဝန် ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် သုံးနေတော် မူစဉ် အခါ၊

လောသကတိဿသည် အိမ်ခြေတထောင်ရှိသော တံငါရွာတွင် ပဋိသန္ဓေ ကည်နေ
 လျှင်ပင် တရွာလုံး ငါးလုပ်၍ မရ၊ တစတစ ရာဇဝတ်မင်းဒဏ် ခုနစ်ကြိမ် အတပ်ခံရ
 မီးခုနစ်ကြိမ် အလောင်ခံရ မှဲ့ပြာကျသည်နှင့် ငါတို့ရွာမှာ ကာလကဏ္ဍိ သူယုတ်မာ
 ရှိချေပြီဟု ထက်ဝက်စီ ထက်ဝက်စီ ရှာခွဲကြရာ၊ ထိုသူငယ်ပါသော အပိုင်းမှာသာ
 ငတ်မှတ်ဆင်းရဲ ပြာပြာမဲ့၍ တအိမ်ထဲကျန်သည့်အခါ ငြိုငြင်စွာ မွေးဘွားရာ ထွား
 လှည့်ပတ်နိုင်သော အယုတ်သို့ကျလျှင် အိုးခင်းပဲ့အပ်ပေး၍ မိဘတို့ ထွက်ပြေး
 မဆေးမပြင် မသုတ်မဆင်ပဲ အိုးခင်းပဲ့လက်စွဲ၍ မွေးမြဲတိုင်းသော ကိုယ်ဖြင့် ကျီးကန်း
 များလို့ ဟိုအိမ် သည်အိမ်လည်ပတ် ထမင်းလုံး ဟင်းဖတ် ကောက် စား သက်ရှည်
 ခုနစ်နှစ်ယုတ်တွင် ရှင်သာရိပုတြာ တွေ့မြင်သနား ကျောင်းသို့ ခေါ်သွား ပြီး၍
 ကိုယ်တိုင် ရှင်ပြုထားလျက် ကြီးမားသက်စေ့သောအခါ၊ ပဉ္စင်းခံပြီးလျှင် ရဟန်း
 တရားကို အားထုတ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ ပရိဗ္ဗာန်စံယူမည့်နေ့ ခေါ်၍ အတူ
 ရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ဆွမ်းခံကြတော်မူရာ ဆွမ်းခံ၍ မရသောကြောင့်၊ ကျောင်းသို့
 ပြန်လွတ်ပြီးလျှင် တပါးတည်းခံမှ ဆွမ်းရ၍ ဆွမ်းခံအိမ်ကနေ၍ လောသကတိဿကံ
 ဆွမ်းပို့ချေစေလွှတ်ပါသည်ကို ဆွမ်းပို့သွားသည့် မေ့လျော့၍ လမ်းက စားသောက်
 ပြန်ကြ၊ သာရိပုတြာ မထေရ်ဆွမ်းခံပြန်၍ မေးသည့်ကာလ ဆွမ်းမစားရကြောင်းကို
 ကြားသဖြင့်၊ အလွန်သနားလှ၍ ကောသလမင်းကြီး နန်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍
 စတုမဇ္ဇ ခံတော်မူပြီးလျှင် လက်လွှတ်၍ ပေးလိုက်က ပျောက်ကွယ်၍ သွားမည်ကို
 ကြောင့်ကြ၍ လက်နှင့်ကိုင်၍ ကျွေးမွေးသည်ကိုရှက်ရွံ့ မစားဝံ့နေရာတွင် တိုက်တွန်း
 လှမှ အဝသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင်၊ ထိုနေ့၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူ၍ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ
 ကိုယ်တော်တိုင် သဂြိုဟ်တော်မူ၊ ဓာတ်တော်တို့ကိုယူ၍ စေတီတည်စေတော်မူပြီး
 သည့်ကာလ ရဟန္တာ ဖြစ်လောက်သော ဥပနိသျှ ရှိပါလျက်နှင့် ဘယ် အတွက်
 ကြောင့် ဤမျှလောက် လပ်သပ္ပကာနဲ့ပါး၍ ဆင်းရဲငတ်မှတ်လေသနည်းဟု တရား
 သဘင်၌ စကားဖြစ်ပွားရာ၊ ဗုဒ္ဓကောတော်မူလာ၍ ရှေးအတိတ်က အကြောင်းကို
 ဆောင်တော်မူ၏။

နောင်တော် ကဿပ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၏ လက်ထက်တော် အခါ၊ ရွာငယ်တခု၌
 လောသကတိဿသည် သူကြွယ်ဆရာ သီလဝါအစစ် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားသစ်သော
 ရဟန်းဖြစ်၍ သူကြွယ်ကျောင်း၌နေစဉ်၊ ဟိမဝန္တာမှ ရဟန္တာ တပါး ကြွလာ၍
 သူကြွယ်ကျောင်းဒကာက သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကပ်လှ ကျွေးမွေးပြီးလျှင် ကျောင်းသို့
 ကြွတော်မူပါ လျှောက်ထား၍၊ ညနေချမ်းအခါ ကျောင်းသို့ လာ၍ နံ့သာ ဆီမီး
 ထွန်းညှိပူဇော် တရားတော်ကို နာခံ နက်ဘန်အိမ်မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် နှစ်ပါးလုံး
 ကို ဘိတ်မှန်၍ ပြန်လည်သော်၊ အာဝါသိကရဟန်းသည် မိမိ၏ဒါယကာ သူတပါးကို
 ကြည်ညိုသည်ကို မခံလို ဝန်တိုသော ကုလမစ္ဆေရာ၊ ထိုအာဂန္တုက ရဟန်း၏ ပြည်စုံ
 ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သော ဣဿ၊ ဤယုတ်မာသော ဣဿ၊ မစ္ဆေရ တရား

နှိပ်စက်၍ နံနက်အိပ်ရာထမိုးသောက် ဆွမ်းခံချိန် ရောက်သည့်အခါ ကျောက်စည်
 ခေါင်းလောင်းကို လက်သည်းဖျားနှင့် တီးခေါက်ပြီးလျှင် တယောက်ထီးတည့်
 အိမ်သို့သွားလေ၍၊ အာဂန္တုက မထေရ်မပါလာကြောင်းကို သူ့ကြွယ်က မေးမြန်း
 သည့်အခါ၊ ဒကာ့ဆရာ ဒကာ ယမနောက လူဒါန်းသော ပဏီတဘောဇဉ်များကို
 အတင်းအဝ စားသောက်ပြီးလျှင် တညဉ့်လုံး အိပ်လျက် နံနက်ထ ကျောက်စည်
 ခေါင်း လောင်း ထိုးပါ သော် လည်း နှိုးမရ၍ ထားခဲ့ ရသည်ဟု ပြော ရာတွင်၊
 သို့စင် ဣန္ဒြိယ သံဝရဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော အရှင်သည် သို့ကခဲလက် မအိပ်ဘန်ရာ၊
 ဤရဟန်း၏ ဣဿာ မစ္ဆေရ အစွမ်းဖြင့် မပင့်မခေါ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၏ဟု သူ့ကြွယ်
 ရိပ်မိ၍၊ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် အာဂန္တု အရှင် အားလူပါလေဟု သပိတ်၌ထည့်၍ ပေး
 အပ်လိုက်သည်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍၊ လမ်းသို့ရောက်ကာလ ဤမျှလောက်ခဏာင်းမှန်
 သော ပဏီ တဘောဇဉ် များကို စားရ သည့် နောက် ဆွဲ၍ ထုတ် ဘောင် မှ ငါ
 ကျောင်းက သွားတော့မည် မဟုတ်ပြီဟု အာဝါသ မစ္ဆေရ အတွက် ကြောင့်ကြံ
 ပြန်၍ လမ်းဟွင်သွန်ပစ်ခဲ့၍ ကျောင်းသို့ သွားလေသော်၊ အာဝါသိက ရဟန်း၏
 စိတ်ကြံပုံ အလုံးစုံကို အကုန်သိရ၍၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံကြွနှင့် သည်နှင့် အာဂန္တု
 မထေရ်ကို မတွေ့ရမှ၊ ငါ့စိတ်အကြံကို သိ၍ ကြံသွားဟန် ရှိချေပြီဟု နှလုံးမသာ
 ပူဆာပင်ပန်း ဝိပုဋ္ဌိသာရမီး လောင်ကျွမ်း၍ သိုးနှမ်း သွေ့ခြောက် မကြာခင်
 သေပျောက် ငရဲသို့ကျရောက်လျက် ငရဲမှ တက်ပြန်သည့်အခါ၊ ဆက်ကာ ဆက်ကာ
 ဘီလူးဘဝ ငါးရာ ဖြစ်၍ သား ဘွား သော မိန်းမ၏ ကိုယ်ဝန် အညစ် အကြေးကို
 ရ၍ တနေ့သာ ဝအောင်စားရဘူး၏။ ချေးငတ်ဘဝ ငါးရာမှာလည်း အန်ဖတ်ကို
 တွေ့၍ တနေ့သာ ဝဘူး၏။ ကာသိဘိုင်း၌ မိတ္တဝိန္ဒက သူဆင်းရဲဖြစ်၍ မိဘဘွဲ့က
 နှင်ထုတ်လိုက်ရာ၊ ဗာရာဏသီသို့သွား၍ တပည့်ငါးရာကို အတတ်ပညာ သင်ကြား
 နေသော ဗရားလောင်းဒီသာပါမောက္ခဆရာထံချဉ်းကပ်၍ အတတ်ပညာသင်ရာက
 ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၍ ထွက်သွားသောအခါ၊ တိုင်းစွန်ရှာတွင် အလုပ်ရှာရင်း ဆင်းရဲမ
 နှင့် ညား၍ သားနှစ်ယောက်ရ တံခါးဝတွင် ဒေါဝါရိကကျွန် ဒရဝန်လုပ်နေရာ၊
 ထိုရှာမှာ ခုနစ်ခါမင်းဒဏ်ကျ ပီး ခုနစ်ကြိမ်အလောင်ခံရ ရှာ့အထက်က တဘက်
 ဆည်ကန်ကြီး ခုနစ်ခါကျိုး၍ တရွာလုံးရေမော့ပါရ၊ ဤဒရဝန်ရောက်သည်ကစ၍
 ငါတို့ရှာမှာ ဘေးဥပဒ်ရသည်ဟု နှင်ထုတ်ကြ၍ တောသို့ဝင်သွား၊ သားများကို
 ဘီလူးစား၍ ပြေးသွားလှည့်၊ ဂမ္ဘီရမည်သော သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမှာ အခစားလေ့
 သို့တက်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ကျောက်ငိုသည့်ပုံအလား လေ့မသွားနေက၊ ကာလ
 ကဏ္ဍိသူယုတ် စာရေးတံ စီမံမဲချ ခုနစ်ကြိမ် တိုင်အောင် မိတ္တဝိန္ဒကကိုချည်း 'မဲကျရ
 ဝါးစည်းမှာတင်၍ မျှောလိုက်ကြလေသော်၊ စောင့်စည်းခဲ့ဘူးသော သီလ အာနိ
 သင်ကြောင့်၊ အစဉ်အတိုင်း ဖလ်ဗိမာန်၊ ငွေဗိမာန်၊ ပတ္တမြား ဗိမာန်၊ ရွှေသားဗိမာန်
 တို့၌ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက် နတ်၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုစံစားလျက်၊ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်

ဆင်းရဲခံရသော လေးယောက်၊ ရှစ်ယောက်၊ တကျိပ်ခြောက်ယောက်၊ သုံးကျိပ်နှစ်
ယောက်သော ဝေမ္မာနိကပြိတ္တာမတို့နှင့် ပျော်ပါး စံစားလျက်၊ နတ်သမီးများက
မြစ်တားသော်လည်းမနေ၊ ဝါးစည်းနှင့် ရှေ့သို့သွားလေသော်၊ ရေကြား ပြင်လယ်
ကျွန်းငယ်တခု၌ တည်ရှိသော ဘီလူးမြို့သို့ရောက်၍၊ ဆိတ်အသွင်ဘန်ဆင်း၍ သွား
လာနေထိုင်သော ဘီလူးမကို ထမင်းဆာ၍ သတ်စားမည် ခြေထောက်ကိုဆွဲရာတွင်၊
ဆိတ်မကန်ကျောက်၍ ဗာရာဏသီပြည် ကျုံးပြင် ချုပ်ပေါ် မှာတင်လျက် ကျရာတွင်
ကျုံးပြင်၌ စားနေသောဆိတ်များကိုမြင်၍ ရေလယ်ကျွန်းဆိတ်မကဲ့သို့ ကန်ကျောက်
လျှင် နတ်သမီးများထံသို့ ရောက်ရာ၏ဟု မှတ်ထင်၍၊ ဆိတ်မတကောင်၏ ခြေထောက်
ကို ဆွဲပြန်ရာတွင် ဆိတ်မအော်မြည်သည်နှင့် ဆိတ်ခိုးဟု ဝိုင်းဝန်း၍ ဖမ်းဆီးကြသည့်
အတွင်း၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာရင်း ရေချိုးဆိပ်သို့အဆင်းတွင် တွေ့မြင် တောင်း
ယူမှ ချမ်းသာရလေသည်။

“တာပန ဝိမာနပေတိယော သတ္တာဟံ သုခံ အနုဘဝန္တိ။ သတ္တာဟံ
ဒုက္ခံ အနုဘဝန္တိ” ။ ။ ကေနိပါတ် လောသကဇာတ်အဋ္ဌကထာ။

ဤမျှလောက် ရှည်ကြာသော ကာလအတွင်း၌ သုံးခါသာဝအောင် စားရဘူး
သည်ဟူ၏။

ယက္ခကာလေ ဂဗ္ဘမလံ၊ သောနကာလေစ ဘတ္တဝံ။
ပစ္ဆိမေ စတုမဓုရံ၊ တီသေဝ ကုစ္ဆိပူရကံ။ ။ သင်္ဂဟဂါထာ။

“ဧဝံ ပရဿ လာဘန္တရာယ ကရဏံနာမ မဟာဒေါသန္တိ ဝေဒိတဗ္ဗံ။”

၎င်းဇာတ် အဋ္ဌကထာ။ ။ ဤသို့စင် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ရသည်ကား၊ ပညာရှိတို့
ဩဝါဒကို မလိုက်နာသောကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်းကို-

ယော အတ္တကာမဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊ ဩဝဇ္ဇမာနော နကရောတိ သာသနံ။
အဇာယ ပါဒမောလုဗ္ဘ၊ မိတ္တကောဝိယ သောစတိ။-

ဟု-ငါဟောခဲ့ဘူးပြီဟု ဗရားဟောတော်မူ၏။

ယော-အကြင်လူမိုက်သည်။ အတ္တကာမဿ- အကျိုးကိုလိုလားသော။ ဟိတာနု
ကမ္ပိနော- အစီးအပွားဖြင့် သနားစောင့်ရှောက်တတ်သော ပညာရှိ၏။ ဝါ- သည်။
ဩဝဇ္ဇမာနော- ဆုံးမအပ်သည်ဖြစ်လျက်။ သာသနံ- ဆုံးမစကားကို။ နကရောတိ-
မလိုက်နာ။ သော- ထိုလူမိုက်သည်။ အဇာယ- ဆိတ်မ၏။ ပါဒ- ခြေထောက်ကို။
ဩလုဗ္ဘ- ဆွဲမိသောကြောင့်။ မိတ္တကော- မိတ္တဝိဒ္ဓကသည်။ သောစတိဝိယ- စိုးရိမ်
ပူဆွေးရသကဲ့သို့။ သောစတိ- စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၏။

ဤလောသကဇာတ်လာ သူကြွယ်ဆရာ အာဝါသိက ရဟန်းကဲ့သို့၊ ယခုလောသ
 လည်း လဇ္ဇီဖြစ်စေ အလဇ္ဇီဖြစ်စေ ဘုန်းတန်းခိုးကြီးသူ မိမိကိုနယ်ပယ် စားကျက်
 သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလျှင် အားကိုးရမည်ကို အားကိုးရာမမှတ်ပဲ၊ မနာလိုဝန်
 တို့သော ဣဿာ မစ္ဆေရ အစွမ်းဖြင့် ဆွမ်းစဉ်ပရိတ်ရွတ် ခဲ့ခြင်းစသည်ဖြင့် ရှိန်စော်
 တန်းခိုး မှိန်ညှိုးထွက်ပြေးရအောင် ကြံဆောင်အားထုတ်တတ်၏။ တချောက်ချက်
 ချက် ရန်မျက်ငြင်းခုံ၍ နေတတ်ကြ၏။ ဘုန်းတန်းနည်းပါးသူကို မထောင်းသာရန်
 မရှာကြခြင်းဖြင့် ဣဿာ မစ္ဆေရအစွမ်း ထင်ရှားလှ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ အိမ်ခြေလူနေ ခုနစ်ကုဋေအနက်၊ တကုဋေမှာ တိတ္ထိတို့တပည့်
 သာဝက၊ တကုဋေမှာ ပုထုဇဉ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပါသကာ၊ ငါးကုဋေမျှလောက်သော
 အရိယသာဝက ဖြစ်သူတို့ကား၊ နံနက်အခါ လူဒါန်း၍ ညနေချမ်းအခါ ထောပတ်
 ဆီပျားတင်လဲ အဝတ်သင်္ဘန်း စသည်တို့ကို ယူဆောင်လာ၍ တရားနာပြီးအပြန်
 တွင်၊ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ပြောဆိုသံစကား
 ကို လာဗျဒါယိမထေရ်ကြား၍ နားမချမ်းသာသောကြောင့်၊ ဒါယကာတို့—သင်
 တို့သည် သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့၏ တရားစကားကို ကြားနာရကမ္မာဖြင့်ပင်
 ဤသို့စင် ခြီးမုမ်းထောမနာစကားကို ပြောဆိုကြသေး၏။

ငါ့တရားစကားများကို သင်တို့ကြားနာရမူကား၊ အဘယ်လိုများ ပြောဆိုကြ
 လိမ့်မည်မှန်းဟု ဣဿာ မစ္ဆေရ အစွမ်းဖြင့် ဆိုသောစကားကို ထိုလူအများကြား၍
 ဤပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဓမ္မကထိက တပါးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားစကားကိုလည်း
 ကြားနာခြင်းငှါ သင့်၏ဟု မှတ်သွား၊ နောက်တပါးသောနေ့၌ သံဃာအား အလှူ
 ပေးပြီးလျှင် အရှင်ဗရား-ယနေ့ တရားနာနေ့ဖြစ်၍ နေ့တရားကို အရှင်ဟောတော်
 မူပါ တောင်းပန် လျှောက်ထားရာ လိုက်သွား၊ တရားဟောနေရာ၌ထိုင်၍ ယပ်ကို
 ကိုင်လှုပ်လျက် တပုဒ်မျှ ဟောဘို့ရာ ရှာကြံမရ၍၊ ငါ့နောက်မှ ပဒဘာဏ တရားကို
 ဟောမည်၊ ဓမ္မကထာ တရားကို တခြားပုဂ္ဂိုလ် ဟောပစေဉ်းဆို၍ထလာ၊ တဘန်
 ပဒဘာဏတရားဟောရုတ်ရန် တရားဟောပလ္လင်သို့ တင်ပြန်သောအခါလည်း ထို့
 အတူ ညဉ့်မှ ဟောမည်ဆို၍ ထလာ၊ တဘန်ညဉ့်၌ တင်ကြပြန်သောအခါလည်း၊ မိုး
 သောက်ယံမှ ဟောမည်ဆို၍ ဆင်းလာ၊ မိုးသောက်အခါ တင်ကြပြန်လျှင် တရား
 ဟော ပလ္လင်ထက်ထိုင်၍ ယပ်ကိုကိုင်လှုပ်လျက် တပုဒ်မျှ ဟောရုတ်ဘို့ရာမမြင်၊ ငုတ်
 တုတ်နေရာတွင်၊ ထက်ဝန်းကျင် လူသရမ်းတို့ တုတ်-ခဲ စသည်တို့ကို ကိုင်လှမ်းယူငင်
 လျက် အရေ အန္ဓဗာလ-ဟယ်ရှင်မိုက်ကန်း၊ တံ-နင်သည်။ သာရိပုတ္တမောဂ္ဂလာန်-
 သာရိပုတြာ၊ မောဂ္ဂလာန်အရှင် ထေရ်သင်တို့၏။ ဝဏ္ဏကျေးဇူးဂုဏ်ကို။ ကထိ
 ယမာနေ-ပြောဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ ဝေဠေဝဠ-ဤသို့လည်း-ဤသို့လည်း။ ဝဒေသိ-
 မခံချီ၍ ထိထိပါးပါး ဝါကြားပိုမို ပြောဆိုတိ၏။ ဣဒါနိ-ယခု။ ကသ္မာ-အဘယ်
 ကြောင့်။ နကထေသိ- မဟမိုင်တွေ ယပ်ကိုကိုင်၍ ထိုင်နေဘိသနည်း။ ဟု-ဟိန်း

ဟဲ ခြိမ်းချောက်လျက် နောက်ကဝိုင်း၍ လိုက်ကြလေသော်၊ ဓမ္မာသနက၊ ထ၍ အူယခးဘားယား လယ်ကြည့်လယ်ကြည့် ပြေးသွားရင်း၊ ဝစ္စကုဋိဘင်တွင်းသို့ ကျ သွားသည်နှင့် တရားစဘင်တွင် ထိုရှင်လာဠုဒါယီ၏အကြောင်းစကားကို ရဟန်း များတို့ ပြောဆိုကြရာ၊ ဗုဒ္ဓရှင် ကြွလာတော်မူ၍ အကြောင်းစကားကို မေးမြန်း တော်မူပြီးလျှင်၊—

.လာဠုဒါယီသည်၊ ယခုမှဘင်တွင်းသို့ ကျသည်မဟုတ်၊ ရှေးကလည်း အိုင်ကြီး တခုကိုမှီလျက် ဝက်အများ နေကြရာတွင်၊ လာဠုဒါယီ၏ အလောင်း ဝက်မိုက် တကောင်သည် အစာရှာလှည့်ပတ်ရင်း သာရိပုတြာအလောင်းခြင်သွေ့နှင့်တွေ့၍၊ ဤ နေ့ကစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သနော့၌ စစ်ထိုးကြစို့ဟု ချိန်းချက်ခွဲကြောင်းကို အဘော် ဝက်တို့အား ပြောကြားသောကြောင့် ဝက်များကြောက်လန့်ကြ၍ ဘင်တွင်းသို့ ဆင်းလူးပြီးလျှင်၊ ခြင်သွေ့လာသည့်အခါ လေဘင်ကနေ၍ မစင်နံ့ပေးရမည်ဟု နည်း ပေးတိုင်းပြုကြ၍ မစင်နံ့ပေးမှ ခြင်သွေ့ပြန်သွား၍ ဝက်အားလုံး သေဘေးမှလွတ်ကြ လေသည်ဟု—သူကရဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၍၊ ချစ်သားရဟန်းတို့—လာဠုဒါယီ သည် အနည်းငယ်မျှသာ တရားကျမ်းဂန်ကိုသင်ကြား၍ ရွတ်အံသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ကား မပြုလေ ပျင်ရိ၍နေခဲ့သည်။ ပရိယတ်ကျမ်းဂန်ကို သင်ယူပြီး၍ ပပြန်မလှန် မအံ မသရဇ္ဈာယ်ခြင်းသည် အညစ်အကြေးဖြစ်၏ဟု မိန့်ဆိုပြီး၍၊—

အသဇ္ဈာယ မလာမန္တာ၊ အနုဠာန မလာ သရာ။
ပလံ ဝဏ္ဏဿ ကောသဇ္ဇံ၊ ပမာဒေါ ရက္ခတော မလံ။—

ဟူသော—ဓမ္မပဒဂါထာ ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

မန္တာ-ပညာအတတ် ပရိယတ်တို့သည်။ အသဇ္ဈာယမလာ- မေ့လျော့ပျောက် ပျက် နှုတ်မတက်ကြောင်းဖြစ်၍ ပတ်ရစ်ထပ်မံ မရွတ်အံ မသရဇ္ဈာယ်ခြင်းတည်းဟူ သော အညစ်အကြေးရှိကုန်၏။ သရာ-အိမ်ဘို့သည်။ အနုဠာနမလာ- ဆွေးမြည့်အို မင်း ယိုယွင်းပျက်စီးလွယ်ခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်၍။ ဝါ-စီးပွားမတိုး အကျိုးဖျင်း သောင်း မှုတီကြောင်းဖြစ်၍ ထကြွလုံ့လမရှိ ပျင်းရိခြင်းဟူသော အညစ်အကြေး ရှိကုန်၏။ ကောသဇ္ဇံ-ကိုယ်ကိုမသုတ်သင် မသန့်ရှင်း ပျင်ရိခြင်းသည်။ ဝဏ္ဏဿ- ကိုယ်ရောင်အဆင်း၏။ မလံ-မလှမဘွယ် ပရိသတ်အလယ်မှာ မတင့်တယ်ကြောင်း ဖြစ်၍ အညစ်အကြေးမည်၏။ ပမာဒေါ- အိပ်မေ့ ကစား နှူးလို့မသိ သတိပေါ့ ဖျင်း မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ဝါ-မိစ္ဆာဝိတက် တရားပျက်နှင့် အိမ်စက်ခြင်းများ တရားလွတ်ဘိ .သတိပေါ့ဖျင်း မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ရက္ခတော-နွားကျောင်းသား ၏။ ဝါ-တရားစောင့်လေ့ ရသေ့ရဟန်း၏။ မလံ-ပျောက်ပျက်မှုခင်း ဒဏ်ကျခြင်း၏။ ဝါ- မရသေးသောတရားလည်း မပွားမတက်၊ ရပြီးတရားလည်း ပျောက်ပျက်၊ လူ

တောင်ထွက်ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၍ အညစ်အကြေးမည်၏။
တော်အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့၌ တည်တံ့
ကုန်၏။

ဤဝတ္ထု၌ လာဠုဒါယိ ရဟန်းဖျင်းသည်၊ မိမိဆရာတော်ရင်း ဗရားသာသနာ
တော်၌၊ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါး ပေါ်လာသည်ကိုလှည့်စွာကျေးဇူးတင်၍၊ ချစ်ခင်
မြတ်နိုး အားကိုးသင့်သည်၊ အယုတ်အားဖြင့် သူတို့ဘုန်းကံကို မှီ၍၊ ကိုယ်လည်း
ချမ်းသာစွာ စားသောက်သုံးဆောင်ရမည်ကိုမျှမမြင်၊ ခွေးတရားဝင်၍ ခွေးလိုပင်
ငြူစူဟိန်းဟဲမိ၍၊ ကိုယ်ကျိုးကြီးနဲ့ အရှက်ကြီးကဲ့ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လောက
ဓာတ်တွင် ဆည်းကပ်မှီခိုဘုံရာ ပေါ်လာသောဗရားကို၊ ခွေးတရားလက်ကိုင်ရှိသော
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တက္ကတန်းတို့၊ ဝိုင်းဝန်းငြူစူ စောင်းမြောင်း မကောင်း ကြံဆောင် ရန်
ထောင်ဘက်ပြိုင်ကြကုန်လေသည်။

ယခုခေတ်အခါ၌လည်း၊ နိယျာနိက ဗရားသာသနာတော်ကို စာဖြူသင်၊ ရေရှု၊
အစရှိသော မိစ္ဆာလူစုတို့ ယှဉ်တုဘက်ပြိုင်ကြ လေကုန်သည်။ သာသနာထဲတွင်
လည်း၊ တမြို့ တရွာမှာ အားကိုးလောက်စရာ ဘုန်းပညာရှိ သူတော်ကောင်း
တယောက် ပေါ်ပေါက်လာလျှင်၊ ဘုန်းပညာမဲ့ သူယုတ်တို့ မှိန်ကုပ်ငြူစူ ရန်မူ
ရှောင်သွေ၍ မနေနိုင် ထွက်ပြေးရအောင် စည်းဝေးတိုင်ပင်၊ နှင်ထုတ်ရန်ကို ကြံစည်
အားထုတ်တတ်ကြ၏။ တတိုက်တတာထဲတွင်ပင်၊ ပညာရှင်စာတော် ဂုဏ်ရည်တူ
နှစ်ပါး၊ သုံးပါးပေါ်လာလျှင်၊ တပါး၊ တပါး အားထားရမည်ကို အားမထားပဲ၊
ရှက်ကွဲကျိုးယုတ် ဂုဏ်သတင်းပုပ်ရအောင် အချင်းချင်းပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ အထက်
ဆရာကြီးနှင့်ရည်တူ၊ ဆရာကြီးထက်ပင် ပြုပြုသာသာ ပညာဘုန်းကံ ကြီးမား၍
လာပြန်လျှင် ဆရာကြီးကပင် မနာလိုမကြည်ဖြူ၊ ငြူစူစောင်းမြောင်း ကျောင်း
တိုက်၌ မနေနိုင်အောင်ပင် ကြံဆောင်နှစ်ထုတ်တတ်၏။ မာန်တန်းခွန်စိုက် တပည့်
မိုက်ကသော်လည်း၊ ကျောင်းတိုက်အမေ့ကို လှယက်၍၊ ဆရာကို မချမ်းသာအောင်၊
ဆရာထွက်ပြေးရအောင် ကြံဆောင် အားထုတ်တတ်၏။

လူထဲတွင်လည်း၊ တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်၍ မင်းပြုလုပ်သောသူသည်၊ အာဏာ
တန်းခိုး အစိုးရခြင်းကြီးမားသော သားကောင်း၊ မှူးကောင်း၊ မတ်ကောင်းပေါ်
လာလျှင်၊ စည်းစိမ်အတွက် လှယက်ပုန်ကန် ကြံဘန်မည်ကိုမနာလို၊ ငြူစူဝန်တိုလျက်
အရှိန်အစော် အစွယ်အသွားတို့ကို ချိုးဖဲ့နှိပ်ကွပ်၍ ထားတတ်၏။ သတ်ဖြတ်၍
သော်လည်း ပစ်လိုက်တတ်၏။ ဒေဝဒတ်ဟူသော ပါပမိတ္တနှင့် ပေါင်းမိသော အဇာ
တသတ်၊ ဗန္ဓုလ၏တူ မှူးမတ်မိုက်နှင့် ပေါင်းမိသော ဝိဋ္ဌဇူဘ စသည်ကဲ့သို့သော
သားမိုက်၊ မှူးမတ်မိုက်တို့ကလည်း ကျေးဇူးသစ္စာကို မညှာမထောက်၊ ဣဿာ မစွေရ
နှောက်၍ စိတ်နှောက် ကိုယ်ပါ ပြုမူတတ်၏။ တအိမ်ထဲတွင် ညီအစ်ကိုယ်ချင်း

ခေါင်းနင်းဆင်းတို့လည်း၊ တယောကံမင်းဖြစ်လျှင် အကုန်သတ်ပစ်၊ တယောကံ
ရတတ် ကြယ်ဝပြည့်စုံသည်ကို မမြင်လို့မနာလို၊ ဝန်တိုမစွေ စိတ်မိုက်မေ့၍ အမေ့
ဥစ္စာ လုယက်ကြသဖြင့်၊ ကြောက်ရွံ့ခံညားဘို့ရာမရှိ၊ ဒါးမြ၊ သူပုန်ရန်ဘိ၍၊ သိသိ
ကြေ၊ တက်တက်ပြုန်း၊ တိုင်း၊ ခရိုင်၊ နိုင်ငံပါကုန်ဆုံး၊ တမျိုးလုံးယူစရာမရ တက်တက်ဖြူ
မဲ့ပြာကျ၍ သူတပါးဘို့၏ ကြေးကျွန်လူစား၊ သူရင်းငှါးဖြစ်၍ နေတတ်သည်။

အချို့သူတို့လည်း၊ မိမိကိုအလေးတမူ ကြည်ဖြူသည့်မြို့ရွာသို့ အားကိုးဆည်းကပ်
ဘို့ရာ ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိရောက်လာလျှင်၊ အားပါးမကိုးနိုင်ပဲ မိမိဂုဏ်သိရှိ
ညှိုးမိန်သည်ကို ဝန်တိုငြူစသောကြောင့်၎င်း၊ မိမိဂုဏ်သတင်း ကျော်စောထင်ရှား
ခြင်းကို အလိုရှိသောကြောင့်၎င်း၊ ထိုပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပရိသတ်ကျင်းပ၍စာပေ
မေး၊ ဘယ်ဆရာရေးသည့်စာ ဘယ်အရာ၌မှားသည်ဟု မော်ကြားလျက် မိမိဂုဏ်ကို
မိမိဖျက်၍ ပျက်စီးရတတ်၏။

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး တရားစကား ဆွေးနွေးမေးမြန်းကြရာ၊ တောထွက် ရဟန်း
အိုကြီးတပါး မိမိဂုဏ်ထင်ရှားလို့၍၊ ပရိတ်သတ်များအလယ်တွင် ဝင်၍ ပြဿနာ
မေးသည်နှင့် မထေရ်နှစ်ပါးရှက်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေကြောင်းကို မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား
လျှောက်ထားကြရာ၊ ရှေးအခါ စိတ္တကုဋ်တောင်မှာ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ရွှေဟင်္သာ
ဖြစ်နေစဉ်၊ အစာစား အသွားအပြန်ဝင်၍ တခုသောသစ်ပင်ကြီးမှာခိုနား၍ စကား
ပြောနေရာ၊ မဟလ္လကရဟန်းအလောင်းခွေး သစ်ပင်အောက်ကနေ၍၊-

ဥစ္စေ ဝိဋ္ဌပမာရုယျ၊ မန္တယဓှေဂါ ရဟောဂတာ။
နိစေ ဩရုယျ မန္တေထ၊ မိဂရာဇာပိ သောဿတိ။

တုမေ- သင်ရွှေဟင်္သာနှစ်ဦးတို့သည်။ ဥစ္စေ- မြင့်သော။ ဝိဋ္ဌပံ- သစ်ကိုင်းသို့။
အာရုယျ- တက်ကုန်၍။ ရဟောဂတာ- ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်ကုန်လျက်။ မန္တယဓှေဂါ-
နီးနှောတိုင်ပင်ကြကုန်၏။ နိစေ- နိမ့်သော။ ဝိဋ္ဌပံ- သစ်ကိုင်းသို့။ ဩရုယျ- ဆင်း
သက်၍။ မန္တေထ- နီးနှောတိုင်ပင်ကြပါကုန်။ မိဂရာဇာပိ- သားများသနင်း ခွေး
မင်းသည်လည်း။ သောဿတိ- နားထောင်ရလတ္တံ့။ -

ဟုဆိုလေသော်၊ ရွှေဟင်္သာနှစ်ကောင်ရှက်၍ပျံသွား၊ ဗုဒ္ဓအလောင်းရုက္ခစိုးနတ်က၊-
ယံ သုဝဏ္ဏော သုဝဏ္ဏေန၊ ဒေဝေါ ဒေဝေန မန္တယေ။
ကိန္တေတ္ထံ စတုမဋ္ဌဿ၊ ဗိလံ ပဝိသ ဇမ္ဗုက။

သုဝဏ္ဏော- ရွှေဟင်္သာတကောင်သည်။ သုဝဏ္ဏေန- ရွှေဟင်္သာ တကောင်နှင့်။
ဒေဝေါ- နတ်ဟင်္သာတကောင်သည်။ ဒေဝေန- နတ်ဟင်္သာတကောင်နှင့်။ ယံမန္တယေ-
အကြင်ဆွေးနွေးပြောဆို၏။ ဇမ္ဗုက- ဟယ်ခွေးချော။ တေ- ဤနတ်သို့တပြေး

ရွှေဟင်္သာတို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးရာ၌။ စတုမဋ္ဌဿ- ကိုယ်ဇာတ် သံဂုဏ်၊ လေးပါးစုံ ပြေပြစ် ချောမောသော သင်ခွေးချောအား။ ကိန္နု- အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ ဗိလံ- နေရာထူးတိုင်းသို့။ ပဝိသ- ဝင်လေလော့။ ။ဟု ဆို၍ ခွေးကိုချောက်နှင်လိုက် ကြောင်းကို ဒုကနိပါတ် စတုမဋ္ဌဇာတ်၌ ဟောတော်မူ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းမှယူဇနာခွဲမျှကျွာဝေးသော နိဂုမ်းရွာကြီး၌ သလကဘတ် ပက္ခိကဘတ်ပေါများ လူတို့သဒ္ဓါတရားရှိပါကြားသော်လည်း၊ ပညာရှိပုံပေါ်သော လူပော်လူပေ သဒ္ဓါဟုံးပေသော ကောဏ္ဍဒကာတယောက် ဆီး၍ ဆီး၍ ပုစ္ဆာမေး လျှောက်သည်နှင့် ရဟန်းများကြောက်ရွံ့ မသွားမရောက်ဝံ့ကြ၍ သာသနာတော် ပ, သက္ကံသို့ဖြစ်နေရာ၊ ကောဏ္ဍဒကာကို ငါဆုံးမမည်ဟု- ရဟန်းတပါး ကြံစည်သွား ရောက်၍ ရွာပေါက်တွင် သင်္ဃန်းဂိုဏ်းသည်ကို မြင်လျှင်ပင် ကျဆုံးစောင့်သက္ကံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ သမဏ- ရှင်ရဟန်း။ ပဉ္စ- ပုစ္ဆာပြဿနာကို။ ပုစ္ဆာမိ- မေးလျှောက် လိုပါ၏ဟု- ဆိုကာ၊ ဒကာ- ပုစ္ဆာပေးချိန်အခါမဟုတ်သေး၊ ဆွမ်းခံရန်ရှိသေးသည် ဆို၍ ရွာသို့ဝင်လေသော် နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်လျက်။ ပဉ္စံ သမဏ ပုစ္ဆာမိ- ပဉ္စံ သမဏပုစ္ဆာမိ။ ဟု- လျှောက်သည်နှင့် အခါပရောက်သေး၊ ရွာပေါက်က ထွက်မှ မေးလော့ဟု- ဆို၍ ဆွမ်းခံပြီး၍ ရွာပေါက်ကထွက်သောအခါ၊ တခါတည်း ဖုံးဖုံးလည်းအောင် ရိုက်လှည်း၍ လည်ပင်းကို နင်းပြီးလျှင် မေးဟဲ့ မေးဟဲ့ဆို၍ ပါးစပ်၌ မစင်တုံးကိုခွံ သိပ်ထားခဲ့၍ ပြန်သွားလေကာ၊ ထိုအခါမှစ၍ ထိုကောဏ္ဍ ဒကာသည် သင်္ဃန်းဝါဝါမြင်လျှင်ပင် မျက်နှာချင်းမယှဉ်ဝံ့ ကြောက်ရွံ့ ပြေးပုန်း လေတော့သည်။ ဤအကြောင်းအရာကို တရားသဘင် အစည်းအဝေးတွင် ပြောဆို ကြရာ၊ ဗရားရှင် ကြွတော်မူလာ၍ မေးမြန်းကြားသိတော်မူသည့်အခါ၊ ဒုကနိပါတ် ဂူထပါဏက ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ချစ်သား ရဟန်းများတို့- ရှေးအခါရာဇဂြိုဟ်ပြည် အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဇတိုင်းနှစ်ပါး ဟို့၏ နယ်ကြား၌ နှစ်ပြည်ထောင်သားတို့ ကြီးမားသော ယဇ်နတ်ပူဇော် ပျော်ပွဲ သဘင်ကို ကျင်းပသောက်စားပြီး၍ ပြန်သွားကြသည့်နောက် များစွာသောမစင်ပုံ တွေ အနံ့ နှောင်း၍ များစွာကုန်သော ချေး ပိုးတီ အပေါင်းတို့လာကြရာတွင်၊ ဤ ကောဏ္ဍဒကာအလောင်းချေးပိုးတီသည်၊ သေအိုး၌ သေရက်ကြွင်းကို သောက်၍ ရူးနောက် မူးဝေ သွားလာ လှည့်ပတ်လေသော်၊ အပေါ်ယံ မြေးခြောက် မစင်ပုံ မောက်မောက်သို့တက်မိ၍၊ အိအိစက်စက်တုပ်လှုပ်သည်နှင့် ငါ့ဘုန်းတန်းခိုးကြောင့် မဟာပထဝီမြေကြီးပင် မခံမရပ်နိုင်မူ၍ တုန်လှုပ်ရပါသည်တကားဟု ကြုံးဝါး ဟစ် အော် မြူးပျော်မာန်ကြွသည်အခိုက်၊ ကောဏ္ဍဒကာကို အဆုံးအမပေးသော သြဝါဒ ဒါယက ရဟန်းအလောင်း ဆင်ပြောင်ကြီးတကောင်ဆိုက်လာ၍၊ မစင်စော်နံ့သည် နှင့် နောက်သို့ ပြန်မည်ပြုသည်ကို ချေးပိုးတီကောင်မြင်၍၊-

သုရော သုရေန သင်္ဂမ္မ၊ ဝိက္ကန္တေန ပဟာရိနာ။
• ဧဟိ နာဂ နိဝတ္တဿ၊ ကိန္နု ဘိတော ပလာယသိ။

သုရော-သုရဲကောင်း တယောက်သည်။ ဝိက္ကန္တေန - လွန်စွာ သတ္တိ ရဲစွမ်းရှိ
သော။ ပဟာရိနာ-ထိုးပစ်ပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်ခံလှ၍သော။ သုရေန-သုရဲကောင်း
တယောက်နှင့်။ သင်္ဂမ္မ-ပေါင်းဆုံ၍။ ဝါ-စုဝေးမိသည်ရှိသော်။ ယုဇ္ဈေ သျှ-စစ်ထိုး
ရာ၏။ နာဂ-ဟေးဆင်ပြောင်ကြီး။ ဧဟိ-လာလော့။ နိဝတ္တဿ-ပြန်ခဲ့ဦးလော့။
ဘိတော-ငါ့ကို ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ပလာယသိ ကိန္နု-လည်၍ ပြေးသလော့။ ။
ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆိုလေလျှင် ဆင်ပြောင်ကြီး စိတ်သ ပြန်လာ၍။-

နကံ ပါဒါ ဝဓိဿာမိ၊ နဒန္တဘိ နသောန္တိယာ။
မိဋ္ဌေန တံ ဝဓိဿာမိ၊ ပုတိ ဟညတု ပုတိနာ။

အရေဂုဏပါဏက-ဟယ်ချေးပိုး။ တံ-နှင့်ကို။ ပါဒါ၊ ပါဒေန-ခြေထောက်ဖြင့်။
နဝဓိဿာမိ-မနှင်းသတ်အံ့။ ဒန္တဘိ-အစွယ်တို့ဖြင့်။ နဝဓိဿာမိ-မထိုးသတ်အံ့။
သောန္တိယာ-နာမောင်းဖြင့်။ နဝဓိဿာမိ-မပုတ်သတ်အံ့။ မိဋ္ဌေန-မစင်ဖြင့်။ တံ-
နှင့်ကို။ ဝဓိဿာမိ-ဘိသတ်အံ့။ ပုတိ-ချေးပိုးတိပုပ်သည်။ ပုတိနာ-မစင်ပုပ်ဖြင့်။
ဟညတု-မချိပန်းခွေ သေစေသတည်း။ ဝါ-ပုတိ-ကို။ ပုတိနာ-သည်။ ဟညတု-
သတ်အပ်စေသတည်း။ ။ဤ အဓိပ္ပာယ်ကို လှိုပြီးလျှင် မစင်တုံးကြီးကြီး စွန့်ချ
ဘိသတ်ဘူးလေပြီဟု လိုဇာတ်တွင် တောစောင့်နတ်ဖြစ်၍ မျက်မြင်ကို ဗရားရှင်
ဟောတော်မူလေသည်။

ယခုအခါ သာသနာပြုမင်း ကင်းခိုက် အများ ဘဏ္ဍဝါကို၏ ကိုးကွယ်ရာ
နိယျာနိက ဗရားသာသနာတော်ကို ပမြေးမမှိန် မတိမ်မကော စေခြင်းငှါ၊ ယိုယို
မြှိုရွာ၍ သာသနာတော်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သာသနာပြု ဆွမ်းတော်ကြီးစသော အသင်း
ဘွဲ့စည်းကြ ဂိုဏ်းသီး၊ ဂိုဏ်းခြား ကည်ထောင်ကြသည်ကို ငါတို့ အသင်းဂိုဏ်းလည်း
ငါတို့ ဆရာဗရား၏ သာသနာတော် စည်ပင်ထွန်းကား ကြီးပွားအောင် စည်းကြပ်
အားထုတ်ကြရသည်။ သူတို့ အသင်းဂိုဏ်းလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် အားတုတ်ကြ ပေ
သည်ဟု အချင်းချင်း အားကိုး အားထား၍ ဟိုအသင်း ဟိုဂိုဏ်း ကြီးပွားလေလေ၊
သည်အသင်း၊ သည်ဂိုဏ်းက သည်အသင်း၊ သည်ဂိုဏ်းကြီးပွားလေလေ၊ ဟိုအသင်း
ဟိုဂိုဏ်းက အချင်းချင်း နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ ပါမောဇ္ဇကုသိုလ် ဥဒဟို ဖြစ်ထွန်း
လျက် စိတ်ဝမ်း ချမ်းသာ ဧပြဘွယ်ရာကောင်းလှ၏။

ထိုသို့ ကောင်းပါလျက်ကို ဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးတို့ကို မပွားများ၊ မိမိ
ခန္ဓာ၏ အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝကို မရှုမဆင်ခြင်၊ မသိမမြင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ခင်မင်
စုံမက် အသက်မွေးရန်ဘို့ကို ငဲ့ကွန်ရသံသည်တဘက်၊ ဂုဏ်အသရေ တိုးတက် ထင်ရှား

လိုသော ပကာသန စိတ်ယုတ်မာမျိုးလည်း ယောရှက်၍၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို ဘီတန်း ပိတ်ဆို့ကာဆီးတတ်သော ဆူးခက်တို့ကို မသုတ်မသင် မခတ်မထွင်နိုင်သည့်အတွက် ကြောင့်၊ တပက္ခ၏ ကြီးပွားခြင်းကို တပက္ခက မနှစ်သက်နိုင်၊ တဂိုဏ်း၏ ကြီးပွားခြင်းကို တဂိုဏ်းက မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ ရှိနေတတ်သည်။ အသင်းချင်း၊ ဂိုဏ်းသားချင်း မနှစ်သက် မဖေ့စပ်သည့်နှင့် အသင်းဂိုဏ်းသားတို့၏ ကိုးကွယ်ညွတ်ကိုင်းရာ၊ အပြစ်မရှိသော ရဟန်းသံဃာ၊ ဆရာဗရား၊ ရုပ်ပွား စေတီတော်များ တိုင်အောင်ပင်၊ ကံပါးပုတ်ခတ် ကဲ့ရဲ့ မိတတ်သည်။

ရှေးအခါ အင်းဝမြို့၌နာဂ၊ ရုစိရ၊ မည်သော ရဟန်းတော်နှစ်ပါးတို့ ဒက္ခိဏသဘာဝပုံဗရား၊ ရုပ်ပွားငယ်တဆူစီပိုင်၍ ထုလုပ်ကြပြီးလျှင်၊ သူ့ဗရားသပ္ပာယ်သည်၊ ငါဗရားသပ္ပာယ်သည်ဟု—ပြိုင်ယှဉ်ကြရာ၊ ကိုယ်တော် ဗရား အလကားဗရား အဆင်းတန်ကြီး၊ အရုပ်ဆိုးကြီးဟု—အချင်းချင်းစကားနိုင်ပြောကြ၍၊ ကိုင်း-ရဲလျှင် ဗရားချင်း ပေါက်ကြစို့ဟုဆို၍ ဗရားချင်း ပေါက်ကြမည်ဟု ချီကြ ချိန်ရှယ်ကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ရတတ်သည်။

အလဂဒ္ဒုပမာစာသင်မည့် အတွက်ကို၊ အိပ်စက်၍ နေခြင်းသည် ကောင်းမြတ်၏ ဟု-သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ ဆရာဆိုသလို၊ ထိုကဲ့သို့ ငရဲများအောင် ရုပ်ပွားတော်ထုလုပ်မည့်အတွက်၊ ဂိုဏ်းအသင်း သို့မည်းမည့်အတွက်ကို အသာအိပ်စက်၍ နေခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သေး၏ဟု—နှလုံးစွဲကပ်၊ ညီညွတ်စေ့စပ်အောင် ကြံဆောင်စိတ်စေး၊ ပတ္တာ နုမောဒနာပုည၊ အတ္တမန စိတ်ကောင်းရအောင် မွေး၍၊ ယဉ်ကျေးပြောပျောင်းသော သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကြရအောင် အားထုတ်ကြကုန်ရာသည်။

ဆွမ်းတော်ကြီးတင်ခြင်း စသော တစုံတရာကောင်းမှုကို ပြုမည်ဟု၊ ကြေးငွေကောက်ခံစုရုံးကြသော လူကြီးတို့ကလည်း၊ ဆွမ်းတော်ကြီးကို ထမင်းဆိုင်၊ ဈေးဆိုင်၊ ရုခိုင်များလက်သို့ ရောင်းချ၍ရသော ကြေးငွေ၊ ဗရား ရွှေသင်္ဘန်းကပ်ရန် တန်ဆောင်း၊ ပြာသာဒ်ဆောက်လုပ်ရန် ထားသော အမြတ်တော်ကြေးငွေ စသော ဇေတီယသန္တက ဗရားငွေတော်များဖြင့် ဇာတ်၊ ရုပ်သေးပွဲသဘင် ကျင်းပခြင်း စသော သူတပါးတို့ ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ဘွယ်ရာ အဓမ္မအမှုများ၌ အသုံးပြုမိလျှင်၊ ပဉ္စပဒင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးလက်ထက်၊ ရှမ်းပြည် သုံးဆယ်မြို့က ဂိုဏ်းထောက် ဆရာတော်တပါး မန္တလေးမြို့က တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်များနှင့် သိမ်သမုတ်လို၊ ရဟန်းခံလိုကြောင်းနှင့် ခွင့်တောင်းလျှောက်ထား ပင့်ခေါ်သောကြောင့်၊ ဆရာတော်များ နန်းတော်သို့ ဝင်သွား၍ မင်းတရားကြီးကို ပန်ကြားကြသည့်အခါ၊ ငှက်ငတာ၊ ငှေးတောသို့ ကြွသွား၍မလျှော့၊ ဆရာတော်တို့တပည့် သူဘုန်းတန်းခိုးကြီး ချင်လှ၍ ဆရာတော်တို့ကို ပင့်ခေါ်သည်။ ဒကာတော် ဥပမာ တခုပြောမည်၊ အိမ်ကအိမ်မှာ မြေးအစိုးနယ်ယောက်နေကြရာ၊ နံနက်တိုင်း၊ နံနက်တိုင်း စောစောထ၍

အဘိုး- ဆွမ်းချက်ချိန်တော်ပြီ ထထ ဟု- နှိုးသံကိုနေ့တိုင်းကြားရ၍၊ သည်အဘိုး
 ကြီး မြေးလောက်မှ အကြာလုံ့ လ သဒ္ဓါတရားမရှိ၊ ပျင်းရိပေဘိုးသည်ဟု အိမ်နီးချင်း
 အရပ်သားတို့၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်စကားကို အဘိုးကြီးကြားသည်နှင့် အမောင်တို့- ငါ
 မြေးဓာတ်ကို အမောင်တို့ ဖေသိကြ၊ ငါ့မြေး သဒ္ဓါတရားရှိလို့ နှိုးဆော်သည်မဟုတ်၊
 အဘိုးကဆွမ်းကျက်၍ ဆွမ်းတော်သင်္ဘုတ်တင်လျှင် သင်္ဘုတ်ခွက်တင်နား၍ စား
 လာသော ကျီးကန်းကို လေးနှင့်ပစ်နေကျမို့ ပစ်လို၍ အဘိုးကို နေ့တိုင်းမပြတ် သူနှိုး
 သည်ဟု-အဘိုးကြီးဆိုသကဲ့သို့၊ ဆရာတော်တို့တပည့် ဆရာတော်တို့ အချိန်အစော်ကို
 မှီခို၍ သူတန်းတန်းကြီးလို၍ ဆရာတော်တို့ကို ပင့်ခေါ်သည်ဟု- မင်းတရားကြီး ဆို
 သော ဥပမာစကားကဲ့သို့၊ လူကြီး၊ လူကောင်းများ မကြည်ညို မသဒ္ဓါသည်ဖြစ်၍၊
 ကြာလေလေ အသင်းလျှော့ယုတ်ပျက်ပြား၊ တရားစွဲကြေးတက် ခံရတတ်သည်များ
 ကို ကြပ်ကြပ်ကြီး သတိထားသင့်လှ၏။ စေတိယသန္တက ဗရားတဏှာတော်ကိုယူ၍
 ပွဲသဘင် ကျင်းပရမည်ကို မဆိုသားဘိဥျား၊ ဗရားကို ငါဝတ်ပြုသည့်ဘည်း ဟု-မိမိ
 တယောက်စာ မှုတရုံထက် အပိုအလျှောက်ငင်၍ သံဃာကို ဆွမ်းကျွေးမွေးခြင်းကိုမျှ
 မပြုအပ်ကြောင်းကို ကျမ်းဂန်တို့၌ မိန့်ဆိုလျက်ရှိပေသည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးကို ပွားများ၍၊ တရားလိုပြီးသောအရိယာ သူတော်
 ကောင်းတို့မှာ၊ ခန္ဓာဝန်တင်းလင်းနှင့် အသက်ရှည်၍ နေရခြင်းကိုပင် လွန်မင်းစွာ
 ရှက်ရွံ့ဝန်လေးလှ၏။ မတရားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆင်ယင် ခြီးမြှောက်ရမည်ကား
 ဝေးစွာ၊ မရဏဝဏ္ဏံဝါ သံဝဏ္ဏေယျ ဟု- ဟောတော်မူသောကြောင့်၊ သေခြင်းကို
 လည်း အလိုမရှိ၊ သေသည်မှ နောက်၌ ပဋိသန္ဓေ အသစ်မနေရပဲ ခန္ဓာဇာတ်သိမ်း၍
 ငြိမ်းချမ်းရေးမြရာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အလိုရှိကြကုန်၏။ လစား၊ သူရင်းငှါးသည်၊ လရှည်
 လျှင် လုပ်ငန်းကြာ၍ပင်ပန်းမည်၊ လတိုလျှင် လခနည်းမည်ဖြစ်၍၊ လုပ်ခွင်လရှည်သည်
 တိုသည်ကိုအလိုမရှိ၊ လကုန်သည့်နောက် လခရခြင်းကိုသာ အလိုရှိသကဲ့သို့တည်း။

နာဘိကင်္ခါမိ မရဏံ၊ နာဘိနန္ဒာမိ ဇီဝိကံ။
 ကာလဉ္စ ပဋိကင်္ခါမိ၊ ဝေတ္တနံ ဘဒ္ဒကောယဏာ။ -

ဟု-အရှင်သာရိပုတြော မကောထေရ်မိန့်ကော်မူသည်။

မရဏံ- သေခြင်းကိုလည်း။ နာဘိကင်္ခါမိ- အလိုမရှိ။ ဇီဝိကံ- အသက်ရှည်ခြင်း
 ကိုလည်း။ နာဘိနန္ဒာမိ- မနှစ်သက်။ ခေါ- စင်စစ်သော်ကား။ ဘဒ္ဒကော- သူရင်း
 ငှါးသည်။ ဝေတ္တနံ- ထမင်းရိက္ခာ လစာလုပ်ခကို။ ပဋိကင်္ခါတိယထာ- တောင်တ
 မြော်စောသကဲ့သို့။ ကာလဉ္စ- ကာလံဝေ- ပဋိသန္ဓေ မနေရရာ ခန္ဓာဝန်ဇာတ်သိမ်း၊
 ဒုက္ခငြိမ်း၍ ဟိန်းချရာမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ ဝင်ရန်ကိစ္စ ချိန်ကာလကိုသာလျှင်။ ပဋိ
 ကင်္ခါမိ- တောင်တမြော်စော၏။

ဤဂါထာဖြင့် အသက်မသေ နေ့စဉ်ပွားများရသော ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးကိုမှ အလို မရှိပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကား အဘယ်မှာ အလိုရှိတော့မည်နည်းဟု ပြု၏။ တခုရောအခါ၊ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်။—

“တေဒဂုံ ဘိက္ခဝေ မမံ သုဝကာနံ ဘိက္ခုနံ ဓမ္မကထိကာနံ ယဒိဒံ ပုဏ္ဏော မန္တာဏီပုတ္တော” ။ ။ တရားဟောအရာ၌ ဇတဒဂ်ရသော အရှင်ပုဏ္ဏ၏ ကျေးဇူး သတင်းကို ကြားရ၍ တွေ့ချင်လှသောကြောင့် ရှင်ပုဏ္ဏ ကြွလာသည့်အခါ ပြော ကြပါဟု-မှာထား၊ နောက် ဗရားထံ ကြွလာသည့်အခါ ဥပဇ္ဇင်းများ လျှောက်ထား ကြားသိရ၍ တံခါးမုတ်က စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင် နောက်ကလိုက်လျက် တောထဲသို့ ဝင်၊ သစ်ပင်ရင်း၌ စမ္မခဏ်တခုစီနှင့် ထိုင်နေကြ၍ အရှင်သာရိပုတြာက “သီလ ဝိသုဒ္ဓိတ္ထံခေါ် အာဂုသော ဘဂဝတိ ဗြဟ္မစရိယံ စုဿတိ။” အရှင်-သီလ စင်ကြယ် သော သီလဝိသုဒ္ဓိအကျိုးငှါ၊ မြတ်စွာဗရား ထံတော်ပါး၌ ရဟန်းတရားကို ကျင့်သုံး သလောဟု- မေးလျှင်၊ နောဟေတံ အာဂုသော။ အရှင်-မဟုတ်ပါဟု ဖြေ၏။ လောကီချာန် ဟူသော စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ သက်သက်ကိုသာ မြင်၍ အယူ စင်ကြယ်သော ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန် ကံ၊ အာဟာရ စသော ရုပ် နာမ်၏ အကြောင်းကိုမြင်၍ ယုံမှားခြင်း စင်ကြယ်သော ကင်္ခါ ဝိဘရဏ ဝိသုဒ္ဓိ သမ္မသနဉာဏ်နှင့်တကွ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရှေ့ပိုင်းကိုရ၍ ဝိပဿနာမဂ္ဂ အမဂ္ဂကိုသိမြင်ခြင်း စင်ကြယ်သော မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏ်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် နောက်ပိုင်းနှင့် တကွ ဝိပဿနာဉာဏ်ကိုးပါးအကျင့် စင်ကြယ်သော ပတိပဒါဉာဏ်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ။ မဂ်ဉာဏ် လေးပါး စင်ကြယ်သော ဉာဏ်ဒဿန ဝိသုဒ္ဓိအကျိုးငှါ မြတ်စွာဗရား ထံတော်ပါး၌ ရဟန်းတရားကို ကျင့်သုံးသလောဟု- အစဉ်အတိုင်း တပါးစီ မေးပြန်လျှင်လည်း၊ “နောဟေတံ အာဂုသော။” ဟူ၍ချည်းဖြေ၏။ သို့သော် အဘယ် အကျိုးငှါ မြတ်စွာဗရား ထံတော်ပါး၌ ရဟန်းတရားကို အားထုတ် ကျင့်သုံးပါသနည်းဟု- မေးကာလ။ ။ “အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာနတ္ထံ အာဂုသော ဘဂဝတိ ဗြဟ္မစရိယံ စရာမိ”

အာဂုသော- အရှင်။ အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာနတ္ထံ- ခန္ဓာဇာတ်သိမ်း၍ ဧဒြိမ်း ချမ်း သာသော အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ။ ဘဂဝတိ- မြတ်စွာဗရား ထံတော်ပါး၌။ ဗြဟ္မစရိယံ- မြတ်သော ရဟန်းတရားကို။ စရာမိ- ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါသဘည်းဟု- ဖြေတော်မူ၏။

ဗရား အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းလည်း၊ ခဲယဉ်းစွာလော ဒုက္ခရကြိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူသောအခါ၊ မာရ်နတ်လာ၍ အလောင်းတော် မင်းသား- အစာအာဟာရများကို သုံးစားမှီဝဲပါ။ အစာမစား ဖဲသလွန်၍ သွားက ဗရားဖြစ် ကြောင်း ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရားကို မပွားများ အားမထုတ်ရပဲ နေလိမ့်မည်ဟု- အကျိုးလိုဟန်ပြု၍ ဆုံးမဩဂါဒ ပေးလေရာ။—

အပ္ပမတ္တောပိ ပုညေန၊ အတ္တော မယံ နဝိဇ္ဇတိ။

ယဿတ္တော အတ္တိ ပုညေန၊ တံ မာရော ဝတ္ထု မရဟတံ။

မယံ-ငါအား။ ပုညေန-ကောင်းမှုဖြင့်။ အပ္ပမတ္တောပိ - အနည်းငယ်မျှလည်း ဖြစ်သော။ အတ္တော-အလိုသည်။ နဝိဇ္ဇတိ-မရှိ။ ယဿ-အကြင် ဝဋ္ဋဘိရတပုဂ္ဂိုလ် အားကား။ ပုညေန-စည်းစိမ်ကျိုး၏ အဘိုးအတူဖြစ်သော ကောင်းမှုဖြင့်။ အတ္တော- အလိုသည်။ အတ္တိ-ရှိ၏။ တံ-ထိုကုသိုလ်လို့ထ ဝဋ္ဋဘိရတပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မာရော-မာရ် နတ်သည်။ ဝတ္ထု-ဆိုဆုံးမခြင်းငှါ။ အရဟတိ-ထိုက်၏။ ။ဟု-ဗုရားအလောင်း တော် မိန့်ဆိုလေ၏။

စေတီကြီးကို ထီးတင်လိုသော သူသည်၊ ငြမ်းဆင်ရာ၌ စေတီကို ထိခိုက် ပဲ့ရွဲ တတ်ခြင်း အစရှိသော အကြောင်းကြောင့်၊ ငြမ်းဆင်ခြင်းကို အလျဉ်းပင် အလိုမရှိ ငြားသော်လည်း ငြမ်းနှင့်ကင်း၍ ထီးတင်ခြင်းငှါ မတတ်သာသောကြောင့်၊ ထီး တင်၍ ဖြစ်ဘို့ရာ၊ ခိုင်မာရုံသာ ငြမ်းဆင်တော့သည်။ ငြမ်းကို မှန်စီခြင်း ရှေ့ချခြင်း စသည်ဖြင့် တန်းဆာမဆင်လိုပြီ၊ ပါရမီစာဂ၊ စရိယာအပြား၊ ဝံသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးတို့သည် ငြမ်းနှင့် တူကုန်၏။ လိုရင်းမဟုတ် သင်္ခတတရားချည်းဖြစ်၍ ချုပ်ပျောက် ပျက်စီး၍ သွားတော့သည်။ ထီးနှင့်တူသော အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်သည်သာလိုရင်းတည်း။ ချုပ်ပျောက် ပျက်စီးခြင်းမရှိ၊ သန္တိသဘောဖြစ်၍ အမြဲချမ်းသာ ဖြေမြေတော့သည်။ အမြဲချမ်းသာဖွယ်ကို (အောက်ပထမဘုံရှိ နိဗ္ဗာန်ဒီပနီတွင် ပါရှိလေပြီ။)

အန္ဓဗာလပုထုဇဉ်တို့ကား ပါရမီစာဂ၊ စရိယာအပြား၊ ဝံသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးလောက်မှ မထိသော ဝဋ္ဋနိဗ္ဗာန် ကုသိုလ်မျှကိုပင် ရောမကောင်းမှုကြီး ထင်မှတ်၍ သာယာ ဝမ်းမြောက်တတ်ကြောင်းကို-

“ဒါနံ ဒါတုာ သီလံ သမာဒိယိတုာ ဥပေါသထကမ္ပံ ကတုာ တံ အဿာဒေတိ အဘိနန္ဒတိ၊ တံ အာရဗ္ဘ ရာဂေါ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဒိဋ္ဌိ ဥပ္ပဇ္ဇတိ” ။ ။ စသည်ဖြင့် ပဋ္ဌာန်း ပါဠိတော်မှာ ဟောတော်မူသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို မဆိုသားဘိဥြး၊ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိအားကြီးလှ၍ ဒုက္ခတိုး၊ ဒုက္ခခဲကြီး ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင်၊ အလှ အယဉ် တန်းဆာဆင်ကာ ပြိုင်ယှဉ်မော်ကြား မာန်တန်းခွန် ထောင်လွှား၍ တရားမဲ့ နေနိုင် ကြကုန်သေး၏။

လူသုံးပါးတို့ ရှေ့သွား ခရီးညွှန် ဘဝဝန်သည်၊ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန် ရှေ့ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံနေတော်မူစဉ် အခါဝယ်၊ ပျိုယူယ်သော ပဉ္စင်းငယ်နှစ်ပါးတို့သည်၊ သူလှ ငါလှငြင်းခုံကြ၍ တပါးတပါး ဆင်ခြေဘက်ပြိုင် သည်ကို အရှုံး အနိုင် မချေမဆို နိုင်ကြသည်နှင့်၊ အနီးတွင် ရှိသော တောထွက် ရဟန်းအိုကြီးကို ခုံတင်မြှောက်၍ တရားဖြတ်တောက်ခုံကြလေရာ၊ ဤပဉ္စင်းငယ် လည်းလှပု၏။ ဟိုပဉ္စင်းငယ်လည်း လှပု၏။ သို့ရာတွင် သင်တို့ နှစ်ပါးထက် ငါက သာ၍လှသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရှုက်ခွဲသည်ကို မခံနိုင်ကြ၍၊ ဆိုမြည်ပုက်ခတ် သွားကြလေ

သည်။ ထိုအကြောင်းကို အများသိကြ၍ ကရားသဘင်တွင် စကားပြစ်ပွား၊ ဗရား
ကြွလာတော်မူ၍၊ ဤသူတို့ ယခုမှ ဤအမှု အကျင့်ကို ပြုကျင့်ကြသည်မဟုတ်၊ ပဉ္စင်း
ငယ်နှစ်ပါးတို့သည် ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ မြစ်တို့၌ ဂင်္ဂေယျငါး၊ ယာမုနေယျ ငါးဖြစ်ကြ
၍၊ မြစ်ဆုံမြစ်ဝ၌ တွေ့ဆုံကြလျက် အလှပြိုင်၍ သူမနိုင်၊ ငါမနိုင် ခိုက်ရန်မပြတ် ဖြစ်
ကြရသည်နှင့်၊ တနေ့သ၌ ရေစမှာ တက်၍နေသော လိပ်အိုကြီးကိုမြင်သဖြင့် ဝင်၍
တရားအဆုံးအဖြတ်ခံကြရာ၊—

သောဘတိ မစ္ဆော ဂင်္ဂေယျော၊ အယော သောဘတိ ယာမုနော။
စတုပ္ပဒေါယံ ပုရိသော၊ နိဂြောမ ပရိမဏ္ဍလော။
ဤသမာယတဂီဝေါ၊ သဗ္ဗေဝ အတိရောစတိ။

ဂင်္ဂေယျော-ဂင်္ဂါမြစ်၌ ဖြစ်ထွန်းကြီးပွား ဖျက်စား လှည့်လည်သော။ မစ္ဆော-
ငါးသည်လည်း။ သောဘတိ-ဟင်္တယ်လှပပေ၏။ အယော-တိုမှတစ်ပါး။ ယမုနော-
ယမုနာမြစ်၌ ဖြစ်ထွန်း ကြီးပွား ဖျက်စား လှည့်လည်သော။ မစ္ဆော-ငါးသည်
လည်း။ သောဘတိ-ဟင်္တယ်လှပပေ၏။ စတုပ္ပဒေါ- ခြေလေးချောင်းရှိသော။
နိဂြောမပရိမဏ္ဍလော-ပြညောင်ပင်အဝန်းကဲ့သို့ မယောင်မချွန်း ဝိုင်းဝန်းသော။
ဤသံ-စဉ်းငယ်။ အာယတဂီဝေါ- ရထားကောက်သတ္တု ရှည်သွယ် ကော့ညွတ်
သော လည်ဘင်းလည်းရှိသော။ အယံပုရိသော-ဤလိပ်တည်းဟူသော ယောက်ျား
ကောင်းသည်။ သဗ္ဗေဝ-သင်တို့နှစ်ယောက်လုံးတို့ကိုပင်။ အတိရောစတိ - သာလွန်
အုပ်စိုး လှမ်းမိုး၍ လှပတင့်တယ်သတည်း။ ။ ဤအဓိပ္ပာယ်ကို လိပ်အိုကဆိုသော်၊—

ယံပုစ္ဆိတော နတံ အက္ခာသိ၊ အညံ အက္ခာသိ ပုစ္ဆိတော။
အတ္တပ္ပသံသကော ဒပါသော၊ နာယံ အသ္မာကရုစတိ။

ယံ-အကြိုင် ငါတို့နှစ်ယောက်တွင် ဘယ်သူလှ မလှကို။ ပုစ္ဆိတော-ငါတို့မေးအပ်
သော သင်လိပ်အိုသည်။ တံ-ထိုငါတို့မေးသောပြဿနာကို။ နအက္ခာသိ-မဖြေကြား
ဘိ။ ပုစ္ဆိတော - ငါတို့မေးအပ်သော သင်လိပ်အိုသည်။ အညံ-ငါတို့ မေးသည်မှ
တပါးပြင်ပ ကိုယ်ပင်လှသည်ကို။ အက္ခာသိ-ဖြေကြားဘိ၏။ အတ္တပ္ပသံသကော-
ကိုယ်ရှင်ကိုယ်ကို မြှောက်ဆိုခြီးမှုမ်းတတ်သော။ အယံပေါသော-ဤလိပ်အိုဘိုးဝိုင်း
ယောက်ျားရိုင်းကို။ အသ္မာကံ-ငါတို့သည်။ နရုစတိ-မနှစ်သက်အပ်နိုင်။ ဝါ-အယံ
ပေါသော-သည်။ အသ္မာကံ-ငါတို့အား။ နရုစတိ-မမြန်မရှက် မသက်ဝင်နိုင်။

ဤအဓိပ္ပာယ်ကိုဆို၍ ပုတ်ခတ်ပစ်ပြေး ရေငုံထွေး၍ ထွက်ပြေးကြလေကုန်သည်။
ထိုအခါ မြစ်ဆုံသစ်ပင်တွင် ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်၍ တွေ့မြင်ခဲ့ရဘူး၏ဟု - ဒုကနိပါတ်
ဂင်္ဂေယျဇာတ်ကို မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။ ဤကား ရဟက
ဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂရုက္ခိရာကောင်းသော အချက်လေးပါးတွင် ရှေးဥြးစွာသော
ဣဿာ မစ္ဆရိယအချက်တည်း။

၉၁-ရဟကဇာတ်ဝတ္ထုလာ-ဆရာကတော်ကဲ့သို့ ပါပမိတ္တ
မဖြစ်ရအောင်ပြသော ကောကလုဒ္ဒက-သလိယဇာတ်
တစသရဇာတ်ဝတ္ထုစသည်

ပုရာဏီမည်သောပုရောဟိတ် ဆရာကတော် ပုဏ္ဏားမလည်း၊ မိမိအားမင်းခစား၍
ဝတ်စားစည်းစိမ် ဂုဏ်သိရ်အလုံးစုံကို စုပုံအပ်နှင်း မင်ပွန်းရင်းကျေးဇူးရှင်ကို စင်
လျက် မြို့ထဲပြုထဲ မင်းပရိသတ်ထဲ၌ အမျက်တက္ခ အကျိုးနဲ့ဖြစ်သည်ကို မြင်လို၍
မြင်းလို ကြိုးတန်းဆာတင်ရန် နည်းပေးညွှန်ပြနိုင်ခြင်းသည် အံ့ဩဟယ်ကောင်း
လှ၏။ သူစိမ်းပြင်ပဖြစ်သော သူတို့မှာကား ဟိုဘယ်ရာမရှိ၊ မေတ္တာ ကရုဏာမယှဉ်
ပညာမျက်စိမမြင်သောပုထုဇဉ်အန္ဓ လူဗာလတို့သဘောမည်သည်ငရဲထိန်းတို့အလား
သူတပါးတို့ ကစဉ့်ကလျား ပျက်ပြားကျိုးယုတ်ဖြစ်သည်ကို မြင်လိုကြကုန်၏။

လူသုံးပါးတို့၏ ခရီးညွှန်ရွှေသွား ပရားဟုန်းပေါင် ဝါးပာရီ အောင်သည်၊
သာဝတ္ထိပြည် တောင်စွန် ဇေတဝန်တောရကျောင်း၌ ကိန်းဒေဝာင် မွေ့လျော်
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်ကာလ၊ ကောကမည်သော ခွေးမုဆိုးသည်၊ခွေးအမျိုးမျိုး
ခြံရံလျက် လေးမြားနှင့်နံနက် တောသို့ ထွက်ခွဲလာရာ၊ လမ်းခရီးအကြား၌ ဆွမ်းခံ
ဝင်သော ရဟန်းတပါးကိုမြင်၍ ယနေ့သူယုတ်မာကို ငါမြင်ရ၏နိမိတ်မကောင်းချေ၊
တောမှာ တစုံတရာကိုမျှ မရလတ္တံ့ဟု စိတ်ကမှတ်ထား တောသို့သွားလေသော်
ဟန့်တခုကိုမျှ မရ၍ ပြန်ခွဲလျှင်၊ထိုမထေရ်ကိုပင် ရှေးရှုတွေ့မြင်ပြန်၍ ခွေးစာကျွေး
မည်ဟု ခွေးတွေနှင့်ဝိုင်းအံ့၍ လိုက်လေသော်၊ ဥပသကာ-ဤသို့မပြုပါလင့်-မပြုပါ
လင့်ဟု-တောင်းပန်မရ၍ အနီးရှေးရှု ဟရပ်တသူမျှရှိသော သစ်ပင်ငယ်သို့ မထေရ်
တက်ပြေး ခွေးတွေဝိုင်းမော်၍ ကြည့်နေကြလေရာ၊ကောကမုဆိုးလာ၍ ခြေဘဝါး
ကို မြားသွားနှင့် ထိုးဆွ မထေရ်လည်း ခြေတဘက်ကိုကြ ခြေတဘက်ကိုချ ကြချည်
ချချည် မရပ်မတည်နိုင် မူးမိုင်မေ့လျော့၍ ကိုယ်ရုံသက်န် လက်ကတော့ကိုမျှမပြင်
ဆင်နိုင်လေ၊ အခွေအတိုင်း လျောကျလွတ်၍ မုဆိုးကို စုပ်မိရာတွင် ရဟန်းကျလာ
သည်ထင်၍ သင်္ကန်းကြားသို့ ခွေးတွေဝင်လျက် သခင်ကိုပင် အသားကိုကိုက်ဆုတ်
နုတ်ထွင်း၍စားကြ၊ အရိုးချည်ကျန်မှ သင်္ကန်းကြားကထွက်ကြ၊မထေရ်က သစ်ခက်
ခြောက်ကို ချိုး၍ပစ်မှ မထေရ်ကိုမြင်၍၊ တို့သခင်ကို တို့စားမိချေပြီဟု တောဝင်
ကြလေကုန်၏။ မထေရ်လည်း၊ ငါ့သင်္ကန်းစုပ်လျက်ကျသောကြောင့် ကောက
မုဆိုးသေရှာလေပြီ၊ငါ့မှာသီလပျက်လေသလားဟု ကုက္ကုစွရှိ၍ မြက်စွာပရားထံသို့
သွား၍ လျှောက်ထားရာတွင်၊ သီလမပျက်ကြောင်း ကောကမုဆိုးသည်၊ ယခု
မှသာ မပြစ်မှားအပ်သော သူတော်ကောင်းကိုပြစ်မှားမိ၍ ဆုံးပါး ပျက်စီးရသည်
မဟုတ်၊ ရှေးကလည်း ငဆးသမားဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ တစုံ တခုကိုမျှ မရခဲ့မူ၍ ရွာ
တံခါးဝတွင် ကစားနေကြသော သူငယ်တို့ကို မြေကိုက်စေ၍ ဆေးကုရလျှင် လပ်ရ

လတ္တံ့ဟုကြံ၍၊ သစ်ခေါင်းက ခေါင်းထွက်၍ အိပ်နေသော မြေဆိုးကို ပြုလျက်၊ သာလိကာ ဆက်ယက်ငယ်ကိုတက်၍ နှိုက်ချေကြေဟု လိမ်၍ စေခိုင်းသည်နှင့်၊ သူငယ် တယောက်တက်၍ ဇက်ကိုနာနာ ကြပ်ကြပ်ကိုင်ဆုပ်ဆွဲနှုတ်ပါလာမှ၊ မြေမှန်းသိ၍ ကြောက်လန့်အော်ဟစ်၊ လွတ်ပစ်လိုက်သည်ရှိသော် ဆေးသမား၏ဥျားခေ ငါးပေါ် သို့ကျ၍၊ လည်ဘင်းကိုမြဲစွာရစ်ပတ်၍ ကိုက်သတ်သည်နှင့်၊ ထိုအရပ်၌ပင် အသက် ကုန်ကြောင်းကို ပြပြီး၍ ဓမ္မပဒ၌- .

ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ နရဿ ဒုဿတိ၊ သုဒ္ဓဿ ပေါသဿ အနဂ်ဏဿ။
တမေဝ ဗာလံ ပစ္စေတိ ပါပံ၊ သုခုမော ရဇော ပဋိဝါတံ ခိတ္တော။-
ဟူသော တရားဂါထာကိုဟောတော်မူ၏။

ယောဗာလော- အကြင်သူမိုက်သည်။ အပ္ပဒုဋ္ဌဿ-မိမိသူတပါး ဘယ်သူ အားကိုမှ မပြစ်မှားတတ်သော။ သုဒ္ဓဿ-အပြစ်ကင်းစင်သော။ ပေါသဿ- ယောက်ျားကောင်းဖြစ်သော။ အနဂ်ဏဿ-ကိလေသာ အညစ်အကြေးမရှိသော။ နရဿ-သတ္တဝါအား။ ဝါ- ကို။ ဒုဿတိ- ပြစ်မှားချွတ်ယွင်း၏။ တမေဝဗာလံ- ထိုသူမိုက်သို့သာလျှင်။ ပါပံ-မိမိပြုသောမကောင်းမှုကံသည်။ ပစ္စေတိ- ပတ်တိ- ပြန်ရောက်လာတတ်၏။ ပဋိဝါတံ- လေညာ၌တည်နေသောသူသို့။ ခိတ္တော- လူးလဲ ပစေ ထဲ၍နေရော့ဟု ပက်လွင့်အပ်လေသော။ သုခုမော- သိမ်မွေ့ နှစ်ဘွဲ့စွာသော။ ရဇော-မြူမှန်ဖုံ အညစ်အကြေးသည်။ တမေဝ- ထိုလွင့်ပက်သော သူသို့သာလျှင်။ ပစ္စေတိဣဝ- ပြန်လွင့်လှလဲသကဲ့သို့တည်း။ ။ဤဒေသနာတော်အဆုံး၌ ထိုရဟန်း သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌တည်လေ၏။ ရောက်လာသော ပရိသတ်အားလည်း ကျေးဇူး များသတည်း။

ပဉ္စကနိပါတ် သာလိယဇာတ်၌လည်း၊ ဒေဝဒတ်အလောင်း ဆေးသမားသည် ကောကလုဒ္ဓက အလောင်းဆေးသမားကဲ့သို့ ဆုံးပါးသေလွန်ရာ လူများစွာအစည်း အဝေးဟွင် ပြညောင်ပင်ခွံတက်၍ မြေဖမ်းသောဗရားလောင်း တရားဟောလို၍၊-

ယွာယံ သာလိယ ဆာပေါတိ၊ ကဏှသပ္ပံ အဂါဟယိ။
တေန သပ္ပေန ယံ ဒဋ္ဌော၊ ဟတော ပါပါနုသာသကော။
အဟနန္တ မဟန္တာရံ၊ ယော နရော ဟန္တုမိစ္ဆတိ။
ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊ ယထာယံ ပုရိသော ဟတော။
အဟန္တာရ မသာတေန္တံ၊ ယောနရော ဟန္တုမိစ္ဆတိ။
ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊ ယထာယံ ပုရိသော ဟတော။
ယထာ ပံသု မုဋ္ဌိံ ပုရိသော၊ ပဋိဝါတံ ပဋိပက္ခိပေ။
ဟမေပံ သောရဇော ဟန္တိ၊ ယထာယံ ပုရိသော ဟတော။

ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ။လ။ခိတ္တော။-ဟူသော ဝါးဂါထာတို့ကို မိန့်ဆို၏။

ယှာယံ- ယောအယံ- အကြင်ဆေးသမား ယုတ်သည်။ သာလိယဆာပေါတိ- ဆက်ရက်ငယ်ဟု လိမ်လှယ်လှည့်စား၍။ က၊ဗုသပုံ- မြွေဟောက်ကို။ အဂါဟယီ- အဖမ်းခိုင်းလေပြီ။ ပါပါနုသာသကော- အယုတ်ဘဝ နည်းနာညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမ တတ်သော။ အယံ- ဤဆေးသမားယုတ်ကို။ ဘေဒုသဒ္ဒေ၊ ထိုမြွေဟောက်သည်။ ဒဠော- ကိုက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဟုဒဘာ- သတ်အပ်လေပြီ။

အဟန္တံ- မညှဉ်းဆဲ မပုတ်ခတ်ဘတ်သော။ အဟန္တာရံ- မသတ်ဖြတ်ဘတ်သော သူတော်ကောင်းကို။ ယောနရော- အကြင်သူသည်။ ဟန္တာ- သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်း ငှါ။ ဣစ္ဆတိ- အလိုရှိ၏။ အယံ ပုရိသော- ဤဆေးသမား ယောကျ်ားယုတ်သည်။ ဟတော- မြွေဟောက်ကိုက်ဟပ် ပေါက်သတ် အပ်သည်ဖြစ်၍။ သေတိယတာ- ဖုံးဖုံးလဲသေ အိပ်နေရလေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ- ထိုအတူ။ သော- ထိုသံတော် ကောင်းကို မကောင်းကြံဘိ ညှဉ်းဆဲမိသော သူသည်။ နိဟတော- မိမိပြုသည့် မကောင်းမှုကို တုံ့ပြန်ညှဉ်းဆဲအပ်သည်ဖြစ်၍။ သေတိ- မထအိပ်နေ၊ သေရလေ၏။

အဟန္တာရံ- မညှဉ်းဆဲ မပုတ်ခတ်တတ်သော။ အသာတေန္တံ- မသတ်ဖြတ်တတ် သော သူတော်ကောင်းကို။ ယောနရော- သည်။ ဟန္တာ- ငှါ။ ဣစ္ဆတိ- ၏။ အယံ ပုရိသော- သည်။ ဟတော- ဖြစ်၍။ သေတိယထာ- ကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ- တူ။ သော- သည်။ နိဟတော- ဖြစ်၍။ သေတိ- ၏။

• ပုရိသော-ယောကျ်ားမိုက်သည်။ ပံသုမဠိ - မြူမှုန်ဖုံနပ် မြေမှုန်ဆုန်ကို။ ပဋိဝါတံ- လေညာရှေးရှု ရန်သူထံသို့။ ပဋိက္ခိပေ- လူးလဲပစေ ထဲ၍နေရော့ဟု ပစ်လွှင့်လေငြား အံ့။ သောရဇော- ထိုမြူမှုန် ဖုံအညစ်အကြေးသည်။ တမေဝ ပုရိသံ- ထိုပစ်လွှင့်သူ ယောကျ်ားမိုက်ကိုသာလျှင်။ ဟန္တိ- နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးလေ၏။ ယထာ- အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူ။ အယံပုရိသော- ဤဆေးသမားယောကျ်ားမိုက်ကို။ ဟတောယထာ- မြွေဟောက်ကိုက်သတ် ညှဉ်းဆဲအပ်သကဲ့သို့တည်း။ (ယောအပ္ပဒုဠဿ- စသော ဂါထာကို ရှေး၌ အနက်ပေးခဲ့ပြီ။)

၎င်းပဉ္စကနိပါတ် တစသာရဇာတ်၌ကား၊ ထိုကဲ့သို့ မြွေကိုက်၍ ဆေးသမား သေသည်ရှိသော်၊ လူကိုသတ်သော သူငယ်များဟု လည်ထိတ်ခတ်၍၊ ရွာသားတို့ က ဗာရာဏသီပြည် မင်းထံစိုးနား ခေါ်သွားပို့အပ်ကြလေက၊ မကြောက်ကြံနှင့် ငါ့ဇာရိပစေဟု လမ်းကပင် ဗရားအလောင်း သင်ကြား မှာထားသည့်အတိုင်း ကုဋ္ဌေမဗဘာန် မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ နေကြသည်နှင့် ပြုည့်ရင်ပင်းက၊

အမိတ္တဟတ္တတ္တဂတာ၊ ကစသာရ သမပ္ပိကာ။
ပသန္နမုခဝဏ္ဏာဏ္ဏ၊ ကံသ္မာ တုမေ နဒောာစထံ။

ဘဝန္တောဒါရကာ- အိုသူငယ်တို့။ တုမေ- သင်တို့သည်။ တစသာရသမပိတာ-
 ရေမျိုလည်ဘင်းကို ကြပ်ဘင်းစွာ ဝါးညှပ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ “အမိတ္တဟတ္ထတ္ထ
 ဂတာ- လည်ထိတ်ခတ်သွင်း မင်းချင်းရန်သူတို့လက်၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်နေရ
 သည် ဖြစ်ကြပါလျက်။ ကသ္မာ- အဘဲ ကြောင့်။ ပသန္နမုခဝဏ္ဏာ- ကြည်လင်သော
 မျက်နှာအဆင်းရှိကြကုန်သည်။ အတ္ထု-ဖြစ်ကြကုန်သနည်း။ ကသ္မာ- အဘဲ ကြောင့်။
 နသောစထ- မစိုးရိမ် မပူဆွေး မငိုကြွေးကြကုန်သနည်း။ ။ဟူ၍ မေးမြန်းလေ
 သော် ဗရားအလောင်းတော်သူငယ်က-

နသောစနာယ ပရိဒေဝနာယ၊ အတ္ထောဝ လဗ္ဗော အပိအပ္ပမတ္တော။
 ဂောစန္ဒမနံ ဒုခိတံ ဝိဒိတာ၊ ပစ္စတ္တိကာ အတ္တမနာ ဘဝန္တိ။
 ယတောစခေါ ပဏ္ဍိတော အာပဒါသု၊ နဝေဓတိ အတ္ထဝိနိစ္ဆယည။
 ဂစ္စတ္တိကာ ဂေ ဒုခိတာ ဘဝန္တိ၊ ဒိသ္မာ မုခံ အဝိကာရံ ပုရာဏံ။
 ဇပေေန မန္တေန ဣဘာဂိကေန၊ အနုပ္ပဒါနေန ပဝေဏိယာဂါ။
 ဂကာဂကာ ဂတ္ထု လဘေဓာ အတ္တံ၊ ဂကာဂကာ ဂတ္ထု ဝရက္ခမေယျ။
 ယတောစ ဇာနေယျော၊ မယာစ အညေနစ သေအတ္ထော။
 အဘောစမာနော အဝိဂါဇာယျ၊ ကမ္ပံ ဒဋ္ဌံ ဝိန္တိကရောမိ ဒါနိတိ။

ဘောစနာယ- စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်။ ပရိဒေဝနာယ- ဝိဒိကြားမြည်တမ်းခြင်းဖြင့်။ အပိ
 အပ္ပမတ္တော- အပ္ပမတ္တောအဂ္ဂိ- အနည်းငယ်ပျလည်း ဖြစ်သော။ အတ္ထော- အကျိုး
 စီးပွားကို။ နလဗ္ဗောဝ- မရအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ နေံ- ထိုသူကို။ သောစန္ဒ-
 စိုးရိမ်ပူဆွေးသည်ကို။ ဒုခိတံ-ဆင်းရဲရောက်သည်ကို။ ဝိဒိတာ- သိကုန်၍။ ပစ္စတ္တိကာ-
 ရန်သူတို့သည်။ အတ္တမနာ- နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။

ယတောစခေါ- အကြင်အခါ၌ကား။ အတ္ထဝိနိစ္ဆယည- အကျိုးစီးပွား တရား
 အဆုံးအဖြတ်၌ လိမ္မာသော။ ပဏ္ဍိတော- ပညာရှိသည်။ အာပဒါသု- ဘေးရန်တို့
 ကြောင့်။ နဝေဓတိ- မတုန်လှုပ်။ တဒါ- ထိုအခါ၌။ တေပစ္စတ္တိကာ- ထိုရန်သူတို့
 သည်။ အဝိကာရံ- ဘောက်ပြန်ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိသော။ ပုရာဏံ- ဘေးမရှိသည့် ရှေး
 ပကတိအတိုင်းနေသော။ မုခံ- မျက်နှာကို။ ဒိသ္မာ- မြင်ရကုန်၍။ ဒုခိတာ- ဆင်းရဲ
 ရောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ- ဖြစ်ကုန်၏။

ဇပေေနဝါ- အင်းအိုင်မန္တာန် စီမံမန်းမှတ် ဂါထာစုတ်သဖြင့်သော်ပုင်း။ မန္တေန
 ဝါ- ကြောင်းကျိုးသိမြင် ပညာရှင်တို့နှင့် တိုင်ပင်နည်းယူသဖြင့်သော်ပုင်း။ သုဘာ
 သိတေနဝါ- သာယာခြေငံ တောင်းပန်ဘယ်လှယ် သနားချစ်ခင်ဘွယ်သေချာကား
 ကောင်းဖြင့်သော်ပုင်း။ အနုပ္ပဒါနေနဝါ- လက်ဆောင်တံစိုး ဥစ္စာထိုးသဖြင့်ပုင်း။
 ပဝေဏိယာဝါ- စဉ်လာမပျက် မျိုးနွယ်ဆက်သဖြင့်သော်ပုင်း။ ယထာယထာ- ဤ

ငါးပါးသောအကြောင်းတို့တွင် အကြင်အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော်။
ယံတ္ထ- အကြင်ရေးခင်းမှုပေါက် ကျရောက်ဖြစ်ပေါ်လာရာ၌။ အတ္ထံ- အကျိုးစီးပွား
ကို။ လဘေထ-ရရာ၏။ တထာတထာ- ထိုထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ တတ္ထ-ထိုရေးခင်း
မှုပေါက် ကျရောက် ဖြစ်ပေါ် လာရာ၌။ ပရက္ကမေယျ- လုံ့လထူး၍ ရန်သူကို
အောင်နိုင်ရာ၏။

ယတောစ-အကြင်အခါ၌ကား။ သေအတ္တော- ဤဘေးရန်ပယ်ရှား အကျိုး
စီးပွားကို။ မယာစ- ငါသည်၎င်း။ အညေနစ- သူတပါးသည်၎င်း။ အလဗ္ဘနေယျော၊
မရနိုင်ကောင်းပြီ။ ဣတိ- ဤသို့။ ဇာနေယျ- သိရာ၏။ တဒါ- ထိုဘေးလွတ်ခွင့် မရှိ
ပြီဟု သိသော အခါ၌။ အသောစမာနော- စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်းမရှိပဲ။ ကမ္မံ-
ငါပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကံသည်။ ဒဠ်- မြဲမြံခိုင်မြဲပြီး အားကြီး လှချေ၏။ ဒါနိ-
အကြောင်းငါးပါးတို့ဖြင့်လွတ်အောင်အားထုတ်၍မှ မရသော ယခုကာလ၌။ ကိန္တိ-
အဘယ်သို့မူ၍။ ကရောမိ- ပြုနိုင်တော့အံ့နည်း။ ဣတိ- ဤသို့ကမ္မဿကတာကို ဆင်
ခြင်၍။ အဓိဝါသေယျ- အသက်ဆုံးအောင် လုံးလုံးပြုကဲ့ ကိုယ်ကျိုးနဲ့သော်လည်း
ဝမ်းပန်းမနဲ့ စိတ်ထဲစွမ်းသန် သံဝေဂဉာဏ်ဖြင့် သည်းခံအောင်အည်းရာ၏။

ဤသို့ဟောကြားလေသော်၊ ဗရားလောင်း၏ တရားစကားကို ပြည့်ရှင်မင်းကြား
၍ အမှုသွားကို ရင်းဖျားကုန်စင် သုတ်သင်မေးစစ် မှုပြစ်မရှိသည်ကို သိရ၍
အကျဉ်းလည်ထိတ်မှချွတ်လွတ်စေ၍ ဗရားလောင်းအား ကြီးမားသောစည်းစိမ် အခြံ
အရံ ဌာနန္တရ အတ္ထမောနုသာသက ပညာရှိအမတ် အရာကိုပေး၏။ ကြွင်းသော
သူငယ်တို့အားလည်း အသီးအသီး အခြံအရံ ဌာနန္တရတို့ကို ပေးလေ၏။ ဤတစ
သာရဇာတ်၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် အာနန္ဒာ၊ သူငယ်တို့သည် ထေရာနု ထေရ်၊
ပညာရှိသူငယ်သည် ဗရားဖြစ်လာ၏။

ဤသို့လျှင်-ပုထုဇဉ်အန္ဓဗာလတို့မည်သည်ဤဇာတ်ဝတ္ထုတို့၌လာသော ကောက
မှုဆိုးအလား ဆေးသမားမိုက်တို့ အသွင်၊ သူတပါး ကစဉ့်ကလျား ပျက်ပြား
ကျိုးယုတ်ဖြစ်သည်ကို အလွန်ရှုမြင်ကြားသိလိုကုန်၏။ ဆင်သွင်းပဲ့၊ လူသတ်ပဲ့များမှာ
သာ၍ သိသာထင်ရှား၏။ ‘သဟ ဘာသန္တိ တ္ထောတိ သဘာ’ ဟူသောဝစနတ္တနှင့်အညီ
လူသူအများပေါင်းဆုံ စုဝေးသည်ကို တကုန်းနှော ပြောဆိုကြရာဖြစ်၍ ပဲ့သဘင်
မည်၏ဟုဆိုရကား၊ လူသတ်ရာ အရပ်ကိုပင် ပဲ့သဘင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ သကြံနဲ့ပဲ့၊
ညောင်ရေသွန်းပဲ့၊ ပထမစာပြန်ပဲ့၊ ပဉ္စင်းတော်ခံပဲ့၊ လှေလှော်ပဲ့၊ ရုပ်သေးပဲ့၊ ဇာတ်ပဲ့၊
ပုံပဲ့ အစရှိသော ပဲ့အမျိုးမျိုးကိုတင် ဆင်သွင်းပဲ့နှင့် လူသတ်ပဲ့သည်၊ ကစဉ့်ကလျားဆိုး
ဟူကြ၏။

အဘဲ- ကြောင့်နည်းဟူမူ၊ သစ်တပိကြားက လျက်၍ထွက်၍ ဆင်ကိုယဉ်အောင်
ကစားရသော ကျိုးရဲသားကို ဆင်းနင်းသည်ကိုရှုမြင်လိုသောကြောင့်၎င်း၊ မြို့ဝန်

ထောင်မှူး၊ အာဏာသားပါးကွက်တို့ နှိပ်စက် ထိုးခုတ်အပ်သော ရာဇဝတ်ကောင်
ထောင်သားတို့ ကစဉ့်ကလျား ကိုးရိုးကားရား ဆုံးပါးသေးပျက်သည်ကို ရှုမြင်လို့
သောကြောင့်၎င်းတည်း။ ကျုံးရဲသားကို ဆင်နင်းသည်ကို မမြင်ရလျှင် မပျော်ရ
အားမရသောကြောင့်၊ ဆင်လိုက်၍လာသောအခါ၊ သစ်တပ်ကြားသို့ ကျုံးရဲသား
မဝင်နိုင်အောင် ထူးနှင့် တေ့ ဆိုင်၍ ရပ်ထိုင်ပိတ်ဆို့ နေကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ထူး
ရိုက်၍ ဝင်ရအောင် ကျုံးရဲသားတို့မှာ သျှားနှစ်ဘုတ်တို့အမြဲဆောင်ရသည်ဟူ၏။
တရံတခါ မရှောင်သာ၍ ကျုံးရဲသားကို ဆင်မိလျက် သိသိကြေပြား၍ နေအောင်
ဆင်နင်းသည်ကို မြင်ရလျှင် တပွဲလုံးလုံး အုန်းအုန်းသောသော ရယ်မောကြသည်
လည်း ဟူ၏။ လူသတ်ပွဲ၌လည်း တရံတခါ နတ်စာအမိန့်တော်လာရောက်တတ်သည်
ဖြစ်၍၊ အချိန်ကုန်အောင် ဆိုင်းပွဲ မြဲဖြစ်ရကား၊ ဝိုးအတေ့ ချုပ်လျှင် အိမ်သို့ပြန်ချင်
သောသူများက ထိုးခုတ် သတ်ညှစ်သည်ကို မမြင်ရပဲ၍ သတ်ခဲ၊ သတ်ခဲနှင့်
ထိုသဲ အော်အင်ကြသည်ဟူ၏။ ။ ဤကား ရဟကဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂ ရှုဘို့ရာ
ကောင်းသော အချက်ကေးပါးကွင် နှစ်ခုမြောက်သော ပါပမိတ္တအချက်တည်း။

၉၂-ရဟကပုဏ္ဏားမိုက်ချက်ကို နှိုင်းစက်၍ပြသော
ရောဟိဏီ မကသ၊ ဝေဠုကဇာတ်ဝတ္ထုများ

ပုဏ္ဏားမ နည်းပေးတိုင်းပင် ကောင်း၏ဟု ယုံကြည်မှတ်ထင်၍ မြင်း၏ကျွတ်
တန်းဆာကိုဆင်ယင်လျက်၊ မြို့လမ်းနန်း၌ရှေ့တော်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင်ပင်
ဝင် သွားသော ရဟကပုဏ္ဏား မိုက်ပုံသည်၊ ယုံနိုင်သွားရာမရှိအောင်ပင် မိုက်မဲလှ၏။
မယုံနိုင်မရှိရာ၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်း အဆိုးကို ပလိတက်သော လူမိုက်
တို့၏သဘောသည်၊ ဤကဲ့သို့ပင်ဖြစ်တတ်၏။

အနာထပိန်သဋ္ဌေး၏ ကျွန်မ ရောဟိဏီ စပါးထောင်းရာ၊ အမိအိုလာ၍ အိပ်
သည်တွင် ယင်အုံ၍ ငါ့သမီး ယင်ချောက်ပါဆိုသည်နှင့် ယင်ကောင်ကို ကျည်ပွေ့
နှင့်ရိုက်၍ အမိအိုသေဆုံးသည့်အခါ၊ ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးသည်ကို အနာထပိဏ်
သဋ္ဌေးကြားသိ၍၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓအားလျှောက်သားရာ၊ ရှေးအခါ ငါဗုဒ္ဓေးသဋ္ဌေး
ဖြစ်စဉ်လည်း၊ ဤကျွန်မသားအမိတို့ ဤကဲ့သို့ ကျည်ပွေ့နှင့် ရိုက်နှက်၍ အသက်
သေဆုံးသည့်အခါ၊ ရောက်လာသော ပရိသတ်အား၊-

သေယျာ အမိတ္တော မေဓာဝီ၊ ယဉ္ဇေ ဗာလာနုကမ္ပကော။
ပဿ ရောဟိဏီကံ ဇဗ္ဗိံ၊ မာတရံ ဟန္တာန သောစတိ။

ဟူ၍၊ ငါ့ဟာခဲဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနုကမ္ပကော-သနားချစ်ကြင် အစဉ်စောင့်ရှောက်တတ်သော။ ယံ-ယောဗာ
လောစေ ဗာလောနာ-အကြင် သူမိုက်မည်သည်။ အတ္ထိ-ရှိ၏။ တတော-ထိုသနား
ချစ်ကြင် အစဉ်သိုမ်းပိုက် မိတ်ဆွေမိုက်ထက်။ အမိတ္တော-ရန်သူပင်ဖြစ်သော်လည်း။
မေဓာဝီ-ကြောင်းကျိုးမြင်သိ ပညာရှိသည်။ သေယျော-အဆထောင်ရာ မကသ
အောင် လွန်စွာကောင်းမြတ်သေး၏။ ဗာလော - ကျိုးကြောင်းမသိ မိုက်စွာဘိ
သော။ အနုကမ္ပကော-သနား ချစ်ကြင် အစဉ်မပြတ် စောင့်ရှောက် တတ်သော
မိတ်ဆွေရင်းသည်။ ယဉ္ဇေသေယျော-မကောင်းမြတ်။ မာတရံ-အမိအိုကို။ ဟန္တာန-
ငါ့မေ့ရန်သူ၊ ယင်ကိုမူ၍၊ ရန်မူပတ်သတ်၊ မိုက်သတ်ပြီး၍။ သော့ပတိ-စိုးရိမ်ပူပေး
ငိုကြွေး၍နေသော။ ဇမ္ဗီ -နဲ့ နှေးယုတ်မှာ ပိုက်မဲစွာသော။ ရောဟိဏီကံ-ရောဟိဏီ
မည်ရ၊ ငါ့ ကျွန်မကို။ ပဿ-ရှုကြတော့လော။ ။ “ယန္တိ ယိကံဝိပလ္လာသော။ စေတိ
နာမတ္ထေ နိပါယော။ အလဝါ၊ ယဉ္ဇေတိ ပဋိသေမတ္ထေ နိပါယော ။ ။ ကေ
နိပါတ် ရောဟိဏီဇာတ်အဋ္ဌကယာ။

သာဝတ္ထိပြည်မှ ပဂမဟိုင်းဓာနသို့ ဒေသစာရီ ကြွ၍ပေါ်မူသောအခါ၊ လူမိုက်
တို့နေရာ၊ မျှာတမျှာ၌ တောပူလုပ် ပျက်အောင် ခြင်မှက် ကိုက်ခဲ့သည်ဟု စိတ်ထ၍
လေးမြားကိုင်စွဲယျက်၊ မြင်မှတ်ရုံတို့ကို စစ်ပွဲကြီးဖြစ်၍ ဟိုးပစ်ကြပျာ၊ အချင်းချင်း
မြားမှန်၍ သွေးသံရဲရဲနှင့် ဆင်ရဲဒုက္ခအိပ်နေကြသည်ကို ဆွမ်းခံအဝင် မြင်တော်မူ၍
မေးမြန်းရာ၊ အကြောင်းကို လျှောက်ထားကြသည်နှင့်၊ ငါ့ဗရားကုန်သည် ဖြစ်စဉ်က
လက်သမားမျှာသို့ ရောက်ခိုက် သစ်ပျေသော အဘဥျားဝောင်း၌ မှက်ကိုက်သည်ကို
ငါ့သား မှက်ချော်ပါသိုသည်နှင့် မှက်ကို ပေါက်ဆိန်နှင့် ပေါက်သတ်လေ၍၊
အာဇသေဆုံးဘူးလေပြီဟု ကေနိပါတ် မကသဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးဘော်တို့ ပြောဆို ဆုံးမ၍
မရသော ဒုဗ္ဗစ ရဟန်းတပါးကို မြတ်စွာဗရားအယံတော်သို့ ခေါ်လာကြသည်နှင့်
ရှေးက ငါ့ဗရားအလောင်း ကာသိတိုင်း မဟာဘောဂ အမျိုး၌ဖြစ်၍၊ ဟိမဝန္တာ
တောသို့ ထွက်ပြီးလျှင် စျာန်အဘိညာဉ်ကိုရ၍ တပည့် ရသေ့ ငါးရာတို့နှင့် အတူ
နေရာ၊ ရသေ့တဥျားကျောင်း၌ မြေငယ်တကောင် လာသည်နှင့် ဖမ်း၍ ဝါးကျည်
တောက်မှာ သွင်းထည့်၊ ဝေဠုကမ္ပ၌ ကျွေးမွေးထားသည်ကို ပြောဆိုမြစ်တား
၍ မရ၊ ဝေဠုကပိတာဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ သစ်သီး ဆွတ်သွားကြရာ၊ နှစ်ရက်
သုံးရက်ကြာ၍ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၊ ဝါးကျည်တောက်ကို ဘွင့်လှစ်ထွက်လာ
သော သားဝေဠုကကို ရှေးကကဲ့သို့ ကိုင်ဆွဲသုံးသပ်မည် လက်လှမ်းသည့် အခါ၊
နှစ်ရက်သုံးရက်အစာမစားရာ၊ စိတ်ထကိုက်သတ်၍ တောရပ်သို့ဝင်သွား၊ ဒုဗ္ဗစဝေဠုက
ပိတာကံး၊ ထိုနေရာ၌ပင် သေကြောင်းကို၊-

ယော အတ္ထကာမဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊ သြဝဇ္ဇမာနော နကဇ္ဈောတိ သာသနံ။
ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊ ဝေဠုကဿ ယထာ ပိတာ။ ဟုဟောတော်မူသည်။

ယော-အကြင်သံ့ပိုက်သည်။ အတ္ထကာမဿ- အကျိုးကိုလိုလားသော။ ဟိတာ
 နုကမ္ပိနော- အစီးအပွားဖြင့် သနားစောင့်ရှောက်တတ်သော ပညာရှိ၏။ ဝါ-
 သည်။ သြဝဇ္ဇမာနော- ပြောဆိုဆုံးမပါလျက်။ သာသနံ- ဆုံးမစကားကို။ နကရော
 ဟိ-လိုက်နာ၍ မပြုကျင့်။ သော-ထိုသူမိုက်သည်။ ဝေဠုကဿ- ဝါကျည်တောက်
 ပျော် ဝေဠုကချေလွယ် သွားမြေငယ်၏။ ပိတာယထာ- အဘရသေ့မိုက်ကဲ့သို့။
 ဧဝံတထာ-ထို့အတူ။ နိဟတော- မိမိပြုသည့် မဂ္ဂကောင်းမှုကံ တုံ့ပြန်ညှဉ်းဆဲ အပ်
 သည်ဖြစ်၍။ သေတိ-မထအိပ်နေ သေရတတ်၏။ ။ကေနိပါတ် ဝေဠုကဇာတ်။

ဤကား ရူဟကဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂရှုရန်ကောင်းသော အချက်လေးခုတို့တွင်
 သုံးခုမြောက်မြောက်သော ဗာလသံမုဠအချက်တည်း။

၉၃-ရူဟကပုဏ္ဏားကဲ့သို့ ရန်ငြိုးအားမကြီးစေရအောင်
 ရန်ငြိုးဖျောက်နည်းအထွေထွေ

တသက်လုံး ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့်လုပ်ကျွေးစား၍လာခဲ့သော မိမိမယားကို
 စင်လျက်၊ အရှက်ရအောင် နည်းပေးမိသည့် အပြစ်ဒေဝါသ တချက်ကြောင့်၊ အရှင်
 သခင်မင်းကရာဇ်စပ်ဆက်လို့ မှ နောက်ဆက်မရအောင်၊ ရူဟကပုဏ္ဏား၏ သည်း
 မခံနိုင်၊ မြဲခိုင်ကြီးမား အာသာတတိုးပွားရန် ငြိုးထားခြင်းသည်၊ သူတော်ကောင်း
 ကရား လားလားမျှမတူယ် အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလှ၏။ ဤကဲ့သို့ အာသာတဆိုး၊
 ရန်ငြိုးကြံ့ခိုင် သည်းမခံနိုင်ခြင်း၌၊ အပြစ်ဒေဝါသ အာဒိနဝ ငါးပါးရှိကြောင်းကို၊-

“ပဉ္စမေ ဘိက္ခဝေ အာဒိနဝါ အက္ခန္တိယာ။ ကတမေ ပဉ္စ၊ ဗဟုနော
 ဇနဿ အပ္ပိယော ဟောတိ အမနာပေ။ ဝေရဗဟုလောစ ဟောတိ
 ဝဇ္ဇဗဟုလောစ ဟောတိ။ သံမုဠော ကာလံ ကရောတိ။ ကာယဿ ဘေဒါ
 ပရိမရဏာ အပါယံ ဒုဂ္ဂတိံ ဝိနိပါတံ နိရယံ ဥပပဇ္ဇတိ။ ဣမေခေါ ဘိက္ခဝေ
 ပဉ္စအာဒိနဝါ အက္ခန္တိယာ။” ပဉ္စဂုံတ္တရပါဠိတော်။

ဘိက္ခဝေ-တို့။ အက္ခန္တိယာ- သည်းမခံချိ ရန်ငြိုး ဘွဲ့ငြိခြင်း၏။ အာဒိနဝါ-
 အပြစ်ဒေဝါသတို့သည်။ ဣမေပဉ္စ-ဤဆိုလတ္တံ့ သော ငါးပါးတို့တည်း။ ကတမေပဉ္စ-
 အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ။ ဗဟုနော- များပြားစွာသော။ ဇနဿ-လူအပေါင်း
 သည်။ ဝါ-၏။ အပ္ပိယော-မချစ်အပ်သည်။ အမနာပေ- နှလုံးကိုမပွားစေတတ်
 သည်။ ဟောတိ- ။ ဝေရ ဗဟုလောစ- ရန်သူများသည်လည်း။ ဟောတိ-၏။
 ဝဇ္ဇဗဟုလောစ- အပြစ်ဒေဝါသများသည်လည်း။ ဟောတိ-၏။ သံမုဠော- ရန်သူ

ဝိုင်းသည့်ပုံအံလား၊ ကြောက်လန့်တကြား ပျော့တော့ဝေပေ။ ယာလံကပျော့တံ-
သေဆုံးရတတ်၏။ ကာယသ- ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒါ- ပျက်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။
မရဏာ- သေသည့်မှ။ ပရံ- နောက်ကာလ၌။ အပါယံ- ချမ်းသာ ကင်းသော။
ဒုဂ္ဂတိ- မကောင်းမှုကို ပြုသောသူတို့၏ လားရောက်ရာ ဖြစ်သော။ ဝိနိပါတံ-
အလိုမပါဘဲလျက်၊ ဖရိုဖရဲ ကစဉ့်ကရဲ ကျရာဖြစ်သော။ နိရယံ- စိုးပွားမဲ့ရာ ငရဲမျှာ
သို့။ ဝါ- ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ- ကပ်ရောက်ရ၏။ ဝါ- ဖြစ်ရ၏။ ဘိက္ခုဝု- တို့။ အက္ခန္တိယာ-
၏။ အာဒီနဝါ- တို့သည်။ ဣမေခေါပဉ္စ - ဤငါးပါးတို့လျှင်တည်း။ ။ဟူ၍
ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့အပြစ်ဒေါသ အာဒီနဝရှိသော သည်းမခံချို၊ ရန်ငြိုးဘွဲ့ငြိခြင်းအာသာတ
ကို ပျောက်ပယ်နည်း ငါးပါးကို။ ။“ပဉ္စမေ ဘိက္ခဝေ အာသာတပုတိဝိနယာ
ယတ္ထ ဘိက္ခုနော ဥပ္ပန္နော အာသာတော သဗ္ဗသော ပတိဝိနေတဗ္ဗော။ ကတုမေ
ပဉ္စ။ ယသ္မိံ ဘိက္ခဝေ ပုဂ္ဂလေ အာသာတော ဇာယေထ။ မေတ္တာ တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ
ဘာဝေတဗ္ဗာ။ ဧဝံ တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ အာသာတော ပတိဝိနေတဗ္ဗော။ လ။ ကရုဏာ။
ဥပေက္ခာ။ အဿတိ အမုနသိကာရော တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ အာပဇ္ဇိတဗ္ဗော၊ ကမ္မဿကတာ
တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ အဓိဋ္ဌာတဗ္ဗာ ကမ္မဿကော အယမာယသ္မာ ကမ္မယောနိ ကမ္မဗန္ဓု
ကမ္မပုတိယရဏော။ ယံကမ္မံ ကရိယတိ ကလျာဏံဝါ ပါပကံဝါ။ တဿ ဒါယာ
ဒေါ ဘဝိယတိတိ။ ဣမေခေါ ဘိက္ခဝေ ပဉ္စ အာသာတပုတိဝိနယာ ယတ္ထ ဘိက္ခုနော
ဥပ္ပန္နော အာသာတော သဗ္ဗသော ပတိဝိနေတဗ္ဗော” ။ ။ပဉ္စဂံတ္တရ ပါဠိတော်။

ဘိက္ခဝေ-တို့။ ဘိက္ခုနော- ဘေးကိုရှု၍ ဘိက္ခုမည်သောသူတော်ကောင်းအား။
ဥပ္ပန္နော-တရံတခါဖြစ်ပေါ်လာသော။ အာသာတော-ရန်ငြိုး ဘွဲ့ငြိခြင်းကို။ ယတ္ထ-
အကြင်တရားတို့၌။ ဝါ- တို့ကြောင့်။ သဗ္ဗသော- အချင်းခပ်သိမ်း။ ပတိဝိနေတဗ္ဗော-
ပယ်ပျောက်အပ်၏။ တေ- တာဒိသာ- ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။ အာသာတပုတိ
ဝိနယာ- ရန်ငြိုးပျောက်ရာ ပျောက်ကြောင်း တရားကောင်းတို့သည်။ ဣမေပဉ္စ-
ဤဆိုလတ္တံ့ သော ငါးပါးတို့တည်း။ ကတမေ ပဉ္စ - အဘယ် ငါးပါးတို့နည်း။
ဘိက္ခဝေ-တို့။ ယသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ-အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ အာသာတော-ရန်ငြိုးဘွဲ့ငြိခြင်းသည်။
ဇာယေထ - ဖြစ်ငြားအံ့။ တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ - ထိုပုဂ္ဂိုလ်၌။ မေတ္တာ - ချစ်စရာကို
တွေ့ရှာစဉ်းစား၍ ကြီးပွားစေလိုခြင်း မေတ္တာကို။ ဘာဝေတဗ္ဗာ- ဖြစ်ပွားစေအပ်၏။
ဧဝံ- ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။ တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ- ၌။ အာသာတော - ကို။ ပတိ
ဝိနေတဗ္ဗော- ပယ်ပျောက်အပ်၏။ လ။ ကရုဏာ- သနားဇွယ်ကို ရွေးချယ်စဉ်းစား
၍ သနားခြင်းကရုဏာကို။ ဥပေက္ခာ- မမုန်းမချစ် လျစ်လျူဖြစ်ခြင်း ဥပေက္ခာကို။
ဘာဝေတဗ္ဗာ- ဖြစ်ပွားစေအပ်၏။ တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ- ၌။ အဿတိ- မအောက်မေ့ခြင်း
သို့။ အမုနသိကာရော- နှလုံးမသွင်းခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိတဗ္ဗော- ရောက်အပ်၏။ အယံ
အာယသ္မာ- ဤအရှင်သည်။ ကမ္မဿကော- ကံသံလျှင် ဥစ္စာရှိ၏။ ကမ္မယောနိ-

ကံသလျှင် အမျိုးအနွယ်ရှိ၏။ ကမ္မဗန္ဓု- ကံသာလျှင် မိတ်ဆွေခင်ပွန်းရှိ၏။ ကမ္မပု
 တိဿရဏော- ကံသာလျှင် လည်းလျောင်း ပုန်းအောင်းရာ ရှိ၏။ ကလျာဏံဝါ-
 ကောင်းသည်မူလည်းဖြစ်သော။ ပါပကံဝါ- မကောင်း ယုတ်မှာသည်မူလည်းဖြစ်
 သော။ ယံကမ္မံ- အကြင်ကံအမှုကို။ ကရိယာတိ- ပြုမိလတ္တံ့ ။ တဿ- ထိုကံအမှု၏။ ဒါယာ
 ဒေါ- အမွေခံသည်။ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်ရလတ္တံ့ ။ ဣတိ- ဤသို့။ တသ္မိံ ပုဂ္ဂလေ- ဤ။ ကမ္မဿ
 ကတော- ကံသာလျှင် အရင်းဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်ကို။ အခိဋ္ဌာတပ္ပာ- အောက်တည်
 အောက်မေ့အပ်၏။ ဘိက္ခဝေ- ဟို။ ဘိက္ခုဇနာ- အား။ ဥပ္ပန္နော- သော။ အာသာ
 ဟော- ကို။ ယတ္ထံ- ဟို၌။ ပါ- ဟိုကြောင့်။ သပ္ပဿော- သိမ်း။ ပတိဝိနေဟဗ္ဗော- ၏။
 ဇော- တာဒိသာ- ကုန်သော။ အာသာတပုတိဝိနယာ- ဟိုသည်။ ဣပပေါပဉ္စ- ဤ
 ငါးပါးတို့လျှင်လည်း။ ။ ယု၍ ဟောတော်မူ၏။

အပျင်သာရိပုတြာမယေရံမြတ်လည်း ဝုတ္တုလံငါးရပ်၌ပြား၍ ဟောကြားတော်
 မူအပ်၏။ နှုတ်အမှုအရာသာ စင်ကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ ကိုယ်အမှုအရာသာ စင်ကြယ်
 သောပုဂ္ဂိုလ်၊ အခါမပြတ် ဗိတံဂြု ည်လင်ရာကိုရ၍ ပနောဒ္ဓါရသာ စင်ကြယ်သော
 ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒွါရဘူးပါးလုံး ပစင်ကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒွါရဘူးပါးလုံး စင်ကြယ်သော
 ပုဂ္ဂိုလ် ပု၍ ငါးယောဂ်တို့တွင်၊ ပာယောဂ်ယောဂ်၌ ရန်ငြိုး၌ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်
 သည်၊ မိမိကိုယ်ကို အေအပါ နေပူသောခရီးလမ်း၌ ဝေပပန်းရေငတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့
 ယင်မှတ်၍ မေပန်း ရေငတ်ပျောက်ချင်သလို၊ ဈာန်မင်ဖိုလ် သုဂတိဘဝတို့၏ဘေး
 ရန် အန္တရာယ်ကြီးဖြစ်သော ရန်ငြိုး၌ အကုန္တအာသာတကိုပယ်ဖျောက်လိုသော
 ဆန္ဒအာသာကို အားပြားစွာ ဖြစ်စေ၍၊ ပံသုက္ကုဇတင် ဆောင်သော ရဟန်းသည်
 အမှုကံငိုယံမှ ကောက်၍ရသော အဝတ်စုတ်ကို သွေးမြည့်ပခိုင်ရာကိုပယ်ဆုတ်၊ ခိုင်မာ
 ရာကိုသာယူ၍ သင်္ခန်းချုပ်သကဲ့သို့၊ ပထမပုဂ္ဂိုလ်၌ ရန်ငြိုးကိုပယ်ဖျောက်အပ်၏။
 ပူလောင် မေပန်း ရေငတ်သော ခရီးသွားသည်၊ မှော် ရေညှိ ဖုံးလွှမ်းသော ရေကန်
 ၌ မှော် ရေညှိတို့ကိုပယ်ရှား၍ ရေကိုသောက်သကဲ့သို့၊ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်၌ ရန်ငြိုးကို
 ပယ်ဖျောက်အပ်၏။ အနည်းငယ်မျှသော နွားခွါရာခွက်ရှိ ရေကို လေးဘက်ကို
 ထောက်၍ ငုံ့သောက်သကဲ့သို့ တတိယပုဂ္ဂိုလ်၌ ရန်ငြိုးကိုပယ်ဖျောက်အပ်၏။ ရှေ့
 နောက် ရွာမနီးသောခရီးအကြား၌ ဆေးဝါးအစာ လုပ်ကျွေးမည့်သူ ဉာတကာ
 မိတ်ဆွေကင်း၍ ပြင်းပြစွာနာသောသူနာကိုကဲ့သို့၊ အောက်မေ့ကြံဆ၍ စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ်
 ၌ ရန်ငြိုးကို ပယ်ဖျောက်အပ်၏။ ရေကြည်ဧချို သစ်ညှိရိပ်ဆောင်း ဆိပ်ကမ်း
 ကောင်းသောရေကန်ကြီး၌ ရေသောက်ချိုးသော ခရီးသည်အလား၊ ပဉ္စမပုဂ္ဂိုလ်၌
 ရန်ငြိုးကို ပယ်ရှား၍ မေတ္တာကို ပွားများအပ်၏ဟု - ပဉ္စဂုတ္တရပါဠိတော်၌ ဟော
 တော်မူ၏။

“ရန်ငြိုးဖျောက်ရာ၊ ယေတ္တာ- ကရ၊ ဥပေကံ- အဿတိကံချာဘိလော၊ သုစိဝါစာ၊
 ကိုယ်သာနှလုံး၊ သုံးစင်ကြယ်၊ သုံးစင်ကြယ်အား၊ ရန်သူငါး၌၊ ငါးပါးအမှု၊ ပံသု

ကုန်နှင့်၊ မှော်ထူသည့်ရေ၊ နွားခွါရေတည်း၊ လမ်းဗွေသုနာ၊ ကန်ကြည်စွာသို့၊ မေတ္တာ ပွားဘွယ်၊ ရန်ငြိုးပယ်သည်။ ။ များကျယ် ဆယ်နည်းကိုယ်ဘို့တည်း။ (သင်္ဂဟ ကဗျာ။)

ဤအာသာတ ဖျောက်နည်း ဆယ်ပါးတို့ကို မသိရှာ၍၊ ရဟက ပုဏ္ဏားသည် မယားနှင့် ကွာရှင်းကွဲပြားရလေသည်။ ထိုဆယ်ပါးတို့တွင် မေတ္တာကို ပွားရမည် ဟူရာ၌၊ အာသာတကြီး စွဲလမ်းလျက်ရှိလျှင်လည်း မေတ္တာမသက်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊-

သမာပတ္တိ ကကစာဒိ၊ ပါသာဒိကဿ စိန္တနံ။
ကရုဏာစ နာနောဝါဒေါ၊ ကမ္မဿကတ္တ ဇာတကံ။
နာမတဂ္ဂိယာနိသံသော၊ ဝိနိဗ္ဗောဂေါစ ဓာတုနံ။
ဒါနန္တိ ကောဒသဓာ၊ အတ္တော ဝဒနမာတိကာ။-

ဟူ၍ ပရမတ္ထသရူပ ဘေဒနိကျမ်းတွင် ဂြဟားသော တဆွဲတပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမ၍ အာသာတကို ပယ်ဖျောက်အပ်၏။

သမာပတ္တိစ- အတ္တ၊ ပိယ၊ မဇ္ဈတ္တ၊ ဝေရီ လေးလီသောပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်၊ မိမိကို ဥပပာ ပုံစံထား၍ ပိယမဇ္ဈတ္တပုဂ္ဂိုလ်နစ်ပါး၌ မေတ္တာစျာန်သမာပတ်ကို ရအောင်ပွားပြီးပု ဝေရီပုဂ္ဂိုလ်၌ဝင်စားခြင်း၎င်း။ ကကစာဒိစ- လူနှင့်တိုက်သော်လည်း ရန်ခိုက်မပြုရ စသော သြဝါဒ၎င်း။ ပါသာဒိကဿ- ရန်သူသန္တာန်ဝင် ကြည်ညိုဘက်ကို။ စိန္တနံ- ကြံစည်ခြင်း၎င်း။ ကရုဏာ- ကြည်ညိုဆွယ်ရာမရှိလျှင် ကရုဏာကို ဖြစ်စေခြင်း၎င်း။ နာနောဝါဒေါ- မိမိကိုယ်ကို အထူးထူး အပြားပြား ဆုံးမခြင်း၎င်း။ ကမ္မဿကတ္တ- ကံသာလျှင် ဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်၎င်း။ ဇာတကံ- ဘည်းခံကော်မဲ့ခွဲတူးသော ဇာတ် တော်၎င်း။ နာမတဂ္ဂိယံ- အနမတက် ဘဝစက်၌ သေမျိုးဆက်ခြင်း၎င်း။ အာနိ သံသော- အိပ်နိုးနေလှ၊ အိပ်မက်ဖြူ၏၊ နတ်လူချစ်လျှင်း၊ နတ်စောင့်ခြင်းနှင့်၊ ကေးကင်း စိတ်တည်၊ မျက်နှာကြည်သား၊ သေသည်းသော၊ ဗြဟ္မရွာဟု၊ မေတ္တာနိသံ၊ ဆွဲတတန် ကို၊ စိတ်ကြံအောက်မေ့ခြင်း၎င်း။ ဓာတုနံ- ကေသရူပ ပထဝီစသော သဘောဓာတ် တို့ကို။ ဝိနိဗ္ဗောဂေါစ- စိတ်ဆိုးဘို့ရန် သမ္မာညွှန်ဖြင့် ဝေဘန်ခွဲစိတ်ခြင်း၎င်း။ ဒါနံ- သဘာဝဓာတ် မဝေတတ်မှု ပေးလှူ ယူသုံးခြင်း၎င်း။ ဣတိ အယံ- ဤသည်ကား။ ကောဒသဓာ- တဆွဲတပါး အပြားရှိသော။ အတ္တောဝဒနမာတိကာ- ရန်ငြိုးဖျောက် ဖျက် မေတ္တာသက်၍ စျာန်မက်တက်လို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကိုယ်ကို ဆုံးမရကြောင်း တရားခေါင်းစဉ်တည်း။ (အကျယ်ကို အလိဂ္ဂိမူ ပရမတ္ထ သရူပဘေဒနိကျမ်း မေတ္တာ ဘာဝနာအခန်းမှ ယူလေ။)

ဤကား ရဟကဇာတ်ဝတ္ထု၌ သံဝေဂ ရှုရန်ကောင်းသော အချက်လေးခုတို့တွင် လေးခုမြောက်သော အက္ခန္တိ အာသာတအချက်တည်း။

၉၄-ဂုဏ်ထူးကိုရသော်လည်း အမြောက်မကြိုက်ရာ ကိုယ် ပမာဏကိုသိ၍
 ကိုယ်နှင့် တန်ရုံသာ အမှုဆောင်ရာသည်ကိုပြသော
 လာဠုဒါယိဝတ္ထု၊ တဏှုလနာလိဇာတ်များ

ဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိခနစ်ပေးတို့ကို မပွားများ မလေ့လာသောကြောင့်၊ ကိုယ်
 ခန္ဓာအပြစ် ညစ်စုတ်ယုတ်မာလှသည်၏ အဖြစ်ကိုမမြင်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပူးဝင်လျက်
 နေရာတွင် ယခင်ဆိုခဲ့ပြီးသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရာထူးဌာနန္တရ စသော ကျေးဇူး ဂုဏ်
 အထူးများနှင့် ပြည့်စုံ၍ လာပြန်မူ၊ နတ်ရွေးကို ပုံတီး၍ မြှောက်က ဂျမ်းပြန် ဥး
 ဆောက်၊ ယူစရာမရအောင် နောက်သကဲ့သို့ ကိုယ်ပမာဏကိုမထောက်၊ ယူစရာမရ
 အောင် နောက်၍၊ လွန်စွာအမြောက်ကြိုက်တတ်ရကား၊ ခြီးမုမ်းလျှင်တပဲ့၊ ကဲ့ရဲ့လျှင်
 ဆရာဟူသော ပရိဘာသာဥဒါန်းစကားနှင့်အညီ၊ အနီးအပါးက ခြီးမုမ်းမြောက်ပင့်
 ၍ စားဖော်ရသူ၊ မသူတော် ကြေးကျွန် တပည့်ငယ် အညံ့ အဖျင်း တို့နှင့်သာ
 ပေါင်းသင်းလိုက်လျော၍ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် သွန်သင်ဆုံးမတတ်သော ပညာရှိမိတ်ဆွေ
 ကောင်းများနှင့် ကြာလေ ဝေးလေ ဖြစ်ရ၍ အာသာတတိုးပွား ရန်သူများတတ်
 သည်။ မလိမ္မာ လူမိုက်လူငယ်သာ အခြံ အရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ “အသုဒ္ဓေါ ဟောတိ
 ပုဂ္ဂလော၊ အသုဒ္ဓ ပရိဝါရောစ” ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး။ “နေဝ အတ္တဟိတာယ ပတိ
 ပန္နော၊ နပရဟိတာယ ပတိပန္နော။” ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ရ၍။ “သေဝနာပိစ
 ဗာလာနံ၊ ပဏ္ဍိတာနံ အသေဝနာ။” မင်္ဂလာပြောင်းပြန် သူမြတ်ကိုခွါလှန် သူခိုက်နှင့်
 သာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍၊ မကောင်းသတင်းပြန့်ပွား ပညာရှိ မိတ်ဆွေကောင်း၊
 မှူးကောင်း၊ မတ်ကောင်း၊ တပည့်ကောင်း၊ သီတင်းသုံးဘော်ကောင်း၊ ဆရာသမား
 ကောင်းများ စွန့်ပစ်ရှောင်ရှား၍၊ မင်းလည်း မင်းအလျောက်၊ ကုန်သည်လည်း
 ကုန်သည် အလျောက်၊ ရဟန်းလည်း ရဟန်း အလျောက်၊ ငါးပါး မှောက်၍၊
 ကသောက် ကရောက် ကစဉ့်ကရဲ ရှက်ကွဲကျိုးယုတ်ဖြစ်တတ်သည်။

ဘတ္တုဒ္ဓေသက ဆွမ်းညွှန်းအရာကိုရသော ရှင်ဒဗ္ဗကို အများကြည်ညိုကြသည်
 နှင့် တိုရာလူးဌာနန္တရကို အလိုရှိသော ဥဒါယိဝင်၍ ပြစ်တင် နှောင့်ရှက်သော
 ကြောင့်၊ ဥဒါယိကို ဆွမ်းညွှန်းအရာသို့ တင်ကြရာ၊ စာရင်းအင်း၌ မလိမ္မာ၍ နံရံမှာ
 အကြောင်းအကြောင်းငင်ရေး အတော်များလျှင် ရှုပ်ထွေးလျက် အလှူ ရှင် သံသာ
 ကေရိအစဉ်တို့ကို ပျက်မိသောကြောင့်၊ သံသာများအား လပ်သပွကာ ဆုတ်ယုတ်
 သည်နှင့် ဆွမ်းညွှန်း ဥဒါယိကို ဆွဲငင် နှင်ထုတ်ကြရာက အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်
 ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ ကြက်ကြက်ဆူအသံကို မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ကြားတော်မူ၍ မေးတော်မူရာ၊
 အကြောင်းခြင်းရာကို ရှင်အာနန္ဒာလျှောက်ထားသည်နှင့်၊ ရှေးအခါ ဗာရာဏသီ
 မင်းကံပါး၌ ငါးပါး ရာပြတ်သမား ဖြစ်စဉ်၊ အလိုကြီးသော မင်းယုတ်မာသည်
 လေသာပြတင်းကိုဘွင့်၍ ကြည့်ရှုလျှင်၊ နန်းရင်ပြင်၌ ဥဒါယိအလောင်း၊ မကောင်း

လျှပ်ပေါ်သော လူတယောက်ကို မြင်ရာတွင်၊ ဤသူ့ကို ရာပြတ်အရာ၌ တင်ထားရလျှင်၊ ငါအား အခွန်အတုတ် တိုးတက်ရာ၏ဟု ထင်မှတ်ခေါ်ငင် ရာပြတ်ရာထူး လွှဲအပ်တင်ရာ၊ ဘယ်ဘဏှာ ဘယ်မျှ အဘိုးထိုက်သည်ဟုမသိ၊ ပြတ်လိုရာ ပြတ်နေစဉ် ဥတ္တရာပထတိုင်းသား မြင်းကုန်သည်များဆိုက်လာ၍၊ မင်းရွှေတော်မှာ မြင်းငါးရာ ကို ဆန်တစလယ်တန်သည်ဟု အဘိုးပြတ်၍၊ ဆန်တစလယ် ပေးအပ်သည်ကို မြင်း ကုန်သည်တို့ မခံမရပ်နိုင်၍၊ ရာပြတ်ဟောင်းဗရားလောင်းထံ ကပ်သပ်လျှောက်သား၊ ဗရားလောင်းနည်းပေးအပ်သည်ဖြစ်၍၊ လက်ဆောင်ပဏှာနှင့် ရာပြတ်ရင်းထံ ချဉ်း ကပ်၍ မူးမတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ ဆန်တစလယ်ကို အဘယ်မျှ တန်သနည်းဟုမေးသည် ရှိသော်၊ ဗာရာဏသီပြည်တန်သည်ဟု ပြတ်ပါဟု တောင်းပန်သည်ကို ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍၊ ဗိုလ်ရှင်ရာ ညီလာခံအစည်းအဝေးတွင်၊ “ကို အတ္တတိတဏှုလနာဠိကာယံ၊ အဿာနမူလာယ ဒဒါသိရာဇာ။”

ရာဇ - မင်းမြတ်။ အဿာနံ - မြင်းငါးရာတို့၏။ မူလာယ - အဘိုး အလို့ငှါ။ ယံတဏှုလနာဠိကံ - အကြင်ဆန်တစလယ်ကို။ ဒဒါသိ - ပေးတော်မူ၏။ အယံ တဏှုလနာဠိကာ - ဤဆန်တစလယ်သည်။ ကိံ - အဘယ်မျှလောက်သောအဘိုးကို။ အတ္တတိ - ထိုက်တန်ပါသနည်း။ ။ ဟူ၍ မူးတော်၊ ပယ်တော်တို့က မေးလျှောက် လက်သော်၊ ရာပြတ်ကို မင်းက တဆင့်မေးရာတွင်။ -

“ဗာရာဏသီ သန္တရဗာဟိရာဇော၊ ယံအတ္တတိ တဏှုလနာဠိကာတိ။”

အယံတဏှုလနာဠိကာ-ဤဆန်တစလယ်သည်။ သန္တရဗာဟိရာဇော-မြို့တွင်း တဆင့်နှစ်ယူဇနာ မြို့ဝယူဇနာ သုံးရာနှင့်တကွသော။ ဗာရာဏသီ - ဗာရာဏသီနိုင်ငံ အလုံးကို။ အတ္တတိ-ထိုက်တန်ပါ၏။ ဣတိ-ဤသို့။ အာက-ရာပြတ်လူမိုက် ဆိုလိုက် လေ၏။ ။ ဤသို့ရာပြတ် တင်လျှောက်လက်သော်၊ ပူးမတ်အများတို့ လက်ခုပ်၊ လက်ဝါးတီးကြ၍၊ မြေကြီးနှင့် ကိုင်းနိုင်ငံကို အဘိုးအနတ္တ ထိုက်တန်ရာကို ငါတို့ ရှေးကမှတ်ထားမိပေသည်။ ဤရာပြတ်သမားကား၊ ငါ့ကိုမင်းအား လျှောက်ပတ် လှပေ၏ဟု၊ ရယ်သွမ်းကြီးသွေးကြ မင်းမိုက် အရှက်ရ၍၊ ရာပြတ်မိုက်ကို အရာချ လျက်၊ မူလရင်း ဗရားအလောင်းရာပြတ်ကိုပင် လွှဲအပ် ခန့်ထားရပြန်လောသတည်း။

ဤ၌ မူးမတ်တို့တင်လျှောက်သော နှစ်ပါး၊ ရာပြတ်တင်လျှောက်သောနှစ်ပါး တို့ကိုစပ်၍၊ ကေနိပါတ် တဏှုလနာဠိဇာတ် တဂါကာဖြစ်သတည်း။ ဤဂါကာ၌ နာဠိသဒ္ဒါ ပတ္တ၏ပရိယာယ်တည်း။ စလယ်ကိုဟော၏။ •

ကုသုဝေါဟတော ကော၊ ပတ္ထော တေ စတုရော သိဂုံ။
အဠကော စတုရ ပတ္ထာ၊ ဒေါဏံဝါ စတုရဠကံ။
မာနိကာ စတုရော ဒေါဏာ၊ ခါရိတ္ထိ စတုမာနိကာ။
ခါရိယော ဝိသဝါ ဟောထ၊ သိယာ ကုမ္ဘောဒသမ္ပဏံ။

အာဠကော နိတ္ထိယံ တုမ္ပေ၊ ပတ္တောတု နာလိ နာရိယံ။
ဝါဟော ဘုသကဋ္ဌောစော၊ ဒသဒ္ဓေါဏာတု အဗ္ဗဏံ။-

(မာဂဓာဘိဓာန် စတုဗ္ဗဏ္ဍဝဂ်။)

“တလက်ဖက်မျှ၊ ကုခုဝံတည်း၊ ကုခုဝလေးသွယ်၊ တစလယ်မှတ်၊ လေးစလယ် ပြည်၊ လေးပြည် ဒေါဏ၊ လေးဒေါဏ တင်း၊ လေးတင်းခါရီ၊ တပုဒ်ညီ၏၊ ခါရီ နှစ်ဆယ်၊ တင်းရှစ်ဆယ်သည်။ ။ခေါ်ဘွယ်ဝါဟ တလည်းတည်း။” ။ဟူလို သည်။ ။ပတ္တောနာလေစ နာလိတ္ထိ။ ။ပတ္တောဘု မာနသာနုသု။ ။ပါဒအနေ ကတ္ထဝဂ်။ ။ပတိဋ္ဌန္တေ အသိန္နိ ပတ္တော၊ ပပုဗ္ဗော ဌာ ဂတိ နိဝတ္တိယံ၊ ဌာထော၊ နလ ဗန္ဓေ၊ ဣ၊ နာလိ။ ။အဘိဓာန်ဋီကာ။

ပတ္တပုလ္လိဂေါ၊ ပပုဗ္ဗ ထာ ဓာတု၊ အပုစ္စယော၊ စဘုက္ကုဉ္ဇဝ ရူပေ အာဠက စတုတ္ထံသေဝါ ခညာဒိနော ပရိမာဏဘေဒေ။ ။သက္ကတအဘိဓာန်။

ဤသို့ကျမ်းလာသည့်အတိုင်း ပတ္တသဒ္ဓါ၌ တဝမ်းပူထဆင်ထူး သံယုဂ်နှင့် သင့် ၏။ ထိုထိုပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာ ကျမ်းဂန်တို့၌ တဝမ်းပူ နှစ်လုံးဆင့်နှင့်သာ ပျက်၍ နေသည်များ၏။ နာလိသဒ္ဓါနှင့် ပရိယာယ်တူသည်။ ကယောက်စာ တစလယ်ကို ဟော၏။ အသိဘိနိပါတ် မစ္ဆရိယကောသိယ ဇာတ်၌၊ သနာ ထမင်း စားလို၍ တောလျှိုပိတ်ပေါင်း၊ ပုန်းအောင်းချက်ပြုတ်နေသော မစ္ဆရုကောသိယ သဋ္ဌေး၏ ထံ၊ ပုဏ္ဏား အဆင်းဖြင့် ဘေးတော် သကြားမင်းလာ၍ အလှူခံရာတွင်၊ ပတ္တော ဒနောနာလမယံ ဒုဝိန္နံ၊ ဟု-သဋ္ဌေးဆိုကြောင်းကို ဟောတော်မူသော ဇာတ်ပါဠိ တော်ကိုလည်းထောက်။ ။အယံပတ္တောဒနော- ငါတယောက်ထည်း စားဘွယ် ဤတစလယ်ချက် ထမင်းသည်။ ဒုဝိန္နံ- သင်နှင့်ငါ နှစ်ယောက်တို့အား။ နာလံ- မမျှတလောက်၊ မဝလောက်။ ။ဤသို့အနက်ပေး။ ဝိနည်းအဋ္ဌကသာနိဿယကိုပြုစီရင် သော ရှေ့မင် ဆရာတော်ကား၊ ကိုးကားရာ ပါဠိဘော်ရင်းကို မဒတ္တမိရှာသော ကြောင့်၊ နာလမယံ- ကွမ်းစားဖြင့် ပြီးသော။ ပဒတ္တာဒနော- တကွမ်းစားဆန်ဖြင့် ချက်သောထမင်းကို။ ဒုဝိန္နံ- ရခဲ၏။ စသည်ဖြင့် အလှူလှူအချော်ချော်အနက်ပေးတော် မူလေ၏။

ဆိုခဲ့ပြီးသော တဏှုလနာလိဇာတ်၌ ဗာရာဏသီမင်းမိုက်သည် လာဘသက္ကာရ နောက်သို့လိုက်၍ အလိုကြီးသောကြောင့် အရှက်ကြီးကဲ့ရဲ့လေသည်။ ကိုယ့်မာဏ ကို မသိတတ်သော လူလျှပ် ရာပြတ်သမားလည်း၊ လူက ကိုမသိဘုတ်သောမင်းမိုက် မြောက်စားလျှင်ပင် မြောက်စားတိုင်း လက်ခံ၍၊ ကိုယ်နှင့် မတန်သော ဝန်ကို ရွက်ဆောင်မိသောကြောင့်၊ ပရိသတ် လယ်တွင် အရှက်လည်းရ၊ အရာလည်းလျော ကျလေသည်။

၉၅-အလိုကြီး၍ အမြောက်ကြိုက်တတ်က ပျက်စီးတတ်လှ၍
အမြောက်မကြိုက်ရ ကိုယ် ပမာဏကို သိဘို့ရာ
မာန်လွတ်တရားစု

အလိုကြီးလှ၍ လစာ သက္ကာရနောက်သို့လိုက်၊ အမြောက်ကြိုက်တတ်သော သူမိုက်တို့၏ သဘောမည်သည်၊ ဘယ်ဆရာတော်သော၊ ဘယ်တိုက်အုပ်၊ တိုက်ကြပ် သော၊ ဘုံနယ်လှသော၊ ဘယ်သူကိုမှ မကြောက်ပါဘူး။ ရှင်မရင်ကြီး တယောက် ကိုသာ ကြောက်သည်ဟု၊ သင်္ဃန်းနှင့် ရဟန်းတန်းက ပြောဆိုဘူးသော ရဟန်း လူ ထွက် တယောက်စကားကဲ့သို့၊ သတင်းသုံးဘော်ကောင်းသော ဆရာသမားကောင်း သော၊ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းသော၊ မငဲ့မထောက် မရှက် မကြောက်တတ်၊ ပစ္စည်းလပ်သပ္ပကာ ပေးလှူနိုင်မည့် လူကုန်တံ၊ လူရတတ်ကိုသာ ငဲ့ထောက် ရှက် ကြောက်တော့သည်။ အမိန့်၊ အာဏာ၊ ဩဇာကြက်သရေကို ပေးကမ်းခြီးမြှောက် နိုင်သူကိုသာ ငဲ့ထောက် ရှက်ကြောက်တော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကောင်းမရှိသောသူသည်၊ ပစ္စည်းပေးလှူမည့်သူ၊ လှည်း၊ နွားပေး လှူမည့်သူ၊ ပဲ့သဘင်၌ ခဋ်ညောင်စောင်းခင်း၍ ပေးသူ၊ ကမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ ဝတ်တည်သူ၊ လူမလိမ္မာနှင့် တွေ့သည့်အခါ လှည်းစီးနွားမွေး၊ ဆေးသောက်၊ ကမ်း စား၊ ပဲ့ကြည့်၊ ဇာတ်တိုက်၊ ရုပ်သေးထောင်၊ အနီတောင်ထိုး ကစားမျိုးလိုက် ကြေအန် ဘဲပဆစ်ရိုက် လက်ကုန်နှိုက်၍ မိုက်လိုတိုင်းမိုက်လျက်၊ ဗရားသာသနာကို သော်လည်း ဖျက်ဆီး၍ နေတတ်သည်။

ယခင် ရဟန်းလူထွက်ကဲ့သို့၊ သာသနာက ရွှေလျှောလျက် လူသော်လည်းထွက် ရအောင် ပျက်စီးတတ်သည်။ ပစ္စည်း လပ်သပ္ပကာပွားစီး ဘုန်းတန်းခိုးကြီးအောင် နည်းပေးမှီစားမည့်သူ လူမိုက်အလံရှူးနှင့် ပေါင်းသင်းမိလျှင် ရွှေဘိုတောင်လက် ဂိုဏ်းအုပ် ဆရာတော်ကြီးတပါးကဲ့သို့ နှစ်မွန်းရှက်ကဲ့ ကစဉ့်ကရဲဖြစ်တတ်သည်။

ပဉ္စမသင်္ဂါယနာဘင် မင်းတရားကြီး နန်းတက်စအခါ၊ ရွာတရွာ၌ အမြောက် ကြိုက်သော ဂိုဏ်းအုပ် ဆရာတော်ကြီးတပါး ကျောင်း၌ ဓာတ်တော်ပေါ်သည်ဟု ရွှေဘိုတောင်လက် ထက်ဝန်းကျင်ရွာနယ်များက အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ထွက်ဝင် လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည်ကို၊ ခေါ်တော တောရက သာသနာပြု ရွှေကျင်ဆရာတော် ကြား၍ ဂိုဏ်းထောက်ငယ်များကိုသွား၍ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းစေရာ၊ ဓာတ်တော် စစ် မဟုတ်မှန်းကို ရိပ်မိကြ၍ ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာတော်ကြီးကို ဓာတ်တော်နှင့်တကွ ခေါ် ချပုင့်ဆောင်၍ စစ်မေးလေသည့်အခါ၊ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အိပ်ရာထဲမှာ ရွှေရွရွသွား နေသည်နှင့် ယားယား၍ စမ်းသပ်လိုက်တိုင်း ဓာတ်တော်ရကြောင်းကို ထွက်ဆို သောကြောင့်၊ သူရသည့် ဓာတ်တော်တို့ကို ရေစိမ်ရာ ဘောင်းပူလာသဖြင့် နှိပ်ခွဲ

သော် အယဲကအဆန်ရ၍ သစ်ပင်နားလည်သူတို့ကို ပြ၍ မေးမြန်းရာ၊ ခွေးလဆန်
 ဖေ့လည်း ခေါ်ပါ၏။ ကြွက်နှာခေါင်းစေ့လည်း ခေါ်ပါ၏ ဟု-ပြောဆိုကြသည်
 နှင့်၊ အမှုသည်ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးရှေ့မှာပြ၍ ထပ်မံစစ်မေးပြန်မှ ဒကာများ ကောက်ယူ
 လာ၍ ဖလ်ပူးမှာထည့်ထားပြီးလျှင် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ နားလာသည်။ အိပ်ရာခင်း
 ပေါ်မှာ ရသည်ဟု ပြောတော်မူပါဟု ဒကာများ လျှောက်ထား သောကြောင့်
 ပြောမိပါသည်ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ပေါ်ထွက်၍ များစွာထက်ဝန်းကျင် နယ်လုံး
 စုသော ပရိသတ်ထူကြီးတဲ၌ အရှက်ကြီးကွဲလေသည်။ ဒဏ်လဲထမ်းရလေသည်။ ထို
 ဆရာတော်အိုကြီးကား ထိုအလံ့ရှူးကပ္ပိယများနှင့်တကွ မာတ်တော်ရသည်ဟု ပုဂံ
 မင်းလက်ထက်က လိမ်လှယ်၍ ဖားသည့်အကြိမ် အတော်မျှားပြီဟု ကြားရဘူး၏။

လောဘသက္ကာယ နေ့ဘက်သို့ လိုက်၍ အမြောက် ကြိုက်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊
 အဓမ္မဝါဒီ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်များ သာသနာကို စိုးပိုင်လာသည့်အခါ၊ လက်ဆောင်
 ပဏ္ဍာနှင့် ပိုက်လောက်အရုအမိန့်တော်စာချွန် ခံယူယွက်ဝင်ကပ်ယပ်၍ အဓမ္မဝါဒီ
 အလဇ္ဇီဒုဿိလဖြစ်သော်လည်း ပျက်တတ်သည်။ ဤသို့ အမြောက်ကြိုက်လျက် မာန်
 ဟက်ပျက်စီး အရှက်အိုးကြီးကွဲခြင်းသည်၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိခနစ်ပါးကို မပွား
 များလို မိမိခန္ဓာကိုယ်၏ အံ့ချာမည်းမိုက် အဘိုးမထိုက်သည့်အဖြစ်ကို နှလုံးမပိုက်
 မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤဘဝမှစ၍ ဘဝါဘဝ၌ ကြီးပွားခြင်း
 ဘဝခန္ဓာဇာတ်သိမ်း၍ ငြိမ်းချမ်းရေးမြရာ နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာရောက်ခြင်းကို အလို
 ပရှိလျှင် ရှိအောင်ဆုံးမဆင်ခြင်၍၊ သဒ္ဓါပညာနည်းပါးလျှင် တိုးပွားအောင် အား
 လုတ်ပြုပြင်၍ စိတ်ကြီးဝင် အမြောက်ကြိုက် လပ်နေဘက်သို့လိုက်ရာ၌ လွန်စွာအပြစ်
 နေပါသ အာဒိနဝများရကား၊ လွန်မင်းစွာ စိတ်ကြီးမဝင် အမြောက်မကြိုက် လပ်
 နေဘက်သို့ မလိုက်မိရအောင် ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုဆင်ခြင်ရာ၏။

န မာနေ မာနနံ မာနော၊ ဗာလမိတ္တောဟိ မာနဝါ။
 ပဏ္ဍိတံတု ပစ္စက္ခာယ၊ ဗာလော ဗာလဂတိံ ဂတော။

(ရစနာဂါထာ)

မာနော- မိုးစွန်မားမား တန်းခွန်လွှားသို့ တက်ကြွားသောမာန် အတွင်းခံရှိ
 သည်ဖြစ်၍။ မာနနံ- သူတပါးတို့ မြောက်စားဝပ်စင်း မြတ်နိုးခြင်းကို။ နမာနေ-
 မှိုန်း၍အလိုက် ဝမ်းပန်းလှိုက်၍ အမြောက်မကြိုက်လွန်းရာ။ ဟိသစ္စံ-ထိုစကားမှန်၏။
 မာနဝါ-မှိုန်း၍အလိုက် ဝမ်းပန်းလှိုက်၍ အမြောက်ကြိုက်လွန် မာန်တန်းခွန်ထောင်
 လွှား တက်ကြွား ဝါကားတတ်သောသူသည်။ ဗာလမိတ္တော- မြောက်၍စားမည့်
 လူပါးလူလျှပ် လူကပ်လူလိမ် လူမလိမ္မာ လူငယ်သာလျှင် သဟာမိတ်မှန် ကျေးကျွန်
 နောက်ပါ တပည့် ဒကာ ရှိတတ်၏။ ဝါ- လူငယ်ကိုသာလျှင် သဟာမိတ်မှန်
 ကျေးကျွန်နောက်ပါ တပည့်ဒကာလုပ်ချင်တတ်၏။ ပဏ္ဍိတံတု- မကောင်းမြစ်တာ

ကောင်းရာပုံပြင် သွန်သင်ကျိုးကြောင်း အပြစ်ဖင်တတ်သော ပညာရှိ မိတ်ဆွေ
ကောင်းတို့ကား။ ပစ္စက္ခာယ - စွန့်ခွါဘဲကြည့် မခိုဝင်မှု၍။ ဗာလော - ကိုယ်ကို
မြောက်သည့် လူ့နောက်တို့လို ကိုယ်ပါရော၍ နောက်လျက်။ ဗာလဂတိ - လူ
နောက် လူမိုက် လူ့ အမှုက်သရိုက်တို့၏လားရာ ပစ္စုပ္ပန်မှလည်း ဘေးထိ တမသွန်
မှလည်း အပါယ်ဂတိဆို။ ဂတော- သွားရ, လာရ, ရောက်ရတတ်၏။

ပုညဝဿ မလံ မာနော၊ သောတ္တုက္ကံသေန ပါကဋ္ဌော။
န သော အတ္တာနုမုက္ကံသေ၊ မာဝိဘာပေ သကံမလံ။

(ရစနာဂါထာ)

ပုညဿ- ဘုန်းတန်းကြီးမား လပ်ပေါများသောသူ၏။ မာနော- ငါသူ့တက်
လွမ်း တုဘက်ကျမ်းအောင် ဘုန်းတန်း ကြီးမား လပ်ပေါများသည်တကား - ပု
လွန်မားကြီးစွာ သာယာနှစ်သက် လောက်လက် တက်ကြွား လောင်လွှားသော
မာနသည်။ မလံ- ဤလူ့ ဘောင်တွင် ဂုဏ်ရောင်မထ နောင် အပါယ်ကျအောင်
ညှိုးလျ ပေထေးသော အညစ်အကြေးမည်၏။ သော- ထိုညှိုးလျ ပေထေးသော
အညစ်အကြေး မာနသည်။ အတ္တုက္ကံသေန - ကိုယ်ဂုဏ်ကိုယ်ပင် ဝမ်းရှင်သာမော
လူရှင်တော၌၊ ပြောဟော ဘော်ပြ အားမရနိုင် ကျမ်းပြု နိုင်လျင်လည်း၊ စာ
ဆိုင်တိုင်းကန်း၊ ကိုယ်ပြုကျမ်း၏၊ နိဒါန်း နိဂုံး၊ စ, အဆုံးမှာ၊ ဘယ်ဆရာတော်
ဗရားကြီး မည်သည့်တောရပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လိုကျင့် ဘယ်လိုကြံစသည်ဖြင့်၊ ကျမ်းဂန်ကို
ယုံကြည်လောက်ရုံမက၊ ကိုယ်ဂုဏ်ကိုယ်ပင် ရေးတင်ဘော်ပြခြင်းဖြင့်။ ပါကဋ္ဌော-
ထင်ရှား သိသာသည်ဖြစ်၍ ရှက်ဘွယ်ရာ, မုန်းဘွယ်ရာ ကောင်းလ၏။ တသ္မာ- ထို့
ကြောင့်။ သော- ထိုဘုန်းတန်းကြီးမား လပ်ပေါများသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တာနု -
မိမိကိုယ်ကို။ နုညက္ကံသေ- မမြောက်မပင့် မမြင့်မကြွား သူမြောက်စားသည်ကိုလည်း
ဝမ်းပါးနှစ်ခြိုက် အမြောက်မကြိုက်ရာ။ သကံမလံ- ရှက်ဘွယ်မုန်းဘွယ် ကိုယ်ဝယ်
ညစ်ထေးသော မိမိအညစ်အကြေးကို။ မာဝိဘာပေ- သူတပါးတို့ ထင်ရှားသိသာ
အောင် မဘော်မပြရာ။

ဂုဏ်မရှိပဲလျက် ဂုဏ်ရှိသည့်အယောင် ဟန်ဆောင်ဝါကားခြင်းသည် ပါပိစ္ဆာ
မည်၏။ ဂုဏ်ရှိသမျှကို ဘော်ပြတက်ကြွားခြင်းသည် မဟိစ္ဆာမည်၏။ မိမိရသည်ကို
မကောင်း သူတပါးရသည်ကို အကောင်းမှတ်ထင်၍ ထိုထိုကို လိုချင်ခြင်းသည်
အတြိစ္ဆာမည်၏။ မျှတရုံ ရသမျှနှင့် အားရ တင်းတိမ်၍ ကိုယ်ဂုဏ်သိရ်ကို လျှိုဝှက်
သိပ်သည်း အလိုနည်းခြင်းသည် အပိစ္ဆာမည်၏။ ဤသို့ ဣစ္ဆာလေးပါးကိုခွဲခြား၍
မှတ်အပ်၏။

ဤဂါထာသည် ထက်ဝန်းကျင်ဆိပ်ရှိသော မဟာသမုဒြာသဘွယ် ဂုဏ်ကျေးဇူး
ကြွယ်သောသူတို့ နည်းယူဘွယ် ကောင်းလှသော သဗ္ဗတောပပံ ဂါထာတည်း။
ယင်းဂါထာကို။ ။(ပုညဝန္တမလံ မာနောဟု သမာညီလည်း ရှုတ်ဆိုသင့်၏။)

သီလဂုဏ်ရှိသောသူဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ “သီလဇယ မလံ မာနော” ဟူ၍သော်၎င်း၊ “သီလဝန္တမလံ မာနော” ဟူ၍သော်၎င်း ရွတ်ဆိုအပ်၏။

သမာဓိရှိ၍ ကြည်ညိုသူများသသူဖြစ်လျှင်၊ “ဓိတိမဿ မလံ မာနော” ။ ။

“ဓိတိ မန္တမလံ မာနော” ဟူ၍ ရွတ်ဆိုအပ်၏။

ပညာပဋိဘာန် ဉာဏ်ရှိ ရှိရဖြစ်၍ ကြည်ညိုသူများသသူဖြစ်လျှင် ။ “ပဏ္ဍိတဿ မလံ မာနော” ။ ။ ဟု-စတုရာ ရက္ခကျမ်းလင်္ကာတိုင်း ရွတ်ဆိုအပ်၏။

ဇာတ်နိပါတ်ဝတ္ထုသက်သေပုံပြင် အကြားအမြင် ဗဟုသုတအမှတ်အသားများ သူဖြစ်လျှင်၊ “ဗဟုသုတမလံ မာနော” ဟု-ရွတ်ဆိုအပ်၏။

ကျေးကျွန်တပည့် ပရိသတ် အခြံအရံ အကျော်အစောများသူဖြစ်လျှင် ။ ။ “ယသဝဿ မလံ မာနော” ။ ။ “ယသဝန္တမလံ မာနော”-ဟု- ရွတ်ဆိုအပ်၏။

ဝန္တနံ၊ မာန၊ ပူဇာ၊ သက္ကာရများသသူ ဖြစ်လျှင်၊ “ဝန္တိတဿ၊ မာနိတဿ၊ ပူဇိတဿ၊ သက္ကာတဿ မလံ မာနော။” ဟူ၍ ရွတ်ဆိုအပ်၏။

လယ်ယာ မိုးခြေ၊ ရွှေငွေဆန်စပါး၊ စီးပွားများသသူဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ “ဗဟုတ္တဿ မလံ မာနော။ ။ မဟာဟိတ မလံ မာနော။” ဟူ၍ ရွတ်ဆိုအပ်၏။

ခဲယမ်းကိရိယာ၊ လက်နက်ရဲမက်၊ စစ်သည်တပ်သား၊ အင်အား ပြည့်စုံသော မင်းဖြစ်လျှင်-

ဗဟုဿေန မလံ မာနော၊ သောတ္ထုက္ကံသေန ပါကဋ္ဌော။
နသော အတ္တာနမုက္ကံသေ၊ မာဝိဘာဝေ သကံ မလံ။-

ဟူ၍သော်၎င်း၊

မဟဿေန မလံ မာနော၊ သော မဟာဒုက္ခကာရဏံ။
ဒုက္ခမဿ နပ္ပါဒေယျ၊ မာသုခေယျတ္တမေကကံ။
ပရဿဟိ ဒုက္ခဒေန၊ ယောတ္တနော သုခမေသတိ။
ဝေရသံသဂ္ဂ သံသဋ္ဌော၊ ဝေရာ သော နပ္ပမုစ္စတိ။-

ဟူ၍သော်၎င်း ရွတ်ဆိုအပ်၏။

မဟဿေနမလံ- စစ်သည်တပ်သား ပေါများ ပြည့်တင်းသော မင်း၏ အညစ် အကြေးကား။ မာနော- ဘယ်ပြည် ဘယ်မင်းကိုမှ မခံညားပဲ မသနား မကြင်နာ ရသာလျှင်နှိပ်စက်၊ တိုက်ဖျက်သိမ်းယူ မာန်မူထောင်လွှားသော မာနတည်း။ ဝါ- မာနသည်။ မဟဿေနမလံ- စစ်သည်တပ်သား ပေါများပြည့်တင်းသော မင်း၏ အညစ်အကြေးမည်၏။ သော - ထိုစစ်သည်တပ်သား ရဲမက်များ၍ ဖောက်လွှား သောမာနသည်။ မဟာဒုက္ခကာရဏံ - ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မချမ်းသာပဲ၊ ကြီးစွာ

ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။ ဝါ- သောင်သိန်း မယို သန်းထက် ပိုသည့် စစ်ဗိုလ်ရဲသား၊ လူ့အများတို့ ပျက်ပြားသေဆုံး တိုင်းပြည်အလုံးလည်း၊ ကရုန်း ကရင်း ရန်သူညှဉ်း၍ ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းတည်း။ သော- ထိုရဲမက်တပ်သား များပြားပြည့်တင်း နိုင်ငံကျယ်သော ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ အဘူ-ထိုစစ်ဗိုလ်ရဲသား တိုင်းနိုင်ငံသူ ရှင်လူအများ၏။ ဒုက္ခ-သေဆုံးပျက်စီး ဆင်းရဲကြီးကို။ နဉ္ဇာ-ဒေယျ မဖြစ်စေရာ။ ဧက- တယောက်တည်းသော။ အတ္တိ-မိမိကိုယ်ကို။ မာသု-ဒေယျ မချမ်းသာစေရာ။

ဟိသဇ္ဇ- ထိုစကားမှန်၏။ ယော- အကြင်မေတ္တာ ကရုဏာမယှဉ် မကြင်နာ မသနားတတ်သော သူမိုက်သည်။ ပရဿ- သူတပါးအား။ ဒုက္ခဒေန- နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ ၍ ဆင်းရဲကို ပေးသဖြင့်။ အတ္တနော- မိမိ၏။ သုခံ-ချမ်းခြင်းကို။ သေတိ- ရှာမှီး ၏။ သော-ထိုသူမိုက်သည်။ ဝေရသံသဂ္ဂသံသဋ္ဌော- ရန်သူတို့နှင့် ယော့နှောခြင်း ဖြင့် မကင်းမပြတ် စောင့်ကြပ် ရောနှော မယုံရသော သူတို့နှင့်သာ အတူနေရ သည်ဖြစ်၍။ ဝေရာ- ဘေးရန်မှ။ နပ္ပမုစ္စတိ-မလွတ်နိုင်။

ဤကား နောက်ဆုံးနှစ်ဂါထာအနက်၊ (ရှေ့ဂါထာတို့ကိုကား-အစဂါထာကိုမိမိ၍ ဘော်၊ သင့်လျော်အောင်လည်း အနက်ပေးလေ။)

ဤသို့ စသည်ဖြင့် မိမိ၌ရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးသို့လိုက်၍ ပြင်ဆင် ဆိုရွတ်လျက် မာန်လွတ်အောင် နှလုံးထားကြလျှင် မာန်ကင်း စင်သည်ဖြစ်၍၊ လူရှင်အများ သနားချစ်လှကြည်ညိုကြသဖြင့် အထက်ကိုကြီးပွားခြင်း အောက်ကိုစည်းကားခြင်း နှံ့ပွားကိုပြန့်ပွားခြင်း ဟူသော ဝုဒ္ဓိ-ဝိရုဋ္ဌ-ဝေပုလ္လ အဖြစ်သို့ ရောက်စေတတ်သော ကြောင့်၊ ဤဆိုခဲ့ပြီးသောသံဝေဂ ဂါထာတို့ကိုမာန်လွတ်ဂါထာ၊ မာန်လွတ်ဂါထာတို့ ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ကုန်၏။

အချို့သော သူတို့လည်း အခြေ အရံ ပရိသတ် လပ်သပွကာ အရှိန် အစော် အကျော်အစောက် အလိုရှိ၍၊ ကျမ်းဂန်ပိဋကတ် စကားများ ပြောဆိုတတ်လျှင် ပိဋ ကတ်ကျမ်းဂန်ဝယ် ဆန်းကြယ်ထူးထွေသော စကားမျိုးများကို ရှာတွေ့ထုတ်ယူ၍ ဆူကနဲ ဆူကနဲ လူထဲရှင်ထဲ ကျော်ကြားအောင် စကားပြောဆို ကျမ်းဂန်စာကမ်း ပုတ်အုပ်များကို ရေးသား ထုတ်ဖြန့်တတ်ကြကုန်၏။

ကျမ်းဂန်ပိဋကတ် မကြည့် မရှုတတ်သော အပွသာတ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း၊ ထိုထိုပညာ ရှိတို့ ရေးထုတ်သော စာအုပ်၌ အလူးအဆန်းများကို ရှာတွေ့ တွေ့မိသည့် အခါ ဘယ်စုအုပ်၌ပါသည် ဘယ်ဆရာရေးထုတ်သည်ဟု စာအုပ်မရှင် ကျမ်းဆရာများ ကိုမှ မညွှန်ပြနိုင်၊ ခိုင်မာသောပာန ကျော်စောထင်ရှားချင်သော ဝါပိစ္ဆာ ပကာ သနဖြင့်၊ ဝါပိစ္ဆာ အဋ္ဌကထာ ဋီကာ ဂန္ထနရတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုနိုင်၍ ကိရ သောဝိနိစ္ဆယကဲ့သို့ ပြုလုပ်၍ ပြောဆိုတတ်ကြကုန်၏။ ထိုကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင် ပိဋကတ် ကျမ်းဂန် ကြည့်ရှုနိုင်ယောင်ကားနှင့် ဗျာကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။-

“ပဋိမေ ဘိက္ခဝေ မဟာစောရော သန္တော သံဝိဇ္ဇမာနာ လောကသ္မိ” စသည့် ဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော၊ (၁) ခိုးတိုက်ဘော် ငယ်သား ဝါးမြဲခိုးသူ အရာ အထောင် အခြံရံရှိသည်ဖြစ်၍၊ ရွာနိဂုံး မင်းနေပြည်ဘို့ကို လှည့်လည် တိုက်ဖျက် လုယက်သော ခိုးသူဒါးမြဲဗိုလ်ကြီးကဲ့သို့၊ ရဟန်းရှင်လူတို့၏ ပူဇာသက္ကာရ စတုပ္ပတယ ကို အလိမ္မာသည်ဖြစ်၍ အရာအထောင် ပရိသတ်အခြံအရံအောင် ရှာကြံလျက်၊ ရွာ နိဂုံးမင်းနေပြည်တို့သို့ ဒေသစာရီလှည့်လည်နှောက်မေ့၍ အာမိသအမှုကိုသာခံယူ နေသော ပါပဘိက္ခုပထမ မဟာစောရ ဒါးမြဲခိုးသူဗိုလ်ကြီးတယောက်။ (၂) ဗရား ဟောတော်မူသော ကျမ်းဂန်ပိဋကတ်ကိုသင်ပြီး၍ အတ္တနောမဘိ မိမိ ဘာသာညွှန် စွမ်းဖြင့် သိလေယောင်ပုံဟန်ဆောင်သော ပါပဘိက္ခု ဒုတိယ မဟာစောရ ဒါးမြဲ ခိုးသူဗိုလ်ကြီးတယောက်။ (၃) လဒ္ဓိသူဒဘင်္ဂကောင်းရဟန်းကို ပါရာဇိက အန္တိမ ဝတ္ထုဖြင့်စွပ်စွဲသောပါပဘိက္ခုတတိယမဟာစောရ ဒါးမြဲခိုးသူဗိုလ်ကြီးတယောက်။ (၄) သံသဉ္စော ဂရုဘဏ် ဂရုပရိက္ခရာတို့ဖြင့် မလိမ္မာသူ ဒါယကာလူတို့ကို ချော့ ဖြူသပြုတ်ဖြားယောင်းသော ပါပဘိက္ခု စတုတ္ထ မဟာစောရ ဒါးမြဲခိုးသူဗိုလ်ကြီး တယောက်။ (၅) ထင်ရှားမရှိသော ဘာန်မင်ဖိုလ်ဘုရားကို ပြောဆို ဝါကားသော လူနတ်မြူကွာ သတ္တဝါတို့အပေါ်၌ အကျော်ဆုံးဖြစ်သော ပဉ္စမ အဂ္ဂ မဟာစောရ ဒါးမြဲခိုးသူဗိုလ်အကြီးဆုံး တယောက်။ ဤမဟာစောရ ဒါးလောက်တို့ကွင် ဒုတိယ မဟာစောရ၌ ဝင်ကျော်ခေလ၏။

၉၆-မဖြစ်ပဲဖြစ်ယောင်ကားဝါကြား၍ အရှက်ကဲ့သော ဘိမသေနဇာတ်

ကျမ်းဂန်ပိဋကတ် မကြည့်မပူဘက်၌ ကုတပါးရေးထုတ်သည့် ပုတ်အုပ်တွေ စကားကို မိမိစကားလုပ်၍ အဆန်းအပြား ဝါကားမော်ကြားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သည်၊ ထိုပုတ်အုပ်ပါစကားများမှတစ်ပါး အလွတ်စကားကို မပြောဆိုတတ်၍၊ ပရိ သတ်ယဲ၌ အရှက်ကြီးသူတတ်၏။ ကေနိပေါက် ဘိမသေနဇာတ်လာ လူဝါစစ်သူကြီး ကဲ့သို့တည်း။

သုံးလူ့ဆီမီး ဘုန်းဖတ်ကြီးလှသော စောထီးတန်ဆောင် ငါးမာရ်အောင် သည်၊ သာဝတ္ထိပြည်တောင် မြေခေါင်နက်သန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင် မွေ့လျော်တော်မူစဉ်အခါ၊ ပြာပြာမဲ့သည့် လူဆင်းရဲသား ရဟန်းဝါ တပါးသည်၊ ငါတို့ မိဘဆွေမျိုးကား များပြားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိ၏။ ဇာတိ၊ ဂေါတ္တ၊ ဘောဂ၊ ကျေးကျွန်အားဖြင့် ငါတို့ မိဘကို တုပြိုင်နိုင်သူ လူန်နိုင်သူမရှိဟု နှုတ်ဖျားတွင်၍ ဖြစ်သော စကားအရသာကို သာယာခံစား၍ ဝါကြားပြောဆိုလေသည်ကို မနေ

တတ်သည့်ရဟန်းတို့က အရင်းအမြစ် စိစစ်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းကြ၍၊ ပြာပြာမဲ့ သည့် လူဆင်းရဲသားမှန်းသိကြရာတွင် မြတ်စွာဗုဒ္ဓအား လျှောက်ထားကြသည်ရှိ သော်၊ ဤဝိကတ္ထကရဟန်းဝါသည်၊ ယခုမှသာ ဝါကြားသည်မဟုတ် ရှေးကလည်း ဝါကြားခဲ့ဘူးပြီဟု၊ ကေနိပါတ် ဘိမသေနဇာတ်ကိုဟောတော်မူ၏။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း ထီးဖြူအုပ်၍ မင်းလုပ်စဉ်အခါ- ငါဗုဒ္ဓအလောင်းတော် တခုသော နိဂုံးရှာကြီး၌ ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်၍ တဆဲရှစ်ဝ သိပ္ပတတ်သိ စူဠဇနုဂဟ အမည်ရရှိသည်ဖြစ်၍၊ ထိုထိုတိုင်းပြည် နိုင်ငံအရပ်ဒေသတို့၏ အလေ့အထ အယူဝါဒကို စုံစမ်းမည်ဟု လှည့်လည်လေကာ၊ မဟိသကတိုင်းသို့ရောက်၍ လူလုံးလူဘောက်ပြည့်ဝသော ဘိမသေနအမည်ရှိသော ယက်ကန်းသည်ကို သာကြည်ဖြောင့်ဖြလျက်၊ မိမိပုဂ္ဂိုလ်သောကြောင့် ဘိမသေနကို ရှေ့ထား၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားကြ၍၊ မင်းထံပါး၌ခစားကြီးပမ်း အရေးရှိတိုင်း နောက်ပိုင်းကနေ၍ အမှုတော်ကို ထမ်းကြလေတော်၊ ရှေ့နေသူ ဘိမသေနမျက်နှာ ရ၍၊ လခဲမျှ ကြာလျှင်ပင် စစ်သူကြီးအရာနှင့် လစာတထောင် ဆုတော်ပေးပြီး လျှင် ကျားရဲရှိသောတောလမ်း၌ ကျားရဲကို ဖမ်းစေ၊ ကျွဲဆိုးရှိသော တောလမ်း၌ ကျွဲဆိုးကြမ်းကိုဖမ်းစေ၊ အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်လေသည့် အခါလည်း၊ အရေးတော် ကြေကုန်အောင် အလောင်းတော်စူဠဇနုဂဟပင် နောက်ကနေ၍ အမှုတော်ကို ထမ်း ဆောင်ပြီးပြေသော်၊ ရှေ့နေဘိမသေန စစ်သူကြီးကို ဆုတော်ချ၊ ပြည်သူတို့ကလည်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာနှင့် သွားလာဆက်သကြသောကြောင့် ရာသူးဌာနန္တရ ကြီးမား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများသည်နှင့် ဆရာကျေးဇူးရှင် စူဠဇနုဂဟကိုပင် မထီမဲ့မြင်ပြု လေ၍၊ နောက်တဘန် စစ်ရေးစစ်မှု ပေါ်လာပြန်သောအခါ၊ ချပ်ဝတ်စစ်တန်း ဆာ ဝတ်ဆင်ယင်လျက် စစ်သူကြီးဆင်စီး၍ထွက်၊ ဗုဒ္ဓအလောင်းလည်းထိုဆင်ပေါ် သို့တက်၊ စစ်သည်တပ်သားတို့ တိုက်စည်တီးနှက် ဆော်ယှမ်းသံကို ကြားသည်ရှိ သော်၊ ဆင်ပေါ်က စစ်သူကြီး ကြောက်အားကြီး၍ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ၊ ရင်ထဲက လှိုက်ခုန် ဆတ်ဆတ်တုန်ရှိနေကာ၊ ဆင်ပေါ်က မကျရအောင် ဆင်ကျောက်ကုန်း နှင့်တကွ စည်းနှောင်ချည်တဲ၍၊ တိုက်ပဲ့သို့တက်၊ စစ်သည်တဘက်ကိုမြင်လျှင်၊ မစင် ဖျစ်ဖျစ်ပါ၍ ဆင်ကျောမှာ အမြင်မကောင်းရှိနေရာတွင်၊-

ယံ တေ ဝိကတ္ထိတံ ပုရေ၊ အထတေ ပုတိသရာ သဇန္တိပစ္ဆာ။
ဥဘယံ တေ နသမေတိ ဘိမသေန၊ ယုဒ္ဓကထာဓ ဣဒ္ဓတေ ဝိဟညံ။

ဘိမသေန- ဘိမသေနစစ်သူကြီး။ တေ-တယာ-သင်သည်။ ပုရေ-ရှေးအခါ၌။ ယံဝစနံ-ရန်သူရှိ၍ စစ်ပွဲတွေ့ကာ ငါရှေ့ကနေ၍ တိုက်ခိုက် ထိုးခုတ်၊ သတ်ပုတ်ဖမ်း ယူမည်ဟုသောအကြင်စကားကို။ ဝိကတ္ထိတံ-တက်ကြွဝါကြား သူတပါးကို အောက် ထားနှိပ်လို ပြောဆိုအပ်ပြီ။ အထ-ပစ္ဆာ-ထိုမှနောက်ကျ စစ်ပွဲတွေ့သော ယခုကာလ

၌။ တေ-သင်၏။ ပုတိသရာ-ဘင်ကသွက်သွက် စီး၍ထွက်ကုန်သော ပုပ်အက် ညှိ
 လှောင်း၊ အနံ့မကောင်းသော ချေးရည်အယဉ်တို့သည်။ ညဇန္တိ-အမြင်မတော်
 ဆင့်ကျောပေါ်တွင် နံစော်ညစ်ထဲလူးလဲ ငြိကပ်ကုန်၏။ ဘိမသေန- ဘိမသေန
 အမည်လှသည့် ငါ့ဆရာစစ်သူကြီး။ တေ- သင်၏။ ယုဒ္ဓကထာ- စစ်ပွဲတွေ့က ငါ
 ရွှေက တိုက်ခိုက်ထိုးခတ်၊ သတ်ဖုတ်ဖမ်းယူမည်ဟူသော ရွှေစကားသည်၎င်း။ ဣဒ္ဓ
 ဝိဟည-ဤမစင်ပါ၍ ဆင့်ကျောမှာပွက်ကျမ်း၊ ပင်ပန်း ကြောက်သိတ် ခြင်းသည်
 ၎င်း။ ဥဘယံ-ရှေ့နောက် အမှုအရာနှစ်ပါးသည်။ နသဗေတိ- မညီညွတ်ပါ တကား။

ဟု-ဗရားလောင်းကဲ့ရဲ့ ပြီးလျှင် စစ်သူကြီးကိုအိမ်သို့ပြန်ပို့စေပြီး၍၊ ရန်သူမင်းကို
 အရှင်လက်ရ ဖမ်းယူဆက်သ အောင်ပွဲရသည်ဖြစ်၍၊ ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းပေါ်တွင်
 စူဠဓနုဂ္ဂဟစစ်သူကြီးဟု ကျော်စောထင်ရှား၊ အခြံအရံ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများလေ
 သတည်း။ ဘိမသေနစစ်သူကြီးဟောင်းကိုလည်း လစာရိက္ခာပေး၍ မွေးမြူထောက်ပံ့
 ထားလေသတည်း။ ။ ဤဧကနိပါတ် ဘိမသေနဇာတ်ကို ဟောတော် မူပြီး၍၊
 ဤဝါကြားတတ်သော ဝိကတ္ထကရဟန်းသည် ရှေးအခါ ဘိမသေန စစ်သူကြီးဖြစ်
 စဉ်ကလည်း၊ ဝါကြားချင်သည့် အဘွက် စစ်ပွဲတွင် အချက်ကြီး ကဲ့ဘူးလေပြီဟု
 ဟောတော်မူ၏။

ယခုကာလလည်း ရွှေပြည်ဝန်မြစ်ကူးမြို့စား အုတ်ကျောင်းကြီး ဒါယကာ၊
 ယောမင်းကြီး ရေးထုတ်သော ဝိမုတ္တိရသစာအုပ်၌။ ။ သူ့နှင့် စပ်ဆိုင်သော
 ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့ထက်၊ ဤအာဒိဝဋ္ဌမက သီလသည်
 မဂ္ဂင်သုံးပါးနှင့်တိုက်ဆိုင်မိသည်။ ဒါန၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ ပတ္တိဒါန၊ ပတ္တာ
 နုမောဒန၊ ဓမ္မဿဝန၊ ဓမ္မဒေသနာကုသိုလ်၊ မေတ္တာအစရှိသော ကုသိုလ်များဖြစ်
 အောင် အားထုတ်သော ဝီရိယ၊ သတိ၊ ဝိတက်တို့သည်၎င်း၊ လက္ခဏာ ယဉ်သုံးပါး၊
 နာမ်ရုပ်တရားတို့၏ သဘာဝဓမ္မမှတစ်ပါး၊ အခြားသော အရာများကို၊ သိသောပညာ
 တို့သည်၎င်း၊ မုချတိုက်ရိုက်မဂ္ဂင်မဖြစ်နိုင်၊ လျင်မြန်စွာ မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း မဟုတ်နိုင်။
 မုချမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးမဟုတ်သော ဒါန၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ အစရှိသော ကုသိုလ်
 တို့၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသောကံသည် အားနည်း၍၊ စေတနာဟူသောကံသာ အားကြီး
 ၏။ ထိုစေတနာဟူသော ကံသည်လည်း၊ သောတာပတ္တိအစရှိသော ဖိုလ်လေးပါး
 ဟူသော အကျိုးမရှိ၊ ကာမရူပ၊ အရူပ တည်းဟူသော ဘုံသုံးပါးတို့၌ ပဋိသန္ဓေ
 ဟူသော အကျိုးသာ ရှိသည်ဖြစ်၍ သံသရာစက်မှ မလွတ် မထွက်နိုင်။ ။ ဟူ၍
 ယခုဘဝ ယခုချက်ခြင်း မဂ်ဖိုလ်ရအောင် အားထုတ်တော် ‘မူကြပေကုန်သော
 အတ္တဒတ္တမထေရ်၊ ပုစ္ဆိမသာဝက သုဘဒ္ဒမထေရ် စသည်တို့ကဲ့သို့၊ အားထုတ်စေလို
 သော သမ္မာဆုန္ဒ အစလသဒ္ဓါတရားဖြင့်၊ ဒါန-ငါးပါးသီလ စသည်ကို စဉ်းငယ်
 နှိပ်၍၊ “အာဒိဝဋ္ဌမကသီလကို များများကြီး မြှောက်ပင့်၍၊ မြင့်မြင့်ကြီး ရင့်ရင့်
 ကြီး အထက်သံနှင့် ရေးသားသောစကားကို” တွေ့မြင်သည်နှင့်၊ ဤအချက်သည်

ပွက်ပွက်ဆူပူ၊ ငြင်းခုံကြရမည့်အချက်တည်းဟု နှလုံးပြု၍၎င်း၊ ကျမ်းပြုဆရာ ယော
မင်းကြီးကို၊ နိုင်ငံအနှံ့ ဘောက်ထွင်းသောပညာရှိမင်းဟု မှတ်ထင်ခြင်းရှိ၍၊ ယော
မင်းကြီးစကားကိုယူ၍ ပြောဆိုရလျှင်၊ ကျရုံးမှူးယွင်းခြင်း မရှိနိုင်ရာဟု စိတ်ချ
သည်ဖြစ်၍၎င်း၊ အဆန်းအပြား အကျော်အစောကို ကြိုက်တတ်သောသူတို့က၊ ဆူဆူ
ညံ့ညံ့၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၊ စကားများစေလို၍ ဝိမုတ္တိရသစာအုပ်၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို
မမြင်၊ ရှေ့နောက်ကိုလည်းမဆင်ခြင် မထောက်၊ ဝိမုတ္တိရသ စာအုပ်အဆိုတွင် ရှေ့မက၊
အာဇီဝဠမကသီလမှသာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရကြောင်းသီလ ပွန်သည်။ ငါးပါးသီလ၊
ရှစ်ပါးသီလ စသည်တို့ကား မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သီလ မဟုတ်ဟူ၍၎င်း၊
အလွန်မလိမ္မာ ပညာမဲ့လှသော သူအချို့တို့က ငါးပါးသီလကို ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌတို့ စောင့်
သောသီလဟူ၍ပင်၎င်း ပြောဆိုကြ ငြင်းခုံဝါဒဖြစ်ကြသည်များကို ကြား ပီရလေ
သည်။ နွားတိုက် ကျွဲတိုက်၊ ကြက်တိုက် လှည်းပြိုင်၊ မြင်းပြိုင် လူခပြိုင်၊ အလောင်း
အစား ပါသနာပါသောလူများကလည်း၊ ထိုကဲ့သို့ စကားလုံး စကားဟုန်းကို ပြော
ဆိုတတ်သော ဘုန်းကြီးရဟန်းများ ပေါ်လာလျှင်၊ သဒ္ဓါစိုက် နှစ်သက်ကြည့်ညို
ရုံသေမြတ်နိုးလေဟန်နှင့်သော်၎င်း၊ အဝတ်ပုဆိုးကို ခိုးယူယုယပ်လိုက်၍ သစ်ရွက်
ကိုစပ်၍မှ မဝတ်ဟတ်ပဲ အဝတ်မကီး အချည်းနားတလုံး ရောက်လာသော ပုရာဇာ
ကထာပ၊ မလ္လလိဂေါသီလ စသော နဂုတက္ကဟန်ကို အလွန်အလှို နည်းပါးသော
ရဟန္တာပရား ဟု-ထင်မှတ်၍၊ လေးမြတ်ကိုးကွယ် ဝူဇော်ကြသော လူပိုက်တို့ကဲ့သို့၊
အကြောင်း အကျိုး အကောင်း အဆိုးကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်တတ်သော သဘော
ပဋိဘာန် ပညာညာန် ကင်းပဲ့သည်ဖြစ်၍ သော်၎င်း၊ ပစ္စည်းလေးပါးပျိုဖြင့် ခြီးမြှင့်
ထောက်ပံ့အားပေး အလေးဂရု အရေးတိုးပြုကြ၍ သူ့ ဆရာသာသည်၊ ငါ့ဆရာ
တတ်သည်ဟု တခုခုစရပ်၌ တွဲစပ်ပူးဆိုင်၍ ဆရာပြိုင်ပွဲကျင်းပကြရာ၊ ဝိရဒ္ဓဝသီ၊ ပိစ္ဆာ
ဝါဒီဆရာများကလည်း တိုက်ကြက်ကို အတက်ဆက်၍ ကြက်ပွဲမှာ ချသည့်အခါ၊
တောင်ပံ လည်ဆံတလလနှင့် တကြွကြွတုန်မြည် လည်ထောင်သကဲ့သို့၊ လူလှောင်
လူနောက် လူ့ကသောက် ကရောက်တို့ ခြီးမြှောက် အားပေး ကြသောကြောင့်၊
အရေးတပြုပြု တမော်မော် တကြွကြွ၊ ရောက်ရာရောက်ရာဌာန၌၊ ဝိဝါဒစကားကို
ပြောဆိုငြင်းခုံ အာဂုံယုတ္တိ ကျမ်းဂန်သိမြင် ပညာသမာဓိရှင်တို့က ခွေးရှူးကလေး
လို၊ အလေးမထင်၊ အရေးမဆင်၊ မဘက်ပြိုင်ချင်၊ ဘဲကြည်ရှောင်သွေ နေကြသည့်
အခါ၊ မိမိကပင် အရေးသာသာ လူလိမ္မာပညာရှိ အထင်ရောက်၊ ဝါးလက်ခုပ်ကိုင်
နောက်ထိုင်ညာသမား၊ ဒကာများကလည်း အံ့အားပံ့ထောက်၊ ဝိုင်း၍မြှောက်
သည်နှင့်၊ ပျံမလောက် လွင့်မလောက် စိတ်ကြီးဝင် မြှောက်ဆဲနှင့်၊ အတော်အသင့်
ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့လျှင်ပင် မည်သည့်ဆရာ စီရင်သည့်၊ မည်သည့်စာအုပ်
တွင် တွေ့မြင်၍ ပြောဟောပေသည် ဟု- ဆရာကို ညွှန်ပြလျှင် မဘာဝင်းသာ၊ မှား
ယွင်းလျှင် စာအုပ်ရှင်အပေါ်၌သာ အပြစ်ကျဘိရာရှိသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ကျမ်းဂန်

တွေ့၍ သိသလိုလို၊ စာအုပ်ထက်ပိုမို ပြောဆို၍ထားမိ အကဲ ယုတ်လိမ့်မည်လည်း အထင်ရှိသောကြောင့်၊ ဆရာရှိသည်၊ စာအုပ်အဆိုရှိသည်ဟု မညွှန်းပြနိုင်၊ ကျမ်းဂန်လည်းမနိုင်၊ စွဲကိုင်ဘော်ပြဘို့ရာ သာဓကလည်း မရသောကြောင့်၊ ဘိမသေန စစ်သူကြီး မစင်မါဘိသကဲ့သို့၊ မစင်ပါမတတ် ပရိသတ်ထုကြီးထဲတွင် ကစဉ့်ကရဲ အရှက်ကြီးကဲ့တတ်သည်။ အရှက်ကဲ့သည်များကိုလည်း သတင်းစကား သတင်းစာများ၌ သိကြား တွေ့မြင်ရလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် စကားထူး စကားဆန်း ပြော၍ ထင်ပေါ် ကျောစော လပ်ပေါ်ခြင်းကို အလိုမရှိအပ်။ ဒါယကာတို့လည်း သာသနာပျက်စီးအောင် ဘုန်းကြီးချင်း မတိုက်အပ်၊ မတိုက်ကောင်း၊ မိမိ၏စိတ်မကောင်းသည် ငရဲသို့စောင်း၍ သွန်ချသကဲ့သို့ ဒုက္ခကြီး တွေ့ရအောင် ဆောင်လိမ့်မည်ကို သတိကြပ်ကြပ် ပြုအပ်သတည်း။

ဝိမုတ္တိရာသစာအုပ်ကို စီရင်သော အုတ်ကျောင်းဒကာ ယောမင်းကြီးကို၊ သမ္မာဆန္ဒ အစလသဒ္ဓါရှိသည်ဟု— အဘဲ ကြောင့် ဆိုသနည်းဟူမူ၊ အသိန်းမက အကုန်အကျခံ၍၊ မြောက်ပြင်အုတ်ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်နိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၊ သူ့ သခင် မင်းတရားကြီး ညွှန်ပြရာ ငါတို့ကျေးဇူးရှင် မဟာဗိုလ်ဆရာတော် ဗုဒ္ဓကရားကြီးကို တင်လှူပြီးလျှင်၊ အုတ်ကျောင်းတိုက်မှာ သီတင်းသုံးသည်ဖြစ်စေ၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမတိုက်မှာ သီတင်းသုံးသည်ဖြစ်စေ၊ ရံခါ ရံခါ ကိုယ်တိုင် လာရောက် ဆည်းကပ်၊ နေ့တိုင်းမပြတ် ဆွမ်းကွမ်း လဘက်၊ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းနိုင်သူဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၊ ကြည်ညိုသဒ္ဓါရာ တိုက်တာများက သံသာတော် အများကို မကြာမကြာ ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရာ၊ အဆောင်ကိုင် အမှုထမ်းသား ကျေးကျွန်များနှင့် တကွ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းလိုက် ဟင်းလိုက်၍ သာဟတ္ထိက ဒါနဖြစ်အောင် လှူဒါန်းကျွေးမွေးနိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၊ အမှုတော်ကို ထမ်းရလျက် နန်းတော်သို့ ညီလာခံ မပြတ်ဝင်ရလျက်နှင့်၊ နန်းတော်ကပြန်လျှင်ပြန်ခြင်း၊ အိမ်သို့ ရောက်သော်လျှင်ပေါ် လော်မာ ကာမဂုဏ်နောက်သို့ မလိုက်ပါပဲ၊ တရားကျမ်းဂန် အရပ်ရပ်ကို နှစ်စပ်လှူ၍ ကြည့်ရှုမှတ်သား ကျမ်းဂန် ရေးသားပြုစု၍ ကာလကို ကုန်စေနိုင်သောသူ ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၊ ရာဇဝတ်မှုကျ၍ အကျဉ်းထောင်မှာ နေရသော်လည်း၊ ထောင်ထည်းမှာပင် ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းစသောကျမ်းဂန်များကို ရေးသားပြုစုနိုင်သော တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိရှိသောသူဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၊ ဤဝိမုတ္တိရာသကျမ်း၌ပင် သတ္တဇီဝ ပုဂ္ဂလအတ္တဟု အသီးသီးစွဲလမ်း မှတ်ယူကြသော ကသည်းလူမျိုးတို့၏ အယူဝါဒ၊ ပသီ၊ ဟိန္ဒူ၊ ပုဏ္ဏား၊ သိုးဆောင်း လူမျိုးများ၏ အယူဝါဒ အတ္တ၊ ရှုဇီဝ၊ ဤဒင်ဆိုး ဟု— ခေါ်ဝေါ်ကြသော မိစ္ဆာဒဿန အတ္တကို ပယ်ချ၍၊ အနတ္တကို အကျယ်ဝိတ္တာရ ဗရား အလိုတော်ကျ သက်ဝင် ယုံကြည်စွာ ဆုံးဖြတ်သောသူ ဖြစ်ပေသောကြောင့် ၎င်း၊ ဝိမုတ္တိရာသ စာအုပ်၌ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလကို မြောက်ပင့်၍ ကြွင်းသော ဒါန၊ သီလတို့ကို စဉ်းငယ်နှိပ်၍ ရေးသားသော

စကားတို့ကို အမှီပြု၍ ကြည့်ရှုလေ့လာ သဒ္ဓါပါးနဲ့ ပစ္စည်းမဲ့တန် မိစ္ဆာဆန်သော သူတို့က ဒါနကိုပြုလျှင် သံသရာရှည်လျားသည်။ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလသည် မင်္ဂလိယကြောင်း သီလမဟုတ်ဟု ပြောဆို၍ ဥပုသ်စောင့်သူ အသူပေးသူများပင် အားနည်းဘို့ရာ သွာသနာတော်၏ ဘေးရန် သဂုဏ်ရာယ်၊ မဂုဏ်ရာယ်ဖြစ်ဘွယ်ရှိ၍ ဝိမုတ္တိရသ စာအုပ်စကား ဆိုချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုသောကြောင့်၎င်း၊ ဝိမုတ္တိရသ ကျမ်းဆရာ၌ ဟုတ်မှန်သမျှ ဂုဏ်ကျေးဇူး များကို ထင်ရှား ကြားဘူး သိမြင်ရာ အတော်အသင့် ခြီးမြှင့်တော်ပြုလိုက်ပေသည်။

၉၇-ဝိမုတ္တိရသကျမ်းဆရာ၏ ကျေးဇူးစကားများ

မြတ်စွာဗုဒ္ဓက သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါ၊ ပိလိန္ဒဝစ္ဆာအမည် တွင် သော ရဟန္တာအရှင်တပါးသည်၊ ဘဝငါးရာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ မင်းမျိုး၌ဖြစ်ခဲ့ လာ၍ စိတ်ကြီးဝင်တတ်သော မာနဝါသနာ အထုံပါသောကြောင့်၊ သူတပါး ကို သူယုတ်မာ- သူယုတ်မာ၊ ဝသလ- ဝသလ ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုလေ့ ရှိသကဲ့သို့၊ ဝိမုတ္တိရသဆရာလည်းဘဘိုးဘေး အဆက်ဆက်က စာရေးကြီး၊ ဝင်းတော်မှူး စသည် ဖြင့် ရာထူးဌာနနန္ဒရနှင့် ဆင်းသက်၍လာခဲ့သော အဆက်ဆက်မင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော ကြောင့်၎င်း၊ ပုဂံမင်းကို လုပ်ကြံပုန်ကန်မည်ဟု ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီး ညီတော် နောင်တော်တို့ ရွှေဘိုသို့ထွက်တော်မူသောအခါ၊ သာမဏေအပတ်ကို လဲ ချွတ် နောက်တော်လိုက်ပါ၍ အမှုတော်ကို ထမ်းခဲ့သော လူယုံ ငယ်ကျွန်ရင်း အတွင်းသားဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ မာဓဂ၊ သက္ကတ ကျမ်းဂန်အရပ်ရပ်ကို တတ်သိ လိမ္မာသော ပညာရှိဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ အတန်အရာ မာနဝါသနာရှိ၏။ ရတနာပုံ မြို့သစ်တည်ထောင် ဘန်ဆင်းမည်ဟု မင်းတရားကြီးနှင့်တကွ အမရပူရမြို့ကလာ၍ မြို့ရာနင်းကြသည့်အခါ၊ ဤနေရာမှာသင့်လျော်သည်ဟု လက်ညှိုးညွှန်ပြသော ရှင် ဗရင့်လက်ပေါ်ကိုကျော်၍ ဟိုနေရာမှာ တော်ပါကြောင်းနှင့် ဟင်ဘူးသောကြောင့် နောင်ရာဇဝတ် သင့်ရောက်သည့်အခါ ငဘိုးလှိုင် ငါ့ လက်ညှိုးပေါ်များကိုပင် ကျော်၍ လက်ညှိုးထိုးသေးသည်။ မာနကြီးသည်ဟု မြည်တွန်တောက်တီးသည်ဟူ၍ ကြားရဘူး၏။ ရှင်ဗရင်ကိုတောင် အရိုအသေ နည်းသေး၏။ ဟပါးတို့ကိုမူကား ဆိုဘွယ်ရာမရှိ၊ မိမိထက်အသက်ကြီးသော ပိဋကတ်အုပ် မိုင်းခိုင်းအတွင်းဝန် ဥဒ္ဓယန် ကို ဌာနနန္ဒရန်မှီသည့်အတွက် ငယန်ငါ့စာများကို ကြည့်ရှု၏လားဟု ပြောဆိုသည် ဟု ဥဒ္ဓယန်ပြောသည်များကို ကြားဘူး၏။ ဆင်းရဲသားကျေးကျွန် အဆောင်ကိုင် များလည်း၊ ဟိုအကောင်လာခဲ့၊ သည်အကောင်သွားချေဟု အကောင် အကောင် နှင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ယုံမာနအတွက်ကြောင့် မုန်းသူလည်း အတော်

များ၏။ မိမိက မင်းထံစိုးနား မင်းစား၍ ကာယဂုဏ်ပါးပါးဟူသော ညွှန်ပွဲက
ပတက်နိုင်သေး သော်လည်း စိတ်ကအထက်ကျ၍၊ အတ္တဒတ္တမထေရ် စသည်တို့လို
မြန်မြန်ကြီး မင်္ဂလီရအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်စေလိုသော သမ္မာဆန္ဒဖြင့် ဝိမုတ္တိ
ရသကျမ်းကို ပြုစီရင်ပေ၏။

အတ္တဒတ္တမထေရ်၏ အဋ္ဌပုတ္တိကား၊ ပာရိနတ်တောင်းပန်သည်နှင့် လေးလလွန်
လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူမည်ဟူသော စကားကို ကြားကြ၍၊ ခုနစ်ရာမျှလောက်
သော ပုဏ္ဏဉ်ရဟန်းတို့ ထိတ်လန့်၍ ဘယ်သို့ပြုရပါအံ့နည်းဟု အပါးတော်တွင်
သာ တိုင်ပင် သွားလာ နေထိုင်ကြစဉ်၊ အတ္တဒတ္တမထေရ်ကား ဆရာတော်ဗရား
နိဗ္ဗာန်မလားမီ ရဟန်းဟောင်း အယုတ်အထိပ်သို့ ရောက်အောင်အားထုတ်မည်ဟု—
ကြံစည်စဉ်းစား နှလုံးယား၍ ရဟန်းများ တိုင်ပင်ရာ အစည်းအဝေးသို့ မသွားပါ။
ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌သာ ရဟန်းတရားကိုအားထုတ်နေထိုင်သည်နှင့်၊ ဗရားကိုယ်တော်
မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပညာကိုမှ အပူမဲ့ အမှတ်ပွဲနေနိုင်ဘိသည်ဟု ရဟန်းများ အပြစ်
ဟင်၍ ပရားရှင်ယံတော်ပါးသို့ခေါ်သွားကြ၊ ပရားမြတ်ငွေ့တော်သို့ရောက်၍ မေး
တော်မူရာ၊ မိမိကြံစည်ပိုင်းကို လျှောက်ယားလေသော်၊ သာမုသာမု ခေါ်တော်မူ
၍၊- ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတို့။ ယဿ - အကြင်သူအား။ မယံ- ငါ၌။ သိနေဟော- ချစ်
ခင်မြတ်နိုးခြင်းသည်။ အတ္ထိ- မှီ၏။ တေန- ထိုသူသည်။ အတ္တဒတ္တနပိယ- အတ္တဒတ္တ
ရဟန်းကဲ့သို့။ ဘဝိတံ- ဖြစ်ခြင်းငှါ။ ဝဇ္ဇတိ- သင့်၏။ ဟိသစ္စံ- ထိုစကားမှန်၏။ ဂန္ဓာ
ဒီဟိ- နုံသာအမှူးအကြိုင် စသည်တို့ဖြင့်။ ပူဇေန္တာနာမ- ပူဇော်သော သူတို့မည်
သည်။ မံ- ငါဗရားကို။ နပူဇေန္တိ- ပူဇော်သည်ဟု မပြောပလောက်ကုန်။ ဓမ္မာနုဓမ္မ
ပတိပုတ္တိယာပန- မင်္ဂလီရနိဗ္ဗာန်နှင့် လျော်ကန် ထိုက်တန်သော အကျင့်မြတ်ဖြင့်
ကား။ မံ- ငါဗရားကို။ ပူဇေန္တိ - ပူဇော်သည်မည်ကုန်၏။ တသ္မာ - ထို့ကြောင့်။
အညေနပိ- တပါးသော သူသည်လည်း။ အတ္တဒတ္တနပိယ- အတ္တဒတ္တရဟန်းကဲ့သို့။
ဘဝိတဗ္ဗံ- ဖြစ်ရာ၏။ ။ဟု—မိန့်မြွက်တော်မူပြီး၍၊—

အတ္တ ဒတ္တံ ပရတ္ထေန၊ ဗဟုနာပိ နဟာပယေ။
အတ္တဒတ္တမဘိညာယ၊ သဒတ္တပ္ပသုတော သိယာ။—

ဟူသော ဓမ္မပဒဂါထာ ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။ (အောက်၌အနက်ပေးခဲ့ပြီ။)

“ယောပန အာရဒ္ဓဝိပဿကော အဇ္ဇအဇ္ဇေဝါတိ ပဋိဝေဓံ ပတ္တယမာ
နော ဝိစရတိ။ တေန ဥပဇ္ဈာယာဒိဝတ္တာနိပိ ဟာယန္တူဝါ၊ မာဝါ။ အတ္တ
နော ကိစ္စမေဝ ကာတဗ္ဗံ” ။ ။၎င်းအဋ္ဌကထာ။

ဤကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို အာရဒ္ဓဝိပဿကပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်
အားထုတ်စေလို၍ ဝိမုတ္တိရသကျမ်းဆရာ ဆိုပေသည်။ ယခုကာလမှာမူ လူကိုမဆို
ထားဘိ၊ ပရိယတ်၊ ပတိပတ်နှင့်သာ ကာလကိုကုန်စေရမည့် ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းများ

ဖြစ်ပါလျက်၊ ပရိယာယ်၊ သြဘာနိမိတ် ဝိညပ်တို့ဖြင့် မအပ်မရာ ကြေးငွေ၊ ပိုက်ဆံ ရွာကြံ၍ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲကိုကျင်းပ၊ ရုပ်သေး တညဉ့်သွင်းနိုင်မှ နှစ်ညဉ့်သွင်းနိုင်မှ၊ ပြာသာဒ်ရထားတင်လှဲ၊ မျက်နှာကြက်သွင်းလှဲ ရမည်ဟု၊ ရဟန်းများပင် ဥးစီး၍ စီရင်၊ ရဟန်းများပင်ပွဲသွင်းကြ၊ ရေတွင်းတူးကြ၊ ကန်ဆည်ကြ စသည်ဖြင့် မအပ် မရာပြုလုပ်ကြသည့် အရာသာ များတော့သည်။ ဤကိုရည်၍ နန်းမဘော် တိုက် မဟာအောင်မြေဘုံစံ အုတ်ကျောင်း ဆရာတော် ဥးဘုတ်ထံသို့ သာသနာပိုင်က စေလွှတ်၍၊ နန်းမတော် တိုက်က ဥးပဉ္စင်းများ ဆေးလိပ် သောက်လှပါသည်။ တားမြစ် ဆုံးမတော်မူပါဟု၊ ဥးပဉ္စင်းတပါး လျှောက်သားသာရာ၊ ငါတိုက်က ပဉ္စင်းများ ဆေးလိပ်သောက်တာ နင်တို့သာသနာပိုင် ဗရားတည်သလောက် မဆိုး ဘူးဟု၊ အုတ်ကျောင်းဆရာတော် ဥးဘုတ် မြည်ဘုန် တောက် ကည်းလိုက်ကြောင်း ကို အဆင့်စကား ပြောကြ၏။

ထိုကဲ့သို့ မအပ်မရာကိုမရှာပဲ၊ အတ္တဒတ္တမထေရ်ကဲ့သို့လည်း၊ နေ့နေ့ညည၊ မင်္ဂုလိ ရအောင် အားထုတ်၍ နေသောသူ မဟုတ်သည်ဖြစ်လျှင်၊ ပြုပျက် ကွာအပ်သော စေတီတော်ကို အုတ်အင်္ကျီတေဖါထေး သုတ်လိမ်းခြင်းစသော သံဃာအားဖြစ်လာ သော စေတီတော်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းကိစ္စ၊ အာစရိယပဇ္ဇာယဝတ် စသော အာဘိ သမာစာရိကဝတ်တို့ကို မယုတ်စေကောင်း၊ သို့မူ ပင်ကိုယ်ကို ရနိုင်ကြောင်းကို-

အာဘိသမာစာရိကဝတ္တံဟိ ဝုရေဇန္တာယေဝ အရိယဖလာဒီနိ ဝဗ္ဘိကရေတိ၊ တသ္မာ အယံပိ အတ္တဒတ္တောယေဝ။ ။ ဟု - ရင်းအဋ္ဌကဏာ၌ မိန့်ဆို၏။ သို့မဟုတ် ပါဠာတောဝိဘင်း၌လည်း အာဒိဗြဟ္မစရိယကသီလ၊ ခန္ဓက၌ လာလော အာဘိ သမာစာရိကသီလကို ဖျက်၍ကား၊ ကရောက်ကရက် ဗရားတည်ခြင်း၊ ရေကန် ဆည်ခြင်း၊ ရုပ်သေး၊ ဇာတ်သဘင်ကျင်းပပွဲခံ၍၊ ဆရာ ဘုန်းကြီးပျံ့ကို ဝုဇော်သဂြိုဟ် ခြင်းများကို အားမကျသင့်ရာ။

ယခုဘဝ မင်္ဂုလိကိုရနိုင်လောက်သော သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒ၊ လမာဓိ၊ ဝီရိယ၊ သင်္က၊ သံဝေဂညှန် မဖြစ်မပေါ်လာ သေးသောကြောင့်၊ နောင်ရေး ပါရမီ ရင့်သန်ရုံ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံနေသော ရဟန်းဖြစ်လျှင်၊ စာပေကျမ်းဂန်ကို သင်အံ့ချပို့ကြည့်ရှုရာမှ ရသော သီလအကျင့်ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ စွမ်းနိုင်သမျှသော ဓုတင်ဖြင့် သီလကို တန်းဆာဆင်ယင်ခြင်း၊ သမထကိုဖြစ်စေ၊ ဝိပဿနာကိုဖြစ်စေ၊ တခုခုသော ပါရိ ဟာရိယကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရှိစေ၍၊ မိမိကိုယ်ကို အဘိုးမထိုက် မှန်းသိလောက်၊ ရိပ်မိလောက်အောင် အမြဲစီးဖြန်းခြင်း၊ သင်ရာ၊ ကျင့်ရာ၊ ပွားများ ရာကရမိ၊ သဘောကျရှိသော တရားစကားတို့ဖြင့် ရောက်လာသော တပည့်သံဃာ ဒါယဏာ၊ ဒါယိကာမ ပရိသတ်တို့ကို လိမ္မာယဉ်ကျေး၍၊ အဟိဒုလ္လဘ ရခဲလှစွာ သော သာသနာတော်တွင်း၌ လှူဖြစ်ရကျိုး နပ်အောင် ပြောဟော ဆုံးမခြင်း၊ ဤသို့လျှင်။ ။ “ကျမ်းဂန်ရှုကြည့်၊ သီလဖြည့်၍၊ ဆပ်လှည့်ရတင်၊ အလုပ်ဝင်နှင့်၊

သွန်သင်ဟောကြား၊ ဤငါးပါးသည်။ ။ တရားမဂ်ဖိုလ်ရင့်ကြောင်းတည်း” ။ ။
ဟူသောတရားငါးပါးတို့ကို ကြိုးစား၍ အားထုတ်ကျင့်ကြံအပ်၏။ ယင်းသို့ပါရမီ
ရင့်သန်ရုံ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံ၊ တန်းတန်းရိုးရိုးနေသော ရဟန်းပင် အဘန်ရှားပါးလှ၏။

လူထည်းမှာကား ဆိုဘွယ်ရာမရှိပြီ။ သို့ကလောက် တရားရှားပါး၍၊ ငါးကို
လောင်၊ ဘားကိုရိုက်၊ ယုန်ကိုလိုက်၊ ကြွက်ကိုတူး၊ ရူးချင်တိုင်းရူး၊ မိုက်ချင်တိုင်း
မိုက်၊ တုတ်ရိုက်၊ ဒါးထိုး၊ ကစားမျိုး အရက်သောက်၊ နောက်ချင်တိုင်း နောက်၍
နေကြသည့်လူထည်းမှာ ဒါနကိုပြု၍ သံသရာချည်လျားသည်။ ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါး
သီလတို့ကား၊ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းမဟုတ်ကုန်။ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလသည်
သာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းမှန်သည်ဟု ပြောဟောသူဆရာ၊ လိုက်နာသူ
ကပည့်၊ ဒက္ခာတို့ကား အံ့ဩဘွယ်ရာရှိစွာ။ ။ ဝိမုတ္တိရသ ကျမ်းကို စီရင်ပြုစုရင်း
ယောမင်းလည်း။ ။ “သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ။” ဤမဂ္ဂင်
သုံးပါးဖြစ်သော အာဇီဝဋ္ဌမက သီလတည်းဟူသော သီလကို ပဋ္ဌမ ကောင်းမွန်စွာ
စောင့်ရှောက်ရမည်။ လူတို့နှင့်စပ်ဆိုင်သော ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါး
သီလတို့ထက် ဤအာဇီဝဋ္ဌမက သီလသည်၊ မဂ္ဂင်သုံးပါးနှင့် တိုက်ရိုက် တိုက်ဆိုင်
မိသည်။ ။ ဒါန၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ ပတ္တိဒါန၊ ပတ္တာနုမောဒန၊ ဓမ္မဿဝဏ၊
ဓမ္မဒေသနာကုသိုလ်၊ ထိုမှတစ်ပါး မေတ္တာ အစရှိသော ကုသိုလ်များ ဖြစ်အောင်
အားထုတ်သော ဝီရိယ သတိ-ဝိဘက်တို့သည်၎င်း၊ လက္ခဏာယဉ်သုံးပါး၊ နာမ်
ရုပ်တို့၏ သဘာဝဓမ္မမှတစ်ပါး အခြားအရာများကို သိသောပညာသည်၎င်း မုချ
တိုက်ရိုက်မဂ္ဂင်မဖြစ်နိုင်၊ လျင်မြန်စွာ မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း မဟုတ်နိုင်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
မဟုတ်သော ဒါန၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ အစရှိသောကုသိုလ်တို့၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
ဟူသော ကံသည် အားနည်း၍ စေတနာဟူသောကံသာ အားကြီး၏။ ထိုစေတနာကံ
သည်လည်း သောတာပတ္တိ အစရှိသော မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါးဟူသော အကျိုး
မရှိ၊ ကာမ၊ ရူပတည်းဟူသော ဘုံသုံးပါးတို့၌ ပဋိသန္ဓေဟူသော အကျိုးသာ
ရှိသည်ဖြစ်၍ သံသရာမှ မလွတ်နိုင်။” ဟူသော စကားကိုပြောမှား ရေးသားမှား
လေသည်။ လျင်မြန်စွာ မဂ်ဖိုလ်ရစေလို၍ အဆိုသည်ရင့်မှောက်မှား၊ ရေးသားခဲ့
သော ထိုဝိမုတ္တိရသကျမ်းစကားကို အမှီပြု၍ “ဥပုသ်စောင့်ပျင်း၊ ကံရင်းကိုလှလှ
မယုံ၊ မေထုန်ကိုလည်း မခွါ၊ သုရာမေရယနှင့် မကင်း၊ ထမင်းလည်း ဆာတတ်၊
ပစ္စည်းလည်းခတ်ငတ်ငတ်၊ ရတတ်သော်လည်း သဒ္ဓါမဲ့၍ စေးနွဲ့သော လူနောက်
လူပေ၊ လူတာတေတို့က၊ ရောမအဟုတ်ကြီးလုပ်၍၊ ဒါန၊ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါး
သီလ စသော ကုသိုလ်ကို ဆုတ်ဖြတ်၍၊ သာသနာတော်ကို ပုတ်ခတ် ကြလေကုန်
သည်။” ပါရမီကုသိုလ် မဂ္ဂင်တရားကိုယ် တိုက်ရိုက်အဆိုပါမှ မဂ်ဖိုလ် အကျိုးကို
ရသည်ဟုဆိုသော စကားသည်၊ ငါးပါးချက် ကြိုက်တတ်သော ဥပုသ်ကြီးဘိုးလှ၏
စကားနှင့်တူ၏။

ရှေ့ဘို့တောင်လက် စမုန်းရှာကျောင်းတွင် ရှင်မည်ကိုဘိုးဇလိန္ဒ လူမည်ကိုဘိုးလှ
 ခေါ်ကြသော တောထွက် ဥျားရင်ကြီးတပါးသည်၊ ဗရားကို ဆွမ်းစား တင်သည့်
 အခါ၊ ငါးပိချက်ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ဟင်းများနှင့်တင်လှူသည်ကိုမြင်ကြ၍၊
 ရှင်ငယ်လူငယ်တို့က ဘိုးလှ ဘဲ့ ကြောင့် ငါးပိချက်ကို ချန်ထားသနည်း မေးကာလ၊
 နောက်ဘဝအကျိုးပေးသည့်အခါ ငါးပိချက်ဆန်မည်ကို ကြောက်လို့မလှုပ် ချန်
 ကားသည်ဟု ဆိုသော တောထွက် ဥျားရင်ကြီး ဘိုးလှ၏ ပာဏာသာဌေယျ စကား
 ကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ဒါန၊ ငါးပါးသီလစသည်၌ တိုက်ရိုက် အဆိုပါကိုသာ ယူသကဲ့
 သို့၊ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ၌လည်း တိုက်ရိုက် အဆိုပါသည်ကိုသာယူလျှင်၊ မယာ
 လည်းနေရာ၊ ထန်းရေအရက်လည်းသောက်ရာ၊ ညဉ့်စာထမင်းလည်းစားရာ၊ ပွဲသဘင်
 လည်း ကြည့်ရှုရာ၊ ပန်းနွဲ့သာလည်း လိမ်းကျံရာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဗျာပါဒကိုလည်း ဖြစ်စေရာ၊
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူကိုလည်း ယူရ၏ ဟု အဓိပ္ပာယ်ကျ၏။ သို့ပါလျက်ကို သည့်ထက်
 ဝန်လေးလှသော ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးသီလများထက်ပင် ကောင်းမြတ်သည်ကို ပြော
 ဆိုရေးသားခြင်းသည် အမှားကြီးစင်စစ်တည်း။

ရဟန်းတို့မှာ သရက်ပင်ကို စည်းခြံကာရံ၍ စောင့်ရှောက်မှသရက်ခါးကို ခိုးသူ
 မဖျက်ဆီးသကဲ့သို့၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို စောင့်ရှောက်ခြင်း ဣန္ဒြိယ
 သံဝရ သီလတည်းဟူသော စည်းခြံကာရံ၍ စောင့်ရှောက်မှ ပါတိမောက္ခ သံဝရ
 သီလ ကြာရှည်တည်နိုင် လုံခြုံနိုင်သည်ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ မိန့်ချက်ကို-

ပါတိမောက္ခပျစိရဋ္ဌံ၊ ဣန္ဒြိယေသု အသံဝုဋ္ဌံ။
 ဂါဝေါစောရာစ ဟညန္တိ၊ သာဘံ ဂါမံဂ ဝေဝုဋ္ဌံ။

(အနက်ရဘွဲ့စီသော ရစနာဂါထာအနက်နှင့် တကွ ပရမတ္ထသရူပဘေဒနိကျမ်း
 သီလခန်းမှာ ပါလေပြီ။)

လူတို့မှာလည်း ဣန္ဒြိယသံဝရအရာ၌တည်၍ အခြံအရံမည်သော ပိသုနဝါစာ၊
 ဖရုသဝါစာ၊ ဗျာပါဒပါစောင့်ရှောက်မှ ပါဏာတိပါတလုံခြုံနိုင်သည်။ အဘိဇ္ဈာကို
 ပယ်နိုင်ပါမှ အဒိန္နာဒါနံ၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရလုံခြုံနိုင်သည်။ သမ္မပ္ပလာပ၊ အဘိဇ္ဈာ
 ဗျာပါဒတို့ပါ လုံခြုံမှု မုသာဝါဒလုံခြုံနိုင်သည်။ သုရာပါနကိုရှောင်မှ သိက္ခာပုဒ်
 အလုံးစုံလုံခြုံနိုင်သည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမရှိမှ ငါးပါးသီလလုံခြုံနိုင်သည်။ ဤသို့ငါးပါး
 သီလ ဂရုဓမ္မကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်သောသူတော်ကောင်းတို့မှာ၊ ဒုစရိတ်
 ဆယ်ပါးလုံးစင်ကြယ်၍ သုစရိတ်ဆယ်ပါးကုန် ပြည့်စုံတော့သည်။ ဤငါးပါးသီလ
 ဂရုဓမ္မကိုစောင့်ရှောက်ရာ၌၊ ငါတို့ ဗရားအလောင်းတော် ကုရုတိုင်း၌ ကုရုမင်းဖြစ်
 ၍ ဂရုဓမ္မငါးပါးကို လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်ကြသော သူတော်ကောင်း တကျိပ်
 တယောက်တို့ စောင့်ရှောက်ပုံကို နည်းယူဘွယ်ကောင်းလှ၏။

ရာဇာမာတာ မဟေသီစ၊ ဥပရာဇာ ပုရောဟိတော။
ရုဇ္ဈကော သာရသီ သေဋ္ဌိ၊ ဒေါဏော ဒေါဝါရိကော တထာ။
ဂဏိကော ဒသဇနာ၊ ဂရုဓမ္မေ ပတိဋ္ဌိတာ။

တကျိပ်တသောက် မာဓိကာဇာတ်ဂါထာ။ . .

“ဂဏိကုပ္ပလ၊ ပုဏ္ဏဒေါဝါ၊ ဒေါဏာမောဂ္ဂလိ၊ သေဋ္ဌိသာရိတည်း၊ သာရထိ
နုရုဒိ၊ ရုဇ္ဈက်ကမ္မော၊ ပုရော ကဿပါ၊ ဥပရာ အာနန်၊ စသုံးတန် မှတ်ရန်မခဲပြီ။”
ဇာတ်ပေါင်းလင်္ကာ။ ။ ကျယ်ဒံစိုး၍ မာတိကာ ဇာတ်ပေါင်း တို့ကိုသာ ပြု
လိုက်သည်။

တနည်းလည်း “စတုဟိ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတော ယထာဘတံ နိက္ခိတ္တော
ဧဝံ နိရယေ။ ကတမေဟိ စတုဟိ။ အတ္တနာစ ပါဏာတိပါတီ ဟောတိ၊ ပရဉ္စ
ပါဏာတိပါတေ သမာဒါပေတိ။ ပါဏာတိပါတေစ သမနုညော ဟောတိ။ ပါဏာ
တိပါတဿ စ ဝဏ္ဏံ ဘာသတိ။ ဣမေဟိခေါ ဘိက္ခဝေ စတုဟိ ဓမ္မေဟိ သမန္နာ
ဂတော ယထာဘတံ နိက္ခိတ္တော ဧဝံ နိရယေ။” ဟု— စတုက္ကင်္ဂတ္ထရ ပါဠိတော်၌
ဟောတော် မူအပ်သော လေးပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပါဏာတိ ပါတကို
ပယ်ရှား၍—

“စတုဟိ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မေဟိ သမန္နာဂတော ယထာဘတံ နိက္ခိတ္တော ဧဝံ သဂ္ဂေ။
ကတမေဟိ စတုဟိ။ အတ္တနာစ ပါဏာတိပါတာ ပဋိဝိရတော ဟောတိ။ ပရဉ္စ
ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိယာ သမာဒါပေတိ။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိယာစ
သမနုညော ဟောတိ။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိယာစ ဝဏ္ဏံ ဘာသတိ။ ဣမေဟိ
ခေါ ဘိက္ခဝေ။ လ။ ဧဝံ သဂ္ဂေ။”

ဟု-၎င်း၌ ဟောတော်မူအပ်သော လေးပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် စောင့်
ရှောက်ဆောက်တည်ကျင့်သုံးပါမှ ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ သီလ ကောင်းစွာ
လုံခြုံနိုင်သည်။ အဒိန္နာဒါန် စသည်၌လည်း ထို့ အတူတည်း။ ဤသို့လျှင် ငါးပါး
သီလကို အပါးနှစ်ဆယ် ပြည့်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်မှ ကောင်းမွန်စွာ လုံခြုံနိုင်
သည်။ ထို့ အတူ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလကို အပြားသုံးဆုံနှစ်ပါးပြည့်အောင် သုစရိတ်
ဆယ်ပါးကို အပြားလေးဆယ်ပြည့်အောင် စောင့်ရှောက်ကျင့်သုံးနိုင်မှ ကောင်းမွန်
စွာ လုံခြုံနိုင်သည်။ ငရဲကျလွတ်၍ လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်သည်။ ဤ
ငါးပါးသီလ, အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ, သုစရိတ်သီလ သုံးမျိုးတို့သည် စည်းစောင်ရန်း
အရံအကာ အခြေအမြစ်နှင့်တကွ စောင့်ရှောက်မှ လုံခြုံနိုင်သည်ဖြစ်၍ တံမျိုးကို
စောင့်ရှောက်လျှင် သုံးမျိုးလုံးပါတော့သည်။ ခါးဝတ် ပုဆိုးကဲ့သို့ အမြဲကျင့်သုံး
ရသောသီလမျိုးအရိုးချည်းသာတည်း။ အဆန်းကြီးမမှတ်လင့်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာဥ
ကာလ မဟာသမ္မတမင်း၊ ထိုထို စကြာဒုတေးမင်း၊ ကုရုရာဇ်မင်း အစရှိသော

အရိယမေတ္တိ- ဟူသည်ကား။ ပဉ္စသီလမေတ္တ- ငါးပါးသီလတရား၌။ ဌိတော- တည်သော။ ယိသစ္စံ- ထိုစကားမှန်၏။ ပဉ္စသီလံ- သည်။ အရိယာနံ- တို့သည်။ ကန္တတ္တာ ပိယတ္တာ- ချစ်နှစ်သက်အပ်သောကြောင့်။ အရိယမေတ္တာနာမ- မည်၏။ ဟိသစ္စံ- မှန်၏။ ဘဝန္တရဂတာပိ- ဘဝ တပါးသို့ရောက်ကုန်သော်လည်း။ အရိယာ- တို့သည်။ တံ- ထိုငါးပါးသီလကို။ နဝိဇဟန္တိ- ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ရိုးမရှိ ကြကုန်။ ။(ဤကားအဋ္ဌကထာအနက်)

ထိုသို့ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ သီလရိုးတည်ပြီးမှ၊ တိုးတက်၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဘို့ရာ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ ဒါန၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းများကို ဟောကြားပညပ်တော်မူကြလေသည်။ ဤမှာဘက်ကမ်းပမာ ဘဝခန္ဓာ သံသရာကို အပြစ်မြင်၍ ဘဝခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းရာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လို၍ ပြုကျင့် သမျှသော ထိုဒါန၊ ငါးပါးသီလ စသော ပါရမီကုသိုလ်တို့၌ ပါသော စေတနာကံ၊ မဂ္ဂင် လေးပါး၊ ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ငါးပါး၊ ခြောက်ပါး၊ ခုနစ်ပါးဟူသော စေတနာ သမ္ပယုတ္တကံ၊ ဤအလုံးစုံတို့သည် အကျိုးအဆုံး၊ ဘဝခန္ဓာ သံသရာမတိုးမီ လမ်း ကြား၌၊ ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိ အကျိုးကိုပေးပြီး၍၊ ဘဝခန္ဓာ သံသရာရဟတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ကိုဖြတ်၍၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင် လေတော့ သည်။ ထို့ကြောင့်-

ကပ္ပေစ သတသဟဿ၊ စတုရောစ အသင်္ခယေ။

တ္ထန္တရေ ယံ စရိတံ၊ သပ္ပိတံ ဗောဓိပါစနံ။-

ဟူ၍ စရိယာပိဋကပါဠိတော်တွင်ဟောတော်မူသည်။

ကပ္ပေစ သတသဟဿ-ကမ္ဘာတသိန်းပို့ပတ်လုံး၎င်း။ စတုရောစ အသင်္ခယေ- လေးအသင်္ချေပို့ ပတ်လုံး၎င်း။ တ္ထန္တရေ- ဤလေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း အပွား၌။ ယံ- အကြင်သုံးပါးစရိယ စာဂငါးလီ ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ် ကို။ စရိတံ- ကျင့်အပ်ခဲ့ဘူးပြီ။ သပ္ပိတံ- ထိုအလုံးစုံသော သုံးပါးစရိယ၊ စာဂငါးလီ ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်၊ အကျယ် သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္ပပ္ပဓာန်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဣန္ဒြေ့၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်အားဖြင့် ဌာနခုနစ်ပါး၊ ဟုရားကိုယ် တဆုံးလေးတည်၊ အမည်သုံးဆုံခုနစ်ပါး၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား၊ အကြွင်းမဲ့အားဖြင့်၊ ဝိဝဋ္ဌနိဿိတပါရမီ လောကီကုသိုလ် သပ္ပာရသ၊ စေတသိက် အဋ္ဌတိ သ စိတ္တုပ္ပါဒ် တရားအပေါင်း သည်။ ဗောဓိပါစနံ- ဗကတူပန်သျှ ပစ္စယသက္ကိဖြင့် အရှိန်မေး၍ လေးပါးသော မဂ်ဉာန်၊ သဗ္ဗညုတဉာန်တို့ကို ရင့်သန်စေတတ်သည်ချည်းတည်း။

ပဇ္ဇေကမုဒ္ဓါ၊ အဂ္ဂံသဘဝက၊ ပဟာသဘဝက၊ ပကတိသဘဝကတို့၏ ပါရမီကုသိုလ် လည်း ထို့အတူပင်၊ ပဇ္ဇေကပောပိဉာန်၊ သဘဝကပောပိဉာန်ကို ရင့်သန်စေတတ်၊ ပကတူပန်သျှပစ္စည်းတပ်၍ အကျိုးပေးတက်သည်ချည်းတည်း။

ယင်းသို့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်အောင်ပို့ဆောင် တတ်သော်လည်း၊ အဝိဇ္ဇာ မကင်းသော အလောင်းတော်တို့သန္တာန်၌ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဘဝခန္ဓာမဆုံးခင်၊ သံသရာမတုံးခင်၊ ပဋိသန္ဓေပဝတ္တိတို့၌ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း စသော ဘေးဒုက္ခ အပေါင်းတို့၏ စုဝေးရာ၊ ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိအကျိုးကို ပေးဥျးမည်ဖြစ် သောကြောင့်၊ ဝိပဿနာဉာဏ် ဆယ်ပါးတို့တွင်၊ ငါးခုမြောက် အာဒိနဝါနုပဿနာ ၌။ ။ ဥပ္ပါဒေါဘယံ၊ ပဝတ္တိဘယံ၊ နိမိတ္တိဘယံ၊ အာယုဟနာဘယံ၊ ပဋိသန္ဓိဘယံ။ ။ စသော တဆဲ့နှစ်ဝါရတို့ဖြင့် အာဒိနဝါနုပဿနာဉာဏ် တရားရှစ်ဆယ်ကို အကျယ် ဝေဘန်ရာ၌၊ အာယုဟနာ- နောင်ပဋိသန္ဓေ နေရာကြောင်းဖြစ်သော ဤဘဝကံ သည်။ ဘယံ- ကြောက်မက်ဘွယ်ရာသော ဘေးတည်း။ ဟု- ဝိပဿနာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရှုမြင်သည်ဟု လာ၏။ ။ ထိုပါရမီကုသိုလ်သည် ဘဝခန္ဓာ သံသရာမဆုံး ခင်၊ ဝဋ်ဒုက္ခကျိုးကိုပင် ပေးတတ်သော်လည်း။-

“အပ္ပကံ ပဏ္ဍမုဋ္ဌိဒါနကုသလံဝါ ဟောတု၊ မဟန္တံ ဝေလာမဒါနကုသလံဝါ” ။ - စသည်ဖြင့် ရှေးအောက်က ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း၊ သာဝကဗောဓိ၊ ပစ္စေကဗောဓိ၊ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်တတ်သောကြောင့်၊ ကြောက် လည်းကြောက်အပ်၏၊ ပြုလည်းပြုအပ်၏၊ ကြောက်လျက်နှင့်ပင် ပြုရမည်ဆိုလိုသည်။ သို့မှ ဝဋ်ဒုက္ခအလျင်ကို လျင်မြန်စွာဖြတ်၍၊ ဝဋ်ဒုက္ခကင်းပြတ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန် စွာရောက်စေနိုင်သည်။ လောကုပမာကား၊ သမုဒြါပြင်ကျယ် ပင်လယ်ရေကြော ၌၊ သံသဘောနစ်မြုပ်ရာတွင် ဆင်သေကောင်ပုပ်ကို တွေ့သောသူသည်၊ နံနံရံ၊ ရံနှင့် ပင်၊ တက်စီး၍၊ ကမ်းနီးရောက်အောင် အားဆောက်ကြိုးကုတ်၊ ယက်ပုတ် လှော် ခတ်သွားသကဲ့သို့၎င်း၊ ထုန်နာ ကျင်နာစွဲသော ရောဂီလူလိမ္မာသည်၊ ဆူးခေါင်းနက် ကဲသော မုတ်ဆေး နွားကျင်ပုပ်ဆေးခါးကြီးပြင်၊ ရောဂါပျောက်ရန် ဆေးကိုမမြင် သောကြောင့် အော့ချင်၊ အန်ချင်၊ ရှုံလျက်နှင့်ပင်၊ ကိုဆေးခါးကြီးကို တွင်တွင် စားသကဲ့သို့၎င်း၊ ထိုဝိဝဋ်နိဗ္ဗာန်သိတ လောကီ ပါရမီကုသိုလ်ကို ကြောက်လျက်နှင့်ပင် တွင်တွင် ပြုရသည်။ ။ ဤ ဝိဝဋ်နိဗ္ဗာန်သိတ လောကီ ပါရမီကုသိုလ် စိတ္တုပ္ပါဒ်မှ၊ စေတနာသမ္ပယုတ္တကံဟူ၍ အစစ်မရှိ။ ။ လောကီယေပိ ယထာယောဂံ၊ ဆမ္မိသုဒ္ဓိပု ဝိတ္တိယံ။ ။ ဟု- သင်္ဂြိုဟ်လာသည့်အတိုင်း၊ လောကုပ္ပရာ ပဂ်ဖိုလ်၏ အလောင်း အလျာဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ ဝိမုတ္တိရသကျမ်းကို ကြည့်ရှုသောသူတို့က၊ အာဇီဝ ဌမကသီလ စသည်၌ပါသော မဂ္ဂင်ကိုပင် ကံဟူ၍ မှတ်ဖတ်လျက်နေကြသောကြောင့် ၎င်း၊ စေတနာသမ္ပယုတ္တကံ ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည်။

ထိုကုသိုလ် စိတ္တုပ္ပါဒ်ဖြစ်ရာ၌ ဘယ်တရားကသာ၍ အားကြီးသည်ဟု ဆိုဘို့ရာ ပရိ၊ ဟေတု၊ အဓိပတိ၊ ဣမ္မ၊ အာဟာရ၊ ဣန္ဒြိယ၊ ဈာန၊ ပဂ္ဂ၊ တရားကိုယ်ရ-သာ ပစ္စည်းတို့သည်၊ မိမိ မိမိတို့၏ ပစ္စယုပ္ပန်ကို ကျေးဇူးပြုရာ၌၊ အသီးအသီး အားကြီးကြ သည်ပင်၊ သို့ဖြစ်ပါလျက်ကို၊ ဝိမုတ္တိရသကျမ်းဆရာက “မုချ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမဟုတ်

သော၊ ဒါန၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝံစွ အစရှိသောကုသိုလ်တို့၌၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော ကံသည် အားနည်း၍ စေတနာဟူသော ကံအားကြီး၏။ ထိုစေတနာကံသည်လည်း၊ သောတာပတ္တိအစရှိသော မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါးဟူသော အကျိုးမရှိ။ ကာမ ရူပ၊ အရူပတည်းဟူသော ဘုံသုံးပါးတို့၌ ပဋိသန္ဓေဟူသော အကျိုးသာရှိသည် ဖြစ် ၍၊ သံသရာစက်မှ မလွင်နိုင်။ ။ ဟု- ပြောဆိုရေးသားမိသည်ကား၊ မှားခြင်းကြီး မှားလေစွ။ ပေးလှူမဲ့၊ သဒ္ဓါမဲ့သောသူ၊ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးပျင်းသောသူ၊ မိစ္ဆာဆန်ဆန်၊ တာတေလံလူညံ၊ ပဉ္စင်းနန်း ရဟန်းကြားတို့ကို အားပေး ထောက်မ၊ လမ်းညွှန်ပြု၍ ငရဲသို့ တွန်းချရာရောက်၏။ မိမိက ပညာရှိဟု နိုင်ငံသိ အနွဲ့အပြား၊ ထင်ရှားကျော်စော ဂုဏ်အသရေ ရှိသောသူဖြစ်၍၊ မိမိရေးသားသော ကျမ်းကို ယုံကြည်စွာကြည့်ရှုသောပညာသမာဓိနုဿ လူ့ရှင်၊ ရဟန်းကြားတို့ကားဆန်းကြိုက် ကြ၍၊ စာအုပ်အဆိုပါ စကားကို ကြားကြားငုံ့မို့၊ သာသနာကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုကြ ရာ၊ နိဗ္ဗာန်ကောရီ၊ ဉာဏ်ထောက်လှမ်း၊ ကျမ်းဂန်သိကျမ်းသည့် စုံစမ်းဆင်ခြင်တတ် သော သဘောပဋိဘာန်၊ ပညာဉာဏ်ရှိသသူတို့ ကြားသဖြင့် နားမချမ်းသာလှ၍၊ ခုခံပြောဆိုကြလျှင် ဝိဝါဒစစ်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ပလင်းပစ်၊ တုတ်ရိုက်၊ အရပ်ရပ်မိုက် သမျှသည် ဝိမုတ္တိရသ တိုက်ခဲသော ရန်စစ်သာ ဖြစ်လေသည်။ ကျမ်းဆရာက ရန်တိုက်လိုသော စိတ်ယုတ်မာမရှိသော်လည်း၊ အမှားကိုဆိုဘိရကား၊ ရန်တိုက်ရာ ကျလေသည်။

၉၈-ဝိမုတ္တိရသကျမ်း၊ စကားဆိုသီးရင့် အနေမြင့်ခြင်းကြောင့် မှားယွင်း ချွတ်ချော်ချက်များ၊ ၎င်းကျမ်း၌ သံသရာမှ ထွက်လမ်းကို မပြည့်စုံသော ကျမ်းကိုးနှင့် အဆိုမှား၍၊ ကျမ်းပြည့်စုံအောင် ထုတ်ဘော် လမ်းပြသော ပါဠိတော်ပါဌ်အနက် အဆုံးအဖြတ်

စေတနာကံ- မဂ္ဂင်ကံနှစ်ပါးခွဲ၍ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ၌ စေတနာကံ အားနည်း၍ မဂ္ဂင်ကံအားကြီး၏ ဟူ၍၎င်း၊ စတုက္ကင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်ကို ကိုးကား၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ကံသည်သာ၊ စေတနာကံကို ကုန်စေတတ်၏ ဟူ၍၎င်း၊ ယောမင်းကြီးဆိုသော စကားလည်း အမှားစင်စစ်တည်း။

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာဟူသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါန်စက်ကွင်း သံသရာနယ်ပယ်တွင်း သို့ သတ်သတ်ဝင်သော ဝဋ္ဌနိဿိတ ပုညအပုည အာနေဉာဘိ သင်္ခါရ သုံးပါးကို စေတနာကံရော- စေတနာ သမ္ပယုတ် စိတ္တုပ္ပါဒ်ရော အကုန် ကြောက်အပ်၏။ ဘယ်လောက်ပင် ချမ်းသာသက်ရှည်သော လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ

အကျိုးပေးသော်လည်း မသေခင်ခဏမျှ ချမ်းသာသကဲ့သို့သင်ရ၏။ လက်စသတ် လျှင် သေပြတ် ပျက်စီးခြင်းစသော ဘေးထဲတွင် တဝဲလည်သည် အဆုံးမရှိအောင် ဆင်းရဲရသည်။ အဆိပ်ခပ်သော အမဲတုံးကိုကျွေး၍ စားရသောခွေးနှင့်တူ၏။

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာဟူသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ကွင်း သံသရာနယ်တွင်းက မလွတ်မကင်းသေးသော ဝိဝဋ္ဌနိဿိတ ပါရမီ ကုသိုလ် သင်္ခါရနှစ်ပါးကား၊ ဝဋ္ဌ ဒုက္ခအပြစ်ကိုမြင်သော ပညာဝိဇ္ဇာ ရှေ့သွားရှိသောကြောင့်၊ အဝိဇ္ဇာတဏှာဟူသော ဝဋ္ဌမြစ် အားနည်းသည်ဖြစ်၍ သံသရာနယ်ကမထွက်သေးခင်၊ ဘဝခန္ဓာကို ဖြစ်စေ တတ်သော်လည်း၊ ရတိုင်း၊ ရတိုင်းသော ဘဝခန္ဓာ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို တွယ်တာ ငြိကပ်ခြင်းမရှိ၊ ဖြတ်၍ဖြတ်၍ ထွက်လမ်းသို့ လိုက်လျက် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်၍ ဘဝခန္ဓာ ဝဋ္ဌသံသရာမှ မကြာလွတ်မြောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေ၏။ စစ် သည် တဘက်က ထက်ဝန်းကျင် သူပုန် တပ်သား ဝိုင်းထားထိုးပစ် သတ်ညှစ်မည်ခံနေရ သော သူရဲကောင်း စစ်ဗိုလ်သည်၊ ကိုယ်မှာ ဆောင်လျက်ပါသော လက်နက်ဖြင့် အတင်းထိုးပစ် ခုတ်ထွက်၍ ရန်သူ့ လက်မှ လွတ်လျက် အသက်ချမ်းသာရသကဲ့သို့ တည်း။ ထို့ကြောင့် ရှေးဆိုခဲ့ပြီးသော ပုပ်နံ့ပေး၍ ကမ်းရေးသို့၊ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်တတ်သော ဆင်သေပုပ်ကောင်ကို ဟောင်ဟောင်နံနံနှင့်ပင် တက်စီးကွယ် ကပ် လှော်ခပ်ယက်ကူး၍ သွားရသကဲ့သို့၎င်း၊ ထုံနာ၊ ကျင်နာကိုပျောက်ငြိမ်း ချမ်း သာစေတတ်သော မုတ်ကဲဆေး၊ နွားကျင်ပုပ် ဆေးခါးကြီးကို အော့အော့အန်အန် နံနံစော်စော်နှင့်ပင် သောက်မျိုရသကဲ့သို့၎င်း၊ ဝိဝဋ္ဌနိဿိတပါရမီကုသိုလ် ပညာဘိ သင်္ခါရ၊ အာနေဉ္ဇာဘိ သင်္ခါရနှစ်ပါးကို ဝဋ္ဌမပြတ်ခင် ဘဝခန္ဓာကို အကျိုးပေး မည်ကို ကြောက်လျက်နှင့်ပင်၊ ဘဝခန္ဓာဇာတ်သိမ်း၍ ငြိမ်းရေးရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက် ကြောင်း လမ်းကောင်း ခရီးကို တားဆီး ပိတ်ကွယ် အန္တရာယ် ပြု တတ် သော ကိလေသာတို့ကို တဒဂ် ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်တို့ဖြင့် သက်လျက်၊ သမုဇ္ဈော၊ ပဋိပ္ပဿဒ္ဓိ၊ နိဿရဏပဟာန်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ကတ်သော ကြောင့် တွင်တွင်ကြီးပြုအပ်၏။

ပါရမီအကုတ်အလိပ်သို့ ရောက်၍ ဗရားဖြစ်လှနိုးပါး ဝေဿန္တရာ ပင်းကရား သည်ပင် ကိုင်းလှပြည်သားတို့ ပုန်းကြ၍ နန်းက ချလျက် တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်ရ အောင်ပင် အလှူကြီးကို ဝေးသေး၏။ ဂဝေသိဆရာကြီးအမှူးရှိသော ပစ္ဆိမဘဝိက သီတင်းသည် ငါးရာတို့သည်၊ ပကတိငါးပါးသီလ၊ ဗြဟ္မစရိယ၊ ပဉ္စမငါးပါးသီလ၊ ဧကဘတ္တိက၊ ဆက္ကသီလတို့ကို စောင့်ရှောက် ဆောက်တည်ကြကုန်၏။ ငါးပါး သီလကို ဆောက်တည်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်၊ အကျွတ်ရသော ပဉ္စသိက္ခာပဒ သမာ ဒါနိယံ မခံသရ် စသည်တို့ဝတ္ထုသည်၊ ထေရထေရီ အပဒါနံ၊ ထေရထေရီဂါထာ ဝိမာနဝတ္ထု စသည်တို့၌ များစွာပင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဒါန၊ ငါးပါးသီလစသော စေတနာကံတို့သည် မဂ်ဖိုလ်ကျိုးကိုမပေးနိုင်၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလမှ ပေးနိုင်သည်ဟု

သာသနာတော်ကို ပုတ်ခတ်တော်လှန် မိစ္ဆာဆန်သော ဝိဝါဒ စကားကိုမပြော ဆိုမိကြစေလင့်။ သာသနာတော်ကို ဖျက်ဆီးလို အားနည်းစေလို၍ ထိုမိစ္ဆာဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကင်္ဍသာန်ကရောက် ပြောဆိုကြသော်လည်း၊ သာသနာတော် ကြည်ညို ကြသော သမ္မာဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်များက နားပါးမထောင် ပယ်ရှောင်သောကွင်း နှိပ်နင်း နှင်ထုတ်ကုန်ရာ၏။ သာသနာတော် ကရောက်ကရက်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုကြသော မိစ္ဆာဝါဒဟူသမျှ၌ ဤနည်းချည်းမှတ်။ ။ ထိုသင်္ခါရ သုံးပါးလောကီကံများမှာ စေတနာကံ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကံဟူ၍ အကဲ့အပြားမရှိ၊ ကမ္မက္ခယကံ ဟူ၍လည်းမရှိ၊ လောကုတ္တရာ အရိယမဂ်၌သာရှိသည်။ ထိုလောကုတ္တရာ၌ကား စေတနာကံသည် ၎င်း၊ စေတနာ သမ္ပယုတ္တကံ သည်၎င်း ကမ္မက္ခယကံ ပည်သည် ချည်းသာတည်း။ ဤအရာကို စတုက္ကင်္ဂတ္တရာပါဠိတော်ကမ္ပဝဂ်၌ -

“စတ္တာရိမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မာနိ မယာ သယံ အဘိညာ သန္တိကတွာ ပဝေဒိ တာနိ။ ကတမာနိ စတ္တာရိ၊ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ။ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ သုက္ကံ သုက္ကဝိပါကံ။ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှသုက္ကံ ကဏှသုက္ကဝိပါကံ။ အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ အကဏှ အသုက္ကံ အကဏှ အသုက္ကဝိပါကံ ကမ္မံ ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ ဣမာနိဝေါ ဘိက္ခဝေ စတ္တာရိ။ လ။ ပဝေဒိတာနိ။ ။ ပထမ သံဝိတ္တကမ္မသုတ်။

စတ္တာရိမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မာနိ မယာ သယံ အဘိညာ ။ လ။ ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ ကတမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ၊ ဣမာဘိက္ခဝေ ဧကေစ္စော သဗျာပဇ္ဇံ ကာယ သင်္ခါရံ အဘိသင်္ခရေတိ၊ ဝစီ၊ မနော၊ သော သဗျာပဇ္ဇံ ကာယသင်္ခါရံ အဘိသင်္ခရိတွာ၊ ဝစီ၊ ဝနော၊ သဗျာပဇ္ဇံ လောကံ ဥပပဇ္ဇတိ၊ တမေနံ သဗျာပဇ္ဇံ လောကံ ဥပပန္နံ သမာနံ သဗျာပဇ္ဇော ဖဿာ ဖုံသန္တိ၊ သော သဗျာ ပဇ္ဇေဟိ ဖဿေဟိ ဖုဠောသမာနော သဗျာပဇ္ဇံ ဝေဒနံ ဝေဒယတိ ဧကန္တ ဒုက္ခံ၊ သေယျထာပိ သတ္တာ နေရယိကာ၊ ဣဒံဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ၊ ကတမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ သုက္ကံ သုက္ကဝိပါကံ၊ ဣမာ ဘိက္ခဝေ ဧကေစ္စော အဗျာပဇ္ဇံ ကာယသင်္ခါရံ အဘိသင်္ခရေတိ၊ ဝစီ၊ မနော။ လ။ အဗျာပဇ္ဇံ ဝေဒနံ ဝေဒယတိ ဧကန္တသုခံ၊ သေယျထာပိ ဒေဝါ သုဘကိဏှာ၊ ဣဒံဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ သုက္ကံ သုက္ကဝိပါကံ။ ကတမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှ သုက္ကံ ကဏှ သုက္ကဝိပါကံ၊ ဣမာ ဘိက္ခဝေ ဧကေစ္စော သဗျာပဇ္ဇံပိ အဗျာပဇ္ဇံပိ ကာယသင်္ခါရံ အဘိသင်္ခရေတိ၊ ဝစီ၊ မနော။ လ။ သဗျာပဇ္ဇံပိ အဗျာပဇ္ဇံပိ ဝေဒနံ ဝေဒယတိ ဝေဂိကိဏှံ သုခဒုက္ခံ၊ သေယျထာပိ မနုဿာ ဧကေစ္စေဒေဝါ ဧကေစ္စေဝ ဝိနိပါတိကာ၊ ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှသုက္ကံ ကဏှသုက္ကဝိပါ ကံ။ ကတမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ အကဏှ အသုက္ကံ အကဏှ အသုက္ကဝိပါကံ ကမ္မံ

ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ တတြ ဘိက္ခဝေ ယမိဒံ ကမ္မံ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ။
တဿ ပဟာနာယ ယာစေတနာ၊ ယမိဒံ ကမ္မံ သုက္ကံ သုက္ကဝိပါကံ၊ တဿ ပဟာ
နာယ ယာစေတနာ၊ ယမိဒံ ကမ္မံ ကဏှသုက္ကံ ကဏှသုက္ကဝိပါကံ။ တဿ ပဟာ
နာယ ယာစေတနာ၊ ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ အကဏှ အသုက္ကံ အကဏှ
အသုက္ကဝိပါကံ ကမ္မံ ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ ဣမာနိခေါ ဘိက္ခဝေ စတ္တာရိ
ကမ္မာနိ မယာ။ပ။ပဝေဒိတာနိ။ ။ဒုတိယဝိတ္ထာရကမ္မသုတ်။

(စတ္တာရိမာနိ ပြာဟ္မဏ ကမ္မာနိ၊ အာရိသော တဘိယ သိခါမောဂ္ဂလာန
သုတ်လည်းနည်းတူ၊ သောဏကာယနသုတ်လည်းဟူ၏။)

စတ္တာရိမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မာနိ မယာ ။ပ။ ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊
ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ။ ဣဒ ဘိက္ခဝေ ဧကဇ္ဇော မာဘံရံ
ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတိ၊ ပိတရံ၊ အရဟန္တံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတိ၊ တဿ
ဂတဿ ပဒုဋ္ဌေန စိတ္တေန လောဟိတံ ဥပ္ပါဒေတာ ဟောဘိ၊ သံသော ဘိန္နော
ဟောဘိ၊ ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ။ ကဘမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ သုက္ကံ
သုက္ကဝိပါကံ။ ဣဒ ဘိက္ခဝေ ဧကဇ္ဇော ပါဏာဘိပါတာ ပဘိဝိရတော ဟောဘိ၊
အဒိန္နာ ဒါနာ၊ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရာ၊ မုသာဝါဒါ၊ ပိသုနာယ ဝါစာယ၊
ဖရုသာယ ဝါစာယ၊ သပ္ပပ္ပလာပါ ပဘိဝိရတော ဟောဘိ၊ အနာဘိဇ္ဈာလု
ဟောဘိ၊ အဗျာပန္နစိတ္တာ ဟောဘိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟောဘိ၊ ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ
ကမ္မံ သုက္ကံ သုက္ကဝိပါကံ။ ကဘမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှသုက္ကံ ကဏှသုက္က
ဝိပါကံ။ ဣဒ ဘိက္ခဝေ ဧကဇ္ဇော သဗျာပဇ္ဇိပိ အဗျာပဇ္ဇိပိ ကာယ သင်္ခါရံ
အဘိသင်္ခရေတိ။ပ။ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှသုက္ကံ ကဏှသုက္ကဝိပါကံ။
ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ အကဏှ အသုက္ကံ အကဏှ အသုက္ကဝိပါကံ ကမ္မံ
ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ တတြ ဘိက္ခဝေ ယမိဒံ ကမ္မံ ကဏှံ ကဏှဝိပါကံ။ပ။
ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ အကဏှ အသုက္ကံ အကဏှ အသုက္ကဝိပါကံ၊ ကမ္မံ
ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ ဣမာနိခေါ ဘိက္ခဝေ စတ္တာရိ ကမ္မာနိ ။ပ။ ပဝေဒိ
တာနိ။ ။စတုတ္ထသိက္ခာပဒသုတ်။

စတ္တာရိမာနိ ဘိက္ခဝေ ကမ္မာနိ မယာ ။ပ။ ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ကဏှံ
ကဏှဝိပါကံ၊ ဣဒ ဘိက္ခဝေ ဧကဇ္ဇော သဗျာပဇ္ဇိ ကာယသင်္ခါရံ အဘိသင်္ခ
ရေတိ ။ပ။ ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ အကဏှအသုက္ကံ အကဏှအသုက္ကဝိပါကံ ကမ္မံ
ကမ္မက္ခယာယ သံဝတ္တတိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ခယေ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာ
ကမ္မန္တော၊ သမ္မာအာဇီဝေါ၊ သမ္မာဝါယာမော၊ သမ္မာသံတိ၊ သမ္မာသမာဓိ၊
ဣဒံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ။ပ။သံဝတ္တတိ၊ ဣမာနိခေါ ဘိက္ခဝေ စတ္တာရိ ။ပ။ ပဝေဒိ
တာနိ။ ။ပဉ္စမ အရိယမဂ္ဂသုတ်။

(ဆဋ္ဌဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်လည်း နည်းတူ။ သတိသမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ၊ ဓမ္မပိစယ၊ ဝီရိယ၊ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓါ၊ သမာဓိ၊ ဥပေက္ခာဒ္ဓာမ္မောဇ္ဈင်္ဂါ၊ ဟု-ဆိုရသည်သာထူး၏။)

ဘိက္ခဝေ - ရဟန်းတို့။ မယာ - ငါသည်။ သယံ - ကိုယ်တိုင်။ အဘိညာ- အဘိညာယ-ထူးသောညာန်ဖြင့်သိ၍။ သစ္စိကတော-မျက်နှာကံပြု၍။ ပဝေဒ္ဓိတာနိ- ဟောကြားအပ် သိစေအပ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ-ကံတို့သည်။ ဣမာနိ စတ္တာရိ-ဤ ဆိုလတ္တံ့ သောလေးပါးတို့တည်း။ ကတမာနိ စတ္တာရိ-အဘယ်လေးပါးတို့နည်း။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ကဏှ-မည်းညစ်သော။ ကဏှဝိပါကံ - မည်းညစ်သော အကျိုးရှိ သော။ ကမ္မိ-ကံသည်။ အတ္ထိ-ရှိ၏။ သုက္ကံ-ဖြူစင်သော။ သုက္ကဝိပါကံ-ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော။ ကမ္မိ-ကံသည်။ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ကဏှသုက္ကံ-မည်းညစ်ဖြူစင်ရောသော။ ကဏှသုက္ကဝိပါကံ-မည်းညစ်ဖြူစင်သော အကျိုးရှိသော။ ကမ္မိ-သည်။ အတ္ထိ-၏။ အကဏှ အသုက္ကံ-မမည်းမဖြူသော။ အကဏှ အသုက္ကဝိပါကံ - မမည်း မဖြူသော အကျိုးရှိသော။ ကမ္မိ-သည်။ အတ္ထိ-၏။ ကမ္မိ-ယင်းစတုတ္ထကံသည်။ ကမ္မက္ခယာယ- လောကီကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၊ ကုန်ပျောက်ပျက်စီး၊ သံသရာ ခရီးဆုံးခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ-ဖြစ်၏။ ဝါ-ယံကမ္မိ-အကြင်ကံသည်။ ကမ္မက္ခယာယ-ခြင်းငှါ။ သံဝတ္တတိ- ၏။ အကဏှ အသုက္ကံ-သော။ အကဏှ အသုက္ကဝိပါကံ-သော။ တံကမ္မိ-ထိုကံသည်။ အတ္ထိ-ရှိ၏။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ မယာ-သည်။ ပ။ ဣမာနိ-ဤ စတ္တာရိ-ဤလေးပါးတို့ လျှင်တည်း။ ။ပထမသုတ်နက်။

ဘိက္ခဝေ-တို့။ ကဏှ-သော။ ကဏှဝိပါကံ-သော။ ကမ္မိ-ကံဟူသည်။ ကတမဉ္စ- အဘယ်ကံနည်း။ ဘိက္ခဝေ-တို့။ ဣဓ-ဤလောက၌။ ဧကဇ္ဇော-အချို့ သောလူမိုက် သည်။ သဗျာပဇ္ဇိ-အပြစ်ရှိသော။ ကာယသင်္ခါရံ- ကိုယ်ဖြင့်ပြုအပ်သော ကာယ ဒုစရိတ်ကံသုံးပါးကို။ အဘိသင်္ခရောဘိ-ပြုလုပ်အားထုတ်ပေါင်းစု၏။ သဗျာပဇ္ဇိ- သော။ ဝစီသင်္ခါရံ-နတ်ဖြင့်ပြုအပ်သော ဝစီဒုစရိတ်ကံလေးပါးကို။ အဘိသင်္ခ ရောတိ-၏။ သဗျာပဇ္ဇိ-သော။ မနောသင်္ခါရံ-စိတ်ဖြင့်ပြုအပ်သော မနောဒုစရိတ် ကံသုံးပါးကို။ အဘိသင်္ခရောကိ-၏။ သော-ထိုသူမိုက်သည်။ သဗျာပဇ္ဇိ-သော။ ကာယသင်္ခါရံ- ဝစီသင်္ခါရံ-မနောသင်္ခါရံ- ကို။ အဘိသင်္ခရိတော- ပြုလုပ်အားထုတ် ဆည်းပူးမိသောကြောင့်။ သဗျာပဇ္ဇိ-ဆင်းရဲခြင်းရှိသော။ လောကံ-ကံဘဝသို့။ ဝါ-၌။ ဥပပဇ္ဇတိ-ကပ်ရောက်ရ၏။ ဝါ-ဖြစ်ရ၏။ သဗျာပဇ္ဇိ-သော။ လောကံ- ၌။ ဥပပဇ္ဇံ-ဖြစ်ရသည်။ သမာနံ-ဖြစ်သော။ တမေနံ-ထိုသူမိုက်ကို။ သဗျာပဇ္ဇာ- ဆင်းရဲနှင့်တကွဖြစ်ကုန်သော။ ဖဿာ- ဝိပါကံအတွေ့တို့သည်။ ဖုသန္တိ-ကောထိန္ဒိပ စက်ကုန်၏။ သော-ထိုသူမိုက်သည်။ သဗျာပဇ္ဇေဟိ-ကုန်သော။ ဖဿေဟိ-တို့သည်။ ဖုဠော-ကောထိန္ဒိပစက်အပ်သည်။ သမာနော ဖြစ်ရကား။ သဗျာပဇ္ဇိ-ညှဉ်းဆဲခြင်း နှင့်တကွဖြစ်သော။ ဧကန္တဒုက္ခံ- ချမ်းသာမတက် သက်သက်ဆင်းရဲသော။ ဝေဒနံ- ဝိပါကံဝေဒနာကို။ ဝေဒယကိ-ခံစားရ၏။ ဝေယျထာပိ-အဘယ်သတ္တဝါတို့နည်း။

နေရယိကား ငှဲပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော။ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့တည်း။ ဘိက္ခုဝေ- တို့။
ဣဒံ- ဤကံကို။ ကဏ္ဍိ- သော။ ကဏ္ဍဝိပါကံ- သေဝံ။ ကမ္မံ- ကံဟူ၍။ ဝုစ္စတိ- ဆိုအပ်
၏။ ။(အချို့ပါဠိတော်၌၊ သဗျာဗဇ္ဇံ ဟု ဗထက်ခြိုက်၊ စျမ္ပင်ဆွဲတို့နှင့် ပါဠိရှိ၏။)

“သဗျာဗဇ္ဇန္တိ သဒေဝါသံ။ သဗျာဗဇ္ဇံ လောကန္တိ သဒုက္ခံ။ သဗျာဗဇ္ဇာ
ဖဿာတိ သဒုက္ခာ ဝိပါကဖဿာ။ သဗျာဗဇ္ဇံ ဝေဒနံ ဝေဒယတိတိ သဗာဓံ
ဝိပါကဝေဒနံ ဝေဒယတိ။ သေယျထာပတိတိ နိပါတော။ တေန နေရယိက
သတ္တေ ဒဿေတိ။ အညေပန သရိက္ခကာနာသ နတ္ထိ။” (၎င်းအဋ္ဌကထာ)

ဘိက္ခုဝေ- တို့။ သုက္ကံ- သော။ သုက္ကဝိပါကံ- သော။ ကမ္မံ- သည်။ ကတမဉ္စ-
အဘယ်နည်း။ ဘိက္ခုဝေ- တို့။ ဣဒံ- ဤလောက၌။ ဧကစ္စော- အချို့သော လူလိမ္မာ
သည်။ သဗျာဗဇ္ဇံ- အပြစ်မရှိသော။ ကာယသင်္ခါရံ- ကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သော ကာယ
သုစရိတ်သုံးပါးကို။ အဘိသင်္ခရေတိ- ပြုလုပ်အားထုတ်ဆည်းပူး၏။ ။(ရှေးနည်း
ကိုမိမိအနက်ပေးလေ)။ ။သုဘကိဏ္ဍာ- သုဘကိဏ္ဍာဘုံသားဖြစ်ကုန်သော။ ဒေဝါ-
ဗြဟ္မာတို့တည်း။ ။မနုဿာစ- လူတို့သည်၎င်း။ ဧကစ္စော- အချို့ကုန်သော။ ဒေဝါစ-
ကာမာဝစရ နတ်တို့သည်၎င်း။ ဧကစ္စော- အချို့ကုန်သော။ ဝိနိပါတိကာစ- ဝေမာနိ
က ပြိတ္တာတို့သည်၎င်းတည်း။ ။ထူးရာ၌အနက်။

ဘိက္ခုဝေ- တို့။ ယံကမ္မံ- သည်။ ကမ္မက္ခယာယ- ငှါ။ သံဝတ္တတိ- ၏။ အကဏ္ဍအသုက္ကံ-
သော။ အကဏ္ဍ အသုက္ကဝိပါကံ- သော။ တံကမ္မံ- ထိုကံသည်။ ကတမဉ္စ- အဘယ်
နည်း။ ဘိက္ခုဝေ- တို့။ တတြ- ထိုဆီ၌ပြီးသော ကံသုံးပါးတို့တွင်။ ကဏ္ဍိ- သော။
ကဏ္ဍဝိပါကံ- သော။ ယံဣဒံကမ္မံ- အကြင်အကုသိုလ်ကံသည်။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ တဿ-
ထိုအကုသိုလ်ကံကို။ ပဟာနာယ- ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ။ ယာစေတနာ- အကြင်ဖြစ်
ပေါ်လာသော လောကုတ္တရာမဂ်စေတနာသည်၎င်း။ သုက္ကံ- သော။ သုက္ကဝိပါကံ-
သော။ ယံဣဒံကမ္မံ- အကြင်လောကီကုသိုလ်ကံသည်။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ တဿ- ထိုလောကီ
ကုသိုလ်ကံကို။ ပဟာနာယ- ငှါ။ ယာစေတနာ- အကြင် ဖြစ်ပေါ် လာသော
လောကုတ္တရာ မဂ်စေတနာသည်၎င်း။ ကဏ္ဍသုက္ကံ- သော။ ကဏ္ဍသုက္ကဝိပါကံ- သော
ယံဣဒံကမ္မံ- အကြင်မိဿကကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံသည်။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ တဿ- ထိုမိဿက
ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံကို။ ပဟာနာယ- ငှါ။ ယာစေတနာ- အကြင် ဖြစ်ပေါ်
လာသော လောကုတ္တရာ မဂ်စေတနာသည်၎င်း။ အတ္ထိ- ရှိ၏။ ဘိက္ခုဝေ- တို့။ ဣဒံ- ဤ
လောကီကံ သုံးမျိုးကို ပယ်ချိုး ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ ဖြစ်ပေါ်လာသော မာ၌ရှိသော
စေတနာကံကို။ ။ဝုစ္စတိ၌စပ်။ ။ယံကမ္မံ- သည်။ ကမ္မက္ခယာယ- ငှါ။ သံဝတ္တတိ-
ဖြစ်၏။ အကဏ္ဍအသုက္ကံ- သော။ အကဏ္ဍအသုက္ကဝိပါကံ- သော။ တံကမ္မံ- ထိုကံ
ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ- ၏။ ။ဒုတိယသုတ်နက်။ ။တတိယသုတ်လည်းနည်းတူပင်။ (သီ
ခါမောက္ခလာနပုဏ္ဏားကို ဟောသောကြောင့် အာလုပ်ပုဂံသာထူးပြား၏။)

မနေသင်္ခါရံဟူသည်ကို၊ စိတ္တသင်္ခါရံဟု ရေးမိလေ၏။ ကမ္မက္ခယ ကံကိုလည်း မဂ္ဂင် နှစ်ပါးသာ ရှိသည်ဟု ဆိုမှားရေးမှားလေ၏။ လောကီကာမာဝစရ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလကိုပင် အကဏှအသုက္က၊ အကဏှ အသုက္ကဝိပါက၊ ကမ္မက္ခယကံကဲ့သို့ အလွန် မြောက်ပင့်၍ ဆိုမှား ရေးမှားလေ၏။

ဒုတိယသုတ်ကို အသေအချာ ကြည့်ရှုပါမူကား၊ မြုပ်ထားသော ပေယျာလကို လည်း စေ့စုံသေချာစွာ ဘော်တုတ်လေရာ၏။ ကမ္မက္ခယကံဟူသည် လောကုတ္တရာ မဂ်၌ ရှိသော စေတနာ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ ဤအုဂ္ဂတ္တိရံ ပါဠိတော်၌ တိုက်ရိုက်လာသော တဆဲ့ခြောက်ပါးတည်းဟု သိလေရာ၏။ အဋ္ဌသာလိနီ အဆိုကို မှတ်မိမူကား၊ မနေကံသုံးပါးနှင့်တကွ တဆဲ့ကိုးပါးဟု သိလေရာ၏။

“ဂုတ္တမိ ဧကမေမ္မ၊ ယေခမ္မာ ဧကလက္ခဏာ ဧကစိ။ ဂုတ္တာ ဘဝန္တိ သဗ္ဗေ၊ သောဟာ ရော လက္ခဏောနာမ” ။ ။ ဟူသော နေတ္တိပါဠိတော်များကို မှတ်သားမိပါမူကား၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မပ္ပဓာန်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်ဟူသော ကျန် ဗောဓိပက္ခိယ တရား နှစ်ဆဲ့နှစ်ပါးနှင့်တကွ၊ လေးဆဲ့တပါးဟု သိလေရာ၏။ ပဋ္ဌာန်းပါဠိကော်ဥပနိဿယ၊ ကမ္မပစ္စည်းတို့ကို ကြေကြေမှုမှု သဘောကျပါမူကား မဂ်လေးပါး စိတ္တုပ္ပုဒ်အလုံး စုံပင် ကမ္မက္ခယကရ ကံချည်းသာတည်းဟု သိလေရာ၏။ ။ လောကီယေပိ ယထာ ယောဂံ၊ ဆဗ္ဗိသုဒ္ဓိပ္ပဝတ္တိယံ။ ။ ဟူသော သင်္ဂြိုဟ်ကို၎င်း၊ သရဏဂုံတည်သည်မှစ၍ သောတာပတ္တိမဂ်ရှေ့ ဂေါတြဘူမိတ်တိုင်အောင်၊ ဝိဝဇ္ဇပက္ခိတည်သော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ သောတာပတ္တိဖလသစ္ဆိကိရိယာယ ပတိပန္နပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။ ဟု-ဘုဉ်း ဆိုသော ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ် အဋ္ဌကထာကို၎င်း၊ ဆုမ်းတစွန်းလှ၍၊ ပန်းတပိုင်လှ၍၊ ဆီမီးတခွက်လှ၍၊ ရေတအိုးတခွက်လှ၍၊ ဝတ်ပန်းပုဆိုးတဖြတ်လှ၍၊ အပေါ်ရုံပုဆိုး တပိုင်းလှ၍၊ မဂ်ဖိုလ်ရကြသော ဝတ္ထုသက်သေ၊ တံငါလုပ်ရင်း ငါးမျှားချိတ် ကိုချ၍၊-

န တေန အရိယော ဟောတိ၊ ယေန ပါဏာနိ ဟိံသတိ။
အဟိံသာ သဗ္ဗပါဏာနံ၊ အရိယောတိ ပဂုစ္စတိ။-

ဟူသော တရားဂါထာတပုဒ်ကိုနာရ၍၊ မဂ်ဖိုလ်ရသော အရိယ တံငါသည် ဝတ္ထု။ ဝိသာခါ အလှူပေးရာ မနေသာ၍ တရားဝင်၍ နားရင်း မဂ်ဖိုလ်ရသော မိဂါရသဋ္ဌေးဝတ္ထု။

မဂ်လသုတ် စသည်ကို ဟောတော်မူရာ၌ တရားနာရိုင်း၊ အသင်္ချေ မရေတွက် နိုင်အောင် ကျွတ်သောဝတ္ထု။ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကျွတ်သော ဝတ္ထု-စသည် များကို သတိထားပါမူကား၊ “အာဇီဝဋ္ဌမကသီလသည်သာ မဂ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆိုင်မိ သည်။ ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးသီလတို့ကား တိုက်ရိုက်မဆိုင်မိ။ ဒါန၊ ဓမ္မဿ

ပဏှ စေတနာ စသည်တို့ကား ပင်ဖိုလ်ရကြောင်းမဟုတ်” ဟု- မိစ္ဆာသန့်သူ လူမိုက် လူပွဲ သဒ္ဓါမဲ့သော လူငတ် လူဆင်းရဲ လူစည်းနဲ့တို့ကို ဒုက္ခပေးသော မိစ္ဆာဝါဒ ဗကားကို ပဗျေလှားမိလေရာ။ ဝိဝဇ္ဇပက္ခန္ဓတည်သော ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ်လျှင် ဒါန၊ ဖောဇာနာကံဖြစ်စေ၊ သရဏဂုံ ပဉ္စသီလံ အစရှိသော စေတနာကံဖြစ်စေ၊ စေတနာ သပ္ပယုတ္တ ဗောဓိပက္ခိယအပါအဝင် သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္ပပ္ပဓာန် ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်၊ ပောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်ကံဖြစ်စေ၊ သည်မှ တပါးသော ဗောဓိပက္ခိယံ စိတ္တုပ္ပါဒ်ပင် ဖြစ်စေ၊ ကမ္မက္ခယမဂ်စေတနာကံ ဗောဇ္ဈင် မဂ္ဂင်ကံ စသည်တို့နှင့် လျော်ကန်ထိုက်တန်သော ဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိပတ္တိယာ ကုသိုလ်ချည်းဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်း သော အမှုချည်းသာ ဟူ၍ အမှန် အကန်ကိုသာ ရေးသားမိလေရာ၊ ယခုမှာ ချွတ်ချော် တိမ်းပါး အလွဲအမှားကို ရေးထားခဲ့သည်နှင့် ဝိဝါဒဖြစ်ပွား ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်များလျက်ရှိနေလေသည်။ ။ ဤဝိမုတ္တိရသကျမ်းတွင် နေ့မကသေး၊ ရဟန်း များကဲ့သို့ ပြောဟော ပို့ချ၍ ကြေကြေမမ္မ စာဘတ်ရသည် မဟုတ်သောကြောင့်၊ ကေပုဏ်၊ ဗဟုဂုဏ်၊ ဝုတ္တ၊ အဝုတ္တ၊ ကြိယာ ကာရကကိုမှ နေရာတကျ အနက်မပေးနိုင်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျနအောင် မဆိုနိုင်၍ အလင်္ကာ နိဿယမှာ ချွတ်ယွင်းသောအရာ လွန်စွာ များပြား၏။

သဒ္ဓသင်္ဂဟ ဗျာကရုဏ်း ကျမ်းကြီးလို ကြည့်ရှု ပြင်ဆင်ပါ။ ပေးအပ်လာသော ကြောင့် ကြိယာကာရက ရှေ့နောက် ပုဒ်ထား ပါဠိနေကို ညွှန်ထင်သမျှ သန္တိဉ္စ မဲ၍နေအောင် ခဲတံခေါ်-မင်တံနှင့် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပြီးနောက်၊ ပြင်သမျှအချက် ကိုမာန်မာန မထန်မခက်ပဲ၊ ကညစ်နှင့်တပ်လျက် ပြင်ဆင်ပြီးလျှင်၊ စာပြင်သေချာ နေရာတကျရှိလှပေသည်။ ဟု-ခြီးမွမ်းထောမနာ၍ နာမ်ကိုပြင်ပါဥျားဟု- အပ်လံာ ပြန်သည်နှင့်၊ နာမ်တအင်္ဂါမျှလောက် ပြင်ဆင်ပြီး၍၊ ပုဒ်နေပါဠိသွား အနေအထား နေရာမကျ ကရောက်ကရက် ရှိလှ၍ နောင်ပညာရှိများ သုံးသပ် ကြည့်ရှုမည့်စာ မဟုတ်ဟု မပြင်နိုင်ပဲ ထားသည်နှင့် ပြန်၍ယူသွားပြီးနောက်၊ ကျေးဇူးရှင် ရွှေကျင် ဆရာတော်ဗုဒ္ဓါကြီးနှင့် စကားစပ်မိကြရာ၊ “ငါတို့ထံသို့လာ၍ ပြင်ဆင်ပါ။ ဟု- ပို့အပ်လာ၍ ကြည့်ရှုသည့်အခါ နောင် အသုံးကျမည့် စာမဟုတ်ဟု သိ၍၊ ဥျားပဉ္စင်း ထံသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်” ဟု-အမိန့်တော်ရှိသည်ကို ကြားနာရဘူး၏။ သူများရေး ပြီးသော ပါဠိကိုမှ အနက်မှန်အောင် မပေးတတ်သောသူသည်၊ မာဂဓအက္ခရာ ပါဠိ ကျမ်းကို အဘယ်မှာ မှန်ကန်အောင် သီကုံးရေးသားနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

မာဂဓကျမ်းဂန်၊ သက္ကဋ္ဌဗင်္ဂါလိ၊ နာဂရီကျမ်းဂန် စသည်တို့ကို လေ့လာကြည့်ရှု သာ၍ဖြစ်ပေ၍၊ ဤဝိမုတ္တိရသကျမ်း၊ အလင်္ကာ နိဿယကျမ်း၊ ကာယဂတာ သတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်း၊ ဥတုဘောဇနကျမ်းများမှာ ကောင်းမွန်နက်နဲသော အရာလည်း များစွာပင် ပါရှိပေ၏။ ရှင်ဗုဒ္ဓဇောသ စသော နောက်ကျမ်းပြု ဆရာတို့ဆရာတို့

ဟု-အဋ္ဌကထာ ဆရာကြီးများကို နှိပ်သော မာနရိပ် တန်းခွန်လွှား၊ ငွေတံပဲနှင့် ငါးကြင်းခေါင်းကိုကိုင်သော စကားများအည်းပါသည်ဖြစ်၍၊ ငါ့ဘိုးလှိုင်စာတတ် သည် စာတတ်သည်စို့၍၊ သင်းဘာကိုတတ်သတဲ့လဲ။ သင်းစာအုပ်ကို မီးဖုတ်ပဒစ- ဟု-မင်းတရားကြီးအမှူးတော်နှင့် ဆရာတော်ဘို့ယုံလှူပြီးသော် ကာယဂတာသဘိ စာအုပ်ကို ပြန်နုတ်တောင်းယူရသည်ဟု ကြားလိုက်ရ၏။

ယခုကာလ လူ့ရှင်က ကျမ်းဂန်ရေး၍ စာအုပ်ပုံနှိပ် ရိုက်ထုတ်ကြသည်နှင့်၊ ခိုက်ရန်ဝိဝါဒဖြစ်ပွား၊ သာသနာတော်ငြိုးလျော်ပျက်စီးကြောင်းများလှ၍၊ သူတပါး ကျမ်းဂန်ကို အပြစ်ဆိုလိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်ငြိုးထား၍ ဆိုသည်မဟုတ်။

ဆူးကားဆရာတော်ဆိုသူ ဆရာတော်တပါးသည်၊ ထန်းရည်အရက် များကို သောက်ကောင်း၏။ အပြစ်မထင်ဟု-ပြောဆိုနေသည်ကို ကြား၍၊ ဆရာတော်များ ကို အိမ်သို့ဆွမ်းစားပင့်ပြီးလျှင် သင်္သာအစည်းအဝေး မှူးမတ်အရာရှိအစည်းအဝေး ၌ လယ်ကိုင်းမြို့စား သေနတ်ဝန် ကင်းဝန်မင်းကြီးက၊ ဆူးကားဆရာတော် မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓတရားတော် ဓမ္မက္ခန္ဓာ ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိသည့်အနက်၊ သုရာပါနကို ချန်ထား၍ ကျန်ရှစ်သောင်းသုံးထောင် ကိုးရာကိုးဆဲ့ကိုပါး၊ ဟောဘို့ရာ တရား တွေပေါများပါ၏။ ထန်းရေအရက်ကိုသောက်ကောင်း၏ဆိုသော သုရာပါနတရား ကို မပြောမဟောပါနှင့်ဟု- လျှောက်ထားသော ကင်းဝန်မင်းကြီး စကားကဲ့သို့၊ ကျမ်းဂန်ရေးသားသူ လူရှင်ရဟန်းတို့က ပုတ်အုပ်ထွက်လျှင်ပင်၊ ပွက်ပွက်ဆူငြင်းခုံ ပြောကြားခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမည့်စာများကို မရေးမသားမိရအောင် သတိကြပ်ကြပ် ထားသင့်လှပေသည်။ မော်ချင် ကြားချင် ထင်ရှားကျော်စော ချင်သော ပုတ်အုပ် ရှင် ကျမ်းဆရာက၊ သူ့ ကိလေသာကို သူမနိုင်၍ သာသနာတော် ညှိုးယိုင် ပျက်စီး မည်ကို မငဲ့မထောက် ကသောက်ကရောက် ရေးထုတ်သော်လည်း၊ ပုတ်အုပ်ကြည့်ရ သူတို့က ဝိဝါဒဖြစ်ပွားအောင် အားမပေးကြပဲ၊ ပညာရှိများနှင့် တိုင်ပင်နှိုင်းချင်၍ ယူသင့်မှ ယူ၊ မယူသင့်လျှင် ပယ်ဖျက်၍ ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ကျင့်ကြံနေထိုင် ကုန်ရာသည်။ ထိုသူတို့ကပင် လှည်းပိုင်ကြက်တိုက်၊ ဘုန်းကြီးချင်းတိုက် ဝါသနာ ပါသောကြောင့်၊ ကိုယ့်ကိလေသာ ကိုယ်မနိုင်မှ၍ မိုက်ကြပြန်မကား၊ ဘယ်သူမှ ကတ်နိုင်ဘွယ်ရာ ပရှိလေပြီ။ သာသနာတော်၏ကံ သာသနာတော်ကို ဝီတင်းနေ ထိုင်ကြကော သူတော်ကောင်းကို၏ကံကိုသာ ချစ်ရာရှိလောကုသကည်း။

၉၉-သဗ္ဗညုဗရားစကားတော်ကို တက္ကတုန်းများစကားကဲ့သို့
ကဲ့ပြားအောင်မပြုအပ်ကြောင်းကိုပြသော
အရိယဝံသသုတ်ပါဠိအနက်

သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သခင် ငါတို့ သခင် ဗရားရှင်၏ စကားတော်သည်။ ။
“အဒ္ဓေဇ္ဈဝစနာ ဗုဒ္ဓါ၊ အမောသဝစနာ ဇိနာ။” ဟူသောဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော်နှင့်အညီ
နာဠုပုတ္တ စသော တက္ကတုန်းတို့၏ စကားကဲ့သို့ နှစ်ထွေနှစ်ပါး ကဲ့ပြားခြင်းမရှိ၊
မကွဲမပြား ရိုးသား ဖြောင့်မတ် မဇ္ဈိမပုတိပတ် လမ်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ ပြတတ်
သော မြတ်စွာဗရားတရားကို ကဲ့ပြား ဝိဝါဒငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ရအောင်
မပြောမဆိုကောင်းပေ။ မိမိ၏ဝမ်းတထွာဝတ္တိရာ ပါပိစ္ဆာပကာသနတရားထင်ရှား
ကျော်စောလိုသော အရေးနှင့် တလောကလုံး၏ ကိုးကွယ်ရာ၊ နိယျာနိက ရောမ
သာသနာတော်မြတ်အရေးကြီးကို ပျက်လိုပျက်စီး မပြုကြပေလင့်။

နာဠုပုတ္တ* တက္ကတုန်းအကြောင်းကား။ ။ဗရားမြတ်စွာသံဃာတော် ငါးရာနှင့်
တကွ၊ မလ္လာတိုင်း၊ ပါဝါပြည်၊ ပန်းထိမ်သည် ဇုနွ၏ သရက်တောသို့ ဒေသစာရီ
စက်ချီ ကြွရောက်တော်မူလာကြောင်းကို မလ္လာမင်းတို့ကြား၍ ဆောက်လုပ်ထား
လျက် အသစ်စက်စက်ပြီးစ ရှိနှင့်သော ညီမူစည်းဝေးရာရုံးကို အလုံးစုံ တန်းဆာ
ဆင်ယင်လျက်၊ ပင့်တင်တရားနာ၍ ညဉ့်ဥယျာဓိယုန်သဖြင့် ဒါယကာတို့ အိမ်သို့ ပြန်
လည်သွားကြသည့်အခါ၊ အရှင်သာရိပုတြာကို တရားဟောလှူထား၍ ခါးညောင်း
ဖြေဆန့်တော်မူစဉ် ငါ့ရှင်တို့- ဤပါဝါပြည်၌ ယခုနာဠုပုတ္တ တက္ကတုန်းသေလွန်
ကွယ်ဆုံးလျှင်၊ ကွယ်ဆုံးခြင်း ပရန်းပရင်းအချင်းချင်း ငြင်းခုံကဲ့ပြား သူ့စကား
တရားမှန်သည်၊ ငါ့စကားတရားမှန်သည်ဟု-ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွား တပည့်ဒကာများ
လည်း ငြီးငွေ့စက်ဆုပ် ဖြစ်နေကြသည်မှာ ဆရာ ဖြစ်သူက သဗ္ဗညု မဟုတ်သော
ကြောင့်၊ နိယျာနိက-ဥပသမ သံဝတ္တနကတရားကို မဟောကြားတတ်။ ဒုရက္ခာတ-
ဒုပ္ပဝေဒိတ တရားဖြစ်၍ ဤသို့ ကဲ့ပြားပျက်စီးရသည်ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍-

အယံ ခေါပနာဝုသော အမှာကံ ဘဂဝတာ ဓမ္မော သွာက္ခာတော သုပ္ပ
ဝေဒိတော နိယျာနိကော ဥပသမသံဝတ္တနကော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓုပ္ပဝေဒိတော။
တတ္ထ သဗ္ဗေဟေဝ သင်္ဂါယိတဗ္ဗံ နဝိဝဒိတဗ္ဗံ၊ ယထယိဒံ ဗြဟ္မစရိယံ အဒ္ဓနိယံ
အဿ စိဋ္ဌိတိကံ။ ။ တဒဿ ဗဟုဇနဟိတာယ ဗဟုဇနသုခါယ လောကာနု
ကမ္ပာယ အတ္တာယ ဟိတာယ သုခါယ ဒေဝမနုဿာနံ။ ။ စသော-
သင်္ဂါယိတုတံကို ကေက- ဒုက စသည် ဝေဘန်၍ ကျယ်ဝန်းစွာ ငဟာ
တော်မူ၏။

အာဝုလော- ငါ့ရှင်တို့။ အမှာကံ- ငါတို့၏။ အယံခေါပနဓပေါ- ဤဆောင်ရွက်
ကျင့်ကြံ၍ နေကြလော့ တရားသည်ကား၊ အမှာကံ- ငါတို့၏။ ဘဂဝတာ- ဆရာ

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားသည်။ သွာက္ခာတော- ရွှေနောက်ကျိုးကြောင်း မတိမ်းစောင်းအောင်
 ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော တရားပေတည်း။ သုပ္ပဝေဒိတော- မြူညစ်မထင် စင်
 ကြယ်စွာ သိစေရောက်မှုအပ်သော တရားပေတည်း။ နိယျာနိကော- ဘေးပေါင်း
 ဆုံရာ သံသရာမှ ဘေးကင်းရာရောက်အောင် ထုတ်ဆောင်ကယ်ယူတတ်သော တရား
 ပေတည်း။ ဥပသမသံဝတ္တနကော - ကျင့်ကြံသောသို့ အပူငြိမ်းနူးခြင်းကို ဖြစ်စေ
 တတ်သော တရားပေတည်း။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓပုပေဒိတော- မဘောက်မပြန် အမှန်
 ကိုယ်တိုင် သိနိုင်တော်မူသော သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓဘုရား ဟောကြား သိစေတော်မူအပ်သော
 တရားပေတည်း။ တတ္ထ-ထိုမတိမ်းမစောင်း ဆင်းရဲဝဋ်မှ ထွက်လွတ်ကြောင်း မုချ
 ရခဲလှသော တရားတော်၌။ ယထာ- အကြင် အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော်။ ဣဒံ
 ဗြဟ္မစရိယံ- ဤနိယျာနိက သာသနာတော်သည်။ အဒ္ဓနိယံ- ကာလမတန် အခွန်မြင့်
 လျား ရှည်ကြာသွားနိုင်သည်။ စိရဋ္ဌိတိကံ- လေးမြင့်ကြာရှည်တည်နိုင်သည်။ အဿ-
 ဖြစ်ရာ၏။ တထာ-ထိုအခြင်းအရာဖြင့်။ သဗ္ဗေဟေဝ-တယောက်တလေမျှ မကွဲမပြား
 အလုံးစုံသော တပည့်သားတို့သည်ပင်လျှင်။ သင်္ဂါယိတဗ္ဗံ- တပေါင်းတရုံး တလုံး
 တဝတည်း ပြောဆိုအပ်၏။ နဝိဝဒိတဗ္ဗံ-တယောက်တခြား နာဂုပ္ပတ္တိ၏ တပည့်များ
 ကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ပက်စကား ကွဲပြားခြင်း မပြုအပ်၊ မပြုကြလေလင့်။ တက္ကကုန်း၏
 တပည့်များ မဖြစ်ကြစေလင့်။ ဧဝံ- ဤသို့ ကွဲပြား ငြင်းခုံခြင်း မရှိလတ်သော်။
 ဟံဗြဟ္မစရိယံ- ထို နိယျာနိက သာသနာတော်သည်။ ဗဟုဇနယိတာယ- သတ္တဝါ
 အများ၏ စီးပွားခြင်းအလို့ငှါ။ ဗဟုဇနယုခါယ-အများသတ္တဝါ ချမ်းသာခြင်းငှါ။
 လောကာနုကမ္မာယ- လောကကို အစဉ် ဝေခွဲရှောက်ခြင်းငှါ။ ဒေဝမနုဿာနံ-
 နတ်လူတို့၏။ အတ္ထာယ- အကျိုးငှါ။ ဟိကာယ- ကြီးပွားခြင်းငှါ။ ဘုခါယ-ချမ်း
 သာခြင်းငှါ။ အဿ- ဖြစ်ရာ၏။ ဝါ- ဖြစ်ပေလတ္တံ့။

ဤသို့ အကျိုးစီးပွားရှိသောကြောင့် ကယောက်တခြား ခိုက်ရန်ကွဲပြား ဝိဝါဒ
 မများမူ၍ ဆိုလတ္တံ့ သော အရိယဝံသ တရားလေးပါး၌ တည်အောင်ပြုရာ၏။

စတ္တာရော အရိယဝံသ။ ဣဓာရသော ဘိက္ခု သန္တုဋ္ဌော ဟောတိ
 ဣတရိတရေန စိဝရေန။ ဣတရိတရ စိဝရသန္တုဋ္ဌိယာစ ဝဏ္ဏဝါဒီ။ နစ စိဝရ
 ဟေတု အနေသနံ အပ္ပကိရူပံ အာပဇ္ဇတိ။ အလဒ္ဓါစ စိဝရံ နပရိတာဘတိ။
 လဒ္ဓါစ စိဝရံ အဂဓိတော အမုစ္ဆိတော အနဇ္ဈောပန္နော အာနိနဝဒဿာဂီ
 နိဿရဏပညော ပရိဘူတိ။ ကာယစပန ဣတရိတရ စိဝရသန္တုဋ္ဌိယာ
 နေဝတ္တာနုတ္တံသေတိ၊ နပရံ ဝမ္ဘေတိ။ ယောဟိ တတ္ထ ဒက္ခော ဟောတိ
 အနုလသော သမ္ပဇာနော ပဋိဿတော။ အယံ ဝုစ္စကာဝုသော ဘိက္ခု
 ပေါရာဏေ အဂ္ဂညေ ဗြာရိယဝံသေ ဌိတောတိ။

ပုနစပရံ အာဝုသော ဘိက္ခု သန္တုဋ္ဌော ဟောတိ ဣတရိ တရေန ပိဏ္ဍ
 ပါတေန။ပ။ ဣတရိတရေန သေနာသနေနံ။ပ။ ပုနစပရံ အာဝုသော ဘိက္ခု

ပဟာနာရာမော ဟောတိ. ပဟာနရတော၊ ဘာဝနာရာမော ဟောတိ။
 ဘာဝနာရတော။ တာယစပန ပဟာနာရာမတာယ ပဟာနရတိယာ၊
 ဘာဝနာရာမတာယ ဘာဝနာရတိယာ နေဝတ္တာနုက္ကံသေဘိ၊ နပရံ ဝမ္ဘေတိ။
 ယေဝံဟိ တတ္ထ ဒက္ခော ဟောတိ အနလသော သမ္ပဒာနော ပဋိဿတော။
 အယံ ဝုဇ္ဇာဘဝုသော ဘိက္ခု ပေါရာဏေ အဂ္ဂဗည အရိယဝံသေ ဌိတော
 တိ။ ။ သုဓ်ပါထိယ၊ သံဂီတိသုတ်။ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဟော။

အာဝုသော- ငါ့ရှင်တို့။ အရိယဝံသာ- ဗရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာ သူတော်
 ကောင်းတို့၏ အနွယ်အကျင့် ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့သည်။ စတ္တာရော- လေးပါးတို့
 တည်း။ အာဝုသော-တို့။ ဣဓ- ဤသောသနာတော်၌။ ဘိက္ခု- ရဟန်းကောင်းသည်။
 ဣတရိတရေန- သင့်လျော်လျောက်ပတ် အားကဲခတ်၍ ရတတ်သည်အား ဟုတ်ဟုတ်
 ငြားငြားသော။ စိဝရေန- ယုတ်မြတ်သစ်ဟောင်း ကောင်းမကောင်းသော သင်္ခန်း
 ဖြင့်။ သန္တုဋ္ဌော- ရောင့်ရဲသည်။ ဟောတိ- ၏။ ဣတရိတရစိဝရသန္တုဋ္ဌိယာစ- ဟုတ်
 ဟုတ် ငြားငြား၊ ယုတ်ကြား သစ်ဟောင်း ကောင်းမကောင်းသော သင်္ခန်းဖြင့်
 ရောင့်ရဲနိုင်ခြင်း၏လည်း။ ဝဏ္ဏဝါဒီ- ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ စိဝရဟေတု-
 သင်္ခန်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ အပ္ပတိရူပံ- မသင့်သော။ အနေသနဉ္စ- မအပ်
 သော ရှာမိုးခြင်းသို့လည်း။ နအာပဇ္ဇတိ- မရောက်။ စိဝရံ- သင်္ခန်းကို။ အလဒ္ဓါစ-
 မရသောကြောင့်လည်း။ နပရံတဿတိ- မပူပန်။ စိဝရံ- ကို။ လဒ္ဓါစ- ရပြီး၍လည်း။
 အဂဓိတော- မမက်မောမူ၍။ အမုစ္ဆိတော- မတွေ့မဝေပဲ။ အနဇ္ဈောပန္နော- တဏှာ
 မတိ- မရစ်ငြိအပ်ပဲ။ အာဒိနဝဒဿာဝီ- အနေသန- ဂေဓအပြစ်ကို ရှုမြင်သည်ဖြစ်၍။
 “နိဿရဏပညော- ဘေးရန်ကင်းပျောက် ဝဋ်ဒုက္ခမှ ထွက်မြောက်ရခြင်း အကျိုးကို
 သိမြင်သည်ဖြစ်၍။ ပရိဘုဉ္ဇတိ- သုံးဆောင်၏။ တာယစပန ဣတရိတရ စိဝရသန္တုဋ္ဌိ
 ယာ- ထို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ယုတ်ကြား သစ်ဟောင်း ကောင်းမကောင်းသော
 သင်္ခန်းဖြင့် ရောင့်ရဲနိုင်ခြင်းဖြင့်လည်း။ အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို။ နေဝဉ္စက္ကံသေတိ-
 မမြောက်မတင် စိတ်ကြီးမဝင်။ ပရံ- သူတပါးကို။ နဝမ္ဘေတိ၊ မကဲ့ရဲ့မရှုတ်ချ။ ဟိ-
 အကျိုးလဒ္ဓဂုဏ်ကား။ ယော- အကြင်ရဟန်းကောင်းသည်။ တတ္ထ- ထိုရောင့်ရဲခြင်း
 ၌။ ဝါ- ထိုရောင့်ရဲခြင်း၏ ကျေးဇူးကို ပြောဆိုခြင်း စသည်တို့၌။ ဒက္ခော- လိမ္မာ
 သည်။ အနလသော- မပျင်းရိသည်။ သမ္ပဒာနော- အဆင်အခြင် ပညာရှိသည်။
 ပဋိဿတော- အောက်မေ့မှတ်မိ သဘိရှိသည်။ ဟောတိ- ၏။ အာဝုသော- ငါ့ရှင်
 တို့။ အယံဘိက္ခု- ဤရဟန်းကောင်းကို။ ပေါရာဏေ- ရှေးသူကောင်းတို့၏ လမ်း
 ဟောင်း လမ်းရိုးဖြစ်သော။ အဂ္ဂဗည- အထွတ်အမြတ်ဟူ၍ သိအပ်သော။ အရိယ
 ဝံသေ- ဗရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ အနွယ် အကျင့်ဖြစ်သော
 တရား၌။ ဌိတောတိ- တည်သောသူဟူ၍။ ဝုဇ္ဇတိ- ဆိုအပ်၏။ ။ (ဝိဏ္ဏပါဓာသေနာ
 သနတို့လည်း ပါဠိအနက်တူပြီ။)

အာဝုသေဝံ- ငါ့ရှင်တို့။ ပုနစ- တဘန်လည်း။ ပရံ- တပါးတို့။ ဘိက္ခု- ရဟန်း
 သည်။ ပဟာနာရာမော- တဒင်္ဂမ္ပ စသည်အပြား ပဟာန်ငါး၌ ဝမ်းပါးမေ့
 လျော်ခြင်းရှိသည်။ ပဟာန ရတော- ကာမဇ္ဈန္ဒ- စသည်ဥသို့ ရန်ဖူပုန်ကို အကုန်
 ပယ်ရှားခြင်း၌ ပျော်ပိုက်သည်။ ဟောတိ- ဧ။ ဘာဝနာရာမော- နေက္ခမ္ပ က၊
 စသည်များပြား ဘာဝနာပွားများရာ၌၊ လွန်စွာမေ့ လျော်ခြင်းရှိသည်။ ဘာဝနာ
 ရတော- ပွားများခြင်း၌ ပျော်ပိုက်သည်။ ဟောတိ- ဧ။ တာယစပန ပဟာနာရာမ
 တာယ- ထိုပဟာန်ငါး၌ ဝမ်းပါးမေ့ လျော်ခြင်း ရှိသည်အဖြစ်ဖြင့်လည်း။ တာယစ
 ပဟာနရတိယာ- ထိုပယ်ရှားခြင်း၌ ပျော်ပိုက်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့်လည်း။ တာယစ
 ဘာဝနာရာမတာယ- ထိုပွားများရာ၌ လွန်စွာမေ့ လျော်ခြင်း ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့်
 လည်း။ တာယစ ဘာဝနာရတိယာ- ထိုပွားများခြင်း၌ ပျော်ပိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း။
 အတ္တာနံ- မိမိကိုယ်ကို။ နေဝဉာဏံသေတိ- မပြေောက်မတင် စိတ်ကြီးမဝင်။ ပရံ- သူတပါး
 ကို။ နဝေတ္တတိ- မကဲ့ရဲ့ မရှုတ်ချ။ ဟိ- အကျိုးလဒ္ဓဂုဏ်ကား။ ယော- အကြင် ရဟန်း
 ကောင်းသည်။ တတ္ထ- ထိုပဟာနာရာမတာ ဘာဝနာရတိ၌။ ဒက္ခော- လိမ္မာသည်။
 အနလသော- မပျင်းရိသည်။ သမ္ပဇာနော- အဆင်အခြင် ပညာရှိသည်။ ပဋိဿတော-
 အောက်မေ့မှတ်မိ သတိရှိသည်။ ဟောတိ- ဧ။ အာဝုသော- တို့။ အယံဘိက္ခု- ကို။
 ပေါရာဏေ- ရှေးသူတော်ကောင်းတို့၏ လမ်းဟောင်း လမ်းရိုး ဖြစ်သော။ အဂ္ဂဉ္ဇေ-
 အထွတ်အမြတ်ဟူ၍ သိအပ်သော။ အရိယဝံသေ- ၌။ ဌိတောတိ- ဟူ၍။ ငုစ္စတိ-
 ဆိုအပ်၏။

၁၀၀-ရဟန်းများဂုဏ်ကိုပြသော သက္ကနမဿနသုတ်
 ပါဠိ-အနက်နိဂုံး

ဤအရိယဝံသ တရားလေးပါးတို့၌ ခေတ်ခါ အားလျော်စွာ တတ်အားသမျှ
 တည်အောင်အားထုတ်လျှင်၊ အောက်၌ဆိုခဲ့ပြီးသော 'ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးတို့နှင့် ထိုက်
 သည်အားလျော်စွာ ပြည့်စုံသော ရဟန်းကောင်း ဖြစ်၍၊ လူကလည်း နူးညံ့ပြော
 ပျောင်း၊ စိတ်နှလုံးကောင်းသော လူကောင်း သူကောင်းဖြစ်ကြ၍၊ ဤဆိုလတ္တံ့
 သော သဂါထဝဂ်၊ သက္ကသံယုတ်လာ ကျေးဇူးဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံလေတော့သည်။
 လာပုံကား။ ။ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်က ဆင်းသည့်အခါ၊ သိကြားမင်း အထူးထူး
 သော 'အရပ်မျက်နှာတို့ကို၊ လက်အုပ်ချီမှီး ရှိခိုးသည်ကို နောက်တော်ပါ မာတလိ
 နတ်သားမြင်၍၊-

တံ နပဿန္တိ တေဝိဇ္ဇာ၊ သဗ္ဗေ ဘုမ္မာစ ခတ္တိယာ။
 စတ္တာရောစ မဟာရာဇာ၊ တိဒသာစ ယသဿိနော။
 အထ ကောနာမ ဝေဝယက္ခော၊ ယံ တံ သက္က နမဿသိ။

သက္က- ရန်ကိုအောင်နိုင်စွမ်းသော အရှင်သင်္ကြားမင်း။ 'တံ- အရှင်သင်္ကြားမင်းကို။ သဗ္ဗေ - ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေဝိဇ္ဇာစ- ဗေဒင်သုံးပုံ အကုန်တတ်သိ ဝိဇ္ဇာ သုံးပါးရှိကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း။ ဘုမ္မာစ- မြေတည်အုပ်စိုး ဘုန်းလျှံဖြိုးသည့် ဘုမ္မစိုး ရုက္ခစိုးတို့နတ်တို့သည်၎င်း။ ခတ္တိယာစ - ရေမြေသနင်း စိုးပိုင်နင်းသည့် လူမင်းတို့သည်၎င်း။ စတ္တာရောစ မဟာရာဇာ-- ယုဂန်ကိပ်တွေ တည်နေမိမိုး ဘုန်းရောင် ညှိမ်းကုန်သော နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည်၎င်း။ ယသဿိနော- များသော အမြဲအရံ အကျော် အစောပျိုကုန်သော။ တိဒသာစ- ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်၊ ဟု သုံးခုခိုက် ဟုံ မဆန့်တူစွာ တာဝတိံသာနတ်တို့သည်၎င်း။ ဝါ- အတ္တဆန္ဒ၊ ဆွတ်ရဒ္ဒ၊ အပ္ပဝဿ၊ နှစ်ခုဝိဿ၊ ဟေတ္တိ သနုယ၊ အပူပူတပ်ကုန်သော၊ တာဝတိံသာနတ်တို့သည်၎င်း။ နပဿန္တိ- ရှိခိုးကြကုန်၏။ သက္က- အရှင်သင်္ကြားမင်း။ အထ- ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်။ တံ- အရှင်သင်္ကြားမင်းသည်။ ယံ- အကြင်သင်္ကြားကို။ နမဿသိ- ရှိခိုး၏။ သောယက္ခော-- ထိုအရှင်ထက် တန်းပိုကြီးမားသော သင်္ကြားသည်။ ကောနာမ ယက္ခော - အဘယ်မည်သော သင်္ကြားရှိပါသေးသနည်း။ ။ ဟု- မေးမြန်း တင်လျှောက်သည်အခါ။-

မံ နပဿန္တိ တေဝိဇ္ဇာ၊ သဗ္ဗေ ဘုမ္မာစ ခတ္တိယာ။
 စတ္တာရောစ မဟာရာဇာ၊ တိဒသာစ ယသဿိနော။
 အဟဉ္စ သီလသမ္ပန္နော၊ စိရိရတ္တသမာဟိတေ။
 သမ္မာပဗ္ဗဇိတေ ဝန္တေ၊ ဗြဟ္မစရိယ ပရာယဏေ။
 ယေ ဂဟဠာ ပုညကရာ၊ သီလဝန္တော ဥပါသကာ။
 ဓမ္မေန ဒါရိံ ပေါသေန္တိ၊ တေ နမဿာမိ မာတလိ။-

ဟု- ဖြေဆိုလေ၏။

မာတလိ- မာတလိနတ်သား။ မံ- ငါ့ကို။ သဗ္ဗေ- ကုန်သော။ တေဝိဇ္ဇာစ- တို့သည်၎င်း။ ဘုမ္မာစ- ၎င်း။ ခတ္တိယာစ- ၎င်း။ စတ္တာရောစ မဟာရာဇာ- ၎င်း။ ယသဿိနော- ကုန်သော။ တိဒသာစ- တို့သည်၎င်း။ နပဿန္တိ - ရှိခိုးကြကုန်သည်မှန်၏။

အဟဉ္စ - ငါကလည်း။ သီလသမ္ပန္နော - သီလနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ စိရိရတ္တသမာဟိတေ- မြင့်မြဲကြာရှည် တည်ကြည်တော် မူကြပေကုန်သော။ ဗြဟ္မစရိယ ပရာယဏေ- မြတ်သောသဒ္ဓါနာမဂ် အကျင့်ဘက်ကို၊ နှစ်/သက်ကိုင်းရှိုင်း၍ နေကြပေကုန်သော။ သမ္မာပဗ္ဗဇိတေ- ရိုးသားဖြောင့်တန်း လမ်းပန်းမစောင်း ရဟန်းကောင်းတို့ကို။ ဝန္တေ- ရှိခိုးသတည်း။

မာတလိ-မာတလိနတ်သား။ ဂဟဋ္ဌာ- အိမ်၌တည်နေကုန်လျက်။ ပုညကရာ- အလှူကောင်းမှုကို ပြုစုအားထုတ်ကုန်သော။ သီလဝန္တော၊ နိစ္စငါးပါးသီလ၊ နိယမ ဆယ်ပါးသီလ၊ ဥပေါသထရှစ်ပါးသီလ ရှိကုန်သော။ ယေဥပါသကာ- အကြင် ရတနာသုံးပါးကို အစားမပြတ် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကုန်သော သီတင်းသည် တို့ သည်။ ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်။ ဒါရိ-သားမသားကို။ 'ပေါသေန္တိ' လုပ်ကျွေး မွေးမြူ ကုန်၏။ တေပိ-ထိုကောင်းမှုပြုစု၍ သီလတည်ခံသာ သီတင်းသည်တို့ကိုလည်း။ နမဿာမိ-ငါ့ရှိခိုးသတည်း။ ။ဤသို့ဖြေဆို ယည်ကိုကြားရ၍။-

သေဋ္ဌာဟိ ဟိရ လောကဿိံ၊ ယေ ဟံ သက္က နမဿသိ။
အဟံပိ တေ နမဿာမိ၊ ယေ နမဿသိ ဝါသဝ။

သက္က-အရှင်သကြားမင်း။ ဟံ-ရှင်သကြားမင်းသည်။ ယေ- အကြင်ရဟန်းမြတ် မှန် သီလဝန် လှူသူတော်ကောင်းတို့ကို။ နမဿသိ-ရှိခိုးတော်မူ၏။ တေ-ထိုရဟန်း မြတ်မှန်၊ သီလဝန် လှူသူတော်ကောင်းတို့သည်။ လောကဿိံ- လောက၌။ သေဋ္ဌာ ဟိ-သေဋ္ဌာဝေကိရ- မှန်မြတ်ပေကုန်သည် သာလျှင်ဟည်းဟု ယင်ပိပါ၏။ ဝါသဝ- အရှင်သကြားမင်း။ ဟံ-အရှင်သည်။ ယေ-တို့ကို။ နမဿသိ-မူ၏။ အဟံပိ-အကျွန်ုပ် သည်းလည်း။ တေ-တို့ကို။ နမဿာမိ-ရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ ။ဟု-မာတလိနတ်သား လည်း သကြားမင်းအတူလိုက်၍ ရှိခိုးလေ၏။ နောက်တဖန်လည်း ရဟန်းများကို သကြားမင်း ရှိခိုးသည်ကိုမြင်ပြန်၍။-

တံဟိ ဧတေ နမဿေယျ၊ ပူတိဒေဟသယာ နုရာ။
နိမ္မဂ္ဂါ ကုဏပမေတေ၊ ခုပ္ပိပါသ သမပ္ပိတာ။
ကိန္နု တေသံ ပိဟယသိ၊ အနဂါရာန ဝါသဝ။
အာစာရံ ဣသိနံ ဗြူဟိ၊ တံ သုဏောမ ဝစော တဝ။-

ဟု-မေးလျှောက်ပြန်၏။

ဝါသဝ-မင်း။ ပူတိဒေဟသယာ ပုပ်ညောင်ညှို့လှောင်း အမိဝမ်းခေါင်း၌ ကိန်- အောင်းရကုန်သော။ ဧတေနရာ- ထိုလူဇာတ်ရှိသည့် ရှင်လူရဟန်းတို့သည်။ တံဟိ- တံဝေ-အရှင်ကိုသာလျှင်။ နမဿေယျ-ရှိခိုးကုန်ရာ၏။ ဧတေ- ထိုသူတို့သည်။ ကုဏ ပမိ- အပုပ်အိုး၌။ နိမ္မဂ္ဂါ-နစ်မြုပ်ကုန်၏။ ခုပ္ပိပါသ သမပ္ပိတာ- ဝမ်းဘိုက် ဟောင် ဟောင် စာရေချောင်၍ ဆွာလောင်မှတ်သိပ်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်၏။

ဝါသဝ-မင်း။ အနဂါရာန-အိမ်ထောင်ခမ်းနား၊ အစီးအပွား မရှိကုန်သော။ တေသံ- ထိုရဟန်းတို့၏။ ကိ-ဘယ်တရားကို။ ပိဟယသိ- ချစ်မြတ်နိုးတော်မူပါ

သနည်း။ ဣသိနံ-ရဟန်းတို့၏။ အစောရံ-ကျင့်ကြံပုံကို။ ပြုဟိ- ပြောဟောတော်
မူပါ။ တဝ-အရှင်၏။ တံဝစော-ထိုကျင့်ကြံပုံစကားကို။ သုဏောမ- နာကြားလိပါ၊
ကုန်၏။ ဤသို့တင်လျှောက်သည့်အခါ-

တေ တေသံ ပိဟယာမိ အနာဂါရာန မာတလိ။
ယမှာဂါမာ ပက္ကမန္တိ အနပေက္ခာ ဝဇန္တိ တေ။
နတေသံ ကောဠေ ဩပေန္တိ နကုမ္ဘိ နကဠောပိယံ။
ပရနိဋ္ဌိတမေသနာ၊ တေန ယာပေန္တိ သုဗ္ဗတာ။
သုမန္တမန္တိနော မိရာ၊ ပုပ္ဖိဘူတာ သမိစရာ။
ဒေဝါ ဝိရုဒ္ဓါ အဘုရေဟိ၊ ပုပ္ဖမစ္စာစ မာတလိ။
အင်္ဂုပ္ဖါ ဝိရုဒ္ဓေသု၊ အတ္ထဒဗ္ဗေသု နိပ္ပဟာ။
သာဒါနေသု အနာဒါနာ၊ တေနမသာမိ မာတလိ။ -

ဟု-သုကြားမင်းဖြေဆို၏။

မာတလိ-မာတလိနတ်သား။ အနာဂါရာနံ- အိမ်၏အစီးအပွား မရှိကုန်သော။
တေသံ-ထိုရဟန်းတို့၏။ တေ-ထိုဆိုလတ္တံ့ သော- ကျင့်ကြံပုံကို။ ပိဟယာမိ-ငါချစ်
ကြည်ညို၏။ တေ-ထိုရဟန်းတော်တို့သည်။ ယမှာဂါမာ-အကြင်ရွာမှ။ ပက္ကမန္တိ -
ဘဲသွားကုန်၏။ အနပေက္ခာ-ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိကုန်ပဲ။ တမှာဂါမာ-ထိုရွာမှ။ ဝဇန္တိ-
ဘဲသွားကုန်၏။

- တေ-ထိုရဟန်းတော်တို့သည်။ သံ- ဥစ္စာစပါးကို။ ကောဠေ- ကျီကြ၌။ နဩ
ပေန္တိ- ထည့်သွင်းသိမီး၍ မထားကုန်။ ကုမ္ဘိ-အိုး၌။ နဩပေန္တိ-ကုန်။ ကဠောပိယံ-
တောင်း၌။ နဩပေန္တိ-ကုန်။ ပရ နိဋ္ဌိတံ။ လူတို့အိမ်၌ ကျက်ပြီးကို။ သေနာ-စင်
ကြယ်စွာရှာမှီး၍ ရသမျှဖြင့်။ သုဗ္ဗတာ- ကောင်းသောအကျင့် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။
ယာပေန္တိ-မျှတအင်အဲ ရောင့်ရဲကြပေကုန်၏။

မိရာ- ကိုယ်ကျိုးသူ ကျိုး နှစ်ပါးကျိုးကို ထိုးထွင်း သိမြင်သော ပညာရှိကုန်
သည်ဖြစ်၍။ သုမန္တမန္တိနော-ကျမ်းဂန်စုတင်တရားခွင်ကိုတိုင်ပင်ခြင်းဖြင့် ကောင်း
သော တိုင်းပင်ပြောဆိုခြင်း ရှိကြပေကုန်၏။ တုဏှိဘူတာ-တိရစ္ဆာန်ကထာ မဘွာ
နှုတ်ပိတ် ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နေကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ သမိစရာ- မက္ခမပြား မခြားညက်
မှုတ် ညီညွတ်သော အကျင့်ရှိကြပေကုန်၏။ ဒေဝါ-နတ်တို့သည်။ အသုရေဟိ-
အသုရာတို့နှင့်။ ဝိရုဒ္ဓါ-မပြတ်ရန်မင် စစ်မက်ဆင်၍ ဆန့်ကျင် ထိုးပစ်ကြကုန်၏။
ပုပ္ဖမစ္စာစ- များစွာသောလူတို့သည်လည်း။ ဝိရုဒ္ဓါ-ဘိုးရေး၊ မယားရေး၊ စီးပွား
ရေးနှင့် တိုင်းရေး၊ ပြည်မှု အစုစုကြောင့်၊ လုယက်ရန်မင် စစ်မက်ဆင်၍ ဆန့်ကျင်
ထိုးခုတ်ကြကုန်၏။ ဝိရုဒ္ဓေသု- နှစ်ပါးသုံးထွေ လေးထွေငါးပါး ကွဲပြားဆန့်ကျင်

ရန်မင်သောသို့တို့အကြား၌။ အဝိရုဒ္ဓါ-မဆန်မကျင် ရန်မမင်ပဲ၊ ချစ်ကြင်ပေါင်း
သင်း ရန်ကင်းအောင် နေတတ်ကြပေကုန်၏။ အတ္တဒဏ္ဍေသု-နှိပ်စက်ကလ္လ မူအံ
ဟူ၍ ကိုင်ယူအပ်သော လက်နက်ဒဏ် ဥစ္စာဒဏ်ရှိသော သူတို့အကြား၌။ နိဗ္ဗုတ-
နှိပ်စက်ကလ္လ ဒဏ်မပူဇော် ဝေလုဠိမ်းချမ်းကြပေကုန်၏။ သာဒါနေသု- ဗါးပါးအာရုံ
ကာမဂုဏ်ပြောထူ စွဲလမ်းခြင်းရှိသောသူတို့အကြား၌။ အနာဒါနာ-ရဟန်းပရိက္ခရာ
မျှရုံသာဖြင့် တွေ့ရာစား ရောက်ရာအိပ် လူဆိတ်ရာပျော် သင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း
ကိုစီးဖြန်း၍ စွဲလမ်းခြင်းမရှိကြပေကုန်။ တေ- ဤဆိုခဲ့ပြီးသော အကျင့်ဂုဏ်ကို။
ပိဟယာမိ-ချစ်ကြည်မြတ်နိုး၏။ တေ - ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော အကျင့်ဂုဏ် ရှိသော
ရဟန်းတို့ကို။ နမဿာမိ- ငါရှိခိုးသတည်း။ ။ဤသို့ သိကြားမင်း ဖြေဆိုသော
ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ကြားရ၍ သေဋ္ဌာဟိကိရ လောကသို့ - စသော ဂါထာဖြင့်
မာတလိ နတ်သားလည်း ရှိခိုးပြန်သတည်း။ ။ဤသို့ မာတလိ နတ်သားနှင့်
သကြားမင်း ကျွန် အရှင်တို့ ချစ်ကြင် ကြည်ညို ရိုသေ မြတ်နိုး ရှိခိုးဆိုက်သော
ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံအောင်။-

ဆ လောကသို့ ဆိဒ္ဓါနိ၊ ယတ္ထ ဝိတ္တံ နုတိဋ္ဌတိ။
အာလာသျဉ္ဇ ပမာဒေ၀၊ အနုဋ္ဌာနံ အသံယမော။
နိဒ္ဓါ တန္တိတိ တေ သိဒ္ဓေ၊ သဗ္ဗသော နံ ဝိဝဇ္ဇယေ။--

ဟူသော ဂါထာအရ၊ အရင်းစက ပြခဲ့သော အပေါက်ခြောက်ပါး အကြွင်းမဲ့
လျှို့ဝှက်အောင် ဂုဏ်အသရေ အကျော်အစော အကော်အကား အမော် အကြား
အဆန်းအပြား ဝိဝါဒများ ခိုက်ရန် ငြင်းခုံပွားသည်ကို မလိုလားပဲ၊ ရိုးရိုးသားသား
ဝိသုဒ္ဓိခန့်ပမ်းတို့၏ အထွတ်သရဏ၊ အရဟတ္တဖိုလ် ဟူသော ကိစ္စကို သောင်းမိုး၍၊
ဘေးမျိုးဝပ်သိမ်း ကုန်ငြိမ်းရာမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ထည့်ရအောင်
သူငါကစ အားထုတ် ကျင့်ကြံစို့ရာ ကောင်းလှပေ၏။ အားထုတ် ကျင့်ကြံနိုင်ကြ
ပါစေကုန်သတည်း။ ။ဤတွင်ရှေ့ ဆိဒ္ဓါပိဓာနနိကျမ်း အလုံးစုံအပြီးသတ်လတ်ပြီ။

နိဂုံး

- (၁) ဝိသုဒ္ဓါစာရတ္ထေရေန၊ ဝိသုဒ္ဓါရာမဝါသိနာ။
ကတာနန္တရာယာနိဋ္ဌံ၊ ပတ္တာ ဆိဒ္ဓပိဓာနနိ။
- (၂) ဂေါစေ စော ဆဒ္ဓိ ကေမှိ၊ သာသနေ ဆစုစောဒုကေ။
မာဂသီရေ ကာဠပက္ခေ၊ အဠမေ စန္ဒဝါသရေ။
- (၃) အန္တရာယံ ဝိနာဝါယံ၊ ယထာ ဆိဒ္ဓပိဓာနနိ။
ဧဝံ ကလျာဏသင်္ဂဟိ၊ သီစံ သိဇ္ဈန္တု ပါဏိနိ။
- (၄) ဣမိနာစ ဘဝေပမှိ၊ သစ္စိကဇရ အနာသဝံ။
နောစေ ဣဇေဝ နောစေ၊ မေတ္တာယျဇိနသာသနေ။
- (၅) ဒွိပဒေ နေကဂါကာယ၊ မေဝံ ဂိလေသပဗ္ဗဂံ။
ဂိဇ္ဇာကိညာဒိ လင်္ကာရော၊ ဣဘ္ဘာ ဥက္ခယိတညကော။
- (၆) နှစ် ယာဂ ဘဝ ခေဠ၊ ဝိဇ္ဇိဝံ ကာမိတေ စ။
ဣဠာနိဠော ဣရိသမော၊ ဘဝေယျံ ဓမ္မမာမကော။
- (၇) ဂတ္ထမန္တု တာဂါ နိဋ္ဌာ၊ ပဠာယ ဇာတကာလတော။
သုဒ္ဓသီလော သကော သဒ္ဓေါ၊ ပညာဂါ သုသမာဏိတော။
- (၈) ဟိရိဩတ္တပုသပုန္ဒော၊ သဒ္ဓပေ အနိဝတ္တိကော။
အဂေရော ဝဝတ္ထာနာဒိံ၊ ဘာဝေယျံ ပိယဘာဝနံ။
- (၉) ဟေနိရိယာပထေနာပံ၊ အာရဘိသာမိ ဘာဝနံ။
တေနေဝ သုခိတော ဟောမိ၊ ကလ္လကာယော ဝိသေသဓော။
- (၁၀) နိဂ္ဂယ နိဂ္ဂဟေတဗ္ဗေ၊ ပဂ္ဂဏှေယျေစ ပဂ္ဂဟံ။
သုသုခေနေဝ ဇောတေယျံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာသနံ။

နိဂုံးအနက်

၁-၂။ ဝိသုဒ္ဓါရာမဝါသိနာ- မန္တလေးရတနာပုံမည်သော ရာဇဓာနီ မင်းနေ ပြည်ကြီး၏ အရှေ့ပြင် မင်္ဂလာရှိသော မြေအရပ်ဘွင့် မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင် စီရင် ဆောက်လုပ်အပ်သော ဗဟာဝိသုဒ္ဓါရာမကျောင်းတိုက်၌ ယာဇီဝိယံ လေးထွေ မျှတ နေသော။ ဝိသုဒ္ဓါဝါစာရတ္ထေရေန- “ဝိသုဒ္ဓါဝါစာရံ ကဝိဒ္ဓဇ ဓိပဇာသိရီပဝရ မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိရာဇဂုရု” ရေးထုတ်တင်မည် မဟာထေရ်သည်။ ကတာ- အားထုတ်ပြုပြင် စီရင် ရေးသားအပ်သော။ ဆိဒ္ဓ္ဓပိဓာနနိ- ဆိဒ္ဓ္ဓပိဓာနနိကျမ်းသည်။ ဇောဆဒ္ဓိကေမှိ- ၁၂၆၄ ခုနှစ် ဖြစ်သော။ ဂေါစေ- ဂေါစေသကရာဇ်၌။ ဆဗ္ဗစောဒုကေ- ၂၄၄၆-ခု ရောက် သော။ သာသနေ- ဗုဒ္ဓသာသနာတော်နှစ်၌။ မာဂသီရေ-မိဂသီနက္ခတ် တည့်မတ် လှည့်ထ နတ်တော်လ၌။ ကာလပက္ခေ- လက္ခယံပက္ခ၌။ အဋ္ဌမေ- ရှစ်ရက်မြောက်၌။ စန္ဒဝါသရေ- တနင်းလာနေ၌။ အနန္တရာယာ- ကျမ်းပြီးခြင်း၏အန္တရာယ်ငြိတယ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ နိဋ္ဌ- ပြီးဆုံးကမ်းခပ် လက်စသတ်ခြင်းသို့။ ပတ္တာ- ရောက် လတ်ပြီ။

၃။ အယံဆိဒ္ဓ္ဓပိဓာနနိ- ဤဆိဒ္ဓ္ဓပိဓာနနိကျမ်းသည်။ အန္တရာယ်- ကျမ်းပြီးခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို။ ဝိနာဇေ- ကြည့်ဖယ်၍သာလျှင်။ သုနိဋ္ဌိတယထာ - ကောင်းစွာပြီးဆုံး နိဂုံးကမ္ပတ် သတ်သကဲ့သို့။ ဇေတတထာ- ထိုအတူ။ ပါဏိနံ- သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏။ ကလျာဏ သင်္ကပ္ပါ- ချမ်းသာသုံးတန် ရောက်ရန်အကြောင်း ကောင်းသော အကြံ အညံတို့သည်။ သီသံ- အသော့လျှင်စွာ မကြာစေရ ခဏချက်ဖြုတ် တမဟုတ်လျှင်။ သိဇ္ဈန္တု- ပြီးစီးအောင်မြင်ကြစေကုန်သတည်း။

၄-၅။ အဟံ-ငါသည်။ ဣမိနာ- ဤသို့ယခု ကျမ်းဂန်ပြုသည့်ကောင်းမှုထုတ်မြတ် တိဟိတ်ဉာဏ်၌ ကုသိုလ်ကြောင့်၎င်း။ စ- ဤမှကပါး များပြားစွာလှ ကပ်ကာလတို့၌ ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်ရသော ကောင်းမှုဟူသမျှကြောင့်၎င်း။ ဣမမိဘဝေ- ဤပစ္စက္ခ ခုဘဝ၌။ အနာသဝံ- အာသဝေ ဝါ လေးတန် ကင်းဆိတ်ညံသည့် နိဗ္ဗာန် တရားကို။ သစ္စိကရေ-သစ္စိကရေယျ-အောက်မင်, အောက်ဖိုလ် မှီငြမ်းခိုလျက် မငြိမငြင် ဆော လျင် ကူးမြောက် အသော့ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုကြောင်း တရားပေါင်းကို တိမ်းစောင်းမယုတ် အားထုတ်နိုင်ရလို၏။ ဣမမိဘဝေ- ဤပစ္စက္ခ ခုဘဝ၌။ အနာ သဝံ- အာသဝေ ဝါလေးတန် ကုန်ဆိတ်ညံသော နိဗ္ဗာန်တရားကို။ နောစေ သစ္စိကရေ အကယံဆက်ဆက် ကမ္ဘာတက်ကြောင့် အောက်မင်, အောက်ဖိုလ် မှီငြမ်းခိုလျက် မငြိမငြင် ဆောလျင် ကူးမြောက် မျက်မှောက်ပြုကြောင်း တရားပေါင်းကို တိမ်း စောင်းမယုတ် အားထုတ်နိုင်လေးသည်ဖြစ်အံ့။ ဝေသာတိ- ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။

ဣဓေဝ- ဤဂေါတမနွယ်ဘွား ရှင်တော်ဗရားလက်ထက် အာဏာစက်၌ပင်လျှင်၊ အနာသဝံ- အာသဝေါလေးတန် ကုန်မကျန်သော နိဗ္ဗာန်တရားကို။ သစ္စိကရေ- သစ္စိကရေယံ- မငြိုမငြင် ဆောလျင် ကူးမြောက် အသော့ရောက်၍ မျက်မှောက် ပြုရလိ၏။ ဣဓေဝ၊ ဤဂေါတမနွယ်ဘွား ရှင်တော်ဗရားလက်ထက် အာဏာစက်၌ ပင်လျှင်။ အနာသဝံ- ကို။ နေ့စေ့ သစ္စိကရေ- မငြိုမငြင် ဆောလျင် ကူးမြောက် အကယ်၍ မျက်မှောက်မပြုရသေးသည်ဖြစ်အံ့။ ဧဝံသတိ- ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ မေတ္တေယျ ဗုဒ္ဓသာသနေ- ကံ ကော်အောင်မြေ ပလ္လင်ဘောထက် လေးထွေ သစ္စာ ခိုင်ခံ့ကြာကို အသာဆွတ်ချူ ပန်တော်မူသည့် တေဘူမိသခင် ရှင်တော် စောမြတ် မေတ္တေယျ-ဟု လောက ယုတ်ဖျား ပရားပွင့်ရာ သာသနာတော်မြတ်၌။ ဧက ဂါထာယ- တဂါထာ၌။ ဝါ- တဂါထာ၏။ ဒွိပဒေန- နှစ်ပုဒ်တည်းဖြင့်။ ကိလေသ ပဗ္ဗဟံ- တောင်နယ်တပဲ ထူထဲလှစွာ ကိလေသာ အပေါင်းကို။ မေဓံ၊ မေဓန္တော- မိုးကြိုးလောင်မီး တချက်ယည်းဖြင့် ဖျက်ဆီးသည့်ဟန် လေးမင်္ဂညာန်ဖြင့် တွန်းလှန် ပယ်ရှဲ သတ်ညှဉ်းဆဲလျက်။ ဝိဇ္ဇာဘိညာဒိလင်္ကာရေ- သုံးပါး၊ ရှစ်ပါး ပြားထဝိဇ္ဇာ ဘိညာ ခြောက်တန် ပဋိသံလေးရပ် သမာပတ်ရှစ်ဥှား ဂုဏ်ကျေးဇူးဟု ဆန်းထူး ရောင်ဝါ တန်ဆာပလာရှိသော။ ဥဋ္ဌဋ္ဌိတယူကော- နည်းဥဒ္ဓေသ လှစ်ပြကာသာ ဒေသနာဖြင့် လျင်စွာသိသူ ဥဋ္ဌဋ္ဌိတညပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဟုတော - ဖြစ်၍။ အနာသဝံ- အာသဝေါလေးတန် ကုန်ဆိတ်ညံ့သော နိဗ္ဗာန် တရားကို။ သစ္စိကရေ- သစ္စိကရေယံ- မငြိုမငြင် ဆောလျင် ကူးမြောက် အသော့ ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုရလိ၏။

၆။ ယာဝစ- အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလည်း။ အနာသဝံ- ကို။ န သစ္စိကရေယံ- မျက်မှောက် မပြုရသေး။ တာဝ- ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ် လုံး။ ဘဝေ - ဖြစ်လေရာရာ သံသရာဒီလှိုင်း ဘဝတိုင်း၌။ ကာမိတေ- ပုထုဇဉ်တို့ လွန်မင်စုံမက် နှစ်သက် တောင့်တအပ်ကုန်သော ရူပ သဒ္ဓစသည်အာရုံ ကာမဂုဏ် တို့ကို။ ခေဋ္ဌ- ပိဏ္ဏိဏ္ဍဝ- နံစော်ညှိဟောက် တံတွေးပေါက်ကိုကဲ့သို့။ စဇံ စဇန္တော- မတယ်မတာ ပယ်ခွါ စွန့်လွှတ်နိုင်သည်။ ဘဝေယံ- ဖြစ်ရလိ၏။ ဣဋ္ဌာနိဋ္ဌေ- ဣဋ္ဌာရုံ အနိဋ္ဌာရုံနှစ်ပါး၌။ ဘူရိသမော- မြေကြီးမယွင်း သည်းခံခြင်းစသော ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယံ- ဖြစ်ရလိ၏။ ဓမ္မမာမကော- နှစ်ပေါင်းတရာ ရှည်ညောင်း ကြာမှ တခါပွင့်လန်း ကသစ်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းပန်ခြယ် မပြယ်အာသာ ဝတိ သာ သူ မိုးနတ်တူသို့ စင်ဖြူကော်ရော် သူတော်တရားကို လွန်စွာလိုလားသည်။ ဘဝေယံ- ဖြစ်ရလိ၏။

၇။ တဒါ- ထိုရောက်ကာလ ဖြစ်သမျှ၌။ အနိဋ္ဌာ- ငါ့လိုမရှိအပ်ကုန်သော အနိဋ္ဌာရုံ တို့သည်။ ပက္ကမန္တု- ဝေးစွာကြာ၍ ချောင်လွှဲကေကုန်သတည်း။ ဇာတကာလံတော-

အားစကာလမှ။ ပဋ္ဌာယ- စ၍။ သုဒ္ဓသီလော- သွင်ယံတို့ထုံး အမြင်တုံး၌ ခြပုန်းပိုးရ သတ်ခြင်းစသည်မှ ရှေးကထုပ်ပါဝါသနာကြောင့် ဝေးစွာတဲကြည့် ရှောင်သိင်္ဂီနာရနီ အဆင်း ခရုသင်းပွတ်သစ်ပုလဲနှစ်အသွင် ဖြူစင်သောသီလရှိသည်။ ဘဝေယျ-ဖြစ်ရ လို၏။ သတော- ကျောက်ဖျာအပြင် ရေးမှတ်ထင်သည့် သွင်ခရာတု ကောင်းမှုမမေ့ လျော်သရွှေကို အောက်မေ့ကုန်စင် ထင်မြင်နိုင်သော သမ္မာသတိနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယျ-ဖြစ်ရလို၏။ သဒ္ဓေါ- ရတနာသုံးတန် ကံ ကံ၏အကျိုးတို့ ကြည်ညိုယုံကြည် ခြင်း သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယျ-ဖြစ်ရလို၏။ ပညဝါ- တောင်ကို ဖေါက်သည့် စိန်ကျောက်တူမျိုး ကြောင်းကျိုးဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို ကြံမည် နှုန့်နှေး ဆတေးမရှိ သိစွမ်းနိုင်သော တန်ဖိုးပစ္စည်းဟု လျင်မြန် ထက်မြက် နံနက် ထွန်းပ ဇာတိဿမ ဝိပဿနာ အဘိညာဉာဉ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယျ-၏။ သုသမာဟိတော- လှုပ်ရှားပယိုင် ကျောက်မန်တိုင်ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ကြံ့ခိုင် နှစ်ည် ကြည်သည်။ ဘဝေယျ-၏။

၈။ ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နော- ဝစီကာယ နှစ်ဒွါရဖြင့် ပါပညစ်ကျ ပကောင်းမှုကို ပြုစုမည့်ကြည့် စိတ်မျှပင် မညပါဒ်ဝံ့ ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်ခြင်း ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယျ-၏။ သဒ္ဓမ္မေ- မဂ်ဉာဉ်၊ ဖိုလ်ဉာဉ်၊ နိဗ္ဗာန်၏ အဆောက်အဦ စင်ဖြူကောင်းမြတ်သော သမ္မာပတိပတ္တိ အပြစ်မရှိသော သူတော်ကောင်းတရား၌။ အနိဝတိကော - ကောင်းကင်မိုးရပ် ကြယ်နက္ခတ်ကို လှမ်းဆွတ် အံ့နွယ် ညှိုးငယ် ထိုင်းပျစ် ဆုတ်နှစ်တုန်တိုခြင်းမရှိသော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယျ-ဖြစ်ရ လို၏။ အဝေရော- ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ထိန၊ မိဒ္ဓ၊ စိတ္တုတြာသ စသော အဇ္ဈတ္တ ဘေးရန်၊ ဖြုတ်၊ ခြင်၊ ယင်၊ မှက်၊ သဘက်၊ စုန်း၊ ဘုတ်၊ ဆိုးယုတ်မာလှ သစ်ကျားစသော ဗဟိဒ္ဓဘေးရန် အန္တရာယ် မရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝဝတ္ထာနာဒိ - သတ္တဇီဝါ ယူမိစ္ဆာကို လျင်စွာခွဲထု ဓာတ်ဟူရူသည့် စတုဓာတုဝ ဝတ္ထာန် ကမ္မဋ္ဌာန်း အစရှိသော။ ပိယ ဘာဝနံ - စိတ်နှစ်သက်ရာ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ နှစ်ပါးကို။ ဘာဝေယျ- ပွားများအားထုတ်ရလို၏။

၉။ အဟံ- ငါသည်။ ယေန ဣရိယာပထေန- အကြင်ဣရိယာပုထ်ဖြင့်။ ဘာဝနံ- စိတ်နှစ်သက်ရာ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာနှစ်ပါးကို။ အာရဘိဿာမိ- ပွားများ အားထုတ်လတ်အံ့။ တေနော - ထိုဣရိယာပုထ်ဖြင့်ပင်လျှင်။ ကလ္လကာယေဘ - ညောင်းညာထုံကျင် ကင်းစင် ဖယ်ရှဲ သံတိုင်ခဲကဲ့သို့ မလဲမိတ်မိမ်း မယိမ်းမယိုင် မြဲခိုင် သန်စွမ်း ခံကျန်းသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိသေသတော- နှစ်လ၊ နေ့ရက်၊ နံနက် ထက်ည တခဏထက် တခဏ ရှေ့ဝိထိမှ နောက်ဝိထိ သမာဓိ ဝိပဿနာ အထူးကို ဆောင်သည်ဖြစ်၍။ သုခိတော- ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာ ဧေးမြဲသည်။ ဟောမိ- ဖြစ်ရလို၏။

၁၀-။ နိဂဟေ တဗ္ဗေ- နိပ်သင့်နှိပ်ထိုက်ကုန်သော အဓမ္မဝါဒီ၊ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။
 နိဂဟယ ကရုဏာသက်ကျင့်မှုပျက်မှပယ်ဖျက်နှိပ်နင်းခြင်း၌။ ပဂ္ဂဏေယျစ- ခြီးမြှောက်
 သင့်၊ ခြီးမြှောက်ထိုက်ကုန်သော ဓမ္မဝါဒီ၊ လဇ္ဇီသုမ္ပန် သီလဝန်၊ ဂဏဝန်၊ ပညဝန်
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း။ ပဂ္ဂဟံ၊ ပဂ္ဂဟန္တော- မစ္စယဓမ္မ အနုဂဟန္တံပါးဖြင့် မြှောက်စား
 ခြီးမြှင့်လျက်။ သုသုခေနော- ဘေးရန်မမှု ဒဏ်မပူပဲ လွယ်ကူ ချမ်းသာသဖြင့်သာ
 လျှင်။ သမ္မာသမ္မုဒ္ဓသာသနံ - ရှင်တော်ဗရား ဟောမြှောက်ထားသော သုံးပါး ပြား
 လတ် သာသနာတော်မြတ်ကို။ ဇောတေ သျှ- ထောင် သောင်း နေရာရာ လွန်း
 တော်ကလောင်သို့ ပြောင်တဝင်းဝင်း မိုက်မှောင်ကင်းအောင် ထွန်းလင်းတောက်ပ
 စေနိုင်လို၏။

၁၃၂၃-တပို့တွဲလဆန်း (၁)
 (၅-၂-၆၂)

ဆိဒ္ဓပိဓာနနိကျမ်းပြီး၏။

